Născuți din ceață (7)

METALUL PIERDUT

Branden Sanderson

METALUL PIERDUT

Brandon Sanderson

CARTEA A 7-A DIN SERIA
NĂSCUȚI DIN CEAȚĂ

Traducere din limba engleză de:
Alexandru Szollo

Cuprins

PROLOG 13

PARTEA ÎNTÂI **23**

1 25
2 31
3 43
4 51
5 57
6 61
7 67
8 71
9 77
10 84
11 92
12 101
13 104
14 111
15 118
16 128
17 133
18 141
19 147

PARTEA A DOUA **167**

20 169
21 179
22 187
23 191
24 201
25 206

26 213
27 217
28 225
29 231
30 239
31 246
32 252
33 258
34 266

PARTEA A TREIA 273

35 275
36 283
37 287
38 292
39 300
40 309
41 316
42 322
43 328
44 334
45 338
46 342
47 350
48 361
49 366
50 376
51 382
52 387
53 394
54 400
55 404
56 408
57 415
58 421
59 433
60 441
61 445
62 450
63 455
64 458
65 460
66 474

67 480
68 484
69 486
70 495
71 500
72 510
73 512
74 514

EPILOGURI 519

MARASI 521
STERIS 530
ALLRIANDRE 535
KELSIER 539
RANETTE 544
MELAAN 547
WAXILLIUM 549

ARS ARCANUM 556

MULŢUMIRI 565

Pentru Ethan Skarstedt,
Un om de onoare

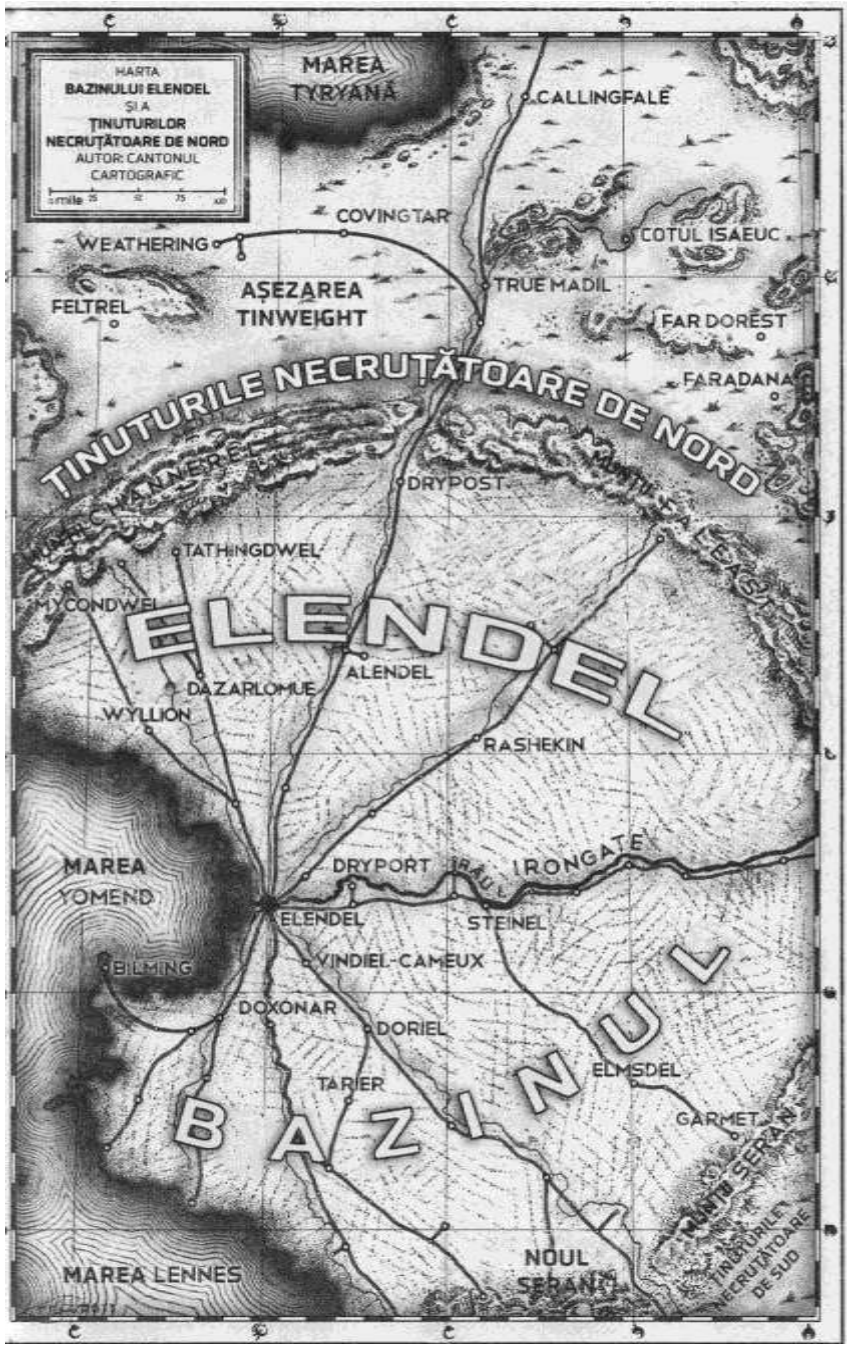
HARTA
BAZINULUI ELENDEL
ȘI A
ȚINUTURILOR
NECRUȚĂTOARE DE NORD
AUTOR: CANTONUL
CARTOGRAFIC
MAREA TYRYANĂ
CALLINGFALE
COVINGTAR
WEATHERING
COTUL ISAEUC
AȘEZAREA TINWEIGHT
TRUE MADIL
FELTREL
FAR DOREST
FARADANA
TINUTURILE NECRUȚĂTOARE DE NORD
DRYPOST
TATHINGDWEL
MYCONDWEL
ELENDEL
ALENDEL
DAZARLOMUE
WYLLION
RASHEKIN
MAREA YOMEND
DRYPORT
IRONGATE
ELENDEL
STEINEL
VINDIEL-CAMEUX
BILMING
DOXONAR
DORIEL
TARIER
ELMSDEL
GARMET
BAZINUL
MUNȚII SERANI
NOUL SERANI
MAREA LENNES

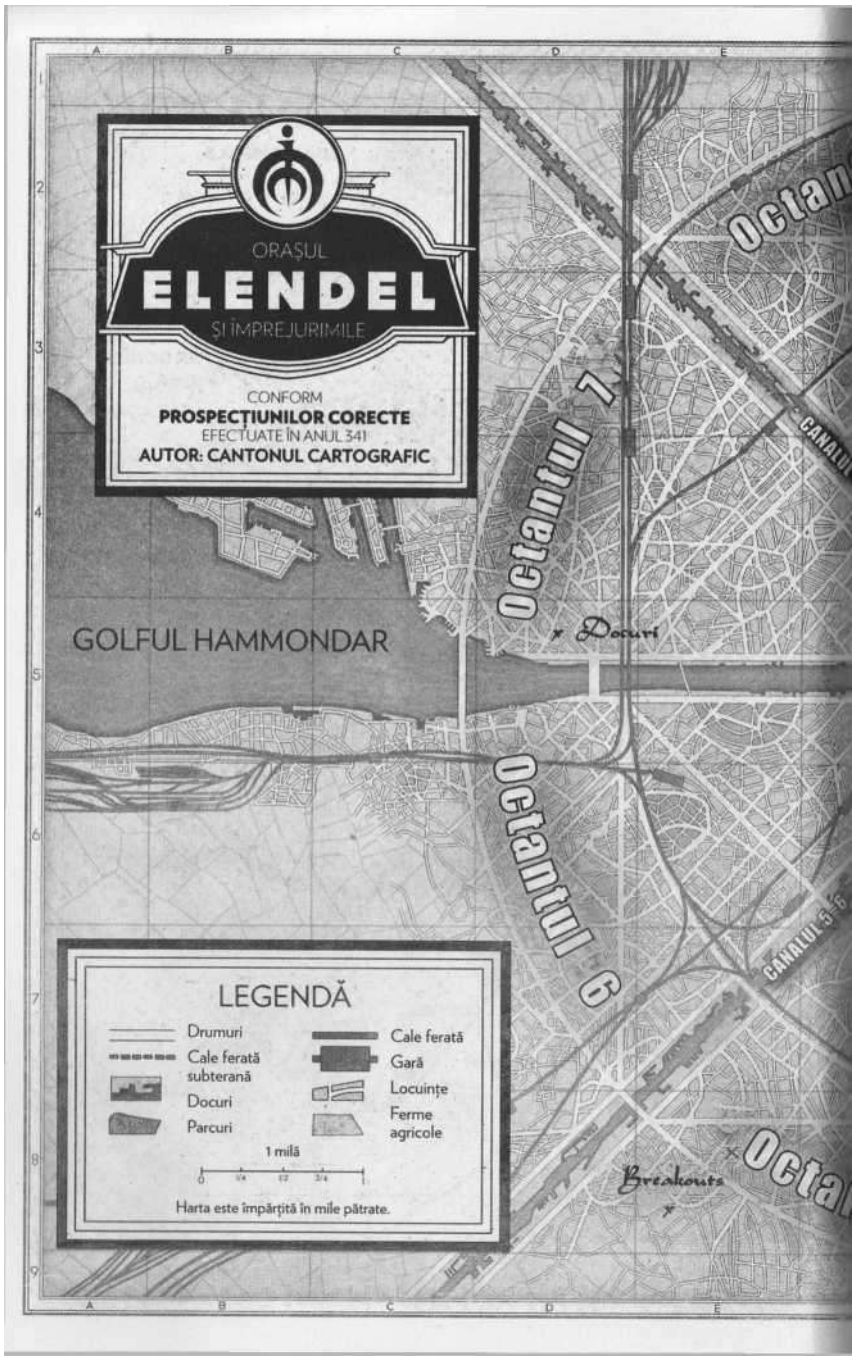
ORAȘUL
ELENDEL
ȘI ÎMPREJURIMILE
CONFORM
PROSPECȚIUNILOR CORECTE
EFECTUATE ÎN ANUL 341
AUTOR: CANTONUL CARTOGRAFIC
GOLFUL HAMMONDAR
Octantul 7
Octantul 6
Docuri
CANALUL 5-6
Breakouts
LEGENDĂ
Drumuri
Cale ferată subterană
Docuri
Parcuri
Cale ferată
Gară
Locuințe
Ferme agricole
1 milă
Harta este împărțită în mile pătrate.

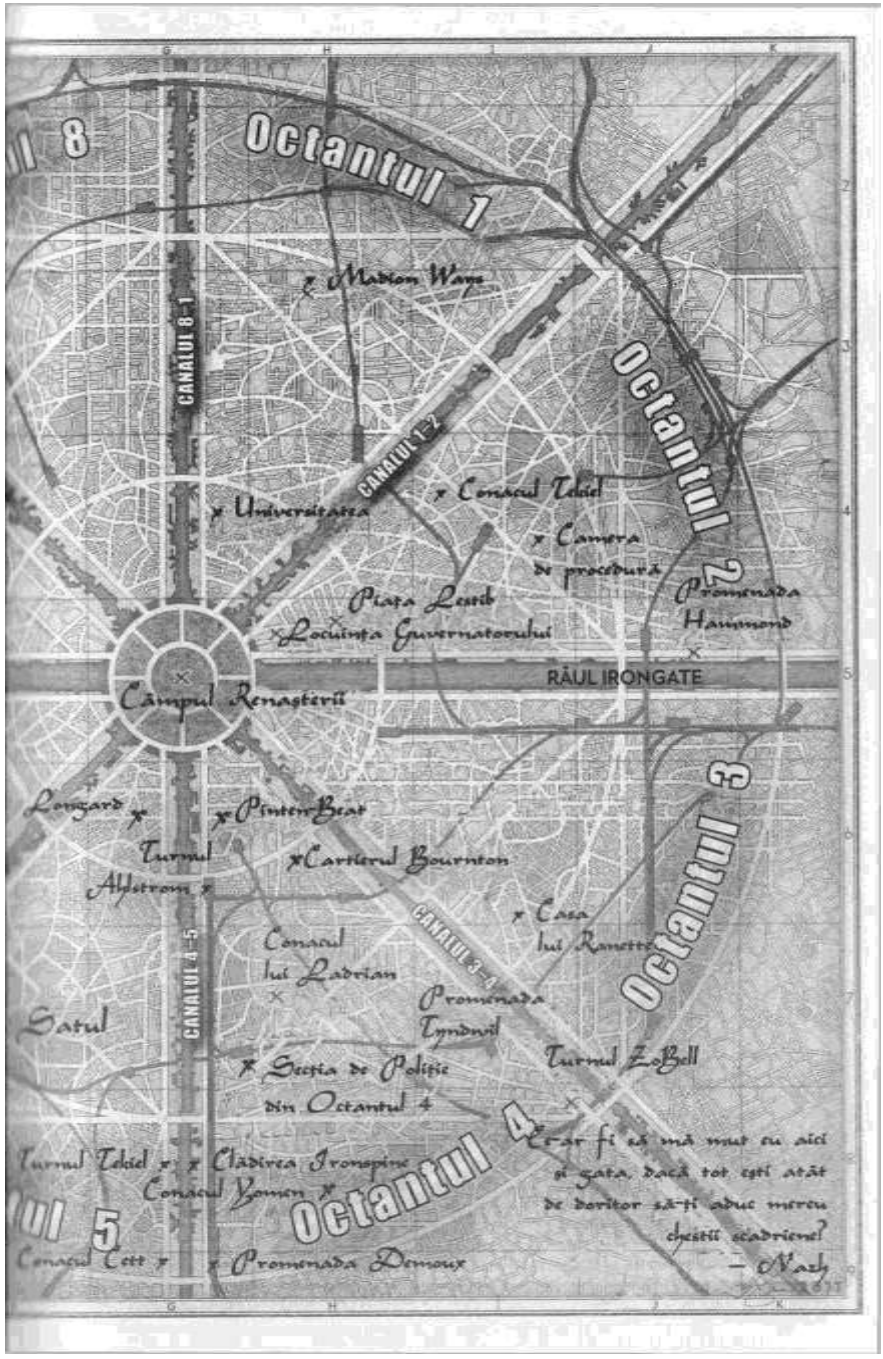
Octantul 1
Octantul 2
Octantul 3
Octantul 4
Octantul 5
Octantul 8
Marion Wayne
Universitatea
Conacul Tdiel
Camera de procedură
Piața Lesnb
Locuința Guvernatorului
Promenada Hammond
RÂUL IRONGATE
Câmpul Renașterii
Longard
Pinter-Beat
Turnul Alystrom
Cartierul Bournton
Casa lui Ramette
Conacul lui Ladrian
Promenada Tyndnil
Satul
Secția de Poliție din Octantul 4
Turnul ZoBell
Turnul Tdiel
Clădirea Ironspine
Conacul Yzmen
Conacul Cett
Promenada Demoux
CANALUL 8–1
CANALUL 1–2
CANALUL 3–4
CANALUL 4–5
— Nash

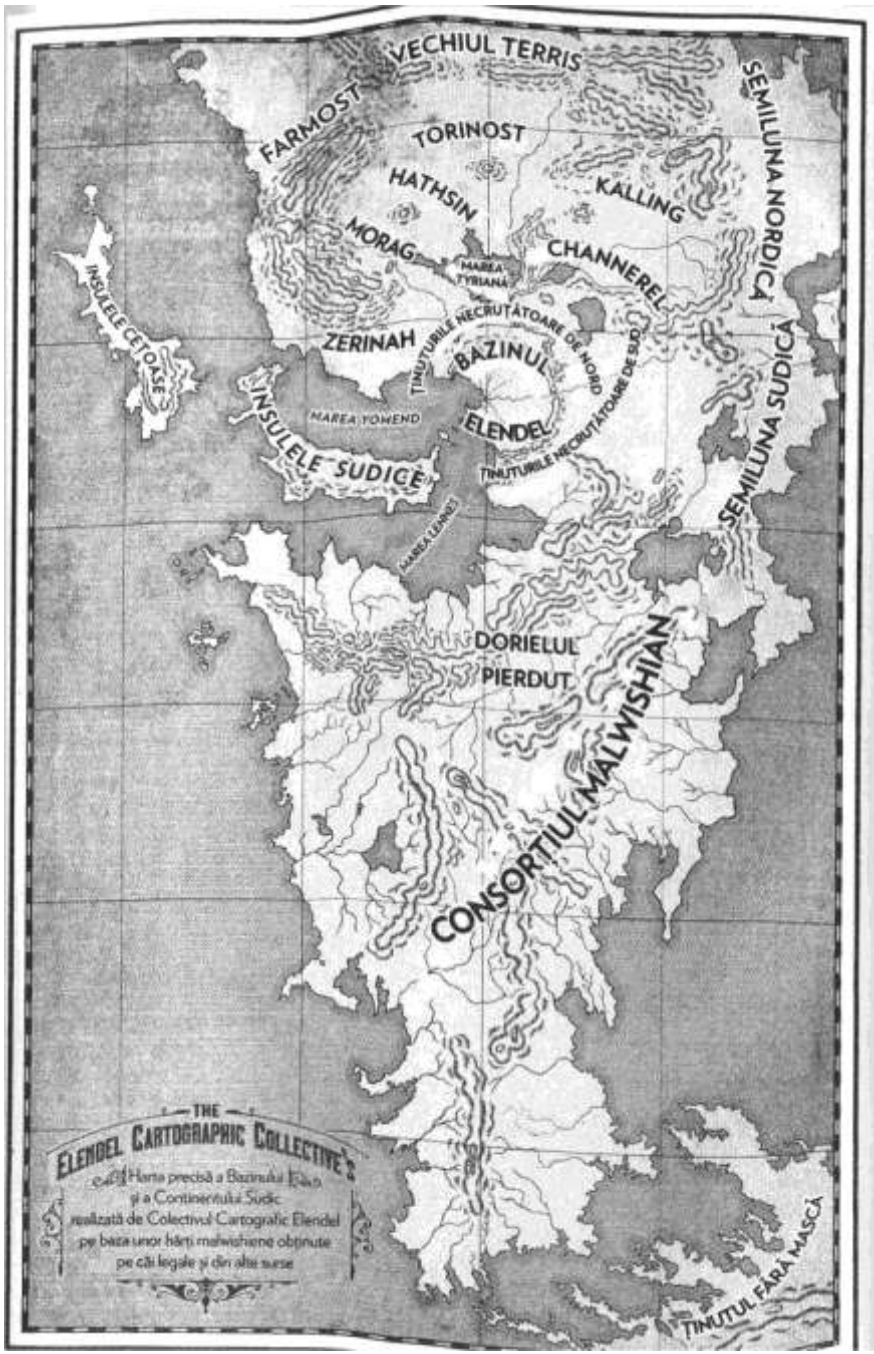
VECHIUL TERRIS
FARMOST
TORINOST
HATHSIN
KALLING
SEMILUNA NORDICĂ
MORAG
CHANNEREL
MAREA TYRIANĂ
INSULELE CETOASE
ȚINUTURILE NECRUTĂTOARE DE NORD
ȚINUTURILE NECRUTĂTOARE DE SUD
ZERINAH
BAZINUL
MAREA YOMEND
ELENDEL
INSULELE SUDICE
SEMILUNA SUDICĂ
MAREA LEANNE
DORIELUL PIERDUT
MALWISHIAN
CONSORȚIUL
THE ELENDEL CARTOGRAPHIC COLLECTIVE
Harta precisă a Bazinului Elen
și a Continentului Sudic
realizată de Colectivul Cartografic Elendel
pe baza unor hărți malwishiene obținute
pe căi legale și din alte surse
ȚINUTUL FĂRĂ MASCĂ

PROLOG

Wayne auzise de paturi. Alţi copii din Aşezarea Tinweight le aveau. Un pat i-ar fi surâs mult mai mult decât o rogojină întinsă pe podea – mai ales una pe care trebuia s-o-mpartă cu maică-sa în nopţile reci, când nu mai aveau cărbune.

În plus, sub paturi mai erau şi monştri.

Mda, auzise el nişte poveşti cu nălucile-de-ceaţă. Se ascundeau pe sub paturi şi furau chipurile oamenilor cunoscuţi. Ceea ce făcea ca paturile să fie moi şi pufoase deasupra, având dedesubt pe cineva cu care să poţi vorbi. Părea un paradis, dar-ar rugina...

Alţi copii se temeau de nălucile-de-ceaţă, dar Wayne se gândea că nu ştiau să negocieze cum trebuie. El s-ar fi putut împrieteni cu cineva care trăia sub pat. Trebuia doar să-i oferi ceea ce-şi dorea – de pildă, pe altcineva pe care să-l mănânce.

Oricum, el nu avea pat. Nici scaune ca lumea. Aveau o masă meşterită de unchiul Gregr. Înainte să fie strivit într-o alunecare de teren şi făcut terci de o grămadă de pietre, o masă de carne ce nu mai putea lovi pe nimeni. Wayne izbea uneori masa cu piciorul, în caz că spiritul lui Gregr îl privea, căci ţinuse la masa aia.

Cel mai bun obiect pe care-l avea Wayne era un taburet, aşa că stătea pe el şi juca cărţi – împărţea un rând şi ascundea cărţile în mânecă – în timp ce aştepta. Se tot frământa în momentul acela al zilei. În fiecare seară se temea că ea nu avea să se mai întoarcă acasă. Nu că nu l-ar fi iubit. Mama era o explozie de flori suave de primăvară într-o lume ce duhnea a hazna. Dar pentru că într-o zi tata nu s-a mai întors acasă. Iar într-o altă zi unchiul Gregr – şi Wayne a izbit cu piciorul în masă – nu s-a mai întors nici el acasă. Aşa că mămica...

Nu te gândi la asta, şi-a spus Wayne, amestecând din nou cărţile şi împrăştiindu-le pe masă şi pe podea. *Şi nu te uita. Până nu vezi lumina.*

Simţea mina afară; nimeni nu voia să trăiască pe-acolo, aşa că Wayne şi mama lui au făcut-o.

S-a gândit la altceva, înadins. La mormanul de rufe de lângă perete, pe care-l terminase mai devreme de spălat. Înainte asta fusese ocupaţia mamei, dar nu era plătită destul. Acum o făcea el, în timp ce ea împingea vagoanele în mină.

Pe Wayne nu-l deranja munca. Avea prilejul să încerce tot felul de haine – indiferent că erau de la bătrâne sau tinere – şi să se dea drept femeie. Mama îl prinsese de câteva ori şi se supărase foc. Încă era derutat de exasperarea ei. De ce să *nu* le probeze? Doar de-aia erau haine. Nu era nimic ciudat.

În afară de asta, uneori lumea lăsa tot felul de lucruri prin buzunare. Cum ar fi un pachet de cărţi de joc.

S-a zăpăcit iar la amestecat cărţile şi, în timp ce le strângea, *nu* se uita pe fereastră, deşi simţea mina. Artera aia căscată, ca o gaură în gâtul cuiva, roşie pe dinăuntru, din care ţâşnea o lumină ca sângele ori ca focul. Mama lui trebuia să meargă să sape în măruntaiele fiarei, scotocind după metale, apoi să scape de furia acesteia. Nu puteai să ai noroc la nesfârşit.

Pe urmă a zărit-o. Lumina. Uşurat, a aruncat o privire pe fereastră şi a văzut pe cineva venind pe cărare, luminându-şi calea cu un felinar. Wayne s-a repezit să ascundă cărţile sub rogojină, apoi s-a întins deasupra, prefăcându-se că doarme când s-a deschis uşa. Desigur că ea văzuse lumina stingându-se, dar apreciase efortul lui de a se preface.

Ea s-a aşezat pe taburet, iar Wayne a întredeschis un ochi. Mama era îmbrăcată în pantaloni şi o cămaşă cu nasturi, avea părul prins în vârful capului, iar faţa şi hainele îi erau murdare. Stătea şi, cu privirea aţintită asupra flăcării felinarului, o urmărea cum pâlpâie şi dansează, şi părea încă mai trasă la faţă decât înainte. De parcă-i scobea cineva obrajii cu târnăcopul.

Mina aceea o *roade pe dinăuntru,* a gândit el. *N-a înghiţit-o de vie, ca pe tata, dar o roade.*

Mama a clipit, apoi şi-a mutat privirea. La o carte de joc pe care o lăsase pe masă. Ei, fir-ar să fie!

A luat-o, apoi s-a uitat fix la el. Nu se mai prefăcea că doarme. Ar fi aruncat cu apă pe el.

— Wayne, l-a întrebat ea, de unde ai luat tu cărţile astea?

— Nu mai ţin minte...

— Wayne...

— Le-am găsit, a zis el.

Ea a întins mâna, iar el a scos pachetul fără tragere de inimă şi i l-a dat. Ea a băgat în pachet cartea pe care o găsise. La naiba... Avea să piardă o zi întreagă căutându-i prin Tinweight pe cel care le „pierduse". Măcar n-avea să mai facă nopţi albe din pricina lui.

— Tark Vestingdow, a bombănit Wayne. Erau într-un buzunar de la salopetă.

— Mulţumesc, a zis ea încet.

— Mamă, e *musai* să învăţ să joc cărţi. Aşa o să am o viaţă ca lumea şi-o să am grijă de noi.

— Viaţă ca lumea? a întrebat ea. Din jocuri de cărţi?

— Nu-ţi face griji, a răspuns el repede. O să trişez. N-ai din ce să trăieşti dacă nu câştigi, ştii ce zic?

Ea a oftat, frecându-şi tâmplele.

Wayne a aruncat o privire spre cărţile din pachet.

— Tark, a spus el. E terrisian. Cum era şi tata.

— Da.

— Terrisienii fac mereu ce li se spune. Deci eu ce am?

— N-ai nimic, puiule, a zis ea. Pur şi simplu n-ai un părinte bun care să te îndrume.

— Mamă, a spus el, ridicându-se repede de pe rogojină ca să o ia de braţ. Nu vorbi aşa. Eşti o mamă *grozavă.*

Ea l-a strâns la piept, însă el i-a simţit încordarea.

— Wayne, tu i-ai luat briceagul lui Demmy? l-a întrebat.

— A zis ceva? Lovi-l-ar rugina de lepădătură!

— Wayne! Nu înjura în halul ăsta!

— Lovi-l-ar rugina de lepădătură! a repetat el, dar cu accent de feroviar.

El a zâmbit larg şi nevinovat, iar ea l-a răsplătit cu un surâs pe care nu-l putea ascunde. Vocile caraghioase o înveseleau mereu. Tata se pricepuse la aşa ceva, dar Wayne era mai bun. Mai ales de când tata se prăpădise şi nu le mai putea face.

Apoi i-a pierit zâmbetul.

— N-ai voie să iei ce nu-ţi aparţine, Wayne. Doar hoţii fac asta.

— Nu vreau să fiu hoţ, a zis Wayne încetişor, punând briceagul pe masă, alături de pachetul de cărţi. Vreau să fiu băiat cuminte. Doar că... se mai întâmplă.

Ea l-a strâns şi mai tare la piept.

— Tu *eşti* băiat cuminte. *Întotdeauna* ai fost băiat cuminte.

Când a zis aşa ceva, el a crezut-o.

— Vrei să-ţi spun o poveste, puiule?

— Sunt prea mare pentru poveşti, a minţit el, dorindu-şi cu disperare să-i spună una. Am *unsprezece* ani! Încă un an şi pot să beau la crâşmă.

— Poftim? Cine ţi-a spus una ca asta?

— Dug.

— Dug are *nouă* ani!

— Dug le ştie pe toate!

— *Dug* are *nouă* ani!

— Vrei să zici că va trebui să cumpăr eu trăscău pentru el la anul, pentru că el n-o să poată?

A privit-o în ochi, apoi a început să chicotească.

A ajutat-o să pregătească cina – terci de ovăz rece cu nişte fasole. Măcar nu e *doar* fasole. Apoi s-a cuibărit în aşternuturi pe rogojină, prefăcându-se că era din nou copilaş, ca să asculte povestea. Nu era greu să se prefacă. La urma urmelor, avea hainele.

— Povestea asta, i-a spus mama, e a lui Barm Zurbagiul, Banditul Nespălat.

— Oooo... a făcut Wayne. Una *nouă*?

Mama s-a aplecat înainte, aţintindu-l cu lingura în timp ce vorbea.

— Era cel mai rău dintre toţi, Wayne. Cel mai rău, mai afurisit şi mai *împuţit* bandit. Nu făcea baie niciodată.

— Că-i prea multă muncă să te murdăreşti aşa cum trebuie?

— Nu, deoarece... Stai puţin, e *muncă* să te murdăreşti?

— Trebuie să te tăvăleşti prin mizerie, înţelegi?

— Păi, de ce, pentru numele lui Armonie, ai face aşa ceva?

— Ca să gândeşti ca pământul, a răspuns Wayne.

— Ca să... a început ea zâmbind. Vai, Wayne, că scump mai eşti!

— Mulţumesc, a spus el. De ce nu mi-ai zis de Barm Zurbagiul ăsta până acum? Dacă e atât de rău, nu trebuia să fie primul despre care să-mi spui poveşti?

— Erai prea mic, a răspuns ea lăsându-se pe spate. Şi povestea prea înspăimântătoare.

Oooo... Avea să fie o poveste *pe cinste.* Wayne a început să ţopăie.

— Cine l-a prins? Vreun om al legii?

— Allomantul Jak.

— Ăla? a bombănit Wayne.

— Parcă-ţi plăcea de el.

Păi, tuturor copiilor le plăcea de el. Jak era nou şi interesant şi rezolvase tot felul de cazuri grele în anul ăla. Cel puţin aşa zice Dug.

— Dar Jak îi aduce mereu la secţie pe cei răi, s-a plâns Wayne. Nu împuşcă niciunul.

— Nu şi de data asta, a spus mama, amestecând cu lingura în terciul ei de ovăz. Ştia că Barm Zurbagiul era cel mai afurisit. Criminal sadea. Iar ciracii lui Barm – Gud Ucigaşul şi Joe Rătăcitul – erau de *zece* ori mai răi decât toţi bandiţii care cutreieraseră Ţinuturile Necruţătoare.

— De zece ori? a întrebat Wayne.

— Da.

— E mult! Aproape dublu!

Mama s-a încruntat o clipă, după care s-a aplecat din nou în faţă.

— Ăştia furau din salarii. Nu luau doar de la umflaţii din Elendel, ci şi din banii omului de rând.

— Lepădături! a zis Wayne.

— Wayne!

— Bine! Atunci nişte rahaţi ordinari!

Ea a şovăit din nou.

— Tu... ştii ce înseamnă cuvântul „lepădătură”?

— E un rahat, dintr-ăla care îţi vine *tare,* dar îl ţii prea mult în tine.

— Şi ştii asta de la...

— Dug mi-a zis.

— Firește că ţi-a zis! Păi, Jak nu suferea să vadă cum sunt furaţi oamenii de rând din Ţinuturile Necruţătoare. Una e să fii bandit, dar toată lumea ştie că furi banii care merg *spre* oraş.

— Din păcate, Barm Zurbagiul ăsta cunoştea bine împrejurimile. Şi a pornit la drum călare spre părţile cele mai primejdioase din Ţinuturile Necruţătoare – şi şi-a lăsat un cirac de pază în fiecare loc important din drumul său. Din fericire, Jak era cel mai curajos bărbat. Şi cel mai puternic.

— Dacă era cel mai curajos şi cel mai puternic, de ce s-a făcut om al legii? Putea să se facă bandit şi nu-l oprea nimeni!

— Ce-i mai greu, puiule? Să faci bine sau să faci rău?

— Să faci bine.

— Şi-atunci cine ajunge mai puternic? Ăla care face ce-i mai uşor ori ăla care face ce-i mai greu?

Hm. A încuviinţat din cap. Da. Da, înţelegea.

Ea şi-a apropiat felinarul de faţă şi l-a aprins în timp ce vorbea.

— Prima încercare a lui Jak a fost râul Omul, întinderea nesfârşită de apă ce marca hotarul cu ceea ce fuseseră cândva pământurile koloşilor. Apele se mişcau cu rapiditatea unui tren; era cel mai iute râu din întreaga lume – şi era plin de stânci. Acolo se instalase Gud Ucigaşul, dincolo de râu, să-i urmărească pe oamenii legii. Avea ochi foarte ageri şi o mână atât de iscusită, că-mpuşca de la trei sute de paşi păsărica aşezată pe un om.

— Şi de ce să facă una ca asta? a întrebat Wayne. Mai bine-l împuşcă *în* păsărică. Cred că doare rău!

— Nu-i păsărică de-aia, puiule, a spus mama.

— Şi ce-a făcut Jak? a întrebat Wayne. S-a furişat? Nu-i stă-n fire unui om al legii să umble pe furiş. Nu cred c-a făcut aşa ceva. Pun rămăşag că nu s-a furişat.

— Păi... a început mama.

Wayne şi-a apucat strâns pătura, aşteptând.

— Jak era un trăgător *mai bun,* a şoptit ea. Când Gud Ucigaşul l-a luat în cătarea puştii, Jak a tras primul – chiar dincolo de râu.

— De ce a murit Gud? a şoptit Wayne.

— De glonţ, puiule.

— Împuşcat în ochi?

— Cred că da.

— Şi în timp ce Gud s-a pregătit să tragă, Jak a făcut la fel – dar Jak a tras primul, lovindu-l pe Gud *drept* în ochi! Aşa-i, mamă?

— Da!

— Şi i-a explodat căpăţâna, a spus Wayne, ca un fruct – din ăla crocant, cu coaja *tare* şi cu multă zeamă înăuntru. Aşa-i că aşa a fost?

— Absolut.

— Să fiu al naibii, mamă! a zis Wayne. E de groază povestea asta! Eşti sigură că-i bine să mi-o spui?

— Vrei să mă opresc?

— Pe naiba! Cum a trecut Jak apa?

— A zburat, a zis mama.

De îndată ce şi-a terminat terciul, a lăsat castronul deoparte, schiţând apoi un gest teatral cu ambele mâini.

— Cu puterile lui allomantice. Jak poate să zboare, să vorbească cu păsările şi să mănânce pietre.

— Uau! Să mănânce *pietre*?

— Da! Şi aşa a zburat dincolo de râul ăla. Dar următoarea încercare a fost şi mai cumplită. Canionul Morţii.

— Oooo... a făcut Wayne. Pun rămăşag că e frumos locul ăla.

— De ce spui asta?

— Pentru că nimeni nu se duce să vadă un loc numit „Canionul Morţii" dacă nu-i frumos. Dar s-a dus cineva, căci ştim cum îi zice. Deci probabil că e frumos.

— Minunat, a spus mama. Un canion săpat prin mijlocul unei grămezi de stânci sfărâmate – vârfurile sparte, zici c-au fost pictate, aşa culori au. Dar locul era la fel de primejdios pe cât era de frumos.

— Mda, a spus Wayne. Îmi închipui.

— Jak nu putea zbura, deoarece al doilea dintre bandiţi era ascuns în canion. Joe Rătăcitul. Ăsta era pistolar neîntrecut, plus că putea să zboare, să se preschimbe-n dragon şi să mănânce pietre. Dacă Jak ar fi încercat să se furişeze pe lângă el, Joe l-ar fi împuşcat pe la spate.

— E cel mai deştept mod de a împuşca pe cineva, a spus Wayne. Că în felul ăsta nu te poate împuşca şi el!

— Adevărat, a spus mama. Iar Jak nu a lăsat să se întâmple aşa ceva. Trebuia să intre în canion – da' *colcăia* de *şerpi!*

— Drăcia naibii!

— Wayne...

— Ei, atunci drăcie şi-atât! Câţi şerpi erau?

— Un milion de şerpi!

— Drăcia naibii!

— Dar Jak era isteț, a spus mama. Căci i-a dat prin cap să aducă niște mâncare pentru șerpi.

— Un milion de bucăți de mâncare pentru șerpi?

— Nu, doar una, a zis ea. Dar i-a făcut pe șerpii ăia să se încaiere pentru ea, așa încât s-au omorât între ei. Și ăla care-a mai rămas era cel mai tare, firește.

— Firește.

— Și Jak l-a convins să-l muște pe Joe Rătăcitul.

— Și în felul ăsta Joe s-a făcut vânăt! a spus Wayne. Și a-nceput să-i curgă sânge din urechi! Și oasele i s-au topit, iar zeama aia de oase topite i-a ieșit pe nas! Și s-a prăbușit într-o grămadă de piele fleșcăită, șuierând și bolborosind, căci dinții i se topeau!

— Întocmai!

— La naiba, mamă! *Straşnice* poveşti mai spui!

— Stai, că devine și mai bună, a spus ea încet, aplecându-se peste taburet, cu felinarul luminând slab. Căci la final e o surpriză.

— Ce surpriză?

— Când a intrat în canion – care duhnea a șerpi morți și oase topite –, Jak a dat de ultima încercare: Podișul Singuratic. Un platou uriaș în mijlocul unei câmpii întinse.

— Nu-i mare încercare, a spus Wayne. Putea să zboare până-n vârf.

— Păi, a încercat, a șoptit ea. Dar platoul *era* Barm Zurbagiul.

— *CE?*

— Cum ai auzit, a zis mama. Barm se alăturase koloșilor – ăia de se preschimbau în monștri mari, nu din ăia obișnuiți, cum e bătrâna doamnă Nock. Și *ăia* i-au arătat cum să se preschimbe într-un monstru din ăla cât toate zilele. Și când a încercat Jak să aterizeze pe platou, chestia aia l-a înghițit cu totul.

Wayne a rămas cu gura căscată.

— Și după aceea, a zis el, l-a strivit cu dinții, zdrobindu-i oasele ca pe...

— Nu, a spus mama. A încercat să-l înghită. Dar Jak nu era doar isteț și un trăgător iscusit. Mai era ceva.

— Ce mai era?

— O pacoste dată naibii!

— Mamă! Asta-i înjurătură!

— În poveşti nu se pune, a zis mama. Fii atent ce-ţi spun, Jak era dat naibii. Făcea mereu bine în stânga şi-n dreapta. Ajuta oameni. Dar le făcea zile fripte celor răi. Punea întrebări. Ştia exact cum să-i strice ploile unui bandit. Aşa că, în timp ce era înghiţit, Jak şi-a întins braţele şi picioarele, după care s-a făcut *ghem* în gâtul lui Barm Zurbagiul, aşa încât monstrul să nu mai poată respira. Dihăniile de felul ăsta au nevoie de mult aer, să ştii. Şi aşa Allomantul Jak l-a *sufocat* pe Barm din interior. Apoi, când monstrul a căzut la pământ fără suflare, Jak a săltat vioi şi a ieşit păşind pe limba lui, de parc-ar fi fost un covoraş fiţos, dintr-alea de se pun pentru oamenii bogaţi la coborârea din trăsură.

— *Uau,* mamă, ce *poveste frumoasă!*

Ea a zâmbit.

— Mamă, a spus el, povestea asta-i... despre mină?

— Păi, cred că toţi trebuie să intrăm uneori în gura fiarei. Deci... se prea poate.

— Atunci înseamnă că tu eşti un fel de om al legii.

— Oricine poate fi, a zis ea, suflând în felinar.

— Chiar şi eu?

— Mai ales tu, a spus mama, sărutându-l pe frunte. Eşti orice vrei să fii, Wayne. Eşti vântul. Eşti stelele. Eşti toate cele fără de sfârşit.

Era o poezie care-i plăcea ei. Şi lui îi plăcea. Pentru că atunci când ea o spunea, el o *credea.* Cum să n-o fi crezut? Mama nu minţea. Aşa că s-a cuibărit mai bine în aşternut, lăsându-se purtat pe aripile somnului. Multe rele erau pe lume, dar erau şi câteva lucruri bune. Şi câtă vreme ea se afla în preajmă, poveştile aveau o semnificaţie. Erau adevărate.

Până a doua zi, când în mină s-a mai produs o surpare. În seara aceea, mama lui nu s-a mai întors acasă.

PARTEA ÎNTÂI

1

DOUĂZECI ŞI NOUĂ DE ANI MAI TÂRZIU

Marasi nu mai fusese niciodată într-o canalizare, dar era la fel de îngrozitor pe cât îşi imaginase. Puţea oribil, firește. Însă şi mai rău era felul în care picioarele ei încălţate în cizme alunecau când şi când de-i stătea inima în loc, ameninţând să se scufunde în „mocirla" de dedesubt.

Măcar fusese prevăzătoare şi-şi luase o uniformă cu pantaloni şi cizme de lucru din piele până la genunchi. Dar nimic nu o ferea de miros, de dezgust şi – din păcate – de zgomot. Când păşea – cu harta într-o mână şi puşca în cealaltă –, fiecare cizmă i se desprindea cu un *pleosc* de proporţii mitice. Ar fi părut cel mai sinistru sunet din lume dacă n-ar fi fost egalat de văicărelile lui Wayne.

— Wax nu m-a dus niciodată într-o canalizare, dar-ar rugina în el de canal! a bombănit el ridicând felinarul.

— Există canalizare în Ţinuturile Necruţătoare?

— Păi, nu, a recunoscut el. Păşunile put aproape la fel de rău şi pe alea m-a pus să mărşăluiesc. Dar, Marasi, alea n-aveau *păianjeni!*

— Probabil că aveau, a spus ea, îndreptând harta spre felinarul lui, doar că nu-i vedeai.

— Să zicem, a bombănit el. Dar e mai rău când nu le vezi pânzele. Plus că mai e şi mizeria din canal.

Marasi a făcut un semn din cap arătând spre un tunel lăturalnic şi au pornit în direcţia aceea.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Despre ce? a întrebat el.

— Despre dispoziţia ta.

— Nu-i nimic în neregulă cu starea mea de spirit ruginită, a zis el. Este exact dispoziţia pe care o ai atunci când

partenerul tău te forţează să-ţi bagi partea din faţă într-o grămadă de chestii care îţi ies din spate.

— Şi săptămâna trecută? a întrebat ea. Când investigam o *parfumerie?*

— Parfumerii nenorocite! a zis Wayne mijindu-şi ochii. Niciodată nu ştii ce ascund mirosurile alea sofisticate. Nu poţi să ai încredere într-un bărbat care nu miroase aşa cum ar trebui să miroasă un bărbat.

— A sudoare şi a băutură?

— A sudoare şi a băutură *ieftină.*

— Wayne, cum poţi să te plângi de cineva care-şi dă aere? Tu ai altă personalitate ori de câte ori îţi schimbi pălăria.

— Mi se schimbă mirosul?

— Presupun că nu.

— Conflict câştigat, fără nicio urmă de îndoială! Discuţie încheiată!

S-au uitat unul la altul.

— Ar cam trebui să-mi iau niscaiva parfumuri, nu? a spus Wayne. Cineva ar putea să-mi observe deghizările dacă miros *mereu* a sudoare şi-a băutură ieftină.

— Eşti o cauză pierdută.

— Cauză pierdută, a zis el, sunt amărâtele mele de încălţări.

— Puteai să-ţi iei şi tu nişte cizme, cum ţi-am spus.

— N-am cizme. Mi le-a şterpelit Wax.

— Wax ţi-a luat cizmele? Pe bune?

— Păi, sunt în dulapul lui, a zis Wayne. În locul a trei perechi de pantofi de-ai lui, ăia mai de fiţe. Care-au ajuns la mine-n dulap, absolut din întâmplare.

I-a aruncat o privire.

— A fost un schimb cinstit. Îmi plăceau cizmele alea.

Marasi a zâmbit. Lucrau împreună de aproape şase ani, de când se pensionase Wax, după descoperirea Brăţărilor Doliului. Wayne era poliţist în adevăratul înţeles al cuvântului, nu doar un cetăţean supus ce lucra cu un pas în afara legii. Din când în când purta şi uniformă. Şi...

...şi cizmele lui Marasi au alunecat din nou. Rugina naibii! Dacă ar fi să cadă, Wayne nu s-ar mai opri în veci din râs. Dar părea cea mai sigură cale. Lucrările de construcţie a tunelurilor pentru trenurile subterane ce împânzeau oraşul erau în plină desfăşurare, iar în urmă cu două zile un tip de la demolări

făcuse un raport ciudat. Nu voia să arunce în aer următoarea secţiune deoarece valorile seismice indicau că în apropiere se afla o peşteră necartografiată.

Acea zonă de sub oraşul Elendel era presărată cu grote subterane. Şi era exact aceeaşi regiune în care un grup din zonă, de criminali plătiţi, tot dispărea şi reapărea. De parc-ar fi avut o intrare ascunsă într-un bârlog necunoscut, nevăzut.

A consultat harta, pe care erau marcate indicaţii legate de construcţii – şi adnotaţii mai vechi care sugerau o anomalie din apropiere, pe care-o descoperiseră constructorii de canale cu ani în urmă, dar care niciodată nu fusese cercetată cu de-amănuntul.

— Cred că MeLaan are de gând să se despartă de mine, a spus Wayne încet. De aceea am fost, poate, cam nefiresc de abătut în ultima vreme.

— Ce te face să crezi asta?

— Faptul că mi-a zis „Wayne, în câteva săptămâni probabil că o să mă despart de tine".

— Păi, foarte politicos din partea ei.

— Cred că a primit o nouă slujbă de la barosan, a zis Wayne. Dar nu-i în regulă, la cât de greu merg lucrurile. Nu-i o modalitate potrivită de a te despărţi de cineva.

— Şi care *este* modalitatea potrivită?

— Îi arunci cu ceva în cap, a spus Wayne. Îi vinzi catrafusele. Le zici amicilor lui că-i cretin.

— Interesante relaţii ai mai avut şi tu.

— Nu, în mare parte au fost aiurea, a zis el. Am întrebat-o pe Jammi Walls ce crede că ar trebui să fac... O ştii? Se duce la crâşmă aproape în fiecare seară.

— O cunosc, a spus Marasi. E o femeie de... reputaţie proastă.

— Cum? a întrebat Wayne. Cine-a zis asta? Jammi are o reputaţie grozavă. Dintre toate târfele din bloc, ea dă cea mai straşnică...

— Chiar nu vreau să aud continuarea. Mulţumesc.

— Reputaţie proastă... a repetat el chicotind. O să-i spun lui Jammi ce-ai zis, Marasi. Ea a muncit *din greu* pentru reputaţia asta. Are dreptul să pretindă de patru ori mai mult decât celelalte! Într-adevăr, proastă reputaţie...

— Şi ea ce-a zis?

— A zis că MeLaan voia ca eu să-mi dau silința mai mult în relația noastră, a spus Wayne. Dar eu cred că de data asta Jammi s-a înșelat. Pentru că MeLaan nu se joacă. Ea când zice ceva e pe bune. Și e... știi cum e...

— Îmi pare rău, Wayne, a spus Marasi, împăturind harta sub braț și punând o mână pe umărul lui.

— Știam eu că n-are cum să țină, a zis el. Să dea rugina de nu, știi? Cât are ea – o mie de ani?

— Cam două treimi, a spus Marasi.

— Iar eu n-am nici patruzeci, a zis Wayne. Mai degrabă merg pe șaișpe, dacă ții cont de fizicul meu tânăr și vioi.

— Și de simțul tău al umorului.

— Poți să fii sigură! a spus el, după care a oftat. Mi-a fost cam... greu în ultima vreme. Wax a ajuns pe cai mari, MeLaan e plecată cu lunile... S-ar părea că nimeni nu mă vrea prin preajmă. Poate că locul meu e într-un canal, mai știi?

— Nu-i adevărat, a spus ea. Ești cel mai bun partener pe care l-am avut.

— Singurul partener.

— Singurul? Păi, Gorglen nu se pune?

— Neee... Ăla nu-i om. Am acte care atestă că-i o girafă deghizată-n om.

Apoi a zâmbit.

— Dar... mulțumesc că m-ai întrebat. Mulțam de grijă.

Ea a încuviințat din cap și a luat-o înainte. Când își imaginase viața ei de detectiv și om al legii de prim rang, nu se așteptase la *asta.* Măcar mirosul părea să fie mai ca lumea – sau începea să se obișnuiască cu el.

S-a simțit foarte satisfăcută când a găsit, exact în locul marcat pe hartă, o ușă veche metalică înfiptă în peretele canalizării. Wayne a ridicat felinarul – nu era nevoie de ochiul ager al unui detectiv ca să observi că ușa fusese folosită de curând. Într-o parte a cadrului ușii erau zgârieturi argintii, iar clanța fusese curățată de praful și pânzele de păianjen care năpădiseră locul.

Cei care construiseră canalele o descoperiseră și o marcaseră drept loc cu posibilă însemnătate istorică. Dar biletul se pierduse dintr-o prostie birocratică.

— Frumos, a spus Wayne aplecându-se spre ea. Asta-i muncă de detectiv de primă clasă, Marasi. Câte studii vechi ai citit ca să descoperi treaba asta?

— Prea multe, a spus ea. Ai fi surprins să ştii cât timp petrec scotocind prin documentele de arhivă.

— Ăia scot cercetarea din poveşti.

— Tu făceai dintr-astea prin Ţinuturile Necruţătoare?

— Păi, cum se face-n Ţinuturile Necruţătoare, a spus Wayne. De obicei îl ţineam pe câte unul cu mutra-n troacă până-şi amintea a cui era cererea de prospecţiune pe care o şterpelise, dar principiul e acelaşi. Cu mai multe înjurături.

Ea i-a întins puşca, după care s-a apucat să cerceteze uşa cu atenţie. Lui Wayne nu-i plăcea ca ea să facă mare caz de chestia asta, dar pe atunci era în stare să ţină o armă fără să-i tremure mâinile. Ea nu-l văzuse niciodată trăgând cu o armă, dar el zicea că la nevoie s-ar fi descurcat.

Uşa era închisă etanş, însă nu se vedea nicio încuietoare pe partea aceea. Se părea că şi cei pe care-i vâna ea o găsiseră închisă – erau o grămadă de semne de-a lungul unei margini. Era loc suficient să poţi strecura ceva între uşă şi cadru.

— Am nevoie de un cuţit ca să pătrund aici.

— Poţi să te foloseşti de inteligenţa mea ascuţită.

— Din păcate, Wayne, nu eşti genul de unealtă de care am nevoie în clipa asta.

— Ha! a făcut el. Hai că-mi place asta!

I-a dat un cuţit din rucsacul lui, unde ţineau diverse chestii precum frânghii şi metale suplimentare, în caz că ar fi dat de născuţi-din-metal. O gaşcă de soiul ăla nu avea de ce să aibă un allomant – erau din cei care-i scuturau pe negustori pentru taxe de protecţie. Şi totuşi primise rapoarte care o îngrijorau – şi era tot mai sigură că grupul era finanţat de Set.

Trecuseră ani şi încă mai căuta răspunsuri la întrebări care o chinuiseră chiar de la începutul carierei sale de om al legii. Grupul cunoscut sub numele de Set, condus pe atunci de unchiul Edwarn, unchiul lui Wax, despre care aflase apoi că o avea ca membră şi pe sora lui, Telsin. Un grup care urma, venera sau promova cumva maşinaţiunile unei figuri întunecate cunoscute sub numele de Trell. Un zeu, s-a gândit ea. Din vremuri străvechi.

Dacă ar fi prins persoanele potrivite, ar fi putut obţine în sfârşit răspunsurile. Dar nu reuşea niciodată. Cel mai mult se apropiase de nişte răspunsuri în urmă cu şase ani, dar atunci toţi cei pe care-i capturaseră – inclusiv unchiul lui Wax – fuseseră ucişi într-o explozie. Aşa încât a rămas să alerge iarăşi după umbre, în vreme ce restul elitei din Elendel s-a angajat pe deplin să ignore ameninţarea. Fără probe, ea şi Wax nu reuşiseră nici măcar să dovedească existenţa grupului Set, dincolo de lacheii lui Edwarn.

Folosindu-se de cuţit, a reuşit să desprindă bara care ţinea uşa închisă din cealaltă parte. Bara a căzut cu un zăngănit uşor, iar ea a reuşit să deschidă uşa, dând la iveală un tunel cioplit grosolan care ducea în jos. Unul dintre numeroasele tuneluri care împânzeau zona, datând din vremuri străvechi, de dinaintea Catacendrului{1}. Din vremurile miturilor şi eroilor, din vremurile căderilor de cenuşă şi ale tiranilor.

Ea şi Wayne s-au strecurat înăuntru, lăsând uşa aşa cum au găsit-o. Au micşorat lumina felinarului, ca măsură de precauţie, şi au pornit împreună spre adâncuri.

1 *Catacendre*, sau *Ascensiunea Finală,* este un eveniment important pe Scadrial şi în cosmere în ansamblu. A marcat contopirea celor două entităţi, Năruire şi Dăinuire, într-una singură, Armonie (în persoana lui Sazed), şi revenirea Scadrialului la o stare similară cu cea dinainte de Înălţarea Lordului Legiuitor (a se citi al treilea roman din serie, *Eroul evurilor*). (n.red.)

2

— Cravata? a întrebat Steris citind de pe listă.

— Legată şi prinsă cu ac, a spus Wax strângând-o.

— Pantofii?

— Lustruiţi.

— Prima dovadă?

Wax a aruncat în aer un medalion argintiu, apoi l-a prins.

— A doua dovadă? a întrebat Steris făcând un semn pe lista ei.

— Uite-o! a spus Wax, scoţând din buzunar un mic teanc de hârtii împăturite.

— A treia dovadă?

Wax s-a căutat în alt buzunar, apoi s-a oprit, uitându-se prin încăperea mică – biroul lui de senator în Camera de Procedură. Oare le lăsase...

— Acasă, pe birou, a spus el, dându-şi o palmă peste frunte.

— Am adus eu una de rezervă, a spus Steris, scotocind prin geanta ei.

Wax a zâmbit larg.

— Bineînţeles c-ai adus.

— Două, de fapt, a zis Steris întinzându-i o foaie de hârtie pe care el a pus-o deoparte, după care şi-a consultat din nou lista.

Micul Maxillium a venit lângă mama sa, studiind cu o figură foarte serioasă propria listă de mâzgălituri. La cinci ani ştia deja literele, dar prefera să le inventeze.

— Desen cu căţel, a spus Max de parc-ar fi citit de pe lista lui.

— S-ar putea să-mi trebuiască unul de-ăla, a zis Wax. Prinde bine.

Max i l-a oferit solemn, apoi a continuat.

— Desen cu pisică.

— Şi de-ăla îmi trebuie.

— Nu ştiu să desenez pisici, a spus Max, dându-i încă o foaie de hârtie. De aceea seamănă cu o veveriţă.

Wax şi-a îmbrăţişat fiul, după care a pus cu grijă foile deoparte, lângă celelalte lucruri. Sora băiatului – Tindwyl, pentru că lui Steris îi plăceau numele tradiţionale – gângurea într-un colţ al camerei, unde Kath, guvernanta, o supraveghea.

În cele din urmă, Steris i-a dat pe rând pistoalele. Grele, cu ţeavă lungă, fuseseră concepute de Ranette în aşa fel încât să aibă un aspect ameninţător – dar aveau două piedici şi nu erau încărcate. Trecuse ceva vreme de când fusese nevoit să împuşte pe cineva, dar continua să profite din plin de reputaţia lui de „Senator şi om al legii al Ţinuturilor Necruţătoare". Orăşenii, mai ales politicienii, erau intimidaţi de armele de calibru mic. Preferau să ucidă cu arme mai moderne, precum sărăcia şi deznădejdea.

— Un sărut pentru soţia mea e pe lista aia? a întrebat Wax.

— De fapt, nu, a spus ea surprinsă.

— O scăpare mai neobişnuită, a zis el, apoi a sărutat-o prelung. Tu ar trebui să mergi acolo azi, Steris. Te-ai pregătit mai temeinic decât mine.

— Tu eşti lordul casei.

— Te-aş putea numi purtătoare de cuvânt, să vorbeşti în numele nostru.

— Nu, te rog, a răspuns ea. Ştii bine cum mă simt când e vorba de oameni.

— Te descurci cu oamenii *potriviţi.*

— Iar politicienii sunt vreodată buni la ceva?

— Eu aşa sper, a zis el netezindu-şi sacoul şi îndreptându-se spre uşă. De vreme ce sunt unul dintre ei.

Şi, ieşind din birou, a coborât la etajul Senatului. Steris avea să-l urmărească de la locul ei de la balcon – deja ştia toată lumea cât de tipicară era, preferând să ocupe acelaşi loc.

Când Wax a intrat în încăperea uriaşă – care fremăta de activitate, în timp ce senatorii se întorceau din scurta lor pauză –, nu s-a dus la locul său. În ultimele câteva zile senatorii purtaseră dezbateri aprinse în privinţa proiectului de lege actual, iar el ţinea ultimul discurs. Îşi asigurase acea poziţie cu multe promisiuni şi numeroase târguieli, sperând că avea

să confere argumentelor sale un avantaj şi să-i dea cel mai bun prilej de a evita o decizie dezastruoasă.

Stătea într-o parte a tribunei vorbitorilor, aşteptând ca toată lumea să se aşeze, cu degetul mare prins în centura armei, gata să izbucnească. Ai învăţat să te impui pe când interogai prizonieri în Ţinuturile Necruţătoare – şi era şocat să constate câte dintre acele deprinderi se potriveau aici.

Guvernatorul Varlance nu s-a uitat la el. În schimb, omul şi-a aranjat cravata, după care şi-a verificat chipul pudrat – pielea de o paloare fantomatică era la modă în aceste zile, dintr-un motiv obscur. Apoi şi-a înşirat toate medaliile pe birou, una câte una.

Dar-ar rugina, ce dor mi-e de Aradel, s-a gândit Wax. Era ceva nou să aibă un guvernator competent. Adică... mânca prin hoteluri şi descoperea că mâncarea nu era rea, sau îşi făcea veacul cu Wayne şi descoperea că încă avea ceasul în buzunar.

Cu toate acestea, slujba de guvernator era genul de slujbă care îi măcina pe oamenii buni, dar îi lăsa pe cei răi să-şi vadă fericiţi de-ale lor. Aradel demisionase cu doi ani în urmă. Şi *chiar* avusese sens alegerea unui militar ca nou guvernator, având în vedere frământările de pe Continentul Sudic. Mulţi de prin ţările recent descoperite acolo – cu aeronavele şi măştile lor ciudate – erau nemulţumiţi de cum s-au desfăşurat lucrurile în urmă cu şase ani. Mai precis, de faptul că Bazinul Elendel păstrase Brăţările Doliului.

În clipa aceea, Elendelul se confrunta cu două mari probleme. Prima erau oamenii de pe Continentul Sudic, dintre care cel mai ales neam era cel al malwishienilor. Aceştia se agitau în permanenţă, vociferând în legătură cu faptul că Bazinul era mic şi lipsit de putere. O atitudine agresivă, militaristă. Varlance fusese împotrivă, deşi Wax *chiar* se întreba în ce condiţii obţinuse toate acele medalii. Din câte ştia el, nou-înfiinţata armată nu se implicase în nicio confruntare.

A doua problemă se găsea mult mai aproape de casă. Era vorba de zonele din Bazin care se aflau în afara capitalei, oamenii din ceea ce era cunoscut sub denumirea colectivă de Oraşele Exterioare. Ani la rând, poate decenii, crescuseră tensiunile dintre oraşul Elendel şi toate celelalte.

Era destul de rău să te confrunţi cu ameninţări de pe un alt continent. Dar pentru Wax, acela era un pericol mai îndepărtat. Cel imediat, care-l tulbura cel mai mult, era perspectiva unui război civil în rândul propriului său popor. El şi Steris se străduiseră ani la rând să împiedice acest lucru.

În cele din urmă, Varlance a făcut un semn din cap spre viceguvernatoarea lui terrisiană. Aceasta avea un păr creţ închis la culoare şi purta o robă tradiţională; Wax avea impresia că o cunoscuse în Sat, dar ar fi putut fi sora ei, iar el nu găsise niciun prilej potrivit ca s-o întrebe. Oricum, dădea bine să ai un terrisian în cadrul personalului. Cei mai mulţi guvernatori numeau câte unul în cabinet, într-o poziţie înaltă – aproape ca şi când terrisienii ar fi fost o altă medalie de arătat tuturor.

Adawathwyn s-a ridicat în picioare şi a anunţat întregii săli:

— Guvernatorul îl recunoaşte pe senatorul din Casa Ladrian.

Deşi se aşteptase la aşa ceva, Wax s-a îndreptat cu pas vioi spre podium, care era luminat de sus de un proiector uriaş. S-a rotit încet, studiind încăperea circulară. Într-o parte stăteau oficialii aleşi: senatorii votaţi pentru a reprezenta o breaslă, o profesie sau un grup istoric. În cealaltă parte se aflau lorzii: senatorii care-şi deţineau funcţiile prin beneficiul naşterii.

— Acest proiect de lege, a declarat Wax în faţa întregii adunări, tare şi răspicat, cu o voce răsunătoare, este o idee fantastic de *stupidă.*

Cândva, la începutul carierei sale politice, faptul că vorbea fără menajamente i-a atras furia tuturor. I-a surprins pe mai mulţi membri ai Senatului zâmbind. Se aşteptau la aşa ceva din partea lui – ba chiar îl apreciau pentru asta. Ştiau câte probleme existau în Bazin şi se bucurau că unul dintre ei era dispus să vorbească despre ele.

— Tensiunile cu malwishienii au ajuns la un nivel fără precedent, a spus Wax. A venit vremea ca Bazinul să se unească, nu să creăm disensiuni între oraşele noastre!

— Este vorba *despre* unire! a strigat o voce.

Senatorul docherilor, Melstrom. În general, era o marionetă a lui Hasting şi Erikell, nobili care fuseseră în permanenţă un ghimpe dureros în coasta lui Wax.

— Avem nevoie de un singur conducător pentru întregul Bazin! Oficial!

— De acord, a spus Wax. Dar *cum* o să-i unească pe oameni ridicarea în rang a guvernatorului Elendelului, funcţie în privinţa căreia nu poate vota nimeni din afara oraşului?

— Le va da pe cineva care să le atragă atenţia. Un lider puternic, capabil.

Şi ăsta, s-a gândit Wax aruncându-i o privire lui Varlance, e *un lider capabil? Avem noroc că e atent la şedinţe în loc să fie atent la programul campaniei sale publicitare.* În primii doi ani de mandat, Varlance inaugurase şaptesprezece parcuri din oraş. Îi plăceau florile.

Ţinându-se de plan, Wax şi-a scos medalionul şi l-a aruncat în aer, prinzându-l apoi în podul palmei.

— Acum şase ani, a spus el, am avut o mică aventură. Ştiţi cu toţii despre ce este vorba. Am găsit epava unei aeronave malwishiene şi am dejucat un complot al Oraşelor Exterioare de a folosi secretele sale împotriva Elendelului. Am împiedicat lucrul ăsta. Am adus Brăţările Doliului înapoi, pentru a fi păstrate în siguranţă.

— Şi era cât pe ce să porneşti un război, a bombănit cineva din capătul încăperii.

— Şi ce era să fac, să las complotul să meargă mai departe? a replicat Wax.

Cum nu a primit niciun răspuns, a aruncat iarăşi medalionul în aer, prinzându-l apoi din nou. Era unul dintre medalioanele care modificau greutatea şi pe care malwishienii le foloseau ca să-şi facă navele suficient de uşoare pentru a zbura.

— Provoc pe oricine din această încăpere să-mi pună la îndoială loialitatea faţă de Elendel. Putem să ne şi duelăm. Vă las chiar să trageţi primii.

Tăcere. O merita. Mulţi dintre cei din încăpere nu-l aveau la inimă, dar îl respectau *cu adevărat.* Şi ştiau că nu era un agent al Oraşelor Exterioare.

A aruncat medalionul în aer şi l-a împins şi mai sus, până în tavan. Medalionul s-a rostogolit din nou în jos, sclipind în lumină. În timp ce-l prindea, Wax a aruncat o privire spre amiralul Jonnes, actualul ambasador al naţiunii malwishiene. Era la loc de cinste în Senat, în zona alocată primarilor din

Oraşele Exterioare. Niciunul dintre ei nu venise la acea adunare. Semn vădit al furiei lor.

Proiectul acela de lege, dacă era aprobat, avea să-l ridice în rang pe guvernatorul Elendelului, mai presus de toţi primarii Oraşelor Exterioare – ceea ce-i permitea să intervină în conflictele locale. Până la *demiterea* unui primar şi solicitarea de alegeri speciale, aprobând candidaţii. Deşi Wax era de acord că un conducător central ar fi fost un pas important pentru unirea Bazinului, proiectul de lege era o insultă făţişă la adresa tuturor celor care trăiau în afara capitalei.

— Ştiu care e poziţia noastră, a spus Wax, răsucind medalionul între degete, mai bine decât oricine altcineva. Vreţi să faceţi o demonstraţie de forţă în faţa malwishienilor. Vreţi să dovediţi că putem face ca propriile noastre oraşe să se supună rânduielilor noastre. Aşa că introduceţi acest proiect de lege. Dar asta subliniază tocmai *de ce* toată lumea din afara Elendelului e supărată pe noi! Revoluţionarii din celelalte oraşe n-ar fi ajuns atât de departe fără sprijinul oamenilor lor. Dacă oamenii de rând care locuiesc în afara Elendelului n-ar fi *ai naibii* de furioşi pe politicile noastre comerciale şi pe aroganţa noastră, nu ne-am afla în această poziţie. Acest proiect de lege nu-i va potoli! Aceasta nu este o „demonstraţie de forţă". E conceput *tocmai* pentru a-i înfuria pe oameni. Dacă adoptăm această lege, e ca şi cum *am vrea* război civil!

Şi-a lăsat cuvintele să pătrundă în minţile tuturor. Ceilalţi erau foarte hotărâţi să pară puternici în faţa duşmanilor din afară. Dar dacă erau lăsaţi de capul lor, ar fi intrat cu forţa chiar în război din cauza unor dispute *interne.* Problemele malwishiene erau reale, dar nu la fel de imediate. În schimb, războiul civil ar fi fost devastator.

Partea cea mai rea era că, în secret, cineva făcea presiuni în direcţia asta. Wax era convins că grupul Set se implica din nou în politica din Elendel. Chiar şi... sora lui era implicată. Nu ştia sigur de ce-şi doreau un război civil, dar încercaseră ani la rând să stârnească unul. Iar dacă lăsa lucrurile să continue în felul ăsta, cântându-le în strună adevăraţilor lor duşmani, atât elita din jurul lui, cât şi revoluţionarii din Oraşele Exterioare aveau să aibă motive de plâns.

Wax a scos teancul de hârtii din buzunarul stâng. A ascuns la spate desenele cu câinele şi pisica, ridicându-le pe celelalte în faţa tuturor.

— Am aici şaizeci de scrisori din partea unor politicieni din Oraşele Exterioare. Reprezintă un grup mare care *nu* îşi doreşte un conflict. Sunt oameni *rezonabili.* Sunt dispuşi – dornici – să colaboreze cu Elendelul. Dar sunt şi îngroziţi de ceea ce ar putea face oamenii lor dacă vom continua să le impunem politici tiranice, imperiale. Propun să nu votăm acest proiect de lege şi să lucrăm la ceva mai bun. La ceva care să promoveze *cu adevărat* pacea şi unitatea. O adunare naţională care să reprezinte fiecare Oraş Exterior – şi un oficial suprem ales de *acel* organism.

S-a aşteptat la huiduieli şi chiar s-a ales cu câteva. Dar cei mai mulţi dintre cei prezenţi în încăpere au amuţit când el a ridicat teancul de foi. Le era teamă ca nu cumva puterea să abandoneze capitala. Le era teamă că politica Oraşelor Exterioare avea să le schimbe cultura. Erau nişte laşi.

Poate că şi el era laş, căci era îngrozit la gândul că Set ar putea trage sforile. Care dintre cei care se uitau acum la el erau agenţii lor secreţi? Să dea rugina dacă le înţelegea motivaţia. Voiau război – era limpede – ca mod de a pune mâna pe putere. Dar mai era ceva.

Urmau ordinele unei chestii cunoscute sub numele de Trell.

Wax s-a răsucit încet, încă ţinând scrisorile în mână, şi dintr-odată s-a simţit cuprins de nelinişte în timp ce se întorcea cu spatele spre Melstrom. *Ăsta are de gând să tragă,* şi-a spus Wax.

— Cu tot respectul, Lord Ladrian, a spus Melstrom. Aţi devenit de curând părinte, şi se vede treaba că nu înţelegeţi cum se creşte un copil. Nu cedezi la cerinţele lor; rămâi ferm pe poziţie, ştiind că deciziile tale sunt cele mai bune pentru ei. În cele din urmă vor înţelege raţiunea. Elendel este pentru Oraşele Exterioare ca un tată pentru fiul său.

Drept în spate, s-a gândit Wax, întorcându-se.

Nu a răspuns imediat. Când ripostai, trebuia să ţinteşti cu grijă. Mai folosise astfel de argumente – de cele mai multe ori între patru ochi – în faţa multora dintre senatorii din acea încăpere. Făcea progrese, dar avea nevoie de mai mult timp. Cu acele scrisori, se putea întoarce la fiecare senator în parte,

la cei nehotărâţi, să le împărtăşească cuvintele. Ideile. Putea încerca să-i convingă.

Instinctul îi spunea că, dacă votul ar fi avut loc în ziua aceea, proiectul de lege ar fi trecut. Aşa că nu venise aici ca să-şi repete argumentele. Venise cu un glonţ pe ţeavă, gata să tragă.

A împăturit scrisorile şi le-a băgat frumos în buzunar. Apoi a luat teancul mai subţire – două foi – din celălalt buzunar. Cele din care Steris adusese nişte copii în caz că le-ar fi uitat. Probabil că făcuse copii şi pentru celălalt teanc. Şi alte şapte lucruri despre care ea ştia că nu va avea nevoie – dar se simţea mai bine să le aibă în geantă, pentru orice eventualitate. Să dea rugina dacă nu era încântătoare femeia asta!

Wax a ridicat în aer foile de hârtie, făcând un adevărat spectacol încercând să obţină lumina potrivită ca să citească.

„Dragă Melstrom", a început el să citească cu voce tare, „ne bucurăm că eşti dispus să asculţi de glasul raţiunii şi să continui să impui superioritatea comercială a Elendelului în Bazin. Este o alegere înţeleaptă. O să livrăm jumătate din câştigurile noastre din transporturi pentru următorii trei ani în schimbul sprijinului acordat de tine acestui proiect de lege. Din partea caselor Hasting şi Erikell".

În încăpere a izbucnit haosul. Wax s-a aşezat, agăţându-şi degetul de centura armei, aşteptând ca strigătele de indignare să înceteze. A întâlnit privirea lui Melstrom, în timp ce bărbatul se lăsa pe spătarul scaunului. Idiotul ăla, mânca-l-ar rugina, tocmai învăţase o lecţie importantă: nu lăsa în urmă documente care ar putea să demonstreze cât eşti de corupt, când adversarul tău politic e detectiv de meserie. Idiotul.

În timp ce strigătele se potoleau, Wax a vorbit din nou, de data aceasta mai tare:

— *Cer insistent* ca senatorul Melstrom să fie audiat pentru comportament inadecvat funcţiei, deoarece şi-a vândut, se pare, votul, încălcând *flagrant* legile anticorupţie.

— Şi procedând astfel, a spus guvernatorul, să amânăm votarea proiectului de lege privind supremaţia Elendelului?

— Cum să-l votăm, a întrebat Wax, dacă nu suntem siguri că voturile sunt exprimate cu bună-credinţă?

Şi mai multe strigăte de indignare. Wax a rezistat, în timp ce guvernatorul se consulta cu viceguvernatoarea. Aia era deşteaptă. Orice realizare a lui Varlance care nu avea legătură

cu tăierea vreunei panglici sau pupatul vreunui bebeluş era, probabil, ideea ei.

În timp ce-n încăpere se lăsa liniştea, guvernatorul a privit spre Wax.

— Cred că ai dovada autenticităţii acestei scrisori, Ladrian.

— Am declaraţii sub jurământ de la trei experţi grafologi diferiţi care dovedesc că nu este un fals, a spus Wax. Şi veţi descoperi că relatarea soţiei mele despre intrarea în posesia noastră a scrisorii este exhaustivă şi de necontestat.

— Atunci propun să urmeze audieri pentru comportament inadecvat funcţiei, a spus guvernatorul. *După* votarea Legii Supremaţiei.

— Dar... a început Wax.

— Cerem, l-a întrerupt guvernatorul, ca Melstrom, Hasting şi Erikell să se abţină de la vot. Să ne *asigurăm* că votul nu e corupt.

La naiba.

La naiba, la naiba, *la naiba.*

Înainte să poată răspunde, viceguvernatoarea a izbit cu ciocănelul.

— Voturi în favoarea continuării?

S-au ridicat majoritatea mâinilor din Senat. Pentru un vot simplu ca acesta, ar fi fost suficient un sondaj de opinie – cu excepţia cazului în care votul se dovedea a fi foarte strâns. Nu a fost aşa.

Votul real, legat de proiectul de lege, urma să aibă loc.

— Mai ai vreo bombă de detonat, Ladrian? a întrebat guvernatorul. Sau putem merge mai departe cu povestea asta?

— Nu mai am bombe, onorată instanţă, a spus Wax oftând. Oricum, acestea erau specialitatea fostului meu partener. În schimb, am o ultimă pledoarie pentru întreaga adunare.

Manevra lui dăduse greş. Mai avea o ultimă carte de jucat. O cerere, însă nu din partea lui Waxillium Ladrian, ci din partea lui Dawnshot{2}, omul legii.

---

2 În traducerile anterioare s-a preferat versiunea românească a poreclei primită de Waxillium în Ţinuturile Necruţătoare: *Doborâtorul.* (n.red.)

— Cu toţii mă cunoaşteţi, a spus el, rotindu-se în loc şi aţintindu-i cu privirea. Sunt un om simplu din Ţinuturile Necruţătoare. Nu fac eu politică aşa cum trebuie, dar *chiar* înţeleg supărarea oamenilor şi vieţile grele ale muncitorilor. Dacă tot ne asumăm rolul de părinte, trebuie să ne purtăm bine cu copiii noştri. Să le dăm şansa de a vorbi în numele lor. Dacă vom continua să ne prefacem că sunt copii mici, vor începe pur şi simplu să ne ignore – în cel mai fericit caz. Vreţi să transmiteţi un mesaj? Transmiteţi mesajul că ne pasă şi că suntem dispuşi să ascultăm.

În cele din urmă, şi-a ocupat locul lângă Yancey Yaceczko, un om cumsecade şi răbdător – şi unul dintre senatorii care chiar l-au ascultat.

— Bun spectacol, Wax, a şoptit bărbatul, aplecându-se spre el. Bun spectacol, serios vorbesc. Mereu e o plăcere să te văd.

Yancey urma să voteze cu el. De fapt, un număr destul de mare de nobili empatiza cu Wax. Deşi multe dintre lucrurile pe care Marasi le spusese recent îl făceau pe Wax să se simtă jenat cu privire la poziţia sa ereditară, în acest caz, lorzii s-ar fi putut dovedi *un pic* mai puţin corupţi decât omologii lor. Senatorii aleşi trebuiau să-şi păstreze locurile, iar votul pentru acel proiect de lege avea să îmbunătăţească, probabil, calitatea vieţii alegătorilor lor.

Asta era problema. Potrivit ultimului recensământ, acum locuiau mai mulţi oameni *în afara* oraşului decât *în interiorul* său. Cele mai multe dintre legi datau de pe vremea când existaseră un singur oraş şi o grămadă de sate de ţărani. Cum acele sate se dezvoltaseră şi deveniseră oraşe, locuitorii lor îşi doriseră o poziţie mai puternică în politica Bazinului.

Elendel nu mai era o aşezare neînsemnată reconstruită după un dezastru de proporţii apocaliptice. Era o naţiune; până şi Ţinuturile Necruţătoare se schimbau, creşteau, se modernizau. Dar-ar rugina – la cât pământ era în Ţinuturile Necruţătoare, el îşi imagina că va veni o vreme când acolo vor locui mai mulţi oameni decât în Bazin.

Trebuia să le ofere putere acelor oameni, nu să-i ignore, încă spera lucrul ăsta. El, Steris şi aliaţii lor se străduiseră *luni întregi* să reducă susţinerea acelui proiect de lege. Nenumărate cine, petreceri, ba chiar şi antrenamente la

poligonul de trageri – de altfel, începuse să organizeze asemenea acţiuni pentru câţiva dintre membrii elitei oraşului.

Toate acestea în numele schimbării lumii. Vot cu vot.

Guvernatorul a supus proiectul la vot, iar Lady Mi'chelle Yomen a acordat primul vot – împotriva proiectului de lege. Pe măsură ce votul înainta, Wax s-a aşezat, la fel de neliniştit precum fusese după fiecare confruntare cu o gaşcă de banditi. Dar-ar rugina... situaţia asta era oarecum *mai gravă.* Fiecare vot suna ca trosnetul unui glonţ ieşit pe ţeavă. *Lady Faula şi senatorul Vindel. Cum or să cedeze? Şi Maraya? A fost convinsă sau...*

Doi dintre ei au votat în favoarea proiectului de lege, alături de alţi câţiva în privinţa cărora avusese îndoieli. Pe Wax l-a apucat deznădejdea, un sentiment mai teribil decât dacă ar fi fost împuşcat, în timp ce votul mergea mai departe – iar în cele din urmă s-a oprit la 122 pentru şi 118 împotrivă.

Legea trecuse. L-a apucat şi mai rău stomacul. Dacă Wax avea de gând să oprească un război civil, trebuia să găsească o altă cale.

MAREWILL 19, 348 Vol. 32, No. 247

THE TWO

BILMING "No Two Seasons Are Al

Handerwym Presents
NICKI SAVAGE
and
The COMPASS of Spirits

In my last letter, the Haunted Man, my two Faceless Immortal companions, and I saw the Coinshot Vila Mecant grab the Compass of Spirits and throw herself off a stone outcropping into the mists. The aluminum key that activated it, however, was still with me. Knowing Vila would be back, I entrusted the key to the Haunted Man, who used his hellguns to launch himself to another outcropping, leaving me to convince my faceless friends I had a plan… Which, of course, I *did*.

Chapter 8: "Flight of the Ornisaur"

KeSun rolled her eyes. "Exactly *how* do you expect to follow Vila and lure her out?"

"The aluminum bones we lifted from the ornisaur quarry," I said, patting Tabaar's giant backpack.

He groaned deep within his corpulent body. "Oh no…"

"You are incredible at imitation," I said encouragingly. "Remember when you were Human the koloss in *A Hero for All Ages*? You were masterful! You can do this!"

"He can't," said KeSun, folding her arms. "Not without me. I'm the one with experience impersonating birds."

Turning to Tabaar, she said, "If you are willing to yield some control to me, then we can carry Miss Savage across this abyss."

"But the rest of my collection…" he said, the bag of bones shifting on his back.

"We'll return for them," said KeSun, with a compassion in her voice she reserved only for Tabaar. "I promise."

She raised an eyebrow at me. "Will you kindly look away?" she asked. "We'd rather you not see us when we…"

"…merge," said Tabaar.

What followed was one of the strangest things I've ever encountered, stranger even than the Beast of Belmon Couture or that time when I was Allomancer Jak's assistant.

(Continued below the fold!)

The Two Seasons would like to retract our dear editor Kyndlip Ternwyll's comments of two weeks ago, prior to her disappearance, when she compared our beloved mayor to "an irascible boar; no smarter, less attractive, and unable to keep from rolling around in every mire he comes across."

ELENDEL SU
THREATENS
UNITY OR DIVISION? PRO

The Governor and Vice Governor

In a matter of days, Elendel's Senate will vote on what Bilming's top political mind, Professor Garven Munz, has called "the most monumental change to our government structure since the Words of Founding."

Days of speeches, debates, and posturing are planned leading up to the vote, and the eyes of the Outer Cities are focused on the so-called Lawman Senator of the Roughs, whose recent visits north of the Basin have solidified his stance with which many Outer City dwellers concur: Representation Before Supremacy.

Governor Varlance and his cronies vehemently oppo this tack, their views summe up in Vice Governor Adawa wyn's bold opening remark that "We'll need a strong experienced leader when we comes to us from our mashe Southern friends." Admir Jonnes of the Malwish Nati looked visibly shaken and di not return after the Senate following recess.

When Varlance was ask if he too thought the Bas might be headed toward wa with the Malwish, he merel patted his chest where he conspicuously hung his mi tary medals.

(Continued on back.)

LETTER TO THE EDITOR

Once again I must object to your continued allowance of ads from Soonie Industries, manufacturers of the "Soonie Pup," who have also ignored my numerous letters regarding their historically egregious depictions of the Ascendant

GUEST EDITORIAL

by Genoese Mills, Interim Editor

ENFORCE NOSEBALL BAN!

We see them in every unsown field and vacant lot. Vagrants and layabouts, some of them even our own children, congregating in gangs and "playing" the game of Death himself:

The Man Who Electrified Time!
The new novel by Bilming-born working man Schrib Welfor. Available now in all fine bookshops!

HELP WANTED—Bendalloy Misting cook for new "quick eats" café. Will pay top boxing plus bonuses and bendalloy

Flight of the Ornisaur

Though I desperately wanted to peek, my regard for my longtime companion compelled me to honor their request, even though the sound of their *merging* was

3

Marasi cerceta urmele lăsate în ţărână. Păreau a fi vechi de câteva săptămâni, pentru că se adunase praful pe ele. S-a îndreptat spre Wayne, care studia cărarea ce cobora în adâncuri: un tunel complicat, cu o pantă abruptă. A aruncat o privire.

— Dacă se strecoară repede în şi, în afara oraşului înseamnă c-or fi găsit altă cale de ieşire de aici, a spus el. Nu fac drumul ăsta în mod regulat.

— De acord, a zis ea. Oricum, ar trebui să fim discreţi, în caz că au pus iscoade.

Drept răspuns, el a îndreptat felinarul în jos şi a şoptit:

— Vrei să mergem mai departe fără întăriri?

— Deocamdată. Doar cercetăm şi vedem ce găsim pe aici. Nu vreau să mobilizez pe toată lumea pentru o fundătură.

Au înaintat împreună prin tunel. Dificultatea drumului şi lipsa aparentă a oricărei mişcări au încurajat-o. Dacă inamicul se afla acolo jos şi folosea o altă rută, atunci însemna că, dacă ea şi Wayne o luau pe drumul ăla, era mai puţin probabil să fie descoperiţi. Au coborât cu grijă pe potecă. Dar-ar rugina... slavă Domnului că avea pantaloni. Dacă aluneca şi-şi spărgea capul, măcar putea s-o facă cu demnitate. Mă rog, cu câtă demnitate îi mai rămânea unei femei după o drumeţie prin canalizare timp de o oră.

Şi-a alungat aceste gânduri imaginându-şi că grotele acelea erau la fel de vechi ca şi Războinicul în Ascensiune – ba chiar mai vechi de-atât. Aceste tuneluri adormiseră în timpul distrugerii lumii, de-a lungul Catacendrului şi a ascensiunii şi declinului Ultimului Imperiu. Oare pietrele pe lângă care treceau se desprinseseră din tavan în vremea Munţilor de Cenuşă?

Nu s-a putut abţine să se întrebe dacă nu cumva aveau să găsească legendarul Leagăn al Supravieţuitorului – Puţurile din Hathsin –, deşi ştia că era o prostie. Wax spunea că fusese acolo şi nu găsise metalele magice din legende. În cele din urmă, au dat de un puţ foarte adânc; practic, era vertical, deşi avea numeroase obstacole şi crăpături în piatră pe care se putea urca. Wayne a aprins din nou felinarul, cu îndoiala întipărită pe figură.

— Ştim sigur că au venit pe aici? a întrebat el în şoaptă.

— Cine altcineva să fi lăsat urmele de paşi?

— Urme de paşi?

— Alea din praf, nu? Iar în apropierea deschizăturii erau pline de ape reziduale din canal, de pe cizme, nu? Pe bune, Wayne, pentru un detectiv eşti cu capul în nori uneori.

— Tu şi Wax sunteţi detectivi, a spus el. Nu eu.

— Păi, atunci tu ce eşti?

— Opritor de gloanţe, a spus el. Spărgător de căpăţâni. Ăla care mai explodează din când în când.

— Azi nu facem dintr-astea, a şoptit Marasi. Aruncăm un ochi înăuntru, vedem dacă am avut dreptate, după care ieşim să ne autorizeze şi să trimită întăriri.

— Păi, atunci cred că tot pe-aici ne întoarcem, a spus el oftând, după care s-a apucat să scotocească prin rucsacul de pânză, căutând frânghia de căţărat. A găsit o formaţiune stâncoasă trainică de care s-o lege, apoi a aruncat capătul celălalt jos, în întuneric.

A început să coboare, urmat de Marasi cu puşca la spinare. Coborârea s-a dovedit mai uşoară decât se temuse ea că avea să fie, deoarece frânghia avea noduri. Totuşi, curând au început s-o usture braţele.

— Deci, a zis Wayne încet, atârnând dedesubt şi ţinând pasul cu ea în loc să o ia înainte, vrei să auzi lista mea de moduri în care femeile încalcă legile fizicii?

— Depinde, a spus Marasi. Cât de misogină e lista aia? Poţi să-mi zici un număr pe o scală oarecare?

— Ăăă... treisprezece?

— Din câte?

— Şaptesprezece?

— Ce dileală de scală mai e şi asta? a şoptit ea oprindu-se pe un bolovan şi uitându-se la el. De ce naiba ai alege şaptesprezece? De ce nu şaisprezece, măcar?

— Nu ştiu! Tu eşti cea care mi-a cerut o scală! Fii atentă, că-i bună asta. Femeile. Încalcă legile fizicii. De-o veşnicie mă tot gândesc la asta. Cel puţin de câteva zile. O să-ţi placă.

— Sunt convinsă.

— Prima modalitate, a spus el trecând la următorul afloriment. Când se dezbracă, femeile se *încing.* Ciudată chestie, nu? Oamenii normali se răcesc când îşi dau jos hainele...

— Oamenii normali? a repetat ea, urmându-l. Când zici normali, te referi la *bărbaţi*?

— Ăăăă... cred că da.

— Deci jumătate din lume nu-i normală? *Femeile* nu-s normale?

— Pare o tâmpenie când o zici aşa.

— Aşa crezi?

— Uite ce-i, eu am vrut doar să-ţi zic ceva interesant. O observaţie folositoare despre natura Cosmerului şi legătura dintre genuri.

— Eu cred că te-ai gândit la ceva ce te-a amuzat şi voiai un pretext ca să-l spui.

A ajuns pe mica platformă de lângă el, iar în jos se vedea în sfârşit fundul puţului. Erau cam la jumătate.

El a privit-o în ochi.

— Deci... ăăă... paisprezece, atunci? Din şaptesprezece?

— Şi creşte. Nici măcar nu-i adevărat, Wayne. Destui bărbaţi se încing când se dezbracă. Depinde de bărbat.

El a zâmbit larg.

— Şi cu Allik cum rămâne?

— La Allik e vorba mai mult de mască.

— La cât de des îşi ridică chestia aia, dar-ar rugina-n ea, te-ntrebi la ce o mai poartă.

— Când mişcă masca, malwishienii... Întăresc o idee. Nu e *greşit* să laşi oamenii să vadă ce-i sub mască, deşi ei pretind că e tabu – şi poate că aşa a şi fost cândva. Acum le place să se folosească de ea ca să se exprime.

El a sărit peste margine şi a continuat să coboare. Ea i-a făcut puţin loc, apoi a luat-o pe urmele lui.

— Şi... a început el, vrei să auzi al doilea mod?

— De fapt... aş cam vrea.

— Ha! Mă gândeam eu! Wax ar fi zis nu.

— Wax a avut ani întregi la dispoziţie să se obişnuiască cu nivelul tău de depravare, Wayne! Mie încă mi se pare *remarcabil* cum reuşeşti, de fiecare dată, să te-afunzi tot mai mult în mocirlă!

— Aşa o fi. Numărul doi: întreabă o femeie cât cântăreşte. Apoi ridic-o. Vei constata că a crescut în greutate. Feruchimiste, toate!

— Wayne, gluma asta-i atât de obosită, încât a adormit la micul-dejun!

— Ce? Vorbeşti serios?

— Normal. Eram mic copil când taică-meu făcea glume tâmpite despre femei care mint cu privire la greutatea lor.

— La naiba! A zis fanfaronul de moş Harms gluma asta?

Şi-a ridicat privirea spre ea, cu ochii mari.

— O, *la naiba,* Marasi! Îmbătrânesc? Aia a fost o *glumă de boşorog?*

— N-am ce să comentez.

— Fir-ar ai naibii de ţepari cu buzele lor al naibii de strânse!

A ajuns la fund şi a dat drumul funiei cu un foşnet uşor, de pânză şi de cizme păşind pe piatră, apoi a apucat bine funia.

Ea a coborât cât i-a mai rămas din funie şi i s-a alăturat.

— Şi care-i numărul trei de pe listă?

— Încă n-am unul.

— E o listă cu două chestii, dintre care una o tâmpenie.

— *Două* au fost tâmpenii, a spus el posomorât. Una pare-se că era şi bătrână. Aceleaşi glume ca ale Lordului Harms. Îmi ies din mână, rău de tot.

A privit-o în ochi, apoi a zâmbit larg.

— Asta-nseamnă că voi ajunge să fiu eu cel bătrân şi ţâfnos din parteneriatul ăsta? Iar tu aia tânără şi curajoasă care-njură la greu şi ia decizii proaste-n viaţă.

Ea a rânjit.

— O să primesc o pălărie de-aia norocoasă?

— Numai dacă te porţi frumos cu ea, a spus el ducându-şi mâna la inimă, şi-o scoţi înainte să păţeşti vreun ghinion, să nu-i spurci norocul.

— O să ţin minte chestia asta, a spus ea, scrutând tunelul care se întindea dinspre fundul puţului înainte. Dar gata cu

sporovăiala – oricât de mult mi-ar plăcea să aflu ce metastaze ţi-au mai apărut prin creier în ultima vreme, nu ne permitem să ne-audă cineva.

El a redus din nou lumina felinarului şi au continuat să înainteze prin tunel. Cei de la secţiile de poliţie îi aruncau uneori priviri compătimitoare pentru că îl suporta pe Wayne – dar adevărul era că putea fi un detectiv bun când voia. Şi de obicei *chiar* îşi dorea lucrul ăsta.

De exemplu, la cererea ei, şi-a ţinut gura şi s-a concentrat pe ce avea de făcut. Wayne putea fi lipsit de bună-cuviinţă şi cumplit de aiurit uneori, dar era un partener bun. Chiar excelent. Câtă vreme reuşeai să treci de bula lui – nu cea allomantică, ci bula personală. Wayne era un bărbat clădit ca o fortăreaţă, cu ziduri exterioare şi metereze. Dacă te numărai printre puţinii norocoşi pe care-i lăsa să ajungă până la el, te alegeai cu un prieten pe viaţă. Unul care ţi-ar fi stat alături chiar dacă te-ai fi luptat *efectiv* cu zeii.

Te găsim noi pe tine, Trell, s-a gândit Marasi, furişându-se înainte. Cu ani în urmă, auzise pentru prima oară acel nume rostit de un bărbat pe moarte, şi era tot mai convinsă că Trell era un zeu extrem de puternic, precum Armonie. *Nu te poţi ascunde la nesfârşit. Nu şi dacă vrei să influenţezi în continuare lumea.*

Wayne a apucat-o de braţ şi a oprit-o fără să scoată un cuvânt. Apoi a arătat spre o luminiţă ce scânteia în capătul îndepărtat al tunelului. Cât le mai rămăsese din drum au înaintat furişându-se, apoi au aruncat o privire după colţ şi au văzut exact ce sperau: doi bărbaţi cu veste şi pălării, la doar câţiva metri distanţă, jucând cărţi pe o cutie răsturnată cu fundul în sus. O lampă mică pâlpâia pe masa lor improvizată.

Marasi a dat din cap, făcându-i semn să se retragă. Ea şi Wayne s-au îndepărtat din nou pe furiş, suficient de departe încât să nu le fie auzite şoaptele. Ea s-a uitat la el în întuneric, încercând să-i descifreze sfatul. Ar trebui să înainteze sau era confirmarea clară a faptului că trebuiau să meargă după întăriri?

— Ce nenorocire! a şoptit Wayne.

— Poftim?

— Amărâtul ăla are o mână grozavă, a murmurat Wayne. Una la un milion. Şi joacă cu amicul său care stă de pază şi

care n-are nicio leţcaie? La naiba, ce suită irosită a Supravieţuitorului!

Marasi a dat ochii peste cap şi a arătat spre un tunel lateral întunecos, desprins din cel principal.

— Hai să vedem încotro duce ăsta!

În spatele lor, explozia unei înjurături a umplut tunelurile de ecouri; părea că tipul cu mâna bună tocmai şi-o dezvăluise. Tunelul acela mai scurt cotea spre dreapta postului de pază, şi nu după mult timp şi-au dat seama de ce nu era păzit; dădea într-o fundătură. Deşi o lumină slabă se revărsa printr-o gaură de şaizeci de centimetri între pietre.

S-au furişat spre ea, apoi au aruncat o privire într-o grotă de dimensiuni medii – cam cât un depozit de doc – plină de bărbaţi şi femei care împachetau tot felul de mărfuri sau leneveau pe mobilierul improvizat. Gaura părea să facă parte din formaţiunile naturale; apa care picura din tavan umpluse peretele cu tot felul de protuberanţe şi dâmburi ciudate, acoperind ceea ce fusese cândva o deschizătură mai mare. Marasi şi Wayne se aflau la vreo patru metri şi jumătate înălţime.

Marasi a răsuflat adânc şi a început să supravegheze cu atenţie operaţiunea. *Chiar* era acolo. Luni întregi de muncă. Luni întregi în care-i promisese lui Reddi că descoperirile ei erau bune. Luni întregi în care a făcut legătura între furturile înregistrate, mărturiile martorilor şi circulaţia banilor. Şi ajunsese în situaţia asta. O operaţiune de contrabandă pe scară largă ce se desfăşura în subteranele oraşului, finanţată – presupunea ea – de un amestec de interese ale Oraşelor Exterioare şi ale organizaţiei Set.

Chiar se afla acolo. Pe Numele Adevărat al lui Armonie... *reuşise.*

Wayne s-a uitat la ea cu un zâmbet larg şi a bătut-o pe umăr.

— Frumos, a şoptit el. *Foarte frumos!*

— Mulţumesc, a murmurat ea.

— Când o să-i spui comisarului general de chestia asta, să nu-i zici că m-am plâns de canalizare.

— Şi cu glumele proaste cum rămâne?

— Neee, pe alea lasă-le. Omului trebuie să-i dai ce-aşteaptă de la tine, că după aceea nu te mai crede când îi torni minciuni.

Marasi a privit cu băgare de seamă în jur. Treizeci şi şapte de oameni, inclusiv cei doi gardieni, toţi înarmaţi. Până şi muncitorii de rând aveau tocuri de armă. În conformitate cu pistele pe care le urmărise, cutiile acelea ar fi trebuit să fie pline cu provizii militare – cu un număr îngrozitor de mare de componente explozive. Banda încercase să-şi acopere urmele organizând şi câteva furturi mai banale, dar Marasi era convinsă că ştia ce se întâmpla, de fapt, acolo.

Elendel presase Oraşele Exterioare refuzând să permită transportul anumitor produse – printre care şi arme – în afara Elendelului, care era un nod pentru toate liniile de cale ferată. Grupul se comporta ca o bandă obişnuită, cu şantaje şi tot tacâmul, dar ea era sută la sută convinsă că obiectivul lor era acela de a transporta arme către Bilming, actuala capitală a intereselor Oraşelor Exterioare.

Nu-i pica bine faptul că Oraşele Exterioare erau silite să acţioneze astfel – dar membrii acelei bande uciseseră oameni nevinovaţi pe străzi. În plus, colaborau, se pare, cu un fel de zeu malefic hotărât să distrugă sau să subjuge lumea.

— Aşa, deci, a şoptit Wayne, arătând cu degetul. Îl vezi pe tipul ăla îmbrăcat fain din spate? Ăla cu siguranţă face parte din Set. Poate-i chiar noul Ciclu.

Marasi a încuviinţat din cap. Ciclul era cel mai mic rang al ofiţerilor reali din Set. Erau şefi locali ce conduceau bande de bătăuşi plătiţi. Miles O-sută-de-vieţi fusese Ciclu, dădea raportul uniformei de rang imediat superior. Acela era îmbrăcat în haine de lux – era evident că avea mai multe decoraţii decât ceilalţi din peşteră. Era şi suplu, înalt şi musculos. Şi la fel ca un Ciclu, probabil era Născut-din-metal. Deci poate că ar fi fost bine să nu-l subestimeze în luptă.

— Dacă-l împuşti pe ăla în cap, ca lumea, a zis Wayne, pun pariu că întregul grup ne va cădea la picioare.

— Nu aşa merg lucrurile în lumea reală, Wayne, a şoptit Marasi.

— Ba bine că nu, a spus Wayne. Dacă ăsta e tipul care îi plăteşte, ceilalţi ticăloşi nu au niciun motiv să continue lupta.

— Chiar dacă ai avea dreptate – şi mă îndoiesc sincer că ai –, nu vom proceda în felul ăsta. Confirmare, coordonare, întăriri şi autorizare ca lumea. Îţi aminteşti?

— Încerc să nu, a bombănit el. Nu putem face chestia asta în felul meu? N-am nimic cu nişte indivizi care-şi fac pur şi simplu treaba, dar nu mi-ar plăcea să umblu din nou prin toată mizeria aia, apoi să mă întorc aici şi să constat că toţi au dispărut. Hai să-i săltăm acum.

— Nu, a spus ea. Dacă facem ca tine, va fi prea mare haosul.

— Şi ăsta ar fi un lucru rău pentru că...

— Păi, ştii cum e, toată chestia cu *oamenii legii...*

— Bine, bine, a spus el, după care s-a scotocit prin haină şi a scos la iveală o insignă lucioasă. Nu foloseau aşa ceva în oraş, unde preferau legitimaţiile de hârtie.

— Aia e... vechea insignă a lui Wax din Ţinuturile Necruţătoare? a întrebat ea.

— Mi-a dat-o la schimb.

— Cu ce?

— O jumătate de chiflă cu carne şi o bere.

Wayne a zâmbit larg.

— O găseşte el odată şi-odată. E *foarte* greu să nu le bagi în seamă.

Ea a clătinat din cap, făcându-i semn să continue să se întoarcă în tunel. Dar trebuia să ţină felinarul stins, iar asta îi făcea să nu prea vadă. Aşa că în ciuda atenţiei lor, în timp ce se întorceau spre tunelul principal, au surprins un gardian care se îndrepta într-acolo ca să se uşureze.

Acesta a aruncat o privire spre ei în întuneric, apoi a strigat. Wayne l-a doborât la pământ şi l-a lăsat fără cunoştinţă o fracţiune de secundă mai târziu, dar dinspre peştera principală au răsunat strigăte alarmate.

Încă în picioare deasupra cadavrului, Wayne s-a uitat la ea şi a zâmbit din nou.

— Facem cum zic eu!

4

Marasi şi Wayne nu aveau cum să mai scape luând-o pe traseul dificil pe care-l aleseseră ca să ajungă acolo – nu câtă vreme toată banda era pe urmele lor. În afară de asta, ea voia să-l prindă pe acel Ciclu, care după toată tărăşenia asta avea să dispară, fără îndoială.

Din păcate, asta însemna că Wayne avea dreptate. Se cam sfârşise cu protocolul.

Venise momentul să procedeze în stilul lui.

Au dat buzna în tunelul principal, unde celălalt gardian avea arma aţintită asupra lor. Wayne a aruncat o bulă de viteză, câştigând astfel, şi el, şi Marasi, timpul necesar pentru a se feri şi a-l flanca pe gardian.

De îndată ce bula de viteză a căzut, gangsterul a tras un foc de armă în spaţiul rămas acum liber. O clipă mai târziu, Wayne s-a năpustit asupra lui, croindu-l cu bastoanele. Marasi l-a lăsat să-şi vadă de treabă, alegându-şi în schimb locul. Dincolo de masa improvizată pe care cei doi jucau cărţi se deschidea un tunel larg care ducea probabil în principala peşteră-depozit. S-a lăsat într-un genunchi şi a ridicat puşca, ţintind, liniştindu-se, aşteptând...

A tras în momentul în care, din direcţia aceea, a apărut cineva. Numai antrenamentul din poligon a împiedicat-o să încerce imediat să răsucească închizătorul armei. Era un Bastion, o puşcă semiautomată nouă, aşa că a ţinut-o la umăr şi a doborât următorul individ, care s-a împiedicat de cel căzut la pământ. Cei din spate au strigat un avertisment şi nimeni n-a mai îndrăznit să se năpustească.

Wayne şi-a şters fruntea, lăsând un gangster inconştient la podea.

— Ai luat cutiile magice?

— Nu-s magice, Wayne, a spus Marasi. Tehnologia malwishiană e doar diferită, atâta tot, dar...

— Cutii magice de la iubitul tău. Câte?

— Am trei grenade allomantice, a zis ea. Toate de ultimă generaţie. Şi două grenade flash-bang. Wax mi-a încărcat una înainte să plecăm.

— Grozav, a spus Wayne. Ai vreun plan?

— Tu te ocupi de tunel. Eu mă întorc în punctul ăla de observaţie şi arunc nişte grenade allomantice ca să surprind câteva grupuri de inamici, după care te acopăr în timp ce intri. Odată ce ai ieşit din bătaia puştii, vin după tine.

— S-a făcut, a spus Wayne, după care s-au despărţit, el îndreptându-se spre cei doi oameni doborâţi de Marasi.

Ajuns acolo, a luat una dintre armele lor şi a tras de câteva ori în încăperea principală – nu ca să rănească pe cineva, ci pentru a-i determina pe cei dinăuntru să se adăpostească. Îi cam tremura mâna, şi a aruncat arma imediat ce a golit încărcătorul, dar progresase foarte mult. Nu c-ar fi avut nevoie să fie *şi mai* letal, credea ea. L-a lăsat singur şi a ocolit punctul de observaţie, o poziţie destul de bună pentru un lunetist. A luat în cătare câteva grupuri de gangsteri ascunşi după nişte cutii din apropiere, urmărindu-l pe Wayne cum trăgea cu o a doua armă.

Marasi a scos cu grijă o cutiuţă metalică din săculeţul de la cingătoare. Toată viaţa fusese dezamăgită de inutilul său talent allomantic. Putea încetini curgerea timpului în jurul ei, ceea ce... nu-i era de prea mare ajutor. Practic, o „îngheţa" pentru cei din jurul ei, scoţând-o astfel dintr-o luptă şi oferindu-le avantaj duşmanilor ei.

Uneori îi mai găsea câte o întrebuinţare, dar în general se obişnuise cu gândul că abilităţile ei erau anemice.

Apoi îl întâlnise pe Allik.

Poporul lui îi venera pe toţi cei născuţi-din-metal, allomanţi şi feruchimişti deopotrivă. Deşi Wax şi puterile lui spectaculoase îl lăsaseră cu gura căscată, Allik fusese la fel de impresionat şi de abilităţile *ei* – spunea că avea una dintre cele mai utile abilităţi allomantice. Fusese dificil de acceptat, dar adevărul era că, dacă aveai acces la puţină tehnologie specializată, puteai să-ntorci lumea cu fundul în sus.

Având vreo patru centimetri în diametru, grenada allomantică a început să bâzâie, în timp ce ardea cadmiu, absorbindu-i energia. Nu a fost înghiţită de o bulă de lentoare; datorită acestor noi modele, toată puterea intra în cutie. O încărcase mai devreme, dar trecuseră câteva ore de atunci, iar ea îşi dorea putere maximă.

Apoi, calculând cu grijă distanţa, a aruncat-o spre un grup de inamici care se adunaseră să se adăpostească după nişte cutii. Lunile ei de antrenament au dat roade; a reuşit să arunce dispozitivul chiar în mijlocul gangsterilor, care – concentraţi asupra lui Wayne – abia au observat-o rostogolindu-se printre ei.

Grenada era făcută din ettmetal, controlat cu stricteţe de către malwishieni, aşa că-i înţelegea pe gangsteri, care nu ştiau ce să facă; chiar şi printre malwishieni, acele grenade erau rare. Deşi bărbaţii auziseră de aceste dispozitive – şi auziseră, din moment ce se ştia că grupul Set le folosea –, probabil că nu văzuseră niciodată aşa ceva.

O secundă mai târziu, o bulă de timp încetinit s-a format în jurul dispozitivului, prinzând în capcană vreo zece bărbaţi şi femei. A încărcat-o repede la nivelul maxim de energie, apoi a aruncat încă una dintre cele trei grenade pe care le avea, ţintind un grup de inamici mai îndepărtaţi. Şi a mai prins în capcană încă opt.

Strigăte de „Născut-din-metal!" au răsunat în peşteră, în timp ce restul gangsterilor au observat că mai bine de jumătate dintre ei încremeniseră. Aceştia se mişcau cu încetinitorul în timp ce încercau să scape din bulă – dar încărcătura de zece minute a grenadei avea să se epuizeze înainte de a reuşi.

Ea şi-a luat puşca şi a deschis foc de acoperire – nimerindu-i chiar pe doi dintre cei rămaşi –, în timp ce Wayne s-a strecurat în încăperea principală. O clipă s-a mişcat rapid ca un fulger, apoi a ieşit din bula de viteză şi a sărit peste o crăpătură în stâncă. Nu a durat mult până să-şi recapete puterile şi să mai lanseze o bulă, dar ea putea să jure că timpul se micşora.

I-a evitat pe cei prinşi în capcană; aveau să se ocupe de ei mai târziu. Deocamdată a profitat de confuzie şi s-a apropiat de doi inamici. Aceştia l-au observat, dar el s-a prefăcut din

nou într-o ceaţă – şi s-a năpustit de sus asupra lor, cu bastoanele ridicate.

Strigătele lor de durere le-au distras atenţia celorlalţi, ceea ce i-a permis lui Marasi să mai elimine doi. Apoi a alergat înapoi spre tunelul principal. Acolo a aruncat o privire în peştera-depozit, după care a dat fuga păstrând o poziţie cât mai joasă – având grijă să evite bulele perimetrale ale grenadelor, care străluceau uşor. Ştia prea bine cum era să te simţi învăluită în aerul ăla ca de melasă, în timp ce totul în jurul tău se desfăşura cu viteza fulgerului.

Marasi s-a adăpostit şi ea după nişte echipamente de împachetat şi, în timp ce gangsterii care mai rămăseseră se reorientau, focuri de armă au început să lovească piatra şi metalul din jurul ei. Când era mică, citise despre isprăvile lui Wax prin Ţinuturile Necruţătoare – şi cu cât îşi exersa mai mult meseria, cu atât găsea mai multe inadvertenţe. Sigur, poveştile menţionau focuri de armă. Dar de obicei omiteau să spună cât de *tare* se auzea când loveau gloanţele. La cum izbeau echipamentul din jurul ei, se auzea de parcă i-ar fi dat micului Max un set de beţe pentru tobe şi l-ar fi lăsat liber într-un magazin cu ustensile de bucătărie.

O secundă mai târziu, zgomotele au încetinit – de parcă ar fi fost redate de un fonograf la o fracţiune din intensitatea normală. Aerul fremăta în apropierea ei, iar Wayne s-a chircit şi s-a rezemat de echipament, cu un rânjet pe faţă – şi o rană sângerândă la umăr.

— Neglijent, a spus ea, făcând semn din cap spre rană.

— Ei, na, a zis el. Oricine poate fi împuşcat din greşeală, când şi când. Mai ales dacă dă buzna cu două bastoane în mâini într-o cameră ticsită de arme.

— Cât aliaj fuzibil mai ai?

— Berechet.

— Eşti sigur?

— Da.

— Wayne, sunt mândră de tine. Tu chiar îl economiseşti, eşti cumpătat, cum te-am rugat eu.

El a ridicat din umeri de parcă n-ar fi fost mare scofală, dar ea era *într-adevăr* mândră de el. Primea o cantitate alocată de la departament, iar în primele zile ale parteneriatului lor rămânea adesea fără el în timpul misiunilor. Avusese de

gând să vorbească cu căpitanul Reddi despre creşterea cantităţii alocate, până când a descoperit că Wayne îşi folosea aliajul fuzibil la *tot felul* de chestii care nu păreau să aibă vreo legătură cu lupta sau cu munca de detectiv. Făcea farse, îşi schimba costumele ca să-i încânte pe copii, mai şterpelea câte-un mărunţiş...

Se bucura să-l vadă că se descurca mai bine.

— Câţi tâmpiţi au rămas? a întrebat el.

— Unsprezece.

— Sunt mai mulţi decât pot eu să număr.

— Doar dacă nu-i vorba de golit paharele la un concurs de băutură, a comentat ea.

— Aşa e, fir-ar să fie!

Împreună, au aruncat o privire pe după echipament – cu care se fixau în cuie capacele lăzilor. Wayne a tras-o imediat la adăpost. Un glonţ care zbura cu încetinitorul a ajuns în perimetrul bulei de viteză, apoi a trecut fulgerător prin aer pe lângă ei, a ajuns în partea cealaltă şi a încetinit din nou. Gloanţele se comportau haotic când dădeau de bule de viteză, şi n-aveai cum să-ţi dai seama încotro urmau s-o ia.

— Ăla-n costum fuge prin spate, a spus Wayne. Vrei să-l săltăm sau rămâi să te baţi cu ceilalţi?

Ea şi-a muşcat buza, îngândurată.

— Va trebui să ne despărţim, a spus ea. Tu te descurci mai bine cu grupurile. Crezi că te descurci cu ăştia?

— Nu cumva mai toate cutiile astea sunt pline cu chestii care fac bum?

— Ba da...

— Pare să fie distractiv!

— Ar trebui să mai ai vreo opt minute în grenade.

— Grozav! a spus el. Să văd dacă pot să-i prind vii pe amărâţii ăştia. Îi iau pe rând din bulele de încetinire şi contraatac cu bulele mele. Vezi tu, eu am tot exersat, am început să mă pricep să mi le fac pe ale mele ba mai mari, ba mai mici. Ar trebui să mă pot duce până la marginea uneia dintre bulele tale, să o pun pe a mea în aşa fel încât să se suprapună pe o persoană, apoi să o scot afară.

— Wayne! a zis ea. E uluitor. I-ai spus lui Wax? E tare greu să controlezi în felul ăsta mărimea bulelor tale.

El a ridicat din umeri.

— Eşti gata?

Ea a scos grenadele flash-bang din săculeţ şi i-a întins una lui Wayne. Apoi a tras cuiul celeilalte, ca să-i aprindă fitilul.

— Gata, a spus ea.

Chiar dacă aveau „berechet", aliajul fuzibil era rar şi costisitor. Trebuiau neapărat să aibă grijă cu el.

Wayne a dat drumul bulei, iar ea a aruncat grenada flash-bang. După ce aceasta s-a detonat, au ieşit în fugă de după utilaj, în direcţii opuse. Wayne s-a dus după ultimul grup de gangsteri, iar ea s-a repezit după Ciclu, care s-a făcut nevăzut printr-o uşă metalică armată din partea din spate a peşterii. A ajuns la ea o clipă mai târziu şi a forţat încuietoarea destul de uşor. I-a aruncat o privire lui Wayne – care era înconjurat cu rapiditate de inamici. S-a adăpostit după o cutie pe care scria EXPLOZIBIL.

I-a făcut semn cu ochiul, apoi a tras cuiul grenadei flash-bang şi a aruncat-o înăuntru.

Minunat. Să sperăm că ştie ce face. Puterile de vindecare ale lui Wayne erau extraordinare – dar tot putea suferi atât de multe răni, încât să nu le poată vindeca. Orice explozie care-i despărţea metalminţile de cea mai mare parte a corpului avea să-l omoare pe Wayne, întocmai ca pe Lordul Conducător{3} când pierduse Brăţările Doliului în urmă cu câteva secole.

Ei, doar nu putea sta tot timpul cu ochii pe Wayne. Şi *ea* sigur *nu putea* supravieţui unei explozii de... mă rog, de orice dimensiune. S-a strecurat pe uşă şi a închis-o cu o bufnitură puternică. După câteva clipe, s-a cutremurat tot complexul de caverne, dar ea s-a concentrat asupra sarcinii sale: aceea de a intra în tunelul întunecat din peşteră după Ciclu, care – dintre toţi cei din grotă – avea probabil cele mai multe răspunsuri pentru ea.

---

3 *Lord Ruler* a fost tradus *Lordul Legiuitor* în romanele precedente. (n.red.)

5

Wax a plecat târşâindu-şi picioarele pe podeaua Senatului, iar ceilalţi i-au făcut loc. Nu păreau să vrea să dea ochii cu el – nici măcar cei care votaseră în favoarea lui. S-au întors cu spatele în timp ce trecea, întinzându-se şi sporovăind.

S-a îndreptat prin hol spre apartamentul lui, străbătând podele marmorate pe sub un şir de candelabre. Cristal şi marmură. Asta era viaţa lui în clipa aceea. Toate lucrurile de care fugise în copilărie îi împodobeau fiecare pas, iar umbrele păreau mai întunecate, în ciuda luminii care sclipea deasupra.

Credea că realizările lui în calitate de senator le puteau depăşi cu mult pe cele de om al legii, prin binele făcut cât mai multor oameni cu putinţă. Asta însemna că şi eşecurile lui aveau consecinţe mai drastice. În Ţinuturile Necruţătoare depindeai de armă, de instincte şi abilităţi. Acolo, trebuia să depindă de ceilalţi ca să facă ceea ce trebuia. Iar în clipa aceea nu exista o încercare mai mare a încrederii lui în omenire – criminalii în serie intrau şi ei în acea categorie – decât ideea de a colabora cu politicienii.

A intrat precipitat în apartament şi a descoperit că familia sa şi Kath, guvernanta, se aflau deja acolo. A încercat să-şi ascundă iritarea, însă Max i-a simţit proasta dispoziţie şi a rămas cu Kath în urmă, jucându-se cu căţeluşul său, Soonie.

— Ei, s-a răstit Wax, aruncându-se în scaun, s-a dus mai bine de-un an de muncă!

— Am făcut tot ce-am putut, a spus Steris, aşezându-se lângă el.

— Aşa să fie? a întrebat Wax, aruncând o privire spre teancul ei de caiete. Ştiu că ai *şase* caiete pline cu noi modalităţi de a convinge fiecare senator în parte. Dacă am fi avut mai mult timp...

— Am făcut tot ce puteam face *rezonabil* vorbind, a spus Steris, ţinând cont şi de celelalte obligaţii pe care le aveam.

Apoi a ezitat.

— Nu-i aşa, Wax?

El a privit-o în ochi şi a văzut că tremura. La naiba! Avea să-i fie şi ei la fel de greu, nu? *Ai grijă, mănca-te-ar rugina de idiot!* A luat-o de mâini şi i le-a strâns.

— Aşa e, a spus el. Ne-am străduit din răsputeri, Steris. Dar, în cele din urmă, nu a fost decizia noastră.

I-a strâns mâinile cu putere. Steris era incredibil de stăpână pe sine – fusese alături de el de când se întorsese în Elendel, deşi nu-şi închipuise niciodată cât de mult avea să ajungă ea să însemne pentru el. Dar în clipa aceea o simţea tremurând. Şi... să-l mănânce rugina dacă nu făcea şi el la fel. Se străduiseră *atât de mult* să oprească acel proiect de lege. Şi *fiecare* dintre senatorii cu care vorbise, dar-ar rugina-n ei să dea, a spus că mai avea nevoie de timp. Aşa votau în clipa aceea? Aşa...

Nu. S-a terminat.

— Trebuie să mergem înainte, a spus el.

— Da, înainte, a aprobat ea dând din cap, după care s-a uitat în jur. Şi poate chiar să ieşim din clădirea asta o vreme. În momentul de faţă, nu-mi vin în minte decât diverse moduri în care un dezastru natural ar putea-o transforma într-o grămadă de moloz.

Mormăind, Wax s-a apucat să o ajute pe Steris să adune restul lucrurilor. În timpul ăsta, a văzut un plic pe colţul biroului său. Ăla nu fusese acolo, nu? Ridicându-l, a simţit ceva greu alunecând spre marginea plicului. Un glonţ?

Nu, a descoperit el când l-a deschis. Un cercel. Şi un bileţel. *Va trebui să faci un al doilea, când primeşti metalul potrivit.*

Nu ştia ce voia să însemne chestia asta. Şi nici nu-i păsa. *Armonie, nu azi,* a gândit el. *Lasă-mă în pace.*

— Ce-i aia? a întrebat Steris.

— Ceva de la Armonie, a spus Wax.

Ea s-a oprit, privindu-l.

— Prin urmare, probabil ceva inutil, a adăugat el.

Steris a strâns cu putere din buze. Era Supravieţuitoare şi, la drept vorbind, nu-l venera întru totul pe Armonie, care era considerat zeul Căii – o religie diferită, dar complementară.

Totuşi, după tot ce făcuseră împreună şi după tot ce văzuseră, Steris adoptase o abordare oarecum... interconfesională a lui Dumnezeu. Oricum, ştia că el îl venerase cândva pe Armonie.

În perioada aceea... Ei bine, el şi Dumnezeu aveau socoteli neîncheiate. Wax considera că-şi depăşise cele mai grele probleme cu Armonie, încă de la discuţia pe care-o avuseseră faţă-n faţă înainte ca el să-şi pună Brăţările Doliului. Dar asta nu-l împiedica pe Wax să facă din când în când câte-un comentariu în răspăr. În ziua aceea a îndesat plicul în buzunar şi şi-a luat gândul de la el.

Şi-au împachetat lucrurile – şi să dea rugina dacă nu erau o grămadă de *lucruri* de cărat când aveai copii. Steris îşi mai dorea un copil, dar Wax îşi făcea griji în privinţa asta. Nu se dădea-n vânt după ideea de-a fi depăşit numeric.

Dar la urma urmei... nu şi-a putut stăpâni zâmbetul când Max a început să alerge pe hol, făcându-l pe Soonie să sară pe pătratele negre de marmură, evitându-le pe cele albe. Wax nu-i vedea de obicei pe ceilalţi senatori alături de familiile lor; spuneau că e lipsă de respect să umble copiii prin clădire. Dar dacă respectau clădirea aia atât de mult, de ce îşi bătuseră joc de ea cu votul ăla?

O mare parte dintre ei a votat aşa cum ai vrut, a fost nevoit să-şi reamintească Wax. *Iar alţii se tem. Să nu fie percepuţi ca fiind slabi. De interesele exterioare. Nu-s toţi nişte mizerabili pentru că n-au votat ca tine. Ţine minte asta. Sunt şi câţiva oameni cumsecade printre ei. Ca-n orice profesie.* Doar că... ei bine, nu voia să se gândească la asta în clipa aceea.

În faţa clădirii, şiruri de trăsuri cu motor veniseră să-i ia pe senatori. Mergeau la petreceri, la înfăţişări sau la adunări informale. Chiar şi cei care lucrau cu Wax îl invitau rareori să meargă cu ei, doar dacă voiau să facă schimb de strategii. Parc-ar fi crezut despre el că nu s-ar fi pretat la o simplă acţiune de socializare. Sau poate că prezenţa lui îi stânjenea.

În timp ce familia lui se aduna ca să-l aştepte pe şofer, Max l-a tras de sacou.

— Eşti supălat, tati? a întrebat el cu glas tare. Mie nu-mi place supălalea. E nasoală lău.

Felul în care rostise cuvintele i-a făcut pe câţiva senatori să strâmbe din nas şi să pufnească. Wax a ridicat dintr-o sprânceană.

— Iar te-a-nvăţat unchiul Wayne accente?

— Da, a spus Max, mai încet. Dar a zis să nu-ţi zic, ca să crezi că-s un geniu, reuşind singur treaba asta.

A zâmbit.

— A zis să vorbesc aşa printre senatori, că-i enervează. Şi azi trebuie să fie enervaţi, nu-i aşa? Că v-au supărat pe tine şi pe mami...

Wax a aprobat din cap, îngenunchind.

— Dar nu trebuie să-ţi faci tu griji în privinţa asta.

— Ştii ce mă face să mă simt mai bine când sunt supărat? a întrebat Max.

— S-o îmbrăţişezi pe Tenny? a spus Wax, mângâind kandra de pluş de pe capul lui.

— Păi, asta şi... ăăă... zborul...

S-a uitat la Wax cu ochi mari, plini de speranţă.

În apropiere, maşina lor s-a oprit lângă bordură, iar Hoid, şoferul, a coborât.

— Trăsura dumneavoastră, domnule, a spus el ţinând deschisă portiera pasagerului.

Dar, la naiba, cine putea să refuze un copil care se uita aşa la el?

— Mulţumesc, Hoid, a spus Wax. Te rog s-o duci pe soţia mea oriunde doreşte. Kath, ai hamul?

— Îl am, *my lord,* a spus ea, dându-i lui Steris bebeluşul, după care s-a apucat să scotocească prin sacul uriaş cu haine şi cârpe de rezervă. I-a aruncat hamul lui Wax, care i-a dat în schimb haina şi vesta.

A simţit o bucurie poznaşă să tragă de hamul de piele şi să-l lege pe Max la spate în faţa tuturor. Apoi, după ce a sărutat-o tandru pe Steris – şi i-a promis că aveau să se revadă acasă –, a aruncat un tub de cartuş şi s-a întors spre mulţime.

— Să nu v-apuce gelozia! a strigat Max. Vă ia şi pe voi la un tur pe bani puţini dacă sunteţi cuminţi, şi nu o adunătură de lepădături!

Mda... poate că Wax ar trebui să aibă o mică discuţie cu Wayne. Dar deocamdată a făcut din mână mulţimii şi s-a avântat în văzduh, iar Max a scos un chiot de bucurie dezlănţuită.

6

Tunelul prin care a pătruns Marasi purta urmele unei civilizaţii străvechi: rămăşiţele unor ziduri din cărămidă acopereau piatra naturală aspră. Podeaua era netedă, dăltuită şi nivelată. Aplicele de pe pereţi erau mâncate de rugină, de parc-ar fi suferit de vreo boală cumplită.

Şi-a scos ultima grenadă, cea pe care i-o încărcase Wax. Cele noi puteau ţine încărcătura şi câteva ore – deşi, odată activate, efectul nu avea să mai dureze mult. Trei-patru minute, cel mult. Tot se simţea mai bine ţinând-o în mână – aşa că, fără tragere de inimă, a pus puşca jos şi a scos pistolul. Acesta conţinea şi mai puţin metal decât puşca, ceea ce-l făcea să fie o armă ceva mai bună împotriva unui posibil allomant. Din acelaşi motiv, şi-a lăsat săculeţul cu metale suplimentare, deşi şi-a păstrat centura cu câteva unelte nemetalice pe care le-ar fi putut folosi în lupta cu allomanţii.

Cu grenada şi pistolul în mână, s-a strecurat înainte prin tunelul slab luminat. Membrii bandei agăţaseră nişte becuri de-a lungul peretelui din dreapta, cu firele legate în jurul vechilor aplice, însă licăreau fără vlagă, de parc-ar fi avut de gând să se stingă dintr-o clipă în alta. Curând, a ajuns la o altă peşteră imensă, dar s-a oprit la intrare, ghemuindu-se şi cercetând cărarea. Ciclul o luase pe acolo, iar o parte din ea îşi dorea să o ia la goană după el cât mai repede posibil. Partea mai prudentă din ea îşi păstra calmul, aşteptându-se la o ambuscadă.

În peştera aceea, o falie adâncă şi îngustă se întindea din stânga înspre dreapta ei. Acolo existase un pod străvechi din piatră, dar se prăbuşise demult – iar în locul lui fusese ridicată o construcţie nouă din scânduri şi frânghii, care se întindea peste prăpastia de aproape cinci metri. Vreo nouă metri

de pietriș o despărțeau de prăpastie și de pod – iar un tunel în peretele de vizavi ducea cărarea mai departe.

Totuși nu a înaintat spre pod. A ezitat, la intrarea în nișă. Pereții din cărămidă erau foarte vechi. Oare cine-i ridicase, cu veacuri în urmă? Oare era ca Mormântul Întemeietorului din Inima Elendelului? Oare se înghesuiseră oamenii în caverna aia, în timp ce pereții și podul se prăbușeau, iar Armonie reclădea lumea?

Cu toate acestea, își făcea griji. Ciclul o văzuse; instinctele-i spuneau că nu avea să fugă pur și simplu, fără să-și acopere spatele. Probabil i-a întins o capcană. S-a uitat cu atenție și a văzut o siluetă neagră în spatele stâncilor dintre ea și falie. Probabil spera ca ea să traverseze podul în fugă, astfel încât s-o poată împușca în spate.

Din nefericire, când ea l-a văzut, el s-a ridicat și a scos o armă. Marasi a activat grenada – pe care-o ținuse strâns la piept – din reflex. Aceasta a împins-în-oțel cu putere, i-a smuls pistolul din mână și i l-a aruncat în față. A căzut direct în hău.

Dar ea a reacționat exact la timp, deoarece Ciclul și-a descărcat pistolul spre ea – însă a ratat fiecare foc de armă, iar gloanțele au luat-o razna, *izbind* pereții de piatră de o parte și de alta. Marasi a alergat drept spre el, privind, în lumina slabă, costumul lui elegant. Avea trăsături mai vulgare decât se aștepta.

Gâtul gros, barba nerasă.

Spera să aibă metal asupra lui și că înaintarea ei cu grenada avea să-l dezechilibreze. Însă și-a pierdut doar echilibrul, iar pistolul i-a fost împins dincolo de prăpastie, lovind peretele din cealaltă parte și căzând aproape de cărarea din partea aceea.

În afară de asta, părea că și el – ca și Marasi – era destul de deștept încât să nu aibă prea mult metal asupra lui.

— Prin autoritatea conferită de Secția de Poliție a celui de-al Patrulea Octant, a spus ea, oprindu-se la vreo trei metri de el, ești arestat pentru evaziune fiscală, contrabandă și transport ilegal de arme. Ești dezarmat și încolțit. Gândește-te bine și predă-te.

Drept răspuns, el a rânjit. Apoi a început să crească.

Costumul lui avea de-a lungul mânecilor nasturi care s-au desfăcut plesnind, lăsând loc muşchilor să i se umfle enorm de mult, ajungând la nişte dimensiuni absurde. Sacoul a rămas pe el, dar a crescut şi el în volum, datorită unor nasturi din lemn din părţile laterale care s-au desfăcut plesnind.

La naiba! Un feruchimist. N-avea mutră de terrisian – dar, la urma urmei, nici Wayne n-avea. Nu-ţi dădeai mereu seama.

Marasi s-a retras. Dacă te-apucai să iei la pumni pe cineva care extrăgea energie, aveai să te-alegi repede cu mutra stâlcită. A dezactivat grenada ca să-i păstreze restul de energie şi a luat-o la fugă spre pod şi spre arma din cealaltă parte. Ciclul s-a năpustit înainte şi i-a tăiat calea, punându-se drept în faţa podului. Ajuns acolo, râzând, a rupt frânghiile care-l fixau.

Bun. Feruchimiştii nu erau ca allomanţii. Nu puteau să-şi bage pur şi simplu o bucată de metal încărcată în gură şi să meargă mai departe. Poate reuşea cumva să-l secătuiască de vlagă.

El a dat drumul frânghiei, lăsând să se prăbuşească toată structura din lemn.

— Trell te-a vrut mai ales pe tine, poliţisto! a zis el cu o voce prea piţigăiată pentru trupul lui mătăhălos. Ce frumos din partea ta că mi te-ai predat.

Marasi s-a întors şi a luat-o la goană după puşca ei. Paşi bubuitori se apropiau de ea, din ce în ce mai mult, silind-o să se arunce la pământ chiar înainte să ajungă la puşcă. Mişcarea ei a ajutat-o să scape la mustaţă de braţele lui care voiau să o prindă.

Ea s-a rostogolit în timp ce el şi-a repezit pumnul, lovind pământul şi icnind, ridicând apoi încheieturile pline de sânge. Puterea unui feruchimist putea fi periculoasă – multe dintre Artele Metalice te puteau răni. Chiar şi a ei. A reuşit să se ferească şi de următoarele lovituri de pumni. Din fericire pentru ea, Ciclul nu părea să-şi fi exersat puterile. În ciuda ţinutei ferchezuite, era evident că se lupta şi se mişca stângaci în forma aceea masivă.

Ce feruchimist era ăla care nu-şi exersa puterile? Ea s-a îndreptat împleticindu-se spre puşcă, aruncându-se în genunchi după ea, pe jumătate sărind, pe jumătate căzând. El a ajuns primul la armă, sărind cu putere peste ea şi apucând-o.

Apoi a rupt-o în două jumătăţi perfecte şi a aruncat ţeava spre ea.

Abia a reuşit să activeze la timp grenada, care a aruncat ţeava înapoi spre el – dar ea ţinea cutia cu stângăcie. Aproape i -a sărit din mână din cauza forţei obiectului aruncat.

Împingeri-în-oţel. Transferuri de forţă. Ciclul nu era singurul care folosea puteri pe care nu le exersase.

Ea a oprit cutia în timp ce Ciclul s-a ferit. Ţeava puştii s-a lovit de peretele din spate şi s-a rostogolit spre ea. A întins mâna s-o prindă, crezând c-o putea folosi pe post de bâtă.

Din păcate, el s-a năpustit asupra ei şi a apucat-o de braţul stâng, care ţinea cutia. A apucat-o strâns de carne, şi, *dar-ar rugina,* părea că-i poate zdrobi oasele cu totul. Înjurând de durere, a început să-şi pipăie centura, căutând teaca. În timp ce-i lăcrimau ochii, a scos un pumnal mic, sclipitor, şi l-a înjunghiat drept în braţ.

El a urlat şi i-a dat drumul, apoi a smuls arma însângerată din braţ.

— Pumnal de sticlă, a spus ea. Metoda clasică.

S-a încruntat la ea, apoi a ridicat braţul. Rana sângerândă a început să i se vindece.

La naiba! Vindecare feruchimică? Aşa părea. Nu mai întâlnise pe nimeni care să aibă de la natură două puteri feruchimice. Ăsta folosea arta interzisă. Hemalurgia.

Marasi a apucat ţeava armei şi s-a dat înapoi, dar lupta o poziţionase în aşa fel încât nu se putea îndrepta decât spre prăpastie. Cu fiecare pas, se îndepărta tot mai mult de intrarea pe unde venise, pe unde-ar fi putut scăpa. *Dar-ar rugina.*

S-a retras, pas cu pas, cu ţeava puştii într-o mână şi grenada în cealaltă. Oare câtă încărcătură mai avea? În tot acel haos, nu reuşise să-şi dea seama cât folosise.

Ciclul a urmat-o, băgându-şi cuţitul la cingătoare. Apoi, într-un mod îngrozitor, ochii au început să-i *lucească* în roşu.

— Trell îşi alege gazde, a spus el. Avataruri înzestrate cu puterea lui. Ce-ai zice să fii tu realizarea care să arate că sunt demn de nemurire, poliţisto? Nu trebuie decât să mori.

Ea a continuat să se retragă, căutând cu înfrigurare o scăpare. El nu părea îngrijorat că avea să rămână curând fără putere. În câteva clipe, a forţat-o să ajungă pe marginea prăpastiei, în apropierea grămezii de pietre în spatele căreia se

ascunsese el mai devreme. Ea le-a folosit drept barieră între ei, deşi nu erau foarte înalte. Aruncând o privire fugară în urmă, şi-a dat seama că prăpastia care se căsca la câţiva centimetri în spatele ei avea o adâncime de cel puţin cincisprezece metri. Nu avea cale de scăpare în partea aceea.

— Ai dat de-o fundătură, a spus el, înaintând. Şi-acum ce faci? Poate c-ar fi cazul să... cum ai zis? Să te gândeşti bine şi să te predai?

Însă ea a programat grenada să explodeze cu câteva secunde întârziere, după care a înghesuit-o într-un loc sigur între stânci. A prins ţeava puştii sub braţ şi a strâns-o cu putere la piept.

El s-a încruntat. La un moment dat, grenada a explodat.

Transfer de forţă. Orice împingere crea o împingere egală în sens contrar. Grenada a împins ţeava puştii, care a aruncat-o în spate cu o forţă enormă – direct peste prăpastie.

S-a *izbit* cu spatele de perete. Lovitura a fost atât de puternică, încât a ameţit-o, după care încărcătura grenadei a cedat. S-a lăsat la pământ. Reuşise să treacă în siguranţă peste falie, aşa cum plănuise, dar era obosită şi ameţită.

Cu ochii înlăcrimaţi, a văzut Ciclul fugind şi sărind peste prăpastie. Aşa că s-a împleticit, pe jumătate orbită de durere, pipăind pietrele prăfuite, căutând cu disperare pistolul...

Acolo!

Se zărea deasupra capului ei, o umbră cumplită, cu braţul ridicat să-i zdrobească craniul. Drept răspuns, i-a tras trei focuri în plină figură. El a căzut.

Oh, la naiba, s-a gândit ea, ridicându-se în capul oaselor, în ciuda durerii. Wax făcea mereu chestii de-astea. Se arunca de pe stânci, sărea de colo-colo şi se izbea de tot ce-i ieşea în cale. Pe *Scadrial,* cum de nu se nenorocise de tot?

Şi-a pipăit coastele, sperând să nu-şi fi rupt vreuna. Umărul stâng o durea cel mai tare – s-a strâmbat de durere. Durerea-i înceţoşa atât de tare mintea, încât nu se putea concentra. Un glonţ în cap ar fi trebuit să oprească un Creator-de-sânge să se vindece, dar o parte din ea îşi dorea totuşi să verifice.

S-a târât ca să inspecteze cadavrul. Şi a găsit rănile de glonţ care se închideau pe capul bărbatului, iar găurile se lipeau la loc.

Rugina naibii!

A răsturnat cadavrul chircit pe spate şi s-a chinuit să-şi scoată cuţitul de la centura lui. Ăsta se vindeca după gloanţe primite în cap? Ceva nu era deloc în regulă în privinţa asta. L-a împuşcat din nou, însă efectul nu avea să ţină mult.

În schimb, i-a sfâşiat cămaşa – scoţând la iveală patru ţepuşe înfipte adânc între coaste. Exact cum bănuise. Cu cuţitul în mână, a început cumplita sarcină de a-i smulge ţepuşele. A grăbit operaţia când şi-a dat seama că cel puţin una era făcută dintr-un metal ciudat, cu nişte pete de un roşu-închis, ca rugina. Un metal pe care-l căutau *de-o veşnicie.*

Ciclul a deschis dintr-odată ochii, în ciuda maxilarului fracturat şi a găurilor din craniu. Marasi a scos o înjurătură, dar şi-a văzut în continuare de treabă, chinuindu-se să scoată cu degetele însângerate prima dintre cele patru ţepuşe, care era atât de adânc înfiptă între coaste, încât îi venea greu s-o scoată.

Ochii ăia. În clipa aceea aveau o strălucire de un roşu-aprins.

— Cenuşa revine, a spus bărbatul, cu buzele însângerate, cu vocea ciudat de hârâită. Lumea se va prăbuşi din pricina ei. Veţi primi ceea ce meritaţi, şi totul se va ofili sub un nor negru, şi un strat de leşuri vor arde şi se vor face scrum.

Marasi a strâns din dinţi, chinuindu-se cu ţepuşa ruginie, plină de sânge.

— Sfârşitul vostru, a şoptit vocea. Vine sfârşitul vostru. Ori în cenuşă, ori de mâna oamenilor în auriu şi roşu. *Auriu şi...*

Marasi i-a smuls ţepuşa. Lumina roşie a dispărut, trupul s-a chircit, iar vindecarea s-a oprit. Totuşi i-a pipăit gâtul şi, deşi nu a simţit niciun puls, i-a smuls şi celelalte trei ţepuşe.

După care, în cele din urmă, s-a sprijinit de perete, gemând uşor. Ar fi fost bine ca Wayne să găsească o cale de a se ocupa de ceilalţi hoţi – deoarece, în clipa aceea, Marasi se îndoia că ar fi fost în stare să ridice o armă. În schimb, a închis ochii şi a încercat să nu se mai gândească la vocea aceea cumplită.

7

Max i-a strigat lui Wax să sară mai sus şi mai repede. Strigătele de bucurie ale băiatului au fost purtate de vântul vijelios şi hainele fâlfâind. Şi să dea rugina dacă nu erau molipsitoare. Wax fusese un copil serios din fire, atitudine pe care o păstrase şi la maturitate. Dar până şi lui îi plăcea energia pe care-o simţea după o împingere-în-oţel bine executată.

Explozia bruscă de viteză, momentul de repaus de la apogeu. Golul în stomac de la începutul picajului. Nu se compara cu nicio experienţă pe care o putea trăi un om – cel puţin cu niciuna căreia să-i poată supravieţui.

În depărtare, o navă comercială malwishiană care plutea prin oraş, folosindu-şi dispozitivele ciudate din ettmetal, în timp ce ei traversau oraşul prin salturi, oferea o privelişte deopotrivă restrânsă şi largă. De la înălţimea aceea atât de mare se vedeau diviziunile octantelor de pe arterele importante. Puteai simţi şi înţelege diferitele cartiere, familiaritatea forţată, înghesuită a mahalalelor, domeniile întinse, dar izolate, pe care se întindeau conacele.

Cândva Wax îşi asumase genul ăsta de experienţă – nu doar înălţimea, ci şi mişcarea din timpul traversării oraşului pe calea aerului – care avea să le aparţină mereu doar monedăzvârlitorilor. Apoi aeronavele malwishiene luaseră în calcul acea ipoteză şi-o aruncaseră pe fereastră de la nouă sute de metri.

Cu toate acestea, ceva în legătură cu acea perspectivă părea că-i aparţine. Era oraşul *lui.* Se întorsese în el, şi – de-a lungul anilor – ajunsese să-l iubească. Reprezenta apogeul realizărilor omeneşti: un monument închinat ingeniozităţii, care găzduia mii de idei, tipuri de oameni şi experienţe.

La îndemnul lui Max, a urcat mai mult, folosindu-se de zgârie-nori ca de nişte ancore pentru a se împinge în sus, în spate şi-n faţă, până când au aterizat aproape de vârful unei clădiri anume: Turnul Ahlstrom. Apartamentul de lux era locuinţa lor, iar Wax îl alesese înadins. Era greu să ajungi în vârful unei clădiri prea înalte folosindu-te de împingeri-înoţel pe măsură ce rămâneai fără ancore dedesubt. Din fericire, acesta avea câţiva zgârie-nori înalţi neobişnuit de aproape, ceea ce-i oferea ancore cu care să se împingă spre interior.

În ziua aceea, Wax nu s-a oprit la apartamentul lor. I-a dus pe acoperiş, unde se afla o mică platformă încorporată de care să se prindă şi să coboare dispozitivele de curăţat ferestre. Wax s-a aşezat pe ea, iar Max s-a desprins, deşi încă stătea agăţat de-o funie zdravănă. Wax nu-şi făcea griji în privinţa trăiniciei ei. Era creaţia lui Steris.

Max a scos un săculeţ cu seminţe-rotitoare şi a început să le arunce peste marginea clădirii, urmărindu-le cum cădeau rotindu-se spre strada aglomerată de dedesubt. În ciuda înălţimii, Wax auzea claxoanele maşinilor de pe carosabil. Şase ani şi abia dacă se vedea vreo trăsură trasă de cai pe arterele de jos. Acolo, progresul era ca o echipă de demolări. Ori te deplasai odată cu ea, ori te transformai în moloz.

Platforma era orientată spre nord. În stânga lui, apele sclipitoare ale Golfului Hammondar păreau o autostradă întinsă care ducea către... păi, nu ştia prea bine încotro. Locuitorii Bazinului nu erau exploratori din fire. Deşi le plăceau poveştile despre Wax în zilele tinereţii lui, sau mai rău, despre netotul ăla de Jak, cei mai mulţi se mulţumeau să se bucure de oraşul lor. Asta era problema Elendelului: avea tot ce credeai că-ţi trebuie, aşa că de ce să mergi altundeva? Nici măcar nu îşi dăduseră seama că există pe undeva un întreg Continent Sudic până când o aeronavă nu a plecat într-o călătorie de cercetare a Bazinului.

Da, mai fuseseră expediţii de-atunci. Dar cei mai mulţi se mulţumeau să rămână acolo, iar el nu putea să-i învinovăţească. Cele mai mari eforturi ale lui de-a îmbunătăţi calitatea vieţii se concentraseră asupra Bazinului. Nu ştia ce să facă în legătură cu malwishienii. După şase ani, încă-l intimida întinderea lumii în expansiune bruscă.

Max a sărit în sus şi-n jos de bucurie, aruncând un pumn întreg de seminţe-rotitoare. Fascinaţia băiatului faţă de înălţimi îi provoca lui Kath o stare neplăcută – dar aşa se întâmpla când, încă din fragedă pruncie, erai legat de-un tată care considera că mijloacele de transport obişnuite consumau prea mult timp.

Wax a privit spre nord, spre Ţinuturile Necruţătoare. Spre minuni, mistere şi o viaţă care-i fusese dragă. Era...

Dar-ar rugina! Nu era trist.

A clipit, înclinând capul. De când se întorsese, privise Elendelul ca pe o datorie. În afara oraşului găsise aventura şi liniştea ce-l chemau. Deşi, de-a lungul anilor, lucrurile se îmbunătăţiseră, încă o mai resimţea. Chemarea. Până...

Până astăzi. Acum îşi aminteşte de părţi din viaţa lui pe care le-a iubit când era în nord – dar pe care nu le voia înapoi. Avea o viaţă aici, pe care-o iubea în egală măsură. Poate chiar mai mult, judecând după căldura pe care-o simţea atunci când Max râdea. Aici... *aici* era locul lui. Mai mult, acestui loc *îşi dorea* să-i aparţină.

Se simţea împăcat să ştie aceste lucruri. El... încetase în cele din urmă să mai sufere, nu?

Cu un zâmbet larg, l-a luat pe Max în braţe şi l-a îmbrăţişat cu putere – deşi Max fusese mereu prea agitat, chiar şi când era mic, ca să suporte prea mult timp o chestie de genul ăsta. Curând, la îndemnul băiatului, a început să joace aport, o variantă inventată de Max cu câteva luni înainte. Max arunca o minge de răchită cu o mică greutate de metal în mijloc, iar Wax trebuia să încerce s-o propulseze pe acoperişul unei clădiri din apropiere. Răchita avea s-o împiedice să facă stricăciuni în cazul în care cădea, dar metalul îi permitea să ţintească. Imediat ce ajungea pe un acoperiş, săreau s-o recupereze.

Max a aruncat-o, dar Wax s-a chinuit să facă mingea să ajungă cât mai departe.

— Arunc-o mai sus, i-a sugerat el lui Max de îndată ce a recuperat-o.

— Dac-o arunc în sus, s-a plâns Max, o să ne pice-n cap. Vreau să mă duc pe clădirea aia de-acolo.

— Înălţimea înainte de toate, a spus Wax. Ai încredere în mine. Cu cât o arunci mai sus, cu atât pot s-o fac să zboare mai departe.

Max a încercat din nou. Cum aruncase la o înălţime considerabilă, Wax a reuşit să arunce mingea pe acoperişul dorit de Max. Apoi au sărit după ea. Se întreba ce credeau oamenii din zgârie-norii din apropiere când vedeau adesea un senator zburând pe lângă ferestrele lor cu un copil prins în chingi la spate.

Din păcate, distracţia din timpul jocului nu a reuşit să-i ţină mult timp mintea ocupată. Jucau doar de jumătate de oră când a ajuns în vârful unei clădiri şi a văzut o privelişte uluitoare. Nava malwishiană pe care-o văzuse mai devreme se apropiase.

Construcţia din lemn, propulsată de nişte elice uriaşe, plutea pe deasupra Elendelului. Wax mai văzuse Bazinul încercând să-şi proiecteze propriile aeronave folosind heliu sau aer cald. Dar mărimea cabinei pe care-o puteau ridica acele nave – în cele mai optimiste scenarii – era o nimica toată pe lângă ce puteau malwishienii. Nava lor cucerise tăria cerului, era o adevărată fortăreaţă în văzduh.

Nu era o navă comercială, aşa cum crezuse mai devreme. Era o navă de război. O demonstraţie de forţă – deşi una lipsită de ostilitate făţişă – care se apropia, zburând jos pe cer. Era o declaraţie, nu o ameninţare.

Aşadar, cu Max prins în siguranţă în chingi, Wax s-a avântat în văzduh, spre navă, hotărât să afle ce se întâmplă.

8

Marasi a reuşit în cele din urmă să găsească o scară de serviciu pe care să coboare în prăpastie şi să se întoarcă pe partea cealaltă. Stoarsă de vlagă, s-a apropiat de camera principală, zguduită de ceea ce auzise şi de ceea ce fusese silită să facă. Dar avea un carneţel plin de numere şi de date ale transporturilor pe care-l găsise asupra cadavrului, iar acesta era un lucru promiţător.

Avea şi ceva mult mai periculos. Patru ţepuşe. În mod ciudat, cea cu pete roşii nu suporta atingerea celorlalte – se ferea de ele dacă era dusă în apropierea lor. Aşa că o înfăşurase într-o cârpă şi le ţinea în buzunare separate.

A intrat împleticindu-se pe uşa metalică armată şi a descoperit scena unui haos dezlănţuit. O explozie uriaşă provocase alte câteva explozii, judecând după craterele din pământ. Caverna era plină de şrapnel, bucăţi de echipament şi un număr îngrijorător de cadavre.

Wayne stătea ghemuit în mijlocul întregului tablou, cu hainele făcute ferfeniţă, jucând cărţi cu un grup întreg de gangsteri legaţi fedeleş. Cărţile lor erau întinse pe podea – deşi aveau mâinile legate la spate.

— Sigur vrei s-o bagi pe aia la înaintare, amice? a întrebat Wayne, făcând un semn din cap spre cartea pe care unul dintre bandiţi o atinsese cu vârful piciorului.

— Aia-i carte mare, a zis individul.

— Da, dar eşti *sigur*? a întrebat Wayne, cu ochii la propriile cărţi.

— Ăăă... cred că da.

— La naiba, a zis Wayne etalându-şi mâna. Plusez nouarii cu trei optari. Ai câştigat.

— Dar... a zis un alt bărbat, ştii ce cărţi am tras... De ce să joci aşa?

— Trebuie să mă prefac că nu v-am văzut cărţile, prieteni, a spus Wayne. Altfel, unde mai e distracţia? Una e să trişezi, dar dacă *văd* pur şi simplu ce faceţi... păi, decât aşa, mai bine joc de unul singur şi sunt moduri mult mai faine de-a face chestia asta.

Marasi s-a împleticit. El îi ţinea pe cincisprezece dintre ei în diverse forme de captivitate. Întocmai cum a spus, reuşise să se folosească de bula lui de viteză pentru a contracara bula ei de lentoare şi a-i prinde unul câte unul. Controlul pe care-l avea asupra puterilor sale era tot mai impresionant.

N-o mira faptul că luase atâţia prizonieri – Wayne prefera să nu ucidă. Era un aspect în privinţa căruia erau de acord. Cât despre partida de cărţi... ei bine, deja n-o mai şocau trăsnăile lui. S-a aşezat pe rămăşiţele unei lăzi rupte.

— Wayne, mi-ar fi prins bine ajutorul tău.

— Până i-am legat fedeleş pe băieţii ăştia, tu deja-l doborâseşi pe ăla la costum. Am văzut că te odihneai şi mi-am zis că cel mai bine ar fi să te las în pace o vreme.

Ea nici măcar nu observase. Dar-ar rugina, încă o durea umărul. A făcut o grimasă, uitându-se prin încăpere.

— Deci, ăăă... a făcut Wayne, *la naiba...* Ai trecut cumva la canibalism, sau ceva de genul ăsta?

Marasi şi-a coborât privirea spre uniforma ei, care era plină de sânge.

— Canibalism? La *asta* te-a dus mintea?

— Vezi o doamnă plină de sânge, a spus Wayne, şi mintea zboară unde-i firesc să zboare: ajungi să te-ntrebi dacă nu cumva se ospătează din ficaţii ălora pe care-i învinge. Nu că te-aş judeca...

— Nu judeci? a întrebat Marasi. Wayne, ăsta-i un lucru pentru care ar trebui *fără îndoială* să judeci pe cineva.

— Bine. Atunci, să-ţi fie ruşine!

Ea a oftat.

— Şi eu care credeam că mă obişnuisem în cele din urmă cu felul tău de a fi.

I-a întins ţepuşele, fiecare lungă de cincisprezece centimetri, cu un capăt gros – în afară de cea mai interesantă, care era îngustă şi subţire, de doar zece centimetri lungime.

— Am smuls astea din cadavrul Ciclului. Dacă le lăsam în el, ar fi revenit la viaţă, vindecându-se.

— Cum? a întrebat el. Că nu merge aşa.

— Pentru ăsta aşa a mers. S-ar putea să fie din cauza celeilalte ţepuşe.

— Ăla e...

— Trellium? Da. În mod sigur e trellium.

Wayne a fluierat uşor.

— Ar trebui să sărbătorim. Mi-ai păstrat şi mie nişte ficat?

Ea i-a aruncat o privire inexpresivă, la care el nu a făcut altceva decât să zâmbească larg.

— Nu mâncăm oameni, le-a spus ea captivilor. Ăsta glumeşte.

— Hai, măi, Marasi. Mi-am făcut şi eu o reputaţie între flăcăii ăştia.

— Le-am dat buzna-n peşteră, le-am înfrânt liderul, le-am aruncat în aer mare parte din bunuri, am omorât jumătate dintre ei şi i-am capturat pe ceilalţi. Nu cred să-ţi fi fost afectată în vreun fel reputaţia.

A mijit ochii, observând că toţi captivii erau desculţi.

— Să îndrăznesc, oare, să te întreb de ce i-ai descălţat?

— Şireturile, a zis Wayne, iar ea le-a privit mâinile legate. Ăsta-i un truc vechi din Ţinuturile Necruţătoare, când n-ai destulă frânghie.

A făcut un semn cu capul într-o parte, iar cei doi s-au retras să vorbească între patru ochi.

— Sunt mulţi prizonieri, Marasi, şi n-o să-i ţină şireturile pe toţi. Dintr-o clipă-n alta, careva ar putea să scoată un cuţit care mi-a scăpat – sau, mai rău, un pistol. Deci...

— Întăriri pe loc?

— Ce-mi place numele ăsta de cod, să dea rugina de nu!

— Câtă vreme ajung să fac o baie mai repede, sunt de acord. Ar trebui să putem urca spre oraş dacă ieşim pe uşa pe care-am intrat eu – şi e o scară pe partea dreaptă, în prăpastie.

S-a oprit.

— Verifici şi tu cadavrul? Am o presimţire cumplită că mi-a scăpat o ţepuşă şi-o să vină ăsta să mă caute.

— S-a făcut, a zis Wayne.

S-a uitat cu băgare de seamă prin încăpere.

— Bună treabă.

— Am aruncat şandramaua-n aer şi l-am omorât pe individul care-avea cele mai multe informaţii.

— Am scăpat cu viaţă, a spus Wayne, am oprit o gaşcă de netoţi, ne-am lăsat inamicii fără resurse şi am recuperat niscaiva metale importante. După mine, am făcut o treabă destul de bună, să dea rugina de nu! Eşti prea dură cu tine, Marasi.

Ei bine... poate că aşa era. Asta o învăţai din copilărie, aşa cum făcuse şi ea. Aşa că a aprobat din cap şi şi-a permis să accepte complimentul, simţind că i se ia o piatră de pe inimă. Wayne s-a îndepărtat în pas alergător, iar ea s-a îndreptat din nou spre gaşca de golani legaţi, ţinând pistolul într-un mod vădit ameninţător.

Judecând după cum se uitau la ea, nu era nevoie să facă mare lucru ca să-i intimideze.

— Voi sunteţi ăia norocoşi, a spus ea – în mare parte ca să le distragă atenţia. O să ne purtăm cu voi aşa cum se cuvine. Atât timp cât nu face careva vreo prostie.

A scotocit prin buzunar, ignorând, pentru moment, carnetul pe care îl luase de la Ciclu, scoţând în schimb unul care era doar *puţin* mânjit de sânge.

— Am aici o listă cu drepturi pe care am să v-o citesc. Ascultaţi cu atenţie, ca să ştiţi ce opţiuni şi modalităţi de protecţie legală aveţi la dispoziţie.

A deschis carnetul şi a ars cadmiu, făcând să apară o bulă de timp încetinit care i-a cuprins pe toţi. Spera ca atenţia să le fie distrasă de lectura ei, pentru că, dacă urmăreau perimetrul, ar fi văzut cum focurile înăbuşite se stingeau prea repede.

Probabil până acolo ajungeau indiciile; într-o peşteră, nu erau la fel de multe câte erau în afara ei, unde mişcarea soarelui, frunzele care cădeau sau trecătorii puteau indica exact ce se întâmpla. În timp ce minutele treceau încetinit pentru Marasi şi gangsteri, Wayne avea să dea fuga la secţia de poliţie după întăriri.

Marasi şi-a terminat lectura, apoi a început să le dea ocol captivilor, cu pistolul armat, cu metalul arzând înăuntru. Câţiva dintre ei au încremenit când a trecut pe lângă ei; încercaseră să-şi desfacă nodurile legăturilor. Wayne avusese dreptate. Un număr atât de mare de captivi însemna că situaţia putea degenera. Spera ca întăririle să ajungă curând.

Pentru moment însă, gândul i-a zburat la Ciclu, ale cărui ultime cuvinte îi amintiseră de ce spusese Miles O-sută-devieţi când murise *el însuşi: Într-o bună zi, oamenii aurii şi roşii, purtătorii ultimului metal, vor veni la voi. Şi veţi fi conduşi de ei.*

A atins ţepuşa de trellium pe care o avea în buzunar.

Cenuşa revine, spusese Ciclul în ziua aceea.

Nu avea cum să fie adevărat. Catacendrul pecetluise moartea şi renaşterea întregii lumi. Căderile de cenuşă erau desprinse din mituri şi poveşti vechi de când lumea. Nu era ceva din prezentul cu becuri electrice şi maşini cu benzină. Nu?

A început să tremure şi a aruncat o privire spre uşa din spatele cavernei, dornică să vadă mai mulţi poliţişti. S-a simţit uşurată când o străfulgerare a anunţat sosirea cuiva. Marasi a coborât bula de viteză şi s-a oprit când a văzut că era doar o persoană. Oare cine era? Wayne? Silueta nedesluşită s-a îndreptat în goană spre perimetrul bulei şi a rămas acolo o clipă.

Astfel, Marasi a avut destul timp – de fapt, doar o clipă – la dispoziţie ca să zărească o siluetă feminină cu haine de culoare închisă, cu o mască neagră din material textil pe faţă. Nu părea o mască malwishiană; mai degrabă semăna cu cele folosite de hoţii care ieşeau la furat noaptea. Era suplă, cu părul drept şi negru. A privit-o în ochi pe Marasi, apoi a luat-o din nou la goană.

Poate că Marasi ar fi putut coborî bula, dar totul se terminase mult prea repede. Într-adevăr, în timp ce ea încerca să-şi dea seama ce se întâmplase, o grămadă de alte siluete neclare îmbrăcate în uniforma maronie a poliţiei au intrat în încăpere. O secundă mai târziu, Wayne a sărit în bula de încetinire. Şi-a activat puterile, iar cele două s-au anulat reciproc, creând în jurul lor o bulă de timp normal.

Dar-ar rugina, oare avea s-ajungă vreodată să fie la fel de pricepută cu bulele ei? Avea un program atât de încărcat, încât astfel de experimente îi păreau imposibile – şi totuşi... era extraordinar. Şi cumva ireal că n-o mai afecta propria bulă de încetinire. S-a întors din nou spre gangsterii încremeniţi, dintre care unul scăpase şi încerca să o şteargă pe furiş.

— Ai venit exact la timp, a spus Marasi, observându-i pe poliţiştii adunaţi în jurul bulei cu plase şi frânghii. Wayne... ai trecut cumva pe lângă cineva când ai intrat?

— Nu, a zis el, încruntându-se. De ce? Mortul tău e la fel de mort ca atunci când l-ai omorât.

— A trecut cineva pe-aici acum o clipă, a spus ea. Vreo cincisprezece minute în timp normal. Tipa ne-a studiat, după care a fugit.

— Ciudată chestie, a spus el. Mai ai ţepuşele alea?

Ea şi-a verificat buzunarele uniformei; trei ţepuşe într-o parte, una în cealaltă – şi nu fuseseră mişcate din loc.

— Da. Eşti pregătit pentru coborâtul bulei?

El a aprobat din cap, apoi au coborât bulele, lăsând-o pe Marasi să le ordone poliţiştilor. Au intrat meticulos, luându-l pe bărbatul care era cât pe ce să scape, apoi au strâns legăturile celorlalţi. Medicii poliţiei au verificat morţii pentru orice eventualitate, iar ceilalţi s-au apropiat să colecteze probele. Mă rog, probele pe care nu le aruncase Wayne în aer.

— Hai, a zis Wayne. Se descurcă ei aici. Ar trebui să-i arătăm lui Wax ce-am găsit.

— Păi, da, după ce facem curat, a spus ea. Judecând după cum miroşi tu, Wayne, nici nu vreau să-mi imaginez cum miros *eu.* Dar da. Trebuie neapărat să vorbim cu Waxillium.

Şi nu doar despre ţepuşe. Ci şi despre ochii roşii, strălucitori, şi despre morţile învăluite în mister. *Veţi primi ceea ce meritaţi, şi totul se va ofili sub un nor negru, şi un strat de leşuri vor arde şi se vor face scrum.*

I-a lăsat pe ceilalţi poliţişti la locul crimei şi l-a urmat pe Wayne, care a pornit-o înainte spre ieşire.

9

Sosirea unei nave de război era cu siguranţă un eveniment, dar nu unul fără precedent. Acestea veneau din când în când în vizită, când li se permitea.

Chiar şi altitudinea sa joasă era, din nefericire, mai sus decât putea ajunge Wax cu ajutorul allomanţiei lui. Ar fi avut nevoie de-o ancoră de metal de dimensiuni incredibile pentru a se împinge la o asemenea înălţime – fie asta, fie ar fi avut nevoie de... ei bine, de metalele la care nu mai avea acces.

A fost o vreme când le suportase pe toate. O strălfulgerare transcendentă de o forţă incredibilă – de parcă ar fi atins însăşi Fântâna Înălţării. Dar era mai bine să nu se mai gândească la experienţa cu Brăţările Doliului, ca să nu facă toate celelalte experienţe să pară plictisitoare prin comparaţie.

În ziua aceea şi-a făcut simţită prezenţa ajungând în apropierea navei din câteva salturi mari. Au trimis un mic iaht să-i ia pe el şi pe Max, oferindu-le medalioane care să-i ajute să-şi reducă greutatea, deşi Wax nu avea nevoie de aşa ceva. Piloţii malwishieni au fost intimidaţi când l-a înapoiat pe-al lui – amintindu-le că era Dublu-născut.

Dintre toate cele cinci naţiuni care alcătuiau Continentul Sudic, malwishienii – adică oamenii ăştia – erau cei cu care Wax interacţionase cel mai mult. Reprezentau singura naţiune care trimisese un ambasador la Elendel. Iar interacţiunile cu Sudul începuseră să aibă loc din ce în ce mai frecvent cu ajutorul lor. Din ceea ce reuşise el să afle, în ultimii şase ani, politica Continentului Sudic fusese mai puternic afectată chiar decât politica Bazinului. Rivalităţi cândva aprige se potoliseră, iar unitatea fusese consfinţită. De ce să se fi dondănit unii cu alţii, când la nord se aflau *demonii* care i-ar fi putut invada

oricând? Fără a mai lua în seamă faptul că neamul lui Wax încă nu era în stare să construiască aeronave.

Câteva minute mai târziu, iahtul – de forma unei bărci de pescuit zburătoare deschise în partea de sus – a acostat lângă nava cea mare. Max fusese deja desprins din chingi şi stătea răbdător, ţinându-l pe Wax de mână. Faptul că avea să urce la bordul unei aeronave adevărate îl încânta într-atât de mult, încât Wax îl simţea cum tremură. Într-adevăr, când au păşit pe puntea navei principale – înaintând pe un coridor din lemn închis la culoare cu pereţii înclinaţi spre exterior, ca un tub –, Max l-a salutat pe cel care-i aştepta.

Judecând după masca lui elaborată, bărbatul respectiv părea să fie căpitanul. Din lemn, masca era sculptată şi incrustată cu şase metale diferite care alcătuiau un model în jurul ochilor. Bărbatul a aruncat o privire spre copil, dar nu a făcut niciun gest prin care să-i răspundă la salut, cum făceau, în glumă, comisarii de poliţie când îi saluta Max. Nici măcar nu şi-a ridicat masca.

— Preacinstite Născut-din-metal, a spus căpitanul, făcând un semn din cap spre Wax, şi... dacă intuiesc bine, Fost-Purtător al Brăţărilor Doliului?

— Eu sunt, a spus Wax.

— Tot dumneavoastră sunteţi şi cel care a luat Brăţările, care-ar fi trebuit înapoiate poporului căruia îi aparţineau de drept.

— Tot eu sunt. Le-am dat poporului kandra, după cum a fost înţelegerea – astfel încât nicio naţiune să nu le deţină ori să le controleze puterea. Asta în caz că e nevoie să vi se aducă aminte.

Au tăcut o clipă, privindu-se fix.

— Eu sunt amiralul Daal, a spus bărbatul, şovăind. Bine aţi venit pe fosta mea navă, *Hoţul Binecuvântat.*

— Fosta? a întrebat Wax.

— Am fost ales noul ambasador al Consorţiului Malwishian pentru naţiunea dumneavoastră.

Consorţiul... Malwishian? Părea că se încheiase cu bine unificarea Sudului.

— Şi cu Jonnes cum rămâne? a întrebat Wax.

— Se va întoarce acasă, a spus Daal. S-a stabilit că era prea... apropiată.

Minunat. O veritabilă răsturnare politică. Probabil că cel mai bine era să se rezume la banalităţi, pentru a evita creşterea accidentală a tensiunilor.

— În acest caz, permiteţi-mi să fiu primul senator care vă urează bun-venit în Bazin. Aştept cu nerăbdare o continuare a păcii şi relaţiilor comerciale favorabile dintre naţiunile noastre.

— Favorabile? a zis Daal. Poate pentru dumneavoastră.

— Amândoi am avut beneficii. Aţi avut legături cu allomanţii noştri.

— Legături *limitate,* a spus el. Mult prea limitate în comparaţie cu condiţiile excelente de care aţi avut dumneavoastră parte.

— Trei iahturi? a întrebat Wax. Un pumn de medalioane? Toate-s practic inutile dacă nu putem să le păstrăm sau să facem altele.

— Sunt sigur că nu aveţi pretenţia să vă cedăm *mijloacele* noastre de producţie, nu-i aşa? Se vând bunurile, nu *fabrica.*

De fiecare dată când încercau să obţină informaţii despre medalioane de la cunoscători, parcă se loveau de un zid de piatră. Era evident că acestea erau secrete comerciale malwishiene, ceea ce explica parţial problema, dar stând de vorbă cu Allik, descopereau mereu inadvertenţe între ceea ce spunea el şi ceea ce vedeau efectiv. De ce nu existau în armata malwishiană soldaţi feruchimici înzestraţi cu forţa, viteza mintală şi alte talente feruchimice periculoase? De ce nu existau medalioane pentru allomanţi? Cu cât aflau mai multe lucruri, cu atât Wax era mai convins că exista un secret, care arăta că medalioanele nu erau atât de eficiente sau de versatile pe cât şi-ar fi dorit malwishienii să creadă lumea.

Am avut dreptate, s-a gândit Wax. *În legătură cu creşterea accidentală a tensiunilor...*

A tăcut şi l-a fixat pe amiral cu privirea. În aer se simţea o tensiune asemănătoare celei din timpul unui duel desfăşurat în miezul zilei.

În clipa aceea, Max l-a tras de mânecă.

— Ăăă... tati?

— Da? a zis Max fără să se uite la el.

— Vreau la oliţă.

Wax a oftat. Situaţiile diplomatice tensionate nu erau ameliorate de prezenţa unui copil de cinci ani. Dar ar fi putut fi mai rău de-atât – ar fi putut să-l ia cu el pe Wayne.

— Aveţi vreo oliţă? l-a întrebat Wax pe Daal.

— Poate să se abţină.

— Domnule ambasador, aveţi copii?

— Nu.

— Copiii de cinci ani nu se abţin.

După încă un moment tensionat, amiralul a oftat şi, răsucindu-se pe călcâie, a luat-o înainte, trecând pe lângă marinarii mascaţi. Wax şi fiul său l-au urmat. Anii petrecuţi în compania lui Allik şi a altora din Sud îl ajutaseră pe Wax să se simtă în largul lui printre atâtea feţe acoperite de măşti. Încă era greu să nu te simţi intimidat de atâţia ochi ascunşi. Niciunul nu vorbea, niciunul nu-şi ridica masca. Wax mai râsese şi băuse cu malwishieni în trecut, dar echipajul ăla era făcut dintr-un cu totul alt aluat.

Cu un gest, Daal i-a arătat unde e toaleta.

— Uau! a făcut Max aruncând o privire înăuntru, unde un bec pâlpâia. Ce *mică* e! Parcă-i făcută pentru mine!

— Repede, fiule! a spus Wax.

Închizând uşa, Max a început să fredoneze încet în timp ce-şi făcea nevoile. Wax stătea lângă amiral, simţindu-se jenat. La un moment dat şi-a dat seama că şi l-ar fi dorit pe Wayne, care avea modul lui de a detensiona momentele de genul acela – creând un cu totul alt gen de tensiune. Una care-ţi permitea să împărtăşeşti un moment de jenă cu presupusul tău adversar, poate chiar unul de înţelegere reciprocă.

Mă întreb dacă face asta înadins, s-a gândit Wax. Cu Wayne era greu să-ţi dai seama. Uneori părea profund şi atent. Îi stricase de tot impresia asta. Dar n-avea cum să nu se întrebe...

— Brăţările Doliului, a spus Daal. Sunt în siguranţă, da?

— Aşa presupun, a răspuns Wax. Nu le-am mai văzut de când le-am dat pe mâna lor.

— Am trecut pe lângă armele amplasate la marginea oraşului, a spus Daal. Mi s-a vorbit despre ele. Distanţa maximă, drept în sus, cât e? Trei sute de metri? Poate şase sute?

Wax n-a răspuns. Era un pic mai mult de-atât, dar... sincer vorbind, nu cu mult mai mult, indiferent ce susţinea propaganda. Şi deşi iahturile ce fuseseră livrate Bazinului puteau

ajunge la o altitudine maximă de vreo patru sute cincizeci de metri, ştia că unele nave malwishiene puteau naviga la o înălţime atât de mare, încât aerul se rarefia, iar oamenii mureau dacă rămâneau prea mult acolo.

— N-ai cum să nu te întrebi, a spus Daal, ce s-ar fi întâmplat dacă popoarele noastre s-ar fi întâlnit în vremuri mai... belicoase. Păi, cu un raid de bombardamente, oraşul ar fi ieşit şifonat ca un steag vechi.

— Din fericire, a spus Wax, ne-am întâlnit acum.

Amiralul s-a întors spre el, cu ochii fixându-l din găurile incrustate cu metale.

— Ce-aţi fi făcut? a întrebat el. Dacă pur şi simplu am fi atacat?

— Nu ştiu, a spus Wax. Dar cred că v-ar fi fost mai greu decât credeţi.

— Curios, de câte ori repetă ziarele dumneavoastră aceleaşi cuvinte, a zis Daal. Se umflă-n pene cu asasinii kandra şi soldaţii allomanţi. Când ştiu că nemuritorii voştri demonici *nu pot* să ucidă. Şi allomanţii dumneavoastră? Spuneţi-mi şi mie, cum aţi ajuns pe această navă? Prin forţele proprii sau...?

Minunat om.

— Bineînţeles, a spus Daal, nu trăim vremuri atât de... necruţătoare. Eu nu sunt aici să pornesc un război, preacinstite Dublu-născut. Să nu te simţi jignit. Dar vorbesc în numele multora care consideră că poporul dumneavoastră a profitat de firea noastră... înţelegătoare. Mai ales în ceea ce priveşte Brăţările Doliului. Acestea sunt ale noastre şi ar trebui să rămână la noi.

Wax voia să-l contrazică. Să-i explice că Brăţările fuseseră găsite pe teritoriul *Bazinului.* Că fuseseră făurite de cineva din Nord, nu din Sud. Că se ajunsese în mod echitabil la o înţelegere. Dar individul încerca să-l scoată din sărite – şi, orice-ar fi făcut în trecut, Wax nu vorbea în numele Elendelului. Era doar unul dintre mulţi alţi reprezentanţi.

Nu s-a lăsat întărâtat.

— Atunci, aceasta este o discuţie pe care ar trebui să o aveţi cu guvernatorul şi cu organismul nostru legislativ. Şi, poate, cu Dumnezeu.

Amiralul mascat l-a ţintuit cu privirea, fără să mai scoată un cuvânt. Dar, la naiba, dacă tensiunile aveau să degenereze...

Asta-i cea mai groaznică zi, s-a gândit Wax, frustrat. Cum Legea Supremaţiei trecuse, erau şanse mari ca entitatea politică a Bazinului să se prăbuşească. Oare cum avea să reacţioneze Sudul la aşa ceva? Daal spunea că nu-şi dorea un război, dar dacă Sudul vedea Bazinul ca pe o ţintă uşoară?

Întâlnirile lor iniţiale îi lăsaseră pe cei din Sud cu gura căscată. O ţară nordică plină de născuţi-din-metal şi legende vii? Dar cu cât interacţionau mai mult, cu atât fiecare parte recunoştea natura firească a celeilalte. Miturile deveneau oameni. Şi orice societate ştia cum să omoare alţi oameni.

Max a ieşit în cele din urmă, arătându-şi mâinile ude drept dovadă că şi le spălase. Daal i-a condus înapoi pe coridor, unde Wax şi-a prins din nou fiul în ham.

— Mă bucur să te întâlnesc, Ladrian, a spus ambasadorul. Ce zi bună am, nu-i aşa? Îmi arată ce poveşti ar trebui să cred.

— Şi ce poveşti sunt alea?

— Poveştile adevărate, bineînţeles, a zis Daal, făcându-i semn unuia dintre piloţii lui să deschidă uşile, dezvăluind oraşul de dedesubt. Sper ca timpul petrecut aici să fie profitabil pentru mine. O zi bună, domnule senator.

Cu un oftat, Wax s-a aruncat din aeronavă – însoţit de chiotul lui Max, care părea să considere acea întâlnire momentul memorabil al unei zile absolut minunate.

Wax a încetinit cu grijă folosind câteva împingeri, după care au urmat nişte salturi rapide prin văzduh până la Turnul Ahlstrom. Apartamentul avea platformă de aterizare, şi câteva clipe mai târziu cei doi au năvălit înăuntru – iar Wax a încuiat cu grijă uşa în urma lor.

Steris o culca pe Tindwyl, dar a venit în camera din faţă câteva minute mai târziu – l-a găsit pe Max jucându-se cu un puzzle, în timp ce Wax îşi turna ceva de băut.

— Mamă! a spus Max ridicând privirea. Am făcut *caca* într-o *aeronavă.*

— Vai! a zis ea, cu entuziasmul pe care numai o mamă îl poate exprima în legătură cu un asemenea subiect. Minunat!

— Am primit nişte hârtie igienică de-aia ciudată! a spus el, ridicând-o. E albă, nu-i maronie. Am făcut schimb pentru ea, cum zice unchiul Wayne!

— Aha! Şi ce-ai dat la schimb, dragule? a întrebat ea.

— Păi, a zis el, ştii tu...

— Da. Bineînţeles.

Steris i s-a alăturat lui Wax la bar şi l-a cuprins cu braţul de talie.

— Ce s-a întâmplat?

— Ambasador nou. Nu se dă în vânt după noi. Vrea să-i înapoiem Brăţările. Ne-a ameninţat subtil.

— O zi numai bună pentru lucruri de genul ăsta.

— Ai avut dreptate în legătură cu calendarul unificării, a spus Wax. Ambasadorul o să anunţe un nou consorţiu de state sub stindardul malwishian.

— Asta n-o să ne ajute în munca noastră, a spus Steris. Senatul din Elendel va considera că legea de astăzi a construit o naţiune din nişte oraşe puse pe harţă, un contrapunct al imperialismului malwishian.

— Cucerire sub un alt nume, a spus Wax, ţinându-şi băutura la piept.

Mai comentase ocazional în legătură cu whiskeyul din Elendel... dar adevărul e că, uneori, acolo găseai marfă de calitate excepţională. Cu arome puternice, afumate, sofisticate. Ajunsese să-i placă mai mult decât ce găsea în Ţinuturile Necruţătoare – şi era mult, mult mai bun decât ce făcea Jub Hending în butoiul lui. Poşirca aia-ţi desprindea bucăţi de piele ca să te pedepsească pentru că o beai. Dar tot îi lipsea berea aia bună din Ţinuturile Necruţătoare.

— Păi, s-ar putea să am nişte veşti bune, a spus Steris, scoţând o scrisoare din buzunar – refuza să poarte fuste fără buzunare, oricât de la modă ar fi fost. A venit cât ai fost plecat.

El a scos cartea poştală.

Hai să ne întâlnim la conac la ora 3:00.
Am nişte veşti palpitante.
Marasi.

S-au uitat unul la celălalt.

— Îl luăm şi pe Max sau nu? a întrebat Wax încetişor.

— Care-i probabilitatea să apară şi vreo explozie? a întrebat Steris.

— La cum lucrăm noi, nu se ştie niciodată...

— Atunci să rămână cu Kath aici, a spus ea. Oricum, îi vine meditatorul de istorie.

Wax a aprobat din cap.

— Mă duc şi eu să mă spăl, apoi plecăm.

10

Marasi se simţea mult mai bine când a ajuns la Secţia de Poliţie din al Patrulea Octant, după un duş revigorant şi curată, purtându-şi uniforma preferată, sacou, vestă şi o fustă peste genunchi.

Ca detectiv special, practic, nu era obligată să se îmbrace în uniformă, dar avea obiceiul s-o poarte. Uniforma era un simbol, însemna că ea reprezenta ceva mai presus de sine: pe locuitorii Bazinului şi binele tuturor. Uniforma îi liniştea pe cei care-o vedeau – cel puţin pe cei care se bucurau să aibă un poliţist în preajmă. Iar temeiul legii era să tragă un semnal de alarmă celor puşi pe rele.

Când şi-a făcut apariţia înăuntru, poliţiştii mai tineri din secţia principală şi-au lăsat rapoartele jos şi au tăcut, întorcând cu toţii privirile spre Marasi. Apoi au urmat aplauzele.

Dar-ar rugina, ce ciudat se simţea. Nu trebuie să te *aplaude* colegii, nu? Mai mulţi poliţişti noi – majoritatea femei – o priveau cu ochi mari în timp ce trecea pe lângă ei. Marasi ştia că le încurajase atât pe Wilhelmette, cât şi pe Gemdwyn să li se alăture cu un an în urmă.

Nutrea sentimente contradictorii din cauza asta. Pe de o parte, ar fi preferat ca ziarele să nu mai scrie tot soiul de poveşti despre ea. Pe de altă parte, dacă în felul ăsta încuraja alte femei...

Oricum, a păşit cu bucurie în încăperile din spate, trecând pe lângă birourile comisarilor de rang superior. Chiar şi câţiva dintre aceştia au felicitat-o. S-a oprit şi a stat de vorbă cu unii, întrebându-i despre anchetele lor. Deşi îşi dorea doar să-şi continue munca, şi acest lucru era important. Nu ştiai niciodată când ai nevoie de priceperea unui alt poliţist.

Pe lângă asta, era *bine* să ai prieteni în poliţie. În fine.

În cele din urmă, a ajuns la biroul lui Reddi. A trecut pe lângă comisarul Gorglen, care tocmai ieșea – capul bărbatului înalt aproape că atingea tavanul. A schițat un gest din cap și i-a făcut loc, iar ea l-a găsit pe Reddi la biroul mare din spate. Era încruntat. Mustățile lui pleoștite încărunțiseră în ultimii ani, iar ea știa că uniforma de comisar-șef îl împovăra. În perioada aceea era mai mult politician decât comisar, petrecându-și jumătate din timp în ședințe cu conducătorii orașului.

— Comisare Colms, a spus el, scărpinându-se în bărbie. Vă dați seama ce vrea să însemne chestia asta?

I-a arătat desenul, care s-a dovedit a fi o caricatură rudimentară cu comisarul Gorglen înfățișat sub forma unei girafe ascunse într-o uniformă de comisar. În partea de jos scria *Aprobat de experți.*

— Discut eu cu Wayne, a promis ea.

Reddi a oftat, apoi a pus foaia de hârtie într-un dosar imens de pe colțul biroului său – cel în care ținea plângerile la adresa lui Wayne. Era evident că Reddi renunțase să-l mai bage în dulap.

— Îmi pare rău, domnule, a spus ea.

— Îți pare rău? Dar-ar rugina, comisare... *Îți pare rău?* Câți ați adus azi la secție? Oricum, nu-i căutați scuze – am eu o presimțire că, dacă nu l-ați fi potolit pe comisarul Wayne, dosarul ăsta ar fi fost de zece ori mai gros.

Ea a zâmbit.

— El chiar se descurcă mai bine când e concentrat pe... activități productive.

Reddi a mormăit, luând alt dosar.

— Să nu-i spui asta, dar felul în care mă imită e amuzant. Deși ar trebui să știți că iar l-au căutat cei doi cu melon.

— Aveți vreo idee cine sunt?

— O firmă de contabilitate, probabil departamentul de colectare a taxelor, a spus Reddi. Pare-se că... de data aceasta, Wayne datorează bani unor oameni importanți. Genul de oameni pe care nici măcar eu nu pot să-i înduplec.

— Am să văd, a spus ea, oftând.

Pe Brățările lui Armonie... spera ca Wayne să nu fi furat ceva cu adevărat valoros.

— Atunci las asta în seama dumitale.

Reddi a bătut cu pumnul în dosar.

— Guvernatorul îmi tot suflă-n ceafă cerându-mi probe că Oraşele Exterioare deturnează arme, iar tu mi le-ai oferit. Mulţumesc, Marasi. Chiar îţi mulţumesc.

— Sper să vă aduc şi mai multe probe, domnule, a spus ea. Am un carnet de la liderul lor – conţine nişte documente de transport interesante.

A scos carnetul şi l-a deschis, să-i arate.

— O să fie nevoie să facem nişte copii, să ajungă la departamentele de cercetare şi decodificare, în caz că mi-a scăpat mie ceva, dar am citit nişte chestii ciudate.

A arătat cu degetul spre o listă.

— Asta, a zis ea, se referă la o serie de teste pe care Ciclul le monitoriza ca să-şi dea seama ce poate fi transportat spre Elendel fără să fie oprit de vameşi sau să trezească interesul agenţilor-inspectori.

— Stai aşa, a spus Reddi. *Spre* Elendel?

— Exact, a zis Marasi.

— Nu e ilegal să transporţi lucruri spre Elendel. Banda asta încălca legea *scoţând* lucruri din Elendel.

— Şi de-aia e atât de fascinantă povestea asta, a spus ea. Lista de transport e şi foarte banală. Alimente, cherestea... dar au notat care-au fost inspectate, care pachete aveau dimensiuni suspecte, toate alea.

— Mi se pare... uşor îngrijorător, a zis el. Habar n-am ce înseamnă toate astea, ceea ce este şi mai rău.

— Am să fac nişte săpături, a promis Marasi. Deocamdată o să dau la copiat câteva dintre paginile astea. Aşa o să aveţi probe concrete că explozibilii şi armele pe care le-am găsit astăzi urmau să fie transportate ilegal spre Bilming. Transportul ăla *chiar* pleca din oraş, aşa cum au plecat multe altele.

A ezitat.

— Mi-a venit o idee.

— Spune...

— O să am nevoie de autorizaţie ca să lucrez o vreme în afara oraşului... şi, dacă se poate, ar trebui să ţinem aceste informaţii departe de ochii presei, măcar câteva zile. Asta înseamnă să închidem gura celorlalţi comisari. Ştiu că va fi greu, dar mă va ajuta să pornesc pe urmele celor pe care ăştia voiau să-i aprovizioneze.

— Ce ai de gând?

— Conform acestui carnet, cineva din Bilming aşteaptă curând un transport. Arme, explozibili şi... alimente.

— Se potriveşte cu ce-am găsit noi în peşteră, a spus Reddi, Uitându-se peste rapoartele iniţiale. Foarte multe alimente.

Era ciudat. De ce să fi transportat ilegal hrană uscată către Oraşele Exterioare? Să fi fost raţii pentru soldaţi sau marinari?

— Oricum, a spus Marasi, Set obişnuieşte să păstreze tăcerea în perioade de genul ăsta. N-am văzut echipament radio acolo jos – oricum erau la o adâncime destul de mare încât să nu prindă semnal. Deci probabil că inamicii noştri nu ştiu că echipa lor a căzut. Ceea ce înseamnă că...

— ...am putea trimite *noi* transportul, a spus Reddi. Şi poate că am reuşi să-i capturăm pe cei din spatele poveştii ăsteia.

— Sau măcar mai facem un pas în încercarea de a descâlci lanţul de operaţiuni.

— S-ar aştepta să ne întâlnim cu unul dintre oamenii lor, a spus Reddi, frecându-şi bărbia. N-am reuşi să păstrăm aparenţele multă vreme.

— Păi, domnule, a spus Marasi, *chiar* avem cadavrul Ciclului.

— Sunt foarte mulţi cei care nu cred în organizaţia asta misterioasă după care tot alergi tu, Colms. Eşti conştientă de chestia asta, nu-i aşa?

— Dumneavoastră ce credeţi, domnule?

— Toţi cei pe care i-am interogat acum nişte ani puneau categoric ceva la cale, a spus el. Eu tot nu sunt convins, sută la sută, că n-a fost pur şi simplu un complot pus la cale de Oraşele Exterioare – şi ideea că ar exista nu ştiu ce zeu malefic nu-mi pare în regulă. Dar sincer să fiu, am învăţat să nu pariez contra ta.

— Trebuie să recunoaşteţi cel puţin faptul că unchiul lui Waxillium a fost implicat într-un soi de grupare paramilitară.

— Da, a spus Reddi, şi *cineva* l-a asasinat în puşcărie – împreună cu cei care-l urmau. Dacă tu spui că e vorba despre Set, eu te cred. Dar trebuie să fii conştientă de un lucru – guvernatorul şi oamenii lui vor să ne concentrăm în mod oficial asupra Oraşelor Exterioare şi a pericolului pe care acestea îl

reprezintă la adresa supremaţiei Elendelului, nu asupra unei societăţi secrete care s-ar putea să tragă sforile.

— Am înţeles, a spus ea. Însă cred că astfel am atinge ambele obiective. Cei mai mulţi dintre cei pe care i-am capturat sunt nişte golani de colţ de stradă – nu membri Set. Pot să pun pariu că singurul de acolo care avea vreo legătură cu Set e omul la care am găsit carnetul ăsta. Aici scrie că radiourile trebuie să fie oprite în interiorul oraşului, ca să nu audă nimeni, în zilele dinaintea unui transport – deci nimeni din Bilming nu se aşteaptă să primească vreo veste din partea lui. Cred că-i putem surprinde. Mai ales că avem cadavrul ăla.

— Stai puţin, a intervenit Reddi, cu ce ne ajută cadavrul?

— Mă gândeam să-i cer lui Armonie să ne împrumute un kandra care să imite mortul pe durata operaţiunii. Wayne ar putea juca rolul unui lacheu oarecare, cu accent de Bilming, ca să păstrăm aparenţele.

— Aha... Da... Corect.

Reddi s-a simţit stânjenit când Marasi i-a dat de înţeles că avea o relaţie apropiată cu Armonie – şi era destul de obraznic din partea ei să spună asta, pentru că nu-l întâlnise niciodată. Cunoştea mai bine Moartea decât îl cunoştea pe Dumnezeu.

În orice caz, lui Reddi nu-i plăcea să fie implicat în poveşti cu kandra – Nemuritorii-fără-chip îl neliniştea, de când cu povestea cu Bleeder. Probabil c-ar fi preferat ca ea să-şi vadă de treabă fără să spună ce şi cum. Dar ea-şi dorea ca totul să meargă strună.

Departamentul trebuia să ştie cum îşi obţinea rezultatele – nu reuşea fără diverse chestii precum tehnologia malwishiană împrumutată de la Allik sau legăturile cu Nemuritorii-fără-chip. Sperase că, dacă lămurea toate lucrurile astea, reputaţia ei avea să atingă niveluri mai rezonabile. Se înşelase. Totuşi, situaţia avea avantajele ei.

— Sugestiile mele de reformă? a întrebat Marasi. Legate de felul în care aplicăm legea în mahalale şi de pregătirea aşa cum se cuvine a poliţiştilor? Cum merge?

— Ceilalţi comisari-şefi au aprobat articolele, a spus el. Toţi în afară de Jamms, dar cred că după tot ce s-a întâmplat azi o să te-asculte. Trebuie doar să-l convingem pe guvernator să fie de acord cu aceste idei. Îmi place planul ăsta al tău

cu transportul, a continuat el mijindu-şi ochii. Fă-mi o propunere detaliată.

— Se rezolvă, domnule. Va trebui să ne mişcăm rapid.

— Vei avea susţinerea deplină a departamentului, a spus Reddi. Guvernatorul va fi atât de mulţumit de rezultatele de astăzi, încât aproape că-ţi pot garanta fonduri suplimentare, dacă operaţiunea ta va avea nevoie. Aştept propunerea, dar până atunci am să-mi pun oamenii la treabă, să înlocuiască proviziile care-au fost distruse astăzi.

— Mulţumesc, domnule, a spus ea, respirând adânc, satisfăcută.

— E ceva în neregulă, comisare?

— Nu, domnule, a spus ea. Sunt doar... recunoscătoare pentru drumul pe care-am apucat şi pentru direcţia în care m-a dus.

— Fii recunoscătoare pe timpul tău, comisare!

Ea l-a privit, iar el i-a răspuns cu un zâmbet larg, ciudat.

— Trebuie să spun chestii de-astea. Guvernatorului îi place când sunt dur. Cred că se potriveşte mai bine cu aşteptările lui. Aaa... să nu uit. Comisarul Matieu spunea că ai ceva anume să-mi arăţi. Ceva ce nu e trecut în rapoarte. Despre carnet era vorba?

— Despre carnet şi despre ceva mai mult, domnule, a spus ea, scoţând ţepuşele din geanta de pe umăr. Vreau ca pe acestea trei să le predaţi cercetătorilor de la universitate. Dar pe asta, a mai spus ea ridicând a patra ţepuşă, mai subţire, o mai păstrez o vreme.

— Fir-ar... a şoptit Reddi. Ăla e... atium?

— Nu, deşi e aproape la fel de legendar. Credem că e trellium, un metal din afara acestei lumi.

El i-a aruncat o privire. Nu-i pica bine nici când auzea vorbindu-se despre alte lumi, iar ea bănuia că el nu acceptase întru totul ceea ce spunea despre Trell.

— Nu cu ăsta au aruncat în aer închisoarea aia? a întrebat Reddi.

— Nu ştiu dacă să cred povestea asta, a spus ea. Nu există dovezi că unchiul lui Wax ar fi avut aşa ceva asupra lui.

— Şi totuşi, a zis Reddi, ai grijă cu lucrurile astea. Dacă-i pe jumătate la fel de rău ca ettmetalul...

— O să am grijă, a spus ea. Am de gând să i-l trimit Lordului Ladrian să-l studieze.

Reddi a mormăit.

— Credeam că s-a pensionat.

— Depinde, a spus Marasi, băgând ţepuşa de trellium înapoi în geanta de pe umăr. Pentru aşa ceva, ar trebui să-l aveţi în vedere în cazul de faţă.

— Păi, eu nu i-am anulat privilegiile de comisar.

Reddi a scos o batistă şi şi-a şters fruntea.

— Numai să încerci să-l împiedici să... producă vreun incident. Când se implică el, de obicei, situaţia... degenerează.

— O să fac tot ce pot, domnule.

— Ăsta nu mai are ceva rude obsedate de apocalipsă sau vreo nevastă cu minţile rătăcite cu puteri mistice, nu-i aşa?

— Dacă apare careva, îl pun să facă un raport. Şi probabil amân confruntarea cu ei pentru următorul trimestru, din motive de buget.

Reddi a zâmbit.

— Mă bucur că eşti acolo, Colms. Nu doar pentru cariera mea. Mă bucur că există cineva raţional care să... ştii tu, să contrabalanseze nebunia asta. Du-te. Aleargă după misterele tale şi dă-mi de ştire dacă ai nevoie de ceva.

Ea a încuviinţat din cap şi a ieşit din biroul lui profund satisfăcută, după care s-a îndreptat din nou spre hol. Avea atât de multe reuşite – atât în viaţa personală, cât şi în acel caz. Reuşise... *Îşi intrase în mână...*

Şi oare asta era tot? A alungat gândul enervant şi s-a îndreptat cu paşi repezi spre cantină, de unde a luat un sendviş şi a început să-l înfulece. Nu mai avea mult până la întâlnirea cu Wax. Totuşi, Marasi terminase doar jumătate de sendviş când femeia de serviciu s-a apropiat să-i ia tava.

— De fapt, mai am jumătate, a spus ea, ridicând ce mai rămăsese din sendviş.

— Mulţumesc, a zis femeia luând sendvişul din mâna lui Marasi şi muşcând din el. Îmi era foame.

— Wayne, a zis Marasi, oftând, după ce s-a uitat mai atentă la faţa lui. Ce faci?

— Mă ascund de conţopiştii ăştia!

— Cei doi la costum şi cu meloane? a întrebat Marasi. Iar l-au bătut la cap pe căpitanul Reddi din cauza ta, Wayne. Cui mai datorezi bani de data asta?

— Nu te priveşte! a zis el, după care a mai luat o îmbucătură din sendvişul ei.

S-ar fi putut crede că arăta caraghios cu şorţul unei femei de serviciu şi cu şapcă, dar – cu sânii falşi – îi stătea bine. Wayne nu putea fi acuzat vreodată că nu avea stil. Doar că îi lipsea bunul-gust.

— Ba eu cred că *mă priveşte,* a spus Marasi.

— Ba *nu* te priveşte, a repezit-o Wayne. Am eu grijă să nu-l mai deranjeze pe bătrânul Reddi. Ai luat legătura cu Wax?

— I-am trimis un bilet. Ne vedem la 3.

— Şi-atunci de ce pierdem vremea de pomană tot travestindu-ne? Hai, c-avem treabă!

11

Wax a aterizat pe treptele din faţa Conacului Ladrian, casa lui din moşi-strămoşi. Steris i-a dat drumul la mijloc – ca de obicei, îl strânsese cumplit de tare în timpul zborului, dar a păstrat în permanenţă un zâmbet vesel întipărit pe figură.

Au urcat treptele, iar Wax a descuiat uşa împingând într-o anumită ordine şi făcând-o să li se deschidă în faţă. Ceilalţi puteau folosi chei, dar nu prea mai stătea nimeni acolo. Personalul se mutase în turn alături de Wax şi Steris. În zilele acelea, spaţiul avea un singur locuitor, care stătea acolo uneori.

Wax a strigat:

— Noi suntem, Allik!

Pe lângă faptul că-i oferea malwishianului un acoperiş deasupra capului, conacul trecuse de-a lungul timpului printr-o mică transformare. Spaţiul din apartamentul aflat în Turnul Ahlstrom era restrâns, aşa că Wax şi Steris îşi păstrau acolo proiectele şi hobbyurile.

La etaj, Steris avea *trei* camere pentru registrele, caietele şi cataloagele ei – pe care-i plăcea să le răsfoiască în timpul liber. Lucrurile de care considera că aveau nevoie – livrate prin poştă – ar fi copleşit o casă mai mică. Totuşi, având destule avantaje datorită pregătirii ei, Wax nu considera că avea ceva de obiectat.

Steris s-a dus la baie să-şi aranjeze părul după zbor, dar Wax s-a oprit lângă uşă, unde două mantale lungi din Ţinuturile Necruţătoare erau atârnate pe perete. Una era albă, iar cealaltă – mai veche – era tăiată în două straturi de fâşii groase. Pelerină de ceaţă. Fiecare manta avea o pălărie din Ţinuturile Necruţătoare atârnată într-un cui deasupra. Nu era tocmai un altar. Pentru că unul dintre oamenii pe care-i reprezenta nu murise încă; doar trecuse la alt soi de aventuri.

Totuşi, Wax s-a oprit, şi-a sărutat vârfurile degetelor şi a atins lemnul de sub pălăria lui Lessie. Din nou, nu era tocmai un ritual. Era ceva ce făcea el, atâta tot.

O clipă mai târziu, un cap s-a iţit de după balustrada de la etajul al doilea.

— Aaa, salutare! a zis Allik.

În clipa aceea purta o mască de un roşu-aprins cu pete de vopsea galbenă radiind din centru. Îi dădea o înfăţişare ageră, de parcă i-ar fi curs stropi din soare pe faţă. Apoi a ridicat-o, iar zâmbetul lui larg, cu toţi dinţii, a devenit şi mai strălucitor.

Deşi era scund, slăbuţ şi cu o barbă oarecum penibilă, Allik era o forţă de temut. Cel puţin când venea vorba despre produsele de patiserie.

— Aproape am mai dat gata un rând! i-a strigat el lui Wax. O, flămândule!

— Nu-ncepe iar cu astea, Allik! s-a răstit Wax. Şi n-am venit aici pentru că mi-e foame!

— Dar tot mănânci, nu?

— Mda, a recunoscut Wax.

— Grozav!

Şi-a pus din nou masca şi s-a făcut nevăzut în camera lui de la al doilea etaj, unde ţinuse şemineul în funcţiune prea mult timp. Îşi pusese şi un cuptor, pentru că malwishienilor nu le ajungea niciodată căldura. Teoretic era „ambasador junior al bunei înţelegeri" pentru zona Bazinului, titlu pe care-l câştigase cu doi ani înainte, după ce acceptase o rezidenţă semipermanentă în Elendel. Wax se bucurase să vadă asta. Allik nu păcălise pe nimeni cu vizitele lui „întâmplătoare" acolo ca s-o vadă pe Marasi.

Pe lângă asta, produsele lui de patiserie erau... ei bine, erau *extraordinare.*

Marasi şi Wayne păreau să întârzie, aşa că Wax s-a dus să pună de ceai, iar Steris şi-a adus „câteva" registre de la etaj. S-a întors clătinându-se în timp ce ţinea în echilibru vreo douăzeci de registre, apoi s-a trântit pe canapeaua din camera de zi. Wax i-a oferit o ceaşcă de ceai, apoi – încruntându-se – s-a dus să vadă de unde venea un miros ciudat.

Tocmai găsise o jumătate de chiflă cu carne veche în buzunarul mantiei de ceaţă când un câine a intrat cu paşi vioi pe

uşă. Un exemplar mare, gri cu alb, care aproape că-i ajungea până la talie.

— Bună, a spus el cu o voce feminină. L-ai adus pe Max?

— Nu, a zis Wax. Am vrut să fac nişte experimente, şi ştii şi tu cu ce se lasă chestiile astea.

— Cu explozii? a întrebat câinele – adică MeLaan. Ei, la naiba... Am stat în corpul ăsta degeaba.

— Ţie chiar îţi *place* să faci aport? a întrebat Wax, aruncând chifla cu carne mucegăită. Din câte am reuşit eu să-mi dau seama, cei mai mulţi dintre voi nu suportă corpurile non-umane.

— Mda, sunt sub demnitatea noastră, a spus MeLaan, punându-se în patru labe. Doar că un corp te... influenţează. E greu de explicat muritorilor. Gândeşte-te că porţi o ţinută. Dacă ai o ţinută de-aia de fiţe, o rochie cu sclipici, îţi vine să dansezi şi să faci piruete. Dacă porţi pantaloni şi duci o secure pe umăr, probabil c-o să-ţi vină să faci ceva bucăţi-bucăţele. Eu iau corpuri de-astea doar când mi-o cere misiunea. Dar când l-am luat...

A ridicat din umeri, un gest extrem de ciudat pentru un câine.

— Dar azi nu fac niciun aport. Mă duc să mă schimb.

S-a îndreptat spre camera în care Wax o lăsa să-şi păstreze celelalte corpuri: oase, păr, unghii... Din fericire, cele mai multe dintre oase nu erau adevărate. Ea prefera ceea ce kandra numeau Trupuri Adevărate, făcute din piatră, cristal sau metal.

I s-a alăturat lui Steris în camera de zi şi terminase de citit jumătate din ziarul din ziua aceea – fiecare ziar îi era livrat lui Allik de un băiat – când i-a auzit pe Marasi şi Wayne tropăind pe hol. Făceau o gălăgie de-ai fi zis că-i un marfar. El a clătinat din cap, sorbindu-şi ceaiul.

— Aici! a strigat Steris, iar Wayne a dat buzna înăuntru după o clipă. Wayne, ai să-ţi aminteşti şi tu *vreodată* să te ştergi pe picioare înainte să aduci noroi în casă? Aici nu eşti în Ţinuturile Necruţătoare.

— Să zici mersi că-i doar noroi, a zis el. Am umblat prin măruntaiele pământului azi, Steris, şi erau pline de conţinutul obişnuit al măruntaielor.

— O descriere absolut oribilă, a spus ea.

— Ia nu te mai plânge atâta, a zis el sărind de pe un picior pe celălalt. Avem veşti. Avem veşti!

Marasi a ieşit cu paşi mari în faţă şi a scos ceva lung şi subţire din buzunar. O singură ţepuşă, delicată. Metalul altfel argintiu avea pe el pete roşiatice, vizibile mai ales când era expus la lumină.

Wax a inspirat adânc.

— Ai una dintr-asta? Cum aşa?

— Mai ţii minte pista aia din canale de care ţi-am povestit? Am găsit acolo un membru Set care se îmbunătăţise cu Hemalurgie şi conducea o gaşcă de golani.

— Spre norocul nostru, a spus Wayne, n-a mai avut ce face cu ţepuşa când a terminat Marasi cu el.

— Teoretic, *ar mai fi avut* ce face, a zis ea. De-aia a şi trebuit să i-o scot. Wax, avea patru ţepuşe. Nu înseamnă că asta-i oferă lui Armonie control asupra unei persoane?

— Aşa s-ar părea, a spus el.

Asta fusese problema lui Lessie. Deşi numărul varia în funcţie de specie, principiul era acelaşi: dacă te înţepai de prea multe ori, Armonie te putea controla. Era o exploatare a Hemalurgiei care data din vremuri străvechi, când Năruire îi controlase direct pe Inchizitori, cum făcuse cu Moartea în persoană.

Dar în ultima perioadă, Marasi a început să întâlnească membri Set cu prea multe puteri. Wax nu crezuse la început, dar dacă ea confirma...

— Limitarea a fost cumva ocolită, a spus Wax, studiind ţepuşa de trellium. Să aibă vreo legătură cu poziţionarea acestei ţepuşe, ca un ac de siguranţă?

— Wax, a spus Marasi, banda asta transporta provizii pentru Bilming. Arme şi raţii de mâncare pentru soldaţi.

El a schimbat câteva priviri cu Steris. Dar-ar rugina... se părea că Oraşele Exterioare considerau că războiul era inevitabil. Şi la cum se votase în ziua aceea, se putea să fie adevărat.

Totuşi, să aibă o ţepuşă de trellium, după atâţia ani... Îşi amintea ce i se întâmplase lui Lessie, dar s-a forţat să o ţină în mână. Nu aparţinea corpului ei. Nu ştiau dacă ţepuşele ciudate din trellium îi influenţaseră nebunia. Toţi kandra povesteau că nu ţepuşele erau de vină, ci ceva anume ce o

întorsese împotriva lui Armonie şi o împinsese spre paranoia. Ceva o răpise pe femeia pe care el o iubea şi o transformase în Bleeder. Refuza să accepte faptul că fusese pe deplin stăpână pe sine.

În zilele acelea, vechile suferinţe erau îngropate adânc, aşa că a reuşit să ia ţepuşa în mână şi să o studieze. Metalul era – probabil – o manifestare a trupului unui zeu. La fel ca harmoniumul, cunoscut şi sub numele de ettmetal. Oare ce putea afla din acea mostră nouă?

Uşa s-a deschis, iar MeLaan şi-a făcut apariţia în nişte pantaloni albaştri eleganţi şi o cămaşă cu nasturi. În perioada aceea avea o înfăţişare androgină, cu părul foarte scurt şi blond şi aproape fără urmă de sâni. Pentru prieteni îşi păstra adesea trăsături asemănătoare. De exemplu, chipul acela îi semăna perfect – doar că era mai slabă, mai puţin feminină.

Ca de obicei, alesese un trup înalt şi suplu – acela măsura în jur de doi metri. Îşi ştergea părul cu prosopul – îi plăcea să se spele imediat ce-şi lua un corp nou, ca să-şi aranjeze părul mai bine şi să fie sigură că era potrivit.

— Măi să fie! a zis ea, văzând ţepuşa din mâna lui Wax. Aia e ceea ce cred eu?

— Da, a zis Wayne. Marasi l-a făcut pe unul hamburger ca să facă rost de ea.

— Drăguţ! a zis MeLaan.

— *Nu* am făcut pe nimeni hamburger, a intervenit Marasi.

— Preferă ficatul, a spus Wayne, alegându-se cu o privire încruntată.

— Că veni vorba de carne, a zis Wax, tu mi-ai lăsat o chiflă cu carne în buzunarul *mantiei mele de ceaţă*?

— Ăăă... a făcut Wayne. Era... ăăă...

— Eşti conştient că trebuie să o duc la curăţătorie, nu? Şi va fi pe cheltuiala ta.

— Hei, a zis Wayne. N-ai nicio dovadă că eu am făcut treaba asta.

Wax i-a aruncat o privire inexpresivă.

— Nu poţi să mă acuzi aşa, din bănuieli, a zis Wayne, încrucişându-şi braţele. Eu ştiu care-mi sunt drepturile. Le citeşte Marasi de fiecare dată oamenilor, după ce-i cotonogim zdravăn. Am dreptul să fiu judecat de semenii mei, nu?

— Da, a spus Steris, dar unde găsim atâţia melci într-un timp atât de scurt?

Wayne s-a întors spre ea, apoi – după o pauză scurtă – a zâmbit larg. Cei doi se înţelegeau mai bine în ultima vreme, lucru pe care Wax îl constata cu bucurie. Deocamdată continua să studieze ţepuşa. Ce proprietăţi avea? Putea fi topită? Putea...

S-a oprit, apoi a băgat mâna în buzunarul de la spate. Acolo, aproape uitat, se afla plicul pe care-l găsise mai devreme pe biroul lui. L-a deschis din nou şi a scos cercelul metalic, un obiect de cult tradiţional al religiei Căii – şi un mijloc de comuniune cu Armonie. Străpungerea trupului cu metal era o modalitate de-a intra în legătură cu Dumnezeu şi a-i da voie să te influenţeze într-un anumit fel.

A citit din nou biletul: *Va trebui să faci un al doilea, când primeşti metalul potrivit.*

Dar-ar rugina... De ce să-i fi spus Armonie să facă un al doilea cercel, probabil din metalul lui *Trell*?

Bineînţeles, nu era nicio explicaţie în plic. Armonie îl cunoştea mult prea bine pe Wax. Un mister era o modalitate mult mai reuşită de a-i atrage atenţia decât o explicaţie.

Să-l ia naiba.

Puse din nou plicul deoparte.

— Bună treabă, i-a spus el lui Marasi. *Foarte* bună treabă.

— Mulţumesc, a răspuns ea. Ar trebui să mai avem ocazia să prindem nişte membri Set cât de curând. Mă gândesc la o şmecherie.

S-a întors spre MeLaan, care stătea sprijinită de perete, cu braţele încrucişate. Pentru cineva care trăia din tertipuri – imitându-i pe alţii şi îndeplinind misiuni pentru Dumnezeu în persoană – îi plăcea tare mult să iasă în evidenţă. În ziua aceea avea obrajii uşor transparenţi, scoţându-i în evidenţă scheletul de culoarea smaraldului.

— Mi-ar prinde bine ajutorul tău, MeLaan, a spus Marasi. Am un cadavru care trebuie să se ridice şi să umble – suficient încât să-i păcălească pe membrii Set.

MeLaan a schiţat o grimasă.

— Mi-ar face mare plăcere, dar... am o *chestie...*

— Putem să ne facem programul în funcţie de al tău, a spus Marasi.

— Ar putea fi cam dificil, a zis MeLaan. Pentru că e vorba de o altă planetă...

— Altă *planetă?* a făcut Marasi.

— Păi, poate între planete... Nu sunt foarte sigură. Armonie vrea ca unii dintre noi să înceapă să exploreze, să învețe despre Cosmer. E clar că universul Cosmer știe despre *noi,* a mai spus MeLaan făcând un semn din cap spre țepușa din mâna lui Wax.

— Cum e? a întrebat-o Marasi cu o anumită... foame în privire. Să călătorești într-acolo. Cum... faci chestia asta?

— E dificil, a spus MeLaan. Și să ajungi în partea cealaltă – care e o inversiune a lumii reale –, și să călătorești cât ești acolo. Mă tem că va trebui să plec curând, dar ideea de-a afla ce se întâmplă cu Set e o prioritate pentru Armonie. Am să-l rog să-ți dea pe careva dintre noi să te ajute în misiunea ta, Marasi.

Wax i-a aruncat o privire lui Wayne. MeLaan avea să plece. Curând? Va trebui să-și ia prietenul deoparte și să-l întrebe ce părere avea despre asta.

Dar în acel moment Allik a dat buzna pe ușă cu o tavă cu niște produse de patiserie aburinde.

— Aha! a făcut el și, ridicându-și masca, a afișat un zâmbet larg. Încăperea-i plină! Cine vrea plăcintă cu scorțișoară și ciocolată caldă în care s-o înmoaie? Evident că iar ai de gând să salvezi lumea, după cum se uită toți. Pentru așa ceva e nevoie de multă ciocolată, nu?

Wax a zâmbit, bucurându-se de entuziasmul lui Allik. Își revenise spectaculos după tragedia pierderii atâtor prieteni din cauza grupului Set cu mulți ani în urmă – torturați pentru informații legate de aeronave. *Oamenii sunt flexibili,* s-a gândit Wax. Ne *putem remodela. Iar dacă nu suntem chiar ca înainte, e bine. Înseamnă că putem crește.*

Allik i-a dat lui Marasi o cană cu ciocolată caldă – aproape caraghios de mare –, făcându-i cu ochiul. Ea l-a luat de mână și, strângându-l, i-a zâmbit. Flirtau de patru ani și formau un cuplu oficial de doi ani, și tot ca niște școlari se purtau câteodată. Wax știa mai multe despre asta decât și-ar fi dorit, deoarece Steris lua notițe și întreba dac-ar fi trebuit să se comporte la fel de penibil.

— Mai e o chestie, Wax, a spus Marasi. Am luat un carnet de la Ciclul pe care l-am omorât azi. Ce zici de pagina asta?

Wax a luat carnetul şi s-a lăsat pe spătarul scaunului, în timp ce Steris se uita peste umărul său, citind datele menţionate în carnet.

— Pare... a zis el, o listă adnotată a transporturilor spre Elendel? „Cutie de optzeci de centimetri pătraţi, cu etichete de alimente, inspectată de patru ori din şase. Ladă mai mare cu etichete de avertizare, inspectată şi pusă în carantină. Ladă, un metru optzeci lăţime, reţinută de fiecare dată..."

Steris s-a încruntat.

— Ăştia par să fi consemnat tot ce e inspectat când e transportat *înspre* oraş.

— Ceea ce e ciudat, nu-i aşa? a spus Marasi. Nu e greu să aduci transporturi în Elendel. Doar transporturile spre exterior sunt taxate, deoarece se folosesc de căile noastre ferate. Ăsta-i toată problema; Oraşele Exterioare s-au săturat să ne plătească pentru a-şi transporta bunurile între ele.

— Aşa e, a spus Wax. De ce e grupul Set atât de interesat de ce poate aduce în oraş?

— Poate că încearcă să aprovizioneze o forţă rebelă din interiorul oraşului? a zis Steris.

— Dar tot rostul acestei operaţiuni, a spus Marasi, este acela de a scoate arme *din* Elendel. Nu au *deloc* probleme când vine vorba să dea arme oamenilor din interiorul Elendelului.

Au rămas în tăcere, căzuţi pe gânduri. Wax i-a aruncat o privire lui Steris, care a clătinat din cap. Pe moment nu-i venea nicio idee. În cele din urmă, i-a înapoiat carnetul lui Marasi. În timp ce Allik continua să împartă plăcinte, Wax s-a îndreptat spre Wayne, care refuza o cană cu ciocolată caldă, ceea ce nu-i stătea în fire. Allik i-a dat-o, în schimb, lui Wax.

— Salutare, a zis Wax către Wayne. Câtă energie ţi-ai adunat? S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău cu nişte experimente azi.

— Îmi pare rău, amice, a spus Wayne. Am o *programare.*

— Sper că n-ai de gând să intri în vreo belea, nu?

— Ba dimpotrivă, a zis Wayne Uitându-se la ceasul său de buzunar – care era unul dintre ceasurile lui Wax. De fapt, trebuie s-o iau din loc. Că n-am chef să mă-mpuşte careva dacă întârzii.

— Ai o clipă, Wayne? a întrebat MeLaan.

— Eu chiar... a început el.

— E important. Foarte important.

Wayne s-a pleoştit, apoi a încuviinţat din cap, cu ochi trişti.

Wax l-a apucat de umăr, de parc-ar fi vrut să-i dea nişte putere de la el. Urma să vină momentul acela. MeLaan era o rătăcitoare.

Wayne şi MeLaan au plecat, iar Wax a încercat să se concentreze asupra minunatului dar pe care i-l adusese Marasi. O ţepuşă întreagă de trellium.

— Eu, a spus el, o să am nevoie de *ochelari.*

12

Wayne făcea uneori pe eroul. Se prefăcea că e un vechi personaj prăfuit din poveşti, plecat într-o misiune fără noimă în care trebuia să ucidă un monstru sau să călătorească pe tărâmul Morţii.

În ultima vreme îi venea tot mai greu să joace rolul acela. Mai ales că îl izbea adevărul în faţă când se uita în oglindă. Îşi făcuse o întreagă carieră din prefăcătorie. Lumea credea că era un talent. Nu-l întreba nimeni de ce se ascundea.

În ziua aceea, ar fi dat orice ca să fie altcineva. MeLaan, care avea acel corp senzual – sincer vorbind, toate erau senzuale –, l-a condus pe holul de la intrare, spre o cameră de zi din cealaltă parte. A dat să-şi ia pălăria norocoasă, care atârna pe peretele din faţa camerei, în timp ce treceau pe lângă ea. Dar n-a apucat.

Înăuntru, ea l-a aşezat pe un fotoliu umflat care-l făcea să se simtă ca un copil. Nu-l ajuta nici faptul că în acel corp era la fel de înaltă ca Wax. Apoi l-a luat de mână şi s-a ghemuit la picioarele lui, privindu-l în ochi.

— Îmi pare rău, Wayne, a spus ea încetişor. Trebuie să te părăsesc. Astăzi. S-a terminat. Am încercat să te pregătesc pentru asta... dar probabil c-ar fi fost mult mai dureros să tragem de timp, nu?

— Nu ştiu, a zis el. Nimeni nu mi-a mai frânt inima până acum. Aşa că n-am experienţă.

Ea a tresărit.

— Wayne...

— Scuze, a spus el. Tu trebuie să-ţi faci treaba. Ştiu asta. Nu se întâlneşte nimeni cu un agent nemuritor al lui Dumnezeu fără să-i treacă prin minte că într-o zi va ajunge pe locul doi,

după tipul care străluceşte. Şi chiar străluceşte? a mai spus Wayne încruntându-se.

— Credeam, a zis ea strângându-l de mână, că tu te ataşezi mai greu.

— Cine ţi-a băgat ideea asta-n cap? a întrebat el. Mă ataşez atât de tare, încât uneori mă trezesc cu tot felul de lucruri care nu-mi aparţin!

Ea a schiţat o grimasă.

— Atunci... pentru tine n-au însemnat nimic? Ăştia şase ani?

— Nu-i vorba că n-au însemnat nimic, a spus ea. Doar că... n-au însemnat acelaşi lucru ca pentru tine. Ştiu c-ar fi trebuit să mă aştept la asta. TenSoon m-a avertizat, Ulaam m-a avertizat. Muritorii văd altfel timpul. Ei mi-au *spus.* Îmi pare rău, Wayne.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze pentru ceva *ce nu* simţi, MeLaan! a spus Wayne. Nu-i vina ta.

E vina mea.

— Eu... *am cerut* misiunea asta, a recunoscut ea. Pentru că mi-am dat seama că-ţi dădeam speranţe – şi cu cât dura mai mult, cu atât avea să fie mai dureroasă despărţirea. De asta nu pot să rămân şi să vă ajut. Trebuie să plec chiar acum. Până nu-mi pierd curajul.

— Ar fi... chiar aşa de rău?

— Da, a spus ea. Pentru că ar fi o minciună, Wayne. Aş rămâne pentru că nu vreau să te rănesc. Nu pentru că mi-aş dori cu adevărat să rămân.

Nu ar fi trebuit să-şi dorească să rămână, în condiţiile acelea. Însă el îşi dorea. Lua-l-ar naiba... Îşi dorea.

Dar şi-a ţinut gura. Uneori, nu aveai altceva mai bun de făcut decât să stai şi să încasezi glonţul.

— *Chiar* e o misiune palpitantă, a spus ea. Am ocazia să traversez necunoscutul învăluit în ceaţă, marea întindere întunecată pe care Armonie o numeşte „Umbremar". Voi fi prima kandra care porneşte într-acolo într-o misiune oficială pe termen lung. O să am ocazia să explorez Cosmerul, Wayne. O să am ocazia să văd tot ce există – lumi pe care putem doar să ni le *închipuim.* O să am ocazia să-i ajut pe cei care au nevoie de ajutor – nu doar câţiva oameni, ci *popoare* întregi.

El a încuviinţat din cap fără vlagă.

Ea s-a ridicat în picioare, apoi s-a aplecat să-l sărute. El a vrut să se retragă, dar... ei bine, ar fi regretat. Un ultim sărut lung, așa cum numai cineva cu o limbă nesupusă legilor fiziologiei îi putea da.

— Chiar voiam să-ți spun ceva important, a șoptit ea, în timp ce el se retrăgea. Ceva profund.

— Da?

— Tu, a spus ea, strângându-i pentru ultima oară mâna, ai fost o partidă *foarte* bună, Wayne.

— Serios?

— Serios. Ca să fiu sinceră, cea mai bună din câte am cunoscut.

— Ai șapte sute de ani, a spus el. Și *eu* am fost cel mai bun?

Ea a aprobat din cap.

Ei, asta era ceva. Era mare lucru.

— Mulțumesc, a spus el. Drăguț din partea ta să-mi spui asta. Mă... ajută.

— Mă gândeam eu că te-ar ajuta, a zis ea. Adio, Wayne.

Și, dându-i drumul la mână, a ieșit. La cum o știa el, avea să trimită pe cineva să-i împacheteze restul corpurilor. În ziua aceea, îl alesese pe cel de smarald, pentru că era unul dintre favoritele ei – probabil că pe acesta și pe cel de aluminiu avea să le ia cu ea în misiune, abandonându-le pe celelalte.

El a rămas nemișcat și a privit ușa îndelung. Nu purta nicio pălărie, ceea ce însemna că trebuia doar să fie el însuși. Adevăratul el, acela care era familiarizat cu acea durere. Bătuseră împreună multe cărări prăfuite. Durerea aceea îi fusese prietenă nevăzută încă din copilărie.

Durerea de a ști cine era cu adevărat.

Durerea de a fi inutil.

13

Wax a luat-o înainte, coborând spre subsol, cu paşii duduind pe trepte, urmat de Steris şi Marasi. În timp ce etajele superioare ale conacului erau dedicate preocupărilor lui Steris şi diverselor nevoi ale prietenilor lui, subsolul îi aparţinea lui Wax. Iar el făcuse câteva modificări.

Se apucase de metalurgie în Ţinuturile Necruţătoare, unde oraşele miniere aveau cele mai bune echipamente de testare a purităţii metalelor şi altele asemenea. Fusese surprins de cât de util se dovedise a fi acel hobby. De exemplu, foarte puţini infractori erau conştienţi că le puteai găsi furnizorii testând cartuşele.

În Elendel, şi-a extins curiozitatea de zece ori. Un subsol plin de mostre de metal, acizi şi solvenţi, arzătoare, microscoape, chiar şi o cameră cu forjă şi nicovală. Toate acestea îi aduceau aminte, în sensul bun, de Ţinuturile Necruţătoare. De felul în care râdea Lessie când el făcea o descoperire importantă. De serile petrecute îndoind metalul de parc-ar fi fost vreun războinic din vechime ce făurea un cuţit menit să ia viaţa unui zeu – nu un amator care se străduia să facă un tacâm pentru cină.

În ultima vreme i se păreau *fascinante* electroliza şi placarea, iar noul său spectrometru electric era absolut extraordinar, împreună cu graficele reprezentând culorile spectroscopice ale diverselor elemente, acesta îi permitea să identifice aproape orice. Oare cum avea să reacţioneze trelliumul la asta? Sau la acizii lui, sau la magneţi?

Întrebările îl umpleau de energie. Era un soi de entuziasm pe care-l pierduse în anii vârstei de mijloc. Era prea pur. Nu mai fusese în stare să resimtă entuziasm faţă de ceva atât de

simplu şi de satisfăcător într-o perioadă în care viaţa lui se destrăma.

Şi-a pus ochelarii de protecţie. Steris l-a urmat, punându-şi-i şi ea pe ai săi, apoi şi-a scos tableta de scris. I-a dat un şorţ, iar el a cedat – purta una dintre vestele acelea bune, deşi aruncase cravata pe undeva. Şorţul ei era mai cuprinzător şi mai gros, aproape ca o vestă antiglonţ. El o convinsese recent că poate nu avea nevoie de două perechi de ochelari puse una peste alta; putea să-şi comande pur şi simplu o pereche mai groasă.

S-au aşezat la o masă, unde Wax a pus ţepuşa într-un suport ca să stea nemişcată.

Marasi s-a oprit în pragul uşii, apoi a zâmbit larg.

— Voi doi, a spus ea, sunteţi *adorabili.*

Wax a schimbat o privire cu Steris.

— Nu cred să-mi mai fi spus cineva că-s adorabil de când eram de vârsta lui Max.

— Ar trebui să-şi facă un control la ochi, a spus Steris. Marasi, dragă, am nişte ochelari cu lentile corectoare în sertarul din dreapta ta.

— Sunt în regulă, a spus Marasi, intrând în cameră.

Steris a plescăit din limbă şi a arătat spre afişul de deasupra uşii. OCHELARII SUNT OBLIGATORII. Avea un asterisc şi un mesaj scris de mână cu creionul – „Cu excepţia lui Wayne”.

— Bună regulă, a spus Wax. Ştii că se-ntâmplă tot felul de chestii pe-aici.

— Chestii? a întrebat Marasi, alegând o pereche de ochelari. Adică explozii?

— Nu doar explozii, a zis Steris. Scurgeri de acid. Incendii. Descărcări accidentale de arme. Deşi cred că aia e o subdiviziune a exploziilor. Cum e duritatea?

— E tare, a spus Wax, testând ţepuşa cu diverse substanţe. Se zgârie cu diamant, dar abia lasă urmă corindonul{4}. Un pic peste nouă.

— Am notat, a spus ea.

---

4 Corindonul este un mineral clasat ca duritate 9, pe locul doi după diamant pe scara Mohs. Din punct de vedere chimic este un oxid de aluminiu. (n.red.)

— E şi sfărâmicios, a spus Wax, scrijelind cu grijă. Nu seamănă deloc cu harmoniumul, care e aproape la fel de maleabil ca aurul. Porneşti tu un arzător?

Steris a aprins un bec de gaz. Wax a desprins o bucăţică de trellium şi a pus-o într-un bol din aliaj de tungsten, pe care l-a pus apoi la flacără, şi a privit cu atenţie. Bucăţica s-a încins repede, devenind albicioasă, dar nu s-a topit.

— Punctul de topire e extrem de ridicat, a zis el. Peste o mie trei sute şaptezeci de grade.

— Asemănător cu harmoniumul, a spus Steris. Încerci cu topitorul electric?

El a încuviinţat din cap. Topitorul a trecut un curent electric puternic prin metal, astfel încât să-l încălzească mai mult decât putea arzătorul. Avusese oarecum noroc cu harmoniumul folosind acel proces. Din păcate, deşi bucăţica de trellium se încingea foarte tare, nu se îndoia şi nici nu se întindea.

— Dar-ar rugina, a spus Wax încet, folosind ochelari fumurii ca să fixeze cu privirea bucăţica de metal strălucitor. Chestia asta-i *tare.*

Oare cum avea să facă un cercel din ea?

Chiar se gândea la asta? Când i-a trecut prin minte treaba asta, şi-a dat seama că nu ştia că plicul era de la El. Oricine-ar fi putut lăsa un plic astfel. Ar fi trebuit să discute cu Armonie înainte să facă vreo boacănă.

— TenSoon spune că metalele sunt trupurile divinităţilor, a zis Steris. Aşa-zisele Metale ale Zeilor erau sursa ceţii în vremurile anteverdante.

— Şi-atunci de ce n-au ars plămânii tuturor? a întrebat Wax. Dacă eu pot să încălzesc chestia asta la peste o mie şapte sute de grade fără să se topească, înseamnă că trebuie să fie *extrem* de fierbinte când e vaporizată.

— Poate că metalele astea – spre deosebire de cele obişnuite – nu-şi schimbă starea în funcţie de temperatură, ci de alţi factori, a spus Steris.

Wax a aprobat din cap, căzut pe gânduri. Marasi s-a aplecat lângă masă, privind ţepuşa.

— E plină de energie, a spus ea. E o ţepuşă hemalurgică, deci e...

— „Învestită” e termenul folosit de kandra, a zis Wax. A luat o parte din sufletul cuiva, prin Hemalurgie, şi l-a pus la păstrare. Ca pe-un fel de... baterie pentru energie vitală.

Marasi tremura vizibil.

— Atunci e un fel de cadavru?

— Cel puţin o armă a crimei, a aprobat Steris, închizând arzătorul.

— Wax, a spus Marasi cam fără tragere de inimă, când am scos asta din Ciclu, el a început să îndruge verzi şi uscate. Cum a făcut şi Miles când a murit.

— Şi ce-a zis? a întrebat Wax, ridicându-şi privirea de la experimentul lui.

— Vorbea despre oameni în auriu şi roşu... La fel ca Miles... Iar apoi... a început să vorbească din nou despre căderile de cenuşă, ca în Catacendru. Despre întoarcerea zilelor de întuneric şi cenuşă...

— E imposibil, a spus Wax. Pământul nu mai e alcătuit în felul ăla. Munţii de cenuşă fie nu mai există, fie sunt inactivi. Nu mai există activitatea tectonică necesară pentru a provoca o altă cădere de cenuşă.

— Eşti sigur? a întrebat Marasi.

El a ezitat, după care a clătinat din cap.

— Când Armonie mi-a arătat cum influenţa lui Trell învăluie planeta noastră, până şi el părea uluit. Lumea noastră şi zeul nostru au, practic, trei secole şi jumătate. În exterior sunt lucruri mult, *mult* mai vechi. Mult, *mult* mai viclene.

În laborator s-a lăsat liniştea, în afară de bâzâitul maşinăriei electrice, pe care Wax a oprit-o.

— Deci îi ajungem din urmă, a spus Steris bătând cu creionul în tăbliţa de scris. Şi apoi ce urmează?

Trebuia să recunoască, era *cu adevărat* adorabilă cu ochelarii ei supradimensionaţi şi cu vesta militară peste rochia de ceai. A observat şi cravata lui care-i ieşea din buzunarul rochiei.

— Spectroscopia, a răspuns Wax la întrebarea ei. Haideţi să ardem nişte bucăţele.

— Stai un pic, a zis Marasi. N-ai reuşit să-l topeşti – cum ai de gând să-l *arzi?*

A frecat ţepuşa fixată în suport cu o pilă, adunând aşchiile pe o bucată de carton gros.

— Marasi, cele mai multe metale ard dacă obţii bucăţele îndeajuns de mici şi le expui unei cantităţi suficiente de oxigen. Am reuşit cu harmoniumul, deşi nu l-am topit de tot.

— E... ciudat, nu-i aşa?

— Într-adevăr, a spus Wax. Dar, după cum s-a luat la cunoştinţă, vorbim despre trupurile zeilor.

A instalat spectroscopul şi a reuşit să ardă câteva aşchii folosind instalaţia de oxigen, ca să obţină nişte valori. Apoi a încălzit din nou o bucăţică, astfel încât să emită unde luminoase, şi a citit valorile. Aparatul făcea un pix să se deplaseze pe o foaie de hârtie, ca un seismograf – doar că aici valorile înalte şi joase reprezentau frecvenţe ale luminii. Tiparele luminoase corespundeau diverselor elemente.

În acest caz, în mod ciudat, a obţinut o linie dreaptă – spectrul complet. Deşi la capătul spectrului, în zona roşie, aparatul încercase să ridice linia mai sus de nivelul maxim. Lucru care n-ar fi trebuit să fie posibil, deşi mai văzuse aşa ceva în trecut.

A deşurubat acul care ţinea braţul aparatului pe loc şi a pornit iarăşi instalaţia. Din nou, spectru complet, la maximum – până-n zona roşie, unde acul braţului a zvâcnit şi a ieşit în afara foii de hârtie.

Wax a oftat.

— Pare a fi dovada că e un Metal al Zeilor.

— Într-adevăr, a spus Steris, mâzgălind nişte notiţe în întuneric.

— Să-mi zică şi mie cineva ce se întâmplă, a spus Marasi. Ce dovezi sunt astea?

— E complicat, a spus Wax. Fiecare element are un soi de semnătură reprezentată de lungimile de undă pe care le emite când e încălzit. Practic, e o metodă de identificare a elementelor şi compuşilor. Ca atunci când identifici o persoană cu ajutorul amprentelor.

— Iar metalul ăsta, a intervenit Steris, proiectează cumva un *spectru complet,* de parc-ar fi făcut din lumină albă, pură. Dar se întâmplă ceva ciudat şi în zona roşie, de parc-ar avea o lumină care depăşeşte capacitatea de calcul a aparatului.

— Am mai văzut ceva de genul ăsta o singură dată, a spus Wax.

— La harmonium? a presupus Marasi.

— Da.

A bătut darabana pe masă, apoi a clătinat din cap.

— Când avem de-a face cu asemenea metale, foarte multe lucruri par să încalce legile fizicii. Simt că experimentez ceva ce ne depăşeşte periculos de mult nivelul de înţelegere.

— Mergem la seif? a întrebat Steris.

— Ar fi probabil un lucru înţelept, a spus Wax. Mai ales că următorul pas ar fi să punem o parte din aceste aşchii în acizi.

„Seif" era numele pe care Steris i-l dăduse cutiei mici, armate, pe care o construiseră în peretele din spate. Avea o suprafaţă de 0,3 metri pătraţi şi era adâncă de un metru, făcută din aluminiu şi oţel, cu o uşă ca de seif în partea din faţă. Acea uşă avea o placă din sticlă foarte groasă în partea de sus, pentru a putea privi în interior. Grozăvia aia putea face faţă fără probleme unei grenade, şi mai îndurase o explozie cu apă şi ettmetal.

Harmoniumul – ettmetalul – era foarte instabil. Trebuia păstrat în ulei, deoarece avea tendinţa de a reacţiona până şi cu aerul. Deoarece nu ştiau cum avea să reacţioneze la acizii lui, Wax a aranjat totul în interiorul cutiei şi a încuiat-o. Apoi a folosit două braţe subţiri prinse de nişte rotiţe pentru a turna un pic de trellium în fiecare dintre cele zece eprubete cu acid – şi două eprubete cu o bază.

Harmoniumul nu era afectat de acizi, dar poate că acel metal avea să fie. Ar fi făcut orice ca să obţină o informaţie în plus, să înţeleagă mai bine. În timp ce lucra, Marasi s-a îndreptat spre peretele de care el şi Steris prinseseră notiţe, experimente şi informaţii legate de trellium. Dar-ar rugina... cele mai vechi dintre ele aveau deja mai bine de cinci ani. Pe Wax îl apuca depresia când se gândea cât de puţin progresaseră.

— Toate acestea, a spus Marasi privind notiţele, nu cred că le-am mai văzut de aproape... Încerci să-l fragmentezi.

S-a întors spre el.

— Ai încercat să *separi* harmoniumul în metalele de bază? încerci să creezi atium!

El s-a uitat din nou pe vizor, continuând să arunce aşchii în acid.

— Nu doar atium, a spus Marasi. Şi lerasium? Ăsta-i metalul care... i-a *creat* pe Ceţurieni! Toate acestea sunt explicate în documentele lăsate în urmă de Armonie. Allomanţia a pătruns în lume deoarece Lordul Conducător le-a dat lerasium

unor adepţi ai săi care l-au ars şi s-au transformat. Acei primi Ceţurieni legendari... aveau o putere incredibilă. Tu încerci să reproduci asta.

— Nu, a zis Wax, încerc să văd dacă *poate* fi reprodus.

— În toţi anii ăştia nu mi-ai spus niciodată la ce-ţi tot trebuia ettmetal... Mă gândeam că încerci să-ţi dai seama cum să construieşti aeronave, ca toţi ceilalţi!

— Abia am progresat un pic, a spus Wax, terminând cu acizii şi îndepărtându-se de seif. Dar, Marasi, nu înţelegi? Grupul Set e hotărât să redea oamenilor puterile din vechime – se vor folosi de eugenie, de hemalurgie, de *orice.* Deci, dacă e posibil să fabricăm din nou lerasium, *noi* trebuie să ştim cum.

— Oricum puteai să-mi spui şi mie, a zis ea.

— Voiam mai întâi să găsesc ceva folositor, a comentat Wax.

S-a îndreptat spre ea, trecând pe lângă Steris, care-şi făcea de lucru cu ţepuşa de trellium. Când a ajuns lângă Marasi, a ridicat din nou privirea spre peretele cu notiţe prinse în piuneze. Şi-a adus aminte ce palpitant fusese momentul în care lucrase pentru prima oară cu harmonium.

Primind nişte trellium cu care să se joace, i se redeşteptase acea senzaţie. Dar în clipa aceea, fixând cu privirea tabla, şi-a adus aminte şi de restul experienţei. De cum îşi dăduse seama încet, treptat, că nu avea să rezolve enigma. Lucrase la destule cazuri fără speranţă ca să-şi dea seama când unul era de nerezolvat.

Era amator, nu expert. Le arătase notiţele celor de la universitate, iar ei îi mulţumiseră – pur şi simplu făcuseră exact aceleaşi observaţii. Dacă urma să se facă o descoperire importantă în legătură cu ettmetalul, ea avea să se datoreze acelor savanţi dedicaţi care trudeau pentru a-i construi Elendelului propriile aeronave, grenade allomantice şi medalioane feruchimice.

Probabil avea să fie nevoit să le predea lor ţepuşa de trellium. Se va distra câteva zile cu ea, însă era prea importantă ca s-o ţină departe de adevăraţii experţi.

— Waxillium? a zis Steris din spatele lui. Ar trebui să vii să vezi chestia asta.

— Ce? a întrebat el, întorcându-se.

— Ţepuşa de trellium, a spus ea, *reacţionează* la harmonium.

14

Wayne s-a pitit pe alee la momentul potrivit. Cei doi indivizi cu meloane au trecut pe trotuar o clipă mai târziu. Wayne s-a lăsat pe vine şi a numărat până la o sută, după care s-a relaxat. Îl rataseră la mustaţă.

Şi-a revenit, în general, după întâlnirea cu MeLaan. De fapt, considera că-i făcuse faţă destul de bine. Nu se stricase *nimic, nimeni* nu era rănit, în afară de el, şi nu-i trebuiseră decât trei păhărele de whiskey ca să se pună în mişcare. Pe lângă asta, îşi dăduse seama şi ce fel de zi urma să aibă.

Era zi de înmormântare.

Puteai să-ţi iei adio de la toate. Avea să aibă parte de-o înmormântare în ziua aceea, şi cu asta, basta. Îşi luase sacoul cel bun şi o pălărie asortată, era tot fercheş. Avea chiar şi o floare la rever, pentru care *plătise.* Cu bani adevăraţi. Obrazul subţire cu cheltuială se ţine.

S-a alăturat din nou procesiunii din stradă. Da, păreau a şti cu toţii că era zi de înmormântare. Atâtea capete plecate, în loc să privească spre soare. Atâtea chipuri şterse, de parcă ei ar fi fost morţii, care încă umblau, pentru că... ei bine, în oraş erau treburi de făcut.

Oare morţii credeau că înmormântările erau sărbători? Petreceri de iniţiere? Zile de naştere inversate?

Îşi ţinea capul plecat, comportându-se ca toată mulţimea de pe stradă. Oraşul acela era foarte populat. În partea aceea a oraşului, în cartierul financiar, era puhoi de lume pe stradă, toţi îmbrăcaţi în cele mai bune haine de înmormântare. Ar fi trebuit să-i fie uşor oricui să se integreze, pentru că te puteai întâlni cu tot felul de oameni. Dar cartierul financiar reuşea să amestece pe toată lumea într-un singur ghem de cravate şi

pantofi cu tocuri. Aproape că nici nu observai că unii erau terrisieni, iar alţii aveau sânge de kolos.

Era greu să-ţi scape din vedere ruginitura aia de aeronavă care domina cerul, dar ajuta dacă-ţi ţineai capul plecat. Poate că înmormântarea din ziua aceea era a oraşului în sine. Sau cel puţin a naivităţii lui.

Pinten-Beat era pe Calea Feder, chiar în colţ cu Strada Şaptezeci şi Trei. N-aveai cum să-l ratezi, cu pancarta din lemn ce se legăna afară şi manechinele îmbrăcate în haine din Ţinuturile Necruţătoare la fereastră. Nu erau foarte multe cafenele de lux care să folosească manechine, dar locul ăsta era deosebit. Cam în felul în care un copil care mănâncă noroi e deosebit. Dar lui Jaxy îi plăcea, aşa se adaptau oamenii. Wayne era genul de om adaptabil, chiar era.

A intrat şi a încercat să nu schiţeze o grimasă *prea* evidentă când a văzut hainele purtate de chelneri. Pălării din Ţinuturile Necruţătoare. Cămăşi de un roşu-aprins. Salopete? Oh, dar-ar Năruirea... Îi venea rău. Măcar cel de la recepţie, care întâmpina clienţii, avea un costum ca lumea.

— Pălăria dumneavoastră, domnule, a spus bărbatul, iar Wayne i-a dat-o, după care a înhăţat clopoţelul de pe măsuţă.

— Ăăă... domnule? a întrebat recepţionerul uitându-se la clopoţel.

— Îl primeşti când îmi înapoiezi pălăria, a zis Wayne. E bună şi-o asigurare din când în când.

— Ăăă...

— Unde-i masa mea? La ea sunt două femei frumoase – una-i de treabă, dar cealaltă te-a ameninţat, pesemne, că te împuşcă dacă nu faci cum spune ea!

Recepţionerul i-a arătat masa. Wayne a încuviinţat din cap şi s-a îndreptat cu paşi mari în direcţia aceea. Dar-ar rugina... ce ţinute oribile îşi aleseseră în ziua aceea. Nu purta nimeni salopete la o înmormântare, doar dacă mergeai călare. Sau dacă erai Dag Trei-Dinţi, căruia-i plăceau chestiile astea.

Ranette era Ranette: cu forme generoase – deşi n-ar fi trebuit să vorbească despre asta – şi îmbrăcată cu pantaloni. Jaxy era într-o rochie fină, albă, cu părul scurt, blond-platinat, în bucle foarte strânse, scoase în evidenţă de nişte barete cu diamante. Îi plăcea sclipiciul. N-o învinovăţea. Era mult prea

puţin sclipici în viaţă. Adulţii puteau să poarte orice voiau, aşa că de ce-or fi ales atât de puţini sclipiciul?

S-a aşezat la masă cu Ranette şi Jaxy şi a dat cu capul de masă, făcând tacâmurile să zdrăngănească.

— Minunat, n-am ce zice, a spus Ranette, cu o voce seacă. Dă-te-n stambă.

— Wayne, nu te simţi bine? a întrebat Jaxy.

— Bla-bla, a făcut el, cu faţa lipită de faţa de masă. Bla.

— Nu-l băga în seamă, a spus Ranette.

— Ba să-l bagi în seamă, a bombănit Wayne. De asta are el nevoie acum.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jaxy.

— Oficial, mi s-au dat papucii, a spus el. Şi-mi trece efectul de la whiskey. Ce corp prost am! Cum metabolizează şi neutralizează el toate otrăvurile, de parcă nu le bag înadins în mine! Şi a continuat, ridicându-şi privirea: Crezi c-aş putea să-mi scot ficatul şi să rămân beat în permanenţă?

— Acum *chiar* îl bag în seamă, a spus Ranette.

— Îmi pare rău, Wayne, a zis Jaxy, mângâindu-i mâna.

— Nu-i nimic, a spus el. Măcar te-ai îmbrăcat şi tu frumos pentru înmormântare.

— Pentru...? a întrebat Jaxy.

— Nu-l băga-n seamă, a zis Ranette, continuând apoi pe un ton mai blând: Hei, ai să scapi cu viaţă, Wayne. Te-am văzut trecând prin chestii mai grele.

— Când?

— Atunci când ai luat *efectiv* o ghiulea în stomac.

El a ridicat privirea.

— Oh, da, aia a fost de pomină!

— Te-a durut? a întrebat Jaxy albindu-se la faţă.

— Nu pe cât ai crede, a zis el. Adică, da, am fost rupt în două. Dar cred că mi s-a zăpăcit corpul, ştii? Nu în fiecare zi eşti rupt în două.

— Din fericire, a spus Ranette, metalminţile lui erau în partea cu capul. Că altfel...

Wayne s-a forţat să se ridice şi a pus clopoţelul pe masă, apoi a sunat din el. Şi a mai sunat o dată. Pe bune, ce rost aveau chestiile astea dacă lumea nu le acorda nicio atenţie? Când a sunat a treia oară, o chelneriţă s-a apropiat în sfârşit de masă.

— Votcă, i-a zis Wayne. Cea mai proastă pe care-o aveţi. Cu cât aduce mai mult a urină, cu atât mai bine.

— Wayne, a spus Ranette, ăsta-i restaurant de lux.

— Bine, a zis Wayne. Să pună atunci o măslină-n ea, sau ce-o fi.

— Oare aceea era chelneriţa noastră? a întrebat Jaxy, în timp ce femeia se îndepărta.

— Încerc să nu mă uit prea atent, a spus Ranette. Având în vedere cât de îngrozitoare sunt costumele.

— Ştiu ce zici, a spus Wayne. Cui i-o fi dat prin cap că un restaurant cu specific din Ţinuturile Necruţătoare ar fi o idee bună? Păi, ca să fie autentic, ar trebui să ai numai tocăniţă-n meniu. Apoi, când să comande lumea, să rămâi fără tocăniţă şi să le dai pur şi simplu fasole.

— Mie-mi place, a spus Jaxy. E haios.

— E o insultă, a zis Ranette.

— Putem să mai vorbim despre mine? a întrebat Wayne. Că eu tot mă simt de parc-aş fi ce rămâne din struguri după ce se face vinul!

— Dragul de el, a spus Jaxy.

— Eşti prea drăguţă cu el, Jax, a zis Ranette.

— E unul dintre cei mai vechi prieteni ai tăi.

— Doar fiindcă nu poate să moară.

— Ranette... a spus Jaxy.

— Bine, a zis Ranette, după care a pus mâna pe umărul lui Wayne. Eşti puternic, Wayne. Poţi să treci peste asta.

A luat paharul de pe tavă când s-a întors chelneriţa şi i l-a întins.

— Uite, ia-ţi băutura.

— Mulţumesc, Ranette, a spus el, acceptându-l. Tu chiar te pricepi să-i faci pe oameni să se simtă mai bine.

— Sinceră să fiu, a zis ea, chiar sunt mândră de tine, Wayne. De cum te descurci. E relativ matur.

— Ăsta-i matur? a întrebat el, după care a dat votca peste cap.

— *Relativ.*

— Hai să presupunem că trebuie să fii adult ca să-ţi iei de băut, a recunoscut Wayne. Doar că... pur şi simplu... A oftat şi s-a lăsat pe spate: N-am crezut c-o să întâlnesc vreodată pe cineva care să înţeleagă cum e să fii mai mereu altcineva. Iar ea înţelegea. *Înţelegea,* Ranette.

— O să... ăăă... găseşti tu pe altcineva, a zis Ranette. Pe cineva mai bun... Asta ar trebui să spun, nu? Deşi probabil că

nu-i adevărat, de vreme ce mă îndoiesc că ai putea găsi pe cineva mai bun decât un Nemuritor-fără-chip. Şi...

— Vai, Ranette, a intervenit Jaxy, clătinând din cap.

— Ce? a spus ea. Eu nu mă *pricep* să consolez pe cineva, bine?

— Wayne, a spus Jaxy, o să te doară. E în regulă. Durerea nu-i altceva decât felul corpului tău de a-ţi spune că situaţia e nasoală.

— Mulţumesc, a bombănit el. Eşti o prietenă bună, Jaxy. Chiar dacă ai gusturi oribile la femei.

— Hei! a sărit Ranette. *Tu* te-ai ţinut de mine aproape cincisprezece ani.

— Da? Şi eu ce gusturi am, în general?

— Păi... La naiba! a izbucnit Ranette. Nu mai lovi în părţile vitale, Wayne. Trebuia să fie o masă între prieteni...

— Scuze, a spus el, după care şi-a sprijinit coatele pe masă, luându-şi capul în mâini.

Tot nu-şi văzuseră chelneriţa, ceea ce avea logică. Era un restaurant de fiţe; se vedea după dispreţul pe care-l afişau faţă de clienţi.

— Să ştii c-am vorbit foarte serios, totuşi, a spus Ranette, când am zis că-s mândră de tine. Te-ai maturizat, Wayne. Foarte mult. Sunt ani de când ieşim la cină şi o dată nu te-ai dat la mine!

— Am promis. Plus de asta, eşti luată. Eu nu vânez femei. Şi, lăsându-se pe spătarul scaunului: însă n-ar fi aşa rău dacă nu s-ar apropia ziua *aceea.*

— Ziua... a zis Ranette. În care trebuie să-i plăteşti fetei ăleia?

Wayne a aprobat din cap:

— Allriandre. Ea şi surorile ei n-au tătic din cauza mea.

Ziua proceselor era cea mai îngrozitoare zi din lună pentru el, deoarece trebuia să dea ochii cu ea. Şi să recunoască ceea ce făcuse: îi omorâse tatăl în urmă cu douăzeci de ani.

Ştii că nu eşti iertat.

Ştiu.

Ştii că n-ai să fii iertat niciodată.

Da... Ştiu.

Ranette s-a aplecat în faţă, lovind uşor solniţa cu unghia. Avea forma unei cizme din Ţinuturile Necruţătoare. Atât de fiţoasă, încât decorul oribil din jur părea de bun-gust.

— Ce-ar fi dacă *nu* te-ai vedea cu ea luna asta? a întrebat Ranette.

— Trebuie, a zis Wayne.

— De ce?

— Asta mi-e pedeapsa.

— Cine zice?

— Cosmerul, a spus Wayne. Am lăsat-o fără tată, Ranette. Trebuie să ţin minte. Cine sunt. Să mă uit în ochii ei şi să-i dau de-nţeles că n-am uitat.

Cele două femei s-au privit una pe cealaltă.

— Wayne, a zis Jaxy, eu... am tot vrut să discut cu tine despre chestia asta. Despre cum te porţi cu fata asta. Îmi dau seama că s-ar putea să nu fie azi cea mai potrivită zi pentru aşa ceva...

— Nee, a făcut el. Mai dă-mi şi tu una, Jaxy. Şi-aşa am amorţit aproape de tot. Azi e o zi numai bună ca să fiu cotonogit!

— De ce insişti, a întrebat Jaxy, să te vezi cu ea faţă-n faţă?

— Ca să mă poată pedepsi.

— Îşi doreşte ea *cu adevărat* să te pedepsească?

— Pare să-i placă chestia asta.

— Chiar aşa? *Chiar aşa,* Wayne? Că, din ce-mi spui tu mie, mi se pare că ea-ţi cere să *nu* te duci s-o vezi.

— Că-i prea drăguţă, a spus Wayne. Dar nu merit să fie cineva drăguţ cu mine.

— Ţi-am spus, Jax. Ăsta are minte-n cap cât un sendviş pe jumătate mâncat.

Wayne s-a încruntat. Ce tot zicea ea acolo?

— Eu n-am întâlnit pe nimeni, a spus Jaxy, care să pătrundă-n minţile oamenilor la fel de bine cum o face Wayne. O să înţeleagă el.

— Pătrunde când îi convine lui, a spus Ranette. Nu când ar trebui să vadă chestii pe care nu vrea să le vadă.

Wayne şi-a ferit privirea. Ranette spunea multe răutăţi, dar nu erau... mă rog, nu erau *chiar* răutăţi. El glumea, glumea şi ea. Firește, uneori mai erau şi înţepături – dar, la urma urmei, pentru chestii dintr-astea erau bune prieteniile. Să fii caraghios când eşti cu persoana respectivă, ca să nu arăţi *cu adevărat* penibil când nu eşti cu ea.

Dar felul în care a spus ultima parte... Îl durea. El înţelegea oamenii, nu? Wax şi Marasi se pricepeau la partea cu anchetele. Dar aveau nevoie de cineva ca Wayne, care chiar

cunoştea oamenii care erau la pământ – şi care se considerau norocoşi că măcar nu era vorba de noroi. Încă.

— Wayne, a spus Jaxy, ce-ţi închipui tu că vrea fata asta? Poţi să gândeşti ca ea? Oare *chiar* îşi doreşte să vii şi să-i reaminteşti de durerea ei în fiecare lună?

— Păi... eu vreau ca ea să fie fericită. Şi dacă-l ia la pumni pe un tip ca mine, care a făcut-o nefericită... atunci aşa-i cel mai bine.

— Aşa să fie? a întrebat Jaxy, încet. Sau e vorba de tine aici? Vrei să te căieşti cumva? Wayne, de fiecare dată când ignori ce-ţi cere fata asta, îi iei un pic din bucurie şi faci din ea suferinţa ta.

El a mijit ochii.

— *Chiar* vezi asta, a spus Jaxy, mângâindu-i mâna. Ştiu că o vezi.

— Mi-a pierit pofta de mâncare, a zis el, ridicându-se brusc de la masă şi ieşind din restaurant cu paşi mari.

Din spate, îl urmărea vocea lui Ranette.

— Ţi-am spus. N-o fi el atât de rău pe cât cred eu, dar nici atât de bun pe cât zici tu!

A dat clopoţelul la schimb cu pălăria lui, luând însă doar unul dintre butonii individului – un schimb cinstit, fiindcă-i ţinuseră pălăria în locul unei porcării de clopoţel care nici măcar nu funcţiona. Dar, din păcate, la ieşire, aproape că a dat peste doi bărbaţi cu meloane şi veste.

Dar-ar Rugina şi Năruirea! L-au găsit.

— Domnule, a spus cel mai înalt dintre cei doi conţopişti, trebuie să discutăm despre finanţele dumneavoastră.

— Ce-i cu ele? a întrebat Wayne, îndesându-şi mâinile în buzunare.

— Aveţi *mult* prea mulţi bani, a spus cel mai scund. Vă rog, domnule. *Trebuie* să vorbim despre strategia dumneavoastră de investiţie! Lipsa dumneavoastră de diversificare e o *infracţiune!*

Na, atunci să-l ia cenuşa. Ziua aceea găsise o cale de a deveni şi mai nasoală. I-a lăsat pe ăia să-l înghesuie într-un dric care ducea la firma lor de pompe funebre. Sau la firma de contabilitate care-i făcea socotelile legate de avere. Tot aia era.

În orice caz, Wayne, cum îl ştia toată lumea, era mort.

15

Trelliumul se mişca.

Steris scosese o mostră de harmonium ca s-o studieze în paralel cu ţepuşa de trellium. Iar trelliumului părea să nu-i placă *deloc.*

Wax a mişcat mărgica de harmonium – suspendată într-o fiolă cu ulei – spre trellium. Acesta s-a îndepărtat din nou.

— Curioasă chestie, a spus Wax. Apoi, având o bănuială, a ars un pic de oţel înăuntru.

Ţepuşa de trellium s-a îndepărtat din nou de el.

— N-am împins, a spus el. Ţepuşa a reacţionat când am *ars* oţelul.

— E un rezultat! a zis Steris, scriind frenetic. Wax, e chiar *util!*

Şi... da, chiar aşa era, nu? O metodă de a încerca să afli dacă cineva chiar îşi arde metalele? Căutătorii puteau face asta, dar având la dispoziţie o metodă mecanică...

— Aaa! Trebuia să-ţi menţionez chestia asta, a spus Marasi. Ţepuşa aia a avut o reacţie asemănătoare faţă de celelalte ţepuşe pe care le-am recoltat.

— E ca allomanţia, a spus Steris. Ca şi când ţepuşa de trellium s-ar *folosi* de allomanţie ca să împingă.

— Nu, a intervenit Wax. Seamănă mai degrabă cu magnetismul. Ţepuşa de trellium reacţionează la alte surse de învestitură în felul în care un magnet reacţionează în prezenţa altuia.

— Vrea să rămână separată de ele, a spus Steris.

— Mai degrabă pare c-ar avea aceeaşi sarcină, a zis Wax. Mă îndoiesc că „vrea" ceva.

Deşi, având în vedere că a făcut parte din corpul unui zeu, cine ştie? Mai ales că, din câte ştia el, alte obiecte învestite cu o sarcină asemănătoare nu se respingeau.

Câteva experimente i-au demonstrat următorul lucru: cele două metale – harmoniumul şi trelliumul – se respingeau cu o forţă cu atât mai mare cu cât încerca mai mult să le apropie. Din nou, ca nişte magneţi. Reacţia la harmonium era mai puternică decât reacţia la faptul că-şi ardea el metalele.

Wax a consultat un grafic mare de pe perete; era o extrapolare a unei idei dintr-un caiet pe care Moartea{5} i-l dăduse lui Marasi. Cândva, acel eveniment fusese unul dintre cele mai supranaturale despre care Wax auzise vreodată. Însă acum părea ceva aproape banal.

În caiet era explicat cu lux de amănunte cum se folosea hemalurgia. Studiase notiţele cu atenţie şi făcuse un grafic cu toate punctele din corp în care puteau fi amplasate ţepuşe. O listă detaliată cu modul în care funcţionau, astfel încât ţepuşele de siguranţă să se coordoneze şi să menţină reţeaua funcţională.

Grupul Set a început să experimenteze mai mult hemalurgia. Iar sora lui, Telsin, era undeva, în lumea largă, având un loc de cinste în conducerea Set. În urmă cu şapte ani crezuse că a fost răpită... dar ar fi trebuit să-şi dea seama. Ambiţia incredibilă a lui Telsin se potrivea perfect cu obiectivele grupului Set.

Aşa ajunsese să se înţepe cu ţepuşele. Să prindă de sufletul ei bucăţi din alte suflete. Îl apuca greaţa când se gândea la oamenii ucişi în acel scop – ca să ducă la îndeplinire planurile lui Telsin şi ale grupului Set. Între degete, el nu ţinea doar o relicvă a unui zeu demult uitat; ţinea un simbol distrus al umanităţii respinse de sora lui.

Dar-ar rugina... Chiar era nevoit să discute cu Armonie, nu-i aşa? Oricât i-ar fi displăcut lui Wax, făcea parte din

---

5 Este vorba de Marsh, fratele lui Kelsier, „Supravieţuitorul din Hathsin”. Acesta fusese racolat de Lodul Legiuitor (*Ultimul imperiu*) şi transformat, prin hemalurgie, în Inchizitor de Oţel. În epoca în care se petrece acţiunea din *Aliaţi în slujba dreptăţii,* Marsh face parte din Pantheonul legendar, fiind numit Ochi de Fier sau, mai simplu, Moartea. În epilogul romanului amintit, Sanderson descrie cum, folosind Domolirea, Marsh o atrage pe Marasi pe o alee pustie şi acolo îi înmânează o cărticică (*a small book*) pe care, după ce-o va fi citit, urma să i-o dea lui Waxillium. Cărticica aceea este caietul la care se face referire în acest text. (n.red.)

povestea asta. Trebuia să încheie ceea ce începuse în urmă cu atâţia ani, când fugise din Elendel – lăsându-şi casa pradă planurilor malefice ale surorii şi unchiului său.

Nişte paşi pe trepte au anunţat sosirea lui Allik cu răcoritoare. Wax nu era sigur că fostul pilot o făcea cu atâta tragere de inimă pentru că vedea conacul drept casa lui şi voia să fie pe placul tuturor, sau pur şi simplu îi plăcea să aibă oameni în jur ca să-i încerce prăjiturile. Totuşi, când l-a văzut – cu masca ridicată, cu un zâmbet larg şi ducând două farfurii de biscuiţi cu ciocolată –, dispoziţia lui Wax s-a îmbunătăţit cu adevărat.

— Fii atent, i-a spus Allik lui Wax, să nu pui prea mult ettmetal într-un singur loc, da?

— Nu cred că am atât de mult încât să-mi fac probleme, a zis Wax.

— Totuşi, e bine să nu uităm lucrul ăsta, a spus Allik. Una dintre regulile de bază ale manipulării.

Aveau tot felul de reguli ciudate privitoare la metal, iar lui Wax îi era greu să separe superstiţia de ştiinţă. Din ce se spunea, nu se putea pune o cantitate mare de ettmetal într-un singur loc, deoarece ar fi produs nişte reacţii ciudate – însă Allik nu cunoştea detalii concrete.

Sudistul plin de energie s-a îndreptat cu paşi hotărâţi spre Marasi şi i-a întins tava.

— O! a făcut Marasi, luând un biscuit. Preferaţii mei!

Wax a luat şi el unul. Era obişnuit cu biscuiţii care puteau opri un glonţ într-o clipită. Aşa se făceau în Bazin. Însă ăştia erau moi, chiar lipicioşi. Senzaţia era ciudată, dar nu neplăcută.

Marasi, mai ales, părea înnebunită după felul în care Allik punea ciocolată îndulcită în orice.

— Cei mai buni sunt atunci când sunt calzi – a spus ea, mestecând, în timp ce Allik s-a aşezat în faţa ei; Wax *chiar* a curăţat masa aia de laborator, nu? Ştii, pari mai chipeş când mănânc ciocolată. Ciudat lucru.

— Zici aşa, a răspuns Allik, numai fiindcă vrei să mai fac.

— *Bineînţeles* că de-aia zic, a spus ea, luând un al doilea biscuit.

Wax s-a lăsat pe spate, savurându-şi biscuitul, în timp ce se gândea la metalele împrăştiate pe masă în faţa lui. Harmonium

şi trellium. Se respingeau reciproc. Cu atât mai violent cu cât erau mai aproape...

Mă întreb...

A adunat materialele şi s-a apucat să pregătească un nou experiment în seif, când a auzit alţi paşi pornind pe trepte în jos. S-au oprit cu toţii în loc. Wax a strecurat cu grijă nişte gloanţe din săculeţ, pregătit să le împingă. Dar când s-a deschis uşa, în prag a apărut un bărbat dichisit într-un costum maroniu. Avea părul blond-deschis – impecabil pieptănat – şi ochelari cu rame de sârmă. Genul de persoană care emana prin toţi porii o atitudine de genul „Verific bancurile oamenilor să văd dacă au informaţii corecte".

— VenDell? a bănuit Wax, lăsându-şi gloanţele laoparte.

Kandra avea un corp nou, dar atitudinea creaturii era inconfundabilă.

— Într-adevăr, Lord Ladrian, a spus VenDell intrând în cameră şi deschizându-şi borseta. Mă iertaţi că am intrat neinvitat. Şi, punând o foaie de hârtie pe masă în faţa lui Marasi: Asta e pentru dumneavoastră, doamnă Colms.

— Ce-i asta? a întrebat ea, ştergându-şi degetele cu un şerveţel pe care Steris l-a făcut să apară ca din senin.

— Un bilet descoperit la locul confruntării dumneavoastră cu Set, a spus VenDell. L-a recuperat LeeMar înainte să-l observe ceilalţi poliţişti aflaţi la faţa locului.

— Staţi puţin, a spus Marasi. Aveţi printre poliţişti kandra de care nu mi-aţi spus?

— Câţiva, a zis VenDell.

— Cine?

— Cassileux, de exemplu. LeeMar a preluat controlul asupra vieţii ei în urmă cu vreo şaisprezece luni, după ce adevărata femeie a murit în raidul ăla asupra Găştii Nomazilor.

Lui Marasi i-a căzut faţa.

— Dar... Cu Cassileux am luat *prânzul* săptămâna trecută!

— Da, vă urmăreşte, a spus VenDell.

— Nu mi-a spus!

— Ar fi trebuit? a întrebat el, absent, după care s-a apucat să adulmece biscuiţii oferiţi de Allik. Ce îngrozitor!

— Ooo... a făcut Allik, dezamăgit.

— V-am spus, domnule Allik, a zis VenDell. Sunt necrofag, şi exclusiv carnivor. Aceste... creaţii... nu sunt pe gustul meu.

Dar dacă vă interesează, m-am gândit să pun bani deoparte pentru una dintre măştile dumneavoastră.

— Poftim? a întrebat Allik, ducând mâna spre masca lui, care încă-i stătea pe creştetul capului. Masca mea?

— S-a discutat în ultima vreme printre kandra, a spus el, despre măştile dumneavoastră. Mulţi dintre noi suntem de părere că fac parte integrantă din natura dumneavoastră, la fel ca părul sau unghiile – practic, fac parte din scheletul dumneavoastră. Aşa că m-am hotărât să încep să le colecţionez pentru viitoare trupuri. Aveţi vreuna de vânzare?

— Ăăă... a făcut Allik. Ciudat om mai eşti, nu crezi?

— Nu sunt deloc om, a spus VenDell. Vă las o ofertă; să-mi spuneţi dacă sunteţi dispus să negociaţi. V-aş cere masca doar după moartea dumneavoastră, desigur. Care, dacă insistaţi să vă petreceţi timpul în preajma acestui grup de oameni, s-ar putea să nu fie chiar atât de îndepărtată.

Apoi s-a îndreptat spre Wax, întinzând mâna.

— Pot s-o văd, vă rog?

Wax a oftat, apoi s-a întors spre seiful în care-şi pregătise experimentul.

A scos ţepuşa de trellium şi i-a întins-o lui VenDell, care a ridicat-o spre lumină.

— Credeam că n-ai voie să atingi chestiile astea, a spus Steris de la masa de lângă Marasi.

— Vă înşelaţi, Lady Ladrian, a zis VenDell. Nu e ţepuşa unui kandra, deci nu e tabu s-o atingi.

— Nu te las s-o iei pe asta, a spus Wax. Trebuie studiată.

— Din păcate, a zis VenDell, n-am nicio intenţie de a o recupera, aşa că n-o să apucăm să vedem dacă mă veţi împiedica sau nu.

— N-o vrei, a spus Wax, pentru că nu e o ţepuşă kandra? Spre deosebire de cele care i-au aparţinut lui Lessie şi pe care le-ai furat de la noi.

— Le-aţi dat de bunăvoie.

— Nu eram în starea emoţională necesară pentru a face ceva de bunăvoie, a spus Wax. Încă vreau să ştiu în ce măsură metalul ăla – trelliumul – a avut de-a face cu ce i s-a întâmplat lui Lessie.

— Felul în care Paalm... s-a purtat a fost o consecinţă directă a hotărârii sale de a-şi scoate una dintre ţepuşe, a spus

VenDell. S-ar putea ca ţepuşele de trellium să-i fi agravat boala, dar nu ele au fost principala cauză.

— Armonie mi-a dat altceva de înţeles.

VenDell a răsucit ţepuşa printre degete fără să răspundă. În schimb, a făcut un semn din cap spre seif.

— Ce faceţi aici?

— Curent electric ca să înmoi nişte harmonium, a răspuns Wax, arătând spre echipamentul pe care-l pregătise: un sistem care să trimită o cantitate mare de curent electric într-o bucăţică de harmonium ţinută în ulei, în mijloc, ca să nu corodeze. Acum suntem cel mai aproape de reuşita de a-l diviza.

— Nu poate fi divizat, a spus VenDell. Nu câtă vreme Armonie rămâne Armonie. Am explicat lucrul ăsta.

Steris s-a îndreptat într-acolo cu tăbliţa ei – s-au uitat unul la celălalt. Într-adevăr, harmoniumul nu era, de fapt, un aliaj. Şi totuşi, Armonie avea şi Năruirea, şi Dăinuirea – deci, cumva, acel metal era şi atium, şi lerasium, contopite într-un mod care sfida explicaţiile ştiinţifice obişnuite.

Părea rezonabil să existe o cale de a-l scinda. Totuşi, acizii pentru dizolvare selectivă dăduseră greş. Diferitele metode de încălzire pentru a determina componentele să se separe de la sine în stare lichidă dăduseră greş. Electroliza eşuase.

La fel şi alte vreo zece idei. Nu degeaba îşi pierduse elanul în proiectul ăla. Dar dintre toate metodele încercate, curentul electric părea a fi cel mai aproape. A pornit instalaţia şi nu s-a mai sinchisit să închidă uşa din faţă a seifului. A repetat acel experiment suficient de des încât să-l facă în văzul tuturor, stăpân pe sine.

Bucăţica de harmonium s-a încălzit. Marasi şi Allik s-au îndreptat spre ea, urmărind-o cum strălucea cu o lumină internă puternică. Apoi Wax a activat cealaltă componentă a instalaţiei – care a rupt bucăţica în două.

Harmoniumul era maleabil, însă mult mai maleabil când era încălzit. Când era înmuiat astfel, părea să reacţioneze altfel în prezenţa aerului – nu mai era atât de instabil. De parcă... s-ar fi transformat în altceva.

Acea instalaţie special construită continua să trimită curent electric prin clemele laterale – dar acestea s-au îndepărtat şi au *întins* metalul. Dacă ar fi continuat, ar fi reuşit să-l divizeze clar, obţinând două bucăţi de harmonium. Dar

instalaţia era programată să tragă doar câteva şaisprezecimi dintr-un inch, după care se oprea. A obţinut două cocoloaşe de harmonium separate de o bucată mai îngustă şi mai elastică.

— Ce-ar trebui să facă chestia asta? a întrebat VenDell.

— Uită-te, a spus Wax.

Cu ochelarii lui fumurii, era, probabil, mai uşor de văzut – dar după câteva clipe, metalele au început să se *rearanjeze.* Cocoloşul de harmonium din stânga a pornit să lucească în alb-albăstrui. Cel din dreapta a adoptat un aspect mai ciudat, devenind argintiu şi reflectorizant. Părea *aproape* lichid, ca mercurul, cu o suprafaţă incredibil de netedă.

— Ala e...? a întrebat Marasi.

— Nu, a spus Wax. Dacă-l tai în două în clipa asta, când se răcesc metalele ai să obţii două bucăţi de harmonium. Dar în starea asta, metalele *aproape* se separă. Vezi cum bucata din stânga capătă aspectul lerasiumului. Mărgică din dreapta... aşa a fost descris atiumul.

— Mereu pare că *ar vrea* să se dividă, a spus Steris. Că se aranjează astfel încât să facă asta.

— Năruire şi Dăinuire, a şoptit Marasi. Atium şi lerasium.

— Cred că de aceea harmoniumul este atât de instabil, a zis Wax. Lui Armonie îi vine greu să acţioneze, nu? A mai vorbit despre asta: cele două aspecte ale lui acţionează unul împotriva celuilalt, lăsându-l nehotărât, neputincios.

— E doar în echilibru, atâta tot, a spus VenDell. În aceeaşi măsură simte nevoia să ocrotească şi să lase lucrurile să putrezească.

— Păi, a zis Wax, eu sunt tot mai convins că ne confruntăm cu un zeu pe care *nu* îl încurcă un asemenea echilibru. La început n-am crezut nici eu, dar m-a convins Marasi.

— Trell e periculos, VenDell, a spus Marasi, mijind ochii în lumina puternică. Trebuie neapărat să facem ceva. Nu putem să-l aşteptăm pe Armonie.

— Sunt aproape convins, a zis VenDell. Cum ţi s-a părut biletul?

— E confuz, a spus Marasi. Şi vag.

Wax i-a aruncat o privire.

— Am să-ţi explic, a promis ea. Dar mai întâi... mergem mai departe cu asta? – şi a făcut un semn din cap spre seiful în jurul căruia se adunaseră toţi.

— Păi, a spus Wax, recuperând de la VenDell ţepuşa de trellium, am observat că metalul ăsta respinge toate formele de învestitură – şi respinge harmoniumul şi mai puternic. M-am gândit... cum ar fi să întind o bucăţică aşa cum am făcut, apoi să mă folosesc de trellium ca să încerc s-o divizez? Oare ar respinge şi mai puternic cele două părţi, separând atiumul de lerasium?

I-a privit pe toţi pe rând.

— Care... sunt şansele să sară totul în aer? a întrebat Allik.

— Având în vedere că e implicat harmoniumul? a intervenit Steris. Eu aş zice că probabilitatea este *extrem* de ridicată. Dar merită încercat.

— De asta avem seiful, nu? a spus Wax. În plus, e o bucăţică foarte mică de harmonium. Câtă energie poate conţine o bucată de metal?

Cuvintele au rămas în aer.

— Deci, a zis Allik, cred c-ar trebui să mergem cu toţii prin vecini şi să fim foarte departe când face treaba asta, nu?

— Mda, a încuviinţat Marasi.

Wax a tras adânc aer în piept, apoi a aprobat din cap.

— Pornesc un cronometru, a spus el. Subsolul ăsta este armat cu suficient beton încât să paveze o autostradă întreagă, deci ar trebui să fim în siguranţă la etaj.

— Îl putem pune pe kandra s-o facă, a zis Marasi. Ăştia-s practic indestructibili, nu?

— „Practic" se află la ani-lumină distanţă de „complet", doamnă Colms, a spus VenDell. Mi s-a cerut să vă ajut cu mica voastră operaţiune de infiltrare – mi se pare că aveţi un corp pentru mine, aşa-i? –, nu să-mi risc viaţa încercând să fac imposibilul.

— Cronometru să fie, a spus Wax.

— Iau o aşchie argintie de trellium, a zis Steris, ca să nu fim nevoiţi să folosim toată ţepuşa.

— Bună idee, a spus Wax.

Le-a luat vreo jumătate de oră să pregătească totul. Între timp, Wax se gândea. Cum ar fi fost să reuşească *într-adevăr* să divizeze harmoniumul? Avea să aibă două metale, corpurile zeilor, toate capabile de lucruri incredibile din legendele menţionate în vechime, precum manipularea timpului sau crearea unor fiinţe înzestrate cu abilităţile mitologice ale

născuţilor-din-ceaţă. Cum ar fi fost să aibă acele puteri? Ce s-ar fi schimbat la el?

Nimic, s-a gândit el. *Am avut puterea aceea. Iar când am avut-o, am folosit-o ca să-mi salvez prietenii.*

A terminat de calibrat instalaţia, lăsând pornit un cronometru fixat la cinci minute. Odată expirat timpul, micul ciob de trellium avea să fie împins în mijlocul mărgelei de harmonium încălzite şi întinse.

Au închis bine seiful şi au luat-o cu toţii la fugă pe trepte în sus, încuind uşa groasă de metal din capăt. Apoi... Wax şi-a dat seama că cinci minute ar fi putut fi prea mult.

— Deci, a zis el, scoţându-şi ceasul, care-i treaba cu biletul ăla?

— Era într-una dintre cutiile din peşteră, a explicat VenDell. Una dintre puţinele care n-au fost distruse de explozie.

— Mai devreme, în timpul misiunii, a spus Marasi, am zărit o siluetă mascată cu haine închise la culoare. Atunci aveam o bulă de încetinire ridicată şi s-a apropiat ca o străfulgerare. Abia am apucat să-i arunc o privire înainte să plece, dar cred că ăsta o fi de la ea.

A întors foaia de hârtie spre Wax, arătându-i un mesaj simplu.

Te urmărim, Marasi, scria pe bilet. *Şi suntem impresionaţi.*

Avea un mic simbol în partea de jos, trei romburi întrepătrunse. Lui Wax îi părea oarecum cunoscut, deşi nu credea că mai văzuse simbolul pe undeva. Mai mult de-atât, modelul îi aducea aminte de ceva.

— Ai mai văzut vreodată chestia asta? l-a întrebat Wax pe VenDell.

— Ăăă, a făcut el, asta e o întrebare la care mi-a fost interzis să răspund. Scuzele mele, Lord Ladrian.

— Interzis? a întrebat Steris. De către cine?

— De către Armonie însuşi, Lady Ladrian, a spus VenDell.

Pentru prima oară de când îşi amintea Wax, creatura părea *stânjenită.*

— Vă sugerez să discutaţi direct cu el.

— Grozav, a spus Marasi. Bine ne mai pică să ştim că noi ne străduim să apărăm *toată planeta* asta, în vreme ce Dumnezeu însuşi se comportă ca un copil căruia i-a picat cineva cu tronc în secret.

— Aşa-i cu zeii falşi, a zis Allik, alegându-se cu priviri încruntate din partea tuturor celor din jur.

Nu a făcut decât să ridice din umeri.

Au tăcut cu toţii.

De ce, s-a gândit Wax, or *părea câteva minute o veşnicie atunci când aştepţi?*

— Deci, a spus VenDell. Oasele dumneavoastră, Lord Ladrian. V-aţi mai gândit...?

— Nu-s de vânzare.

— Dar...

— Nu-s de vânzare.

— A, bine atunci, a spus VenDell. Am întrebat şi eu, atâta tot. Aşa schelet frumos, să-l lăsaţi să se risipească...

O *explozie* subită a zguduit toată clădirea. Candelabrele au zornăit, fereastra din dreapta lui Wax s-a spart, iar el a auzit nişte vase căzând undeva în bucătărie.

— Dar-ar rugina... a spus Marasi. Pe asta cred c-au simţit-o şi-n octantul învecinat. Oare... o fi rezistat seiful?

— Avem o singură cale de-a afla, a zis Wax, îndreptându-se spre uşa subsolului.

— Măcar, le-a spus Allik celorlalţi, de data asta ne-am pregătit, nu-i aşa?

— *Întotdeauna* să te pregăteşti pentru o explozie în preajma lui Wax, a zis Steris. Scapi de o grămadă de belele.

Wax a deschis uşa şi a coborât în grabă treptele.

16

Compania de Contabilitate şi Imobiliare Call şi Fiul şi Fiicele poate că nu *arăta* ca o firmă de pompe funebre, dar Wayne era absolut convins că asta era. Că trebuia să fii mort ca să lucrezi acolo.

Plicticosul Înalt şi Plicticosul Scund l-au aşezat la masă şi au început imediat să-l îmbălsămeze. Însă nu cu marfă de-aia bună. Ar fi acceptat orice băutură, dar nu, trebuiau neapărat să folosească cerneală.

Dar mai întâi i-au uscat bine corpul.

— Investiţiile dumneavoastră, a spus Plicticosul Înalt, sunt mult prea riscante, domnule Wayne. Vă recomandăm un portofoliu mai echilibrat.

— Câţi bani am? a întrebat el, posomorât.

— În momentul de faţă, peste douăzeci de milioane.

— Păi, la naiba... Eu v-am spus să-i daţi oamenilor fără adăpost!

— Da, iar proiectul dumneavoastră cu locuinţe la preţuri accesibile a avut un succes nebun, a spus Plicticosul Scund înviorându-se şi întinzându-se după un registru. Felul în care aţi anticipat subvenţiile care aveau să vină a fost destul de...

— Şi fata aia? a întrebat Wayne. Aia cu prizele-n pereţi?

Plicticosul Scund a zâmbit.

— Dispozitivele electrice revoluţionare realizate de domnişoara Tarcsel sunt în fruntea imperiului dumneavoastră financiar, domnule Wayne! Profiturile sunt *astronomice.*

— Investiţiile dumneavoastră imobiliare au fost inteligente, a spus Plicticosul Scund, dar trebuie să lichidăm câteva dintre acţiunile dumneavoastră de la Tarcsel Electric şi să investim în alte companii, mai noi, pentru a crea o zonă-tampon

împotriva concurenţei – care începe să crească, acum că brevetele iniţiale scad.

— Vouă chiar v-ar prinde bine nişte iubite, sau ceva de genul ăsta, a spus Wayne.

— Aaa, păi, amândoi avem, domnule Wayne, a zis Plicticosul Scund. Garisel e destul de popular, vă spun eu. Şi ştiţi şi dumneavoastră ce nebunatice-s contabilele! Păi, aseară...

— Tacă-ţi gura! a bombănit Wayne. Nu mai răsuci cuţitu-n rană.

Ei, nu mai avea niciun rost să se opună. Un om n-are cum să fugă de la propria-i înmormântare. Mai ales că atunci când pe mort nu-l ascultă picioarele.

— Bine. Daţi-mi o prostie d-aia de pălărie!

Cei doi s-au uitat unul la altul, iar Wayne a făcut un semn din mână, nerăbdător, aşa că Plicticosul înalt a luat în sfârşit melonul din cuierul de lângă uşă şi i l-a dat.

Wayne şi-a tras pălăria peste ochi, iar moartea lui a fost un succes. Mânca-l-ar rugina până la os. A studiat registrele, frecându-şi bărbia cu degetul mare. Dar nu era de-ajuns, aşa că a luat ochelarii Plicticosului Scund din buzunarul vestei omului şi i-a băgat în buzunarul lui.

Tot nu era destul.

— Fii bun şi adu-mi şi mie un ceai cu miere, cu ceva lămâie şi un beţigaş de mentă. Vezi să nu fie prea mult, dar destul cât să-mi dea un strop de energie. Ne-am înţeles, Garisel? Mare om, mare om...

Nu după mult timp îl avea în mână în timp ce studia registrele. I-au dat numele de familie „Terrisborn", pentru că nu avea un nume oficial. A continuat să citească.

Numere. Da, da, numere. O grămadă de numere. De-alea mari, cum le plăcea să vadă contabililor de felul lui. Nu era prea mult roşu în registru. Mda, hmm... Nici destulă miere-n ceai.

Nu aveai cum să negi ce scria în registre. Wayne *era* mort. Iar în locul lui trăia un fiţos. Ba nu, unul de-a dreptul *bogat.*

— Măcar, a zis Wayne, aliajul meu fuzibil îl ai?

Un servitor i-a adus un sac enorm cu aliaj fuzibil. Destul cât să-şi cumpere două-trei maşini, dacă voia.

— Bine atunci, a spus Wayne. Uite cum facem. Vezi chestia asta de-aici?

Şi a despăturit ceva din buzunarul interior – un pliant de recrutare pentru băieţii din echipa locală de *noseball.*

— Le dăm băieţilor ăstora fonduri pentru echipamente şi le construim un loc în care să se bucure de angajamente.

— Domnule? a întrebat Plicticosul Scund. De ce?

— Punem şi locuri, a explicat Wayne, şi-i lăsăm pe toţi să se uite. Vezi tu, în ziua de azi toată lumea vrea să urle la careva. Iar noi, prieteni, le vom da ocazia să o facă. Facem o ligă de *noseball* la scară largă, cu o echipă în fiecare octant. Eu m-am tot gândit de ceva vreme, domnilor, că oraşul ăsta are nevoie de un loc în care oamenii să se cherchelească zdravăn, frumos, într-un mediu controlat.

— Nu înţeleg, domnule, a spus Plicticosul Înalt.

— Un bar nu-i o chestie aiurea, a zis Wayne. E un mediu controlat în care să bei. Oamenii caută să ia un gât de tărie împreună, înţelegi? Şi-i mai bine pentru societate dacă avem un plan în legătură cu treaba asta. În momentul de faţă, în octante e tensiune mare. În Oraşele Exterioare-i răzmeriţă de-a binelea! Trebuie să lăsăm *furia* să fie exprimată la fel ca beţia – într-un mediu controlat, în care toată lumea e liberă să nu suporte pe careva.

Cei doi se uitau la el cu o privire inexpresivă.

— Punem niscaiva flăcăi să se cotonogească, a zis Wayne, cu accent de mitocan. Să joace-n echipe care să reprezinte toate octantele, astfel încât toată lumea să-şi poată alege favoriţii şi să urască celelalte echipe. Aşa cum se cuvine.

— Aha! a făcut Plicticosul Scund.

Oamenii din ziua de azi şi vocabularul lor de sărăntoci. Păi, el bănuia că ăia doi nici măcar nu ştiau să frece-o toaletă de aur. Le era frică de ea!

— Da... a zis Plicticosul Înalt. Înţeleg. Deci ceva în genul cluburilor locale, dar la nivel de *oraş.*

— Oamenii ţin la echipele locale, a explicat Wayne. Putem să facem ceva cu treaba asta.

— O să fie scump să construiţi arene de mărimea potrivită, a zis Plicticosul Scund. Chiar şi pentru dumneavoastră.

— Păi, atunci taxăm un pic oamenii la intrare, a spus Wayne. Tuturor le place ceva mai mult când bagă nişte bani.

— Da... a zis Plicticosul înalt. Da, e *interesant* aşa. Monetizarea rivalităţilor – şi codificarea personală a interesului – va fi o parte crucială a acestei activităţi...

— Aia *chiar* e partea mea preferată dintre *toate* activităţile, a comentat Wayne.

Plicticosul Înalt a încuviinţat din cap.

— Excelent. Punem cei mai buni oameni la treabă.

— Neee, a zis Wayne, să-i puneţi pe cei mai răi! Ştiu mai multe despre trândăveală – pungaşii –, ceea ce mă va ajuta mai bine în situaţia de faţă. Şi acum, haideţi să discutăm despre bătăile date servitorilor şi de ce nu le pică rău.

Dar-ar rugina-n ea de pălărie... Şi-a dat-o jos şi şi-a şters fruntea. Bani tâmpiţi şi pălării tâmpite de bogătaşi! Aia avea şi folie de aluminiu pe dinăuntru, ca să protejeze de allomanţie emoţională.

Ei, era clar că ideea *aia* cu *noseball*-ul avea să-l pună în cap. La urma urmei, era cea mai proastă idee a lui din toate timpurile – iar el era un idiot sadea. A învârtit pălăria pe deget şi s-a gândit. Dar dacă Wax sau, mai rău, *Marasi* afla că era bogat? N-avea să le mai tacă gura, dar-ar rugina...

Plicticosul Înalt s-a tras de guler.

— Dumneavoastră... chiar vreţi să studiem problema folosirii pedepsei corporale asupra unora din cadrul personalului?

— Neee, a spus Wayne. Armata e nasoală rău.

— Domnule, a zis Plicticosul Scund, cum rămâne cu rezervele din fondul dumneavoastră de investiţii? Am vrea să discutăm despre unele mai neobişnuite pe care le-aţi realizat.

— Nu... Altă întrebare.

— Situaţia domiciliului dumneavoastră actual...

— Nu... Altă întrebare.

— Aţi stabilit deja cu Waxillium să renunţe la drepturile de imagine în afacerea aceea cu...?

— Nu... Altă întrebare.

— Colecţia dumneavoastră de maşini?

Alea-i plăceau.

— Ce-i cu ele?

— Este un Victori nou, a zis Plicticosul Scund, scoţând o fotografie cu ea.

Nu avea plafon. Adică, dacă ieşeai cu ea, puteai să scuipi în vânt, dacă aveai chef.

— La naiba, ce fainã-i! a spus Wayne. Ia-mi şi mie una.

— Categoric, domnule, a spus Plicticosul Scund. Câte acţiuni ale companiei să cumpărăm?

Wayne a mijit ochii uitându-se la el.

— Înţeleg ce vrei să faci.

Cei doi i-au aruncat nişte priviri nevinovate.

— Nu mai mult de cinci la sută din acţiuni, a spus Wayne, iar când or ajunge ăştia de joacă *noseball* faimoşi, să-i punem să conducă maşini, să fie populari şi toate alea. Aaa, şi hai să-i zicem altfel, nu *noseball.* Poate schimbăm poziţiile fundaşilor, să fie cei doi Născuţi-din-metal. La fel şi portarul. În felul ăsta, lucrurile vor fi mai interesante.

— Cum doriţi, domnule Wayne.

Şi-a învârtit pălăria pe deget. *N-am întâlnit pe nimeni în stare să pătrundă în minţile altor oameni aşa cum face Wayne.* Putea pătrunde chiar şi în minţile contabililor.

Oare putea pătrunde în mintea unei fete care-l ura?

Pentru început, trebuia să-şi amintească ce făcuse. *Merita* suferinţa aceea.

Dar *ea* o merita? A închis ochii, gândindu-se cum trebuia să se fi simţit ea văzându-l cum se strecoară în faţa ei în fiecare lună. Omul acela. Omul ăla îngrozitor. Nu putea s-o lase şi el să-şi vadă de viaţă?

O să înţeleagă...

Şi dacă nu voia să înţeleagă?

La naiba... Prea târziu.

— Auzi, Call, a spus el deschizând ochii şi uitându-se la Plicticosul Scund. Să-mi pregăteşti şi mie o livrare. Nişte bani ce trebuie daţi unei fete şi familiei sale. Ăăă... În fiecare lună. Are şi ea copil acum şi are nevoie de bani la timp. E o întâlnire la care ar trebui să merg în persoană, dar sunt... atât de ocupat. Da, prea ocupat, ştii tu...

— Mulţi dintre clienţii noştri au nevoi asemănătoare, domnule Wayne, a zis Plicticosul Scund. Daţi-ne adresa, şi avem noi grijă să se rezolve în mod discret.

Oare de ce au spus-o în felul ăsta? Oricum, Jaxy avusese dreptate. Dacă urma să fie mort, măcar să fie unul politicos, nu din ăla care se târăşte din pădure şi te mănâncă pe vreme de furtună.

Până şi cadavrele aveau nevoie de standarde.

17

Steris se descurcase de minune în ultima vreme când venea vorba de a-i înţelege pe ceilalţi. Cândva, presupusese că aveau aceleaşi probleme care o frământau şi pe ea, dar erau foarte pricepuţi în a-şi ascunde anxietatea. Pe măsură ce se maturizase, înţelesese ceva şi mai greu de crezut. Pur şi simplu *nu simţeau* acea anxietate.

Nu aveau mereu o grijă care să le şoptească despre ceva important de care uitaseră. Nu petreceau ore întregi gândindu-se la greşelile pe care le făcuseră şi la cum ar fi putut proceda mai bine. Trăiau într-o stare permanentă, ceva între mulţumire binecuvântată şi ignoranţă cumplită.

Apoi crescuse şi mai mult. Se măritase cu Waxillium. Îşi făcuse prieteni – prieteni adevăraţi – şi ajunsese să vadă lucrurile mult mai clar. Toată lumea vedea lucrurile altfel, iar Supravieţuitorul îi făcuse pe oameni să se completeze unii pe alţii. Metal şi aliaj. O împingere la fiecare tragere.

Ceilalţi au reacţionat la explozia de jos cu un entuziasm şi o nerăbdare ciudate, întrecându-se practic până la uşă. Dar dacă treptele deveniseră instabile? Steris avea o listă întreagă de protocoale de urmat în cazul producerii unei explozii în laborator – trei nopţi îi luase ca s-o pună la punct.

Îi iubea. Aşa că-şi dorea să-i avertizeze, să-i ştie în siguranţă, să le interzică să-şi rişte vieţile. Ştia şi cât de mult putea uneori să exagereze. Era cea mai mare descoperire din ultimii ani – din discuţiile cu femeile de la clubul ei de lectură. Unele dintre pregătiri erau mai mult decât utile, înţelegerea acelei limite era crucială pentru felul în care se înţelegea pe sine.

Dar trebuia să recunoască – în ziua aceea, ceilalţi dăduseră dovadă de *oarecare* înţelepciune. Îl lăsaseră pe VenDell

să meargă înainte, la recomandarea lui, deoarece el nu avea să se rănească în cazul în care cădea. Wax îl urmase, deoarece el putea zbura cât de cât în cazul în care s-ar fi prăbuşit treptele. Ezitaseră în capul scărilor – în caz că mai avea să explodeze ceva –, apoi au deschis uşa armată.

— Staţi! a strigat Steris, scotocind prin poşetă. Măştile!

Le-a împărţit tuturor măşti din material textil, până şi lui Allik, pentru că una din lemn nu avea să-i filtreze aerul. Luaseră cu toţii măştile, absenţi, poate chiar dând ochii peste cap. Toţi în afară de Wax, care i-a zâmbit când şi-a pus masca pe figură.

Îi plăcea când o vedea pregătindu-se. Îi era dragă. Mai mult de-atât, chiar o aprecia. O considera pricepută, nu tipicară.

— E ceva de urmărit pe lista ta în caz de explozii? a întrebat el.

Ea s-a încălzit toată când a scos carnetul cu urgenţe casnice. Da, era conştientă că putea exagera uneori. În acelaşi timp, întocmirea acelor liste era pentru ea ca o terapie. Temerile i se risipeau când le scria. Dacă se gândea la un lucru, îl cataloga, apoi reflecta la el şi nu mai avea putere asupra ei – ea avea putere asupra *lui.*

— Acizi pe podea, a observat ea. Se pot amesteca, producând noxe. Cioburi de sticlă. Explozii secundare – mai ales din cauza harmoniumului expus. Astea sunt temerile mele cele mai mari.

Wax a căzut pe gânduri.

— Marasi, a spus el, în timp ce ea deschidea uşa, făceam teste cu acid clorhidric şi acid hipocloros.

— Adică...

— Clor în stare gazoasă.

VenDell a apucat-o pe Marasi de braţ. Kandra aveau o *slăbiciune* pentru acizi.

Spre surprinderea lui Steris, au ascultat-o. Cum ventilatoarele puternice, instalate în subsol, nu funcţionau, au lăsat-o să aducă un ventilator de cameră şi să-l instaleze. Apoi au urcat din nou treptele şi au ieşit în faţa conacului, aşteptând să se aerisească locul. Când au coborât din nou, şi-au pus toţi măştile fără să se plângă şi au lăsat-o să testeze aerul cu o trusă. Din acel moment, au păşit cu grijă în timp ce studiau încăperea.

Uşa seifului zburase prin cameră şi se înfipsese în betonul gros din celălalt capăt al camerei. Oţelul seifului era prea contorsionat ca să mai poată fi reparat cumva. Iar restul încăperii...

Ei, se părea că trebuie să comande un nou spectroscop. Şi o centrifugă. Şi mai multe eprubete. Şi... ăăă... pereţi noi...

A rezistat impulsului de a se apuca să mătură sticla pentru a evita riscul de a călca pe ea. În schimb, a rămas aproape de Waxillium. Poate descoperea el ceva interesant.

— Dar-ar rugina... a spus el, îndreptându-se spre ceea ce mai rămăsese din seif. Chestia asta a supravieţuit unor detonări de harmonium de până la optzeci şi cinci de grame. Am folosit mai puţin de o *zecime* din cantitatea asta în experiment.

A întins mâna spre partea superioară a ceea ce mai rămăsese din cutie.

Steris a fluturat o mănuşă în faţa lui.

— Corect, a zis el punându-şi-o pe mână şi pipăind partea de sus a cutiei de oţel sparte. Când şi-a retras mâna, a văzut pe degete nişte pilitură neagră – o pulbere fină, metalică.

VenDell s-a apropiat de ei. Marasi cerceta uşa seifului, iar Allik adusese o mătură de sus şi aduna cioburile.

Lui Steris îi plăcea deja de el, mai ales pentru cum se comporta cu sora ei. Dar în clipa aceea, respectul ei pentru el a mai crescut un pic.

— Trebuie să testăm pilitura asta, a spus Wax. Dar... nu cred că-i atium sau lerasium. Par a fi resturi metalice de la echipament.

Steris le-a adunat oricum în pungi pentru probe. Waxillium s-a aplecat spre seiful distrus din perete, după care, cu o pilă pe care a scos-o din buzunar, a luat ceva ce mocnea în interior.

— Harmonium, a spus el, iar Steris a mai scos o fiolă cu ulei în care să-l pună. S-a lipit de partea din spate a seifului. Eu... eu cred că experimentul a eşuat. Nu s-a divizat.

— De fapt, a spus VenDell, cred că ai reuşit ceva mult, mult mai periculos. Şi a continuat, scoţându-şi un carneţel: Cât harmonium ai folosit acolo? Câteva grame?

— Vreo jumătate de gram.

— Forţa exploziei... a zis VenDell. Nivelul ăsta de distrugere... de la o mostră atât de mică. E posibil... dar numai dacă...

— Ce? a întrebat Wax.

— Explozia asta n-a fost cauzată de diviziunea metalelor, a spus VenDell. O descărcare energetică de o asemenea putere poate avea loc *doar* dacă o parte din învestitură sau din materia însăşi s-a transformat în energie.

Dar, părând să le observe confuzia, a continuat.

— V-am ţinut lungi prelegeri despre natura învestiturii, cred. E un domeniu de cercetare care mă interesează în mod deosebit. Pe lângă priceperea mea remarcabilă în domeniul craniilor...

— Nu-i de vânzare, i-a reamintit Wax.

— Al meu e, a zis Steris.

Amândoi s-au uitat la ea.

— Ce să mai fac cu el după ce mor? a întrebat ea. Mai mult mi-ar plăcea să am banii acum.

— Cum spun eu întotdeauna, a răspuns VenDell. Efemeritatea dumneavoastră e depăşită de frumuseţea cochiliilor interioare pe care vi le creaţi – precum medalioanele de nisip din ocean, aşa sunt şi oasele fiinţei umane. O mărturie de durată a prezenţei voastre pe Scadrial. Vom discuta mai târziu termenii vânzării, Lady Ladrian... Pentru moment, permiteţi-mi să fiu concis. Tot ce există în Cosmer este alcătuit din una din trei esenţe. Prima este materia: substanţele fizice din jurul dumneavoastră. Formate din axi, cele mai mici lucruri pe care le cunoaştem.

— Există şi lucruri care... nu sunt materie? a întrebat Steris.

— Bineînţeles, a spus el. Există energie. Şi, făcând un semn spre tavan, unde două dintre becurile încastrate protejate încă funcţionau, a continuat: Electricitate, lumină, căldură... Neamul vostru le-a folosit destul de bine în ultima vreme. Bravo vouă. Foarte modern.

— Şi a treia esenţă? a întrebat Wax.

— Învestitura, a spus VenDell. Esenţa zeilor. Totul are o componentă învestită, în mod normal inaccesibilă în lipsa unor abilităţi. Când ardeţi metale, Lord Ladrian, dumneavoastră extrageţi învestitură direct din Tărâmul Spiritual şi o folosiţi pentru a lucra. La fel cum energia lucrează în acele becuri. Dar ideea principală e următoarea: în esenţă, învestitura, materia şi energia sunt toate *la fel.*

— Cândva... am simţit lucrul ăsta, a zis Waxillium, cu o privire pierdută. Când am ţinut în mână Brăţările... Că toate lucrurile sunt alcătuite din aceeaşi substanţă.

— Într-adevăr! a răspuns VenDell. Iar stările se pot schimba din una în alta. Energia poate deveni învestitură. Aceasta este sufletul feruchimiei. Învestitura poate deveni materie. De aici vine harmoniumul. Iar materia poate *deveni* energie.

— Iar un exemplu în acest sens este... a intervenit Steris.

— Tocmai am fost martori la el, cred eu, a spus VenDell făcând un semn din cap spre camera distrusă. E o cantitate *incredibil* de mare de energie prinsă în materie. Aţi reuşit să eliberaţi o parte din ea – doar o mică parte din ce aţi pus în seiful ăla, şi totuşi e ceva. Dacă aţi găsi o modalitate de a-i elibera pe deplin potenţialul... Ei bine, Armonie spune că puterea distructivă pe care o are îl îngrozeşte. Profund.

— Ar trebui, a zis Waxillium. Pentru că am reuşit uşor lucrul ăsta. Mult prea uşor.

— Păi, a spus VenDell, necesită într-adevăr două substanţe foarte rare. Şi o cantitate enormă de energie, corect?

— O cantitate enormă, a recunoscut el. Pentru o mostră atât de mică. Ar trebui destul de multă electricitate ca să-i creştem nivelul. Dar potenţialul distructiv...

— De acord.

Pielea lui VenDell devenise nu doar palidă, ci translucidă.

— Ar... trebui să anunţ asta. Dacă nu vă deranjează, am să fiu sus, în comuniune cu Armonie. Nu vă supăraţi.

Waxillium i-a aruncat o privire lui Steris.

— Cel mai rău caz? a întrebat el.

Steris a căzut pe gânduri. Ce se putea întâmpla în cel mai rău caz? I se părea evident.

— Dar dacă Set ştie deja despre asta? a întrebat ea. Marasi a spus că muribundul vorbea de revenirea cenuşii în Bazin. Poate că au de gând să folosească bombe?

Wax a încuviinţat din cap, sobru. Se gândise la acelaşi lucru.

— Dacă grupul Set a descoperit această interacţiune, a spus ea, atunci cel mai probabil a făcut-o din întâmplare – sau printr-un experiment ca al nostru. S-ar putea să fie consemnată undeva treaba asta.

— Am putea căuta explozii inexplicabile produse în Oraşele Exterioare, a zis Wax. Inteligent. Cenuşă... Dacă un

explozibil de genul ăsta ar fi amplasat într-un vechi Munte de Cenuşă? Ar putea fi repornit?

— Pare suficient de îngrozitor, a spus Steris, cu o profundă senzaţie de greaţă.

Oare cum de nu-i trecuse prin minte acea posibilitate? Trebuia să-şi bată capul cu nişte planuri. Însă fiecare lucru la rândul lui.

— O să comand nişte ziare din Oraşele Exterioare, de la bibliotecă, pe care să ni le livreze la apartament. Putem porni de acolo.

Wax a aprobat din cap.

— Cu autoritatea lui Marasi, ar trebui să poţi avea acces şi la arhiva poliţiei.

Era o propunere excelentă. Steris s-a îndreptat spre partea din spate a camerei şi, trecând pe lângă Allik – care găsise nişte resturi de biscuiţi împrăştiate pe perete –, s-a îndreptat spre Marasi. Fusese... plăcut să mai petreacă ceva timp alături de ea. În copilărie nu le încurajase nimeni să ţină una la alta ca nişte surori. Tatăl lor – care se retrăsese la conacul lui de la ţară – se simţise ruşinat de statutul ilegitim al lui Marasi. Steris îşi făcuse mereu griji că Marasi avea să vadă în asta mai curând o problemă a *ei* decât a *tatălui* lor.

Marasi părea adâncită în gânduri, deşi Steris nu înţelegea ce găsea atât de fascinant dincolo de uşa distrusă. Cu toate acestea, nu a scos un cuvânt, nevrând s-o întrerupă. Pe Steris n-o deranja liniştea. Era o experienţă pur neutră.

— Lumea se schimbă atât de repede, a şoptit Marasi în cele din urmă. Abia m-am obişnuit cu lumina electrică, darămite cu aeronavele... Apoi mai e şi zeul ăsta... din altă lume. Iar acum un explozibil din care doar o fărâmă poate distruge o cameră întreagă...

— Şi eu sunt îngrijorată, a spus Steris. Mi-aş fi dorit să pot anticipa ultimele evenimente.

— Asta mă face să mă întreb de ce-mi pierd eu vremea cu cazuri de crimă şi infracţiuni de drept comun. Îmi dau seama că toate astea au o importanţă... dar sunt oameni în lumea asta largă, Steris, care ştiu totul despre asta. Care fac manevre ce schimbă soarta unor planete. Nu-i supraveghează nimeni, din câte-mi dau eu seama. Probabil se şi *bucură* să vadă

că alergăm după infractori de drept comun, iar pe ei îi lăsăm în pace.

— De aceea îi vânezi pe membrii Set, a spus Steris, aprobând din cap. De asta te-ai ocupat atât de mult de ei, deşi o mare parte dintre cei de la secţie consideră că exagerezi un pic.

Marasi a chicotit.

— Cred că-i moştenire de familie.

Steris a zâmbit, apoi s-a simţit ridicolă, deoarece Marasi nu ar fi putut să o vadă în spatele măştii pe care o purta. Dar înainte ca Steris să apuce să spună ceva, dinspre Waxillium s-a auzit o bubuitură.

Detunătura a fost de mult mai mică intensitate, din fericire, dar destul de puternică încât să-l arunce în spate, trântindu-l la pământ. Steris a alergat spre el, îngrijorată – era ameţit, dar relativ nevătămat. A luat-o de braţ în timp ce s-a ridicat în fund, clătinând din cap, cu vesta lui bună – Versuli, deci nicidecum de lepădat – ruptă şi arsă. Şorţul pe care ea i-l dăduse o protejase întrucâtva.

S-a scuturat de praf. Deşi nu-i plăcea să recunoască, se pare că îmbătrânea. Să fii aruncat în aer la douăzeci de ani era cu totul altfel decât să o păţeşti la cincizeci.

— Deci, spuneai ceva despre explozii secundare? a spus el.

— Era pe lista mea, a şoptit Steris.

— E-n regulă, a zis el, mângâindu-i mâna. Mă simt bine. Doar că am făcut o prostie. Adunam harmoniumul ăla lipit pe peretele din spate al seifului, e prea valoros ca să-l fi lăsat acolo, şi o fi reacţionat la ce era în aer sau la resturi de lichid de la un experiment anterior...

A strănutat, apoi a zâmbit, vrând s-o liniştească. Nu mai era nici urmă din masca lui; probabil îi zburase în timpul exploziei.

Şi-a ascuns faţă de el îngrijorarea. Când s-a căsătorit cu Waxillium Ladrian, şi-a jurat un singur lucru: îşi va face mereu griji în privinţa lui, dar *nu avea* să-l împiedice să fie persoana care îşi dorea să fie.

Ori de câte ori se hotăra să înceapă o investigaţie, ea era îngrozită. Însă nu lăsa ca acest lucru să-i controleze felul în care se purta cu el. *Nu* avea să fie un obstacol în calea lui. Îl iubea prea mult. În schimb, se străduia din răsputeri să facă parte din lumea lui. Era mult mai puţin înspăimântător să

se tragă în ea decât să stea acasă şi să se întrebe dacă se trăgea în *el.*

Dar, spre veşnica ei recunoştinţă, şi el a încercat să facă parte din lumea ei. Se arăta mai interesat de politică. Petrecea timp alături de ea, ocupându-se de finanţe. Se potriveau mai bine decât visase ea vreodată. Şi încă simţea căldură ori de câte ori se atingeau.

— Hai să bem un ceai, a spus el, ridicându-se cu ajutorul ei în picioare, şi să vorbim despre toate astea.

18

Marasi s-a aşezat pe canapea, cu urechile ţiuindu-i în urma celei de-a doua explozii. Allik s-a aşezat lângă ea, cu masca lăsată pe figură – obişnuia să-şi pună masca atunci când mesteca gumă, aşa cum făcea în clipa aceea. Mestecatul vizibil era un tabu cultural pentru el. Ciudat. Dacă exista un lucru pentru care ridicatul unei măşti ar fi trebuit să fie *normal,* acel lucru era mâncatul.

Totuşi, ea l-a cuprins cu braţul şi l-a lăsat să-şi pună capul pe umărul ei. Dar-ar rugina, ce plăcut era să-l aibă mereu alături în zilele acelea. Primii ani ai relaţiei lor fuseseră frustranţi în şaisprezece feluri diferite.

Cât timp îl aşteptau pe VenDell să-şi termine raportul către Armonie, Wax a vorbit despre întâlnirea cu aeronava – şi cu noul ambasador. Marasi l-a simţit pe Allik încordându-se când a auzit descrierea lui.

— Ăsta-i Daal Primarul, le-a explicat el celorlalţi. Este... foarte respectat de Gazde.

— Mi-am dat seama că e important din punct de vedere politic, a zis Wax.

— Nu, Wax, a intervenit Marasi. Faptul că e respectat de Gazde înseamnă că a avut succes în război.

— Deci sosirea lui aici *este* o ameninţare, a spus Steris, cuibărindu-se lângă Wax cu carnetul scos, doar în şosete, cu picioarele ridicate într-o parte, într-o postură care chiar părea *relaxată.*

S-a schimbat atât de mult, a gândit Marasi. Îşi amintea de vremurile în care Steris nici măcar n-ar fi îndrăznit să se descalţe în prezenţa altora. Stătea într-o postură perfectă, încercând să se asigure că ţinea cana de ceai şi farfurioara aşa cum trebuie.

Marasi şi-a iubit mereu sora, chiar şi atunci când intervenea ranchiuna sau distanţa forţată, dar n-o considerase niciodată pe Steris *agreabilă.* Cel puţin nu până în ultimii,ani. În parte, deoarece Steris se schimbase, dar pe de altă parte fiindcă îşi dădea seama că ea şi Steris purtaseră întotdeauna aceleaşi poveri – acelaşi sentiment de captivitate.

— N-aş spune că e o ameninţare, Steris, a spus Allik. Nu una concretă. Dar dacă este adevărat şi Consorţiul chiar a fost întemeiat în cele din urmă – iar cele cinci naţiuni s-au înţeles să-şi îndrepte toate faţa spre nord –, atunci ăsta e... un simbol? Ţi-l trimit pe cel mai bun om al lor. Şi vor să ştii lucrul ăsta.

— Cel mai bun, a zis Wax, şi cel mai aspru, presupun... E clar că e mai sever decât predecesorul său.

— Da, Adjectiv Waxillium, a spus Allik, aprobând din cap. Vor să ştiţi că n-or să se lase hărţuiţi.

— A spus, a continuat Wax, că unul dintre obiectivele lui este acela de a aduce Brăţările Doliului înapoi poporului său. Încă mai e asta o problemă dureroasă?

— Nici nu gândiţi, a zis Allik. Faptul că noi am fost de acord să lăsăm Brăţările aici a fost ca şi când... v-am fi lăsat trupul neînsufleţit al tatălui nostru, înţelegeţi? Un trup care e, totodată, şi o armă foarte puternică. Nimănui nu i-a plăcut decizia asta.

— Faptul că l-au trimis aici şi l-au pus să spună că va recupera Brăţările... e un simbol, nu? O declaraţie. Că au fost prea delăsători în ceea ce priveşte poporul vostru şi vor să dea de înţeles că se va termina cu această delăsare... Scuze, a mai spus el după ce, tot foindu-se, în cele din urmă şi-a ridicat masca.

— Nu tu ai ales asta, Allik.

— Nu, a spus el. Dar nici nu se poate spune că *nu* am ales.

— Ba da, dragule, a zis Marasi strângându-l de mână. Nu trebuie să-ţi asumi responsabilitatea pentru *orice.*

El i-a zâmbit, după care şi-a lăsat masca jos. Nişte paşi anunţau ceea ce ea credea că era VenDell, care se întorcea, însă Wayne a dat buzna în camera de zi!

— Hei! a izbucnit el. Păi, voi v-aţi aruncat în aer şi nu m-aţi *aşteptat şi pe mine?*

— Waxillium s-a aruncat în aer, a spus Steris. Noi, ceilalţi, am fost doar martori. Cred c-a făcut-o înadins, ca să te enerveze.

— Sunt convins, mânca-m-ar rugina de nu! a zis Wayne. Şi, uitându-se la Wax, a mijit ochii: Eşti bine, amice?

— Îmi ţiuie urechile, şi tocmai mi s-a reamintit – foarte profund – că sunt cu *cel puţin* două decenii prea bătrân ca să mai fiu bun de-aruncat în aer. Dar ar trebui să fiu în regulă.

— Mă bucur că te-ai întors, Wayne, a spus Marasi, aplecându-se în faţă. Căci avem planuri de făcut.

— Da, mă bucur că m-am întors, a bodogănit Wayne. Că asta vrea toată lumea, să fie a cincea roată la căruţă, fireşte...

S-a îndreptat tropăind spre măsuţa de servit şi şi-a turnat o ceaşcă de ceai – apoi a lăsat ceaşca pe masă şi s-a aşezat într-un scaun comod, luând cu el *tot ceainicul.*

— Ce v-a apucat? a întrebat el când i-a văzut pe toţi uitându-se fix la el. Mai e un strop şi mie-mi place să beau pe la cep. E amuzant când bei pe-acolo!

Şi a făcut o demonstraţie, ceea ce a determinat-o pe Steris să ducă mâna la faţă. Marasi a oftat, dar nu a zis nimic. Dacă stătea jos, era mai puţin probabil să fure ceva. Şi-a căutat carneţelul din buzunar, pentru orice eventualitate.

— Bun, a spus ea. Am schiţa unui plan – îl imităm pe Ciclu ca să conducem o bandă locală cu un transport programat să ajungă la Bilming.

Wax s-a aplecat în faţă.

— Suntem siguri că nu e suficient să-i interogăm pe cei capturaţi în momentul de faţă? a întrebat el.

— Par nişte golănaşi din zonă, a spus Marasi.

— Care n-or şti mare lucru, a încuviinţat Wax. Deci vrei nişte poliţişti la filajul ăsta, gata să captureze orice născut-din-metal.

— Eu i-am tot zis lui Reddi că ne trebuie o echipă de specialişti, a spus Marasi. O echipă dedicată *exclusiv* celor născuţi-din-metal. Se tot opune. Cred... că ne consideră pe *noi* echipa respectivă.

În timp ce cuvintele ei pluteau în aer, VenDell a intrat în sfârşit cu paşi mari în încăpere, clătinând din cap.

— Mi s-a poruncit să vă fiu de folos cât mai degrabă, în planurile pe care le aveţi acum, a spus el.

— Ce-a zis? a întrebat Marasi. Ştie ceva despre explozie?

— Armonie este... îngrijorat. Iar după o mică pauză, VenDell a continuat: Trelliumul are un efect de respingere asupra altor forme de învestitură. Simpla atingere a harmoniumului e periculoasă – dar încălzind şi întinzând mai întâi harmoniumul, aşa cum aţi făcut voi, aţi creat ceea ce el numeşte un „transfer învestit de energie-materie". Ceea ce este... foarte grav.

— L-a surprins vestea? a întrebat Wax. Armonie părea şocat c-am reuşit să facem asta? Sau se aştepta la aşa ceva?

— Nu mi-am dat seama, a zis VenDell. A spus doar ce v-am transmis. Mai mult decât atât... păi, pot fi greu de interpretat spusele lui Armonie. Mă gândesc că nu-i nevoie să vă spun eu asta. V-a trimis vreun bilet, Lord Waxillium?

— Da, a spus Wax. Cred că mi-a dat de înţeles că ar trebui să fac un cercel din trellium.

— Oare pentru ce? a întrebat Marasi, încruntându-se.

— Nu ştiu, a răspuns Wax. Cred că încearcă să-mi stârnească interesul, deoarece nu i-am luat în seamă ultimele două încercări de a mă invita să intru în comuniune cu el.

— De data asta e altfel, Waxillium, a spus VenDell încet. De data asta... Armonie e îngrozit.

În cameră s-a lăsat liniştea, cu excepţia lui Wayne, care-şi sorbea ceaiul prin ciocul ceainicului. Lui Marasi i s-a părut că-l vede adăugând în el ceva din sticluţa lui, şi s-a străduit să-şi stăpânească greaţa. Cine-şi punea tărie în ceai?

Suferă, s-a gândit ea. *Despărţirea-i definitivă.* Dar-ar rugina... În ciuda tuturor celor întâmplate, s-a hotărât să-l scoată la restaurantul ăla cu tăieţei care-i plăcea la nebunie. Să mai aducă nişte comisari care-i plăceau; să-i reamintească de faptul că avea prieteni.

— Filajul meu trebuie să aibă loc în curând, a spus ea tuturor celor din încăpere. În carnet scrie că următorul transport spre Bilming pleacă în trei zile, şi vreau să fiu pregătită.

— E un plan bun, Marasi, a zis Wax. Steris şi cu mine avem ceva de lucru cât timp vă ocupaţi voi de planuri.

— Vreţi să vorbiţi cu Armonie? a întrebat ea.

— Poate, a spus el, cu un aer absent. Încă nu m-am hotărât dacă să-i răspund sau nu.

În mod ciudat, nu i-a dat de înţeles că voia să participe la misiunea ei. L-ar fi lăsat să se infiltreze, dar nu-l prea putea stăpâni pe Wax în perioada aceea. Felul în care atârnase în holul de la intrare mantalele alea din Ţinuturile Necruţătoare avea un aer definitiv, ca de altar închinat vieţii lui de odinioară. În condiţiile astea, când statutul lui de deputat fusese propus pentru reînnoire în urmă cu un an, îi ceruse lui Reddi să-i păstreze poziţia.

Wax i-a aruncat o privire lui Steris, care stătea sprijinită de el în timp ce făcea nişte notiţe.

— Ne-am gândit mai devreme la ceva, i-a spus el lui Marasi. E vital să aflăm dacă grupul Set a aflat despre potenţialul exploziv al amestecului de harmonium şi trellium. O să facem nişte cercetări, să vedem ce mai putem descoperi.

— Sună bine, a zis Marasi, aprobând din cap.

Ei, aşa se confirma. Cu câţiva ani înainte, ar fi fost fericită să audă că nu se bagă în ancheta ei, dar depăşise acel sentiment. Era mândră de faptul că nu-i lăsa umbra – oricât de mare ar fi fost – să-i acopere realizările. Pe lângă asta, avusese ocazia să devină eroină în locul lui Wax – ţinuse ea însăşi Brăţările Doliului înainte să i le înmâneze lui Wax. Pur şi simplu ea nu era aşa.

Aşa că în ziua aceea s-a întristat aflând că nu avea să i se alăture. Ba chiar s-a îngrijorat, deoarece şi-a dat seama că urma să i se alăture în misiunea aceea. Dacă într-adevăr avea să aibă acces la membri de rang înalt ai grupului Set... ei bine, aceasta ar fi putut fi lovitura decisivă pentru rezolvarea cazului. Ar fi obţinut răspunsuri.

Dar... nu putea să-l forţeze. Nu trebuia să-l forţeze. Dacă nu se mai simţea în putere, ca înainte, cine era ea să ridice vreo obiecţie?

— Eu mă duc să ciulesc urechile pe la ăia din închisoare, a spus Wayne. VenDell, vii cu mine? Poate te mai învăţ una-alta despre accente...

— Domnule Wayne, a spus el, sunt un kandra nemuritor cu o experienţă de *sute* de ani ca imitator.

— Şi vorbeşti mereu ca un îngâmfat de rang înalt, a zis Wayne, în toate corpurile pe care te-am văzut că le foloseşti. Deci... vrei sau nu vrei să te-nvăţ, amice?

— Eu... a început VenDell cu un oftat. Armonie *chiar* mi-a dat *ordine directe* să mă ocup de treaba asta. Uf... *Dezgustătoare* mai e munca de teren. Dar presupun că nu pot să refuz.

Marasi a aruncat iarăşi o privire spre Wax, care se aşezase înapoi pe canapea, adâncit în gânduri. Ţinea în mână plicul pe care i-l trimisese Armonie.

— Bine, atunci, a spus ea. Haideţi să trecem la treabă.

19

Trei zile mai târziu, Wax stătea în biroul din apartamentul său, cu vedere spre vest, spre Bilming. În seara aceea nu era ceaţă. Parcă trecuseră săptămâni de când văzuse ceva ultima oară.

Pregătirile pentru operaţiunea lui Marasi decurseseră bine. Carnetul conţinea instrucţiuni clare în legătură cu livrarea bunurilor. Folosindu-se de informaţiile obţinute la interogatorii, Marasi localizase tocmai camioanele pe care cei capturaţi aveau de gând să le folosească. Avea chiar hainele celor capturaţi, iar VenDell juca rolul liderului lor. Wayne, în una dintre cele mai reuşite deghizări ale sale, se afla lângă el, încercând să-l ajute să intre în rol. Până şi cutiile cu bunuri erau reale.

Trebuiau să plece la un moment dat în noaptea aceea. Firește, Wax nu avea să-i conducă. Ar fi ieşit în evidenţă, iar Marasi luase toate măsurile posibile şi imposibile pentru ca inamicul să nu-şi dea seama de subterfugiu.

Or să fie în siguranţă, şi-a spus el. *Deghizările sunt excelente, iar ea e extrem de capabilă.*

Acolo era Bazinul, nu vreun oraş rătăcit prin Ţinuturile Necruţătoare. Marasi dispunea de cei mai buni poliţişti din oraş şi, pe deasupra, de resurse din belşug. Nu avea nevoie de un monedăzvârlitor bătrân cu un pistol descărcat şi care încă se resimţea după ce, cu câteva zile în urmă, îşi aruncase ca un prost laboratorul în aer.

Şi totuşi Wax a rămas acolo, privind dincolo de ferestrele cu vedere panoramică ale micului birou din apartamentul său. Ultimii câţiva ani fuseseră palpitanţi, văzuse dezvoltându-se reţeaua electrică a oraşului. Avea evanotipuri ce surprindeau procesul de dezvoltare, făcute, o dată la câteva luni, de la

înălţimea aceea. O reţea de becuri şi străzi, case scăldate în lumina blândă a progresului, fiecare adăugând încă o stea sclipitoare constelaţiilor din Elendel. Oare luminile aveau să se răspândească în curând într-atât de mult încât să nu mai fie întuneric deloc?

Steris s-a strecurat acolo, apoi i-a întins o ceaşcă de ceai.

— Cu praf de salcie, a spus ea. Pentru durerile tale.

— La toate te gândeşti, a zis el, luând o înghiţitură. Ce fac copiii?

— Dorm, a răspuns ea. Cred că putem să ne reapucăm de lucru în siguranţă.

S-au îndreptat din nou spre living, unde, absolut peste tot, erau răspândite teancuri de ziare. Ar fi *putut* angaja nişte cercetători care să-şi bată capul cu ele, dar de ce să fi lăsat altora distracţia?

Şi *chiar* era distractiv. Nu părea genul de distracţie care să-i fi făcut altădată plăcere lui Wax, dar era legată şi de companie, nu doar de activitate. S-au aşezat amândoi pe podea – toate scaunele erau ocupate de ziare – şi au continuat să citească, încercând să găsească orice menţiune despre explozii care avuseseră loc în toate oraşele din Bazin.

Ca să-şi omoare timpul, pescuiau şi câte-o chestie haioasă.

— „Pahiderm pilit pocneşte pianul", a spus Steris, ridicând un ziar. Oare de ce-or alege întotdeauna cuvântul „pahiderm" pentru toate chestiile astea cu aliteraţii?

— Pentru că-i un cuvânt haios? a zis Wax cu un zâmbet. Oare cum s-o fi pilit?

— Pare-se că l-au văzut clătinându-se pe picioare.

Şi-a ridicat şi el articolul:

— „Copil mănâncă paie. Mama-i dă să mănânce o mamă de bătaie ca să-i fie de leac".

— Hai, că asta n-are *cum* să fie adevărată, a spus ea, luându-i ziarul din mână.

Dar era o poveste adevărată – şi într-un ziar renumit pe deasupra. Se pare că nici sursele cele mai elitiste nu ezitau să apeleze când şi când la vreo minciunică, în încercarea de a-şi vinde ziarele într-o zi în care ştirile circulau cu greutate.

Pentru căutarea lor, Steris avea un sistem – firește că avea, de ce nu? La început citeau numai titluri de articole, căutând repede cuvinte scrise cu litere îngroşate sau mari pe

paginile ziarelor. Tot ce părea promiţător ajungea în teancul corespunzător. Dar nu citeau încă articolele. Voiau să le citească la grămadă, ca să le poată compara şi să mai cearnă din ele.

Tocmai se pregăteau să dea gata cel mai nou teanc de ziare, livrat chiar în ziua aceea. Lui Wax îi plăcea, mai ales pentru că-şi petrecea timpul cu soţia lui – deşi încă părea să sufere de pe urma exploziei. Avea probleme ciudate de vedere, distorsiuni de câteva secunde. Iar mintea-i juca mereu feste, dându-i impresia că zărea linii allomantice albastre fără să fi ars metale.

A lăsat laoparte grijile legate de sănătatea lui şi *nu* a spus absolut nimic. Nu voia s-o îngrijoreze pe Steris. Mai supravieţuise el exploziilor în trecut. Încă-l durea mâna de la detonarea minei din Dust's Beach...

— Uite unul, a zis Steris, arătându-i un titlu serios. „Explozie în gară."

Wax îşi freca bărbia în timp ce citea.

— Pare-se c-a fost vorba de o defecţiune la un boiler. Nu-i din cale-afară de suspectă.

— Poate că-i o muşamalizare.

El a clătinat din cap. Părea un loc ciudat pentru efectuarea unor experimente metalurgice. Prea mulţi oameni prin apropiere – dar, la urma urmei, *el* îşi făcea experimentele în subsolul unui conac. Aşa că cine ştie?

Steris l-a pus în teancul cu „poate", iar el şi-a amplasat articolul pe care-l citea – o relatare despre un incendiu provocat, evident, de un trăsnet – în teancul cu „improbabile". Niciunul dintre ele nu i se părea în regulă, lucru care n-ar fi trebuit să-l bucure. Poate că inamicii lor *nu* descoperiseră interacţiunea explozivă dintre harmonium şi trellium.

Din păcate, genul acela de anchetă putea fi frustrantă tocmai din acel motiv. Nu *voia* să găsească probe, pentru că i-ar fi confirmat temerile. Totuşi, dacă nu găseau nimic, nu aveau să ştie niciodată dacă era din cauză că nu existau dovezi ori fiindcă le scăpase vreuna.

— „Şarpele şuieră la şoareci şui?", a zis Steris, arătându-i unul din teancul cu articole amuzante. Trebuie să recunosc că le-a ieşit chestia asta...

— Şerpii mănâncă şoareci? a întrebat el.

— Ăsta se pare că mânca.

Ea a zâmbit, şi pe Dăinuire dacă nu adora zâmbetul acela. S-a trezit dorindu-şi ca acea căutare să aibă o miză mai puţin importantă.

Revine cenuşa, s-a gândit el, tremurând. Îşi închipuise adesea cum ar fi fost să trăiască în zilele legendare de dinaintea Catacendrului. Când Războinicul în Ascensiune şi strămoşul îndepărtat al lui Wax, Consilierul Zeilor, cutreierau acele ţinuturi. Când oamenii se plimbau prin poveşti precum soarele pe după nori într-o zi cu cer parţial acoperit.

În zilele acelea, lumea era pe moarte. Cenuşa-i fusese pielea, care se decojea în timp ce se dezintegra...

A oftat, frecându-se la ochi – văzând acele străfulgerări albastre ciudate. Din fericire, ceaiul începea să-şi facă efectul, iar durerea de cap îi ceda în sfârşit.

— Wax? a întrebat Steris încet. Ţi-ai fi dorit să mergi cu Marasi şi Wayne?

— Se descurcă ei, a spus el. N-au nevoie de mine.

— Eu nu asta te-am întrebat, iubitule, a zis ea, încet.

El s-a gândit o clipă. Apoi a clătinat din cap.

— Nu, Steris. Sincer, nu. Mi-am dat seama deunăzi. Am... depăşit acea etapă din viaţa mea. Chiar simt că am terminat cu totul.

Mai era însă un lucru. Faptul că sora lui era implicată. Încă în libertate. Periculoasă.

Majoritatea familiilor aveau schelete în dulap. Iar multe dintre ele aveau destul bun-simţ încât să rămână moarte. Ale lui ar fi putut ameninţa întregul Bazin.

Revine cenuşa...

Dar *chiar* simţea că lăsase totul în urmă. Gata să meargă mai departe. Aşa că i-a arătat lui Steris o relatare despre o serie de ferestre sparte în oraşul Demoux. Părea a fi rezultatul unei vântoase mici – ruda mai anemică a tornadelor terifiante ce loveau Ţinuturile Necruţătoare. Dar dacă era semnul unei schimbări bruşte de presiune, ca în cazul unei explozii?

Au pus-o în teancul cu „improbabile". Din păcate, după o oră, teancurile de ziare erau pe terminate, iar ei nu găsiseră nimic concret. Doar o grămadă de posibilităţi improbabile.

Steris îl urmărea în timp ce muta un alt ziar în grămada cu improbabile. Ştia la ce se gândea, dar n-a insistat.

— E ceva, a recunoscut el. Sora mea. Eu ar trebui să fiu cel care se ocupă de ea. Dar am treburi importante aici, în Elendel. Plus de asta, nu mai sunt omul ăla.

— Trebuie neapărat să fii omul *ăsta* sau omul *ăla*? a întrebat ea.

— Trebuie să fac alegeri. Toată lumea trebuie să le facă.

— Şi cu momentul când te-ai întors prima oară în Elendel cum rămâne? a întrebat ea. Când te-ai hotărât prima oară să-ţi agăţi armele în cui?

— Acum e altceva, i-a explicat el. Pe atunci fugeam de mine însumi. Am încetat să mai fug în urmă cu şase ani, în munţi, Steris. *Ăsta* vreau să fiu. Sunt fericit aici.

Ea s-a sprijinit de el, căldura constantă ce-i era aproape.

— Câtă vreme ştii, a şoptit ea, că nu trebuie să fii unul sau celălalt. Nu trebuie să fii doi oameni, Wax, cu două vieţi diferite. Acei oameni sunt una şi aceeaşi persoană. Iar acea persoană este bărbatul pe care-l iubesc.

El s-a gândit la asta, la zilele când se întorsese în Elendel – hotărât să-şi lase în urmă trecutul din Ţinuturile Necruţătoare. Pentru că asta credea că *trebuia* să facă. Şi... ei bine, pentru că se rupsese o bucată din el. O rană cumplită, redeschisă în cele din urmă de întoarcerea lui Lessie.

În timp ce zăcea aproape mort pe un vârf de munte îngheţat din sud, i se schimbase perspectiva. Când se întorsese în Elendel, reuşise să *trăiască* din nou. Să se dezvolte, să se schimbe. Şi totuşi... oare asta însemna că el, cel din trecut, *nu mai era* el? Oare inelele din interiorul unui copac făceau mai puţin parte din el pentru că nu mai erau expuse la aer?

— Îmi fac griji pentru ei, i-a mărturisit el lui Steris. Şi îmi fac griji pentru siguranţa Bazinului. Nu vreau să mă port de parcă n-aş avea încredere în Marasi şi Wayne. Dar...

A băgat mâna în buzunar şi a scos plicul cu cercelul. De care încă nu se folosise.

— Anul trecut, când VenDell mi-a oferit o misiune, nu părea atât de urgentă. Nu era atâta agitaţie în jurul ei. Mă tem că situaţia de acum a devenit prea gravă ca să mai poată fi ignorată. Prea periculoasă ca să poată fi oprită de nişte detectivi sau de intervenţia poliţiei, oricât ar fi de competentă.

— Încă un zeu, a şoptit Steris.

El a mai scos un plic.

— L-am făcut pe ăsta, a spus el, scuturând ceva din plic.

Un alt cercel. Dintr-un metal cu o nuanţă roşiatică. Era un simplu cercel cu şurub, cu o singură porţiune din trellium, bara din mijloc, pentru că metalul nu putea fi topit ca să fie forjat.

— Când le-am dat ţepuşa de trellium celor de la universitate, a explicat el, le-am cerut să mi-l facă. Pentru că Armonie a dat de înţeles că o să am nevoie de el.

— Crezi ce-a spus Marasi? a întrebat ea. Despre o altă cădere de cenuşă? Despre revenirea acelor... zile întunecate?

— Nu ştiu, a zis el. Dar VenDell spune că Armonie se teme. Iar *asta* mă îngrozeşte.

Steris a bătut cu degetul în teancul de ziare din poala ei.

— Hai să identificăm cel mai pesimist scenariu. Gândeşte-te la asta: care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla în situaţia de faţă?

— Cea mai mare temere a mea? a întrebat el, gândindu-se. Că suntem în urmă cu ani întregi. Că Set a ştiut despre interacţiunea dintre harmonium şi trellium de mai mult timp decât ştim noi – poate chiar de când s-a prăbuşit prima navă malwishiană aici. Mă tem că Set nu *iniţiază* un plan. Mă tem că suntem în *faza terminală* a acelui plan.

— E ceva ce putem căuta ca să dovedim asta? a întrebat Steris.

Wax s-a ridicat, cercetând cu atenţie camera plină de ziare, fiecare teanc dintr-un alt oraş.

— Dar-ar rugina... a spus el. N-ar trebui să căutăm explozii *accidentale.* Ar trebui să căutăm dovezi despre explozii *intenţionate.* Şi căutăm într-un teanc de ziare prea recente – dacă s-a întâmplat, s-ar putea să fi trecut deja cinci-şase ani. A făcut o pauză, după care a continuat: Ar vrea să facă teste. N-ar fi o singură explozie acum mult timp. Ar fi o serie de explozii... cumva ascunse... deoarece, în cazul în care aveau arma asta, voiau s-o dezvolte. S-o îmbunătăţească.

— Cum anume? a întrebat Steris. Să începem să căutăm furturi de harmonium?

— Mă îndoiesc că ar apărea aşa ceva în ziare, a spus Wax învârtindu-se prin cameră. Grupul Set se pricepe să-şi ascundă

manevrele legate de resurse, mai ales când vine vorba de contrabandă. Ancheta lui Marasi demonstrează lucrul ăsta.

Şi ce? Exista vreo cale de a găsi ce voia el? Dovezi referitoare la teste... la explozii pe care le ţinuseră ascunse...

— Cutremure, a şoptit Wax.

— Ce-ai zis?

— Cutremure, a spus Wax, îngenunchind lângă Steris. Testau exploziile în subteran, în grote. Unde erau izolate şi ascunse. Dar nu puteau păcăli seismografele.

S-au apucat să scotocească din nou printre articole – însă de data asta folosind alte criterii. Iar Wax trebuia să recunoască faptul că încălca puţin regulile, aruncând o privire şi la conţinutul articolelor, nu doar la titluri. Steris îi dădea un ghiont dacă petrecea prea mult timp făcând asta, dar era curios. Şi entuziasmat.

Răspunsurile erau în mod sigur undeva acolo.

Au căutat vreo trei ore bune. Dar, la miezul nopţii, Wax a găsit. O serie de articole dintr-un ziar din Elendel despre ceva ce se întâmpla în Bilming.

— Un metrou? a întrebat Steris, încruntându-se.

— Relatări, i-a explicat Wayne, despre cutremure ciudate în oraş, care-au început cu ani în urmă. Oficialităţile au explicat repede că în Bilming se hotărâse construirea unei linii de cale ferată subterană, ca în Elendel.

— Ar putea fi adevărat, a spus Steris, citind un alt ziar care dezvolta ideea. Am folosit explozibili ca să aruncăm piatra în aer şi să construim linia de metrou.

— Dar de ce-ar avea Bilmingul *nevoie* de un metrou? Are calea aia ferată suspendată cu care se tot mândreşte. Locuitorilor le place *la nebunie* să se dea în spectacol cu ea. Plus că exploziile alea durează de patru ani şi jumătate – şi nu au nici măcar o linie de metrou funcţională.

— Suspect, a spus Steris. Foarte suspect. O nouă iniţiativă a avut loc acum şapte luni... Sunt relatări despre clădiri zguduite de detonări pe scară largă... Au fost detectate tocmai aici, în Elendel.

— Vorbesc despre un scandal financiar, cu firme de construcţii care au sustras fonduri. Dar este evident că e vorba de ceva mai mult.

Steris a aprobat din cap. Ziarul care descoperise informaţia nu era cea mai de încredere sursă – era cel mai recent ziar care publica poveştile cusute cu aţă albă ale nerodului ăluia de Jak –, dar acolo *era* ceva, după cum confirmaseră şi alte ziare, acum că ştiau ce căutau.

Dar-ar rugina... s-a gândit el. Grupul Set făcea teste sub zone populate? De ce? Pur şi simplu acolo găseau cavernele? S-ar fi putut să fie ceva chiar mai grav decât se temuse el. Oare nu-şi construia Bilmingul o flotă?

Ba da. Şi în alte articole se vorbea despre asta. Se părea că şantierele navale din Bilming creau o forţă de apărare pentru Bazin, în eventualitatea unui atac dinspre sud. Dar a început *înaintea* sosirii primelor aeronave malwishiene – şi era clar că le plăcea să arate de ce erau capabile armele lor.

Se presupunea că acele nave erau sub controlul Elendelului. Însă nimeni nu credea asta.

— Wax... a spus Steris. Lista aia de transporturi din carnetul lui Marasi. În care verificau cât de aspre sunt controalele vamale. Cât de greu ar fi să transporte ceva ilegal *înspre* Elendel...

Wax a fost cuprins de un fior. Ce-ar fi putut să vrea să transporte ilegal în Elendel?

O bombă.

— De parcă ar fi verificat diferite dimensiuni ale încărcăturii, a spus el. Şi care era probabilitatea ca mărfurile să fie inspectate atunci când erau aduse cu trenul sau cu camionul.

— Şi cât de mare ar putea fi această bombă? a întrebat Steris. Teoretic vorbind.

— Generatorul ar trebui să fie mare, a explicat Wax. Dacă funcţionează după principiile mecanice pe care le-am descoperit, atunci au nevoie de *foarte multă* energie. Mai multă decât pot duce firele simple, conectate la case, sau chiar în zone industriale. Probabil că ar trebui să construiască o carcasă foarte mare pentru dispozitiv.

— Ceea ce explică de ce verificau care dintre dimensiuni trezesc suspiciuni şi care nu. Wax, dacă ai dreptate, atunci ziarele indică faptul că făceau testele astea de mai bine de *patru ani.* Teste reuşite. S-ar putea să *aibă* deja bomba. Caută doar...

— ...o cale de-a o aduce în oraş.

Dar-ar rugina... S-a uitat spre masa laterală şi spre plicuri. Apoi, în cele din urmă, a scos primul cercel din plic – cel pe care i-l trimisese Armonie. Trecuseră şase ani. Devenise tot mai reticent când era vorba de Armonie. Nu-l mai ura pe Dumnezeu, şi totuşi...

S-a uitat la Steris, care a dat din cap. Aşa că-şi puse cercelul în ureche.

Şi dintr-odată s-a trezit în alt loc.

Plutea, vedea întreaga lume dinaintea lui şi întinderea întunecată de dincolo de ea. Pentru o clipă a fost dezorientat, deşi picioarele păreau a-i păşi pe teren solid. Era tulburător.

De obicei, aşa ceva nu se întâmpla când folosea un cercel. Dar mai fusese *într-adevăr* acolo. Pe acel vârf de munte îngheţat.

Armonie era în depărtare. O siluetă senină, în veşminte tradiţionale terrisiene. Cu ochi blânzi. La început şovăitor, Wax a străbătut podeaua invizibilă şi s-a îndreptat spre el. Dacă-şi dezlipea privirea de el, Armonie părea vast cât Cosmerul – două aripi atotcuprinzătoare. Una albă, alta neagră. Se contopeau în rotocoale la mijloc, cu marginile întinse spre infinit.

În centrul întregii scene se afla acea siluetă. Terrisian. Cu capul ras. Cu trăsături rotunjite şi o faţă prelungă. Un chip intrat în legendă, cu mâinile la spate. Părea îngrijorat.

— Ultima oară când am fost aici, a spus Wax, eram mort.

— Muribund, a zis Armonie. Chiar în pragul morţii. Uneori mi se pare că acolo sunt şi eu. Mereu acolo, ca o monedă ţinută în echilibru pe cant... cu hăul de o parte şi de alta...

— Unde e roşeaţa pe care-am văzut-o ultima oară? a întrebat Wax, făcând un semn din cap spre planetă.

Cu şase ani în urmă, o ceaţă roşie cuprinsese planeta, de parc-ar fi vrut s-o înghită.

— Ai alungat-o?

— Nu, a spus Armonie încet. A învestit planeta. M-a învestit... pe mine. Ceea ce-ai văzut tu e ca un giulgiu, Waxillium. Am reacţionat prea lent. E... o slăbiciune care, în mod periculos, prinde tot mai multă putere înlăuntrul meu. Până să-mi dau seama ce se întâmpla, am şi fost acoperit de giulgiu. Nu mă doare, ci doar mă împiedică să văd.

— Adică...

— Nu ştiu ce se întâmplă, a spus Armonie încet, fixând planeta de jos cu privirea. Ce face Trell? Ce au de gând? Au ridicat ceaţa aceea ca pe un soi de paravan. Când am atacat-o, ceaţa mi-a afectat puterea de a vedea în viitor. Temporar. În câţiva ani am să scap de ea. La cum măsoară zeii timpul, e o nimica toată. Şi totuşi...

— Şi totuşi, acum e primejdios.

— Da, a spus Armonie. Asemenea unui miop, văd primejdia pentru că e foarte aproape. A ezitat, apoi s-a uitat la Wax: Te văd, te aud. Suntem Conectaţi. Astfel, ştiu ce-ai descoperit. Credeam că am mai mult timp la dispoziţie. De-abia acum îmi dau seama că m-am mişcat prea lent. Mult prea lent, din nou...

Wax s-a gândit la asta, cugetând profund. Acelea nu erau concepte sau probleme ce puteau fi abordate superficial. Dumnezeu orbise. Cu toţii erau cu ani întregi în urma inamicului. Se dezvolta o bombă şi se căuta o cale de a se ajunge în inima oraşului său.

O întrebare a ieşit la suprafaţă. Una de căpătâi pentru oricare om al legii. Dacă voiai să opreşti pe cineva, trebuia neapărat să ştii ce voia persoana respectivă. Cine *era* ea.

— Armonie, cine e Trell? a întrebat Wax.

— Trell este zeul Autonomie, a răspuns Armonie. Ceea ce noi numim un Ciob de Adonalsium. Autonomie are o putere asemănătoare cu a mea, o forţă periculoasă cu care manipulează însăşi natura realităţii şi a existenţei. Deşi Autonomie este deţinut de o femeie numită Bavadin, chipurile ei multiple – sau avataruri – acţionează independent. Trell, un zeu masculin din vechile cronici, poate fi considerat unul dintre acestea.

Wax a clipit.

— Nu te aşteptai la un răspuns atât de sincer? a întrebat Armonie.

— Nu întotdeauna am primit asemenea răspunsuri în trecut.

— Mă străduiesc să mă descurc mai bine.

Era... oarecum la fel de tulburător cum fusese să audă că Armonie fusese orbit. Dumnezeu nu ar trebui *să se străduiască* să fie mai bun.

— Rareori ai ocazia să vorbeşti cu Autonomie însăşi, a continuat Armonie. Aşa cum am avut ocazia să descopăr, ea

comunică prin avataruri. Uneori prin bucăţi din sine însăşi cărora le-a permis să capete un dram de conştiinţă de sine, alteori prin aleşi pe care i-a înzestrat cu o parte din puterea ei. Autonomie s-a hotărât să ne distrugă lumea, deoarece constituie o ameninţare la adresa ei. Dar cred că a fost convinsă s-o lase să meargă mai departe, câtă vreme poate fi... controlată. Autonomie mi-a dat un ultimatum anul trecut, când simţeam că încep să orbesc, presupunând că aveam să ajung la un nivel de disperare maxim. Mi-a cerut să-i dau ei lumea asta şi să mă mut în alta. Am refuzat... Iar unul dintre ultimele lucruri pe care le-am văzut a fost persoana pe care Autonomie a ales-o. Aceeaşi persoană care a convins-o că lumea aceasta are valoare şi i-a prezentat un plan pentru cucerirea ei.

— Sora mea?

Armonie a aprobat din cap.

— Lidera grupului Set. Învestită de Autonomie. Avatarul unei divinităţi în această lume.

Wax a expirat încet. Telsin.

Gândul la ea l-a făcut să simtă imediat junghiul trădării. A retrăit sentimentul pe care l-a avut atunci când şi-a dat seama, într-un moment îngrozitor, că avea să-l împuşte. În ciuda dragostei sale, a încercărilor lui de-a o ajuta, ea acţionase mereu împotriva lui.

Durerea era cumplită, chiar dacă trecuseră atâţia ani. Şi-a dat seama că nu lăsase *tot* trecutul în urmă. Rămăsese un gol, ca o rană deschisă, expusă la aer.

Când se gândea la sora lui, înzestrată cu puterile unei zeiţe... Dar-ar rugina!

Telsin îşi petrecuse tinereţea manipulându-i pe oameni. Aşa încât să-i meargă ei bine. *Întotdeauna* făcea aşa. Fusese destul de rău când reuşise să-i convingă pe cei mari că era drăguţă, ascultătoare şi fără cusur – în timp ce se furişa cu prietenii ei. Devenise periculos când a început să joace jocuri cu mize mult mai mari cu elita oraşului. Iar situaţia a devenit ucigătoare când a descoperit grupul Set şi a început să influenţeze politica lumii.

Ce avea de gând să facă cu asta?

— Şi-abia acum îmi spui? a întrebat Wax.

— Te-am contactat cu un an în urmă, a spus Armonie. Iar tu... tot n-ai vrut să vorbeşti cu mine. Şi am încercat să respect treaba asta.

La naiba...

— Dar, Wax, a spus Armonie încet, a venit iarăşi vremea. Am nevoie de o sabie.

O sabie. Asta fusese el când o ucisese a doua oară pe Lessie. Curăţase mizeria lăsată de Dumnezeu. Executându-i kandra răzvrătit care înnebunise din cauza lipsei de ţepuşe.

— Ştiu că te-ai schimbat, a zis Armonie. Te-am auzit mai devreme. Ştiu că eşti fericit. Ştiu că nu mai vrei să ai de-a face cu treburile mele.

— Dar soră-mea are puterile unui zeu, a spus Wax. Dar-ar rugina... Marasi şi Wayne... Oare ştie ea ce planuri au ei cu operaţiunea asta? Prietenii mei sunt în pericol?

— Mi-aş dori să-ţi pot spune, a zis Armonie. Din câte cunosc, inamicul nu ştie nimic despre planurile lor. Dar... eu sunt orb, iar sora ta este extrem de periculoasă. Wax, am încercat să rezolv problema asta şi pe alte căi. Nu am reuşit. Aşa că am revenit la singura armă pe care m-am putut baza întotdeauna.

Wax a tras adânc aer în piept.

— Spune-mi ce ştii.

— Eşti de acord?

— Mai întâi spune-mi ce ştii. Despre planurile surorii mele, despre zeul ăsta. Tot ce-ar putea fi relevant.

— Cea mai mare parte din poveste ţi-am spus-o. Poate-ar trebui să ştii că fiecare dintre acele puteri – Cioburi – are ceea ce noi numim o Intenţie. O motivaţie pentru a acţiona. Eu am două: una care mă împinge să apăr şi să protejez şi alta care mă împinge să distrug. Autonomie e hotărâtă să se despartă de noi, să pornească pe drumul ei. Îşi împinge adepţii să-şi dovedească loialitatea şi îi răsplăteşte pe cei îndrăzneţi, care supravieţuiesc în ciuda oricărui risc. Respectă planurile şi realizările mari. Presupun că de aceea a convins-o sora ta să nu distrugă cu totul planeta noastră. Sau cel puţin să amâne distrugerea ei.

— Telsin plănuieşte în continuare ceva catastrofal, a spus Wax. Încearcă să distrugă Elendelul. Dar cu ce s-ar alege în felul ăsta? Celelalte oraşe s-ar revolta în faţa unei distrugeri

atât de cumplite; n-are cum să creadă că o vor urma dacă ucide atât de mulţi oameni.

— E disperată, a zis Armonie. Sora ta s-a stabilit în Bilming. Ai s-o găseşti acolo, clădindu-şi un nou imperiu. Probabil ştie că zeul ei e încă dornic să declare război poporului nostru şi să-l anihileze. Deci se străduieşte cum poate. Dacă Telsin distruge Elendelul, îi poate dovedi lui Trell că e în stare să conducă această planetă. Nu ştiu dacă asta e cu adevărat motivaţia ei, însă pare cea mai probabilă. Aruncându-i o privire, Armonie a continuat: Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că va ajunge atât de departe.

Wax şi-a ferit privirea, dar îi era greu să-l învinovăţească pe Armonie. El însuşi fusese orb în privinţa lui Telsin, ani la rând – şi nu avea drept scuză vreun giulgiu divin. Mereu considerase că, dintre toţi oamenii, doar el o cunoştea cu adevărat. Până când s-a trezit în postura de simplu pion în jocurile ei, căruia i se arătase sub un chip fals. L-a făcut să se simtă ca un tâmpit. Oare de ce crezuse că avea să-i păcălească pe toţi, în afară de el?

Pentru că o parte din el chiar îşi iubise sora. Până în momentul în care ea apăsase pe trăgaci, iar el aflase adevărul. Pentru ea, familia nu era decât un fir trainic cu care să lege şi să manipuleze.

— Dacă descoperirea ta este adevărată, a spus Armonie, s-ar putea să nu am prea mult timp ca să mă eliberez de giulgiu. Autonomie mobilizează o armată din afara acestei lumi ca să invadeze şi să distrugă pe oricine de pe această planetă. Telsin vrea să evite asta. Ambele planuri sunt catastrofale pentru noi, şi ambele au fost puse în mişcare.

La naiba... Wax a tras adânc aer în piept.

— M-ai pus să fac un al doilea cercel. Asta m-a convins în cele din urmă să vorbesc cu tine. De ce?

— Speram să funcţioneze, a spus Armonie, cu umbra unui zâmbet. Un mister reuşit e cea mai bună invitaţie.

— Şi? Ce să fac cu el?

— Când Vin, Războinicul în Ascensiune, s-a opus Năruirii, ea nu şi-a dat seama că era legată de el prin micul cercel purtat de ea. Acesta i-a permis lui să îi pătrundă în minte, să discute cu ea. Să se conecteze cu ea. Şi, făcând un semn din cap spre cercelul lui Wax: Cu o ţepuşă de trellium, vei fi conectat

la avatarul lui Trell – la fel cum eşti acum conectat cu mine. O să te poată simţi, iar tu ai s-o poţi simţi pe ea.

— Nu ştiu dacă e o idee bună, a spus Wax, clătinând din cap. Ori de câte ori ne întâlnim, mă depăşeşte. N-ar trebui să încerc să intru în jocurile ei.

Armonie a zâmbit. Un zâmbet stins, din partea cuiva prea împovărat ca să fie dispus să zâmbească. Părea s-o facă înadins, cu efort.

— Cum doreşti. Este un instrument de care te poţi folosi. Eu am tot pierdut joc după joc cu Autonomie, dar încă am ajutoare pe care ţi le pot trimite. Unele nu-şi dau seama că eu am fost în spatele mobilizării lor. Şi totuşi, nu am înţeles cât de urgentă este misiunea noastră. N-am ştiut că bomba lor ar putea fi gata. Am fost prins cu garda jos. Cred că ăsta a fost obiectivul lor. Aşa că trebuie să te întreb. Vei fi din nou sabia mea, Waxillium?

— Este absolut necesar?

— Depinde de ce părere ai despre posibilitatea ca sora ta să-mi ia locul în calitate de supraveghetor al acestei planete.

— Chiar... există posibilitatea asta?

— Da.

— La naiba...

— Dejoacă lui Telsin, iar Autonomie va renunţa la ea. Asta-i cea mai bună soluţie pe care o avem.

— Şi cu armata pe care-o aduce Autonomie cum rămâne?

— Va trebui să sperăm că ne mai rămâne timp să o oprim după ce vom fi zădărnicit planul surorii tale.

Nu părea cine ştie ce strategie. S-a uitat la Armonie, iar de data asta a văzut ceva diferit. Nu nemărginirea puterilor lui şi nici figura lui legendară. Ci un om. Aruncat fără voia lui într-un război pentru care nimeni nu era pregătit, încercând să prindă din zbor nişte puteri pe care alţii reuşiseră să le stăpânească după mii de ani.

Se străduieşte din răsputeri, a gândit Wax. *Şi se chinuie să nu se lase strivit de cele două puteri opuse pe care le deţine. Are nevoie de ajutor, iar eu sunt singurul de care dispune.*

Când Wax fugise în Ţinuturile Necruţătoare, o făcuse pentru a evada – dar *rămăsese* pentru că oamenii aveau nevoie de el.

Găsise pacea în Elendel. Nu avea să se întoarcă pe teren pentru că-şi dorea sau avea nevoie de asta. De data aceasta, avea să meargă pentru că *era nevoie* de el.

— Pentru ultima oară? a întrebat Wax.

— Promit, a spus Armonie. Pentru ultima oară.

— Bine, a zis Wax, simţind în clipa aceea că-l apasă o greutate. O opresc eu pe Telsin. Dar tu va trebui să te ocupi de Autonomie.

— Dă-mi timp, a spus Armonie. Timp să-mi revin. Timp să construiesc alianţe mai extinse în anii ce vin, ca s-o putem înfrunta ca o planetă unită.

— Tot nu înţeleg cum obţine Telsin ceea ce vrea dacă bombardează Elendelul, a spus el. E absurd. Ea e mult mai raţională. *Sigur* are de gând să ne supună acestei ameninţări până când cedăm. Poate are de gând să... ştiu şi eu, să detoneze o bombă într-un munte-de-cenuşă ca să ne intimideze?

— Poate. Nu îi cunosc planul definitiv. Îmi pare rău.

Atunci era un mister. Cu o miză incredibilă. Wax l-a privit pe Armonie în ochi.

— Există ceva ce nu-mi spui?

— Multe lucruri, a recunoscut Armonie.

— Unele dintre ele vor produce suferinţă, aşa cum s-a întâmplat cu Lessie?

— Nu în mod intenţionat, a spus Armonie. Dar nu pot să-ţi promit c-ai să supravieţuieşti acestei încercări. Sau că, dacă îi vei supravieţui, nu te va durea. Nu pot să promit mare lucru în perioada asta.

Wax a strâns pumnul.

— Ai încredere în mine, Waxillium? a întrebat Dumnezeu.

— Nu, a spus Wax cu sinceritate. Dar în ea am şi mai puţină încredere. Ţi-am zis deja că te ajut. Dar nu sunt doar o sabie, Armonie. Sunt şi om al legii. Am să aflu ce face Telsin. Voi răspunde la întrebările la care tu nu poţi să răspunzi. Am s-o opresc în felul ăsta.

— Îţi mulţumesc.

Într-o clipă, Wax era înapoi în apartamentul lui. Nu îl părăsise, nu din punct de vedere fizic. Steris a îngenuncheat lângă el, îngrijorată.

— A fost orbit, a spus Wax. Nu şi-a dat seama cât de urgentă era problema şi m-a rugat să-l ajut. Să intervin şi s-o

opresc pe sora mea. Şi, luând-o de braţ, a continuat: Îmi pare rău. Trebuie să plec. Ştiu c-ai să-ţi faci griji pentru mine.

— Normal c-o să-mi fac griji pentru tine. Dar crezi că, dacă rămâi, n-o să-mi fac? Dacă ai dreptate în privinţa asta... Nu e vorba de mine sau de ei, Wax, a continuat ea ridicându-se în picioare. Nu e vorba de politică sau de allomanţie. Nu e vorba de mine sau de Lessie. N-a fost *niciodată* ori una, ori alta. Partea aia din viaţa ta nu s-a încheiat doar pentru că n-ai avut nevoie de ea o vreme. Acum ai nevoie de ea. Cu toţii avem nevoie de ea.

El s-a ridicat alături de ea.

— Va trebui să-mi iau mantaua şi pistoalele de la conac.

— Le am aici, a spus ea, mutând câteva teancuri de ziare şi dând la iveală un sac de la curăţătorie – din care a scos mantia de ceaţă.

— Trebuia să mă gândesc c-ai să o duci la curăţătorie, a spus el. Îţi mulţumesc pentru...

S-a auzit o bătaie în uşa de la intrare. S-au uitat unul la celălalt. Oare cine venea la ei, la ora aia atât de târzie, când până şi servitorii fuseseră trimişi acasă? Wax s-a dus să verifice, iar afară – în holişorul care ducea în holul ascensorului – a găsit un pachet.

A închis uşa şi i-a arătat pachetul lui Steris. Când l-a desfăcut, a văzut un rând de şaisprezece fiole conţinând o soluţie ce părea a fi alcool, cu bucăţele de metal în el. Ultima avea un dop vopsit în roşu, cu un bileţel. *Foloseşte-le pe celelalte în locul fiolelor tale obişnuite. Pe ultima foloseşte-o doar în caz de urgenţă.*

Wax le-a luat cu un aer solemn. Apoi, din dulapul încuiat de lângă perete, şi-a scos seiful, de unde a luat două pistoale complet din aluminiu, unele dintre cele mai reuşite creaţii ale lui Ranette. Răzbunătorul II şi Supravieţuitorul-de-oţel.

Prima era o armă puternică, de calibru mare, proiectată să depoziteze cartuşe anticeaţă în două camere suplimentare. Acele cartuşe erau supradimensionate, iar gloanţele erau cu explozie secundară, pentru a face faţă hemalurgiştilor. Ranette le inventase ca să smulgă cu forţa ţepuşele din corpul unei persoane de la distanţă mică. A doua armă era un pistol modern de calibru mediu cu o ţeavă foarte lungă, pentru mai

multă precizie. De obicei îl încărca cu gloanţe obişnuite care puteau fi împinse.

Le băgase în nişte teci în care ţinuse până de curând pistoalele lui descărcate. Şi mai erau tot felul de lucruri în seiful acela. O geantă pentru arme, de şaizeci de centimetri lungime, în care era o armă deosebită, desfăcută în câteva bucăţi ce puteau fi asamblate. Părea cea mai letală dintre armele concepute de Ranette. A ezitat când a pus mâna pe ea. Era o armă destinată nu unui om al legii, ci unui soldat. Menită să distrugă.

A pus arma înapoi în geantă. Nu avea să aibă nevoie de ea. Era un om al legii.

Steris s-a îndreptat în grabă spre el cu raniţa lui imensă, mai încăpătoare decât cele obişnuite şi făcută din piele groasă, pentru provizii. I-a pregătit muniţia şi nişte fiole cu metale suplimentare – plus, la cum o ştia, mâncarea de prânz –, în timp ce el îşi aduna din birou, în grabă, câteva lucruri de care ştia că s-ar fi putut să aibă nevoie. Printre ele, o centură cu un săculeţ căptuşit cu aluminiu, pentru fiolele cu metal. Îl putea închide, iar fiolele de sticlă aveau să devină de neatins pentru allomanţii inamici. Acolo şi-a pus jumătate dintre fiolele trimise de Armonie.

Când s-a întors, ea i-a ţinut mantia de ceaţă, pe care el a apucat-o cu ambele mâini.

— Steris, a spus el, Senatul... Nu pot să fiu în două locuri în acelaşi timp. Poţi să vorbeşti tu cu guvernatorul? E un moment nepotrivit pentru o plecare, acum că a sosit noul ambasador. La naiba... poate n-ar strica să-l pregătim pe guvernator pentru ce-i mai rău, explicându-i că există posibilitatea unei bombe.

— Nu ştiu dac-o să mă asculte, a zis ea. Senatorii şi guvernatorul nu te ascultă nici măcar pe tine – pe mine n-or să mă bage-n seamă.

— Totuşi, ar trebui să încercăm.

— Am putea... să desemnăm pe cineva să ne reprezinte casa...

— Steris, a spus el, m-am oferit să conduc casa datorită visurilor *tale* legate de ce am putea face. Visurile tale minunate. Ai văzut în mine pe cineva care poate face ceea ce trebuie făcut, şi ai avut dreptate. Şi, luând-o uşor pe după umeri:

Iar eu văd în tine aceeaşi persoană. Ba chiar una mai bună. În ultimii ani, am lucrat cu ideile tale. Cu *geniul* tău. Poţi conduce la fel de bine ca şi mine. Chiar mai bine.

— Nu mă pricep la oameni, a şoptit ea. O să stric totul. M-am gândit, mi-am făcut planuri, şi ajung mereu la aceeaşi concluzie. Nu sunt de încredere când vine vorba de ceva de o asemenea importanţă; ne trebuie o persoană mai potrivită.

— Şi dacă eu sunt de altă părere? a întrebat Wax. Dacă eu consider că eşti fără doar şi poate cea mai *potrivită* persoană pentru a reprezenta casa noastră? Se apropie un război – şi o să fie şi mai rău dacă descopăr într-adevăr o conspiraţie în Bilming. Avem nevoie de cineva care să-i oprească pe toţi exaltaţii ăştia. Pe cineva meticulos, care să ia în considerare toate posibilităţile.

— Eu... nu ştiu... dacă pot face asta.

— *Eu* cred în tine, Steris. Dacă vrei, pot desemna pe altcineva. Dar cred că tu ne poţi reprezenta cel mai bine.

Ea l-a privit în ochi. Apoi, ezitând, a aprobat din cap.

— Mulţumesc, a spus el.

— Dacă tu *chiar* crezi că aşa e cel mai bine, am să încerc. Nu mă pricep la oameni, dar tu te pricepi. Deci e logic să ai, probabil, dreptate. În privinţa mea. Du-te, a mai spus ea strângându-l în braţe. Mă descurc eu cu Senatul. Într-un fel sau altul.

El a sărutat-o, încă ţinându-şi mantia de ceaţă într-o mână şi cuprinzând-o pe ea cu cealaltă. În timpul ăsta, două mânuţe i-au cuprins de picioare pe el şi pe Steris.

— Max! a zis Steris, întrerupând îmbrăţişarea şi uitându-se în jos. De ce nu eşti în pat?

— Pentru că sunt aici, a spus el.

Ea l-a ridicat în braţe în timp ce Wax a făcut un pas în spate pentru a-şi pune mantaua, după care şi-a aruncat sacul greu cu muniţie pe umăr.

— Acum trebuie să te duci să te lupţi cu monştrii? a întrebat Max.

— Dacă reuşesc să dau de ei, a spus Wax.

— Îi găseşti tu, a răspuns Max. Eşti cel mai tare detector din câţi au existat vreodată. Mi-a zis mie unchiul Wayne. Zicea că tu poţi să găseşti orice comoară care s-ar putea găsi vreodată.

— Am găsit deja cele mai mari comori, Max, a spus Wax întorcându-se, cu franjurile mantiei de ceaţă foşnind în felul acela cunoscut – ca nişte şoapte într-o limbă străveche. Acum nu trebuie decât să am grijă să fie în siguranţă.

A deschis uşile balconului şi s-a avântat în văzduh, spre Bilming. Stele sclipeau deasupra şi dedesubtul lui – o autostradă străjuită de lumini îi arăta drumul înainte.

Kyndlip Ternavyl, Editor and Proprietor

SEASONS

"," an Originators Proverb 54

'REMACY BILL
BASIN UNITY
RESS OR PERNICIOUSNESS?

BELOVED EDITOR STILL MISSING

It's been eight days since our editor's husband and children tearfully pled for her safe return. Since then, our reporters have combed the city, pestered the mayor, and followed each lead you dear readers have submitted. Until further notice, and barring any urgent information, our daily updates will run on the back. Please continue sending tips to our offices on the corner of 109th and Stratten Way.

Kyndlip Ternavyl

Vif!
SPARKLE
DRINK

BEWARE!

COPYCATS CLAIM TO HAVE FOUND
THE SECRET FORMULA

But these unscrupulous imitators only seek access to your pocketbook and will try to fool you into drinking less than the best. If your druggist says something else is "good enough," tell them:

"I KNOW THE DIF
GIVE ME VIF"

(Paid for by the Vif Sparkle Co.)

TUNNEL TREMORS STOP ... FOR NO

A sign the city is ready to abandon its underground

It's every Bilminger's favorite gripe: when will construction crews finish the underground rail line? Initiated over four years ago with a bloated budget that rusts the metals of every Bilming taxpayer, the subway was to provide relief to the city's traffic problems. While little progress has been seen on the underground rail, in the same amount of time, the Bilming Transportation Authority has added lines to the raised rail more lanes to the high At this point, do we need an underground way, especially when construction coincides the small earthquakes rattle our nerves every months?

More coverage on back:
Owner of Soothing
Grateful for Public

ALLOMANCER JAK SETTLES WITH SIDEKI

Allomancer Jak has reached a settlement with his former sidekick, Handerwym Terrisborn, who claims the famous media mogul skimmed Terrisborn's stakes in the company to invest in new media ventures, like the flash-in-the-pan evanoplays of several years ago. While Jak's adventures will continue in *The Sentinel of Truth*, "Handerwym Presents" will now be exclusive to our broadsheet in Bilming.

"This was my intention all along," said Jak to a crowd of eager fans, "to train dear Handerwym in the ways of greatness and then cut apron strings, push him the nest, and watch him or swim. Besides, now don't have to pay him, focus my time and mana writing my memoirs and ploring promising new of storytelling. Let you what's next: vitriol they're stories you can even if you don't know letters!"

When asked for comm Terrisborn just closed eyes and sighed.

More details on back: If the judge let Jak keep the

and leeched her steel reserves.

"Give me the compass," I said, "and we'll leave you at the next outcropping."

Vila peered over her shoulder at the approaching stone where the Haunted Man waited.

She glanced at me, her eyes wide, no doubt realizing

PARTEA A DOUA

20

Marasi a reuşit să doarmă câteva ore, cuibărită pe locul din faţă al camionului, în timp ce convoiul se îndrepta spre Bilming. Din fericire, reuşiseră să recruteze şoferi de la secţia de poliţie, de la paza de noapte, deci erau obişnuiţi să lucreze la ore mai puţin obişnuite. Şoferiţa ei nu era vorbăreaţă. Femeia-şi purta geaca cu gulerul ridicat, iar pe cap avea o şapcă ce-i ascundea chipul. Membrilor echipei li se spusese să-şi păstreze deghizarea chiar şi în timp ce conduceau.

Când a aţipit Marasi, treceau prin întunericul sumbru de dincolo de Elendel. Când a clipit şi a deschis ochii, soarele răsărea, iar ei treceau prin suburbiile Bilmingului. Marasi nu fusese niciodată în oraş, deşi se afla la doar câteva ore de mers cu trenul de-a lungul coastei, dar înţelegea destul de bine de ce era atât de important din punct de vedere politic.

Pe măsură ce traficul înspre oraş se aglomera, Bilming lua înfăţişarea unui important port şi şantier naval. Fiind un oraş situat la malul mării, putea face comerţ cu celelalte oraşe de pe coastă, fără să ţină seama de monopolul feroviar al Elendelului. În plus, era un port esenţial pentru comerţul cu Continentul Sudic – unde o mare parte din comerţ se desfăşura folosindu-se transportul oceanic obişnuit, nu aeronave.

Descoperirea acelor noi teritorii adusese bogăţie Bilmingului. Iar bogăţia însemna putere. Mulţi din Elendel considerau că îi lăsaseră pe cei din Bilming să devină mult prea independenţi – aşa încât în ultimii ani oraşul ajunsese să fie singurul din Bazin care putea constitui un rival redutabil al Elendelului.

Mulţi din capitală vorbeau cu dispreţ despre Bilming, considerând că era un avanpost rural cu marinari semianalfabeţi

şi docheri beţivani. Marasi ştia mai bine. Nu era o aşezare rurală prăpădită; Bilming era o metropolă în devenire.

A trecut prin suburbii cu case frumos înşirate – dar şi pe lângă mai multe suprafeţe de teren ce fuseseră împrejmuite, pentru a fi în cele din urmă umplute. Multe proiecte erau în construcţie, se ridicau case, fiecare în stil diferit, nu vedeai două acoperişuri la fel. Nici două uşi în acelaşi loc. Şi totuşi, exista o *simetrie* ciudată. Una de care nu-şi prea putea da seama.

Era aceeaşi zonă centrală unde – deşi îndepărtată – putea vedea pilonii pe jumătate finisaţi ai zgârie-norilor înălţându-se precum legendarele turnuri din Kredik Shaw. O clădire ce domina peisajul, chiar în mijloc, era cea mai îndepărtată. Probabil avea vreo şaptezeci-optzeci de etaje, rivalizând cu cele mai înalte clădiri din Elendel.

Fiecare clădire – mai ales cea din mijloc – avea un aspect ciudat care amesteca atmosfera unei fortăreţe cu linii suple, moderne şi finisaje din oţel. Pe măsură ce se apropiau, şoseaua trecea pe sub o cale ferată suspendată, de mari dimensiuni, care înconjura oraşul. Unele secţiuni erau neterminate, însă porţiuni mari din ea erau deja în funcţiune.

Totul avea un aspect metalic, ca de oţel şlefuit, accentuat de scheletele clădirilor ce se înălţau, cu grinzile la vedere. Clădirile finisate aveau acoperişuri sau faţade metalice – nu întotdeauna şlefuite, adeseori cu patină. Efectul general al feluritelor forme de clădiri oferea o linie coerentă.

Era impresionată. Chiar şi pe jumătate terminat, oraşul părea să aibă un plan bine închegat. Concepţia lui emana prin toţi porii industrie, progres şi realizări. Au trecut pe lângă numeroase panouri publicitare ce ridicau în slăvi autoguvernarea şi suveranitatea. Nu trebuia să citeşti prea mult printre rânduri ca să-ţi dai seama de tonul folosit. Independenţă faţă de Elendel.

— Tu ai observat, a întrebat şoferiţa, cum desenează copiii mereu casele la fel?

Marasi s-a încruntat, aruncându-i o privire. Femeia avea o voce mai profundă, dar Marasi nu putea ghici prea multe despre ea. Alesese camionul la întâmplare, unul care avea în spate cutii, nu poliţişti, în speranţa că va reuşi să doarmă.

— Nu pot să spun c-am băgat de seamă, a zis Marasi.

— E ciudat, a continuat şoferiţa. Bineînţeles că poţi să-ţi imaginezi forma. Un pătrat. Un acoperiş triunghiular. Uşa drept în mijloc. Două ferestre. Adesea un horn, deşi din ce în ce mai puţine case le mai au în zilele noastre. Ce casă arată *efectiv* aşa? Aproape niciuna. Şi atunci de ce le desenează copiii?

— Presupun că e mai uşor, a spus Marasi.

— Se prea poate, a zis şoferiţa. Sau poate că ei nu desenează o casă. Desenează *imaginea* unei case în viziunea altcuiva. Ce i-au văzut pe alţii desenând. O emblemă. Un simbol.

Marasi a mijit ochii.

— Interesantă observaţie, agent... cum te cheamă?

— Mi se spune Rază-de-lună, a zis femeia. Nouă ne plac numele de cod. E o chestie de-a noastră.

— Eu... n-am mai auzit cuvântul ăsta.

— N-aveai de unde să-l auzi, că aici nu există lună.

Femeia s-a lăsat în spate şi, întinzându-şi braţul peste volan, şi-a ridicat mâneca şi a scos la iveală un tatuaj roşu pe antebraţ, deasupra încheieturii. Acelaşi simbol ca pe cartea de vizită care-i fusese lăsată.

Încet, cu grijă, Marasi a întins mâna după pistolul din teaca de sub braţ.

— N-o să-ţi trebuiască ăla, a spus femeia, privind în continuare şoseaua.

Fuseseră obligaţi să încetinească mult, pe măsură ce se apropiau de centrul oraşului. Cine-ar fi crezut că era aşa un trafic într-un oraş exterior?

— Unde e poliţista care trebuia să conducă acest camion? a întrebat Marasi. Ce i-ai făcut?

— Nimic, a spus femeia. E în regulă. Dar mi se pare amuzant că primul lucru pe care-l întrebi se referă la ea. Adică, înţeleg... dar poate-ar trebui să-ţi mai stabileşti şi tu priorităţile, Marasi.

Marasi ţinea uşor între degete mânerul armei, dar fără să o scoată.

— Tu ai fost în peşteră? Persoana cu mască albă?

— Era neagră, a spus femeia, trecând micul test. Da. Eu am fost.

— Şi... eşti om?

— Sută la sută. Dar nu sunt localnică.

Şi-a dat jos şapca, dezvăluindu-şi părul drept şi negru prins într-o coadă de cal şi trăsăturile ieşite din comun. Avea o formă a ochilor pe care Marasi n-o mai văzuse niciodată, pomeţi proeminenţi.

— Eşti de pe Continentul Sudic?

— Nu.

Rază-de-lună a făcut un semn din cap spre oraş.

— Niciodată n-am putut suferi Bilmingul. Ar trebui să-mi placă faptul că s-au gândit atât de mult la proiectarea oraşului, însă mă tulbură mesajul. Se străduiesc din răsputeri să-i ofere fiecărei clădiri un caracter individual, dar se vede mult prea tare că felul în care sunt îmbinate e deliberat. Face ca munca artistului să pară lipsită de suflet.

— Şi de ce crezi că e aşa?

— Din cauza influenţei lui Trell, evident.

Marasi s-a aplecat în faţă.

— Spune-mi. *Te rog.*

Rază-de-lună s-a uitat la ea pentru prima dată. Nişte ochi atât de siguri pe ei, cu un zâmbet abia schiţat. Era o femeie care se infiltrase chiar în centrul unui grup de poliţişti şi nu părea câtuşi de puţin îngrijorată.

— Ce lacomă eşti, a spus Rază-de-lună. Nu întotdeauna le împărtăşim răspunsuri străinilor, Marasi.

— Aş putea pune să fii arestată şi interogată.

— Sub ce acuzaţii?

— Amestec în activitatea forţelor de poliţie.

— Amestec? Cum anume? Mie mi s-a cerut să conduc camionul ăsta.

— Hai, nu face pe şmechera cu mine! Te-ai pus în locul unui poliţist – plus că este împotriva legii să tăinuieşti informaţii vitale pentru o anchetă.

Femeia a zâmbit, îndreptându-şi din nou privirea spre drum.

— Ciudat cât de tare seamănă poliţiştii între ei, indiferent de planetă.

Indiferent de *planetă.* Dar-ar rugina...

Marasi ştia că mai erau şi alte planete, bineînţeles. Kandra vorbeau despre asta. Dar... fir-ar să fie... Tot era greu de acceptat.

Au oprit în timp ce câteva maşini din trafic îi depăşeau. Imediat după aceea, un cerşetor s-a apropiat de geamul din

dreptul lui Marasi. În conformitate cu instrucţiunile trecute în carneţel, Marasi a deblocat geamul, l-a lăsat în jos şi i-a dat cerşetorului ceva mărunţiş. Bărbatul murdar i-a întins o foaie de hârtie.

— Poţi să ajungi pe Biggle Way? a întrebat Marasi, citind biletul.

— Mda, a spus Rază-de-lună, virând pe următoarea stradă. E în zona industrială.

Camionul lui Marasi s-a instalat în faţă, iar convoiul a pornit pe urmele lui, toate cele zece camioane păstrând o linie dublă strânsă. La următorul colţ li s-a alăturat camionul lui Wayne. Îl vedea vorbindu-i şoferului, de-i picau ăluia urechile – era Hoid, şoferul lui Wax. Cum ajunsese *el* să fie implicat în operaţiune?

— Nu-mi dau seama în perioada asta, a spus Rază-de-lună, dacă eu stau cu ochii pe el, sau el stă cu ochii pe mine. Realist vorbind, amândoi stăm cu ochii pe aceiaşi terţi...

— Adică... *Hoid*? a întrebat Marasi. E angajatul lui Wax de ani întregi. E un tip ciudat, dar...

Din următorul camion, Hoid le-a aruncat o privire – dincolo de Marasi – şi i-a făcut semn din cap lui Rază-de-lună.

Fir-ar să fie... Ce mama naibii? Cât timp pierduse ea cu jafuri bancare sau cu taxe de protecţie când se întâmpla *asta*?

Orice-ar fi însemnat *asta.*

— Tu te-ai gândit vreodată, a întrebat Rază-de-lună, cât de distructivă poate fi arta?

— Arta? a spus Marasi, încruntându-se. Distructivă?

— Fiecare nou curent îl mistuie pe cel de dinaintea lui, a zis Rază-de-lună înaintând în timp ce traficul se repunea încet-încet în mişcare. Îl face bucăţi şi-i devorează hoitul. Ia oasele, dar le acoperă cu piele nouă. Fiecare nouă operă de artă e într-un fel o parodie a celei de dinaintea ei.

— Şi tu vorbeşti ca o artistă.

— Am unele talente, a spus ea. Experienţele mele mi-au deschis interesul faţă de ciudăţeniile lumii artistice – şi de... *valorile* ei, s-ar zice. Spune-mi. Să presupunem c-ai avea una dintre cele doar şaisprezece opere de artă extrem de rare semnate de acelaşi artist. Ce-ai face ca să te asiguri că a ta va ajunge să fie cea mai valoroasă dintre ele?

— Dacă-ţi intru în joc, a spus ea, îmi spui despre Trell?

— Asta încerc să fac, chiar în clipa asta.

Marasi s-a încruntat, căzând pe gânduri.

— Deci am una din şaisprezece opere de artă... şi trebuie să mă asigur neapărat că a mea e cea mai valoroasă?

— Da.

— Aş încerca să-i creez o aură mistică, a spus Marasi. N-aş expune-o. Le-aş lăsa pe celelalte cincisprezece să pară banale în comparaţie cu ea – iar valoarea piesei mele ar creşte pe măsură ce oamenii îi duc mai departe povestea. *Chiar* mai există una. Una pe care *nimeni* n-a văzut-o.

— Isteaţă mişcare, a spus Rază-de-lună. M-ai impresionat.

— Tu ce-ai face? a întrebat Marasi.

— Le-aş fura pe celelalte cincisprezece, după care aş manipula piaţa după bunul meu plac.

— Nemiloasă.

— Nu atât de nemiloasă ca alte variante. Aceste opere de artă există, Marasi, iar zeul planetei voastre deţine două dintre ele.

— Năruirea şi Dăinuirea.

— Într-adevăr. Asta-l face pe Armonie să fie cea mai valoroasă – cea mai învestită – fiinţă din Cosmer. Unul dintre ceilalţi şaisprezece a considerat că modalitatea cea mai bună de a-şi creşte valoarea *proprie* este să încerce să-i distrugă pe toţi ceilalţi. Şi a reuşit de câteva ori.

— Şi... ăsta e Trell?

Rază-de-lună a clătinat din cap.

— Nu, se numeşte Odium. Trell – Autonomie – a avut altă idee. Vezi clădirile alea? Casele alea? Toate fac parte dintr-o instalaţie de artă mai amplă. Creaţia mare e impresionantă, dar nu-i a ta. Genul ăsta de model, şi liniile astea drepte, panourile astea reflectorizante... fac parte dintr-o mişcare Taldain cunoscută sub numele de brutalism.

— Ăsta-i un lucru care mă enervează la Autonomie. Pretinde că vrea ca toată lumea să se dezvolte individual. Dă fiecăruia câte-o căsuţă care e diferită de celelalte, dar numai într-un mod care se potriveşte planurilor *ei,* dorinţelor *sale.* E un individualism fals. O unicitate corporatistă. Ca o reclamă care le spune oamenilor să meargă pe drumul lor, să fie cine vor ei să fie, dar cumpărând produsul cutare, cum fac toţi ceilalţi.

Marasi se chinuia să disece toate acele informaţii. Dar ceea ce înţelegea îi confirma bănuielile. O fiinţă de pe altă planetă conducea acel oraş şi avea planuri pentru oamenii din lumea lui Marasi.

— Atunci care e obiectivul lui Trell? a întrebat Marasi. Dacă nu încearcă să-i distrugă pe ceilalţi zei?

— Trell încearcă să fie cu un pas înaintea celorlalţi, a spus Rază-de-lună. Ei – lui, lor, chestia asta variază – nu-i place să se implice direct în confruntări cu alţi zei. Le spunem Cioburi, apropo. Autonomie încearcă să se ia la întrecere cu ceilalţi, umplând Cosmerul cu variante ale ei înseşi. Aglomerează competiţia, ca să zic aşa. Ca o plantă extrem de invazivă care se mută într-un alt ecosistem şi sugrumă varietăţile locale.

Marasi s-a încruntat.

— Cred... că înţeleg.

— Discuţiile despre Autonomie te pot băga în ceaţă, a spus Rază-de-lună cu ochii la şosea. Trellismul este rămăşiţa unei religii străvechi întemeiate de Autonomie cu mult, mult timp în urmă. O sămânţă pentru momentul când avea să se hotărască să meargă mai departe. Iar acum sosise acel moment. Autonomie caută pe cineva de pe planeta asta care să-şi asume acel rol, acea identitate.

— Stai puţin, să-şi *asume* acel rol?

— Vrea să lase în urmă un zeu pe această planetă, i-a explicat Rază-de-lună. Cineva care să deţină o parte din puterile ei, care să-i reprezinte interesele şi care să fie – în multe privinţe – o bucată din sufletul ei. Aşa procedează peste tot în Cosmer. Unele lumi au panteonuri întregi conţinând doar versiuni ale ei, iar fiecare are o personalitate şi o identitate distincte.

— Deci... face joc de rol? Cu ea însăşi?

— Da, a spus Rază-de-lună. Dar învestitura lui Autonomie are propria viaţă, aşa încât fiecare variantă a ei devine cu timpul de sine stătătoare. Uneori nu e vorba de o persoană, ci doar de putere. Alteori, dacă situaţia trebuie studiată cu mai multă atenţie, alege pe cineva pe care-l ridică în rang.

— Deci, a spus Marasi, are de gând să ne cucerească lumea instaurând la putere un zeu rival şi înlăturându-l pe Armonie.

— Practic, da, a spus Rază-de-lună. Planeta voastră e un obiectiv primar pentru ea, Marasi. Cu două Cioburi aici,

deţinute de aceeaşi persoană, îi este teamă. Aţi avut arme cu praf de puşcă şi electricitate cu mult înaintea altor planete din Cosmer, cu excepţia lumii ei de origine. Vă vede cum deveniţi din ce în ce mai puternici, cum învăţaţi tot mai multe lucruri. Cum vă apropiaţi de secrete autentice. Asta vă face cel mai mare pericol din Cosmer, cel puţin la adresa ei.

— Dar nu văd cum ar putea toate astea s-o învingă pe Armonie.

— Sinceră să fiu, nici eu, a spus Rază-de-lună. Nu sunt sigură că vreo fiinţă umană i-ar putea înţelege planul pe deplin. Dar ştie că lui Armonie îi este greu să ia atitudine şi a văzut în asta o oportunitate.

Marasi s-a lăsat pe spate, expirând, luând mâna de pe pistol. Răspunsuri. Răspunsuri *concrete.* Căutase atâta vreme, se lovise de-atâtea fundături. Era... minunat să primească în sfârşit nişte răspunsuri.

— Deci Autonomie îşi caută un avatar...

— Pare să-şi fi găsit unul. O femeie pe nume Telsin.

— *Sora* lui Wax? Fir-ar să fie!

— E adevărat că s-au pornit rivalităţi între oameni de ranguri diferite, a spus Rază-de-lună. Când vine vorba de Autonomie, aşa e întotdeauna. Deci Telsin va trebui să demonstreze că e cea mai bună, cea mai puternică. Şi cum creativitatea şi individualismul sunt intenţiile declarate ale lui Autonomie, va răsplăti curajul, succesul, perspectiva.

Rază-de-lună a făcut un semn din cap spre clădirile pe jumătate terminate pe lângă care treceau.

— Oraşul e un exemplu al acestei idei, conceput integral de un singur arhitect talentat pe care Telsin l-a promovat cu cinci ani în urmă. Munca lui e menită s-o impresioneze pe Autonomie... dar proprietarii locuinţelor individuale? Ei nu apucă să proiecteze nimic. Primesc o casă „fabricată" individual.

— Pare a fi o afacere proastă, a zis Marasi.

— Depinde ce vrei, a spus Rază-de-lună. Poate fi destul de sigur să trăieşti sub conducerea ei, dacă ţii capul plecat şi nu te aventurezi în zonele periculoase în care ţi se cere să demonstrezi ceea ce ştii. Autonomie e necruţătoare, dar şi mărinimoasă. Dacă o impresionezi, te ridici în rang. Chiar dacă *nesocoteşti* ce ţi-a cerut, şi reuşeşti, eşti răsplătit.

— Iar dacă nu reuşeşti?

— Nu-i bine pentru tine, a spus Rază-de-lună. Mi-e silă. Dar o înţeleg... cred. Mi-a luat ceva vreme.

Marasi s-a lăsat pe spate în scaun, căzută pe gânduri. Răspunsuri, în sfârşit. Dar în acelaşi timp... câtă încredere putea avea în femeia aceea? Oare era ceva adevărat în toată povestea aia?

— De ce-mi explici lucrurile astea acum? a întrebat Marasi.

— Pentru că i-ai impresionat pe cei din organizaţia mea, a spus Rază-de-lună. Noi, cei care apărăm Scadrialul, trebuie să ne mişcăm cu foarte mare grijă; sunt în această lume forţe – printre care şi Armonie – care ne-ar putea strivi dacă am face un pas greşit.

Marasi a căzut pe gânduri auzindu-i spusele. Dacă nu lucrau pentru Armonie, atunci pentru *cine* lucrau?

Rază-de-lună a scos în cele din urmă caravana de pe şosea, trecând prin periferia din capătul nordic al oraşului.

— E atât de... artificial, a zis Rază-de-lună. Uită-te la indicatorul ăla. Îl vezi?

— Panoul publicitar? a întrebat Marasi, arătând spre desenul afişat cu o versiune stilizată a oraşului Bilming, cu lumina înălţându-se din spatele lui. NE MÂNDRIM CU PROGRESUL, scria pe el. MIŞCAREA DE AUTOGUVERNARE A ORAŞELOR EXTERIOARE.

— Sunt prin tot oraşul, a spus Rază-de-lună. Să vină noaptea! Aceeaşi operă de artă multiplicată de sute de ori. Arta care poate fi reprodusă... mai e artă cu adevărat?

— Bineînţeles că e, a spus Marasi. De ce-ar înceta să fie artă doar pentru că e reprodusă?

— E grosolană.

— Ai vorbit ca o elitistă, a zis Marasi. Dacă ai fi într-adevăr interesată *de frumuseţea* artei – în loc să fii interesată de controlul concret –, ai vrea ca toată lumea să se poată bucura de ea. Cu cât mai multă, cu atât mai bine.

— Bine argumentat, a spus Rază-de-lună. Recunosc că dezgustul pe care îl simt faţă de Autonomie poate că mi-a influenţat negativ opinia.

Au condus convoiul pe Biggle Way, apoi au pornit încet la drum pe un singur şir. În cele din urmă, cineva s-a alăturat camionului lui Marasi – purta o geacă roşie, cum scria în carnet. A coborât din nou geamul.

— În faţă, pe Şoseaua Mare, a spus el. A treia clădire pe dreapta.

Ea a aprobat din cap şi a ridicat geamul la loc. În capătul străzii, ajungeau la Şoseaua Mare – o autostradă imensă, cu *şase benzi.* Marasi nu mai văzuse niciodată o stradă atât de mare.

— Oare chiar or fi atâtea maşini încât să fie nevoie de o asemenea chestie?

— Plănuiesc, a spus Rază-de-lună, să construiască un oraş mult mai mare în viitor.

Ei bine, s-ar fi putut să nu aibă încă nevoie de atâtea benzi, dar era trafic suficient pe Şoseaua Mare. Trebuia să aştepte să încetinească traficul şi să le dea voie să reducă viteza. În faţă a văzut un şir de depozite mari – uşa pentru marfă a celei de-a treia clădiri era deschisă. Acolo se afla punctul lor de oprire.

— Ai de gând să te amesteci? a întrebat Marasi. În operaţiunea noastră?

— Nu, a spus Rază-de-lună. Ai cuvântul meu.

— Pot să stau de vorbă cu tine după aceea?

— Da, a zis Rază-de-lună. Dar, Marasi, nu pot spune prea multe unui străin. Deocamdată sunt aici doar în calitate de observator.

Când traficul s-a mai potolit, Rază-de-lună a trecut de cealaltă parte – pe lângă celelalte nouă camioane care-şi aşteptau rândul.

— Şi dacă încep să zboare gloanţele? a întrebat Marasi. Stai şi le observi?

— După cum ai subliniat chiar tu, nu sunt poliţist, a spus Rază-de-lună. Deci, da. Consideră-mă un observator din exterior al muncii tale. Interesat de ciudăţeniile celor ce urmează calea legii şi de... *valoarea* lor.

A zâmbit complice, apoi a intrat în depozitul întunecat. Imediat ce soseau cele zece camioane, operaţiunea putea începe.

21

Wayne a aprobat din cap în timp ce camioanele aşteptau să traverseze autostrada.

— Şi cam asta, Hoid, i-a spus el şoferului, e tot ce ştiu despre cum se pun mărături.

— Mulţumesc, a răspuns Hoid.

— N-ai pentru ce, a zis Wayne. Sunt o adevărată enciclopedie cu informaţii utile.

Camionul din faţa lor a luat-o înainte, traversând autostrada întinsă, înţesată cu zeci şi zeci de maşini. Hoid a pus în mişcare camionul, următorul la rând.

— Acum îmi dai şi mie muzicuţa înapoi? a întrebat Hoid.

Wayne a scotocit prin buzunar şi i-a dat-o.

— Am făcut un schimb cinstit pentru chestia asta!

— Ba n-ai făcut nimic!

— Ba am făcut. Obiectul de schimb e în torpedou. Mereu stai cu ochii pe mine şi n-apuc să-ţi strecor chestii în buzunar. Totuşi, cum ai ajuns tu aşa de tare la treaba asta? Eşti un ruginit de şofer, atâta tot!

— Cu exerciţiu, a spus Hoid, solemn. Cu *foarte mult* exerciţiu.

A deschis torpedoul, iar o arătare albă cu o coadă lungă, fără păr, a ieşit din el.

— Wayne! Un *şobolan viu*?

— Eu îi spun Domnul Chiţăilă, a zis Wayne. N-am vrut să-l aduc, dar mi s-a furişat în buzunar. Şi ce mi-am zis? „Ăsta-i a şaptesprezecea oară când l-ai lăsat să scape din cuşcă, Wayne! Mai bine dă-l cuiva responsabil."

— Eşti un ciudat clasa-ntâi! a zis Hoid, zâmbind în timp ce şobolanul i se căţăra pe braţ. Dar... cred că accept schimbul.

— Hai, că-i bine, a răspuns Wayne. Îi plac căpşunile şi băutura, dar să nu-i dai băutură, că ăsta-i şobolan.

— Am luat la cunoştinţă.

Au aşteptat la marginea şoselei late. Însă Wayne avusese toată ziua sentimentul că ceva avea să se întâmple. Ceva important.

— Tu ai simţit vreodată, a zis Wayne, că ţi-ai dori să ai o viaţă ca-n poveşti?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Poveştile alea au întotdeauna un final fericit. Alea pe care mi le spunea maică-mea... *Însemnau* ceva. Oamenii erau *buni* de ceva.

— Eu cred că trăim poveşti în fiecare zi, a spus Hoid. Poveşti pe care ni le amintim, le spunem şi le dăm formă ca să fie cum vrem noi să fie.

— Ultima poveste ce mi-o zis-o maică-mea, a continuat Wayne, era despre un om al legii. Ciudat, nu? Aşa că am ajuns să fiu şi eu unul. Doar că ăla era erou. Iar eu sunt... mă rog, sunt eu!

— Sunteţi nedrept cu dumneavoastră, domnule Wayne, a spus Hoid, încet.

— N-ai cum să fii erou dacă ai fost un ticălos, Hoid.

— Dar în majoritatea poveştilor, ticălosul îl cunoaşte cel mai bine pe erou.

Wayne a reflectat la asta, urmărind maşinile ce se deplasau încet pe drum. Şi... s-a trezit imaginându-şi şoseaua aceea ca pe un fluviu. Pentru că o parte din el şi-ar fi dorit ca spusele lui Hoid să fie adevărate.

Apoi a aşteptat.

Şi iar a aşteptat.

La naiba... Chiar trebuia să vină cineva cu o idee astfel încât maşinile care voiau să traverseze să aibă şanse mai mari. Poate să se angajeze o persoană care să tragă cu un pistol în aer când erau prea multe maşini care blocau drumul, astfel încât să-i sperie pe şoferi ca să se mişte mai repede? Oricum, la ce viteze aveau maşinile alea... drumul putea fi un râu lat. Mda, un râu din piatră şi oţel. Mai rapid decât orice râu din lume.

A zâmbit, aducându-şi aminte de o voce calmă, frumoasă, care avusese grijă ca lumea lui să fie trainică atâta vreme.

Mda, avem de prins un bandit, a gândit el. *Dar tot nu-i în regulă. Unde-i eroul? Ar fi trebuit să fie aici, dar a rămas în urmă.*

Calm, Hoid a pornit motorul şi a traversat în goană autostrada, alegându-se cu doar trei claxoane din partea maşinilor ce fuseseră nevoite să încetinească. Se descurcase destul de bine, date fiind circumstanţele. Puteai să traversezi şi cel mai rapid fluviu, plin de cele mai mari pietre, dacă tu erai într-o piatră mai mare. Nu era nevoie să zbori, cum făcuse Jak în poveste. Nu se chema că trişa. Era doar o metodă mai deşteaptă, atâta tot.

Urmaţi de ultimul camion din convoi, au oprit în depozitul slab luminat de ferestrele fără zăvoare aflate în partea de sus a zidurilor. De ce-or fi pus ferestrele alea acolo sus, unde nu vedea nimeni prin ele?

Ah, da... chestii ilegale... Mda, acum are sens.

— Mulţumesc că m-ai adus, Hoid, a zis Wayne, scoţându-şi pălăria de gangster – una uzată, din lână, pe care-o luase la schimb de la unul dintre golanii pe care-i capturaseră. S-ar putea să vrei să-ţi ţii căpăţâna la cutie dacă se lasă cu pac-pac. Dar sper să nu se ajungă acolo.

— S-a-nţeles, domnule Wayne, a spus Hoid. Numai bine.

Wayne a aprobat din cap, dar sosise momentul să devină altcineva. S-a strâmbat mijind ochii, cum făcea Franis – ăsta era individul de la care şterpelise pălăria. Un tip de înălţimea şi vârsta lui Wayne, dar ceva mai trecut prin viaţă. Tocit de vremuri, de fumuri, de lucrurile pe care le făcuse. Wayne deja purta o perucă, încercând să-şi schimbe culoarea părului, un pic de cauciuc pe bărbie, ca s-o facă mai pătrăţoasă, şi ceva machiaj, ca să-i înfunde ochii în orbite. Cu pălăria, *chiar* era Franis – un lucru îi mai lipsea.

A coborât din camion şi a făcut câţiva paşi, mergând ţanţoş. Franis se pricepea de minune să meargă ţanţoş.

VenDell – purtând corpul Ciclului, un bărbat pe nume Granks – l-a întâmpinat în faţa camionului. Ceilalţi au aşteptat în tăcere. Toţi escrocii ăia nenorociţi din camioane săreau când aveau pe cineva de prins. Pe cineva mai important decât cretinii ăia de rang mic.

Nu că Franis ar fi fost vreun cretin. El pur şi simplu avea nevoie de un loc de muncă, atâta tot. Începeai cu o slujbă la docuri, dar îţi era tot mai greu acolo. Iar programul era nasol rău. Apoi auzeai că prietenul tău Vin are o slujbă la cineva care plătea mai bine, şi nu trebuia decât să muţi nişte cutii. Cine

dădea de belele mutând cutii? Chiar dacă era nevoie să ai mereu un pistol la tine şi să fii pregătit să tragi.

A intrat ţanţoş alături de VenDell, cu costumul lui de fiţe şi corpul şi mai de fiţe.

— E uluitor, a spus kandra, cum reuşeşti să faci asta. Imiţi pe cineva aproape la fel de bine ca o rudă de-a mea.

— Trebuie doar să găseşti pe cineva care-ţi seamănă cât de cât, a spus Wayne. Şi să rămâi în personaj.

— Aşa, aşa, a zis kandra.

Nu era deloc rău – având în vedere cât de cusurgiu putea să fie. Purta bine corpul lui Granks. Un gangster care demonstrase destule încât să fie ridicat în rang. Să i se dea un titlu şi o autoritate în timp ce ei, ceilalţi, erau practic nişte muncitori de rând.

Au traversat încăperea uriaşă şi s-au îndreptat spre doi indivizi care ieşeau din perimetru. Într-adevăr, mai mulţi oameni au început să se îndrepte într-acolo. O bandă locală. Erau... mai mulţi oameni decât avea poliţia.

Dar noi vom avea de partea noastră elementul surpriză, s-a gândit Wayne. Iar camioanele erau blindate, oferind protecţie. Ar fi trebuit să fie în regulă, dacă Wayne şi Marasi – ca să nu mai zică de un nemuritor-fără-chip – erau de partea lor.

MeLaan lupta destul de bine; nici VenDell nu era de lepădat când venea vorba de încăierări.

Cei doi care s-au apropiat purtau haine de lucru: salopete, pantaloni, cămăşi cu nasturi. Nu erau destul de buni. Mai aveau nevoie de cel puţin un Costum – rangul în faţa căruia răspundea Granks – şi, preferabil, de o Secvenţă sau chiar de o Serie complet promovată. Erau doar două în tot grupul Set. Şi un singur lider. Cheia.

Wayne/Franis nu voia niciuna dintre acele slujbe importante. Nu-l interesa să poarte haine festive şi să atragă focurile de armă. N-aveau decât să-l plătească şi să-l lase să pretindă că nu făcea nimic greşit.

— Ciclule, a spus unul dintre cei doi bărbaţi zdraveni, făcând un semn din cap. *Probabil* era un individ pe nume Dip, conform interogatoriilor. Sau... poate că era cel numit Embrier.

Oricine-ar fi fost, i-a aruncat o privire lui Franis, dar nu i-a spus nimic direct.

— Lăsaţi camioanele, i-a zis el lui VenDell. Adunaţi-vă oamenii-n dubele alea două de-afară şi mergeţi acasă. Se vede treaba c-aţi avut succes.

— Bine, a bombănit VenDell – cu o versiune destul de bună a accentului lui Granks. Dar trebuie să vorbesc cu Secvenţă. Avem o problemă.

— Şi nu-i suficient să vorbeşti la radio? a întrebat poate-Dip.

— Am motive să cred că radiourile-s compromise, a spus VenDell. Secvenţă e aici, nu?

Era propunerea lui Wayne. Ăştia cu veleităţi de lider erau *mereu* prin preajmă şi urmăreau pe toată lumea. Nu aveau încredere în hoţii (cât de cât) cinstiţi precum Franis că-şi făceau treaba aşa cum se cuvine. Deci da, era necesară prezenţa (undeva, pe acolo) a unui membru de rang înalt al grupului Set. La fel de sigur cum Franis nu era Franis în clipa aceea, ci era cineva care-i semăna destul de mult – cât se putea de mult fără să-i poarte oasele, ceea ce-ar fi însemnat să trişeze şi cu asta, basta.

Oricum. Negocieri importante. Pe viaţă şi pe moarte, înconjurat de patruzeci de bărbaţi înarmaţi. Ar fi fost bine să fie atent.

— Am să-i transmit lui Secvenţă mesajul vostru, a spus poate-Dip.

— N-o să fie destul, a zis VenDell. Avem o problemă. Una foarte mare.

Cei doi golani s-au uitat unul la celălalt. La naiba... intraseră la bănuieli.

Wayne a aruncat o privire spre oamenii din perimetru, care aveau nevoie doar de-un comentariu în răspăr ca să înceapă să tragă. Aşa că a luat o hotărâre rapidă. Individul n-avea cum să fie Dip. Căci cine ar pune un tip pe nume Dip să fie responsabil de ceva?

— Hei, Embrier, a spus el, cu o versiune uşor modificată a propriului accent – accent de docher, dar suprapus cu unul smiorcăit pe care-l adoptaseră golanii ăia. Oamenii care lucrau împreună începeau să-şi împrumute unii altora felul de a vorbi. Stăm şi noi puţin de vorbă?

Bărbatul îndesat i-a aruncat o privire, după care a aprobat din cap.

— Da, Franis...

Wayne i-a făcut semn să vină la el, apoi au trecut într-o parte. VenDell a pornit o conversaţie cu celălalt bărbat, trecând în revistă inventarul pe care reuşiseră să-l „achiziţioneze".

— Care-i treaba, Franis? a întrebat golanul încet, după care a arătat peste umăr cu degetul mare. Ciclului nu-i pasă *câtuşi de puţin* de chestiile astea. Ăla face doar ce i se spune.

— Are mintea-n colţuri, a aprobat Wayne, încet. Îţi vine să *crezi* că l-au ales pe ăsta?

— Îmi vine, a spus Embrier. Ăsta nu pune niciodată întrebări. Spre deosebire de tine.

— Hei, a zis Wayne, eu mă întreb doar când îmi vine salariul.

— Ca noi toţi, a spus Embrier, apoi i-a aruncat o privire piezişă. Te-a cam prins soarele.

La naiba... Machiajul nu fusese suficient de discret. Cum să-l facă pe om să întrebe de taică-su? Wayne avea nişte informaţii solide de la adevăratul Franis despre tatăl lui.

— Ştii cum e. Muncă grea, cum spunea tata – cea mai ca lumea muncă-i aia cu braţele şi spinarea.

— Da, dar tu nu trăieşti într-o peşteră?

— Nu *trăiesc* în *peşteră,* dar-ar rugina-n ea să dea! Ce, tu crezi că stau acolo, pe întuneric?

Embrier a mormăit ceva.

— Ce face soră-ta?

Soră? Uau, dar-ar rugina... Wayne i-a aruncat o privire lui Embrier. Zâmbetul ăla...

— Stai naibii departe de soră-mea! a zis Wayne.

— Întrebam şi eu, a spus Embrier ridicându-şi mâinile. Dar-ar ruina... Nu-i nevoie să sari aşa...

— Uite care-i treaba, a zis Wayne. Ciclul nu se poartă ciudat – e îngrijorat. A văzut o poliţistă care adulmeca pe lângă baza noastră. Cu păr negru. O ştii?

Bărbatul a înjurat în barbă.

— De ce n-ai zis nimic?

— Păi, am zis, dar-ar rugina să dea! însă Ciclul vrea să raporteze. Crede că va atrage atenţia... ştii-tu-cui... C-a dat peste-un gabor care *ştiam* că poate să umble pe aici. Dar-ar rugina-n el de idiot!

Dar Embrier s-a făcut un pic cam prea palid auzind că Ciclul voia să-i atragă atenţia lui Trell. Cel mai bine era să... se

îndepărteze uşor-uşor. Wayne l-a cuprins pe individ pe după umeri şi s-a îndreptat din nou spre ceilalţi.

— Plus de asta, a spus el, dă-o uitării pă soră-mea. Am găsit eu o femeie care ţi s-ar potrivi.

— Pe bune? a întrebat Embrier.

— Normal. Zicea de *Yulip* că-i arătos.

— Yulip? Ăla cu sânge de kolos care are mutră de *broască*?

— Taman ăla, a zis Wayne, alăturându-se din nou celorlalţi.

Embrier a clătinat din cap.

— Ce nebunie!

A făcut un semn din cap spre VenDell.

— Mă duc să-l caut pe Secvenţă. Tu pune-ţi oamenii să înceapă să descarce!

VenDell s-a întors, făcând semn cu mâna ca procesul să înceapă. Spera că Marasi avea să ţină capul plecat, cum o sfătuise Wayne. Prea sărea-n ochi fata aia. Trebuia să înveţe să se schimonosească, să fie şi ea altcineva, din când în când. Chiar ajuta la sila de sine.

Tot nu trebuia să trec fluviul ăla fără erou, a gândit Wayne în timp ce acei doi golani alergau spre partea din spate a încăperii şi deschideau o uşă.

— Pe bune, l-a întrebat VenDell pe Wayne, cum *faci* asta? Nici măcar n-ai oasele lor!

— Trebuie să ai mai puţine beţe-n fund, VenDell, a spus Wayne. Mai smulge-ţi unu sau două şi-ai să vezi.

— E cât se poate de nedrept, a zis el. Un muritor *nu* ar trebui să poată sta lângă unul dintre Purtătorii Contractului şi să fie pe măsura lui când vine vorba de imitaţie.

— Ah, gelozia! a spus Wayne. Şi, trăgând aer în piept: Parfum de flori de cireş. Şi vezi să nu mai ieşi din personaj, măi, amărâtule!

În cele din urmă, două siluete îmbrăcate cu haine mai bune au ieşit dintr-o încăpere întunecată din capătul depozitului. Perfect. Asta-şi doriseră. Sperau că poliţiştii care aşteptau erau în stare să...

Deodată, uşile exterioare s-au trântit, iar nişte siluete în haine maronii au dat buzna în încăpere, cu armele aţintite asupra golanilor.

— Aruncaţi armele! Acţiunea poliţiei!

— E de la căldură! a spus Wayne, scoţându-şi arma din teacă.

VenDell l-a apucat de braţ.

— O, da, a zis Wayne, lăsându-şi braţul în jos. Bine, bine... Mai uit uneori...

Dar ăia nu erau de-ai *lor.* Ce naiba?! Peste tot, în jur, golanii se întorceau – dar nimeni nu trăgea, pentru că în încăpere dădeau buzna tot mai multe siluete în maro. Cel puţin o sută de poliţişti. Care purtau...

...scutul şi ţestoasa, simbolul *Bilmingului.* Erau poliţişti locali.

Acţiunea lui Marasi tocmai fusese dejucată.

22

Marasi a gemut şi s-a ridicat în şezut, dându-şi jos şapca pe care o folosise ca să-şi ascundă faţa.

Poliţişti locali din Bilming. Minunat. A aruncat o privire spre Rază-de-lună, care a ridicat din umeri.

— Habar n-aveam, a zis ea.

Marasi a oftat. Măcar cei din poliţia locală avuseseră destulă prezenţă de spirit încât să-i înconjoare pe Secvenţă şi complicele lui – o ceată de cel puţin douăzeci de poliţişti aveau armele aţintite asupra lor. Poate nu ştiau ei de Set, dar înţelegeau bine cum stăteau lucrurile cu gangsterii şi contrabanda. Restul poliţiştilor nou-veniţi adunau toţi golanii care avuseseră inspiraţia să nu tragă, deoarece erau cu mult depăşiţi numeric. Au lăsat armele jos, fără tragere de inimă.

Marasi a deschis uşa cu piciorul şi a sărit din camion. Imediat, câţiva dintre poliţiştii care înaintau au întors armele spre ea. Oftând, Marasi a ridicat mâinile.

— Sunt de la Poliţia din Elendel! a strigat ea. Agent special Marasi Colms!

— Ce înseamnă asta? a întrebat o voce.

O femeie înaltă şi blondă, cu părul scurt – purta o uniformă din Bilming –, şi-a făcut loc cu forţa printre poliţişti. Lui Marasi i s-a părut că o cunoaşte pe femeie.

— Căpitane Blantach? a spus Marasi. Ne-am întâlnit la instrucţia interurbană de anul trecut.

Femeia a măsurat-o pe Marasi din cap până-n picioare, după care a oftat. În apropiere, câţiva dintre oamenii lui Marasi coborau ezitând din camioane, arătându-şi insignele.

Căpitanul Blantach şi-a dus palma la frunte.

— *Îţi baţi joc de mine,* a spus ea. Organizezi o operaţiune în oraşul meu?

— Am jurisdicţie în întregul Bazin, a spus Marasi, scotocind după acte. Comisarul-şef Reddi a autorizat acţiunea sub supravegherea guvernatorului.

— *Pretinzi* că ai jurisdicţie peste tot în Bazin! a zis Blantach, îndepărtând autorizaţiile cu un gest al mâinii. Mânca-v-ar rugina de elendezi! *Normal* că desfăşuraţi operaţiuni la mine în oraş, fără să vă deranjaţi măcar să-mi *trimiteţi vorbă.*

Lui Marasi îi cam părea rău de femeie. Şi totuşi, grupul Set avea Oraşele Exterioare la degetul mic. Ar fi fost mult prea riscant să le trimită vorbă poliţiştilor locali; aproape sigur existau agenţi Set în organizaţia lui Blantach.

Deşi... prezenţa poliţiştilor acolo părea să infirme această teorie.

— Va trebui să ni-i predaţi nouă, a spus Marasi, făcând un semn din mână spre gangsteri.

— Vezi să nu! a răbufnit Blantach, încrucişându-şi braţele peste sacoul uniformei, ţeapăn şi cu nasturii strâns încheiaţi.

— Toată povestea asta are legătură cu o reţea mult mai mare.

— Atunci vom afla asta în timpul interogatoriului.

Marasi a oftat, după care a tras adânc aer în piept.

— Blantach, a zis ea, noi *chiar* trebuie să ne certăm acum?

Femeia mai înaltă s-a uitat la ea, dar nu a scos un cuvânt.

— Politicienii nu se înţeleg, a spus Marasi, dar asta-i treaba lor. Treaba *noastră* e să protejăm oraşele – pe toate. Hai mai bine să colaborăm, decât să ne ciondănim.

— Aş putea fi de acord cu asta... dacă mă laşi să stabilesc *eu* condiţiile.

— Ce vânez eu, a spus Marasi, e bine ascuns, adânc. Periculos de adânc. Şi are mici tentacule de ceaţă care învăluie toate aspectele societăţii. Liderii oraşului tău sunt *aproape sigur* compromişi.

— Ziceai că asta nu are legătură cu politica.

— Am spus că n-ar trebui să ne îngrijoreze gradul de dezbinare al politicienilor, a spus Marasi. Dar în ziua de azi totul are legătură cu politica. Grupul pe care-l urmăresc încearcă să stârnească în mod deliberat un război între Elendel şi Oraşele Exterioare. Dacă ne apropiem de el, în *ambele* guverne există elemente care vor încerca să ne oprească. De aceea nici n-am putut să te avertizăm că venim. Îmi cer scuze,

dar în guvernul *meu,* cei mai mulţi n-au habar de operaţiunea asta.

Blantach i-a făcut semn să plece unui asistent care se apropia cu paşi vioi, probabil ca să transmită numărul de inamici capturaţi, continuând s-o privească pe Marasi. Situaţia semăna un pic cu o rundă de negocieri politice – dar Marasi avea un avantaj faţă de Steris şi Wax. Niciodată nu-ţi puteai da seama ce gândea un politician. Dar colegii poliţişti?

Nu alegeai slujba asta pentru glorie – sau cel puţin nu *rămâneai* cu ea pentru glorie. Oricine voia glorie trecea repede la o funcţie de judecător sau de avocat, promovat şi scăpat de munca de detectiv cât mai curând posibil. Dar Blantach era poliţist de carieră. Şi era mai veche în slujba asta decât Reddi.

— Mă îngrijorezi, Colms, a spus Blantach.

— Cât de greu ţi-a fost să organizezi operaţiunea asta? a întrebat Marasi. Cei din guvernul tău – oameni de rang mai înalt din poliţie – au conspirat împotriva ta?

— Aşa e mereu. Şi, ridicând din umeri, Blantach a continuat: Ştii cum e cu birocraţia. E... a început ea, dar s-a oprit, încruntându-se: S-ar putea să fi fost *un pic* mai multă în misiunea asta.

— Şi-atunci de ce n-au anulat-o cu totul? a şoptit Marasi. De ce v-au lăsat să continuaţi?

— Eram hotărâtă.

Nu despre asta era vorba. Dacă Set ar fi ştiut despre misiune şi ar fi avut de gând s-o oprească, ar fi făcut-o.

Armele erau oricum aduse aici pentru a înarma forţele din Bilming, a gândit Marasi. *Deci e în regulă dacă le confiscă guvernul. Oricum vor ajunge acolo unde trebuie.* Grupul Set era nevoit să conducă o operaţiune delicată. Or fi controlat ei Bilmingul, dar cei mai mulţi nu ştiau asta. Deci de ce să rişte şi să împiedice un raid, când tot ce trebuia să facă Set era să se asigure că bunurile confiscate ajungeau în oraş acolo unde trebuia?

Şi cu Secvenţă cum rămânea? Marasi a aruncat o privire spre grămada de poliţişti care îl înconjuraseră. Bărbatul fusese legat, dar îşi păstra atitudinea încrezătoare. Avea un aspect rafinat, un costum stilat. Sprâncene dese şi buze proeminente.

Ea presupunea că era informat despre razie şi intrase în joc ştiind că avea să fie eliberat mai târziu.

Apoi a văzut-o pe Marasi. A înclinat din cap, încruntându-se. A dat să se apropie, iar poliţiştii au fost nevoiţi să-l imobilizeze – de parc-ar fi uitat de ei. A privit-o fix, confuz.

O clipă mai târziu, a zâmbit larg, plin de entuziasm. S-a încordat, apoi a întins gâtul.

Dar-ar rugina... Oare ce-i scăpa din vedere?

Of, *la naiba...* Ce metodă mai bună de-a stârni noi controverse în Bazin decât aceea de a găsi dintr-odată un grup de poliţişti din Elendel amestecându-se în problemele din zonă? Mai ales dacă...

— Blantach, a spus Marasi apucând-o de braţ, trebuie neapărat să-l sedăm pe omul ăla.

— Poftim? Să-l *sedăm*? De ce?

— Nu sunteţi pregătiţi pentru născuţi-din-metal...

— Nu avem născuţi-din-metal în grupul ăsta, a spus Blantach. Am informaţia din surse sigure, de la...

Secvenţă a ales momentul respectiv pentru o împingere allomantică de o forţă *incredibilă.*

23

Marasi purta o centură detaşabilă cu cartuşiere metalice, aşa încât împingerea nu a făcut decât să-i desprindă echipamentul. Poliţiştii din Bilming nu erau chiar atât de bine pregătiţi. Au fost aruncaţi în spate de propriile arme, cătuşe şi alte obiecte din dotare.

Cu un ţipăt, Blantach s-a prăbuşit din picioare, dar s-a ales doar cu o căzătură uşoară – mulţi au fost aruncaţi zeci de metri. *Camioanele* s-au zgâlţâit, iar două au fost chiar întoarse cu susul în jos. Uşile laterale ale clădirilor au fost smulse din ţâţâni. Ferestrele s-au crăpat, iar oamenii ţipau în timp ce armele măturau podeaua şi se loveau de pereţi – cu excepţia câtorva neafectate, care zăceau aruncate pe jos. Se părea că unora dintre inamici li se dăduseră arme din aluminiu.

Secvenţă a ridicat cu dezinvoltură una dintre acele arme, amplasat în epicentrul unei explozii de o putere pe care Marasi n-o mai văzuse niciodată din partea unui monedăzvârlitor obişnuit. A făcut un pas în spate, uluită. Fusese ceva ca... din poveştile de demult. Ca din cronicile istorice ale lui Armonie, în care era descrisă în amănunt puterea Războinicului în Ascensiune.

Era un semn cumplit. Pentru că Marasi şi-a dat seama de ce zâmbea Secvenţă. Deşi probabil avusese de gând să lase ca arestarea lui să decurgă de la sine, acum că i se oferise ocazia de a implica Elendelul într-un scandal, voia să aibă cât mai multe victime.

În timp ce ceilalţi îşi reveneau, Marasi s-a aruncat după unul dintre pistoalele din aluminiu. Dar Secvenţă a ţintit şi a tras chiar în faţa ei – încă neînarmată –, făcând-o să se ascundă după un camion răsturnat. Din fericire, împingerea allomantică încetase, cel puţin pentru moment.

Ai citit despre asta, s-a gândit ea. *E una dintre puterile străvechi, de care dispun doar cei născuţi-din-ceaţă.*

Se numea duraluminiu, unul dintre metalele tainice. Cu ajutorul lui, un allomant îşi putea arde dintr-odată întreaga rezervă de metal. De parc-ar fi detonat un butoi de praf de puşcă în loc să tragă un singur glonţ, elibera o cantitate uriaşă de energie allomantică. Cel puţin... aşa îşi amintea ea. Nu mai fusese relevant de secole, pentru că nimeni nu putea avea două puteri allomantice în acelaşi timp.

Doar dacă aveai ţepuşe hemalurgice.

O siluetă cu o căciulă din lână şi perucă s-a îndreptat cu paşi împleticiţi spre ea câteva secunde mai târziu. Wayne a fost urmat de VenDell în corpul Ciclului cu pieptul lat. O secundă mai târziu, bula de viteză a lui Wayne le-a asigurat celor trei un spaţiu în care să respire.

— Ăştia ne aşteptau! a spus Wayne. Ştiau că vom organiza flagrantul ăsta!

— Nu, a spus Marasi. Ştiau de Blantach şi de agenţii *ei,* dar cred că nu-i deranja să se lase capturaţi. Cred că aveau de gând să lase să se desfăşoare *acel* flagrant, iar mai târziu să fugă din închisoare.

— Şi ce s-a schimbat? a întrebat el.

— Secvenţă tocmai şi-a dat seama că suntem din Elendel, a spus Marasi, şi s-a hotărât să profite de prezenţa noastră aici ca să stârnească un incident – soldat cu moartea agenţilor – şi să acuze Elendelul de amestec într-o operaţiune a Bilmingului.

Era doar o presupunere. Însă faptele vorbeau de la sine. În momentul în care o văzuse pe Marasi, un bărbat care se predase în linişte hotărâse să lupte. Ceea ce-i punea pe toţi în pericol.

I-a aruncat o privire din spatele camionului, acum că nu mai trebuia să-şi facă griji că se trăgea în ea. Secvenţă îşi îndreptase degajat arma spre căpitanul Blantach, care încerca să se ridice în picioare. Pe tot perimetrul încăperii, poliţişti şi gangsteri deopotrivă se ridicau de la pământ, dezorientaţi. Cei care-şi reveniseră primii încremeniseră în poziţiile din care-şi adunau armele de jos.

— Ce-aveţi de gând? a întrebat Wayne.

— Tu-i distragi atenţia lui Secvenţă, a spus Marasi. Eu îi organizez pe agenţii noştri. Şi forţele grupului Set par surprinse de chestia asta – uită-te la şocul care li se citeşte pe chipuri. Eu chiar cred că aveau de gând să se lase capturaţi, apoi eliberaţi de judecători şi procurori corupţi. Încă putem întoarce situaţia în favoarea noastră dacă profităm de dezorientarea lor.

— *Nu* ăsta era planul! a strigat VenDell, aruncând o privire în spatele ei.

— Planurile ţin până se apucă unul să deschidă focul, amice! a zis Wayne.

— Ce haos! a bombănit VenDell. Atâtea oase frumoase vor fi zdrobite...

— Nu şi dacă putem opri treaba asta, a spus Marasi. Ajută-l pe Wayne cu Secvenţă şi doboară orice inamic înarmat vezi. Ai grijă la şoferii noştri – nu poartă uniformă, dar toţi sunt încălţaţi cu pantofi albi.

— Ăăă... a făcut VenDell. Măi, să fie! Hmm... când spuneţi „doboară", la ce vă referiţi, mai exact, domnişoară Colms?

— Ucide, a spus Marasi. Împuşcă... schilodeşte... mănâncă... Nu-s pretenţioasă, VenDell.

— Aaa... Păi... da, a zis el. Vedeţi dumneavoastră, eu *nu* sunt mare luptător. Sunt un intelectual. Un bun planificator. Am idei profunde şi pline de însemnătate.

Ea s-a uitat la el, încruntându-se.

— Eu urmez Primul Contract, domnişoară Colms. Ca mai toţi din neamul kandra. Nu pot să ucid, nici măcar să rănesc, vreo făptură vie. *Mai ales* una omenească.

— MeLaan n-a avut niciodată problema asta!

— MeLaan e soi rău! a spus VenDell. De ce crezi că ţi-au repartizat-o ţie? Numai ea şi TenSoon se pricep la luptă; noi, ceilalţi, o detestăm! Ar trebui... ăăă... să mă retrag. Şi să planific. Da, să-mi planific reacţia.

Marasi i-a aruncat o privire lui Wayne, care-şi dădea ochii peste cap.

— Tu eşti practic indestructibil, nu? l-a întrebat ea pe VenDell. La fel ca MeLaan?

— Teoretic, da. Dar, vedeţi dumneavoastră, eu...

— Atunci ieşi, a spus Marasi, şi fă-i să tragă-n tine! Şi dacă reuşeşti, aruncă-mi şi mie un pistol din ăla de aluminiu.

— Foarte bine, a zis el, cu un oftat adânc. E ultima oară când îl las pe Armonie să mă convingă să...

S-a întrerupt când o femeie scundă a ocolit partea din spate a camionului şi a intrat *în* bula lor de viteză.

Femeia îndesată purta un melon şi avea în mână un baston de luptă.

— Salutare, drăguţilor, a zis ea. Cum stăm? Ce-avem noi aici, şedinţă? Îmi place să cunosc oameni noi. Uciderea *lor* mai sparge monotonia!

A rânjit, apoi s-a repezit la Marasi.

Era o experienţă atât de ieşită din comun – *niciodată* nu încălcase cineva perimetrul unei bule de-a lui Wayne –, încât Marasi a reacţionat cu o încetineală stânjenitoare. Wayne nu era atât de inhibat. A apucat-o pe femeie de braţ în timp ce lovea, împiedicând bastonul s-o lovească pe Marasi în cap.

Toţi trei au căzut grămadă. Bastonul a ajuns la Wayne, dar femeia s-a îndepărtat împleticindu-se. Pentru o secundă, a devenit o străfulgerare când a atins marginea bulei de viteză – apoi a traversat încăperea cu viteza normală a unui om. O clipă mai târziu a încremenit, mişcându-se cu mare greutate.

— Fir-ar să fie! a bombănit Wayne. Încă un Alunecător!

Bineînţeles. Cineva cu aceeaşi putere ca Wayne – îşi putea crea şi ea bule de viteză. Când se mişcase repede, preţ de o clipă, fusese pentru că bula ei de viteză se suprapusese cu cea a lui Wayne, dublându-şi viteza pentru o fracţiune de secundă. Dar fusese nevoită să renunţe la bula ei ca să continue să se deplaseze prin încăpere, deoarece Alunecătorii erau nevoiţi să facă pauze scurte când îşi foloseau puterile.

— Wayne, a spus Marasi, am un alt plan. Mă duc să-mi iau grenadele allomantice. S-au desprins în explozia de mai devreme. Trebuie să renunţi la varianta ta ciudată.

— Cum, e versiunea mea mai ciudată doar pentru că e Alunecătoare?

— Sunt de acord, a spus VenDell. Wayne e deja din cale-afară de ciudat – deci orice versiune ciudată a lui e normală.

— Nu contează! s-a răstit Marasi. Wayne, tu te ocupi de Alunecătoare! VenDell, tu îi distragi atenţia monedăzvârlitorului! Sunteţi gata?

— Gata, a zis Wayne.

— Nu-s gata! a spus VenDell.

— Coboară bula! a strigat Marasi, făcând deja un salt înainte.

Wayne a ascultat-o, iar vacarmul din încăpere a izbit-o. Oameni care căutau cu disperare armele şi începeau să tragă. Ţipete şi urlete de durere. Poliţişti care încercau să se organizeze – douăsprezece voci diferite care dădeau ordine contradictorii.

Marasi a doborât-o pe căpitanul Blantach – care abia reuşise să se ridice în picioare – împingând-o după un alt camion. Gloanţele lui Secvenţă au lovit podeaua, aruncând bucăţi de beton în aer şi ratând-o la milimetru pe femeie.

Blantach s-a ridicat în picioare împleticindu-se, nedumerită, apoi i-a mulţumit cu un semn din cap lui Marasi, care se întorsese deja cu spatele la camion. Era camionul cu care intrase în clădire – dar Rază-de-lună nu era nicăieri.

Wayne a doborât-o pe Alunecătoare o clipă mai târziu. VenDell a sărit din spatele camionului răsturnat şi a început să-şi agite mâinile.

— Ia uitaţi-vă la mine! Absolut lipsit de apărare! Şi mai sunt şi trădător! Am să mă duc să le spun totul poliţiştilor!

A încasat un glonţ drept în cap.

— Dar-ar rugina! a strigat căpitanul Blantach, care a reuşit în sfârşit să pună totul cap la cap. Ăştia au un *allomant!*

Marasi a oftat.

— Poţi să organizezi o forţă de rezistenţă, căpitane? a strigat ea încercând să acopere zgomotul tot mai puternic. Armele montate pe fiecare ladă din camioanele astea sunt reale şi toate autovehiculele sunt blindate, astfel încât să te poţi adăposti de gloanţe!

— Bine, atunci, a spus Blantach, întorcându-se şi făcând un semn cu mâna înspre zidul estic al încăperii. Agenţi! La mine! Noi...

Camionul după care se ascundeau s-a smucit. Marasi abia a apucat să se ferească de o a *doua* împingere-în-oţel puternică, ce a scuturat toată încăperea. Pereţii depozitului s-au cutremurat, lemnul s-a rupt, iar cuiele a fost smulse. Cei care găsiseră arme au fost din nou împinşi în spate. Iar camionul după care se adăpostise Marasi a fost *aruncat* de parcă i-ar fi tras cineva un şut din săritură. A ajuns în stradă, rostogolindu-se şi izbind lăzile cu arme, care s-au făcut ţăndări. La naiba!

Blantach, care deja se pusese în mişcare spre nemulţumirea poliţiştilor şi a bandiţilor, a scăpat ca prin urechile acului. Mulţi dintre ei fuseseră doborâţi la pământ.

Acum că Marasi rămăsese fără adăpost, l-a văzut pe Secvenţă scuturând un flacon din aluminiu, apoi deşurubându-l şi luând o înghiţitură. *Şi mai multe metale,* şi-a dat ea seama. Din câte îşi amintea, ori de câte ori folosea duraluminiu, Secvenţă era nevoit să-şi refacă rezervele.

În timp ce Secvenţă termina de băut, o siluetă cu o gaură de glonţ în frunte l-a doborât. VenDell îşi dădea, cel puţin, silinţa.

— Adună-i pe agenţi! i-a strigat Marasi lui Blantach, după care s-a îndreptat în fugă spre partea din faţă a depozitului, unde se căscase o gaură. Undeva printre dărâmături se afla centura ei cu metale – cu grenadele ei. Aceea era probabil cea mai mare şansă pe care-o avea pentru a opri un allomant înzestrat cu superputeri.

În timpul ăsta, a dat de o privelişte incredibilă: Wayne şi cealaltă Alunecătoare se luptau.

Wayne s-a năpustit spre Alunecătoare, prinzând brusc viteză – dar coborând bula în zbor. Ea şi-a ridicat-o pe-a ei, cuprinzându-i pe amândoi – şi au început să se croiască năprasnic cu bastoanele de luptă, mişcându-se haotic. Bula de viteză a căzut, iar ei s-au despărţit şi au început să-şi dea târcoale – apoi au prins viteză şi s-au ciocnit din nou, atât de rapid, încât Marasi nu-i vedea nici măcar în ceaţă.

Dar-ar rugina... *Păstrează-ţi concentrarea,* s-a gândit Marasi. S-a ferit să iasă în partea din faţă a depozitului şi s-a uitat cu atenţie printre dărâmături – fără să bage în seamă camionul nenorocit care zăcea răsturnat în apropiere, cu o roată învârtindu-se.

Acolo, s-a gândit ea, şi a făcut un salt încercând să-şi ia centura cu metale, care se iţise de după o cutie spartă. A scos-o şi a căutat într-un buzunar, dar încuietoarea se desprinsese, iar două dintre grenade căzuseră. Mai avea doar una.

Un corp flasc a zburat pe lângă ea şi s-a izbit de camionul răsturnat. S-a chircit şi s-a lăsat la pământ, apoi şi-a întors chipul mutilat spre ea, cu gâtul rupt.

— Am fost înfrânt, a spus VenDell împleticind cuvintele din cauza maxilarului fracturat. Am să te taxez pentru oasele astea.

— Hai, nu te mai smiorcăi ca un bebeluş, a spus ea, şi imediat a început să ardă cadmiu. Cutia dintre degetele ei a zbârnâit, încărcându-se cu energie.

A intrat în grabă în încăpere şi a descoperit că Blantach adunase un grup de poliţişti – de-ai ei şi de-ai lui Marasi – la adăpostul unor camioane răsturnate. Mulţi dintre gangsteri se adunaseră în spatele încăperii, în apropierea lui Secvenţă. Se părea că se aprovizionau cu arme din încăperile din spate, iar alţii luau scuturi de la forţele speciale.

Wayne şi inamica lui se vedeau tot în ceaţă. Secvenţă se ridicase în aer, folosindu-se de o împingere-în-oţel. Gloanţele se îndoiau în jurul lui, lovindu-se de pereţi, fără să reuşească să-şi atingă direct ţinta. Dar-ar rugina să dea! Dacă era în stare de-aşa ceva, era mult mai experimentat cu puterile lui decât era Ciclul cu care se luptase Marasi. Cel puţin ăla nu putea realiza acele mega-împingeri din el fără să-şi rănească propriii oameni.

Marasi a dat buzna înăuntru, ghemuindu-se lângă unul dintre camioanele răsturnate. A pornit cronometrul grenadei şi a aşteptat un moment în care Secvenţă să stea cu spatele. Spera că avea să se bazeze pe puterile lui pentru a devia gloanţele şi nu avea să-i vadă grenada.

Din păcate, Secvenţă a aruncat o privire în direcţia ei în clipa în care ea a aruncat grenada. A reuşit cu greu să o îndepărteze împingând-o, iar grenada a explodat lângă peretele din spate, fără a lovi pe nimeni. El a privit-o cu coada ochiului, de sus, apoi a aruncat o monedă în direcţia ei. Abia a reuşit să se adăpostească la timp. Dar-ar rugina... Ar fi putut, dintr-o clipă în alta, să mute camionul ăla din loc.

Nu, a gândit ea. *Ar avea nevoie de o ancoră la fel de grea.* De aceea Secvenţă împinsese cu atâta forţă în toate direcţiile. Putea împinge cu o forţă egală în toate direcţiile ca să se echilibreze. Nu putea muta un camion decât dacă împingea, *în spate,* în ceva la fel de greu.

Nu o ajuta cu nimic treaba asta atunci când, numărându-şi oamenii, a descoperit că mulţi dintre ei sângerau în timp ce căutau un loc unde să se adăpostească. Unii zăceau pur şi simplu nemişcaţi. Iar inamicul se regrupa... asta-i dădea un sentiment de rău augur. Ce gangsteri erau ăia care voiau să fie *mai înarmaţi* decât poliţiştii?

Genul de gangsteri înarmaţi până-n dinţi, s-a gândit Marasi. *Şi care au impresia că pot câştiga. N-ar trebui să luptăm. Nu aşa.*

Focuri de armă au răsunat prin încăpere, iar gloanţele s-au lovit cu putere de piatră şi metal.

— Trebuie neapărat să ne retragem, a spus ea.

I-a făcut un semn lui Kellen, unul dintre locotenenţii ei.

— Trebuie să începem să tragem focuri de acoperire şi să organizăm o retragere! Ieşim prin deschizătura aia!

— Ne retragem? a întrebat Kellen, furişându-se mai aproape. Dar inamicii noştri!

— Suntem oameni ai legii, a spus Marasi, nu soldaţi! N-o să duc o bătălie în toată puterea cuvântului, în mijlocul unui oraş! Misiunea asta-i un eşec! E timpul să plecăm!

Kellen s-a gândit o clipă, apoi a aprobat din cap.

— Ai dreptate, a spus femeia. Ce vrei să fac?

— Adună-i pe ceilalţi şi ajutaţi-i pe răniţi. Eu am să coordonez grupul din Bilming şi mă gândesc cum să le distragem atenţia. În care camion sunt explozibilii adevăraţi?

— Numărul şase!

— Al lui Wayne? Cine a stabilit treaba *asta*?

— Năruirea, pare-se, a spus Kellen. Eu nu m-am gândit la aşa ceva.

S-au despărţit. Marasi şi-a scos pistolul din teaca de la centura cu metale, apoi a luat-o la goană, expunându-se cât mai puţin, prin spaţiul deschis spre camionul numărul şase, unde se adăpostise Blantach. Ca prin minune, acesta nu fusese răsturnat, deşi Marasi nu credea că era o idee inspirată să-l conducă. Nu câtă vreme Secvenţă avea puterea de a răsturna vehiculele.

— Ne retragem, i-a spus Marasi lui Blantach. Vii cu noi?

— *Da,* dar-ar rugina să dea! a spus Blantach. Mă simt de parc-aş fi deschis un coş de picnic şi-am dat de un cuib de viespi. Cine *sunt* indivizii ăştia?

— Sunt cei care vor să ne submineze civilizaţia, a spus Marasi. Şi a continuat, lovind camionul cu palma: în ăsta avem explozibili. O să arunc câţiva înspre inamic, să ne acoperim retragerea.

— Dă-mi un minut, a spus Blantach. Să-mi pregătesc oamenii să vi se alăture. Avem răniţi.

— Şi noi, a zis Marasi. Să sperăm că explozia o să ne dea destul timp.

Marasi a tras adânc aer în piept, apoi a deschis portiera camionului şi a urcat în el. A reuşit să deschidă panoul dintre cabină şi zona cu marfă, după care s-a strecurat în spate. Era întuneric, dar ştia că lada cu explozibili era în spate – gata să fie arătată la livrare.

Pipăind, a localizat în ladă câteva grenade convenţionale. Şi ceea ce spera să fie o bombă incendiară, făcută din lut şi lichid, imună la împingeri.

Îngrijorată, s-a strecurat din nou în cabină şi s-a pitit, gândind că blindajul portierei avea să o apere de gloanţe. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi displăcea mai mult poziţia lor.

Dacă fugim, o să împingă din nou cu putere în toate direcţiile, s-a gândit ea. *O să ieşim pe uşi în timp ce camioanele se rostogolesc peste noi!*

Dar ce altceva putea face? S-a strecurat afară din camion cu explozibilii ei. Kellen şi Blantach i-au făcut semn, că erau gata de retragere. În depozit răsunau focuri de armă, dar de partea lor doar câţiva poliţişti continuau să distragă atenţia inamicului, în timp ce restul îi ajutau pe răniţi.

Era momentul să...

Secvenţă a căzut din aer, aterizând chiar în mijlocul celor patru camioane după care se adăposteau. Apoi a împins – două camioane de fiecare parte – aruncând camioanele cu o împingere-în-oţel incredibilă.

Într-o clipă, au rămas fără adăpost. Complet expus, grupul de agenţi i-a ridicat pe răniţi în picioare. În celălalt capăt al încăperii, gangsterii încropiseră o mică baricadă din saci de nisip – iar unul dintre ei montase repede pe un trepied o mitralieră cu mai multe ţevi rotitoare. Era o armă militară răcită cu lichid şi alimentată cu bandă, care folosea gloanţe mai lungi de o palmă de om. Armele acelea fuseseră create pentru eventualitatea unei invazii malwishiene şi era ilegal să le comercializezi în afara Elendelului.

Abia în clipa aceea Marasi a fost frapată de cât de depăşiţi erau din punctul de vedere al armamentului. În încăpere s-a lăsat o tăcere ciudată, deşi era sigură că auzise pe undeva un zgomot de sticlă spartă. O parte din mintea ei s-a concentrat

asupra sunetului, dar şi asupra acelei mitraliere. Stătea în fruntea poliţiştilor, fixându-i ţevile cu privirea. Conştientizând ce urma să se întâmple.

Adusese poliţişti slab înarmaţi pe un câmp de luptă.

Mitraliera s-a pornit cu un sunet percutant sfâşietor şi a scuipat un şuvoi de gloanţe concentrat spre Marasi şi ceilalţi agenţi.

După care gloanţele s-au oprit în aer.

Apoi s-au năpustit imediat *înapoi,* spre fortificaţia inamică, lovind sacii de nisip şi scuturile şi făcându-i pe gangsteri să strige surprinşi. Mitraliera s-a oprit brusc pentru o clipă. Tulburată, Marasi a aruncat o privire peste umăr – Waxillium Ladrian stătea chiar în spatele ei în picioare, cu franjurile mantiei de ceaţă fluturându-i în timp ce se întorcea şi ţintea cu un pistol chiar peste umărul ei. S-a auzit un singur *trosnet* de praf de puşcă.

Glonţul a trecut drept prin cătarea mitralierei, doborându-l la pământ, cu o gaură între ochi, pe bărbatul care deschisese focul.

— Scuze de întârziere, i-a anunţat Wax pe cei din jur. A trebuit să aştept ca focurile de armă să mă conducă la voi. Deci, ziceţi că mergem mai departe?

24

Wayne a decis că era absolut nedrept să duci o luptă cinstită cu cineva. A izbit cu bastonul, care a pocnit-o pe trişoare în căpăţână cu un zgomot plăcut. A căzut, dar s-a rostogolit şi s-a ridicat imediat în picioare, zâmbind larg în timp ce rana de la cap i se vindeca – iar o picătură de sânge i se scurgea pe pielea devenită imaculată.

Normal că-i dăduseră abilitatea de-a se vindeca. Minunat. Dar-ar rugina dacă nu era minunat.

Ea a devenit o străfulgerare, iar el abia a apucat să-şi ridice propria bulă de viteză la timp ca s-o vadă cu coada ochiului stâng. A încrucişat bastoanele ca să-i pareze lovitura. Apoi a început să lovească. A bumbăcit-o ca lumea într-o parte, în timp ce ea-i făcea la fel în partea cealaltă. Dar-ar Rugina şi Năruirea! *Ustura.* Şi avea la fel de multă logică precum ideea de-a bea whiskey scump când deja erai praf. Amândoi au dat înapoi, strâmbându-se de durere – extrăgând însă din propriile metalminţi resurse pentru vindecare.

— Pe părţile sfinte ce-i lipsesc lui Armonie, femeie, a zis el scuturându-şi braţul învineţit. Eşti enervantă!

— Eşti enervant! a spus ea. Eşti... eşti...

— Nu mai încerca să imiţi accentul meu! a replicat Wayne.

— Poţi să mai zici o dată „meu”? a spus ea, aruncându-şi bastonul în aer, rotindu-l uşor şi prinzându-l.

Dar-ar rugina...

Trişoare.

Femeie!

Wayne îşi dobândise puterile pe cinstite. Se născuse cu ele, noroc pur şi simplu. Ea le furase pe-ale ei de la alţii. *Clar* trişase.

Toată lumea ştia că erau lucruri pe care le puteai lua şi lucruri pe care nu le puteai lua. Ceasul de buzunar nefolosit al lui Wax? Numai bun de luat! Ceasul pe care i-l dăduse Lessie? Nici nu se punea problema.

Sufletele oamenilor? *Clar* interzis.

Cei doi şi-au dat târcoale, ignorând haosul din restul încăperii. El oprise timpul când ceva a lovit în apropierea lui – un glonţ care zgâria laterala unui camion – şi a văzut scânteile ţâşnind cu încetinitorul. Dar Marasi şi poliţiştii aveau să se ocupe de tipii cu arme. Wayne avea o clonă-deloc-asemănătoare-cu-el de care trebuia să aibă grijă.

Ea rânjea când el s-a năpustit în faţă, lovind. Da, se putea vindeca dacă el o lovea, dar o persoană se putea vindeca doar până rămânea fără rezerve de sănătate. Trebuia să continue s-o lovească şi să spere ca ea să rămână fără rezerve înaintea lui.

Ea s-a ferit de data asta.

— Uau! a făcut Wayne. Stai locului!

— Uau... a repetat ea. Uauu...

— Termin-o!

Ea s-a dat înapoi în paşi de dans, zâmbind.

— De ani întregi aştept clipa asta, a spus ea cu accentul pierit. Am tot plănuit, m-am tot pregătit... Am fost *construită* pentru tine, Wayne! Nu te simţi onorat? Am fost *făcută* să te ucid *pe tine!*

— Ah! Trebuie neapărat să fii şi *ciudată*?

— După ce te omor, am să-ţi port pălăria şi mirosul. Numai astea-mi mai lipsesc!

El s-a oprit în loc în timp ce ea rânjea. Ce ciudat... Dar-ar rugina...

Atunci ea s-a întors şi i-a picat faţa.

— *Ăsta* ce caută aici?

Wayne s-a strecurat în direcţia ei ca să vadă ce văzuse şi ea. Şi... dar-ar rugina... *În sfârşit.* Eroul sosise. Wax stătea acolo de ziceai că-i Năruirea întruchipată, cu franjurile învârtindu-se în jurul lui, protejându-i pe poliţişti şi trăgând la întâmplare în rândurile inamicilor.

Odată cu venirea lui Wax, trişoarea era ca şi înfrântă. Toate erau în regulă în lume.

Desigur, Wax era ocupat pe moment şi avea să aibă nevoie de ajutor. Aşa că Wayne s-a năpustit asupra trişoarei şi a

izbit-o cu cotul în burtă – şi a simţit ceva ascuţit la cotul ei când a făcut-o. Să fi fost vorba de metalminţile ei? Sau de ţepuşă? Păi atunci, având în vedere că Wax era acolo, puteau face o manevră Specială cu Două Feţe. Doar că numai cu Wayne, pentru că Wax trebuia să împuşte nişte indivizi.

Când trişoarea a încercat să-l surprindă pe Wayne, el s-a răsucit şi a lăsat-o să ia poziţia de luptă. Apoi a întins mâinile prin spatele ei, şi-a prins bastonul cu ambele mâini şi i l-a tras sub bărbie. Icnind, femeia a început să-l lovească, dar asta nu a făcut decât s-o dezechilibreze.

Într-o clipă, Wayne a pus-o la pământ şi, cu genunchiul fixat în spatele ei, a tras bastonul în sus, sufocând-o. Fusese şi el în aceeaşi situaţie şi nu era deloc plăcut – să-ţi simţi metalminţile secând în timp ce eşti obligat să te vindeci de sufocare.

S-a zbătut frenetic. Lumea din jurul lor încetinea şi prindea viteză în reprize, în timp ce puterile ei erau activate de panică. Dar oricât de pricepută era în lupta cu bastonul, sărise peste tehnicile elementare de luptă corp la corp. Cineva care ştia ce făceau ei doi l-ar fi putut trânti.

A clătinat din cap, dezamăgit.

— Nu poţi să sari peste prizele de lupte, amice, i-a zis el. Dacă vrei să te-ncaieri ca lumea, trebuie *neapărat* să ştii să câştigi lupta la sol.

Ea a răspuns cu un geamăt, ceea ce era *mult* mai bine decât înainte. Avusese noroc că apăruse Wax – Wayne fusese prins în colţ până să ajungă eroul.

O siluetă în haine bune a aterizat lângă ei.

— Getruda, i-a spus el femeii, m-ai dezamăgit.

Apoi a îndreptat o armă spre capul lui Wayne.

Chiar în clipa aceea, Wayne i-a dat drumul şi s-a ferit. S-a rostogolit – cui nu-i place o rostogolire ca lumea pe final? –, apoi a revenit într-o bulă de viteză care i-a acoperit pe el şi pe Marasi, ce avusese grijă de unul dintre răniţi.

— Hei, a zis el răsuflând din greu. Hai că-ncepe să iasă soarele şi pe strada noastră, nu?

— Tot ar trebui să ne retragem, a spus Marasi. Nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva.

— Dar e păcat să plecăm tocmai când câştigăm, a zis Wayne.

A făcut un semn cu capul în spatele lui. Secvenţă arăta spre ieşire – în timp ce dădea un ordin –, iar trişoarea s-a ridicat în picioare şi a început să alerge în direcţia aceea.

— Aşa crezi? a spus Marasi.

A coborât privirea spre Mathingdaw – poliţista rănită –, care ţinea ochii strâns închişi, cu o grimasă de durere pricinuită de o gaură de glonţ din picior.

— Dacă Wax îl rezolvă pe monedăzvârlitorul ăla, da, câştigăm, a spus Wayne.

Inamicii erau într-un haos total, în timp ce oamenii lor se grăbeau spre ascunzători.

— Au cel puţin câteva gloanţe din aluminiu, a zis Marasi, arătând cu degetul într-o parte.

Într-adevăr, nişte gloanţe – care se mişcau foarte încet prin aer – ignorau complet împingerile lui Wax.

— Şi de ce-s aşa puţine? a întrebat Wayne. Miles O-sută-de-vieţi avea o grămadă de echipamente din aluminiu.

— Ăştia au avut de gând să se lase prinşi azi, a spus ea. Sunt convinsă de lucrul ăsta. Voiau să-i lase pe agenţii lui Blantach să pună mâna pe ei, în loc să trezească suspiciuni oprind ancheta.

— E o concluzie pripită, a zis Wayne. Dar tu cam ai dreptate cu chestii din astea. Ăştia nu ar fi vrut să fie luat prea mult aluminiu. Căci ăia de la secţii obişnuiesc să-l topească şi să facă bani din el.

Wayne a aruncat o privire spre Wax, care stătea în partea din faţă. Încremenise, în timp ce arăta cu trei degete spre un glonţ în trecere. Părea să-l... Îndrepte în lateral.

N-avea cum... Era cam mult, chiar şi pentru Wax.

— Instinctul îmi spune că, dacă rezistăm, ăştia se-mprăştie, a zis Wayne. Vezi tu, deja li s-a dus vestea când s-au luat la bătaie cu noi şi nu mai au mare lucru de câştigat. Dar noi avem răniţi şi-ar fi greu să ne retragem.

Marasi a aprobat din cap.

— Bine, atunci. Rezistăm. Dacă Wax îl goneşte pe monedăzvârlitorul ăla.

— Cobor bula.

— Dă-i bătaie!

A coborât-o. Wax a continuat să se rotească şi... dar-ar rugina... glonţul spre care arătase *părea* să se îndrepte către

unul dintre gangsterii ce încercau să se apropie pe furiş de poziţia agenţilor.

— Wax! a strigat Marasi. Cu ăştia ne descurcăm noi! Dar aş avea nevoie să se ocupe cineva de monedăzvârlitorul ăla!

Wax a aruncat o privire spre ea, apoi a aprobat din cap şi a tras în monedăzvârlitor, care a sărit în aer şi s-a ferit. Bărbatul s-a avântat drept în sus şi, distrugând tavanul, s-a îndreptat spre oraş.

Wax l-a urmat, zburând printr-un luminator spart.

În timp ce cei doi se făceau nevăzuţi, trişoarea s-a năpustit prin uşile din faţă. Gangsterii mai deştepţi şi-au dat seama ce se întâmpla şi au ieşit cât de repede au putut. Wayne a sărit în faţă pentru a deschide focul, iar Marasi s-a îndreptat împleticindu-se spre o latură a încăperii. El s-a uitat nedumerit, până când grenada ei a făcut să încremenească un grup restrâns de inamici.

Restul era curăţenie; bătălia adevărată se mutase în văzduh. *Ia stai aşa,* s-a gândit Wayne. A ridicat o bulă de viteză, astfel încât doi răniţi din apropiere să se poată târî după un camion, la adăpost.

L-o fi avertizat careva pe Wax că monedăzvârlitorul ăla împinge ca un apucat?

Hmm. Ei bine, Wayne presupunea că prietenul lui avea să afle curând lucrul ăsta.

25

Wax s-a ridicat iute ca săgeata în aer şi a simţit o deconectare bruscă. Zburase de-atâtea ori prin Elendel încât se aştepta să-i vadă priveliştile. Oraşul – cu planul lui circular, cu trenul suspendat şi crucişătoarele imense din port – îl dezorienta.

Mai fusese acolo şi cunoştea geometria stranie a clădirilor, nu erau două la fel. Dar de acolo, de sus, vedea că erau aranjate după un model artistic. Prea ordonat, prea echilibrat, pur şi simplu perfect. Ca macheta unui oraş, făcută de un copil.

Monedăzvârlitorul inamic s-a îndepărtat cu un salt, îndreptându-se spre marginea oraşului, iar Wax a luat-o pe urmele lui cu câteva împingeri-în-oţel. Adversarul lui era talentat, poate chiar un monedăzvârlitor autentic, îmbunătăţit cu hemalurgie. Se împingea cu pricepere folosindu-se de clădirile pe lângă care treceau, în vreme ce monedăzvârlitorii mai noi căutau mereu ancore – maşini, de exemplu – direct dedesubtul lor, uitând de cele din spate.

Totuşi, Wax a reuşit să se apropie de individ, anticipând direcţia în care avea să împingă. Wax a ridicat Răzbunătorul. Nu voia să-l omoare – aveau nevoie de răspunsuri –, dar poate o lovitură în picior sau în braţ ar fi reuşit să...

Bărbatul *s-a aruncat* brusc în văzduh. Maşina de sub el s-a *contorsionat,* de parc-ar fi fost strivită, iar Wax a făcut o grimasă gândindu-se la oamenii dinăuntru. Monedăzvârlitorul s-a înălţat în înaltul cerului, iute ca glonţul, greu de văzut din pricina soarelui orbitor.

Wax a căzut grămadă pe un acoperiş din apropiere. Rugina *naibii!* Fusese...

Duraluminiu. Fir-ar să fie... Fusese doar o chestiune de timp până să ajungă să se înfrunte cu un inamic atât de puternic, însă el doar citise despre aceste puteri. Nu se confruntase niciodată cu ele. Asta elimina tot ce ştia Wax despre duelurile cu monedăzvârlitori. Cum să te lupţi cu cineva care era în stare să se propulseze un kilometru şi jumătate în văzduh dintr-o singură împingere?

La fel cum te lupţi cu oricine altcineva, s-a gândit Wax. *Cu isteţime şi pricepere.*

Dacă nu se înşela, bărbatul avea să fie nevoit să bea câte o nouă fiolă ori de câte ori îşi consuma energia. Wax s-a îndreptat spre un alt acoperiş, unde-şi lăsase raniţa înainte de a se alătura luptei. A mai luat un săculeţ cu gloanţe din aluminiu şi a renunţat la Supravieţuitorul-de-oţel, care era încărcat cu gloanţe obişnuite. A luat Răzbunătorul, care era şi el făcut complet din aluminiu, încărcat cu cartuşe din aluminiu. Singurele metale pe care le mai avea asupra lui, în teaca de la centură, şi ea căptuşită cu aluminiu, erau fiolele trimise de Armonie.

Va încerca să mă atace de deasupra, s-a gândit Wax, studiind cu atenţie cerul. Bineînţeles, focurile de armă au răsunat de sus. Şi inamicul avea o armă din aluminiu, dar Wax a reuşit să sară peste partea laterală a clădirii şi să se ferească. În timp ce cădea, s-a împins printr-o fereastră din partea de sus, aterizând într-un apartament.

Camera era goală. Deci dacă Wax reuşea să se strecoare la timp spre o fereastră din altă cameră, şi-ar putea prinde inamicul prin...

Tot peretele apartamentului s-a prăbuşit, făcut bucăţi de grinzile metalice de sub lucrarea în piatră. Wax a fost izbit de un val de moloz şi aruncat în peretele din spate. A gemut, iar molozul s-a răsturnat pe lângă el. A văzut cu coada ochiului o mişcare prin peretele proaspăt găurit.

Monedăzvârlitorul a făcut un salt în sus, ţinând într-o mână o sticluţă cu aluminiu pentru restabilirea metalelor şi un pistol în cealaltă. A făcut un prăpăd la fel de mare în clădirea de peste stradă, pe care-o folosise pe post de ancoră pentru cumplita lui împingere. Era deştept pentru că folosea o sticluţă; presupunând c-o umpluse ca lumea cu metale, putea trage o duşcă de fiecare dată când se folosea de duraluminiu.

Wax s-a ascuns după nişte moloz când bărbatul a tras, iar din piatra lovită de gloanţe a ţâşnit un praf alb. Molozul a scrâşnit sub piciorul lui Wax şi a căzut peste el când a tras de câteva ori fără să ţintească, pentru a îndepărta inamicul. Funcţiona, însă... *dar-ar rugina...*

Wax şi-a făcut loc prin moloz, nesigur pe picioare, ieşind în holul blocului. S-a ascuns aici pentru o clipă, arzând uşor oţelul pentru a descoperi sursele de metal din jur, astfel încât să poată aprecia dimensiunile camerelor din apartamentele învecinate. A reîncărcat în linişte – şi a strecurat o fiolă de metal de la centură pentru a-şi reface rapid rezervele.

Cum preţul aluminiului scăzuse – de la extravagant la pur şi simplu scump –, oamenii începuseră să-l folosească din ce în ce mai mult. Precum teaca de la centura lui Wax. Dar sticluţa pe care-o avea inamicul era mai bună. Fiolele lui Wax aveau să fie vulnerabile pentru o perioadă scurtă dacă le scotea ca să bea din ele, în vreme ce...

Un glonţ a străpuns lemnul peretelui şi nu a lipsit mult să-l lovească pe Wax în cap. S-a lăsat în jos, înjurând, şi a făcut semn să plece adunăturii de gură-cască zăpăciţi care începuseră să scoată capetele din apartamente. A urmat un alt glonţ, la fel de aproape. Monedăzvârlitorul le trăgea din exterior şi le împingea prin lemn. Dar cum de-l vedea pe Wax? Ar fi trebuit să fie nevăzut...

Tâmpit mai eşti! s-a gândit Wax, stingându-şi oţelul. Probabil că inamicul avea o ţepuşă care-i permitea să se folosească de bronz şi să simtă când cineva utiliza allomanţia în apropiere. Wax a mai înaintat puţin de-a lungul holului, dar nu au mai venit gloanţe prin perete. Poate că Monedăzvârlitorul avea să-l creadă mort?

Presupunând că e un Monedăzvârlitor înnăscut – ceea ce e foarte probabil, având în vedere priceperea lui –, are o ţepuşă pentru bronz şi una pentru duraluminiu. Cel puţin. Corpul uman putea suporta până la trei ţepuşe fără a fi expus la influenţa şi controlul direct al lui Armonie. Dar Marasi susţinea că inamicul găsise o cale de a depăşi acea limită. Poate că era legat de faptul că Armonie era orb.

În ciuda avertismentelor sale, oamenii continuau să aglomereze holul din spatele lui Wax. Mulţi se adunaseră în jurul apartamentului distrus să caşte gura. Prea mulţi civili. Wax

nu putea rămâne acolo. A ajuns în capătul holului, a deschis fereastra cu o lovitură zdravănă de picior, s-a strecurat afară şi a sărit – folosindu-se de feruchimie ca să scadă în greutate şi să nu se lovească prea tare.

Imediat, Monedăzvârlitorul inamic a apărut pe un acoperiş din apropiere şi a început să tragă.

Wax a virat împleticit după un colţ şi a încetat să-şi mai umple metalminţile – pe care în perioada aceea le purta adânc înfipte în piele. Era o schimbare pe care-o făcuse, cu ajutorul chirurgilor, în urma evenimentelor legate de Brăţările Doliului. Corpul unui om se comporta ca aluminiul, protejând de interferenţe lucruri precum metalminţile.

Totuşi, poveştile spuneau că, dacă avea destulă putere, un allomant putea să nu ia asta în seamă. Războinicul în Ascensiune o făcuse. Dar-ar rugina... Oricum, omul apăruse imediat ce Wax îşi extrăsese energia dintr-o metalminte. Văzuse *feruchimia* lui Wax cu bronzul lui, lucru pe care doar foarte puţini practicanţi îl puteau face. Cât de priceput era omul ăla?

Dacă mă urmăreşte să-mi activez abilităţile, s-a gândit Wax, *hai să profităm de chestia asta.*

A ocolit partea din spate a clădirii şi a găsit un canal de scurgere lângă stradă. Wax a împins în el o singură dată, cu putere, dar s-a întrerupt imediat pentru a-şi lua avânt în sus. Cum cei mai mulţi monedăzvârlitori foloseau împingeri lungi în zbor, acea singură împingere scurtă avea, probabil, să facă să pară că Wax se afla încă la sol.

Împingerea l-a aruncat pe Wax în aer vreo şase metri buni – s-a prins de partea laterală a clădirii, agăţându-se de o formaţiune din piatră. A rămas acolo, încă sperând să-şi captureze viu adversarul.

S-a auzit scrâşnetul unor picioare pe acoperişul de deasupra, iar o umbră s-a mişcat. Trăgând adânc aer în piept, Wax s-a împins în sus şi a sărit chiar în faţa inamicului. O împingere rapidă în spate l-a izbi pe Wax de individ, amândoi căzând grămadă pe acoperiş.

Folosindu-se de elementul surpriză, Wax – care îngenunchease peste inamic – l-a lovit pe bărbat cu pumnul peste încheietura mâinii, ca să-l facă să scape pistolul. Apoi l-a apucat de vestă şi a ridicat pumnul. Stând atât de aproape de el, nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa bulelor de viteză –

iar Wax nu avea niciun metal în care să se poată împinge asupra lui. Era posibil ca individul să fi avut cositor pentru putere. Câţiva pumni în faţă ar fi trebuit să fie suficienţi pentru a-şi da seama.

Wax şi-a ridicat inamicul şi a început dea în el. Şi, la naiba, poate că era entuziasmat de ideea de a se bate din nou, dar loviturile nu păreau să-i provoace lui Wax dureri la încheieturile pumnilor, aşa cum se întâmpla cândva.

Panicat, inamicul a început să-şi caute arma, dar Wax a continuat să-i tragă pumni. Era o oarecare incertitudine care îl izbea de fiecare dată pe cineva când încasa un pumn, mai ales în cap. Parcă nu-i venea să creadă, era ceva intolerabil, uluitor. Wax şi-a adus aminte cum fusese prima dată – cum nu reuşise mintea lui să facă legătura dintre experienţele trecute şi noua ei existenţă dureroasă de tip pumn-în-faţă. Omul s-a panicat şi mai tare, iar Wax şi-a dat seama că făcuse un calcul greşit, o secundă mai târziu – când bărbatul a împins-în-oţel în jos cu putere, în cuiele şi tijele de fier din acoperiş.

Wax şi monedăzvârlitorul au fost aruncaţi în sus de o, rafală de vânt şi o explozie bruscă a forţei de gravitaţie. Wax a reuşit să se prindă de Monedăzvârlitor pentru prima parte-a drumului. Dar înainte să ajungă la altitudinea maximă, bărbatul a pus mâna pe faţa lui Wax, iar acesta a simţit o răceală bruscă.

Rezerva de metal îi dispăruse.

Monedăzvârlitorul mai avea o putere. Era Parazit, cu abilitatea de a absorbi allomanţia celorlalţi. A zâmbit, privindu-l pe Wax în ochi – iar acesta a scotocit după o fiolă în săculeţul centurii sale cu metale. Centura, proiectată să se rupă în cazul în care cineva împingea în metalele dinăuntrul ei, s-a desprins; şi cum Wax avea mâna băgată în ea iar încuietoarea era deschisă, însemna că fiolele zburaseră în aer.

Însă Wax a reuşit să apuce o fiolă. Rămas fără oţel, la treizeci de metri în aer, a dus fiola la buze – dar abia a apucat să guste lichidul, când fiola a explodat. Un foc de armă dinspre inamic îl ratase cu puţin – dar a lovit fiola, făcând-o ţăndări.

Wax şi-a crescut imediat greutatea, ceea ce i-a încetinit cu mult ascensiunea. Următorul glonţ a trecut prin aer chiar pe deasupra capului său. O secundă mai târziu, şi-a oprit brusc

ascensiunea şi a început să cadă, apoi a trecut la umplerea metalminţii ca să-şi reducă instantaneu viteza de coborâre – dar a avut grijă să nu devină atât de uşor, încât să-i opună vântul rezistenţă. Mai multe gloanţe i-au trecut pe lângă cap în timp ce monedăzvârlitorul se chinuia să-i aproximeze mişcările. Wax a căzut grămadă şi, în ciuda haosului – în ciuda faptului că i se strânsese stomacul şi ameţise de la aruncătura aceea bruscă –, şi-a dat seama de un lucru.

Fără metale era mort. Dacă nu reuşea să-şi schimbe traiectoria, următoarele gloanţe aveau să-l lovească în momentul în care monedăzvârlitorul şi-ar fi reglat ţinta. Căderea lentă nu era suficientă. A ajuns la metalele dinăuntrul lui şi a sorbit un strop mic de oţel pe care a reuşit să-l găsească. S-a folosit de el pentru a se arunca în aer, împingând în turla unei clădiri şi ferindu-se de următoarele împuşcături de deasupra.

Apoi s-a aşternut liniştea. Se mai auzea doar vuietul vântului. A ridicat privirea şi a văzut una dintre fiole în picaj, aşa că şi-a redus pentru o clipă greutatea pentru a-şi încetini căderea şi a ajunge la acelaşi nivel cu fiola. A întins mâna şi a încercat să ajungă la ea – era la câţiva centimetri, aproape de vârfurile degetelor lui...

Poc. Fiola i-a căzut în palmă. Wax s-a rotit în aer, înghiţind jumătate din fiolă. Ca o străfulgerare de lumină, vederea de oţel i-a revenit. A trecut printre clădiri în timp ce cădea şi s-a împins la voia întâmplării într-o parte. Gloanţele de deasupra au străpuns aerul din jurul lui o clipă mai târziu – iar pământul s-a apropiat cu o viteză înspăimântătoare. În ultimul moment, Wax a aruncat fiola pe jumătate plină sub el şi a *împins.*

Fiola s-a lovit de pământ şi a explodat, dar metalul dinăuntrul ei era o ancoră suficient de puternică. A încetinit şi a atins pământul derapând, cu franjurile mantiei de ceaţă fluturând în jurul lui. Cu inima bubuind, a smuls pistolul din teacă şi l-a îndreptat în sus.

Dar cerul era pustiu. Bărbatul se hotărâse să accepte situaţia şi să dea bir cu fugiţii.

Wax a aterizat într-o piaţă pavată cu piatră decorativă şi câteva statui impresionante – realizate într-un stil artistic ciudat, cubist. Căderea lui atrăsese... ei bine, atrăsese ceva

atenţie. Părea că întrerupsese o ceremonie de inaugurare a unei noi clădiri, deoarece un jurnalist se afla acolo cu un aparat de fotografiat.

După o străfulgerare de lumină, Wax şi-a dat seama că avea să fie o ştire de primă pagină în ziarul de după-amiază. Minunat. S-a ridicat, potolindu-se, şi s-a adăpostit sub un umbrar, pentru orice eventualitate. Apoi, în timp ce se gândea ce să facă mai departe, o maşină neagră, elegantă, a oprit în faţa lui, iar din ea a coborât tocmai Hoid, şoferul – având pe cap o şapcă de şofer şi mănuşi albe. Ce făcea *el* acolo?

— Maşina dumneavoastră, domnule, a spus el, făcând un gest.

— Pe Scadrial, cum de m-ai găsit? a întrebat Wax.

Hoid a ridicat o sprânceană spre mulţimea ce se aduna.

— Să-mi fie cu iertare, Lord Ladrian, însă dumneavoastră *chiar* faceţi spectacol. Nu e din cale-afară de greu să vă iau urma.

Era corect. În timp ce mulţimea sporovăia, lui Wax îi surâdea tot mai tare ideea de a se strecura în maşină şi să plece de acolo. Însă ceilalţi luptau în continuare pe viaţă şi pe moarte.

— Mulţumesc, Hoid, a spus el. Dar Wayne şi Marasi au nevoie de mine.

S-a avântat în văzduh, atrăgând şi mai mult atenţia – şi un al doilea flash al aparatului de fotografiat.

26

Marasi a acceptat fără tragere de inimă să le permită agenţilor locali să cureţe locul – deşi reuşise să-şi recupereze două dintre grenadele allomantice – şi să-i trimită după gratii pe membrii Set pe care reuşiseră să-i captureze. Îi displăcea ideea, deoarece asta însemna că, cel mai probabil, indivizii aveau să ajungă pe mâinile grupării Set. Dar în acel moment nu prea avea ce face în privinţa asta. Agenţii ei răniţi erau o problemă mult mai presantă.

Trecând cu vederea acele aspecte... ei bine, de când sosise Blantach cu oamenii ei, întreaga misiune devenise o mare catastrofă. Şi uite aşa, la trei ore după ce intrase în Bilming, s-a trezit alături de Wayne, VenDell şi Wax într-o încăpere de la Secţia de Poliţie a oraşului. Îşi trimisese oamenii la spital şi stătea cu raportul victimelor în faţă.

Doi poliţişti morţi. Dar-ar rugina... o durea să le citească numele. Era un dezastru.

Dar pentru moment, a încercat să se concentreze asupra situaţiei lor dificile.

— Deci tu spui că Armonie e *orb*? a întrebat ea.

Wax a aprobat din cap, cu o privire pierdută în timp ce stătea în apropiere, fixând peretele.

— A spus că ne trimite orice ajutor poate. Dar era îngrozit, Marasi. Îngrozit de-a binelea. Şi având în vedere ce-am descoperit eu şi Steris... mă îngrijorează faptul că inamicii noştri sunt aproape de obţinerea unei arme. Periculos de aproape.

I-a aruncat o privire, apoi a tăcut. Nu voiau să spună prea multe, de teamă să nu fie observaţi. Nu era nimeni la uşă, dar puteau asculta ce se vorbea în cămăruţa aceea folosind alte metode. Pereţii de un galben spălăcit şi becul, care atârna la

voia întâmplării, dădeau acelui loc un aer sumbru. Punea pariu că o foloseau pentru interogatorii.

Poliţiştii din Bilming nu încuiaseră uşa – nu ar fi îndrăznit –, dar Wax şi ceilalţi fuseseră obligaţi să-şi predea armele. Iar când fuseseră lăsaţi acolo, li se dăduse clar de înţeles: *Nu încercaţi nimic.*

Deşi li se oferiseră patru scaune, doar Marasi s-a aşezat – în partea din spate a încăperii. Wax se plimba prin faţa uşii. VenDell stătea pe podea, lângă perete, cu un aer epuizat. Îşi oblojise oasele fixându-le cu tendoane, ceea ce făcea ca trăsăturile lui să pară nefireşti, de parc-ar fi fost plămădit din cocoloaşe. Ca o sculptură din ceramică scăpată pe jos şi lipită la loc, dar cu bucăţile îmbinate aiurea.

Wayne moţăia, bineînţeles.

Pe podea, cu pălăria trasă pe ochi, cu jacheta împăturită sub cap pe post de pernă. Mânca-l-ar rugina de om... Şi-ar fi dorit ea să-i fie atât de uşor... Cu doi morţi, simţea cum i se năruie toată încrederea. Cali Hatthew era poliţistă de numai doi ani – şi o implorase să vină în misiunea aceea. Sângele ei era pe mâinile lui Marasi. Crezuse că plănuise bine totul, dar...

Wax s-a îndreptat spre ea şi s-a lăsat pe vine.

— Hei, a spus el, te simţi bine?

Ea a clătinat din cap, arătând cu degetul spre raportul victimelor.

— Cei doi care aveau unele informaţii utile au scăpat, iar eu am pierdut doi agenţi buni. Alţi cel puţin doisprezece au răni grave, plus că s-ar putea să mai fi cauzat *şi* un incident interurban. Aaa... iar grupul Set o să-şi elibereze toţi oamenii, doar ca să ne tragă una-n *plus* la gioale!

El a schiţat o grimasă.

— Marasi, ne confruntăm cu unii dintre cei mai şmecheri şi mai puternici oameni din lume. E *clar* c-o să mai fim şi depăşiţi strategic din când în când! Ai făcut o treabă bună, ai avut grijă ca toată lumea să fie cât mai în siguranţă posibil.

— Am fi fost morţi dacă nu ajungeai tu!

— Dar am ajuns. Tu nu eşti criminală, Marasi. Asta nu-i meseria ta. Meseria ta e să investighezi, să planifici şi să asiguri respectarea legii.

— Şi meseria ta care e? a întrebat ea.

El s-a ridicat în picioare.

— Sunt sabia lui Armonie, Marasi. Recent scoasă din rastel şi scuturată de praf. Indiferent ce s-a întâmplat astăzi, noi trebuie să ne ducem munca mai departe. Pentru că se întâmplă *într-adevăr* ceva important în oraşul ăsta. Ceva extrem de periculos. Astăzi ai pierdut doi oameni buni – dar ei au murit încercând să împiedice morţile altor *milioane.*

Ea a aprobat cu un gest, frecându-şi tâmplele ca să alunge durerea de cap. Dacă el şi Steris aveau dreptate... dacă inamicul încerca să introducă pe furiş o bombă în Elendel...

— În regulă, a spus ea, încercând să se concentreze. Avem nevoie de piste. Ce facem acum, că Secvenţă a scăpat? Unde căutăm?

— Ne ocupăm de asta, a zis Wax. Bărbatul cu care m-am luptat era înzestrat cu ţepuşe. Precum Ciclul pe care l-ai ucis şi femeia cu care s-a luptat Wayne. Fiecare dintre ţepuşele alea presupune moartea unui născut-din-metal.

— Răpirile? a întrebat Marasi, simţind un nod în stomac.

În ultimii zece ani, principala activitate a grupului Set – cea care atrăsese iniţial atenţia lui Wax şi Marasi – a reprezentat-o răpirea unor femei cu linii genetice puternic allomantice. Cercetările din ultimii câţiva ani arătaseră că nu erau singurele. Dispăruseră şi alţii, bărbaţi şi femei – cele mai multe persoane fiind din Ţinuturile Necruţătoare, unde asemenea dispariţii nu erau anunţate. Mereu născuţi-din-metal sau cu născuţi-din-metal printre rude.

Îngrijorarea lui Wax şi Marasi cu privire la motivul dispariţiilor fusese tulburătoare. Acum, că găsiseră şi membri ai grupului Set cu acces la atâtea puteri...

— Am încercat să urmărim firul răpirilor, Wax, a spus ea. Toate sfârşesc într-o fundătură. Suntem *siguri* că Armonie n-a văzut nimic legat de asta? Poate înainte să fi orbit?

— El are tendinţa de a vorbi criptic, chiar şi cu noi, a zis VenDell încet, din locul în care stătea lângă perete. A ridicat privirea spre ei, cu faţa distrusă, mişcându-se ciudat: Dar nu cred că ştie unde s-au dus ăia. Când îi căutam, ne întrebam de ce Armonie nu ne-a dat mai multe informaţii. De ce n-a căutat prin părţile tainice ale lumii, să ne spună. Cred că el nu mai vede detalii de ceva vreme. Dar şi-a... ascuns neputinţa de noi.

Kandra a oftat, luându-şi brusc o mină epuizată – pielea i-a devenit transparentă, de un verde spălăcit.

— Şi... mai e ceva, Waxillium. El încearcă să ascundă lucrul ăsta, dar eu cred că e ceva... în neregulă cu Armonie. Văd o umbră întunecată în spatele lui.

— La ce bun să-l ai pe Dumnezeu de partea ta, a întrebat Marasi, încrucişându-şi braţele, dacă nu face nimic să te ajute?

— A *făcut* ceva ca să ne ajute, a replicat Wax. Ne-a trimis pe noi. O lecţie pe care tot încearcă să mi-o dea.

— Am să iau eu legătura cu el, a spus VenDell, şi-o să-i mai cer ajutor. Dar Waxillium are dreptate... Comisare Colms, noi *chiar* suntem încercarea lui de a face ceva.

Wax s-a întors într-o parte, afişând din nou o expresie pierdută. Nu-i povestise tot ce i se întâmplase cu ani în urmă. Ea a crezut că poate Wax *murise* pentru o clipă. Înainte să-l găsească frânt în acel altar rece, părăsit. Se întâlnise cu Armonie.

Acum Wax vorbea *aşa* uneori. Cu o autoritate pe care ea nu a auzit-o nici măcar din partea preoţilor în chestiuni de natură religioasă.

Uşa s-a deschis, iar căpitanul Blantach a intrat. Se schimbase într-o uniformă curată şi se vedea că-şi trecuse un pieptăn prin părul scurt şi blond, dar tot părea răvăşită. Poate şi din cauza bărbatului care păşea în urma ei.

Oh, la naiba... s-a gândit Marasi. *Asta a venit cu primarul.*

27

Wax a oftat. Problema devenise mai degrabă una de natură politică decât jurisdicţională. Într-adevăr, pe parcursul întregii zile se îndreptase în acea direcţie ca o diligenţă în galop fără vizitiu. I-a aruncat o privire lui Marasi, care a aprobat din cap. El trebuia să preia frâiele în momentul acela.

A făcut un pas în faţă pentru a-l întâmpina pe lordul primar al Bilmingului, Gave Entrone, un om pe care Wax îl întâlnise în câteva ocazii – fiecare mai respingătoare decât precedenta. Şi era mare lucru, pentru că la prima lor întâlnire Entrone o insultase pe Steris în faţă.

Gave ieşise în lume venind din Noul Seran, oraşul său natal. Cu doi ani în urmă ajunsese în Bilming – chiar în centrul politic al Oraşelor Exterioare – şi se dovedise a fi exact genul de om pe care şi-l doreau pentru a „ţine piept" tiranicului Elendel.

În ziua aceea era îmbrăcat în ţinută oficială, şi chiar şi-a verificat butonii în timp ce intra – fără îndoială, pentru a scoate în evidenţă diamantele strălucitoare incrustate în lemn. Cu părul negru dat pe spate şi o bărbie pe care-o puteai folosi la desfăcut conserve. Şi, bineînţeles, cu zâmbetul îngâmfat caracteristic.

Funcţia de lord primar al Bilmingului era una importantă – probabil cea mai importantă din afara Elendelului. Ceea ce însemna că Wax trebuia să aibă grijă să nu-l insulte. Avea să fie o discuţie delicată.

— Uau! a făcut Wayne, ridicându-se în capul oaselor. Să vezi şi să nu crezi! A peticit cineva un sac cu sule şi a făcut om din el! Mai şi umblă!

În cameră s-a aşternut tăcerea. VenDell a chicotit.

— Ai de gând să-ţi ceri scuze pentru asta, Ladrian? a întrebat Gave.

— Oh! a făcut Wayne ridicându-se în picioare. Este Gave Entrone. Mă scuzaţi, Lord Primar! V-am confundat c-o altă chestie. Dar asemănarea-i de-a dreptul stranie.

— Wayne! a intervenit Wax.

— Da, şefu'...

— Te rog, nu mă mai ajuta!

— Am înţeles!

Wax şi Entrone s-au privit ţintă în ochi. Wax era convins că omul avea legături cu Set. Aşa se explica, în parte, ascensiunea lui fulminantă în politica Oraşelor Exterioare.

— Iată-ne, aşadar, a spus Gave, frecându-şi mâinile. Waxillium Ladrian. Marele om al legii din Ţinuturile Necruţătoare. Implicat într-o operaţiune *ilegală* în oraşul meu!

— Avem jurisdicţie aici! a zis Marasi. În conformitate cu articolul...

— Articolul şaptesprezece din Legea Justiţiei Unite? L-am abrogat, mai ţineţi minte? Acum trei luni!

— Nu-l poţi abroga, a spus Wax. Nu ai autoritatea necesară.

— Nu avem autoritatea necesară? a întrebat Entrone. Pentru a avea un cuvânt de spus în privinţa felului în care este aplicată legea în *oraşul nostru?* Păi, o asemenea afirmaţie *chiar* e arogantă, nu-i aşa, căpitane Blantach?

— Teoretic este adevărat, Lord Primar, a răspuns ea.

— Teoretic, a spus el, un jegos de mascat sudist ar putea da o lege care să susţină că ei au „jurisdicţie" aici. Dar cu ce drept? Şi, după ce a dat ocol camerei, s-a oprit în faţa lui Wax: Nu sunt de-ai *noştri.*

— Înţeleg ce vrei să faci, Entrone, a zis Wax încet.

— Chiar înţelegi? a şoptit Entrone, apropiindu-se suficient de mult încât Wax să-i poată simţi mirosul de mentă al respiraţiei sale. *Chiar* îţi dai seama cât de *savuros* e momentul ăsta? Te-ai străduit din răsputeri să împiedici prostia aia de lege să treacă – şi totuşi, iată-te aici, în mâinile mele. Conform legilor *noastre,* eşti infractor, ai încălcat cel puţin o *duzină* de diverse articole. Singura ta soluţie de rezervă este să ne ignori autoritatea – tocmai lucrul pe care *luni* în şir ai susţinut că-l meritäm. Te-am prins, Ladrian! Al meu eşti!

— Guvernatorul n-o să accepte în veci aşa ceva, a spus Marasi.

Evident, asta-şi dorise Entrone. Îşi *dorise* ca Wax să se întoarcă în genunchi în Elendel şi să-i implore să-l graţieze. Iar Legea Supremaţiei? Ei bine, insistând că Elendelul avea puterea necesară pentru a trece peste autoritatea locală, Wax urma să se dovedească a fi, practic, un ipocrit. Lucru care avea să alimenteze şi mai mult războiul dintre Elendel şi Oraşele Exterioare. Exact ce-şi dorea omul ăsta.

Entrone a zâmbit. Fără să-şi arate dinţii. Doar două buze îngâmfate care-ar fi arătat *mult* mai bine sparte şi pline de sânge. Lui Wax îi era foarte greu să se abţină.

Dar-ar Năruirea, ce-l urăsc pe omul ăsta! a gândit el.

— Poate, a intervenit VenDell ridicându-se în picioare, aţi fi dispus să ascultaţi de o... autoritate superioară, Lord Primar.

Kandra şi-a făcut pielea complet transparentă, scoţând la iveală oasele de dedesubt – craniul din spatele feţei sale, spart şi ţinut laolaltă cu tendoane. Era o imagine înfiorătoare, mai ales că VenDell alesese să-şi lase globii oculari aşa cum erau – iar aceştia păreau a pluti în jeleul în care se transformase figura lui.

— Ah! a făcut Entrone. Una dintre marionete! Uite cum încearcă să ne înspăimânte, căpitane Blantach!

— Ăăă... da, a spus VenDell. Sunt emisarul şi reprezentantul lui Armonie.

— Eu nu urmez Calea, a zis Gave fluturând din mână. De ce m-ar interesa?

— De Dumnezeu? a întrebat VenDell.

— Nu-i Dumnezeul meu, a răspuns Gave. Dumnezeul meu e industria, progresul şi caracterul neînduplecat al sufletului omenesc! Nu vreun preot care-a reuşit şi el să soarbă nişte zeamă lăsată în urmă de-o entitate moartă de-un car de ani! Aaa! Ia te uită, căpitane Blantach! Asta se preface a fi şocat de vorbele mele!

— Nu se preface, a spus Wax. VenDell e o persoană ca oricare dintre noi. Doar că e un pic mai... maleabil.

— Vai, Ladrian, a zis Entrone, după care a avut tupeul să îl bată pe Wax pe braţ. Uşor te mai laşi dus de nas. Kandra sunt nişte animale. Nişte marionete. Păi, ăştia nici măcar nu sunt cu adevărat vii. Sunt năluci-de-ceaţă care se *prefac* a fi oameni,

iar eu nu reuşesc să înţeleg de ce ar trebui să mă simt *intimidat* de o mâzgă vorbitoare care...

S-a întrerupt când a observat că, pe nesimţite, Wayne s-a apropiat de el.

— ...o mâzgă, a continuat Gave, care... ăăă...

— Dă-i bătaie, a zis Wayne, cu ochii îngrijorător de mari. Continuă să-mi mai jigneşti prietenii... *Hai, zi!...*

Entrone a dat înapoi, părând tulburat de-a binelea.

— Ai la dispoziţie o oră, i-a spus el lui Wax, până voi anunţa în mod oficial că depunem plângere. Ori evadaţi de aici – şi poate împuşcaţi şi ceva poliţişti –, ori vă contactaţi guvernatorul şi-i implloraţi să vă ajute. Vă trimit eu un radio.

S-a retras în grabă, încercând în acelaşi timp să fie cu ochii pe Wayne. Într-un final a lăsat-o pe Blantach în urmă.

— Ce cretin, a spus Wayne, renunţând la faţa înfricoşătoare cu ochii bulbucaţi.

— Eu... Îmi cer scuze, a spus Blantach. N-am avut de ales, a trebuit neapărat să-l chem.

— E-n regulă, Blantach, a zis Wax. Dar trebuie *neapărat* să înţelegi un lucru. Nu ai cum să ne-arunci în închisoare – nu fără să rişti soarta întregului Bazin. Te rog să înţelegi.

— Am să văd dacă reuşesc să... rezolv ceva.

Blantach a aruncat o privire peste umăr, spre biroul secţiei de poliţie.

— Dar de-acum nu mai am ce face, Colms. Data viitoare, *contactează-ne* înainte să desfăşori o operaţiune în oraşul nostru.

Şi s-a retras, închizând uşa – care avea o ferestruică în partea de sus. O clipă mai târziu, un gardian le-a dat un radio şi a rămas afară ca să îi supravegheze.

Wax a oftat şi s-a întors spre ceilalţi. Chiar nu avea de gând să aibă încredere într-un radio primit din mâinile inamicului.

Pielea lui VenDell şi-a recăpătat nuanţa normală. Kandra a ezitat, apoi s-a uitat la Wayne.

— Chiar ai vorbit serios? Chiar sunt... prietenul tău?

— Firește, a spus Wayne. Adică tu eşti ăla înţepat de care facem bâză, dar în fiecare echipă e unul din ăsta. Şi, arătând spre Wax, apoi spre Marasi şi VenDell: în echipa mea sunt trei. Cinci, dac-o pui şi pe Steris la socoteală, căci face cât doi. Dar întotdeauna e loc de mai mulţi.

— Am... Înţeles, a zis VenDell, scărpinându-se într-o parte a capului.

— Ideea este, a continuat Wayne, că *noi* avem voie să facem mişto de tine, deoarece ne eşti simpatic. Aşa stă treaba. Dacă face altcineva chestia asta, îi îndesăm un baston undeva, nu spun unde, deoarece mă străduiesc să-mi controlez limbajul.

— Pe bune? a intervenit Marasi.

— Mda... Ranette îmi spune mereu să am grijă ce zic, că poate-s copii prin preajmă. Lucru ciudat, nu vi se pare? Copiii-s ăia care oricum n-or să priceapă ce zic eu, aşa că de ce să mă feresc să nu audă *ei?*

Wax s-a întors spre uşă, tot frământându-şi mintea încercând să găsească o ieşire din situaţia respectivă – dar o parte din el şi-a dat seama că n-avea niciun rost. Putea să plece de acolo şi să-l ignore pe Entrone. Dar în felul ăsta n-ar fi făcut decât să mai pună un lemn pe foc, stârnind astfel un război civil. Mai mult decât atât, ar fi fost el în stare să-şi continue investigaţiile în oraş fără să-l urmărească poliţia la tot pasul?

Oare bomba ce rol joacă în toată povestea asta? s-a gândit Wax. *Toate zvonurile despre căderi de cenuşă. Sora mea. Ce se întâmplă cu adevărat?*

Poate că avea o metodă prin care să afle nişte răspunsuri. A dus mâna la centură, pe care-o recuperase şi-şi refăcuse stocul de muniţie – din raniţa mare pe care-o luase cu el şi o ascunsese pe acoperişul unei clădiri. În săculeţul de la centură, lângă fiolele cu metale a simţit cercelul pe care i-l dăduse Armonie.

Şi pe celălalt. Făcut din trellium.

La naiba. Trebuia măcar să încerce. A scos cercelul din trellium şi l-a introdus în ureche.

A simţit un şoc şi o deconectare, ca şi cum ar fi călătorit cu o trăsură care, la un moment dat, ar fi lovit o denivelare. Altfel decât atunci când vorbise cu Armonie. Apoi s-a simţit *atras* către ceva puternic. O vibraţie a trecut prin el, cu forţă, violent. A început să respire accelerat, iar în jurul lui camera s-a cufundat în ceaţă. Imediat, o voce cunoscută i-a străpuns mintea de parcă o ţepuşă i s-ar fi înfipt în creier.

Mai repede. Chestia asta trebuie neapărat să funcţioneze.

Telsin. Îşi auzea sora vorbind. Părea că simte ceva din jurul ei. Era în exterior... nu se auzea ecoul specific unei încăperi.

Nu mai avem mult timp, a continuat ea. *Dispozitivul de livrare de rezervă e prea evident. Prea uşor de oprit.* Vreau neapărat *să funcţioneze dispozitivul principal. Am nevoie...* Vocea a ezitat. *Simt ceva,* a spus ea, apoi a făcut un pas în lateral.

Vocea i-a devenit mai zgomotoasă, concentrată asupra lui. *Dă-i drumul! Te-ai luptat cu fratele meu. Partea aia o ştiu deja. E... stai aşa...*

Waxillium? Tu eşti? Ah... chiar tu eşti. Te simt. Ţi-ai găsit cercel din trellium, nu-i aşa? Isteţ. Tu ai fost cu ideea sau zeul ăla al tău?

— Bună, Telsin, a şoptit el.

N-avea rost să încerce să mintă. Ea îl simţea, la fel de limpede cum o simţea şi el pe ea. A încercat să-şi trezească nişte sentimente familiale. Dar în clipa aceea nu simţea decât că vocea aceea îl bântuia. Era un ecou dintr-un timp demult pierdut. Un timp pe care el îl lăsase în urmă, dar care nu voia să-l părăsească.

Deci eşti în Bilming. Părea amuzată. *Ca de obicei, ai sosit cu mare tam-tam. Mă bucur să văd că nu s-a schimbat nimic. N-ai fost niciodată bun de ceva, doar când lăsai o mare mizerie în urma ta ca s-o curăţ eu.*

— Telsin, a spus el încet, ce faci?

Ceea ce trebuie făcut, frate. Ca întotdeauna.

— Eu...

Ce putea să spună? Toate obiecţiile lui păreau inutile. „Ai să provoci moartea a milioane de oameni”? În urmă cu şase ani fusese dispusă să-şi sacrifice propriul popor pentru a-şi atinge scopurile. Nu-i păsa de locuitorii Elendelului. „Ai să ne trădezi poporul”? Fusese dispusă să-l trădeze pe *el.*

— Te joci cu nişte forţe pe care nu ai cum să le controlezi.

Genul ăsta de lucruri îi plăceau ei, să se joace cât mai mult cu focul.

Oare ce sperase el să rezolve? Ar fi trebuit să se gândească mai bine la asta. Era prea deştept ca să intre în bârlogul inamicului fără un plan.

Vai, Wax, a spus Telsin în mintea lui. *Încă te prefaci, nu-i aşa? Îţi spui că tu eşti eroul? Unde era eroul ăla când familia noastră avea nevoie de el? Plecase să se joace de-a omul legii*

prin Ţinuturile Necruţătoare. Fugea de adevăratele responsabilităţi. Îţi spun eu ce fac. Fac ceea ce trebuie. *Lumea asta, cu toţi oamenii din ea, e sortită pieirii. Dacă nu intervin eu. Exact cum am fost nevoită să ies în faţă şi să preiau conducerea după ce tu ţi-ai luat tălpăşiţa. Nu eşti tu eroul, Waxillium. N-ai fost niciodată. Ai fugit ca un copil care nu înţelege regulile...*

Şi-a scos cercelul din ureche, respirând greoi.

Dar-ar rugina... După atâţia ani, încă era în stare să i se bage sub piele. Fusese o idee foarte proastă.

Cel puţin, s-a gândit el, *ştiu că e ceea ce a zis Armonie că e. Un soi de avatar al inamicului. Şi e tensionată. Agitată. E presată de un termen-limită. E îngrijorată. Pentru că sunt aici, în oraş.*

S-a gândit la ce spusese ea, despre un „dispozitiv principal de livrare" şi unul „de rezervă".

S-a uitat prin încăpere, dar ceilalţi nu păreau să-şi fi dat seama ce făcuse. Cu toţii erau pierduţi în propriile gânduri şi probleme. Toţi în afară de VenDell, care-l privea cu atenţie.

Wax şi-a şters fruntea cu mâna.

— Ziceai ceva de... ajutor din partea lui Armonie? a întrebat el, cu o voce răguşită.

— E aproape, a zis VenDell, care s-a întors, aruncând o privire spre uşă. Oh, aş spune mai degrabă că e aici. Uită-te şi tu.

Încruntându-se, Wax s-a apropiat de uşă şi s-a uitat pe ferestruică. Gardianul privea spre uşile de la intrarea în clădire.

Unde sosise Moartea.

...ld some control to me,

(Continued below the fold!)

...The Seasons would like to remind our dear editor Kyndlip Ternavyl's ...ssion of two weeks ago, prior to her disappearance, when she com...ed our beloved mayor to "an irascible boar; no smarter, less attractive, ...d unable to keep from rolling around in every mire he comes across."

...ETTER TO THE EDITOR

...Once again I must object to ...ous continued allowance of ...ds from Soonie Industries, ...manufacturers of the "Soonie ...g," who have also ignored ...y numerous letters regard...g their historically egregious ...glect of the Ascendant ...Warrior's companion as a Ter...r wolfhound, when scholars ...ave repeatedly demonstrated ...that modern dog breeds were ...not yet established in the ...Days of Ash, and that the As...cendant Warrior's Guardian ...was not a wolfhound, but in ...actuality a *wolf dog*.

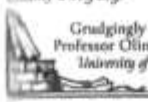

Grudgingly Yours,
Professor Olin Tober
University of Elendel

GUEST EDITORIAL

by Gemmat Mills, Interim Editor

ENFORCE NOSEBALL BAN!

We see them in every unsown field and vacant lot. Vagrants and layabouts, some of them even our own children, congregating in gangs and "playing" the game of Death himself: noseball. These "players" should be going to school or working in factories! Instead, their mal-aimed balls hit unsuspecting motorists and create road debris. The mayor banned this miscreance months ago, yet the conners don't enforce it. R•st and R•in, some of them even join in! Come to a Rally Against Noseball next Sterbday afternoon in Tabret's Park, adjacent to the city center, and join a Cause Worth Fighting For!

"BE SURE TO GET MY CHIN RIGHT!"

VISIT THE BANDS OF MOURNING TEMPLE SITE!

...Basin Bill Tours now travels to the ...cale of Dawnshot's famous show...down. Daily re-enactments starring ...Trevva Cett-Venture and Penelope ...Portreau. (Additional hot springs ...day trip packages now available!)

THESE ARE NOT COINS!

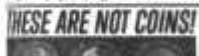

They are dangerous Malwish talismans that must be turned in to the authorities for proper disposal. Keep yourself and your loved ones safe from villainous Malwish witchcraft. Contact N & N at #42 Sixteenth Street for a generous REWARD.

...the Basin have solidified his stance with which many Outer City dwellers concur: Representation Before Supremacy.

Governor Varlance and his ...with the Malwish, he merely patted his chest where he'd conspicuously hung his military medals.

(Continued on back.)

The Man Who Electrified Time!

The new novel by Bilmingborn working man Schrib Welfur. Available now in all fine bookshops!

HELP WANTED—Bendalloy Misting cook for new "quick eats" café. Will pay top boxing plus bonuses and bendalloy stipend for off-work recreation. Great hours! One day off a week plus two days off for Survivorday or Harmontide each year. Apply in person at Kevron's on the corner of 2nd & Nellis.

FOOD DELIVERY—Order ahead for on-time meal delivery day or night, rain or mist, from any open food establishment. Our trained Steelrunners avoid traffic by knowing all the highways, byways, and throughways. Submit orders to Vema at Steel Kitchen by noon for next-day service.

WEATHER—Chance of fog at Lighthouse Point. Break in thunderstorms, but low mist conditions for two weeks or more. High: 26° Low: 17°

ELARIEL YEARLY

Spring Salon

Come to our flagship store in the City to see our Terris-inspired designs by up-and-comer Idkwyl Elariel.

OPENS BRASSDAY!

CHOC-O-TONIC

Are you skeptical of other sparkle tonics and their alleged "secret formulas"? Searching for a sparkle tonic with flavor you can identify without hiring a chemist? Search no longer! We flavor our sparkle tonic with only the finest imported Malwish beans, roasted and condensed into an invigorating beverage. Ask for it by name!

Flight of the Ornisaur

Though I desperately wanted to peek, my regard for my longtime companions compelled me to honor their request, even though the sound of their *merging* was like an octopus kissing a giant slug. For ten minutes.

When I was allowed again to look, the beast before me resembled a featherless version of the paintings of ornisaurs we'd seen at the quarry, with long thin bones and bat-like wings. On either side of the creature's head, where it would normally have had eyes, was KeSun's face on the right and Tabaar's on the left.

"You're absolutely beautiful!" I said, clapping my hands.

"You are an odd one, Miss Sauvage," said the beast from Tabaar's mouth.

They picked me up in a claw and launched from the cliff, the skin of their wings snapping into place like an umbrella canopy.

Below us, the tops of more stone outcroppings materialized against a gradual, soft mist that made it impossible to see where the mists ended and the outcroppings began.

I scanned for signs of Vila. If I were her, I would wait to attack until we entered the mist, so I directed Tabaar-KeSun toward it as I slipped my snake-shaped metal knuckles over my left hand. In my right, I held my umbrella at ready.

We entered the mist, and just as I predicted, Vila's form emerged, arcing toward us until we collided.

"Where's the key!" Vila said.

"Far away from here by now," I replied with a smile.

Vila growled, showing her teeth. What followed was a frenzy of punches and kicks while she tried to hold on to the ornisaur leg. That was to my advantage, though, as Tabaar-KeSun's claw grasped me just tightly enough that I could fight without falling into the abyss.

I beat Vila a few times with the end of my closed parasol, and then, when I had her distracted, I landed a punch with the metal knuckles. As the gold snake met Vila's cheek, I burned chromium

28

Wax nu văzuse niciodată Moartea în persoană, deşi Marasi întâlnise arătarea cândva. Cunoscut drept Ochi-de-Fier, străvechiul inchizitor avea ţepuşe greoaie înfipte în ochi, cu vârfurile ieşindu-i prin spatele craniului. Una dintre orbite îi fusese strivită într-o luptă, după cum scria în Cuvintele Întemeierii, pe care Armonie – sau Sazed – le lăsase în urmă. Wax distingea cicatricile – amestecate cu tatuaje şterse ce urmăreau conturul orbitelor.

Moartea purta un veşmânt negru şi voluminos, iar pielea îi era de o paloare fantomatică – avea un aspect bolnăvicios. Mâinile ce îi ieşeau din mâneci erau atât de slabe, încât păreau scheletice. Wax începuse să se obişnuiască să stea de vorbă cu făpturi coborâte din basme; neamul kandra, chiar şi TenSoon, era deja banal pentru el. Dar tot simţea o nelinişte tulburătoare când îl vedea pe Ochi-de-Fier. Despre fiinţa aceea umbla vorba că ar fi însoţit sufletele morţilor spre Lumea de Dincolo.

În toată încăperea din exterior – plină de birouri, agenţi şi funcţionari de rang inferior – s-a lăsat liniştea. Nu îndrăznea nimeni să răsfoiască un dosar; fixau cu toţii silueta aceea învăluită din spate de lumina puternică a soarelui. Emana ceva. O senzaţie de groază care-i mototolea în pumn sufletul ca pe un ziar din ziua precedentă. O...

Nu, s-a gândit Wax. *Nu mi-e frică de chestia asta. Am privit deja moartea în faţă.*

În mod ciudat, senzaţia de groază dispăruse din fiinţa lui. Oare fusese o... allomanţie emoţională? Era greu de recunoscut în frământările lui, dar, privind retrospectiv, părea evident. Totuşi, de data aceasta Wax nu fusese afectat cum

fuseseră ceilalţi, printre care se număra şi Marasi, judecând după paloarea feţei sale.

Wax a tras adânc aer în piept, a deschis uşa şi a trecut pe lângă gardian cu paşi mari. A traversat centrul camerei şi l-a întâmpinat pe Ochi-de-Fier, care era neobişnuit de înalt. De fapt, aşa cum şi-l imaginase dintotdeauna.

— Sabie, a spus Moartea, îndreptând ţepuşele spre el. Trebuie neapărat să discutăm.

Wax a făcut un semn spre camera în care se aflau ceilalţi, iar Moartea a trecut pe lângă poliţiştii uluiţi, deşi unul – care avea pe umăr un petic de Căutător – reuşise să scoată un pistol. Nu era o mişcare pe care Wax s-o fi recomandat. Moartea nu a făcut decât să fluture absent din mână şi să tragă arma prin încăpere ca s-o prindă. Apoi, făcând-o să plutească prin aer între mâinile lui – o reuşită incredibilă, a cărei dificultate ar fi fost înţeleasă de puţini non-allomanţi –, s-a înclinat. Iar ţeava armei a *trosnit.*

Wax a încremenit. La naiba... Nu mai văzuse *niciodată* să facă cineva *aşa ceva* cu ajutorul puterilor. De altfel, cum ai putea să faci aşa ceva?

Împingi într-un capăt, Tragi de celălalt, s-a gândit el. *Dar, la naiba, câtă putere îţi trebuie pentru aşa ceva...*

Pistolul a căzut pe podea, iar în timp ce Wax şi Moartea au ajuns la uşă, au văzut că Entrone şi Blantach ieşiseră dintr-un birou, făcând ochii mari.

— Ah, a făcut Ochi-de-Fier, aţintindu-şi privirea asupra lordului primar. Gave. Nu mi-au fost din cale-afară de dragi membrii Casei Entrone pe care i-am cunoscut pe vremea când eram muritor.

— Eu... a început Entrone, acest om este prizonierul meu. Cine...

— Am nevoie de intimitate, a spus Ochi-de-Fier. Le vei înapoia acestor muritori armele. Imediat ce se încheie întâlnirea noastră, nu le vei mai încurca deloc ancheta desfăşurată în acest oraş.

— Nu aparţin religiei dumitale...

— Moartea nu este o religie, a spus Ochi-de-Fier. E o realitate.

— Dar...

— Cum ai vrea să mori, muritorule? a întrebat Ochi-de-Fier apropiindu-se, cu veşmântul fluturându-i pe lângă el. Şi când?

Liniştit? Noaptea, de un infarct? Înecat, pe unul dintre vapoarele tale noi, în timp ce se scufundă? Aici? Chiar în clipa asta? Strivit de greutatea propriei prostii?

Entrone şi-a umezit buzele cu limba, apoi a şoptit.

— Cum porunceşti tu, Ochi-de-Fier, aşa se va face.

Se părea că putea într-adevăr să fie superstiţios fără a fi religios.

Wax a intrat în încăpere, urmat de Ochi-de-Fier, care a dat buzna ca o vijelie.

— Wayne, a spus Moartea încet, închizând uşa, fii bun şi păzeşte uşa, ca nu cumva să fim observaţi sau ascultaţi.

— Ăăă... sigur, a zis Wayne, împleticindu-se spre uşa cu ferestruică. Ăştia stau acolo pur şi simplu. În afară de cei câţiva care au leşinat. Bun aşa! Şi, aruncând o privire spre Ochi-de-Fier: Accentul ăla al tău... foarte vechi, *foarte* interesant... mi-a cam ieşit!

Moartea s-a afundat într-un scaun şi a părut deodată să *îmbătrânească.* Colţurile ochilor i s-au umplut de riduri, care i-au brăzdat toată faţa, iar fălcile i s-au lăsat. A oftat cu putere, îndreptându-şi ochii metalici spre tavan.

— Lord Conducător, a bombănit el. Ce mai spectacol, nu-i aşa? Şi când te gândeşti că eu eram ăla cu *capul pe umeri* din echipă.

Marasi şi Wax au făcut un schimb de priviri fugare.

— Ochi-de-Fier? a întrebat Marasi. Eşti... În regulă?

— Nu, a spus el. Rămân fără atium, iar vârsta începe în sfârşit să-şi facă simţită prezenţa. M-a urmărit mereu. Acum simte momentul loviturii fatale. Am fost aici, în Bilming, în căutare de răspunsuri. Ei încearcă să recreeze metalul şi m-am gândit că poate...

— Dacă rămâi fără... mori? a întrebat Marasi.

El a aprobat din cap.

— Aveam de gând să las să vină de la sine. Am trăit mult, mult mai mult decât s-ar fi cuvenit. Dar am ajutat la distrugerea acestei lumi – fără să vreau, într-adevăr, dar slăbiciunea mea a dus la multă tristeţe. Am jurat că voi fi de ajutor. Aşa că mă chinui să trăiesc în continuare...

Dar-ar rugina... Moartea a tras adânc aer în piept, iar ridurile de pe faţă i-au dispărut – apoi au apărut când a expirat. Cu fiecare respiraţie parcă îmbătrânea şi întinerea cu zeci de ani.

— Trell vrea să pună stăpânire pe această planetă, a şoptit Moartea. Aşa că timpul vostru e pe sfârşite, întocmai ca al meu.

L-a studiat pe Wax cu ceea ce păreau a fi nişte ochi enigmatici.

— Am ajuns să fiu prea slăbit ca să-i mai pot vâna pe cei ce vor să distrugă acest tărâm. Spectacolul pe care l-am făcut mai devreme s-ar putea să vă ajute să scăpaţi din această încăpere, poate să-i convingă pe agenţii locali să vă lase în pace, dar... s-ar putea să nu vă pot oferi mai mult.

Wax a îngenuncheat lângă semizeul îmbătrânit, iar în minte i-a încolţit deodată o idee.

— Erai în oraş, în căutare de atium, a spus el. De ce?

— Pentru că cineva încearcă să divizeze harmoniumul. Şi să creeze din nou metalul. Deşi ar fi mult mai periculos să facă lerasium...

— Ştii ce se întâmplă? a întrebat Marasi. Când încerci să divizezi harmoniumul?

Moartea a clătinat din cap.

— O explozie, a spus Wax. O explozie *mare.* Asta încercăm să oprim. Ai cumva vreo pistă?

— S-ar putea să am una, a zis Moartea, căzând pe gânduri. În urmă cu două săptămâni a dispărut un bărbat. Am aflat întâmplător numele său: Tobal Copper. A creat ceva probleme legale cu privire la divizarea harmoniumului în lunile de dinaintea dispariţiei sale. Următorul meu pas ar fi fost să aflu ce s-a întâmplat cu el.

Wax a aprobat din cap. O pistă – una şubredă, dar tot era un punct de plecare. La cum vorbise sora lui... se simţea din ce în ce mai nervos.

— Ochi-de-Fier? a întrebat Marasi, îndreptându-se spre el.

— Poţi să-mi spui Marsh, a spus el încet. Îmi... pică bine să aud numele ăsta. Să-mi aduc aminte de cum eram în trecut.

— Marsh, a zis ea, cum ai zdrobit arma aia?

— Cu duraluminiu, a spus el, şi cu foarte mult exerciţiu. Ascultă-mă, copilă. Armonie devine din ce în ce mai nehotărât. El neagă lucrul ăsta, dar eu *văd.* Asta îi oferă lui Autonomie – Trell, zeul celor din afara acestei lumi – ocazia de a interveni. Încearcă să ne elimine de pe scena politică a galaxiei înainte să apucăm măcar să urcăm pe ea, iar adepţii ei s-au înarmat deja cu hemalurgie. Ai studiat carnetul pe care ţi l-am dat?

— Da, a spus ea. Iar Waxillium, practic, l-a învăţat pe de rost.

Wax a aprobat din cap.

— Inamicul vostru, a zis Moartea, a învăţat să ocolească una dintre cele mai importante limitări ale hemalurgiei: agenţii săi au prea multe ţepuşe. Ar trebui să fie astfel expuşi la influenţa lui Armonie, dar nu sunt. Ori e Armonie prea slăbit ca să exploateze ceea ce au făcut, ori au găsit o cale de a folosi metalul lui Trell pentru a contrabalansa slăbiciunea. E extrem de periculos. Până acum, nu cred că au descoperit secretul combinării prin hemalurgie. Contaminarea identităţii împiedică lucrul ăsta; e singura chestie care ne salvează. Dacă ar putea face asta... sau, Lord Conducător... dacă pun mâna pe atium, sau lerasium...

— Păi... atunci ce facem? a întrebat Wayne de la uşă.

— Ce am făcut întotdeauna, a spus Marsh. Supravieţuim. După care s-a uitat din nou spre Wax: Locuitorii Bilmingului au impresia că e o mare realizare să construiască flota asta cu care ameninţă Elendelul. Într-un fel, totul face parte din planul lui Trell. Vă avertizez. Aveţi grijă. Ea îi ghidează. Am fost... încet la minte în ultima vreme, încercând să mă lupt cu ceea ce mi se întâmplă.

— Îi vom opri, a spus Marasi. Îţi promit asta, Marsh.

Wayne le-a făcut semn cu mâna. O clipă mai târziu, un funcţionar a venit cu armele şi echipamentul lor. Marasi s-a retras, pentru a le permite să se reînarmeze.

— Marsh, a spus ea, strecurând un pistol mic în geanta de umăr, ai mai văzut vreodată un simbol ca ăsta?

Şi a schiţat rapid, în carnetul ei, o figură cu trei romburi întrepătrunse. Lui Wax îi aminteau de ceva. Să fi fost nişte motive arhitecturale de prin Elendel?

Da, a gândit el. *Din apropiere de Câmpul Renaşterii.* De fapt, aducea cu forma cu trei petale a unei flori de Marewill.

— Ăsta-i simbolul fratelui meu, a spus Marsh. Face ce crede el de cuviinţă. Ca întotdeauna, de altfel. El... nu stă foarte bine cu introspecţia, dar *chiar* îşi doreşte să protejeze Scadrialul. Agenţii lui se vor alinia intereselor voastre.

— Cred că am văzut prin ochii lui, a zis Wax. Cândva, cu ani în urmă. Mai trăieşte? Supravieţuitorul?

— Dacă mai trăieşte? a întrebat Marsh. Presupun, depinde ce înţelegi tu prin „a trăi". E aproape viu. Cum e asta...?

— Adică e... o fantomă? a întrebat Wayne.

— Cam aşa ceva, a spus Marsh. E mai puţin viu decât sunt eu, dar poate mai viu decât alte fantome. E greu de spus. Mai suntem doar trei din echipa iniţială. După atâta amar de vreme. Doar trei. Precum picioarele unui trepied ce se ţin unul pe altul în echilibru. Şi fără unul... nu ştiu ce s-ar întâmpla.

Wax nu ştia cum să interpreteze spusele lui. Totuşi, s-a simţit bine când şi-a luat din nou armele, iar în momentul acela aveau o pistă. Un nume şi aparenta permisiune de a pleca din acel birou fără a fi urmărit. Avea să profite de ocazie, chiar dacă Moartea în persoană era...

— Eu rămân aici, a spus VenDell, în timp ce ei se adunau în faţa uşii. O să mă asigur că Lordul Ochi-de-Fier e îngrijit şi o să-i supraveghez pe poliţiştii din spital. Eu... nu cred că mai prezint vreun interes pentru ancheta dumneavoastră.

— Cum doreşti, a spus Wax.

— Ţineţi minte ceea ce ştiţi deja, Lord Ladrian, a zis VenDell. Ce-aţi spus mai devreme. Armonie pune oamenii acolo unde trebuie, dar după aceea ei trebuie să acţioneze. Aşa e felul lui.

Wax a aprobat din cap.

— Wayne, Marasi – sunteţi pregătiţi?

— Eu sunt, a spus Marasi aruncându-şi geanta pe umăr.

S-au uitat la Wayne, care-şi pusese mâinile-n şolduri.

— Ştie careva dintre voi dacă fantomele sunt reale?

— Are vreo importanţă?

— Dacă are vreo importanţă că *fantomele* sunt *reale*? a întrebat Wayne. Eu cred că are importanţă, Marasi. Eu cred că are importanţă, dar-ar *rugina...*

— Mi s-a zis că e de preferat să le numim Umbre Cognitive, a bombănit Marsh.

— Wayne, a spus Wax, ne concentrăm şi noi un pic?

— Bine, bine, a zis el, strecurându-şi bastoanele de luptă în buclele de la centură. Mi se pare cam aiurea să te burzuluieşti la un om pentru că a fost tulburat când i s-a arătat dovada clară a vieţii de apoi. Zei întunecaţi. Moartea-n persoană e pe moarte. Fantome, mânca-le-ar rugina... Mergem înainte, că doar ce-o să facem, dar să nu vă aud că vă plângeţi când vă dau pantofii preferaţi sau mai ştiu eu ce la schimb. Ne-am înţeles?

Au ieşit împreună în lumina soarelui, păşind hotărât afară din biroul tăcut al secţiei de poliţie.

29

Bine, s-a gândit Marasi, încercând să-şi facă ordine în emoţii. *Discuţie cu Moartea. Doar o altă discuţie* de zi cu zi *cu* Moartea *în persoană...*

Nu-l învinovăţea pe Wayne că nu se simţea în largul lui. Dar trebuiau neapărat să-şi păstreze concentrarea. Din păcate, ea şi ceilalţi nici măcar nu ajunseseră bine la baza treptelor din secţia de poliţie, că s-a şi pornit cineva să alerge după ei. Roşie la faţă de oboseală – poate şi din cauza stresului –, Blantach părea în clipa aceea mult mai puţin sigură pe ea decât fusese mai devreme.

Marasi a făcut un pas în faţă, întâmpinând-o.

— Da?

— Va trimite oameni după voi, a spus ea. Imediat după ce-şi va reveni din şocul provocat de întâmplarea de acolo cu... ştiţi-voi-cine. Eu îl cunosc pe Lordul Entrone. Se mândreşte foarte tare cu cât este el de „modern" şi „progresist". Va ajunge la concluzia că l-aţi păcălit şi va trimite poliţişti să vă aresteze.

Wax a mormăit încet, păşind în urma lor.

— Nu avem timp să ne ferim de patrule.

— Uitaţi care-i treaba, a spus Blantach. Eu... *habar n-am* ce se întâmplă în oraşul ăsta. Am crezut că ştiu. Până când...

A aruncat o privire spre clădirea de birouri şi au trecut-o fiorii.

— Până când iluziile mele s-au făcut praf şi pulbere. Aici se întâmplă ceva periculos.

— Mai mult decât periculos, Blantach, a spus Marasi. Catastrofal.

— Corect. Aşa-i. Ăla *chiar* era... ştiţi voi...?

— Da, a spus Marasi. L-am mai întâlnit.

— Dar-ar rugina...

Blantach a tras adânc aer în piept şi s-a întors din nou cu faţa spre ei.

— Cred că pot să-l împiedic pe Entrone să vă sufle în ceafă dacă-mi daţi voie să trimit un poliţist cu voi.

— Nici nu se pune problema, a spus Wax.

Blantach s-a apropiat de el şi l-a privit în ochi.

— Uite ce-i. Ăsta e oraşul meu. Nu ştiu de ce – sau de cine – vă e teamă, dar eu nu fac parte din povestea asta. Vreau să vă ajut, iar asta e singura idee care-mi vine în minte. Dacă aveţi cu voi un poliţist din Bilming, pot să-l conving pe Entrone că stă cineva cu ochii pe voi.

S-a întors, a schiţat un gest, iar o femeie a coborât treptele în grabă, aproape împiedicându-se la capătul lor. Femeia subţirică şi-a împins ochelarii prea mari pe nas, ceea ce aproape că a făcut-o să scape cele trei registre pe care încerca să le care. Părul negru până la umeri îi cădea pe faţă în timp ce încerca să ţină registrele în mâini. L-a dat laoparte şi a zâmbit stânjenită – cu buzele rujate, de un roşu-aprins.

Era Rază-de-lună.

— Zice că te cunoaşte, a spus Blantach, şi că s-ar putea să fii dispusă să ai încredere în ea. Kim e una dintre cercetătoarele noastre – nu e agent de teren, dar cunoaşte bine Bilmingul şi te poate ajuta să te descurci în oraş.

Rază-de-lună... „Kim”... a întins mâna – ceea ce aproape că a făcut-o să scape din nou registrele. S-a împleticit, încercând să le prindă.

— Pare amuzantă, a spus Wayne.

— Îţi imaginezi doar că-i legi şireturile între ele, a zis Wax, cu braţele încrucişate. Marasi, o cunoşti pe tipa asta?

— Păi... o cunosc, a spus Marasi.

— De unde?

Nu părea o idee grozavă să-i spună adevărul lui Blantach.

— Am lucrat împreună la un proiect acum ceva vreme – a venit în Elendel pentru nişte cercetări suplimentare de care avea nevoie.

Wax a mijit ochii, încercând evident să se hotărască dacă asta o făcea pe Kim mai mult sau mai puţin suspectă. Însă Marasi considera că putea avea încredere în femeie. Un pic.

La urma urmei, Marsh spusese că cei care aveau tatuajul cu romburi întrepătrunse aveau să fie de partea lor.

Rază-de-lună l-a salutat pe Wax.

— Promit să vă fiu de folos, domnule, şi să nu vă stau în cale. Şi, schiţând o grimasă: Exceptând, poate, vreun accident.

— Cred c-ar trebui s-o luăm cu noi, a spus Marasi.

Wax a aprobat din cap.

— Atunci faci parte din echipă, Kim. Hai să vedem dacă ne poţi fi de folos. Un bărbat pe nume Tobal Copper a dispărut de curând în acest oraş. Vreau să aflu unde locuia şi să interoghez pe oricine l-ar fi putut cunoaşte.

— Aha! a făcut Rază-de-lună. Nu am informaţii de genul ăsta *asupra* mea, bineînţeles. Eu car peste tot cu mine hărţile şi amănuntele despre acest oraş! Dar pot să vă duc la arhivă! Ar trebui să putem găsi nişte răspunsuri acolo.

— Ceea ce-i va informa în legătură cu intenţiile noastre, a zis Wax. Set are în mod sigur agenţi într-un loc atât de important.

— Mă îndoiesc că există o altă cale de a obţine aceste informaţii, a spus Marasi. Va trebui pur şi simplu să ne mişcăm repede, să fim cu un pas înaintea lor.

— De acord, a spus Wax după o clipă de gândire. Ia-o înainte, Kim! Căpitane Blantach, vă vom fi foarte recunoscători pentru orice puteţi face pentru a-l împiedica pe lordul primar să se ţină după noi.

Clădirea Arhivei şi Cercetării din Bilming era una *infinit* mai bună în comparaţie cu birourile similare din Elendel.

Marasi fusese obligată să petreacă multe ore scotocind prin dulapuri, printre registre groase cu nume sau arhive cu ziare.

Clădirea avea o structură modernă, cu nuanţe argintii, cu mai multă sticlă decât pereţi normali. Blantach însăşi i-a condus înăuntru, iar când şi-a arătat legitimaţia de comisar, a reuşit să adune în jurul lor un grup de asistenţi de cercetare, apoi şi-a luat rămas-bun de la grup.

După câteva minute, Marasi şi ceilalţi erau instalaţi în scaune comode, într-o sală de şedinţe cu pereţi din sticlă, şi sorbeau ceai, în timp ce aşteptau rezultatele. Toţi cu excepţia lui Wax, care se plimba prin încăpere ca un animal în cuşcă.

Ei bine, Marasi ar fi preferat o ciocolată caldă de-a lui Allik, dar părea *clar* că era mult mai bine aşa decât să stea ore-n şir, cu ochii cârpiţi, scotocind prin arhive vechi de una singură. Pauza i-a dat ocazia să-i scrie repede câteva rânduri lui Allik – spunându-i să nu-şi facă griji dacă afla de prin ziare de victime.

A făcut o pauză. Apoi a adăugat că ar trebui să facă un drum scurt până la ţară ca să-l viziteze pe tatăl ei şi să evite Elendelul în ziua aceea. Pentru orice eventualitate.

A ieşit ca să transmită mesajul – găsise o staţie radio în drum spre arhivă. În timp ce înainta pe holul mult prea alb, Rază-de-lună a ieşit dintr-un pasaj lateral. Nu se dusese la toaletă? Marasi a aruncat o privire în urmă şi a văzut că sala de şedinţe, unde-i lăsase pe Wax şi Wayne, nu se mai vedea.

— Bun, a spus Rază-de-lună încet. Speram să profiţi de moment şi să ieşi să ne vedem.

— N-am făcut asta, de fapt, a zis Marasi. Ar trebui să mergem şi să le explicăm celorlalţi cine eşti – n-avem niciun motiv să ţinem lucrul ăsta secret.

— Aş prefera să nu, a spus Rază-de-lună abia şoptit. Nu sunt aici pentru ei. Sunt pentru tine.

— Parcă nu aveai voie să te amesteci, nu?

— Nu fără ordine, a spus Rază-de-lună. Am primit câteva: pot să vă ajut, dar nu am voie să-mi dezvălui identitatea celorlalţi doi. Mentorul meu îşi face griji în privinţa legăturilor lor cu Armonie.

Marasi s-a oprit în hol, unde în afară de ele nu era nimeni.

— N-am de gând să-mi mint prietenii, Rază-de-lună.

— Deja ai făcut-o.

— Doar ca să evit să te dau în vileag în faţa lui Blantach, a spus Marasi.

— Şi tu ai impresia că ăştia doi îţi împărtăşesc tot ce se întâmplă în vieţile lor? a întrebat Rază-de-lună. Fiecare amănunt?

— Lucrurile importante.

— Ce au discutat Waxillium şi Armonie când a murit?

— Asta... n-are importanţă.

— Mie mi se pare că are.

Rază-de-lună a ocolit-o pe Marasi, oprindu-se chiar în faţa ei. Nu-i stătea în cale, dar se asigura că Marasi o privea în ochi.

— Vrei răspunsuri? Le avem. Vrei să protejezi Scadrialul? Ăsta e principalul nostru obiectiv. Dar *nu putem* acţiona făţiş. Asta le-ar da inamicilor ocazia să atace – fiinţe precum Trell sunt mult prea puternice, iar Armonie e prea nehotărât. Ce face el să ne-ajute?

— Ne-a trimis pe noi, a spus Marasi.

— V-a aruncat în bătaia focului şi v-a urat noroc! Nu-i vina lui – mentorul meu vorbeşte cu mare drag despre el. Dar planeta voastră se află într-o situaţie cumplită, aşa încât *trebuie* să acţionăm din umbră. Iar secretele noastre *trebuie* păstrate – cunoscute doar de cei care şi-au dovedit puterea.

— Wax e cel mai „dovedit" om posibil.

— Nu el ne interesează, a spus Rază-de-lună. Pe noi ne interesezi *tu.* Nu te incită să ştii lucruri pe care el nu le ştie – să ştii lucruri pe care nimeni altcineva nu le ştie? Secretele întregului Cosmer?

— N-am nevoie să ţin secrete faţă de ceilalţi ca să mă simt eu deosebită.

Rază-de-lună a zâmbit.

— Te cred. Ce interesant. Ei bine, pentru moment îţi cer să nu divulgi secretul *meu.* Ăsta e preţul ajutorului pe care ţi-l ofer. Am *întâlnit-o* pe Autonomie; ştiu cum procedează. Ai nevoie de mine. Dar dacă-mi divulgi secretul, plec.

— Ăsta-i rolul tău? Şantaj?

— Şantaj? E doar o înţelegere. Eu acţionez aşa cum vreau, Marasi, nu sunt *obligată* să te ajut. Acum am o pistă şi probabil că aş putea să aflu unde stă Tobal Copper ăsta cu mult înaintea ta. Şi, ridicând din umeri: Waxillium are încredere în tine. O să înţeleagă dacă-i explici de ce nu ai putut să-i spui.

S-a dat laoparte şi a pornit mai departe pe hol, schimbându-şi atitudinea când a ajuns în faţa uşii sălii de şedinţe. A început să se agite şi să se entuziasmeze – iar după ce a împins prima oară în ea şi a roşit văzând că uşa nu se clinteşte, a tras de ea, deschizând-o.

Marasi şi-a continuat drumul, nesigură. *Chiar* era ceva ciudat în felul cum vorbea Rază-de-lună... Cândva, Marasi fusese încântată să alerge după hoţi meschini sau chiar după mafioţi cu intenţii periculoase. Dar cu cât descoperea mai multe lucruri despre lume şi despre forţele care acţionau în cadrul ei, cu atât era mai nemulţumită.

Cu mult timp în urmă, îi explicase lui Wax filosofia din spatele alegerii sale de a deveni poliţist. Îşi imaginase că avea să facă oraşul un loc mai sigur – nu doar urmărind infractorii, ci schimbând modul în care se vedeau cartierele şi oamenii. Dacă băgai un om după gratii, puteai să-l împiedici să comită infracţiuni. Dar dacă învăţai un om să se respecte pe sine şi comunitatea lui, îl împiedicai pe oricine-ar fi putut el învăţa, recruta sau agresa.

Nu voia să se concentreze pe indivizi. Îşi dorea să schimbe lumea. Cel puţin la asta se gândise când visase pentru prima oară să devină poliţist. Oare lăsase rutina de zi cu zi de la locul de muncă s-o transforme în altceva?

Când s-a întors după ce-i trimisese mesajul lui Allik, echipa de cercetători era deja prezentă cu răspunsuri – şi întindea în faţa lui Wax ziare relevante şi registre ale oraşului. Marasi s-a apropiat de el – Rază-de-lună stătea cuminte într-un colţ, cu un zâmbet dezarmant pe faţă. Wayne se prefăcea că trage un pui de somn, dar avea un ochi întredeschis, urmărind-o pe Rază-de-lună.

Nu exagera cu teatrul, Rază-de-lună, s-a gândit Marasi cu satisfacţie. *Ăsta te prinde.*

— Tobal Copper, spunea unul dintre cercetători arătând o listă. Cincizeci şi trei de ani. Chimist, specializat în cauciucuri şi manufactură. A lucrat pentru Fabrica de Cauciucuri din Bazin, unde producea... mă rog, cauciucuri.

— A fost concediat, a explicat un alt cercetător, acum vreo cinci ani pentru... comportament dezordonat.

— Ce înseamnă, mai exact? a întrebat Marasi, studiind actele înşirate pe masa lungă.

— Păi, a zis şefa grupului de cercetători – o terrisiană creaţă cu un model în V pe bluză –, cele mai multe informaţii le-am aflat dintr-un proces intentat de el fostului angajator. Se pare că... ăăă... „a refuzat să dea ascultare descoperirilor sale de o importanţă vitală despre iminentul sfârşit al lumii".

Wax şi Marasi au făcut un schimb de priviri.

— Continuă, a spus Wax.

— Din păcate, nu e mare lucru de povestit, a zis cercetătoarea. Procesul a fost respins înainte să ajungă pe rol. Aici vorbeşte despre nişte broşuri pe care le-a tipărit, dar noi nu arhivăm asemenea documente. În schimb, avem procesul lui,

contractul de închiriere pentru apartament şi înregistrarea unei arestări de către poliţie.

— Pentru tulburarea liniştii publice, a spus cercetătorul mai mic în rang. Bătea în uşile blocului în care stătea şi urla: „Ăştia aproape au reuşit să divizeze harmoniumul, iar când vor reuşi, chestia asta ne va distruge pe toţi!"

— Vă lăsăm să vedeţi informaţiile, a spus cercetătoarea-şefă, arătând documentele înşirate pe birou. Iar noi ne continuăm cercetările – dar mă îndoiesc c-o să mai descoperim ceva. Noi păstrăm cu grijă numele tuturor persoanelor arestate, pentru referinţe încrucişate, iar acestea au fost singurele trei incidente.

— Încă un lucru, dacă nu vă deranjează, a zis Marasi în timp ce se îndreptau spre uşă. Puteţi găsi rapoarte referitoare la dispariţia unor transporturi de alimente? Mai ales de produse neperisabile?

— Oh, dar asta se întâmplă mereu de vreo doi ani deja, a spus cercetătoarea-şefă. Căpitanul Blantach ne-a pus să urmărim asemenea rapoarte, pentru că i se par şocante. De ce-ar fi reţeaua interlopă din oraş atât de interesată de *fasolea la conservă?*

— Într-adevăr, de ce? a întrebat Marasi, luând o foaie de hârtie din dosarul procesului. În care Copper menţiona că

> *În oraş se construiesc adăposturi împotriva cataclismelor, întreţinute cu o tehnologie inexplicabilă. Autorităţile oraşului ştiu şi angajatorii mei la fel! M-au concediat pentru că m-am apropiat prea mult de adevăr. Trebuie neapărat să mă ascultaţi. Ăştia divizează harmoniumul, iar după ce reuşesc or să fabrice bombe care ne vor transforma pe toţi în ţestoase!*

Chestia aia... din ultima parte părea un pic cam exagerată.

Cercetătorii au ieşit pe uşă, lăsându-i pe Marasi şi Wax să citească pe rând cele trei documente. Din păcate, *nu* erau foarte multe informaţii. În condică se menţiona că după ce Tobal Cooper s-a calmat, a fost eliberat. Nu a mai recidivat.

Pe ultima foaie era trecută o adresă dintr-o zonă despre care cercetătoarea spunea că era scumpă. Marasi a presupus că era bine plătit în calitate de chimist-şef.

— Probabil l-au omorât, a spus Wax încet, când s-a mai potolit zarva – ca să nu trezească suspiciuni.

— Posibil, a zis Marasi. Dar la fel de probabil e să-l fi săltat ca să-l oblige să lucreze la proiectele lor.

— Moartea zicea că a dispărut acum două săptămâni, a spus Wax. S-ar putea să-i fi pierdut deja urma.

— Dar e singura pistă pe care o avem, a zis Marasi.

— De acord. Kim, știi cumva pe unde se află apartamentul ăsta?

30

Clădirea de apartamente nu prea semăna a platou.

Wayne stătea alături de ceilalţi, cu mâinile în şolduri, uitându-se la chestia aia. Era prea lucioasă, cu prea multe ferestre – ca o sticlă mare de băutură scumpă. Clădirile nu trebuiau să arate aşa, ci să semene cu nişte cărămizi. Şi să aibă alei care să miroasă a ce ieşise dintr-un individ care băuse o sticlă de ceva prea scump.

Se aşteptase mai ales la un platou.

Nu, stai puţin, şi-a dat el seama. *Trebuia să fie şi-un canion, c-aşa era-n poveste. Pe ăla trebuie să-l găsim mai întâi.*

Liniştit, a pornit-o după Marasi, Wax şi femeia aia, Kim, care făcea cam mult pe fandosita. În hol era şi-un portar, şi toate alea. *Chiar* era un loc de fiţe. Poate că şi Wayne ar trebui să-şi cumpere un asemenea bloc. În mod sigur i-ar fi de ajutor un portar, să-l care sus la apartament după ce bea *el* câteva sticle de ceva scump.

Sau, în fine, mai des bea poşircă ieftină. Doar pentru că în secret era un bogătaş cu nasul pe sus nu însemna că nu mai putea să se bucure de un trăscău al naibii de prost. Doar că-i zicea „retro" sau „autentic"... sau ceva de genul ăsta.

Portarul a trimis după administratorul blocului, care s-a dovedit a fi un individ ce aducea cu un fel de cărămidă – deci măcar se potrivea bine cu stilul de a construi ca lumea. Marasi şi Wax i-au explicat că trebuiau să cerceteze apartamentul persoanei dispărute, în timp ce Wayne a făcut o plimbare lungă pe hol, unde tronau nişte picturi imense cu oameni dansând. Purtau costume şi rochii, cu picioarele foarte întinse, cu spinările drepte, de parcă ar fi fost făcuţi din rigle, nu din carne şi oase.

Să fi fost ăla canionul din poveste? Mama spunea că era frumos. Dar nu. N-avea cum să fie ăla. Niciun canion ca lumea nu avea tablouri cu dansatori pe pereţi.

Şi oare de ce a bănuit el că avea să fie ca-n poveste? Ei, c-aşa-i trecuse lui prin cap, probabil. Când îţi venea un gând, trebuia să ţi-l ţii în cap. Aşa stătea treaba.

Administratorul blocului a ascultat explicaţiile lui Wax şi Marasi, a mijit ochii cercetând legitimaţia lui Kim, apoi a mormăit. A arătat spre lift, în care s-au înghesuit cu toţii.

Wayne nu se dădea-n vânt după lifturi. Nu era vorba doar de faptul că erai prins ca într-o cutiuţă sau că nu ştiai cum funcţionează şi trebuia să te bazezi pe-un operator. Nu era vorba că-i cam miroseai pe toţi când stăteai la înghesuială sau că nu vedeai încotro te îndrepţi, ceea ce strica experienţa unei urcări la înălţime.

Stai aşa. Nu, probabil că *era vorba* de ultima chestie. Lifturile erau ca un carusel de carnaval conceput de un părinte excesiv de protector, care nu voia să-ţi fie teamă sau să te distrezi cu adevărat. El avusese mai multă încredere în ele pe vremea când erau controlate de oameni, nu de electricitate. Lumea avea prea multă încredere în forţa aia ciudată ce trecea prin prizele din pereţi. La urma urmei, Wayne era un investitor principal în acea tehnologie, iar acela ar fi trebuit să fie un mare semnal de alarmă pentru toată lumea.

La etajul douăzeci şi doi, la capătul unui coridor lung, administratorul blocului a deschis o uşă cu un set de chei şi a pătruns într-un apartament mare. Le-a făcut semn să intre, mormăind.

— A mai fost cineva pe aici? a întrebat Wax.

— Nu, a răspuns administratorul.

— Ăsta a dispărut de două săptămâni, a spus Wax. Şi n-a venit nimeni să-l caute? Nici poliţia? Nici rudele?

Administratorul a clătinat din cap, a bombănit şi i-a lăsat singuri – părea că nu voia să aibă de-a face cu poliţiştii.

— Ce-o avea ăsta, oare? a întrebat Marasi închizând uşa în urma lor.

— Habar n-am, a spus Wayne. Dar orice-ar avea, măcar se pare că nu se ia.

Wax s-a îndreptat spre mijlocul camerei. Pe un perete se vedeau ferestre înguste de la tavan până-n podea. Peretele

din dreapta era plin de rafturi cu cărţi. Arăta ca o cameră de zi cochetă, cu un covor galben la modă şi mobilier negru. Totul impecabil, deşi probabil că era destul de uşor să menţii curăţenia în locuinţă dacă erai mort sau dispărut.

— Deci, a zis Marasi, fie l-au săltat, fie l-au omorât. Apoi i-au lăsat apartamentul neatins, impecabil la vedere. Capcană?

— Capcană, a spus Wax, aprobând din cap. Lasă-mă un minut să mă folosesc de allomanţie şi să scanez zona.

Se părea că era foarte dificil să faci o capcană cu explozibili fără *măcar* nişte metal, chiar şi atunci când foloseai explozibili moderni, pe bază de lut. Au găsit trei fire declanşatoare şi o placă de presiune, fiecare conectate la câte o grenadă mai neobişnuită. Părea evident că grupului Set nu-i păsa de pagubele colaterale.

— Deci, oricine or fi ăia după care alergaţi, a spus Kim, frângându-şi mâinile agitată, e evident c-au ajuns aici înaintea noastră. Dar-ar rugina... Nu ştiam în ce mă bag...

— Nu am nicio îndoială că ăştia au avut legătură cu dispariţia lui Copper, a zis Wax. Aveţi grijă cu toţii. S-ar putea să ne fi scăpat vreo capcană. Kim, îi convingi tu pe locatarii apartamentelor învecinate să plece de acasă pentru o oră?

Ea s-a dus să rezolve problema, iar ceilalţi s-au apucat de ceea ce ştiau foarte bine: căutarea indiciilor de la locul faptei. Kim s-a întors nu după mult timp, în timp ce Wayne studia cu atenţie biroul de lângă rafturile cu cărţi. Ea a îngenuncheat lângă Wayne, uitându-se la el cum ciocănea în căutare de compartimente secrete.

— Ăăă, a făcut ea, părând încă nesigură, am făcut ce mi-aţi cerut. Dar... ce rost mai are să căutăm? Inamicul vostru a cercetat locul ăsta de-a fir a păr.

— Normal, a zis Wayne. Pot să-ţi şi dovedesc lucrul ăsta. Vezi găurelele astea? Sunt chestii pe care le faci ca să fii *sigur* că nu există compartimente secrete, dar numai dacă vrei să laşi mobila întreagă. Ceea ce-i mai puţin amuzant... dar uneori ai motive întemeiate. Ca atunci când vrei ca încăperea să le pară normală unor poliţişti veniţi în vizită, ca să aibă şi mai mari şanse să fie aruncaţi în aer.

— Păi, şi ce-i de aflat?

— După cum vezi, asta-i un fel de luptă, a spus Wayne. Când unul, când celălalt. Un dans. Ăia au instalat capcanele

astea ca să nu se prindă vreunul periculos de urma ălora din Set. Nu-i nevoie să arunci în aer poliţişti obişnuiţi. Numai din cei extraordinari.

— Ca tine?

— Pe naiba, a zis Wayne, apoi a arătat spre Marasi, care se uita prin cărţi, apoi spre Wax, care ciocănea în peretele din spatele camerei, în căutare de compartimente. Îi vezi pe cei doi? Reprezintă ce-i mai bun din două lumi. Wax, uită-te la el, e instinct pur. A trăit multe la viaţa lui, s-a tras în el la greu. N-a avut el şcoala necesară pentru a deveni poliţist – anii de şcoală şi i-a petrecut învăţând de la înţelepţii terrisieni lucruri despre care s-a scris cu multă vreme în urmă. Marasi, în schimb, e cunoaştere pură. Ea şi-a petrecut toată viaţa *studiind* tot ce se poate despre prostiile astea. Uneori am impresia că tipa asta a citit despre cum să te faci poliţist mai multe cărţi decât s-au scris vreodată. Vorbeşte de tipare infracţionale, prevenirea lanţului sărăciei şi despre tot felul de chestii dintr-astea deştepte care te fac să crezi că a fi poliţist ţine de *matematică.* Dacă-i pui pe ăştia doi la un loc, le ai pe amândouă. Instinct şi cunoaştere. Exerciţiu şi aplicare. Inamicii au căutat pe aici, sunt sigur. Însă au lăsat bombe. Ceea ce-mi dă de înţeles că-şi fac griji că le-o fi scăpat ceva. De aici şi dansul, lupta. Putem *noi* să găsim ce n-au reuşit ei?

— Curioasă chestie, a spus ea. Şi care-i contribuţia ta la echipă?

— Buna dispoziţie.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Poate un pic de fantezie, a spus el. Improvizaţie. Viziune.

— Ai o imaginaţie bogată, să-nţeleg?

— În imaginaţia mea sunt mai tot timpul femei.

Asta i-a adus lui Kim un zâmbet pe buze. Părea o persoană destul de drăguţă, atunci când nu se prefăcea. Firește, probabil era vreo trădătoare. Mare păcat.

— Hei, Wax, a spus Wayne. Vino să vezi o chestie!

Wax i s-a alăturat o clipă mai târziu, uitându-se atent la unul dintre plicurile din partea de jos a unui teanc de pe comodă.

— Ce-i acolo? a întrebat Kim.

— Când foloseşti un stilou, a zis Wayne, trebuie să aştepţi să se usuce cerneala. Dar uneori te grăbeşti sau eşti preocupat

de ceva, aşa încât îl laşi deoparte şi pui ceva deasupra. Cum ar fi teancul ăsta de plicuri. Iar cerneala se imprimă pe ultimul plic din teanc.

— S-a întins, a spus Wax, ridicând plicul. Dar ar putea fi lizibil. Partea de aici e subliniată. Ţie ţi se pare că ăsta ar fi un şir de numere?

— Un şapte? a întrebat Wayne, arătând spre un număr. Următoarea cifră era prea mânjită ca să poată fi deslușită. Apoi o liniuţă şi un treisprezece.

— O fi o combinaţie, a zis Kim încet, apropiindu-se ca să vadă numărul. Sunt multe şiruri de boxe dintr-astea în gările mari, care folosesc combinaţii asemănătoare, unde poţi să plăteşti şi să-ţi depozitezi diverse lucruri.

Wax a aprobat încet din cap.

— Marasi, ce-ai găsit?

— Cred că au fost înlocuite toate cărţile astea, a zis ea. Pare genul care citeşte mult, dar cărţile astea-s noi-nouţe. Cred că Set a luat toate cărţile de aici, pentru orice eventualitate, şi le-a înlocuit cu unele puse la derută.

— Dar mobilierul pare a fi cel original, a spus Wax, şi a dovedit lucrul ăsta mutând un scaun astfel încât să se lovească de peretele din spate, unde vopseaua se cojise în urma loviturilor repetate. E vechi. Uzat. Covorul la fel. Camera *pare* îngrijită şi ordonată, deoarece Set a curăţat-o când şi-au terminat căutările – dar probabil că era vraişte aici înainte să ajungă ei.

— Eu cred că individul e mort, a zis Wayne, ciocănind în perete şi desprinzând nişte chit. Gaură de glonţ. Amărâtul o fi fost împuşcat în spate când stătea aici.

— O concluzie prea exactă ca s-o poţi trage cu atât de puţine probe, a zis Marasi, venind lângă el.

A scos o periuţă şi a băgat-o în gaură, reuşind să scoată nişte bucăţele dintr-un material pe care le-a pus într-o fiolă.

— Sânge? a presupus Wayne.

— Da, a recunoscut ea. Şi s-ar putea să fie şi-o bucăţică de os. Probabil au curăţat sângele de pe birou, dar au scos doar glonţul din gaură. Şi a continuat, plimbându-şi degetele pe suprafaţa lemnoasă: S-a uzat. Folosea des biroul ăsta. Sau era vechi de la bun început. Greu de spus.

Wax s-a dus într-acolo şi i-a dat lui Wayne o şapcă din piele de felul celor purtate de pictori.

— Am găsit-o la piciorul patului, a zis Wax. Ce părere ai? Ţi-am dat destule informaţii cu care să lucrezi?

— Poate... a spus Wayne, punându-şi şapca pe cap.

S-a dus în mijlocul camerei şi a privit fix pe fereastră, punând toate lucrurile cap la cap. Încercă să şi-l imagineze pe omul care locuise acolo, să desprindă nişte idei din ceea ce ştiau despre el.

— La început a fost respectat, a zis Wayne. Savant în toată legea. Dar apoi a descoperit câte ceva, a mai auzit unele chestii şi a aflat mai multe. Era chimist, nu?

— Pentru o companie de cauciucuri, a zis Marasi.

— Un paravan, mai mult ca sigur, a spus Wax. Zicea că angajatorii lui construiau o bombă. Aş putea paria că munca lui de chimist implica investigarea unor sisteme de arme şi explozibili pentru autorităţile din Bilming.

— Mda, a făcut Wayne, cu ochii închişi. Şi-a dat seama că aveau de gând să facă o bombă şi a auzit de divizarea harmoniumului. Şi probabil că era deja un pic excentric. A încercat să salveze oraşul... Dar era un tip ciudat, şi nu-l asculta nimeni...

Cu ochii închişi, a deschis larg braţele şi s-a întors încet, simţind mirosul locului – şi închipuindu-şi-l. Vase vechi, stivuite în colţ. Încă le simţea mirosul. Nopţi agitate... citind... gândind...

— Nu l-au ascultat, a spus Wayne. Iar când l-au aruncat după gratii, şi-a dat seama că nu se putea folosi de sistemul juridic obişnuit pentru a opri dezastrul iminent.

— Şi ce-a făcut? a întrebat Kim. Crezi că oamenii care l-au omorât se temeau că le-a scăpat ceva. De aici se înţelege că ştia ceva ce ei nu voiau să se afle. Dar unde a ascuns informaţiile?

— Nu le-a ascuns, a zis Wayne, în şoaptă. Tipul ăsta nu ar face aşa ceva. Vezi tu, ăştia din Set... or să se înşele în privinţa lui. Cum se înşală şi Kim.

— Cum anume? a întrebat Marasi, încet, de undeva din dreapta lui.

— Set, a spus Wayne, ăştia ţin de cunoaştere. *Cu dinţii,* Marasi. Dar un tip ca ăsta, aşa într-o ureche cum o fi el, vrea

să ştie toată lumea ce ştie *el.* Ăsta nu-şi încuie ideile în cine ştie ce boxă din vreo gară. Ăsta le *împărtăşeşte* tuturor. Şi dacă autorităţile nu-i acordă atenţie, atunci... A deschis ochii şi, privindu-l pe Wax în ochi, a continuat: ...va face tot ce-i stă în putinţă ca să răspândească informaţia.

— Kim, a spus Wax, căzut pe gânduri, care dintre ziarele locale are cea mai proastă reputaţie? Cel care publică toate prostiile pe care le găseşte... Mai ales dacă-i vorba de chestii înspăimântătoare sau un pic ieşite din comun...

— Sunt *cel puţin* şapte ziare dintr-astea, a răspuns ea.

— Care ar publica scrierile idiotului ăluia de Jak?

— *Santinela adevărului,* a răspuns ea. Mie... *îmi cam plac* chestiile alea...

Părea ruşinată, dar n-avea de ce să fie. Erau povestiri ca lumea. Super-aiureli, firește, dar uneori mergea câte-o poveste de doi bani cu trăscău ieftin. N-avea sens să citeşti literatură când beai dintr-o pungă de hârtie.

— *Santinela adevărului...* a repetat Wax. Ştii unde-şi au sediul?

— Pot să aflu, a spus Kim, scoţând unul dintre caietele ei groase, pline de adrese.

Wayne şi-a dat jos şapca şi a strâns-o uşor în mână. Bietul Tobal Copper murise *cu adevărat.* Nu lăsase grupul Set să-i forţeze mâna ori să-l oblige să lucreze pentru ei. Veniseră aici ca să afle tot ce *ştia el* despre planurile lor, iar ei nu-l lăsaseră să scape cu viaţă. Dar poate că a spus cuiva. Cuiva pe care Set să nu fi reuşit să-l descopere – pentru că ideea de a renunţa la informaţie li se părea de neconceput celor din grupul Set.

— Am găsit-o, a spus Kim. „Redacţia ziarului *Santinela adevărului* poate fi găsită pe... Şi, ridicându-şi privirea: Strada Şapte. Birourile 42-13. La naiba! Aceleaşi numere pe care le-ai găsit imprimate pe plicul ăla.

— Bună treabă, Wayne, a zis Wax strângându-l de braţ.

El a ridicat din umeri.

— E destul de uşor când ai multă informaţie cu care să lucrezi.

— Asta a fost multă? a întrebat Kim, curioasă.

— Sigur, a răspuns Wayne, punând şapca deoparte. Toată viaţa unui om.

31

Steris a respirat prelung şi adânc. Era genul de truc despre care citise că funcţiona pentru calmarea nervilor. O văzuse pe Marasi folosindu-l în situaţii stresante. Funcţiona? Steris nu era sigură. Dar gestul în sine era normal, nu?

A mai inspirat o dată profund, în caz că greşise ceva, expirând lent. Apoi a păşit în principala sală de şedinţe a Senatului, asaltată de zgomot şi haos. Cele două păreau a merge mereu mână în mână.

Senatorii strigau unii la alţii prin sală. Asistenţii roiau de colo-colo, livrând ziarele de după-amiază şi rapoarte private senatorilor lor. Ea reuşise să facă rost de câteva – nu erau chiar ziare din Bilming, ci ediţii locale cu articole preluate sau rezumate primite prin telegraf. De obicei, pentru subiectele importante erau tipărite ediţii de urgenţă, pentru că fiecare ziar se grăbea să profite de subiect.

Nu erau cele mai lămuritoare articole. Dar în mod sigur puteau stârni controverse. A aruncat o privire peste câteva, în timp ce străbătea încăperea.

POLIŢIŞTI MORŢI! OPERAŢIUNE EŞUATĂ ÎN ELENDEL DUCE LA TRAGEDIE ÎN BILMING!

POLIŢIA SECRETĂ DIN ELENDEL SUBMINEAZĂ EFORTURILE POLIŢIEI LOCALE!

O DECLARAŢIE DE RĂZBOI NEAŞTEPTATĂ PLASEAZĂ FORŢELE DIN ELENDEL ÎN OPOZIŢIE DIRECTĂ CU OAMENII LEGII DIN BILMING! S-AU TRAS FOCURI DE ARMĂ! ŞAPTESPREZECE MORŢI!

Era aceeaşi poveste întoarsă altfel din condei. Waxillium atrăsese din nou atenţia, ca de obicei, iar ea era convinsă că majoritatea victimelor erau membri ai grupului Set. Titlurile din ziare nu lămureau clar lucrurile. Totuşi, îşi trimisese

copiii în afara oraşului, cu Kath. Se ruga Supravieţuitorului să fi fost în siguranţă pe domeniul bunicului lor din sud.

Pentru moment, Steris a făcut faţă vacarmului, ţinând piept foşnetului foilor de hârtie, tumultului de cuvinte, şi s-a îndreptat spre locul viceguvernatorului. Acolo, a înmânat formularul cererii de autorizare pentru a ocupa poziţia soţului ei în Senat.

Adawathwyn nu a spus nimic despre tonul sumbru al scrisorii pe care Steris o trimisese mai devreme, descriind cu lux de amănunte ameninţarea faţă de oraş. De ce? O ignorau cu atâta uşurinţă?

Oamenii nu voiau cu niciun chip s-o asculte pe Steris. Preferau să aprobe din cap şi să se gândească la altele. S-a îndreptat spre locul lui Wax – locul ei. Wax avea dreptate; era dreptul ei să reprezinte Casa Ladrian. Într-adevăr, fusese unul dintre principalele motive pentru care, iniţial, se gândiseră la o uniune. Averea ei; autoritatea lui. Împreună puteau face lucruri măreţe.

Dacă ea îşi păstra îndrăzneala. Da, îi mai luase locul, dar niciodată pentru ceva de o importanţă vitală. Aşa că a rămas în picioare la pupitrul mic, în mijlocul haosului. Se pregătise pentru asta. Îşi notase cum avea să fie. Ba chiar inspirase adânc de două ori. Da, îi bubuia inima-n piept, insistând că avea emoţii, dar ce ştia inima ei? Insistase ani la rând că nu se va îndrăgosti în veci, şi cât de tare greşise! Inima ei nu se pricepea la ce nu era ea în stare să facă. Ştia doar ce făcuse şi ce nu făcuse.

După cum sperase, oamenii au observat-o stând acolo, tăcută, iar unele certuri s-au potolit. Astfel, Adawathwyn a reuşit să facă linişte în încăpere – şi, în sfârşit, să se facă auzită. Tonul ei puternic, neobişnuit pentru o terrisiană, a restabilit în cele din urmă ordinea. Ca un ibric luat de pe aragaz, senatorii au încetat să mai fiarbă, dar au rămas încinşi – aşezându-se pe scaune şi bodogănind abia auzit.

— Guvernatorul, a spus Adawathwyn, solicită o explicaţie din partea senatorului în funcţie al Casei Ladrian.

Privirile tuturor s-au întors spre Steris. Ei bine, era obişnuită cu chestiile astea. Oamenii chiar aveau tendinţa să o fixeze cu privirea. Ori să se încrunte la ea. În funcţie de cât de

tare se înşelau şi de cât de ridicat le era nivelul de iritare când le dovedea lucrul ăsta.

— Soţul meu, a spus ea adresându-se întregii săli, a fost rechemat la îndatoririle lui de om al legii, din cauza unei situaţii deosebit de periculoase din Bilming. Operaţiunea lui a fost aprobată întru totul de comisarii-şefi, sub autoritatea guvernatorului în persoană. Excelenţa voastră, tot ce a făcut soţul meu a fost legal şi temeinic documentat.

— Uneori, a spus guvernatorul, chiar dacă permisiunile sunt obţinute şi documentele pregătite, o acţiune poate fi totuşi ilegală!

Poftim? *Cum îndrăznea?* Era însăşi *definiţia* legalităţii! Steris şi-a înăbuşit furia. Unii oameni... pur şi simplu gândeau astfel.

Şi-a aruncat pe ascuns o privire spre notiţe. După ce s-a gândit toată dimineaţa, se hotărâse să-l prindă pe guvernator într-un grup restrâns. Nu voia să stârnească panică în oraş, şi totuşi încă nu ştia cât de urgentă era situaţia.

Încă trebuia să pregătească un plan de evacuare a oraşului. Să aibă mereu pregătit un plan pentru cel mai rău scenariu. Deci: să pornească o discuţie privată cu guvernatorul. În circumstanţele potrivite, putea autoriza evacuarea oraşului fără un vot din partea Senatului.

— Excelenţă, s-a adresat ea guvernatorului, comisarul-şef Reddi are informaţii relevante despre misiunea soţului meu. I-am trimis azi-dimineaţă rapoarte amănunţite despre temerile mele. Ne confruntăm cu o problemă mult mai gravă chiar şi decât agresiunea tot mai mare între oraşe. Astfel, propun formarea unui consiliu de elită pentru rezolvarea în timp util a stării de urgenţă.

Un Consiliu de Elită al Guvernatorului era o comisie mică – în cazul acela alcătuită dintr-o mână de senatori şi cel puţin un comisar-şef – cu autoritate limitată. În trecut, mai fusese folosit pentru probleme la scară mai restrânsă, precum cele legate de traficul din interiorul oraşului. Dar un consiliu de elită era un instrument puternic, care permitea concentrarea puterii la nivelul unui anumit număr de indivizi. O şocase să afle că, până atunci, nu mai fusese folosit pentru situaţii de urgenţă; o interpretare atentă a legii ar fi evidenţiat modul corect de aplicare.

— Stai puţin, a spus guvernatorul, se... permite aşa ceva? Credeam că asemenea comisii se ocupă cu alegerea florilor pentru evenimente de inaugurare şi altele de genul ăsta.

Viceguvernatoarea l-a apucat de braţ şi l-a temperat, continuând să discute în şoaptă, printre dinţi – chemând în cele din urmă un funcţionar juridic la ei. Câţiva din sală au procedat la fel.

Guvernatorul s-a ridicat în picioare.

— Pare o propunere excelentă, a spus el, părând surprins. Moţiune pentru crearea unui consiliu de elită în legătură cu această problemă din Bilming?

S-a uitat fix spre câţiva senatori din sală – printre care şi Lordul Darlin Cett, un senator cu părul rar, pieptănat pe spate.

Familia Cett se număra printre cei mai puternici lideri ai grupărilor din acel guvern, iar privirea părea a le spune: „Veţi fi incluşi în acest consiliu dacă votaţi această moţiune". Era o mişcare inteligentă din partea guvernatorului, care însemna cel mai probabil că ideea nici măcar nu fusese a lui.

În sfârşit, votul Senatului i-a oferit lui Steris rezultatul la care sperase. Urma să fie format un consiliu de elită subordonat guvernului, căruia să i se acorde, timp de douăzeci şi patru de ore, autoritatea necesară pentru a se ocupa de criza din Bilming.

— Lord Cett, a spus guvernatorul, Lady Hammondess şi Lady Gardre. Vă rog să veniţi împreună cu mine şi Adawathwyn în biroul guvernatorului, pentru a stabili strategiile până la sosirea comisarului-şef Reddi. Restul Senatului este liber.

Steris a ezitat. Pe ea n-o chemase. Să fi fost... o scăpare? Oare se subînţelegea că trebuia să fie şi ea prezentă sau...?

Sau era lăsată pe dinafară?

Oh, *dar-ar rugina...* Cum de-i scăpase din vedere o posibilitate atât de firească? Ceruse un consiliu de elită, dar nu a fost inclusă în el? Ar fi trebuit să prevadă lucrul ăsta.

Şi-a dus mâna la cap, simţind cum se înfierbântă, copleşită de ruşine. Femeia pregătită pentru orice fusese luată prin surprindere de o manevră atât de evidentă.

În timp ce încerca să-şi stăpânească senzaţia de greaţă, cineva s-a ridicat în partea din spate a sălii – de la locurile observatorilor. O siluetă cu o mască ascuţită din lemn, pictată cu linii roşii.

— Excelenţă, a spus ambasadorul malwishian, mi-ar face mare plăcere să asist la lucrările acestui consiliu.

— Ăăă... amirale Daal! a spus guvernatorul. Aceasta este o problemă internă care ţine de Bazin.

— Da, şi tocmai de aceea vreau să asist, a spus ambasadorul. Pot afla multe despre un popor după felul în care reacţionează în situaţii de criză. Am o navă de croazieră, proprietate personală, andocată în oraş. Poate v-ar fi de folos să o împrumutaţi, lord guvernator? Ca să vedeţi Bazinul.

Guvernatorul a clipit.

— Păi, a zis el, sunt convins că înţelepciunea unui amiral călit în focul bătăliei va fi de mare folos consiliului nostru. Veniţi, atunci.

Oh, dar-ar rugina... Oare ăla chiar acceptase o mită atât de făţişă? În public? Gestul i-a alungat ruşinea lui Steris, iar ea a aruncat o privire spre Adawathwyn. Viceguvernatoarea îşi dusese palma la faţă. Avea să fie nevoită să se străduiască din răsputeri să întoarcă acel schimb în favoarea ei. Dar una dintre problemele cu care te confruntai când aveai o cârpă ca Varlance pe post de guvernator era că şi alţii puteau să tragă de el după bunul lor plac.

Trage şi tu, şi-a zis Steris. *Trebuie să încerci.*

Ignorându-şi instinctele – care-i spuneau să se aşeze şi să încerce să-şi dea seama cum ar fi putut să prevadă acea situaţie –, Steris a sărit din scaun şi a fugit spre centrul încăperii, înghesuindu-se neprotocolar între doi senatori pentru a ajunge la guvernator.

— Excelenţă, i s-a adresat ea, cred că pot oferi informaţii relevante acestui consiliu.

— Ah! a făcut el, aruncându-i o privire. Lady Ladrian...

Apoi s-a uitat în lateral, unde Adawathwyn clătina cu putere din cap.

— Îmi pare rău, a spus guvernatorul întorcându-se din nou spre Steris, dar mă tem că consiliul deja s-a aglomerat. A fost totuşi minunat din partea dumneavoastră că aţi făcut această propunere.

— Excelenţă, a spus ea. Oraşul e în *pericol de moarte.* Trebuie neapărat să mă ascultaţi.

Guvernatorul a ezitat.

— A trimis o scrisoare în legătură cu asta azi-dimineaţă, Excelenţă, a spus Adawathwyn. Nişte aberaţii despre o bombă capabilă să distrugă Elendelul.

— Ce înseamnă asta? a întrebat el, întorcându-se spre viceguvernatoare.

— E adevărat, a spus Steris. Nici măcar nu i-aţi dat-o?

— Casa dumneavoastră a mai avut în trecut tendinţa de a exacerba anumite probleme, a spus Adawathwyn. Mai ţineţi minte când soţul dumneavoastră a pretins că votul împotriva proiectului său de lege pentru drepturile muncitorilor ar stârni răzmeriţă în oraş? Sau când a insistat că Ţinuturile Necruţătoare se vor constitui ca ţară separată dacă vom continua cu planurile noastre tarifare?

— Acum e altceva, a spus Steris. Are... confirmare din partea lui Armonie.

— Am înţeles, a zis Adawathwyn. Şi dacă Armonie *în persoană* ar vorbi cuiva, nu s-ar adresa *guvernatorului*?

— Soţul dumneavoastră a văzut vreo bombă? a întrebat guvernatorul. Are vreo dovadă în sprijinul afirmaţiilor dumn eavoastră?

— Adună acum probe, a zis Steris.

— Atunci, a spus guvernatorul, de ce nu reveniţi la noi când aveţi dovezile?

— Pentru că trebuie neapărat să fiu în consiliul acela, alături de dumneavoastră...

— Lady Ladrian, a zis el pe un ton ceva mai blând, sunt convins că înţelegeţi că este o situaţie importantă, tensionată. Acesta nu este un loc potrivit pentru o femeie care ocupă de mai puţin de o oră funcţia de senator. Şi, zâmbind, a continuat: Situaţia aceasta va necesita fineţe şi tact, nu...

Nu orice aţi fi dumneavoastră, părea să insinueze propoziţia lăsată neterminată.

Guvernatorul i-a făcut semn din cap şi s-a alăturat celorlalţi aflaţi în faţa uşii biroului său.

Steris a rămas singură în mijlocul sălii. Umilită. Ea... aşadar, trebuia să stabilească un alt plan. Da, să se gândească cum să rezolve situaţia. Putea să-şi ia tot restul zilei...

Nu. Nu-şi permitea să stea şi să facă planuri. Trebuia *neapărat* să ajungă în încăperea aceea.

Şi a început să caute o modalitate de a-şi atinge scopul.

32

Clădirea redacţiei *Santinelei adevărului* nu se potrivea cu restul Bilmingului. Spre deosebire de clădirile moderne, elegante, aceea arăta ca o cocioabă. O clădire veche, din lemn, cu un singur etaj, cu acoperiş ascuţit, pereţi umflaţi şi ferestre mici.

— Asta-i una dintre clădirile vechi, a explicat Kim, de pe vremea când în partea asta de oraş existau o grămadă de colibe pescăreşti. În urmă cu cinci ani au început să se facă presiuni ca să fie toate demolate şi să se construiască edificii noi, dar mai sunt clădiri ca asta împrăştiate prin oraş.

— Nu pare să fi fost folosită în ultimul timp, a spus Wax, observând lacătul de la uşă, întunericul din interior. Mai publică?

— A publicat rar în ultima vreme, a zis Kim. A trebuit să aştept *şase săptămâni* ca să citesc sfârşitul seriei „Ultimul testament al Supravieţuitorului" din aventurile lui Jak.

Lua-l-ar naiba de idiot, s-a gândit Wax. Încă de la descoperirea „Suveranului" care condusese şi ajutase poporul din ţinuturile sudice, mania Supravieţuitorului îşi atinsese culmile. Fusese văzut în tot oraşul, mai ales în nopţile ceţoase.

Jak, desigur, profitase de asta şi petrecuse ani întregi „descoperind" artefacte de-ale Supravieţuitorului în aventurile lui. N-ar fi fost nici pe jumătate atât de rău dacă prostovanul ăla n-ar fi adus din când în când vorba despre Wax.

Au bătut la o uşă laterală şi, cum nu le-a răspuns nimeni, au încercat s-o deschidă şi au descoperit că era încuiată. Aşa că Wax şi-a înfăşurat un franj de la mantie în jurul pumnului, pregătindu-se să spargă fereastra.

— Wax, ce faci? a întrebat Marasi.

— Demarez o anchetă.

— Hai să aşteptăm câteva minute, a spus ea. Să vedem dacă se întoarce proprietarul.

S-a oprit, cu pumnul la câţiva centimetri de geam.

— Avem mandat de anchetă, a spus el. Putem intra prin efracţie.

— În caz de urgenţă, a zis ea. Şi după ce am epuizat şi alte variante. E proprietatea privată a unui cetăţean şi nu avem motive să credem că grupul Set s-ar afla aici. Şi, spre deosebire de apartamentul de mai devreme, nu avem motive să credem că aici s-ar fi comis o infracţiune.

— Ia lăsaţi-mă pe mine, a spus Wayne, îndreptându-se spre fereastră. Puteţi spune cu toţii că aţi încercat să mă opriţi, dar am făcut ca Wayne. Şi vă lasă ăştia-n pace.

— Nu-i vorba despre ce putem face fără să fim pedepsiţi, Wayne, a zis Marasi, ducând mâna la faţă. E vorba de procedura corectă. Nu poţi să dai buzna oriunde vrei – lumea se schimbă! Oamenii au drepturi. Asta ne îngreunează munca, dar face lumea mai bună.

Wax s-a încruntat, lăsând mâna în jos.

— Ne permitem să aşteptăm câteva minute, a spus Marasi. Dacă avem dreptate, am vrea ca oricine este proprietarul să colaboreze cu noi – iar intrarea prin efracţie ar întoarce persoana în cauză împotriva noastră. Dacă ne înşelăm, atunci am întors firma cuiva cu susul în jos degeaba. Şi a continuat, după ce a aruncat o privire la soare: E ora prânzului. Proprietarul s-ar putea să fi plecat – la urma urmei, încă mai scot ziare, deci avem motive să credem că vor apărea în cele din urmă.

Wax a renunţat, cam fără tragere de inimă. Se aştepta ca Wayne să înceapă să se plângă, însă bărbatul mai scund nu a făcut decât să ridice din umeri şi să dea fuga spre o gheretă cu mâncare de la colţul străzii, ca să-şi potolească foamea. Marasi şi Kim s-au aşezat pe o bancă de lângă un părculeţ din apropiere, lăsându-l pe Wax sprijinit de un copac bine îngrijit, plantat pe o bucată de pământ împrejmuită cu un gărduleţ pipernicit.

Momente ca acela îl făceau să se simtă bătrân. Nu doar la trup, ci şi la minte. Părea să reprezinte ceva ce era pe moarte.

Singuraticul om al legii. Şi... ei bine, era greu de plâns. Pentru că, din punct de vedere intelectual, era de acord cu Marasi. Votase pentru restricţionarea legală a autorităţii

poliţiei. Societatea avea nevoie de verificări la sânge ale puterii tuturor. Chiar şi a lui. *Mai ales* a lui.

Dar în acelaşi timp, asta făcea ca lumea să pară prea mare ca să mai poată fi reparată. În Ţinuturile Necruţătoare, putea să bată la o uşă şi să stea de vorbă – uneori chiar şi să tragă – pentru a-i băga minţile în cap oricui avea nevoie de aşa ceva. Asta-l făcuse să creadă că, în esenţă, putea rezolva orice problemă.

Dar fusese o falsă impresie de control, nu? Recunoaşterea acestui lucru îl făcea să se simtă inconfortabil. Nu era vorba că lumea devenea tot mai complicată. Ci faptul că îşi dădea seama că fusese întotdeauna complicată.

Un minut mai târziu, Wax a auzit ceva. Putea *să jure* că venea din interior. A mijit ochii, arzând oţel, urmărind liniile albastre din jurul lui până a ajuns la câteva care se mişcau aproape de vârful clădirii. Un pod? A ridicat o mână spre ceilalţi, apoi a scos Răzbunătorul. Cineva se afla acolo sus. Era sigur de asta. Se poate să nu fi auzit strigătele de mai devreme?

A aruncat un cartuş şi s-a lansat folosindu-se de el, apoi a aterizat cu grijă pe acoperiş, aproape de locul în care ţiglele coborau în pantă spre o ferestruică de mansardă cu obloanele trase. Deşi încercase să nu facă zgomot, liniile de metal s-au mişcat brusc chiar în momentul când a aterizat – apoi au rămas nemişcate. În cea mai mare parte. Fremătau.

A mijit ochii spre fereastră. Unul dintre colţurile unui oblon era rupt, permiţând oricui era înăuntru să se uite afară. Vedea o linie de metal care ducea direct la gaură. O parte din el a simţit un fior rece, deoarece metalul acela era aproape sigur o armă aţintită asupra lui. Ţiglele i-au zăngănit sub picioare în timp ce el îşi activa bula de oţel – împingerea subtilă pe care învăţase s-o folosească pentru a devia gloanţele. Cuiele din acoperiş au început să vibreze, încercând să iasă din câmp. ,

Vibrează, s-a gândit el, *ca linia din faţa mea. E o armă în mâna cuiva care tremură.*

Nu era un asasin al grupării Set. Cu grijă, a ridicat arma într-o parte, îndreptată în direcţia opusă ferestrei.

— Sunt poliţist! a spus el cu voce tare. Sunt aici să te ajut.

Tăcere. În cele din urmă s-a auzit o voce. O voce de femeie, răguşită.

— Eşti aici să mă omori. Cum l-ai omorât şi pe Tobal.

— Nu, a spus Wax. Îţi jur. Şi a continuat, făcând un pas în faţă: îi caut pe cei care l-au omorât. Dac-aş fi venit cu alte scopuri, aş trage, n-aş vorbi.

A urmat o tăcere şi mai apăsătoare. O perioadă destul de lungă, încât să-l neliniştească, dar în cele din urmă obloanele s-au deschis, dând la iveală o femeie scundă. Avea un păr creţ, negru-cenuşiu şi cu un aspect neîngrijit – o vestă încheiată, cu câteva găuri sărite, şi o fustă lungă boţită, de parcă şi-ar fi petrecut cea mai mare parte din viaţă stând grămadă într-un colţ. Avea cearcăne întunecate sub ochi şi un aer stins, de parcă ar fi fost cândva masivă şi ar fi slăbit mult, ca o canapea căreia-i lipseşte o parte din umplutură.

— Tu, a zis ea, lăsând în jos o puşcă. Tu eşti... Dawnshot?

— Eu sunt, a spus el relaxându-se.

Ea s-a luminat Ia faţă.

— Eşti prietenul lui *Jak!*

Prietenul lui Jak? Doar pentru că idiotul ăla pomenea din când în când numele lui Wax? A deschis gura să obiecteze, dar s-a răzgândit.

— Îl... ştiu din auzite, a spus el. Uite care-i treaba, se întâmplă ceva în oraşul ăsta. Ceva foarte periculos. Am pornit să aflu ce anume şi am ajuns la apartamentul lui Tobal, apoi aici. Te rog. Ţi-a dat ceva? Ţi-a zis ceva?

Ea s-a aplecat în afară, verificând bănuitoare străzile.

— Ne vedem jos, în spate.

Femeia a tras obloanele, iar el li s-a alăturat lui Marasi şi Kim la uşile din spate, care zornăiau, în timp ce erau desfăcute numeroasele lacăte şi lanţuri.

În cele din urmă, femeia a deschis uşa.

— De obicei nu stau de vorbă cu sticleţii. Niciodată.

— Un sfat bun, a mormăit Wayne cu gura plină de ceva.

S-a dus lângă Wax şi a mai luat o gură din ceea ce părea a fi grăsime şi poate ceva carne înfăşurată în ceea ce s-ar fi putut să fie pâine. Sau poate o lipie foarte mare?

— Dar cum eşti prieten cu Jak... a zis ea.

— Chiar e! a intervenit Wayne, bătându-l pe Wax pe umăr. Jak şi Wax, aici de faţă, au avut multe aventuri împreună prin Ţinuturile Necruţătoare!

— Păi, atunci, a spus ea, făcându-le semn să intre, înseamnă că nu sunteţi poliţişti *din ăia.* Sunteţi din *ceilalţi.*

— Mda, a zis Wayne. *Noi* suntem dintre cei cărora nu le plac uniformele şi-i împuşcă pe cei care ne pun să semnăm documente.

Şi a mai luat o îmbucătură din sendviş.

— Ce-i asta? a întrebat Wax, în timp ce Marasi şi Kim îşi făceau apariţia.

— *Chouta,* mi-a zis ăla. E bună.

— Pare scârboasă.

— Ei, prietene, cu mâncarea de la gheretă aşa îţi dai seama că e bună!

Clădirea era întunecoasă şi mucegăită pe dinăuntru şi avea numeroase coşuri de gunoi pe lângă uşă – de parcă femeia n-ar fi îndrăznit să se ducă să le golească. S-a uitat la Wax, cu puşca în mână – dar fără a fi ridicată –, de parcă ar fi fost sigură că avea să se întoarcă împotriva ei dintr-o clipă în alta.

— Jak... e în oraş? a întrebat ea. E pregătit să ne ajute?

— Eu... ăăă... nu, a zis Wax. E... într-o aventură.

— Şi n-ai cum să trimiţi după el, nu? a întrebat ea cu speranţă în glas.

— Mă tem că nu.

Ea s-a încruntat, aţintindu-l cu privirea.

— Nu-l băga-n seamă pe Dawnshot, a zis Wayne, dându-i un ghiont lui Wax. Uneori devine timid când e vorba de Jak. Şi, aplecându-se spre femeie: Sincer să fiu, e puţin gelos.

— Păi, cine n-ar fi? a zis ea, după care a oftat şi a început să încuie lacătele de la uşă. Te-a lăsat vreodată să pui mâna pe Suliţa Soarelui Roşu?

Wayne s-a uitat la Wax, care a scrâşnit din dinţi.

— Nu, s-a forţat el să spună. E prea puternică. Jak zice că aş putea să trezesc din greşeală nişte... zombi dacă mi se dă voie s-o ating.

Femeia a dat din cap, a asigurat încuietorile, după care le-a făcut semn să o urmeze în clădire.

— Bine, i-a şoptit Wayne lui Wax, dar suliţa aia nu a fost folosită pentru zombi. Ăia erau pe Insula Morţii, cu Nicki.

— *Tu* de unde ştii? i-a şuierat Wax.

— Le-am citit pe toate, a zis Wayne. De ce să nu le citesc?

— Tu...

— Parcă nu ştiai să citeşti, a intervenit Marasi, ştergându-l cu cotul în treacăt şi urmând-o pe femeie.

— Ba ştiu să citesc, a spus Wayne. Dar sunt prost, şi-atunci citesc numai prostii.

Femeia i-a condus pe un coridor ticsit de cărţi – teancuri întregi, care ocupau aproape tot spaţiul disponibil. În camera alăturată erau o tiparniţă imensă, câteva găleţi cu tuş şi cutii cu caractere din plumb împrăştiate peste tot. Sub portretul ei de pe perete, care atârna strâmb şi o înfăţişa în anii tinereţii, scria MARAGA DULCET, REDACTOR-ŞEF.

— Prin urmare, a spus ea trecându-şi o mână prin părul răvăşit, ştiţi cine l-a omorât pe Tobal? Au fost cei cu părul auriu din partea de est? Ăia-s un fel de creaturi din poveşti. Ştiu sigur!

— De fapt, a spus Marasi, credem că a fost un grup secret care plănuia să pornească din nou Munţii de Cenuşă – şi suntem îngrijoraţi că lucrează la fabricarea unor bombe de o putere incredibilă.

Maraga a aprobat din cap.

— Deci ştiţi!

A fost un test, şi-a dat seama Wax.

Maraga a deschis o uşă, dând la iveală nişte trepte vechi.

— Atunci haideţi după mine.

Ea a coborât, luând-o înainte şi făcându-le semn lui Marasi şi Kim să stea la câţiva paşi în urma ei. În aer se simţea un damf de cartofi vechi, păianjeni şi borcane cu ceva ce păreau să fi fost cândva nişte produse conservate. Maraga a apăsat un întrerupător din partea de jos, alimentând un şir de becuri electrice care se legănau atârnate de nişte fire.

Pereţii mucegăiţi de la subsol erau acoperiţi cu plăci metalice scrijelite temeinic – pline de cuvinte şi diagrame, litere şi imagini, toate înghesuite unele în altele.

— Ne-am gândit să scriem totul în metal, a spus Maraga. Pentru orice eventualitate.

33

Cu ochii măriţi de uimire, Marasi s-a plimbat prin subsol. Părea să fi fost folosit cândva drept depozit, judecând după grămezile de echipamente vechi şi covoare uzate stivuite. Toate acestea fuseseră îndepărtate de pereţi pentru a face loc plăcilor de metal.

Cuvintele întemeierii menţionau nişte plăci metalice, iar Marasi îşi imaginase nişte plăci mari şi groase având inscripţionate pe ele cuvinte scrise cu litere zdravene, îngroşate. În schimb, Maraga zgâriase nişte bucăţi de tablă cu un pix, tăind adesea propoziţii şi rânduri pe care le scrisese greşit. Multe dintre ele erau aranjate sub formă de liste. Textul avea un ton frenetic, dar nu semăna – cum s-ar zice – cu aiurelile vreunui nebun. Mai degrabă semăna cu nişte...

Notiţe, a gândit Marasi. *Notiţele unui jurnalist, scrise de mână, care legau între ele idei şi construiau un articol.*

Maraga s-a chircit pe treapta de jos, părând epuizată.

— La început... nu l-am crezut, a şoptit ea. Pe Tobal. Mi-am zis că o fi şi ăsta vreun ţăcănit. Dar de obicei ăştia vin cu o poveste ca lumea, cu ceva ce vor cititorii mei să audă. Apoi a început să-mi aducă dovezi. Informaţii pe care le fura de la angajatorii lui. Cred că intra pe furiş, lua registre, foi de hârtie, ce găsea... Niciodată nu mă lăsa să dau o mână de ajutor. Nu voia să mă lase să mă implic prea tare. Şi, ridicând privirea spre pereţi: De parcă ce-i aici n-ar fi destul ca să mă omoare...

Marasi s-a apropiat încercând să o consoleze, dar femeia a tresărit. Avea un aer... fatalist. Genul de femeie care aruncase zarurile şi aştepta să vadă ce numere aveau să-i cadă.

— De când? a întrebat Wax, studiind una dintre plăci.

— De aproape patru ani, a şoptit Maraga. Cum ziceam, la început nu l-am crezut. Dar mereu m-au interesat poveştile cărora nu li se acordă prea mare atenţie. Pe care celelalte ziare nu le bagă în seamă deoarece sunt prea senzaţionaliste sau prea de duzină.

— Minciuni, vrei să spui, a zis Wax. Publicaţi minciuni.

— Noi preferăm să le numim „scorneli şugubeţe". Poveşti captivante care ar fi fascinante dacă ar fi adevărate.

— Deci, a spus Wax, minciuni.

— Clienţii noştri înţeleg ce cumpără, Lord Ladrian, a zis Maraga, ridicând bărbia. Dumneata ştii. Doar eşti prieten cu Jak. E vorba de a fi dincolo de viaţa obişnuită, dincolo de realitate! Clienţii noştri ştiu că noi ne străduim să găsim cele mai interesante chiţibuşuri, tot ce-nseamnă „probabil" şi „s-ar putea" pe lumea asta.

El a clătinat din cap, vădit neîncrezător.

Maraga şi-a tras nasul.

— Mi-am făcut stagiatura la *Times,* ziar de top din oraş. Absolut respectabil. Ai fi scandalizat dacă ai şti câte informaţii au aranjat, au întors din condei ori le-au fabricat de-a binelea. Măcar *eu* sunt sinceră în privinţa asta. Şi apoi, nu public minciuni. Public articole de interes social – poveşti despre oameni care nu-s băgaţi în seamă de mass-media. Poveşti captivante, scrise de celebrităţi captivate de aventuri. Caricaturi, poze cu legume cu forme hazlii...

— Cât de hazlii? a întrebat Wayne din cealaltă parte a încăperii.

— Depinde de ce simţ al umorului ai.

— Din ăla grosolan. Cam vulgar pe alocuri.

— A doua cutie pe stânga, a spus ea. Lângă piciorul tău.

Wayne a găsit cutia cu pricina, plină de desene. Nu după mult timp, chicotea în legea lui.

— Oricum, a continuat Maraga, cu cât Tobal îmi aducea mai multe şi cu cât puneam mai multe cap la cap, cu atât mă îngrozeam mai tare. Asta... era o poveste. O poveste *adevărată.* Nu din aia într-o ureche cu oameni-gândaci şi cu pericolele electricităţii. Asta... asta poate omorî oameni. Mă poate omorî *pe mine.*

A ridicat privirea spre ei, apoi a continuat.

— Când am început să cred, am lucrat luni întregi împreună, punând toate astea cap la cap. Am început să văd lucruri pe care el nu le vedea. Tobal nu era... cu totul credibil. Trăgea concluzii pripite. Dar nu se înşela, nu când venea vorba de miezul poveştii. Şi n-o inventase. Mi-a spus că într-o zi n-o să mai apară la discuţiile noastre din fiecare seară. A zis că atunci când avea să se întâmple lucrul ăsta trebuia să fug. Să dau toate informaţiile autorităţilor. Dar autorităţile sunt şi ele implicate, aşa încât... ce-i de făcut? Cui să-i spun? Şi cu două săptămâni în urmă n-a mai apărut. O seară. Două. Trei... Şi atunci am ştiut. Am *ştiut.* Îl găsiseră.

— Îmi pare rău, a spus Marasi.

— Oare o mai fi în viaţă? a întrebat Maraga. Poate că l-au... răpit pur şi simplu...

— E posibil, a spus Marasi. Dar... nu credem că e probabil.

Maraga a aprobat din cap, coborându-şi privirea spre picioare, apoi a închis ochii. Părea să aştepte. Oare ce anume?

Să cadă zarul, şi-a dat seama Marasi. *Nu are încredere în noi. Aşteaptă să vadă dacă tragem.*

Marasi a aruncat o privire prin încăpere şi a observat că Wayne, deşi dădea impresia că se uită la imagini, în realitate o urmărea pe Rază-de-lună, cu mâna sprijinită alene pe bastonul lui de luptă. Cel mai probabil avea metalele pregătite, în caz că ar fi încercat ea ceva. Până şi Wax o urmărea cu coada ochiului.

— Chestia asta-i genială, a zis Rază-de-lună, privind fix una dintre plăci. Astea-s... traiectorii estimative?

Marasi i s-a alăturat lângă o serie de schiţe în staniu, care înfăţişau nişte arcuri buclate. Rază-de-lună avea dreptate; păreau măsurători cu diferite estimări ale distanţei pe care o putea parcurge un proiectil.

Maraga s-a ridicat în picioare, părând că prinde forţă auzind întrebarea.

— Aşa-i, a zis ea. Numerele acelea sunt distanţele până la care, *pretinde* armata din Bilming, ar putea bate noile lor tunuri. Le place să trimită comunicate ziarelor locale, ridicându-şi marina în slăvi. E bravadă, în cea mai mare parte. Sugerează că ar putea bombarda Elendelul de la treizeci şi doi de kilometri, dar e o minciună. Tunurile lor au o rază de acţiune mult mai scurtă.

— Iar asta? a întrebat Marasi, arătând spre un alt set de traiectorii.

— Tobal, bietul de el, se ocupa cu studiul carburanţilor chimici, a răspuns Maraga. Şi cum ei păreau derutaţi, a continuat: Ăştia încearcă să facă nişte obuze cu autopropulsie. Arme care trag *singure* şi zboară kilometri întregi. Poate chiar sute de kilometri. Apoi lovesc ţinta şi explodează.

Dar-ar rugina... şi-a spus Marasi în gând, cu ochii mari. Se plimba prin încăpere, privind cu atenţie toate cele opt plăci mari de pe pereţi. A identificat una care avea legătură cu sistemul „metroului" din oraş, un complex masiv de caverne interconectate care erau „cercetate" pentru a se determina unde aveau să fie construite liniile de metrou. Dar adevărul era cu totul altul, potrivit notiţelor Maragăi – acele cercetări încercau să depisteze caverne care ar fi putut oferi condiţii de trai stabile în subterană.

Ăştia pregătesc buncăre, s-a gândit Marasi. *Pentru asta sunt proviziile – oare s-or pregăti de vreun cataclism?*

La fel cum se refugiaseră oamenii în caverne în ultimele zile de dinaintea sfârşitului lumii. Înainte de Ascensiunea lui Armonie şi de refacerea tărâmului.

— N-are nicio *logică,* a spus Wax, venind lângă ea. Armonie spune că sora mea încearcă să demonstreze că poate conduce această planetă. Dacă o aruncă în aer, ce mai demonstrează? De ce ar construi buncăre? Chiar crede că, dacă salvează o parte dintre noi şi-i anihilează pe ceilalţi, îşi dovedeşte competenţa?

— Nu ştiu, a recunoscut Marasi, apoi a arătat spre altă placă. Aici scrie despre căderi de cenuşă. Zilele de cenuşă şi distrugere i-au permis Lordului Conducător să capete o putere aproape universală, cel puţin în Nord. Deci probabil Telsin are impresia că asta ar funcţiona din nou?

— Ar trebui să citeşti următoarea placă, a spus Maraga.

Au păşit amândouă în lateral, citind ceea ce părea a fi o listă de nume.

— Dupon Melstrom, a citit Wax. Vennis Hasting... Mari Hammondess... Ăştia sunt printre cei mai puternici senatori din Elendel.

— Şi ăştia sunt implicaţi, a zis Maraga.

— Poftim? a întrebat Marasi răsucindu-se. Toţi?

Maraga a scotocit printr-un dulap şi s-a întors cu o foaie de hârtie. I-a dat-o lui Marasi, care i-a arătat-o lui Wax. Era o scrisoare din partea lui Vennis Hasting, în care vorbea despre fabricarea unei bombe incredibil de puternice. Era datată cu aproape un an în urmă şi implica multe dintre numele de pe listă.

Marasi s-a încruntat. Dar asta... părea cu neputinţă. Să fi ştiut chestia asta atâţia oameni din *propriul nostru guvern?* Să fi avut Set o influenţă atât de puternică în Bazin? S-a uitat la Wax.

— Îi ştiu pe unii dintre oamenii ăştia, a spus el. Vennis e un şobolan, desigur – dar Lady Yomen mi-e prietenă bună. E cea mai apropiată şi de încredere dintre prietenii mei senatori. N-are nicio logică, Marasi. *Nimic* din toate astea nu are vreo logică.

— Poate că de aceea Senatul este atât de încrezător, a spus ea, că poate agresa Oraşele Exterioare.

— Îi cunosc pe oamenii ăştia, a zis Wax. N-ar ţine un asemenea secret. *N-ar fi în stare.* Tot ce au făcut până acum a fost să se umfle în pene, să arate că au putere. Legea Supremaţiei, tarifele, măsurile „de austeritate" pe care le iau în Sud... Dacă Vennis ar şti ceva despre vreo bombă, ar susţine că e nevoie de teste pentru a i se afla puterea.

— S-ar putea să fie toţi în Set, a spus Marasi încet.

Wax s-a întunecat la faţă. A luat scrisoarea, a fixat-o cu privirea, iar ea şi-a dat seama la ce se gândea; dacă tentaculele grupului Set pătrunseseră atât de adânc... chiar şi în inimile prietenilor lui senatori...

— Nu, a zis el. Aici e ceva foarte ciudat, Marasi. Dacă sora mea i-ar fi convins pe toţi oamenii ăştia să-i execute ordinele, ar fi condus *deja* Bazinul. Ne lipseşte o mare parte din povestea asta.

Rază-de-lună s-a îndreptat spre ei, făcând un semn din cap spre o altă placă.

— Ziceaţi ceva de o bombă? Păi, se pare că au una... ia uitaţi-vă aici...

Marasi şi Wax s-au îndreptat într-acolo, găsind o altă placă cu o listă de turbulenţe subterane. Pe ea scria: „Teste subterane pentru arme, urmărite cu un seismograf".

— Au construit o bază subterană dedesubtul oraşului, a spus Maraga. Acolo se ascund. Lordul primar Entrone e implicat, poate că-i chiar unul dintre liderii lor. Unele caverne par a fi locuri de testare a armelor, dar altele sunt buncăre pe care le pregătesc din nu ştiu ce motiv şi le folosesc ca sediu central.

— Au încetat recent cu testele, a spus Rază-de-lună. Mă întreb de ce.

— Păi, a zis Maraga, ştiu că funcţionează. Adică, au depăşit cu mult termenul-limită.

— Termenul-limită?

— Informaţii interne sustrase, a spus Maraga, arătând spre o placă. Nu ştiu cum a făcut rost de ele. Conţineau termene-limită pentru încheierea proiectului. Arma ar fi trebuit să fie detonată în urmă cu două săptămâni.

Maraga s-a chircit din nou pe trepte.

— L-au omorât cu o zi înainte. M-am gândit că sigur îi vine sfârşitul curând după aceea... Eu... a început ea, dar şi-a îngropat capul în mâini. Ştiam că trebuia să public chestia asta. Sunt o laşă. La urma urmei, sunt o *laşă.* M-am ascuns aici şi am aşteptat să cadă cenuşa, nu-i aşa? Dar-ar rugina... Eram convinsă că n-o să mă asculte nimeni... Convinsă că era deja prea târziu...

— Ce s-a făcut ori nu s-a făcut ţine de trecut, a zis Wax, cu fermitate. Acum avem informaţia. Şi încă mai e timp să oprim treaba asta.

— Wax, a spus Marasi printre dinţi, luându-l de braţ. Ăştia au o bombă şi au de gând – din câte-am reuşit să aflăm – să o detoneze în Elendel. Ar fi făcut-o deja dacă şi-ar fi dat seama cum să o introducă în oraş.

Maraga a aprobat din cap.

— Arma lor autopropulsată – racheta, cum îi zic ei – are probleme. S-ar putea ca problema să fie combustibilul. La asta lucra Tobal pentru ei înainte să-şi dea seama ce aveau de gând... S-a ridicat, îmbărbătându-se: Trebuie să vă mai arăt ceva.

S-a grăbit spre nişte lăzi şi s-a apucat să scotocească prin ele, în timp ce Rază-de-lună, fără nicio jenă, copia textele de pe plăci pe foi de hârtie pe care le freca cu grafit.

Maraga a scos o fotografie.

— Bijuteria coroanei, a spus ea. Cea mai bună dovadă pe care o am. Fotografia din colţul paginii pentru articolul pe care n-o să-l scriu niciodată...

Marasi a luat-o, încruntându-se la Wax, care se apropiase, în poză era un peisaj cenuşiu. Color.

Marasi a rămas cu gura căscată, privind cerul portocaliu, implacabil, cenuşa care plutea, iar în depărtare rămăşiţele unui oraş în ruine. Semăna... oarecum cu Elendelul, deşi cenuşa se ridicase atât de sus, încât acoperea totul în afară de vârfurile clădirilor sfărâmate, care mocneau, şi pereţii colţuroşi distruşi.

— Cum... a îngăimat Marasi. Cum să ai o *poză* cu sfârşitul lumii?

— Pe vremea Supravieţuitorului nu aveau evanotipuri, a spus Wax, studiind-o îndeaproape. Culorile sunt deosebite. A luat cineva o fotografie veche şi a pictat peste ea?

— Nu ştiu, a spus Maraga. Dar pare o imagine a... a ceea ce *urmează* să se întâmple. După ce a descoperit asta, Tobal s-a speriat foarte tare. Stătea ca pe ghimpi la ultimele noastre întâlniri. Cred că s-a ascuns pur şi simplu în camera lui până l-au luat. Cum... cum am făcut şi eu.

În subsol s-a aşternut liniştea. Până şi Wayne, simţind atmosfera tensionată, s-a oprit din chicotit la desenele lui hazlii. Marasi era tot mai îngrozită văzând acea imagine. Îl auzise pe Wax vorbind despre o bombă, ştia ce avea de gând să construiască inamicul. Totuşi, prin expunerea ei într-o imagine atât de crudă, se realiza o trecere de la abstract la concret. Asta aveau de gând să facă. Să radă de pe faţa pământului tot ce îi era mai drag. Şi să lase în urmă doar moloz şi cenuşă. Era o miză mai mare decât toate anchetele ei. Iar posibilele consecinţe o nelinişteau profund.

S-a întors, privind plăcile ce reflectau lumina blândă, electrică. Era ceva străvechi. Ceva nou. Întocmai cum era şi fotografia pe care Wax i-o înapoiase.

La etaj s-a deschis o uşă.

Uşile fuseseră încuiate, dar asta nu oprea pe nimeni. Wayne s-a ridicat în picioare, împleticindu-se, ducându-şi mâinile spre bastoanele de luptă, în timp ce paşii unei singure persoane se auzeau traversând podeaua de lemn de deasupra.

Wax a scos un pistol de la centură şi s-a aşezat în aşa fel încât să urmărească treptele. O siluetă a început să coboare. O femeie cu părul închis la culoare şi o constituţie robustă, ce contrasta cu nasul mic şi buzele frumoase. Era la costum: pantaloni, cămaşă albă cu nasturi, sacou şi cravată.

Telsin. Sora lui Wax, liderul grupului Set. Nu era înarmată, cel puţin nu din câte observa Marasi. Şi nu părea deranjată de faptul că Wax avea o armă îndreptată spre capul ei, în timp ce Wayne dădea înapoi, bombănind.

— O adresă, a spus Telsin. Numărul de pe spatele pliculuiera o nenorocită de *adresă?* Ştiţi voi câte ore am pierdut distrugând boxe prin gări?

34

Marasi a întins imediat mâna după o grenadă allomantică, încărcându-şi în linişte una în buzunar. Wax s-a strecurat înainte, cu arma îndreptată spre sora lui. Wayne s-a întors în grabă de pe trepte şi bombănea de unul singur, sărind de pe un picior pe celălalt. Se uita în jur de parc-ar fi aşteptat să dea inamicii buzna prin pereţi.

Ultima oară când o văzuse pe Telsin, îi trădase celor din grupul Set. Aproape că-l omorâse pe Wax, iar Wayne, în schimb, îi trăsese un glonţ de carabină în piept{6}. Nu mai trăsese cu o armă de vreo... mă rog, Marasi nici nu mai ştia de când.

Dar Telsin se vindecase, dispărând din zăpada însângerată unde-o lăsase Wayne. Era hemalurg şi avea cel puţin puterea unui creator-de-sânge – la fel ca Wayne. Se mai văzuseră la ea urmele altor două puteri, dar era posibil ca membrii grupului Set să-şi fi schimbat ţepuşele între ei pentru a dobândi diverse Arte Metalice. Oricum, probabil că avea destule abilităţi încât să nu pară câtuşi de puţin îngrijorată de faptul că îi înfrunta de una singură. Dar-ar rugina...

— E minunat, a spus Telsin aruncând o privire prin subsol. E remarcabil câte dintre secretele noastre a reuşit să fure individul ăsta. Cine-ar fi crezut că cel mai mare pericol la adresa noastră nu erau armatele, poliţia, nici măcar *tu,* Waxillium? Ci un amărât de chimist bătrân şi chel.

---

6 De fapt i-a tras un glonţ de carabină în spate, ca s-o doboare, şi altul în faţă, ca s-o desfigureze. Ştia că Telsin este hemalurgistă creatoare de sânge, deci nu va fi ucisă. A vrut doar s-o oprească şi să se răzbune (vezi *Brăţările Doliului,* cap. 29).

Aşa se întâmplă când scrii prea multe poveşti în paralel: uiţi ce-ai scris în cele mai vechi, sau le încurci... (n.red.)

— Tobal a fost om bun! a spus Maraga şi s-a pitit în spatele lui Wax, în timp ce Telsin privea spre ea.

— Poţi să laşi arma aia jos, Waxillium, a spus Telsin, aşezându-se pe trepte. Idiotul ăla de colo poate să-ţi spună ce eficient este să mă împuşti.

— M-am simţit bine, a spus Wayne. Trebuia să fie mai mult de-atât? Wax, ia dă-mi tu mie o armă. Îi mai trag câteva.

Wax nu s-a clintit, iar Telsin a dat ochii peste cap. Au rămas pe loc. Grenada vibra uşor între degetele lui Marasi, în timp ce-i absorbea energia. Ce urma? Era evident că-i păcălise cineva. Dar cum? Oare liderul Set ar fi venit să-i vadă doar ca să le distragă atenţia?

— Spune-ne ce are de gând Set, a spus Marasi.

— Nu, a răspuns Telsin.

— Aha, a făcut Wayne. Asta înseamnă că pot s-o fac să vorbească? Pe-o scară de la unu la rupte, cât îţi plac rotulele tale, Telsin?

— M-aş vindeca într-o secundă, Wayne, a spus Telsin.

— Nu şi dacă-ţi smulgem ţepuşele! s-a răstit Wayne.

— Ceea ce m-ar omorî, a spus Telsin. Şi v-ar aduce o *grămadă* de informaţii, sunt convinsă.

— Păi, a zis Wayne, tot o să te *doară* dacă rup ceva bucăţele din tine, Telsin. Până şi eu ştiu câte ceva despre treaba asta.

— De fapt, a spus ea, *nu* va durea. Ştiai că un feruchimist îşi poate stoca durerea într-o metalminte? A, şi chestia aia n-ai să mi-o poţi lua. Am învăţat cum să le ascundem mai bine. Deci, torturează-mă cât vrei, Wayne. O să mi se pară plictisitor, dar nimic mai mult.

Ea l-a privit în ochi, încrezătoare. Wayne i-a aruncat o privire lui Marasi, îngrijorat, şovăitor. Ca un căţel pe care-l muşcase jucăria de ros.

Marasi era mai îngrijorată în privinţa lui Wax. Acesta încremenise, cu braţul întins şi arma aţintită asupra lui Telsin. Cu o expresie... sumbră. Telsin era ultima lui rudă apropiată în viaţă, şi-l prostise de-a binelea. Cu şase ani în urmă, depusese mult efort fizic şi emoţional pentru a o salva de forţele întunecate despre care *crezuse* că puseseră stăpânire pe ea. Doar pentru a descoperi că ea, pur şi simplu, colabora cu ele.

Iar acum se mai înhăitase şi cu un zeu care avea de gând să distrugă lumea.

— De ce-ai venit aici, Telsin? a întrebat Wax.

— Ca să te avertizez, Waxillium, a spus ea din celălalt capăt al încăperii. Următoarele tale acţiuni vor fi de cea mai mare importanţă. Ai două zile la dispoziţie ca să rezolvi problema asta. Doar două zile preţioase.

Wax a înjurat în barbă, aplecându-se spre Marasi şi Wayne.

— Bulă de viteză! a şuierat el.

Wayne a aruncat una în sus şi a încetinit lumea din jurul lor. Avea s-o împiedice şi pe Telsin să audă sau cel puţin să înţeleagă ce spuneau.

— Ce urmăreşte asta, Wax? a întrebat Wayne. Ar trebui să pară mai temătoare. Am împuşcat-o. Eu. Pentru prima oară după ani întregi. Iar ei nici măcar nu pare să-i *pese!*

— Wayne, a zis Marasi, hai că nu-i ca şi când i-ai fi dat virginitatea ta.

— Nu, nu-i! a zis el. *Aia* o dau mereu. Asta era o chestie *deosebită.*

Marasi i-a aruncat o privire lui Wax.

— Tu eşti în regulă?

— O să fiu, a spus el încet, fixându-şi sora cu privirea – încremenită în timp. E... dureros. Ca o rană veche care începe din nou să doară. Pentru că nu s-a vindecat cum trebuie de la bun început.

— De ce-a zis două zile? a întrebat Marasi. Wax, asta încearcă să ne prindă pe picior greşit.

— De acord, a zis el. Încearcă să ne facă să credem că avem mai mult timp decât avem de fapt. Ăsta-i un joc de-al ei. Şi, mijindu-şi ochii: Dar faptul că-i aici spune ceva ce s-ar putea să-i scape din vedere. Că e disperată. Ştie că trebuie neapărat să ne oprească.

— Dar nu se teme de noi, a spus Marasi.

— Nu din punct de vedere fizic, a zis Wax. Nu se teme să fie capturată sau ucisă de noi. Armonie spunea că e... mă rog, cel puţin parţial... zeiţă. Autonomie a învestit-o cu ceva putere şi autoritate, făcând din ea avatarul lui Trell pe această planetă. Deocamdată. Până dă greş.

— Stai puţin, a zis Wayne. *Cine-i* Trell, *cine-i* Autonomie şi *cine-i* aia de pe scări?

— Aia de pe scări, a spus Wax, e soră-mea. O femeie care-l reprezintă pe zeul Autonomie. Folosind titlul lui Trell – un zeu străvechi din lumea asta.

— Bun... a zis Wayne. Şi toţi trei sunt nişte tâmpiţi?

— Tâmpiţi de-a binelea, a încuviinţat Wax.

Marasi s-a uitat în direcţia în care priveau şi ei, înapoi spre Telsin, care părea foarte mândră şi încrezătoare. În timp ce-o privea, Marasi putea să *jure* că ochii lui Telsin începeau să capete o uşoară strălucire roşie. Abia percepută. A dispărut o clipă mai târziu.

— Dar-ar rugina... a spus ea în şoaptă. Cred că nu suntem nici pe departe suficient de bine plătiţi pentru aşa ceva, Wax.

— Nu mai e nimeni altcineva, a spus el. Dar cum ziceam, dacă-i aici, înseamnă că-şi face griji în legătură cu noi. Voia să-şi pună planul în aplicare acum câteva săptămâni, dar are probleme cu tehnologia. Şi acum mai adulmecăm şi noi pe urmele lor, găsim chestii pe care ei n-au reuşit să le găsească. Instinctul îmi spune că-i aici pentru că vrea să aibă ocazia să se joace cu mintea mea. Să mă îndrepte într-o direcţie greşită. Riscantă mişcare din partea ei, dar inteligentă.

Au tăcut cu toţii, dar Marasi avea aceeaşi senzaţie de groază rece de mai devreme. I s-a amplificat. Planul Set, pericolul reprezentat de Autonomie... Marasi a privit cu coada ochiului în jos; încă ţinea în mână fotografia pe care-o descoperise Maraga. Cenuşa cădea din cer, îngropând oraşe care fuseseră distruse.

— Ce facem? a întrebat Wayne.

— Stai să mă gândesc, a zis Wax. Cât aliaj fuzibil avem? Facem risipă?

— Neee, a spus Wayne. Am eu destul.

— A făcut economie, a zis Marasi, şi învaţă să fie responsabil cu partea financiară şi cu folosirea metalelor.

Wax i-a aruncat o privire.

— De la cine-ai luat banii? a întrebat el.

— De la cineva care nu face două parale, a zis Wayne.

— Să-mi aduci aminte să-mi verific conturile din bancă, a spus Wax, dacă mai rămân ceva bănci după toate astea. Deocamdată, cea mai urgentă chestiune e bomba. O au pregătită, dar nu pot s-o lanseze. Deci trebuie să găsim orice dispozitiv ar pregăti pentru lansarea ei, apoi să o oprim.

— Maraga spunea că Set se foloseşte de buncărele de sub oraş ca de un fel de bază, a zis Marasi. Dacă reuşim să intrăm neobservaţi, poate găsim mecanismul. Sau măcar să reuşim să-l localizăm.

— E greu să intri neobservat undeva, a spus Wayne, făcând un semn din cap spre Telsin, când stă vreo arătare de-aia de *semizeu* cu ochii pe tine!

Wax s-a gândit o clipă.

— Trebuie să mă confrunt cu Telsin, să mă ocup de ea, poate reuşesc să smulg nişte informaţii de la ea. Vreau să găsesc bomba aia şi s-o opresc. S-ar putea să reuşesc să deosebesc adevărul de minciună. Dar sunt de acord, ar putea fi important să reuşim să pătrundem în interiorul bazei lor. Doar că nu sunt sigur cum am putea face lucrul ăsta.

Marasi a privit-o cu coada ochiului pe Rază-de-lună, care încremenise în afara bulei de viteză. Oare ea ce părere avea despre toate astea? Avea ceva răspunsuri?

Poate că Marasi ar fi trebuit să-i spună lui Wax. Dar... avea oare Rază-de-lună să-şi piardă bruma de încredere pe care-o avea în ea din cauza asta? Femeia putea dispărea din nou cu uşurinţă, cum o făcuse şi după lupta din depozit.

Atâtea secrete. Marasi se făcuse poliţist în parte şi pentru că avea ocazia să dea în vileag secrete – iar aici, lucrând alături de Rază-de-lună, avea o şansă. Ceva mai mare. Ceva mai importantă. Secrete peste secrete. Avea nevoie de timp ca să smulgă mai multe informaţii de la Rază-de-lună.

— Wax, a spus ea, ar trebui să ne despărţim.

El a privit-o în ochi.

— Două echipe, a zis el. Tu fă cumva să ajungi la caverne. Eu mă ocup de Telsin şi urmăresc orice pistă obţin de la ea.

— Exact, a spus Marasi. Cred că putem avea încredere în Kim. Am avut ocazia să stăm de vorbă când eram la arhivă, şi ştie o grămadă de lucruri despre oraş. Cu ajutorul ei s-ar putea să reuşesc să găsesc o intrare la caverne. Acolo sunt secrete, poate tot acolo se află şi bomba. Dar pentru o asemenea infiltrare e nevoie de timp. Poate prea mult timp.

— Deci Wayne şi cu mine abordăm problema direct, a spus Wax. O interogăm pe Telsin şi localizăm bomba în felul ăsta.

— Se va juca cu mintea ta, prietene, a zis Wayne.

— Știu. Dar e sora mea... Trebuie să fac asta. Și, trăgând adânc aer în piept: Dacă am dreptate, o să-mi strecoare și câte-un strop de adevăr printre minciunile ei. Dacă suntem mai pricepuți decât ea la jocul ăsta, s-ar putea să ajungem la bombă.

— Bine, a spus Marasi. Orice aflați, îi trimiteți lui Steris și căpitanului Reddi prin radio. La fel o să fac și eu. În felul ăsta, ne vom consolida reciproc informațiile.

Wax a aprobat din cap, dar părea să aibă ezitări.

— Te gândești că operatorii radio locali ar putea fi compromiși? a întrebat Marasi.

— E posibil, a spus el. Dar nu știu o metodă mai bună. O să-i trimit ceva lui Steris imediat ce plecăm de aici.

— Îi scrii tu și lui Allik? a întrebat ea. Să-i amintești că l-am rugat să plece din oraș... E egoist din partea mea, dar...

— E în regulă, a spus Wax. Nu e egoist să-ți dorești să-i salvezi pe cei pe care-i iubești. A făcut o pauză, după care a continuat: Nu știu dacă mai apucăm să ne vedem până la sfârșitul zilei. Așa încât, dacă nu mai afli vreo veste de la mine, Marasi, să știi că am încredere în felul în care gândești. Dacă ai vreo șansă să oprești bomba, fă-o. Cu orice preț.

— E valabil și pentru tine, a spus ea. Bine. Hai să ne despărțim.

Wax i-a făcut un semn din cap lui Wayne, care a dat drumul bulei de viteză.

Și uite așa Marasi a ajuns în situația de a o interoga liber pe Rază-de-lună. *Chiar* avea de gând să-i împărtășească descoperirile ei lui Wax. Iar el avea să înțeleagă *cu adevărat.* I se părea c-ar fi trebuit să-i fie rușine că ascunsese asta de el, dar, de fapt, era entuziasmată.

Wax s-a îndreptat spre Telsin.

— Noi doi trebuie să stăm neapărat de vorbă, i-a spus el.

— De acord, a zis ea, începând să urce scările.

Wax a dat s-o urmeze, dar s-a oprit puțin pentru a-i spune ceva Maragăi. Înainte ca Wayne să i se alăture, acesta a luat-o pe Marasi de braț.

— Hei, a zis el încet. Ai grijă cu individa aia, Kim. Cred că ascunde niște lucruri.

— Îţi mulţumesc că m-ai avertizat, a spus Marasi. Cred că ştie mai multe decât spune, dar nu cred că lucrează pentru inamic.

— Bine, a zis el. Dar să ai grijă de tine!

— Şi tu, Wayne.

— Păi, nu am întotdeauna?

A spus-o ca pe o glumă, dar era ceva în vocea lui.

— Eşti în regulă? a întrebat ea.

— Doar că mă simt ciudat, ştii? a zis el ridicând din umeri. După şase ani împreună, trebuie să te las să pleci de una singură. Fără vorbele mele de duh despre lume şi viaţă, care să te ţină-n priză...

Ea a zâmbit, după care şi-a ridicat pumnul, lovindu-l de al lui.

— Mă bucur că te-ai desprins din poveşti şi-ai apărut în viaţa mea. Aş prefera să am un prieten, nu o legendă.

— Şi eu la fel.

— Wayne, mie nu-mi zice nimeni c-aş fi o legendă.

— Or să-ţi spună, a zis el făcându-i semn cu ochiul. Ai grijă de tine. Ne vedem mai târziu diseară.

A luat un melon vechi dintr-un cuier aflat aproape de mijlocul încăperii. Şi l-a pus pe cap, lăsând un capsator legat cu o fundă în locul lui. Unde găsise chestia aia?

Wax şi Wayne au dispărut în sus pe trepte în urma lui Telsin, lăsând-o pe Marasi singură cu Rază-de-lună, Maraga şi cu toate secretele Cosmerului.

PARTEA A TREIA

35

Wax i-a făcut un semn din cap lui Wayne şi, împreună, au ieşit în fugă din clădirea redacţiei ziarului – cu Wax trăgând-o pe Telsin după el – şi s-au adăpostit în spatele a două blocuri din apropiere.

Telsin a oftat când s-au oprit, după care şi-a aranjat sacoul.

— Chiar era necesar?

Wax a făcut un gest, iar Wayne a luat-o cu paşi împleticiţi de-a lungul aleii ca să cerceteze zona.

— Nu sunt lunetişti, a spus Telsin. Nu sunteţi înconjuraţi. Sunt doar eu.

Wax a ignorat-o, verificând absent, rând pe rând, camerele Răzbunătorului. Privind cerul, pentru că, de fiecare dată când se uita la ea, simţea durere. Trădare. Îi spusese lui Marasi că era în stare să-i facă faţă lui Telsin. Dar în momentul acela nu mai era aşa convins. Când fusese el vreodată cu un pas înaintea ei? Mereu îl făcuse de râs.

De aceea te-ai întors aici, şi-a spus el. *De aceea ţi-ai pus din nou pe tine mantia neagră. Pentru că ştii că trebuie neapărat să se ocupe cineva de ea.*

— Şi dacă te-aş târî după mine până în Elendel, a zis el, şi te-aş arunca în închisoare? Mi-ai intra în joc, pur şi simplu?

— Bineînţeles că nu, a spus ea. Am venit să stăm de vorbă. Să te conving.

— De ce anume?

— Să fugi, Wax, a zis ea Uitându-se în ochii lui. Să te întorci în Ţinuturile Necruţătoare. Să-ţi iei soţia şi copiii şi *să pleci.* Să te dai laoparte şi să mă laşi să fac ceea ce trebuie făcut. Mi-aş dori să trăieşti.

— Unde era dorinţa asta acum şase ani? a întrebat el. Pe vârful muntelui ăluia?

Ea a oftat, de parcă s-ar fi mirat de cât era el de copilăros, apoi s-a sprijinit de peretele aleii.

— N-am vrut să te împuşc, Wax. Nu mă aşteptam să apari şi să ne subminezi planurile, aşa încât am fost nevoită să fac ceea ce a trebuit să fac în momentul ăla. Wax, eu *te cunosc. Ştiu* că eşti depăşit de situaţie. E prea complicată pentru tine; nu poate fi rezolvată dând buzna cu revolverul în mână. Întoarce-te într-un loc în care să poţi să faci ceva relevant. Partea care urmează acum o să fie urâtă, dar e singura cale de a ne salva planeta.

— Şi vrei să te cred că *tu* eşti interesată de siguranţa planetei? Că *tu* eşti altruistă?

— Câtuşi de puţin, a spus ea încrucişându-şi braţele. Trăiesc aici, Wax. Dacă Bazinul dispare, şi *eu* dispar. Dacă există un lucru în care poţi să ai încredere, ăla e instinctul meu de supravieţuire. Elendelul *trebuie* distrus. Altfel nu se poate.

— Altfel, Autonomie distruge întregul Bazin?

— Are o armată, a spus Telsin, ferindu-şi privirea. Oameni în auriu cu roşu... care aşteaptă ca eu să dau greş. Îmi suflă în ceafă. Cea mai mare şansă pe care o am e să dovedesc că pot conduce planeta asta – şi trebuie să înlătur conducerea Elendelului ca să pot face lucrul ăsta. O să ne fie mai bine sub îndrumarea ei, a mai spus Telsin fixându-l cu privirea. Armonie nu e bun de nimic, cum sunt convinsă că ai aflat deja. Avem nevoie de cineva mai puternic.

— De cineva care, absolut din întâmplare, a spus el, vrea ca *tu* să o reprezinţi.

— E o misiune care trebuie neapărat îndeplinită.

— Aş prefera să fie îndeplinită de *oricine* în afară de tine.

— Nu tu iei decizia asta, a spus ea ridicându-şi privirea spre cer. De îndată ce voi fi pe deplin învestită – imediat ce voi fi o Aşchie a lui Autonomie –, vei vedea. Voi reconstrui Bazinul, îl voi face la fel de modern şi eficient precum e Bilmingul. Tu eşti conştient că Armonie ne-a schilodit? Viaţa din Bazin e prea uşoară, prea luxoasă. Nu avem conflicte sau greutăţi, deci nu inovăm nimic, nu ne dezvoltăm deloc. Asta m-a învăţat Autonomie.

Wax, simţind un fior rece, s-a apropiat de ea.

— Şi soluţia e *anihilarea* Elendelului? Aproape *jumătate* din toată populaţia noastră?

Ea a continuat să privească cerul.

— Telsin, a spus el, planul ăsta *nebunesc* n-o să funcţioneze! Sudul ne va invada chiar din clipa în care ne va percepe ca fiind slabi. Oraşele Exterioare se vor revolta îngrozite de ceea ce ai făcut. Eu îi cunosc pe primarii acestor oraşe. Sunt frustraţi, dar nu sunt nişte monştri. Distrugând Elendelul, ai să ne arunci în haos. Şi da, vei avea conflicte. Dar ele vor însemna sfârşitul nostru, la fel de sigur ca şi când ne-ar fi atacat Autonomie. Aşa n-ai să obţii ce vrei. Autonomie *te joacă pe degete.* La asta te-ai gândit? Poate că vrea să distrugi Bazinul ca să nu-şi bată ea capul cu el.

Din nou, Telsin nu s-a uitat la el. Şi, dar-ar rugina, i se părea că mai adăugase o piesă la puzzle. Armonie vorbise despre Autonomie şi despre felul în care impulsiona oamenii să supravieţuiască, să dovedească de ce erau în stare. Un oraş distrus era o manevră destul de necruţătoare pentru ca Telsin să dovedească de ce era în stare, motiv pentru care încerca să o facă.

Şi cum rămâne cu scrisoarea care demonstrează implicarea senatorilor din Elendel? s-a gândit el. *Nu e în regulă. Fac presupuneri bazate pe informaţii incomplete.*

— Hai odată, a zis Telsin, întorcându-se să urce o scară de incendiu. Nu suport duhoarea de pe alei.

Wax a ridicat arma spre ea şi a băgat pe ţeavă un cartuş ucigaş-de-ceaţă. Un glonţ din aluminiu cu explozibil secundar care avea să se detoneze după ce se înfigea în ea – un proiectil necruţător, capabil să smulgă membre. Ranette îl proiectase pentru el după ce descoperise Brăţările Doliului şi-şi exprimase interesul faţă de ideea de a smulge forţat ţepuşe din cadavre.

Telsin a continuat să urce scara de incendiu, indiferentă. S-a oprit la primul palier şi i-a aruncat o privire lui Wax.

— Hai odată!

Şi a continuat să urce.

Dar-ar rugina... Wax a ridicat Răzbunătorul deasupra capului, a aruncat un glonţ cu cealaltă mână şi s-a folosit de el pentru a se propulsa pe acoperiş, depăşind-o pe Telsin. Ea i s-a alăturat o clipă mai târziu şi amândoi s-au uitat peste oraş.

— Viaţa ar fi fost mult mai simplă, a spus ea, dacă ai fi rămas în Ţinuturile Necruţătoare, Wax.

— Atunci tu şi Edwarn n-ar fi trebuit să dispăreţi.

— Am fost nevoiţi să ne ascundem, a spus ea. Ţi-a spus Armonie ce s-a întâmplat cu părinţii noştri?

— A fost... un accident...

— Au fost agenţii lui Armonie, care încercau să ajungă la *mine,* a spus ea. A recunoscut vreodată Armonie, faţă de tine, chestia asta? Şi, trecând lejer pe lângă el, a continuat: După expresia feţei tale, nu cred.

N-o lăsa să se joace cu tine, Wax. Obţine informaţii.

— Ştiu că mecanismul de lansare a bombei tale nu funcţionează, Telsin. Eu *chiar* am de gând să o găsesc şi să o dezamorsez. Poate că *tu* ar trebui să fii cea care să-şi facă planuri să se ascundă în Ţinuturile Necruţătoare. Mai mult decât atât, ar trebui să-mi ceri *ajutorul.* Dacă Autonomie are o armată pregătită de atac, atunci noi ar trebui să încercăm să ne dăm seama cum să luptăm cu ea împreună.

Telsin s-a oprit la marginea clădirii, cu coatele sprijinite de balustrada din piatră, dusă pe gânduri.

— Frumos, nu ţi se pare? Un oraş al viitorului. Cu totul simetric, ca un chip perfect. O frumuseţe fără cusur.

— Telsin, a spus Wax, apropiindu-se de ea.

— Hai, mai scuteşte-mă cu vocea aia răguşită, hârâită, de poliţist, Wax, a zis ea. Vezi oraşul ăsta? Şase ani sub conducerea mea şi deja o duce *mult* mai bine decât Elendelul. Trebuie să recunoşti c-am fost prea feriţi de rele. Malwishienii ne depăşesc, şi încă nu ai *văzut* ce sunt în stare să facă alte planete. Noi suntem mult în urmă. Suntem vulnerabili.

— Nu văd în ce fel aruncarea capitalei în aer ar schimba treaba asta, Telsin.

— Pentru că niciodată nu ai avut viziune, Wax, a zis ea. Când îţi apare ceva cu adevărat măreţ în faţă, în loc să încerci să-l înţelegi, tu *fugi.*

Wax s-a ţinut la distanţă.

— De ce ai venit la mine, Telsin? a întrebat el. Despre ce este vorba, *de fapt*?

— Despre afecţiunea fraternă? a întrebat ea. Apoi a zâmbit când el i-a aruncat o privire inexpresivă. Pur şi simplu vreau să dispari. Să ieşi din ecuaţie. Intervenţia ta nu e semn bun. Nici măcar dacă eşuezi, inevitabil.

Apariția fratelui ei care strica totul era inevitabilă, s-a gândit el. Telsin şi-a ferit din nou privirea, dar el a simţit o oarecare încordare în postura ei. Îşi făcea cu adevărat griji că planurile ei nu se vor realiza – că Autonomie avea să-şi trimită pur şi simplu armatele.

Nu se poate ca planurile geniale să-ţi fie distruse de propria familie. Ai face o impresie proastă în faţa zeului întunecat, nehotărât dacă să te distrugă sau nu.

— N-ai cum să crezi, a spus el, că, dacă mă hărţuieşti, o să mă determini să renunţ la o anchetă.

— Cred că nu, a spus ea, încet. Dar voiam să încerc.

Da, e îngrijorată. Telsin îl cunoştea, dar şi el o cunoştea la fel de bine. Poate că Armonie avusese dreptate când îi propusese să discute cu ea. Sabia ascuţită avea tăietura cea mai curată, iar Wax petrecuse o viaţă întreagă ascuţindu-şi sabia.

— Mai ţii minte când eram în Sat, a spus el, şi-ţi doreai să ai camera ta?

— Tata spunea mereu că aşa se cade, datorită descendenţei noastre. N-ar trebui să fim nevoiţi să împărţim.

— I-ai plantat propriului văr bani furaţi ca s-o obţii. Şi nici măcar *ăsta* n-a fost obiectivul tău final – voiai să locuieşti de una singură ca să poţi pleca pe furiş. Pentru tine, totul e un joc de putere.

— Pentru că sunt dispusă să ies în faţă, a spus ea. Şi să preiau controlul. Cum am preluat controlul şi asupra casei noastre când au murit părinţii noştri. Cum preiau controlul şi asupra acestei planete. Se va întâmpla *într-adevăr,* Wax. Mă întristează doar faptul că va trebui să te spintec pe tine ca să se întâmple asta.

Wax a privit-o în ochi. Şi-a dat seama de ceva profund.

Nu vedea nimic familial la persoana aceea.

Familiar, da. Însă persoana pe care el o iubise dispăruse demult, smulsă din sine însăşi şi înlocuită cu dezvoltări ale părţilor ei pe care niciodată nu i le-a putut suferi.

— Ultima şansă, Wax, a spus ea, privindu-l în ochi. Întoarce-te în Ţinuturile Necruţătoare. Odată distrus Elendelul, oamenii ăia vor avea nevoie de cineva care să-i călăuzească şi să-i protejeze. Tu poţi fi acela. Situaţia asta e prea complicată pentru tine. Ştii că aşa e.

Wax a deschis gura să protesteze. Să-i explice că da, la un moment dat chiar fugise. Fusese copleşit de politică, de societate, de aşteptări. Îşi dorise aventură, visase la ea în Ţinuturile Necruţătoare – dar mai mult decât atât, îşi dorise un loc în care un om să poată face uşor o schimbare. Unde lucrurile erau mai simple.

S-a oprit, dându-şi seama de ceva de-o importanţă crucială. Ea se *înşela* în privinţa lui.

Devenise altcineva, cineva care-şi depăşise temerile. Dar ea nu era conştientă de asta. Nu ştia despre Lessie. Nu era conştientă de profunzimea prieteniei lui cu Wayne. Nu ştia de dragostea lui pentru Steris, de motivul pentru care acceptase oferta lui Armonie de a se întoarce din morţi şi de a încerca din nou.

Ea nu îl cunoştea. Doar *credea că îl cunoaşte.*

Dar-ar rugina... Pentru prima oară în viaţa lui, avea un avantaj în faţa ei. Telsin, fiartă ani la rând în sucul propriilor ambiţii, devenise o versiune extremă a femeii pe care el o cunoştea. Continuase exact pe drumul în legătură cu care el îşi făcuse griji în tinereţe. Dar el se abătuse de la acel drum. Crescuse. *Se schimbase.*

— S-ar putea să nu pot schimba ceva în Elendel, s-a trezit el spunând. S-ar putea să nu reuşesc să înţeleg tot ce se întâmplă cu tine şi cu Autonomie. Dar dezamorsarea unei bombe e o problemă pe care pot s-o rezolv. O problemă pe care *am de gând* s-o rezolv.

Ea a oftat, văzând în el doar poliţistul încăpăţânat. Frăţiorul ei şi fanteziile lui.

— Nici nu ştii... a şoptit ea ferindu-şi privirea. N-ai cum să opreşti treaba asta, Wax. Şi chiar de-ai să găseşti bomba, sunt tot felul de redundanţe, astfel încât Autonomie să obţină ce vrea. Noi trebuie să *demonstrăm* ce putem. Iar eu am să fac asta.

Redundanţe. Oare ce voia să spună cu asta? Nu părea a fi vorba despre armata pe care se presupunea că o va trimite Autonomie. Oare erau alte presiuni interne? Rivali? Încerca să ghicească.

— Gave Entrone, a spus el, încearcă să te depăşească. Să pună stăpânire pe poziţia ta.

— Entrone e un laş, a zis ea. N-o să se întoarcă împotriva mea. Wax, nu eşti nici măcar pe jumătate atât de deştept pe cât te crezi.

Era adevărat că poate nu vedea totul – dar dacă Entrone era un laş, atunci probabil că Wax interoga pe cine nu trebuia.

Se îndoia că avea să reuşească s-o facă pe Telsin să cedeze. Dar era clar că *mai era* cineva care cunoştea acele planuri.

Deci trebuie să-l fac pe Entrone să cedeze, s-a gândit el.

— Ţi s-a întâmplat vreodată să stai într-un loc foarte înalt, a spus Telsin, şi să simţi un impuls irezistibil de a sări?

— Nu, a zis Wax, încruntându-se. Eu, dacă vreau să sar, sar. Iar dacă nu, nu sar.

— Blestemul împingerii-în-oţel, a spus ea fixându-şi privirea asupra oraşului. Tu nu-l simţi. Nu simţi chemarea de a face ceva dramatic, drastic, *impresionant.*

— Nevoia de a te sinucide din capriciu? a întrebat Wax, complet zăpăcit.

— Oportunitatea de a te teme, a şoptit ea. Ocazia de a face ceva nou şi palpitant. Ştii, m-am opus ideii de a obţine ţepuşele pentru împingerea-în-oţel şi tragerea-de-fier... Nu voiam să-mi pierd neliniştea legată de înălţimi. După care am descoperit noi temeri, noi provocări, noi *ambiţii.*

Wax a aprobat încet din cap. Aceea era Telsin a lui. Femeia care-şi dorea mereu cu nesăbuinţă mai mult. Mai multă putere. Dar şi mai multe experienţe. Mai multe noutăţi. Mai mult control asupra celorlalţi.

— E un întreg univers Cosmer acolo, a spus ea. Puţini sunt cei care-l văd sau îl cunosc cu adevărat. Dar eu am ocazia asta. O ocazie adevărată. N-am de gând să te las să-mi iei asta. Îţi spun sincer, Wax, n-am să menajez pe nimeni. O să fac *tot ce-mi stă în putere.*

— Iar eu o să fac tot ce-mi stă în putere ca să te opresc.

— Moralist ai fost, moralist ai rămas, a spus ea, privindu-l cu coada ochiului. Stai la înălţime, ţi se pare că vezi de undeva de sus, când, de fapt, abia eşti în stare să *pricepi* problemele pe care doreşti să le rezolvi. Eu le-am rezolvat deja. Vrei să afli despre Trell? Despre Autonomie? Despre ce înseamnă să fii avatarul ei?

O parte din el voia. Dar dacă ea voia să-i spună despre asta... dacă ea se oferea...

Dar-ar rugina... atunci însemna că trăgea de timp.

Era disperată, încerca să obţină cât mai mult timp posibil. Piesa aceea din puzzle se aşeza la locul ei. Vorbea cu el pentru că trebuia să-i distragă atenţia. Şmecheria nu era să-şi dea seama că trăgea de timp, ci să-şi dea seama că atâta vreme cât îi dădea voie să-l aţâţe cu informaţii, ea controla situaţia pe deplin.

Acel joc se câştiga pe o singură cale. Şi asta însemna să te ridici şi să pleci de la masă.

— Are de gând să ne distrugă? a întrebat el traversând acoperişul din spatele ei cu paşi lejeri.

— Doar dacă nu-i dovedesc că meritǎm să fim salvaţi, i-a explicat ea, întorcându-se şi studiind oraşul. Ca şi până atunci, nu părea s-o intereseze faptul că stătea cu spatele la el. Autonomie e... ciudată. Îi respectă pe cei îndrăzneţi, curajoşi, care sunt în stare să supravieţuiască prin forţele lor. Dar vrea şi ca ei să i se supună. Cred că asta-i ironia naturii de zeu. În jumătate din cazuri, a fi „autonom" înseamnă a-i face ei pe plac. Şi nu există Capriciu pentru ea – acela este un alt zeu. Autonomie este individualismul rudimentar văzut din perspectiva unei zeiţe care crede că ea le ştie pe toate. Iar în acel context, individualismul este o virtute care se aplică cel mai bine pentru a găsi modalităţi de a duce la îndeplinire planurile stabilite de *ea.* Trebuie să fii individual pe calea pe care ai ales-o pentru a face ceea ce spune *ea...*

Wax a pierdut ultima parte, deoarece sărise în tăcere peste marginea acoperişului. Cu puţin noroc, avea să-i dea înainte cu vorbăria, dându-i timp să scape.

36

Marasi şi Rază-de-lună au terminat în grabă ce aveau de făcut prin subsol – Rază-de-lună a mai făcut câteva copii după plăcile metalice de pe pereţi, pe care şi le-a pus în geantă. După care au urcat împreună la etaj, unde au găsit-o pe Maraga stând în mijlocul unei camere într-o dezordine cumplită, în mână cu o geantă de voiaj burduşită – părea agitată.

— Înainte să plece, i-a spus ea lui Marasi, Dawnshot mi-a zis să mă duc la rudele de la ţară. Dar toate rudele mele sunt ori aici, ori în Elendel. Oare să... mă duc la ele?

— Nu cred că ar fi o idee înţeleaptă, a spus Marasi.

Rudele din Bilming ar fi fost găsite cu uşurinţă de Set, iar Elendelul... ei bine, era ţinta unei bombe imense.

Ideea o îngrijora foarte tare pe Marasi. Dar trebuia să se concentreze pe evitarea dezastrului. Trebuia s-o lase pe sora ei să ajute Elendelul.

— Rază-de-lună, a spus Marasi, cu siguranţă există un loc în oraş unde s-o poţi trimite pe Maraga, nu-i aşa? Un loc sigur pentru cineva care ne-a ajutat atât de mult, nu?

Rază-de-lună s-a gândit o clipă. Nu părea să se grăbească. Era prudentă. Calculată. În cele din urmă a scos din mânecă o carte de vizită având pe ea simbolul romburilor întrepătrunse.

— Ştii unde-i cartierul Knightbridge?

— Da, a spus Maraga, luând şovăielnic cartea de vizită.

— Te duci pe Treizeci şi Trei colţ cu Finete, la numărul o sută optzeci şi şapte. Baţi la uşă, le arăţi asta şi zici că Rază-de-lună a spus că poţi cere azil drept recompensă pentru serviciile aduse. Or să te primească. Chiar şi celor din Set le va fi greu să atace locul ăla.

— Mulţumesc, a zis femeia strângând la piept cartea de vizită.

— Am să trimit pe cineva să adune datele colectate de tine, a spus Rază-de-lună. Deşi am copiat toate plăcile. Trebuie să pleci. Repede.

— Mă duc s-o iau şi pe sora mea, a spus Maraga. Vă rog...

— Dacă trebuie, a spus Rază-de-lună. Dar nu uita că din moment ce Set ştie de prezenţa noastră aici, fiecare mişcare în plus pe care o faci îţi pune viaţa în pericol.

Maraga s-a repezit spre uşă. S-a oprit să se uite la ce lăsa în urmă, apoi s-a îmbărbătat şi a ieşit în grabă.

— Şi noi ce facem? a întrebat Rază-de-lună.

— Trebuie să găsim un punct de intrare în cavernele subterane, a spus Marasi. Ai hărţi cu mişcările inamicului? Liste cu locuri despre care crezi că ar putea să fie deţinute de Set?

— Nu la mine. Ne-am putea întoarce la arhivă, să facem nişte cercetări.

— Cred că am o idee mai bună, a spus Marasi îndreptându-se spre uşa din faţă. Mai riscantă, dar, sper eu, mai rapidă.

— M-ai făcut curioasă, a zis Rază-de-lună.

Şi au plecat împreună spre o stradă mai aglomerată, unde – cu ceva eforturi – Marasi a reuşit să oprească un taxi. I se părea incredibil cât de uşor trecuseră birjarii de la trăsuri trase de cai la autoturisme.

S-au aşezat în partea din spate a automobilului, iar şoferiţa – o femeie cu părul închis la culoare prins în coadă de cal – le-a aruncat o privire.

— Unde vă duc?

— Cartierul Knightbridge, a spus Marasi. Pe Treizeci şi Trei colţ cu Finete.

Şoferiţa a aprobat din cap şi, intrând în trafic, s-a îndreptat spre vest.

— Inteligentă, a zis Rază-de-lună adresându-se lui Marasi. Va trebui să mă controlez în prezenţa ta. Dar ce te face să crezi că vei găsi la casa noastră conspirativă hărţile pe care le vrei?

— M-ai găsit în cavernele de sub Elendel, a spus Marasi. Plus că acum o clipă ai sugerat că asemenea hărţi există – nu le aveai „la tine”. Prin urmare, am presupus că ar fi o variantă bună. Oamenii tăi au informaţiile de care avem nevoie.

— S-ar putea să nu te lase să intri, a spus ea. Şi-atunci ce te faci? Va fi pierdere de vreme.

— Pierdere de vreme! s-a răstit Marasi. *Timp* pierdut?

Şi a aruncat o privire spre şoferiţă, neştiind ce să spună.

— Apă-Neagră, dragă, i-a spus Rază-de-lună şoferiţei, lasă-ne şi nouă un pic de intimitate.

— Sigur, Rază-de-lună, a spus şoferiţa, închizând fereastra care separa partea din faţă a maşinii de cea din spate.

Marasi a rămas cu gura căscată. Apoi i-a aruncat o privire lui Rază-de-lună, care a ridicat din umeri.

— Rază-de-lună, a spus Marasi, încercând să se adune, ce fel de joc ai tu impresia că jucăm noi aici? Nu spuneai tu că obiectivul tău principal este protejarea acestei planete? Acum îmi dai de înţeles că mă laşi în afara casei tale conspirative, fără informaţiile vitale care există acolo?

Rază-de-lună s-a aşezat mai bine, gânditoare.

— Organizaţia mea, a spus ea în cele din urmă, a fost creată pentru a proteja şi promova interesele planetei Scadrial. Nu e lumea mea de baştină, dar sunt hotărâtă s-o văd în continuare stabilă. În Cosmer s-au pus în mişcare forţe cumplite; poporul meu va avea nevoie de aliaţi.

— Şi atunci de ce te opui când vine vorba să mă ajuţi?

— Sinceră să fiu, a spus Rază-de-lună, îmi fac griji să nu ne tragă cineva pe sfoară. Autonomie e foarte pricepută în a îndrepta lumea pe căi greşite, în a oferi piste false şi a arunca umbre confuze şi jumătăţi de adevăruri. Repornirea căderilor de cenuşă? Pare ceva... cumplit. Imposibil chiar şi pentru ea. Ceva nu pare a fi în regulă în situaţia asta. O nuanţă de roşu prea nefirească.

— Atunci ajută-mă să aflu adevărul, Rază-de-lună. Nu te mai juca cu mine.

— Nu mă joc cu tine. Asta-i o probă.

Marasi a clipit.

— *Poftim?*

— Până de curând, a continuat Rază-de-lună, credeam că avem câteva luni la dispoziţie ca să descâlcim planul Set.

A bătut în braţul banchetei cu o unghie, apoi a aruncat o privire spre geanta ei, în care se zăreau copiile pe care le făcuse.

În scurta perioadă în care lucraseră împreună, Marasi ajunsese s-o privească pe Rază-de-lună ca pe cineva atotştiutor – o fiinţă misterioasă, extraterestră. Dar îngrijorarea din privirea ei, felul în care se lupta cu nesiguranţa... erau mult prea omeneşti.

— Te las să intri în casa conspirativă, a spus Rază-de-lună în cele din urmă. Şi-am să văd mai târziu care vor fi consecinţele, dacă se va dovedi că toate astea nu-s decât un alt joc de umbre al lui Autonomie. Dar nu sunt sigură că-ţi pot da chiar tot ce vrei. Nu am cartografiat cavernele din oraş, dar suntem cu ochii pe agenţii lor.

Şi-a atins uşor geanta, unde se aflau copiile.

— Aici sunt listate coordonatele exploziilor. Deci, comparând locurile unde s-au produs detonările cu cele în care apar şi dispar agenţii Set...

— ...am putea găsi o cale de a ajunge în zona lor de testare, a spus Marasi. Am făcut ceva asemănător ca să găsesc peştera aia de sub Elendel.

— Îmi aduc aminte când a început să mă izbească toată chestia asta, a zis Rază-de-lună încet. Când lumea mea s-a extins, iar răfuielile mele personale – chiar şi cele care influenţau soarta unor imperii – au început dintr-odată să se micşoreze. Te descurci excelent.

— Viaţa mea, a spus Marasi, a fost alcătuită în mare parte din porţiuni mari de o tăcere plictisitoare, punctate de explozii neaşteptate – uneori la propriu – de activitate. Sunt obişnuită să lucrez sub presiune.

— Eşti obişnuită să ai de-a face cu zeii? a întrebat Rază-de-lună. Să te lupţi cu influenţa lor?

— Păi, la urma urmei, avem şi noi unul de partea noastră.

— Oarecum, a spus Rază-de-lună. Armonie nu prea-i de încredere în perioada asta. Cel puţin nu aşa cum i-ar plăcea mentorului meu. Nu prea e ca atunci când ai un zeu de partea ta – mai degrabă ca atunci când ai un arbitru puternic care-i atent doar din când în când la lupta ta.

— Sau un observator, a zis Marasi, care ştii cu siguranţă că ar putea face mai multe ca să te ajute, dar n-o face, din cine ştie ce motiv derutant.

— Da, adică... a început Rază-de-lună mijindu-şi ochii, înţeleg ce vrei să spui. Uite că ne apropiem de casa conspirativă. Să sperăm că Supravieţuitorul nu s-a întors pe neaşteptate. Mentorul meu nu este întotdeauna rezonabil când vine vorba de oameni pe care îi consideră agenţi ai lui Armonie şi ar putea reacţiona... urât.

37

Wayne citise cândva o carte foarte interesantă despre un tip care s-a întors în timp. Totul se petrecuse pentru că apăsase pe o grămadă de întrerupătoare electrice deodată. Era ridicol, iar cartea fusese scrisă pe vremea când electricitatea era o chestie nouă – deci se putea trece cu vederea. Wayne însuşi încercase să umple cu electricitate o găleată.

S-a trezit gândindu-se la povestea aceea în timp ce cerceta de-a fir a păr aleea în căutarea urmelor agenţilor Set. Cartea era despre faptul că schimbarea trecutului era periculoasă. Cel din poveste rupsese câteva crengi dintr-un copac, iar când s-a întors în viitor, taică-su mânca sandviciurile cu unt, şi nu cu maioneză. Iar nişte lei înţelepţi conduceau oraşul.

Wayne s-a gândit că ceva... nu era în regulă cu povestea aceea. Când le-a spus-o prietenilor lui, Nod i-a vorbit despre o altă carte cu aceeaşi idee, în care un tip era trimis înapoi în timp prin ţevăraia complicată a instalaţiei de apă a unei toalete nefericit de mare. Iar *ăla* schimbase lucrurile mâncând un covrig, iar când s-a întors a descoperit că toată lumea vorbea de-a-ndoaselea şi nu mai purta nimeni cămăşi.

Cartea fusese mai bună decât cealaltă pentru că avea mai multe înjurături – plus că nepurtatul cămăşilor se aplica tuturor şi era descrisă *foarte* amănunţit –, şi totuşi, lui Wayne nu-i surâdea ideea.

A făcut schimb cu un cerşetor – fără ca individul să ştie –, dându-i un teanc de bani pentru o batistă murdară; lui Wayne îi plăcea pentru că avea un iepuraş cusut în colţ. Începea să-şi dea seama de ce nu prea-i picau bine poveştile astea – îţi sugerau că schimbarea viitorului era înspăimântătoare şi periculoasă.

Dar nu-l schimbau oamenii în fiecare zi?

Wayne s-a întrebat cum stătea treaba cu alegerile făcute de oameni. Îşi trăiau vieţile în grabă, mâncând covrigi, rupând crengi... Fiecare dintre ei schimba cât de cât viitorul. Oare n-ar fi trebuit ca toţi să fie... un pic mai îngrijoraţi în privinţa lui? Să-şi facă griji cu privire la modul în care îl schimbau oamenii în prezent, în loc să scrie cărţi despre oameni care o făcuseră în trecut? Chiar dacă nu puteau şti unele lucruri, multe puteau fi anticipate. Poate că viitorul lor nu avea să aibă lei vorbitori şi câte şi mai câte – dar îl puteau face să aibă oameni mai furioşi şi mai trişti.

Poate că poveştile despre oameni care făceau lumea mai bună în mod discret erau pur şi simplu prea banale. Păreau plicticoase, de fapt. Poate dacă oamenii din ele nu ar purta cămăşi...

O mână a acoperit gura lui Wayne din spate. Era cât pe ce să-l omoare pe individ – dar mirosea ca Wax, aşa încât...

Da, era Wax. Bărbatul l-a dus pe Wayne pe o alee, apoi l-a tras lângă nişte gunoaie când a trecut cineva pe stradă. Era Telsin, care căuta peste tot, iritată.

După ce a plecat, Wax şi-a îndepărtat mâna.

— I-ai dat drumul? a şoptit Wayne.

— Zi-mi că-s nebun...

— Eşti nebun.

— ...dar am mai degrabă senzaţia că eu am scăpat.

Wax a făcut un semn din cap în cealaltă direcţie şi s-au furişat amândoi într-acolo.

— Recunosc, a mormăit Wayne, că există metode mai bune ca să-mi atragi atenţia. Prietenii nu se iau ostatici, Wax, decât dacă ai o parolă şi frânghii elastice.

— Frânghii elastice?

— Te distrezi mai bine când te poţi mişca un pic, a spus Wayne. Am avut ocazia să le testez, pentru că eu trebuia să fiu cel legat. Ştii, deoarece prietena mea se putea transforma pe loc într-o băltoacă de gelatină. Îşi cam pierde farmecul imobilitatea.

Wax a mormăit încet în timp ce se furişau în stradă.

— Chiar *nu* era musai să ştiu toate astea, Wayne. Oare ai putea să nu fii vulgar în misiunile în care Armonie ne-a trimis în mod special?

— Hai, măi, a zis Wayne. Nu-i ceva vulgar. MeLaan e o fiinţă divină. Aleasă de Armonie. Mă gândesc că, dacă ies cu ea, e ca şi cum m-aş duce la biserică, nu?

— Şi frânghiile elastice?

— Ăăă... o metaforă pentru cum suntem cu toţii legaţi de voia lui Dumnezeu...

Au făcut schimb de priviri, iar Wax chiar a zâmbit larg în timp ce clătina din cap. Bine. Tipul era prea încordat în perioada aia, cu statutul său de părinte, de senator, cu faptul că trebuia să salveze din când în când tot oraşul...

Hoid a oprit acolo maşina ca să-i ia, cum îi ceruse Wayne mai devreme – dar Telsin încă stătea la pândă. Aşa că Wax şi Wayne au plecat pe furiş de acolo şi au intrat pe o altă stradă aglomerată, plină de oameni agitaţi. Plină de idioţi din Bilming care habar nu aveau cât de greu îşi duceau viaţa. Deşi presupunea că era o generalizare prea mare. Mulţi oameni din Bilming nu erau idioţi – veneau din afara oraşului ca să se holbeze la toţi idioţii.

— Ai aflat vreo pistă de la Telsin? a întrebat Wayne în timp ce se amestecau în mulţime.

— Poate, a zis Wax.

— Păi, eu *sigur* am o pistă.

— Serios? Slavă lui Armonie...

— Mda... E o crâşmă *straşnică* la trei străzi mai încolo. Doi vagabonzi diferiţi s-au jurat că e ceea ce trebuie!

Wayne s-a ales cu o încruntătură straşnică. Asta l-a făcut să se simtă foarte mândru de el. Zâmbete, apoi încruntături, apoi zâmbete, apoi încruntături... Trăgeau de om ca de-o acadea, îl ţineau în formă.

— A trebuit să plec de lângă Telsin, a spus Wax. Sunt convins că trăgea de timp, încercând să mă ţină ocupat.

— Pare-se că-şi face griji că o putem opri.

— Aşa-i. Ceea ce mă încurajează. Dar n-o să obţin nimic folositor de la ea. Nu în timp util. Trebuie să interogăm pe altcineva, iar ea mi-a dat o pistă: cred că lordului primar i-ar prinde bine o vizită.

— I-auzi! a zis Wayne. Asta *da* idee.

S-au oprit pe stradă, unde lumea îi ocolea. Oamenii păreau că se îmbracă mai variat decât în Elendel, însă nimeni

nu purta arme. Wax sărea-n ochi ca un neg mare pe faţa cuiva. Din ăla pe care vrei cu adevărat să-l storci, să vezi ce iese din el.

— Noi nu prea ne potrivim cu ce-i în jur, nu-i aşa? a spus Wax.

— Prietene, porţi o *mantie de ceaţă,* dar-ar rugina în ea să dea!

— E comodă.

— Atrage atenţia.

— Ţie-ţi place treaba asta!

— Depinde cine priveşte, a zis Wayne, după care s-a uitat atent la Wax. Niciodată nu m-am prins cum ai putea urca scările cu o chestie din asta fără să te împiedici de propriile picioare.

— Eu n-am avut niciodată probleme.

Normal. Mantiile de ceaţă semănau cu o haină obişnuită, dar Wayne era convins că, în esenţă, erau altceva. Erau făcute din ceaţă, sau aşa ceva – şi cum lui Armonie îi *plăcea* de Wax, haina nu-l împiedica.

Nu era corect ca lui Dumnezeu să-i placă mai mult de Wax. Wayne nu blestema *intenţionat* când era beat, pur şi simplu nu se putea abţine. Iar dacă ieşea blestemul, asta nu însemna că era mai cucernic după aceea? De aceea se îmbăta atât de des. Din acest motiv, nu din altul.

Cei doi s-au mutat pe marginea străzii, la capătul unei alei, pentru a face planuri. Wax arunca o privire rapidă oricui căsca gura, făcându-l să-şi vadă de treabă.

— Deci, a spus el, trebuie să ne hotărâm cât mai repede ce facem mai departe. Căci dacă reuşesc cumva să scap de Set în timp ce fugim de Telsin, or să dea curând de noi, în mod sigur.

— Pentru că sari în ochi ca un cioclu cu pantofi roz.

— Pentru că sar în ochi ca un cioclu cu pantofi roz...

— Îmi place ideea de a-l scutura pe Entrone, a spus Wayne. Măcar aşa, în principiu. Dar îmi fac griji că am putea atrage prea multă atenţie. Deci poate n-ar trebui să-l luăm tocmai pe el la întrebări. La urma urmei, ştim unde stă.

Wayne a arătat cu degetul în depărtare, spre oraş, spre clădirea alb-argintie din capăt. Nu era cea mai înaltă clădire din oraş. Turnul central, care domina chiar centrul oraşului, era de departe cel mai înalt. Şi se părea că mai adăugau ceva în vârful lui, o nouă construcţie.

Totuşi, conacul primarului avea o oarecare măreţie. Una care amintea de vorba: „Băi, amice! Pe aici nu se vorbeşte-aşa, cu «Băi, amice!»”.

— Se vede de la o poştă, a zis Wayne, că Entrone e băgat în toată povestea asta. E genul de om care are secrete peste tot, care ne-ar putea da o pistă cu privire la locul în care e ţinută bomba aia. Probabil că are pe undeva un seif plin cu răspunsuri.

— Tocmai ai zis că, dacă-l scuturi, mai produci un incident, a spus Wax, cu mâinile în şolduri, cu armele băgate în teacă ieşind în evidenţă şi neliniştind pe aproape toată lumea din apropiere. Şi-acum propui să-i jefuim *conacul*?

— Propun, a spus Wayne cu un accent frumos, elitist, din Octantul al Cincilea, de om de familie bună, ca după ce ne încheiem comunicarea prin radio, să-i pregătim stimabilului lord primar o încheiere a zilei cu bomboane mentolate pe pernă, cu prosoape împăturite în formă de maimuţă şi o subtilă subtilizare a afacerilor lui personale. Cu cea mai *delicată* atenţie, vă rog frumos. Un jaf *cu ştaif.* Un... jaf de mare clasă.

— Pe bune? a întrebat Wax.

Wayne s-a aplecat în faţă.

— Păi, tot o să-i facem praf lucrurile şi o să-i furăm secretele. Doar n-o să mă pârţâi pe scaunul lui înainte de plecare. Ştii cum e. Să fie totul cu clasă.

Wax a tras adânc aer în piept.

— Păi, presupun că e la limita dintre a-l încolţi pe om în carne şi oase şi a face ceva cu şanse mari de reuşită. Să-i dăm bătaie.

Wayne a zâmbit larg.

— *Eu* mă ocup de jaf, a spus Wax. *Tu* îi distragi atenţia.

38

Steris a izbit de perete uşa biroului guvernatorului, unde acesta ţinea, în privat, şedinţa de consiliu în legătură cu ce era de făcut în privinţa Bilmingului. Apoi i-a ţinut-o deschisă comisarului-şef Reddi, care fusese invitat la şedinţă împreună cu personalul său. În ziua aceea, erau incluse încă două persoane: agentul Gorglen, care consemna lucrările şedinţei, şi Steris.

Guvernatorul stătea în capul mesei. Adawathwyn s-a încruntat imediat la Steris cu ochii ei căprui-închis. Cei trei senatori – Lordul Cett, Lady Hammondess şi Lady Gardre – erau prezenţi, la fel şi ambasadorul Daal, cu expresia lui indescifrabilă de după masca roşie ca sângele. Bărbatul mai scund nu luase loc la masă, ci stătea lângă perete, într-o postură agreabilă şi elegantă.

— Ah, în sfârşit, a spus guvernatorul, ridicându-şi privirea din ziare. Reddi. Tu... Stai puţin... Ce caută ea aici?

— Lady Ladrian? a întrebat Reddi. Expertă în domeniu, pe statul meu de plată.

Cel puţin aşa fusese cu cincisprezece minute în urmă. Steris insistase s-o plătească efectiv, iar acum ţinea strâns în pumn o singură monedă în timp ce închidea uşa în urma lui Reddi. Apoi a făcut un pas în faţă şi s-a aşezat la masă alături de el.

— V-a spus, a întrebat guvernatorul, că am exclus-o în mod special din acest consiliu?

— Da, mi-a zis, a răspuns Reddi. Şi, la drept vorbind, Excelenţă, nu mi s-a părut o mişcare inteligentă. Este soţia bărbatului care ne-a atras atenţia asupra acestei crize. Când Lady Ladrian m-a abordat şi mi-a explicat de ce ar trebui s-o

angajez, mi-am dat seama că deţine, fără îndoială, informaţii de care acest consiliu are nevoie.

Viceguvernatoarea şi-a încrucişat braţele pe masă, încruntându-se. Dar guvernatorul... a aprobat din cap. Steris ezita mereu să interpreteze prea mult expresiile oamenilor, dar în clipa aceea s-a mirat. Oare apăruse vreo ruptură între cei doi? Mereu presupusese că Adawathwyn îl avea în buzunar pe Varlance.

Dar, la urma urmei, nimeni nu încăpea vreodată confortabil într-un buzunar.

— Foarte bine, a spus guvernatorul. Mă tem că am început fără dumneavoastră. Pe măsură ce ne-au parvenit informaţii şi am încercat să aproximăm sentimentele guvernelor din Oraşele Exterioare, am ajuns să înţelegem că drumul pe care am pornit e inevitabil. Pare că ne aşteaptă un război.

— Război? a întrebat Reddi.

— E ceea ce trebuie să facem, a spus Lady Hammondess.

Avea puţină strungăreaţă, considerată de multe ori de către bărbaţi ca fiind fermecătoare – de parcă acesta ar fi fost motivul frumuseţii ei, şi nu pielea impecabilă, trăsăturile delicate şi genele lungi. Era ciudat cum un defect minor devenea atrăgător atunci când persoana în cauză era atractivă în stil clasic.

— Oraşele Exterioare se pregătesc de război.

— Nave de război în Bilming, a încuviinţat Lordul Cett.

Era genul de bărbat care sărea în ochi, dacă-ţi plăceau bărbaţii fini şi eleganţi. Steris se întreba câtă muncă îţi trebuie ca să ascunzi cu sulimanuri şi veşminte fine faptul că eşti un om din topor.

— Blocaje feroviare în sud. S-au găsit pliante de recrutare în Ţinuturile Necruţătoare care oferă slujbe în „forţele de securitate”.

— De aceea, a spus comisarul Reddi, ar trebui să ne străduim din răsputeri să ameliorăm situaţia şi să ne gândim la reconciliere!

— Cel mai bine ar fi să atacăm primii, a zis Lady Hammondess. Prea mult timp am ignorat semnalele de avertizare. Dacă nu ne mişcăm cât de repede, *nu* vom fi în stare să câştigăm.

Steris i-a aruncat o privire lui Lady Gardre, a treia dintre nobilii din încăpere. Femeia plăcută nu era o susţinătoare

înverşunată a războiului precum ceilalţi, fiind mult mai rezonabilă. Dar până şi ea a încuviinţat din cap, dar fără tragere de inimă. Totul avea *într-adevăr* o logică. Căci fiecare zi în care Elendelul şovăia dădea timp celorlalte oraşe să-şi consolideze puterea. Elendel avea avantajul infrastructurii, industriei şi coordonării. Dar nu avea să-şi păstreze mult timp acel avantaj.

Ideea de a ataca primul avea logică în cazul în care considerai că războiul era inevitabil. Dar nu era. Nu *trebuia* să fie.

Ăsta era planul inamicului. Ea era convinsă că zăngănitul săbiilor din Oraşele Exterioare era o acoperire pentru orice armă se pregătea în Bilming.

Reddi s-a burzuluit.

— Război cu ce armată? Elendel are abia zece mii de soldaţi, şi asta dacă *punem la socoteală* trupele din marină care ne protejează transporturile spre Sud!

— Am pregătit planuri de recrutare, a spus Adawathwyn cu o voce delicată. Şi avem o forţă poliţienească foarte bine antrenată.

Reddi părea îngrozit de acea declaraţie. Steris voia să adauge ceva, dar a ezitat. Oare trebuia să intervină? Rareori îşi dădea seama de asta.

— Oamenii mei, a spus Reddi, *nu* sunt soldaţi.

— Mă scuzaţi, domnule comisar, a spus Lordul Cett, sprijinindu-se de masă. Dar nimeni nu e soldat până nu ajunge să fie pregătit pentru asta.

— E nevoie de noi, a explicat Reddi. Legea...

— Vom ajunge sub incidenţa legii *marţiale,* a intervenit guvernatorul. Menţinerea sub control a infracţionalităţii din oraş o să fie mai uşoară sub stare de asediu. Poţi organiza poliţiştii în exces ca forţă militară.

Poate că *acum* ar trebui să intervină. Steris a deschis gura şi a scos un sunet încercând să atragă atenţia, dar ei continuau să vorbească, acoperind-o pur şi simplu.

— Nu accept aşa ceva! a spus Reddi ţâşnind – în mod paradoxal – în picioare. Nu ăsta-i jurământul depus de oamenii mei!

— Nu aveţi de ales, domnule comisar, a spus guvernatorul. Eu vă plătesc şi pe dumneavoastră, şi pe fiecare poliţist din oraşul ăsta. În ultimă instanţă, toţi răspund în faţa mea.

— Ne putem da demisia, Varlance, a spus Reddi, aplecându-se în faţă, cu mâinile sprijinite pe masă. Nu ne poţi *obliga* să luptăm.

— Eu... a început Steris.

— De fapt, a spus Adawathwyn, încet, tocmai asta *înseamnă* un ordin de recrutare, domnule comisar Reddi.

— Aş... a încercat din nou Steris.

— Da? s-a răstit Reddi. Şi cine, mai exact, ne va băga după gratii?

— Toată lumea să tacă şi să mă asculte! a izbucnit Steris. Că de nu, vomit pe masă ca să vă atrag atenţia!

Toţi cei aflaţi în încăpere au rămas cu privirile aţintite asupra ei.

— Să nu credeţi că n-am s-o fac! a avertizat ea. Am în geantă medicamente care au efectul ăsta. Aţi fi surprinşi cât de des este oportună această opţiune.

Ei bine, le-a atras atenţia.

— Dacă ne îngrijorează războiul, a spus ea, ar trebui să începem imediat evacuarea oraşului.

— N-ajută la nimic, a spus Cett. Dacă e război, avem nevoie de muncitori în industrie – să accelereze producţia de muniţie.

Dar-ar rugina... Ăla era răspunsul corect. A sperat să nu-şi ducă gândul atât de departe. L-a privit cu coada ochiului pe ambasadorul malwishian, care tăcea. Oare ce gândea el despre toate astea? Să fi anticipat, oare, evoluţia lucrurilor? Întotdeauna îi urmărise pe membrii Set din Bazin. Dar cine putea spune că nu existau membri şi printre malwishieni? Dar-ar rugina...

— Nu războiul este soluţia, a spus ea, întorcându-se din nou spre grup. El îi ajută pe inamicii noştri, nu pe noi. Uitaţi, am aici o listă care demonstrează logica spuselor mele. Sunt din ce în ce mai convinsă că liderii Oraşelor Exterioare *îşi doresc* ca noi să dăm legi care să-i restricţioneze şi să-i jignească. *Vor* să intervenim. Au construit nave de luptă şi armate, dar *nu* au atacat. L-au prins pe Waxillium în mijlocul lor, deschizând focul într-un depozit, dar ce n-au făcut? Nu ne-au expulzat poliţiştii şi oficialii din oraş. Au făcut scandal în privinţa asta, au publicat articole... Dar nu au *atacat.* De ce?

— Pentru că vor neapărat s-o facem *noi,* a spus Reddi. Au nevoie să le oferim un motiv ca să pornească la război.

— Oamenii de rând din Bazin nu vor să lupte, a spus Steris. Cu siguranţă nu împotriva Elendelului – unde au, fără îndoială, rude.

— Sau pentru că nu cred că sunt în stare să câştige, a zis Lordul Cett.

— Din păcate, aceasta este... o posibilitate reală, a spus Steris privindu-şi notiţele.

— De ce din păcate? a întrebat Reddi.

— Pentru că, a continuat Steris, dacă ştiu că nu ne pot învinge într-un război deschis, s-ar putea să facă un gest disperat. Cum ar fi să dezlănţuie o armă de proporţii catastrofale.

— Revenind la ceea ce vrei, de fapt, să spui, a intervenit Adawathwyn. La bomba asta despre care vorbeşti întruna...

Dar guvernatorul Varlance se uita la ea. Şi asculta.

— Soţul meu, a spus Steris, se află în Bilming şi anchetează cazul chiar în momentul de faţă. A produs o explozie deosebit de periculoasă în laboratorul nostru, folosindu-se de materiale rare, despre care ştim că se află în posesia inamicilor noştri. Am descoperit că s-au efectuat o serie de explozii de testare în cavernele de sub Bilming. *Chiar* se întâmplă ceva. Şi, privindu-l pe guvernator în ochi, a continuat: Iar dacă temerile noastre cu privire la bombă sunt întemeiate, atunci această atitudine – care ne pune în postura de agresori şi tirani cărora trebuie să li se opună rezistenţă – ar putea urmări să le ofere o justificare liderilor Oraşelor Exterioare. O explicaţie a motivului pentru care au adoptat măsuri atât de extreme. Cum ar fi distrugerea noastră, a tuturor.

În încăpere s-a aşternut liniştea, iar Lady Gardre a clătinat din cap.

— Chiar întreţinem aceste fantezii? a întrebat ea. Arme apocaliptice? Politica reală din situaţia de faţă nu-i suficientă?

Ea, şi-a dat Steris seama privind-o pe femeia tăcută, *trebuie să fie membră a mişcării Set.* Bănuise că trebuia să fie măcar unul dintre membrii elitei politice a Elendelului. O vreme, îşi făcuse griji că ar fi fost guvernatorul sau Adawathwyn, dar amândoi săreau prea tare în ochi. Grupului Set îi plăcea să acţioneze pe ascuns.

Guvernatorul era o persoană mult prea importantă, iar Adawathwyn era prea activ implicată în lucruri pe care grupul Set şi le dorea. Era o momeală; probabil presupunea că ea era mintea genială din spatele propriilor planuri. De fapt, era doar o altă marionetă. Încurajată, dar fără să fie implicată, astfel încât eventuala ei prăbuşire să nu ducă la descoperirea adevăraţilor conspiratori. Printre care se număra, în mod inteligent, şi femeia considerată a fi cea mai rezonabilă. Cea mai raţională.

Steris s-a simţit mult mai în largul ei după ce a identificat-o. Era ca şi cum... ar fi găsit un şarpe în sertarul cu lenjerie intimă. Da, era alarmant. Dar măcar puteai să închizi sertarul şi să ştii unde e.

Dar cum să direcţioneze conversaţia astfel încât s-o provoace pe femeie? Ah... Poate aşa?

S-a întors spre poliţişti.

— Ar cam fi cazul să te dai în vileag, a spus ea.

— Poftim? a întrebat Reddi.

— Nu dumneata, domnule comisar-şef, a spus ea, privind dincolo de el, spre deşiratul poliţist Gorglen – bărbatul mai tânăr cu gât lung şi pistrui. Atât de modest. A privit-o în ochi.

— De unde ştii? a întrebat el cu o voce aspră, gâjâită, care nu se potrivea cu silueta lui.

— Prin eliminare, a spus ea. Ni s-a promis ajutor, iar MeLaan a spus că printre poliţişti sunt mai mulţi kandra, însă a dat un singur nume. Plus că ai un mers stângaci când eşti nevoit să foloseşti un corp care se deplasează în două picioare.

— La naiba, a izbucnit Gorglen – TenSoon. Dar presupun că ai dreptate în privinţa momentului.

S-a ridicat în picioare în încăperea plină de oameni surprinşi şi şi-a făcut pielea transparentă.

— Armonie vrea să vă conving de importanţa acestei dezbateri – şi să confirm ceea ce spune Lady Ladrian. Grupul Set este real. Plănuieşte să anihileze Elendelul.

Guvernatorul a rămas cu gura căscată.

Adawathwyn s-a dat înapoi.

Reddi a deschis gura, apoi s-a întors spre Steris.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-am fost sută la sută sigură până astăzi, mai devreme, a recunoscut Steris. De fapt, m-am întrebat dacă nu cumva

eşti şi *tu* kandra, Reddi. Însă am renunţat la această idee deoarece nu cred că lui Armonie îi place când ai săi kandra imită oficialităţi importante. Decât atunci, o dată. Mă rog, şi cu altă ocazie. Dar acelea au fost excepţii.

Şi-a deschis unul dintre carnete.

— Am urmărit posibilii oameni înlocuiţi timp de câteva săptămâni. Vezi? Asistent kandra al comisarului-şef. Al doilea pe lista celor mai probabile poziţii din oraş ale unuia dintre Nemuritori.

— Iar primul? a întrebat Adawathwyn.

— Tu, a spus Steris, dând înapoi o pagină. Dar lucram cu informaţii depăşite. Un kandra în locul tău ar avea mult mai multă grijă să nu fie un gunoi lipsit de valoare.

Şi a notat ceva. În încăpere s-a aşternut liniştea.

— O, am spus iarăşi ceva aiurea? *Chiar* fac uneori greşeala asta, nu-i aşa?

Reddi s-a lăsat la loc în scaun.

— Nu pot să cred aşa ceva!...

— Era de-a dreptul inevitabil să ajungă şi în personalul dumneavoastră, domnule comisar-şef Reddi, a spus Steris.

— Nu, a zis el. Nu-i vorba despre faptul că e kandra. Ci că... dar-ar rugina... Wayne avea dreptate.

— Sunt TenSoon, a spus kandra, lăsându-i pe toţi cu gurile căscate. Şi a continuat, mârâind uşor: Nu suport când lumea face aşa ceva. Armonie e îngrijorat. Aşa încât şi voi ar trebui să fiţi îngrijoraţi. Mai ales având în vedere că Armonie e... incapabil să vadă unele lucruri în ultima vreme. Lucrăm pe orbecăite.

— Ce poate provoca orbirea unui zeu? a întrebat guvernatorul.

— Un alt zeu, a bombănit Steris.

— Păi, atunci ce facem? a întrebat Reddi. Nu putem porni la război, nu câtă vreme asta îşi doresc. Dar...

A fost întrerupt de o bătaie în uşă. Niciun asistent nu se afla în încăpere, doar senatori şi oameni de teapa lor, aşa că Reddi s-a îndreptat spre uşă: era o tânără, operatoare radio, după uniformă, care ţinea în mână o foaie de hârtie împăturită.

— Ce-i asta? a întrebat Reddi.

— Mesaj din partea lui Dawnshot, a zis ea, pentru Lady Ladrian. Eu... ăăă... credeam că merită să vă întrerup, deşi cei de afară au spus că...

— Ai făcut ce trebuia, a spus Reddi, luând foaia de hârtie.

Biata femeie era palidă şi tremura.

— Ai citit-o? a întrebat Steris?

— A trebuit să v-o transcriu, a zis ea. Aşa funcţionează treaba asta...

Reddi i-a dat scrisoarea lui Steris, iar ea a despăturit-o.

Cuvintele de la început, îndrăzneţe şi tranşante, parcă săreau din pagină.

Se confirmă că bomba este reală, fabricată deja. Are capacitatea de a distruge oraşul. Inamicul caută o modalitate de a o lansa spre Elendel. E timpul să evacuăm oraşul.

39

Marasi stătea în faţa unei case modeste, una dintr-un lung şir de clădiri cu forme şi culori oarecum diferite. Pe fiecare peluză era un alt soi de copac. Idealul Bilmingului: individualism produs în masă.

Marasi a şovăit în prag. Dar-ar năruirea... Oare era pregătită să-l întâlnească pe Supravieţuitor în persoană? Un om pe care fusese învăţată să-l venereze încă din copilărie, un om care depăşise chiar şi graniţele mormântului. Care ţinuse şi mantaua Dăinuirii o vreme, înainte să i-o dea Războinicului în Ascensiune. Şi care mai apoi protejase poporul de pe Continentul Sudic ani la rând după refacerea lumii.

Rază-de-lună părea convinsă că mentorul ei era Supravieţuitorul în persoană. Aşadar cum se va simţi când se va afla faţă-n faţă cu el?

Ai vorbit cu Moartea, s-a gândit Marasi. *Crezi că-i mare diferenţă?*

Judecând după emoţiile ei, da. Da, era.

Rază-de-lună a atins cu degetul o bucată de metal de pe uşă, iar aceasta s-a descuiat.

— Lacăt cu senzor de identitate, a observat ea, după care a deschis uşa.

Holul mic din interior era în întregime din lemn de esenţă tare lăcuită şi nu avea tablouri sau alte elemente decorative vizibile. Rază-de-lună a luat-o la stânga, spre o încăpere mare, cu draperii groase la ferestre.

Pereţii erau plini de hărţi luminate cu becuri electrice. Rază-de-lună şi-a pus geanta pe o masă din capătul camerei, unde o femeie de vreo douăzeci şi ceva de ani – oarecum plinuţă, cu părul blond-deschis, tuns bob – cerceta o foaie de hârtie acoperită cu un scris ciudat. În poală ţinea un terier mic.

— Rază-de-lună, a spus femeia aruncându-i o privire. Trebuie neapărat să citeşti asta. Călătoriile spre Bjendal au fost date cu totul peste cap. Deja există *patru* sisteme centrale spre care nu putem călători fără să ne expunem unui pericol extrem, dacă pui la socoteală şi Roshar. Am spus-o ani la rând: verticalităţile nu mai sunt viabile. N-au fost *niciodată* potrivite pentru transporturile şi comerţul de masă, oricât s-ar chinui proştii ăia de pe Nalthis. Avem nevoie de o altă...

Femeia s-a oprit, apoi s-a întors în scaun, probabil auzind-o pe Marasi intrând în cameră.

— Salut! Ai adus o localnică!

— Marasi, ea e Nume-de-cod, a spus Rază-de-lună. Nume-de-cod, ea e Marasi. Lucrăm împreună în cadrul unei misiuni.

— Uau, a făcut Nume-de-cod, întinzându-i foaia de hârtie lui Rază-de-lună, apoi sărind în picioare, cu căţelul sub braţ. Înseamnă că ai mare încredere în ea.

— Vezi să nu!

— Ai adus-o la adăpost.

— M-a obligat.

— Nu te obligă nimeni să faci ceva, a spus Nume-de-cod, după care s-a îndreptat spre Marasi cu pas săltat şi i-a întins mâna liberă. Bună! Mă numesc Numele-de-cod-sunt-tâmpite. Poveste lungă.

Femeia avea un uşor accent, cu totul diferit de cel al lui Allik sau al oricărei alte persoane de pe Continentul Sudic pe care-o întâlnise Marasi. Asta şi faptul că spunând „localnică" arăta că era... o altă călătoare? Prezenţa accentului dădea de înţeles că poate nu era atât de pricepută la limbi străine cum era Rază-de-lună.

Marasi a dat mâna cu ea.

— Aăă... Supravieţuitorul e... aici?

— Kell? a întrebat Nume-de-cod. Vezi să nu... Nu l-am mai văzut de vreo săptămână.

S-a întors spre Rază-de-lună.

— Ce zici de raport? îngrijorător, nu?

Rază-de-lună a luat foaia de hârtie cu două degete.

— Nume-de-cod, a zis ea, în ce limbă mai sunt şi astea?

— Thaylen, a spus Nume-de-cod. Aaa! E o limbă *fascinantă,* Rază-de-lună. Ar trebui s-o înveţi! Uite cum se întrepătrund literele...

— Deocamdată o să folosesc în continuare trucuri de Conexiune pentru a învăţa limbi, îţi mulţumesc, a spus Rază-de-lună împrăştiind pe masă copiile pe care le făcuse.

— Asta înseamnă să trişezi.

— Cu alte cuvinte, sunt şmecheră şi-o iau pe scurtături. SufletBinar e aici? Am avea nevoie de puţină matematică.

— Mă duc eu cu Lily după el, a spus Nume-de-cod, luându-şi câinele în braţe şi strecurându-se spre camerele din spate.

Marasi asistase uluită la schimbul de replici, dar în loc să se concentreze asupra a ceea ce nu înţelegea, şi-a îndreptat atenţia spre ceea ce înţelegea. Una dintre hărţi era a Scadrialului – a lumii întregi. O hartă mai detaliată decât oricare alta dintre cele pe care le văzuse în viaţa ei, mult mai extinsă decât cercetările oficiale – includea chiar şi părţile întunecate ale insulelor neexplorate şi ale bucăţilor de uscat dinspre sud.

Dacă ăla era Scadrialul, atunci ce însemnau celelalte hărţi? Dar-ar rugina... Câte lumi existau în afară?

Mereu mai apare câte-un secret, s-a gândit ea, aducându-şi aminte de catehismul din copilărie, când studiase viaţa Supravieţuitorului.

După puţin timp, Nume-de-cod s-a întors cu un bărbat în vârstă. Părea... de-o veşnicie, sincer, după mustaţa lungă şi albă ca laptele şi pielea plină de pete din cauza bătrâneţii, bronzată puternic. Purta un costum elegant după moda din Bilming, aşa încât... poate era din ţara ei, nu? Dar avea şi o barbă scurtă, un stil pe care nu-l mai văzuse la niciun bărbat din Elendel. Deşi era înalt, deloc gârbovit de vârstă, părea cam nesigur pe picioare – fiindcă atunci când a intrat s-a sprijinit de cadrul uşii.

— Aaa, a făcut el, lipindu-şi palmele. Un oaspete! Bine ai venit în casa noastră, onorat oaspete. Daţi-mi voie să vă aduc ceva de băut.

— SufletBinar, a spus Rază-de-lună, avem un termen-limită la...

— Termenele-limită nu scuză impoliteţea, a zis SufletBinar. Eu sunt SufletBinar, iar dumneavoastră sunteţi...?

— Marasi, a spus ea.

— Lady Marasi! a zis el. Excelent.

S-a îndreptat imediat spre ceea ce Marasi presupunea că era bucătăria.

— Cum vă place ceaiul?

— Ăăă... ceai cu mentă, dacă aveţi. Şi cu lămâie...

— Excelent! a spus el din nou.

S-a întors cu o tavă pe care erau o ceaşcă şi mai multe feluri de alune şi fructe.

— Poftă bună!

Avea un sentiment de vinovăţie că obligase pe cineva atât de bătrân să o servească – dar în acelaşi timp se simţea o anumită forţă în felul în care îi oferise răcoritoarele. Îi amintea de mătuşa ei, care se simţea mult mai jignită dacă nu acceptai o băutură. Aşa că Marasi a luat ceaşca şi un pumn de alune.

— Deci, a spus SufletBinar, ce mi-ai adus, Rază-de-lună? Ciudat, ciudat...

S-a îndreptat spre masă şi a aruncat o privire asupra foilor de hârtie – întinzând mâinile şi sprijinindu-le pe masă.

Marasi s-a apropiat, curioasă. Era ceva ciudat la mâinile lui, ceva ce nu observase înainte: o dâră de cristal. Incrustată în piele, se întindea de-a lungul degetelor şi încheieturilor mâinilor sale – aproape asemenea cusăturii unei mănuşi. Era roşu-rozaliu, precum cuarţul roz. Bărbatul s-a aplecat, iar ea a văzut linii de cristal asemănătoare apărându-i de sub guler, crescându-i în părţile laterale ale gâtului şi la tâmple. Îi străbăteau pielea ca nişte râuleţe de lichid.

În timp ce ea se uita cuprinsă de uimire, ramificaţiile i s-au extins dinspre tâmple, formând nişte *ochelari.* Făcuţi complet din cristal, partea cu lentila era mai transparentă decât restul. O *a doua* pereche de lentile, mai mici, s-a format în faţa celei dintâi, mărind şi mai mult imaginea.

— Cum... a îngăimat Marasi, uitându-se la Rază-de-lună. Cum face asta?

— Tare mi-e teamă, a spus SufletBinar ţinând strâns una dintre foile de hârtie, că astfel de informaţii nu se împărtăşesc cu uşurinţă cuiva din afară, nici măcar unui preacinstit oaspete. Trebuie să am încredere că e în regulă din punctul de vedere al lui Rază-de-lună ca dumneavoastră să vedeţi asta, dar îmi cer scuze. N-o să vă explic nimic fără permisiunea liderului nostru.

— E o urgenţă, a spus Rază-de-lună, sprijinindu-se de un raft cu cărţi, cu braţele încrucişate. A trebuit să risc s-o aduc încoace.

I-a aruncat o privire lui Marasi, părând să-şi ascundă un zâmbet la vederea mirării acesteia.

Nu e atât de îngrijorată de vizita mea pe cât a dat de înţeles, s-a gândit Marasi. *Vede în asta o ocazie de a-mi stârni curiozitatea.*

Funcţiona. SufletBinar a aranjat diferitele copii, apoi a ridicat un deget. Două linii de cristal creşteau din părţile exterioare ale acelui deget şi formau un *vârf* ca de stilou. A deşurubat absent un borcănaş cu cerneală şi a început să noteze.

— Despre ce urgenţă e vorba, Rază-de-lună? a întrebat el.

— Autonomie acţionează mult mai repede decât credeam la început, a explicat ea. Unul dintre graficele de aici menţionează nişte explozii – despre care se presupunea cândva că se datorau construcţiei de căi ferate. Speram să puteţi face legătura între asta şi principalele puncte de activitate inamică pe care le-am monitorizat în ultima vreme, ca să găsim un punct probabil de intrare în zona cavernelor.

— Ah, da, a spus SufletBinar. Silajana spune că ne ajută bucuros în cazul de faţă. Kaise, aduci tu dosarul care trebuie?

— Sigur, a zis Nume-de-cod, şi a pornit cu paşi mari să facă ceea ce i se ceruse.

Cu ajutorul lui Marasi, Rază-de-lună a tras o masă lungă şi a aranjat pe ea câteva dintre copii. Au lăsat masa rotundă în mijlocul încăperii, acum goală, deşi Marasi nu-şi dădea seama de ce.

În timp ce făcea diverse notiţe, SufletBinar a creat, absent, un pahar din aceeaşi piatră de culoare roz, apoi l-a umplut dintr-un ulcior cu apă aflat în partea laterală a încăperii. Când a terminat de băut, a pus paharul pe o farfurie – iar piatra s-a dezintegrat, transformându-se într-o pulbere fină, care în cele din urmă a dispărut. După puţin timp, a făcut o lamă subţire de cuţit dintr-un deget şi a tăiat o anumită porţiune din copia la care se uita.

Când Nume-de-cod s-a întors, nu după mult timp, SufletBinar era aşezat la masă – pe un scaun de cristal pe care şi-l crease. Marasi s-a foit şi s-a uitat la ceasul de pe perete. Petrecuseră aproape jumătate de oră acolo. Nu ştia cât de aproape le era

termenul-limită, dar având în vedere ceea ce descoperiseră, aşteptarea era tulburătoare.

— Hmmm, a făcut SufletBinar, notând ceva cu degetul lui cu vârf de stilou.

În timp ce scria, o dâră de cristal se desprindea de pe cea-laltă mână a lui, ajungând la secţiunea decupată din copia pe care o studiase. Acolo a format o ramă în jurul micii foi de hârtie. În spatele ei a crescut un suport, de care atârna ca un tablou, ca să poată fi studiată mai bine.

SufletBinar a privit-o prin ochelarii improvizaţi, jucându-se cu mustăţile lungi.

— Tare-aş fi vrut să fi fost fratele meu aici, a zis Nume-de-cod de pe un scaun din apropiere. Repede ar mai fi rezolvat problema asta de matematică... .

Părea deznădăjduită când spunea asta.

— Nu e doar o problemă de matematică, a spus SufletBinar.

S-a ridicat de la măsuţa de lucru, lăsând în urmă bucata de hârtie înrămată – de data asta piatra nu s-a dezintegrat. Şi-a umplut un pahar mult mai mare cu apă, apoi s-a apropiat de masa circulară şi s-a sprijinit cu o mână pe ea în timp ce bea.

Din masă a crescut un oraş de cristal.

A pornit de la mâna lui, apoi s-a întins – precum chiciura ce se forma pe oţel. Cristalul îi amintea lui Marasi de o variantă mai închisă la culoare a pietrei de sare roz pe care o cumpărase cândva Steris ca decoraţiune pentru bucătăria ei. Clădirile creşteau din masă, străzile se întindeau ca nişte jgheaburi – în câteva minute, pe masă a apărut o machetă completă a oraşului, iar şinele trenului suspendat au apărut ultimele.

Lui Marasi i s-a tăiat răsuflarea, apoi l-a privit pe bătrân, care zâmbea mulţumit de sine. Părea să-i placă să se dea în spectacol. Poate dacă n-ar fi fost ea acolo, ar fi scos o hartă banală. Dar chestia aia era absolut impresionantă.

— Ăsta se cheamă eter, a spus Rază-de-lună venind din spatele ei. E o entitate străveche, dinainte de crearea lumii voastre. SufletBinar poate să o crească, să o manipuleze. Vrei să afli mai multe?

— Da, a şoptit Marasi.

Rază-de-lună a zâmbit.

— Ai să afli. Imediat ce ni te alături.

Marasi a respirat uşor, apoi a atins vârful uneia dintre clădiri – pe care l-a simţit solid când a pus degetul pe el, mai trainic decât s-ar fi aşteptat. Eterul era în general neted, cu adâncituri minuscule ici şi colo.

— Am trei variante probabile pentru tine, a spus SufletBinar. Le-am marcat cu o rozită mai închisă la culoare.

A arătat spre o clădire, cu un mic arătător – genul pe care-l foloseau profesorii ca să indice la tablă – care-i creştea între degete. Clădirea indicată era de un roşu mai închis. Era turnul central al oraşului, chiar în inima Bilmingului, care se ridica mult deasupra clădirilor din jur. Dreaptă pe laterale şi îngustându-se spre nivelurile superioare, încă nefinisate.

— Turnul Independenţei, a spus SufletBinar. Nu-i de mirare – ştim că agenţii lui Autonomie îl folosesc ca bază de ani întregi.

— Şi au avut loc explozii sub el? a întrebat Marasi.

— Detonările au avut loc undeva mai la est, a spus SufletBinar. Dar mă îndoiesc ca intrarea în acele caverne să fie tocmai în centrul detonărilor, din motive evidente. Turnul Independenţei este unul dintre punctele centrale de activitate ale stimaţilor noştri inamici, şi aş fi în stare să pun pariu că are o intrare spre caverne.

— Dar cred că e bine păzită, a spus Marasi. Care sunt celelalte două variante?

— Clădirea aceasta de birouri, *my lady,* a zis el, arătând spre o structură mai mică din reţeaua oraşului.

Ea a aprobat din cap.

— S-a notat, deşi nu sunt o *lady.* Muncesc ca să-mi câştig existenţa.

— Este doar un semn de respect, Lady Marasi, a spus el. Moştenit de la poporul meu. Se... traduce mai ciudat în limba dumneavoastră. În orice caz, clădirea aceasta – clădirea Dulouis – este un cuib al agenţilor Set, dar se află în perimetrul uneia dintre zonele unde s-au înregistrat cutremure. Eu o consider varianta cea mai probabilă.

Şi a arătat din nou spre clădirea înaltă.

— După cum aţi observat şi dumneavoastră, Turnul Independenţei este foarte bine apărat – o veritabilă fortăreaţă, un castel în mijlocul oraşului. Nici măcar Supravieţuitorul în persoană n-a reuşit să se descurce cu arta lui.

— Nu că n-ar fi încercat, a spus Nume-de-cod. Sistemul lor de securitate poate depista fantome. Încă n-a găsit vreo modalitate de a-l ocoli.

— Şi varianta finală? a întrebat Marasi.

— Pare mai puţin importantă, a spus SufletBinar, arătând spre o clădire din perimetrul oraşului, sub un segment de cale ferată. E o veche fabrică de cauciucuri.

— Cauciucuri? a întrebat Rază-de-lună, apropiindu-se de Marasi. Ca acolo unde a lucrat Tobal Copper?

— SufletBinar, aş avea dreptate dacă aş presupune că fabrica este deţinută de Cauciucuri Bazin? a întrebat Marasi.

— Într-adevăr, aşa este. Se pare că dumneavoastră deţineţi mai multe informaţii decât mine, *my lady.*

— Compania aceea este implicată, a spus Marasi. Agenţii dumneavoastră au observat cumva ceva ciudat în legătură cu ea?

Nume-de-cod a răsfoit unul dintre dosare.

— Ăăăă... stai aşa, să vedem... Ciudată chestie. Femeia pe care-am pus-o să urmărească locul ăsta ne-a spus că s-a închis aproape de tot, că de acolo nu se mai transportă cine ştie ce marfă.

— Dar spre locul ăsta se transportă marfă? a întrebat Marasi, începând să se agite. Or fi existând cumva un număr ciudat de mare de livrări în condiţiile în care fabrica nu pare să producă mai nimic?

— Da, a spus Nume-de-cod. Agentul nostru n-a pus povestea cap la cap, dar da. Conform documentelor de transport, de aici... De ce iau ăştia atât de multe comenzi dacă nu produc nimic?

— Pentru că astea nu sunt materiale pentru fabrică, a spus Rază-de-lună, privind-o în ochi pe Marasi. Sunt provizii de hrană şi muniţie pentru caverna de dedesubt. Ăsta trebuie să fie punctul nostru de intrare.

— De acord, a zis Marasi. Acolo trebuie să fie o intrare în peşteri – şi s-ar putea ca asta să fie mai puţin bine păzită decât turnul din centru. Aici atacăm.

— Ajungem repede pe calea ferată, a spus Rază-de-lună. Porţiunea care duce acolo e terminată şi funcţională.

— Stai puţin, a intervenit SufletBinar. Cât de urgentă e ameninţarea asta?

— Avem motive să credem, a spus Marasi, că Set a construit o bombă capabilă să radă Elendelul de pe faţa pământului. Armonie e orbit, şi am aflat că Set a construit un dispozitiv capabil să arunce bomba de la o distanţă mare.

— Un zeu întunecat le suflă în ceafă, a adăugat Rază-de-lună. Li se cer rezultate. Trebuiau să-şi pună planul în mişcare acum câteva săptămâni. Şi cum Marasi şi prietenii săi se apropie... ei bine, au *toate motivele* să lanseze bomba de îndată ce au ocazia. Se poate întâmpla dintr-o clipă în alta.

— Pe primul eter, a şoptit el, aruncând o privire spre Nume-de-cod, care făcuse ochii mari. Rază-de-lună. Ar trebui să luăm legătura cu stăpânul.

— Ai dreptate, a spus Rază-de-lună. Nu-mi place să trag de timp, dar... Nume-de-cod, prietenul ăla al tău deosebit e aici?

— Sus, a spus ea, ieşind cu paşi împleticiţi din încăpere. Mă duc după el.

— Stăpânul? a întrebat Marasi. Adică...

— Da, a spus Rază-de-lună. A venit timpul să vorbim cu Kelsier.

40

„Prietenul” lui Nume-de-cod s-a dovedit a fi o sferă de lumină strălucitoare cam de mărimea unui cap de copil – perfect simetrică şi cu un simbol misterios în mijloc.

S-a îndreptat plutind spre Marasi, apoi s-a legănat în aer şi a vorbit cu o voce masculină scăzută. Marasi n-a înţeles cuvintele ciudate.

— Ce-a fost asta... vreo vrajă, ceva? i-a şoptit ea lui Rază-de-lună.

— A zis că-i pare bine să te cunoască, a spus Nume-de-cod. Şi ţi-a lăudat coafura.

— Oh, a făcut Marasi, cu ochii aţintiţi asupra sferei strălucitoare.

Nimic n-o ţinea în aer; plutea pur şi simplu, sclipind într-o lumină de un alb pur, cu tentă sidefie.

Nume-de-cod a vorbit cu sfera în aceeaşi limbă, iar aceasta a început din nou să se legene, după care a început să se schimbe. A luat forma capului unei persoane – al unui bărbat cu trăsături puternice, colţuroase. Marasi a fost şocată să descopere că, în cea mai mare parte, picturile şi statuile ce-l înfăţişau pe Supravieţuitor erau fidele realităţii. În afară de ţepuşa care-i trecea prin ochiul drept – trăsătură redată de lumină, la fel ca restul capului şi părului său.

— Nu mă surprinde să primesc veşti de la tine, a spus el. S-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

— S-ar putea, a spus Nume-de-cod. Sinceră să fiu, nu suntem siguri, Kell. Dar SufletBinar a spus să luăm legătura cu tine.

— E acolo? a întrebat Kelsier.

— Prezent, stăpâne, a spus SufletBinar, făcând o plecăciune în faţa imaginii chipului bărbatului – deşi Kelsier nu părea

să-l poată vedea. Mai e prezentă şi Rază-de-lună, şi... o vizitatoare. O anume Marasi Colms.

Auzind aceasta, imaginea Supravieţuitorului a ridicat dintr-o sprânceană.

— Marasi Colms. Te urmărim de ceva vreme.

Marasi s-a bâlbâit. Omul ăla era esenţa religiei sale – se rugase la el în copilărie. Şi deşi nu era atât de practicantă ca Steris, tot o... intimida întâlnirea cu el.

El nu s-a înfuriat că era acolo. Încă un semn că Rază-de-lună profitase de acel aspect, poate pentru a-i da lui Marasi impresia că scapă.

— Raportezi? a întrebat Kelsier.

— Dawnshot e în Bilming, a spus Rază-de-lună, şi crede că Set va acţiona curând. În decursul zilei.

— Armonie este orbit, Lord Supravieţuitor, a spus Marasi, prinzând curaj. I-a mărturisit lui Wax. Nu vede nimic, dar... domnule... este îngrozit.

— La naiba, a spus Kelsier. Sunt la douăsprezece ore distanţă, mă mişc repede cu o aeronavă.

— S-ar putea... să nu fie suficient de repede, Kell, a spus Rază-de-lună.

— Stăpâne, a zis SufletBinar, Rază-de-lună a recuperat nişte informaţii tulburătoare. Se pare că Set a descoperit legătura dintre harmonium şi trellium. Mai mult decât atât, au tot făcut experimente cu dispozitive de lansare cu bătaie lungă. Sunt pregătiţi să facă un gest prostesc.

— Nu neapărat prostesc, cât disperat, a spus Kelsier. Ştiu că Autonomie a aruncat anatema asupra întregii planete. Set luptă pentru supravieţuire în felul ştiut de ei: încercând să distrugă Elendelul ca să-i dovedească lui Autonomie că pot conduce planeta. Dar am crezut că avem mai mult timp la dispoziţie. De ce tocmai acum?

— Habar n-am, a spus Rază-de-lună. Dar se vorbeşte despre o nouă cădere de cenuşă. N-am mai auzit de asta până acum. În plus, avem o *fotografie* cu un oraş distrus. Poate... au făcut o probă altundeva şi au fotografiat rezultatele? Oricum, asta sugerează că e vorba despre ceva mai mult decât bombardarea Elendelului.

— Mereu au existat două planuri, a spus Nume-de-cod. Autonomie vrea să abată o catastrofă asupra întregii planete –

probabil căderile de cenuşă fac parte din planul lor. Dar grupul Set speră să poată dovedi că e în stare să domine Bazinul şi că nu e nevoie de măsura extremă. Cum ar fi tăierea unui deget pentru a împiedica răspândirea infecţiei.

În încăpere s-a lăsat tăcerea, iar Marasi se simţea copleşită. Vorbeau despre sfârşitul unei planete, al planetei *sale,* de parcă ar fi fost o posibilitate despre care ştiau de ceva vreme. Dar, la urma urmei, vorbise *efectiv* cu Supravieţuitorul... aşa încât...

— Domnule, a spus ea. Ăăă... Lord Kelsier? Cred că ei sunt foarte aproape de lansarea acestei bombe. Am de gând să-i opresc, dar sunt o singură femeie. Nu m-ar deranja să primesc un ajutor. Orice aţi putea oferi.

— Nu-mi permit luxul de a da înapoi, a zis Kelsier pe un ton ceva mai blând. Nu trebuia să plec spre Sud. Credeam că Saze va opri acţiunea asta înainte să ajungă prea departe... Trebuie să facem noi ce nu poate el. Domnişoară Colms, aveţi ajutorul nostru. Nume-de-cod, câţi agenţi Duhuri-însângerate cu drepturi depline avem în Bilming?

— Ăăă... Doar noi trei. Toţi ceilalţi sunt în Elendel sau în misiune pe teren.

— Cât de repede putem aduce agenţii din Elendel în Bilming? a întrebat Kelsier.

— Nu suficient de repede, a spus Rază-de-lună. Toţi sunt încorporaţi, deci va trebui să folosim cutii poştale clandestine. Putem să-i trezim seara devreme, poate după-amiază târziu, dar tot vor fi cu câteva ore-n urmă faţă de Elendel.

— Trimiteţi-i la sora mea, a spus Marasi. Încearcă să faciliteze o operaţiune de evacuare cu ajutorul guvernului din Elendel.

Kelsier a pufnit uşor. Nu părea să aibă prea mult respect faţă de guvernul Elendelului.

— Nume-de-cod, te duci cu Dae-oh şi te ocupi de asta. Mă îndoiesc că echipa de pe teren are nevoie de un filolog în misiunea asta. Alertează-i şi pe membrii din jurul Bazinului. Shri Prasanva, îmi pare rău că-ţi întrerup serile de meditaţie liniştită în compania cărţilor, dar mi-e teamă c-o să avem nevoie de ajutorul tău.

Bătrânul SufletBinar s-a ridicat în picioare, după care a făcut o plecăciune în faţa capului plutitor.

— Suntem dornici să vă slujim, stăpâne. Silajana vă transmite salutările sale şi-şi doreşte să vă poată trimite mai mulţi războinici legaţi-prin-eter să vă ajute în lupta voastră.

— Sunt recunoscător pentru acest sentiment, a spus Kelsier. Tu şi Rază-de-lună o s-o ajutaţi pe domnişoara Colms. De fapt, cred că e momentul să luăm măsuri drastice. Să accesăm depozitele de Dor purificat. Comanda este „Respect". Autorizaţi şi celelalte celule să şi le acceseze pe ale lor şi transmiteţi-le comanda mai departe.

Nume-de-cod a oftat. Marasi nu ştia ce era Dor purificat, dar chiar şi Rază-de-lună părea impresionată.

— Faceţi ce puteţi, a spus Kelsier. Eu mă voi strădui să-mi grăbesc sosirea, dar adevărul este că nu ştiu ce aş putea să fac. Mă deplasez pe deasupra apei, aşa încât nu pot zbura mult mai repede decât o fac deja. Dacă arunci lucruri ca să te împingi-în-oţel nu te ajută prea mult când ai oceanul sub tine.

— Vom opri asta, stăpâne, a spus SufletBinar. Vom întrerupe orice s-ar întâmpla. Când veţi sosi din nou în Elendel, veţi găsi un oraş impecabil şi primitor.

— Mă mulţumesc cu oraşul normal, murdar şi neprimitor, SufletBinar, a zis Kelsier. Du-te. Am să încerc să văd dacă reuşesc să-l scutur pe Armonie, să-l scot din amorţeală. Măcar l-a trimis pe Dawnshot; asta mă convinge că pericolul e real. Orice-l convinge pe Saze să ia atitudine în perioada asta trebuie considerat important.

Faţa s-a făcut iarăşi nevăzută în sferă, iar comunicaţia s-a întrerupt. Cei trei s-au pus imediat în mişcare, luând-o în direcţii diferite. Marasi s-a hotărât să rămână alături de Rază-de-lună, care s-a îndreptat în grabă spre o altă încăpere – care necesita deschiderea unei alte încuietori mistice. Înăuntru era un arsenal care ar fi făcut-o pe Ranette să-şi iasă din minţi de bucurie. Arme pe pereţi, fiole cu metale în rastele, cuţite din sticlă şi bastoane de luptă. O mitralieră imensă alimentată cu bandă şi nişte explozibili.

Rază-de-lună le-a ignorat pe toate şi s-a repezit direct la un seif dintr-un colţ al încăperii. Nu avea vreo combinaţie sau vreun mecanism de închidere pe care Marasi să-l poată observa, deşi când a aruncat o privire peste umărul lui Rază-de-lună, femeia a pus mâna în partea din faţă a seifului şi a spus:

— Puţin respect...

Un mecanism a scos un clic, iar uşa s-a deschis.

— Asta a fost o altă... cum îi zice... încuietoare cu senzor de identitate? a întrebat Marasi.

— Nu, ăsta-i şi mai sigur, a spus Razăde-lună. E un lacăt treaz, care-şi dă seama după intenţia ta dacă ţi s-a dat un cod de acces sau l-ai furat.

Un lacăt care era... treaz? Adică viu?

Înăuntru se aflau doar trei obiecte: trei borcane strălucitoare identice, suficient de mari încât să poată fi duse cu greu într-o mână. Strălucirea era asemănătoare cu cea a sferei care se ţinuse după Numede-cod, dar mai intensă. Fiecare borcan strălucea mai puternic decât becurile electrice din încăpere.

Razăde-lună a luat unul în mână. Lumina îi strălucea în faţă, iar ea l-a întors pe dos. Era uluită.

— Ce-i chestia asta? a şoptit Marasi.

— Învestitură concentrată, a spus Razăde-lună. Nu-i legată de nicio identitate. E o sursă de energie care poate da putere lucrurilor precum Artele tale Metalice.

— Acelea îşi primesc puterea de la zei.

— Exact, a spus Razăde-lună. Acea putere vine din trupul neînsufleţit al unui zeu. Doi, de fapt, contopiţi. E *extrem* de dificil de recuperat. Ce-ai putea face cu asta... să vezi ce-aş putea face *eu* cu asta... Tu ai putea s-o foloseşti doar ca pe un înlocuitor extrem de eficient al metalelor tale. Nici nu ştii ce bine-i de tine aici, pe Scadrial, că poţi să-ţi impulsionezi abilităţile cu ceva atât de obişnuit.

— Şi abilităţile tale? Alea cu ce sunt impulsionate?

Razăde-lună a zâmbit. Până în clipa aceea nu-şi recunoscuse vreo abilitate, dar Marasi văzuse un bărbat care putea crea obiecte din cristal, o femeie cu o... sferă de companie... şi pe Razăde-lună, care părea să aibă un rang destul de înalt în organizaţia lor. Prin urmare, de ce era ea în stare?

Razăde-lună a pus cele trei borcane într-un rucsac, le-a învelit în ceva moale, după care a umplut rucsacul cu alte provizii, printre care şi nişte explozibili. Şi-a aruncat rucsacul peste umăr şi a luat câteva arme de pe perete. Cu permisiunea ei, Marasi şi-a luat o armă frumoasă – cu o cutie cu un aspect inofensiv, în care s-o poarte – şi ceva muniţie din aluminiu. Aveau din belşug acolo.

— Electroliza, a observat Razăde-lună. Aluminiul e destul de uşor de fabricat, odată ce ajungi să cunoşti procesul.

— Stai puţin, a zis Marasi, alăturându-i-se în grabă când au ieşit din încăpere, se poate fabrica aluminiu prin *electroliză?*

— Mda, a spus Rază-de-lună. O folosim de vreo douăzeci de ani ca să ne finanţăm operaţiunile. Aş putea paria că jumătate din aluminiul din Bazin provine de la noi.

— Şi-mi împărtăşeşti secretul ăsta cu atâta detaşare?

— O mostră gratuită, a spus Rază-de-lună. În plus, Dean – chimistul nostru din Elendel – e convins c-o să găseşti curând secretul, iar valoarea lui va scădea vertiginos. Dean crede că aluminiul o să fie curând mai ieftin decât cositorul.

Mai ieftin decât *cositorul?* Dar-ar Dăinuirea! Dacă fiecare infractor şi-ar permite gloanţele necesare pentru a ucide allomanţi şi fiecare cetăţean ar putea ţine o folie de aluminiu în pălărie ca să împiedice allomanţia emoţională, atunci...

Ei, s-ar schimba lumea.

— Toate acestea, a spus Rază-de-lună, sunt doar la suprafaţă, Marasi.

— De ce eu? a întrebat ea. De ce nu Wax?

— El are altă treabă, a spus Rază-de-lună. Pe lângă asta, Kelsier îi preferă pe cei ca noi. Cei daţi deoparte, cei trecuţi cu vederea. Iar Wax e cam... tupeist de felul lui. Lumea îl urmăreşte. E atentă la el. Nu-i din acelaşi aluat ca noi, oricât i-ar plăcea lui Kell să fie în centrul atenţiei.

— Pe lângă asta, a zis Marasi după ce s-a gândit o clipă, cred că nu strică să ţii legătura cu un comisar de rang înalt.

— Mai e şi legătura ta neobişnuită cu malwishianul, a spus Rază-de-lună.

— Allik? a întrebat Marasi, amuzată. Să nu mă înţelegi greşit... e extraordinar... dar cred c-ai să descoperi că nu are... legături atât de puternice pe cât ai crede.

Dar-ar rugina... Spera că reuşise să iasă din oraş. Instinctul îi spunea că ar fi mers dacă i-ar fi spus ea. Allik era de un anumit pragmatism de care ei îi plăcea la nebunie – era superb, minunat de autentic.

În meseria ei întâlnise mulţi oameni care-o făcuseră să pună la îndoială însăşi natura omenirii. Dar apoi mergea acasă şi găsea toate exemplele din lume în legătură cu tot ce avea omenirea mai bun de oferit. Şi, cumva, era numai al ei.

În încăperea principală, macheta oraşului începuse să se dezintegreze. Nu la fel de repede precum paharul; ceva anume

făcea ca piatra să reziste uneori un timp, iar alteori să dispară imediat. Scaunul, de exemplu, încă părea zdravăn.

Rază-de-lună i-a făcut semn lui Marasi să o urmeze în afara holului. Acolo, SufletBinar a coborât treptele, sprijinindu-se cu putere de balustradă şi purtând un rucsac despre care ea presupunea – după cum se mişca şi după furtunul care-i atârna pe umăr – că era plin ochi cu apă.

Îşi schimbase ţinuta – purta un fel de uniformă lejeră, încins cu o centură de un galben-deschis de care atârna o sabie – una uşor curbată, într-o teacă cu ornamente din aur. Când a ajuns la parter, a făcut un semn din cap spre Rază-de-lună.

— Nume-de-cod va trimite nişte mesaje, a spus el, deci o poate aştepta pe cealaltă femeie pe care ai trimis-o să ajungă în siguranţă aici. Cred că e timpul ca noi trei să trecem la treabă. Ai recuperat Dorul?

Rază-de-lună şi-a atins rucsacul cu un deget.

— Excelent, a spus el. Mi s-a poruncit să vă urmez, my *lady.* Cu binecuvântarea dumneavoastră şi a lui Silajana, mergem înainte. Dacă apare vreun pericol, jur că voi lupta pentru a vă apăra.

— S-ar putea... să fie periculos, a spus Marasi, aruncând o privire spre sabia lui ornamentată şi văzând cât era de nesigur pe propriile picioare. Sunt sigură că ne-ar prinde bine ajutorul tău, SufletBinar, însă... nu ştiu dac-ar trebui să lupţi vreun pic. Oare n-ar fi bine să atacăm noi primele şi să te chemăm când avem nevoie de ajutorul tău de specialitate?

— Vă promit că n-o să vă încetinesc, *my lady,* a spus el. Supravieţuitorul însuşi m-a însărcinat să vă fiu de ajutor.

A spus asta cu un respect calm, dar postura şi atitudinea lui sugerau altceva, subtil ca o şoaptă. *Merg cu tine, domniţă! Ar fi bine să nu te mai contrazici cu mine!*

Bine, atunci. Marasi a aruncat o privire spre Rază-de-lună, care i-a făcut un semn din cap. În ciuda cunoştinţelor şi experienţei lor, era misiunea lui Marasi. Ea avea situaţia sub control. Bine.

— Unde-i cea mai apropiată gară? a întrebat ea. Trebuie să ajungem la fabrica aia cât putem de repede.

41

Era după-amiază târziu când Wax şi-a ocupat poziţia la conacul lordului primar, la Casa Argintie. Deşi mai erau câteva ore până la căderea nopţii, el spera – ca în fiecare zi – că avea să se lase ceaţa în seara aceea. Parcă trecuse o veşnicie de când ieşise în ceaţă. Nu doar că părea că nu se mai lăsa ceaţa atât de des în ultima vreme, dar avusese şi mai puţine ocazii de a ieşi în timpul nopţii.

Făcuse asta toată ziua, plecând din Elendel cu câteva ore înainte de ivirea zorilor, dar oboseala încă nu se instalase. Când a bătut de patru şi un sfert, Wax s-a pus în mişcare. Wayne ar fi trebuit să-şi pornească diversiunea, ca Wax să o rupă la goană spre conacul primarului, prin iarba mlădioasă. A aruncat un glonţ şi s-a împins spre etajul al doilea.

Acolo, s-a prins de pervazul exterior şi a împins repede mecanismul din interior, care-ar fi trebuit să deschidă încuietoarea...

Fereastra s-a scuturat, dar nu s-a deschis. La naiba... Avea o încuietoare complicată, pe care n-o putea rezolva cu o împingere.

Bun aşa. Şi-a sporit greutatea de multe ori, apoi o *împingere* rapidă a crăpat fereastra şi a îndoit încuietoarea, permiţându-i să deschidă fereastra cu forţă şi să se tragă înăuntru.

Bocancii au bufnit pe podeaua acoperită cu un covor. Era dezordine, dar nu şi înghesuială. Pe birou şi pe masa din apropiere se aflau teancuri de hârtii. Într-un mic bar se găsea o colecţie de băuturi spirtoase, jumătate dintre sticle erau desfăcute, jumătate aveau dopurile puse la voia întâmplării. Pe un raft erau înşirate nişte cărţi, unele cu cotorul în faţă, altele invers şi aproape o treime, dacă nu chiar mai multe,

erau culcate într-o parte pentru că fuseseră scoase cele din capăt, şi toate arătau ca nişte paznici adormiţi la datorie.

În multe feluri, era exact opusul apartamentului lui Copper. Acela fusese steril, impecabil. În acesta se vedea că locuieşte cineva. Avea aerul unui loc cu multe secrete – pentru că unul de felul lui Gave era în stare să angajeze o întreagă trupă de menajere şi de servitori care să păstreze ordinea. Cu excepţia acestei camere.

Wax nu avea la dispoziţie foarte multe informaţii. Dar lordul primar chiar *era* implicat în orice planuri ar fi avut grupul Set – iar implicarea unui om de un asemenea nivel lăsa urme. O bombă de undeva din acel oraş era îndreptată spre Elendel, iar în camera aceea se găseau indicii care aveau să-l conducă la ea. Dar unde?

Wax a răsfoit repede paginile de pe birou. Probabil că Wayne făcea pe S-a-cherchelit-mamaie-cu-votcă, trucul lui preferat pentru a atrage atenţia, dar nu şi focurile de armă ale inamicilor. Din păcate, grupul Set avea să fie cu ochii pe şmecheriile lui. Creaseră un născut-din-metal conceput special pentru a se confrunta cu Wayne. Ştiau de tendinţa lui de a apela la deghizări. Nu a aflat mare lucru din hârtiile alea. Erau ceva documente de transport spre o fabrică de la periferia oraşului. Un teanc de ziare cu editoriale încercuite care-l criticau pe Gave. Şi unul mai nou, fără mari probleme. A deschis sertarul biroului şi a găsit în el un număr curios de mare de scrisori de la bărbaţi şi femei de viţă nobilă din Elendel.

Wax a recunoscut câteva nume, printre care şi al lui Vennis Hasting – unul dintre cei mai puternici senatori. A parcurs o scrisoare venită din partea lui, care nu-l incrimina cu nimic. Deşi aducea vorba de negocieri comerciale, era mai mult un schimb de banalităţi.

Încruntându-se, Wax a scotocit în buzunarul mantiei şi a scos o altă scrisoare, extrem de incriminatoare – tot din partea lui Vennis Hasting –, pe care i-o dăduse Maraga. Îi lipseau informaţiile. Oare când trecuseră de la schimburi de banalităţi la discuţii despre distrugerea lumii?

Pentru moment, a îndesat ambele scrisori în buzunar. Gave şi Vennis erau complici, dar ştia deja lucrul ăsta. Îi trebuia o pistă pe urma căreia să pornească în căutarea bombei. Din

fericire, după ce a vânat un pic mai mult a dat de aur curat. De calendarul lui Gave Entrone.

De obicei, oamenii aveau grijă să ascundă cele mai importante documente şi informaţii. Îşi ţineau sub lacăt planurile şi intrigile, dar adesea uitau de lucrurile simple, precum calendarele. Pentru un detectiv bine pregătit, locurile prin care ai umblat – şi cele prin care aveai de gând să umbli – puteau fi incriminatoare. În Ţinuturile Necruţătoare, fusese adesea nevoit să pună cap la cap programul unui om din interviuri şi interogatorii. Dar într-un oraş modern, oamenii aveau tendinţa să şi-l noteze.

Calendarul de pe birou era genul lat şi plat, care avea câte o lună afişată, cu o pătrăţică pentru fiecare zi. Foile cu lunile anterioare fuseseră date în spate, şi erau pline de adnotări cu două tipuri de scris: unul mai neglijent, care apărea şi în scrisori, pe care Wax a presupus că era al lui Gave, şi unul mai îngrijit, cel mai probabil al unei secretare.

Multe vizite într-un loc ce se numeşte laborator, s-a gândit Wax. Cu *program scurt între întâlniri aici la conac. Deci laboratorul e în apropiere, sau are el o metodă directă de-a ajunge acolo...*

Altundeva erau listate *traiectorii şi probe de distanţă,* iar în jur erau câteva zile fără nicio notaţie. Deci fusese nevoit să călătorească pentru asta. Curios. Unde-ar fi putut să lanseze dispozitive de livrare pe distanţă lungă fără să atragă atenţia?

Wax s-a uitat în sus, auzind nişte strigăte estompate. Diversiunea lui Wayne funcţiona. A continuat să caute, atent la orice era suspect, iar o clipă mai târziu a fost surprins de un lucru.

Nu avea programări pentru zilele următoare.

Pe Wax l-a trecut un fior când s-a uitat la ultima programare, scrisă de mâna lui Gave. Scria doar atât: *Sosesc.* Dar-ar rugina... Ce însemna asta?

Nu avea timp să analizeze, aşa că a rupt foile – deşi astfel avea să dea în vileag faptul că fusese acolo – şi a trecut mai departe. Convins că aflase tot ce se putea afla de la birou, a încercat un vechi truc de-ai monedăzvârlitorilor: arderea oţelului.

Nişte liniuţe albastre au pornit din pieptul lui şi s-au îndreptat spre sursele viabile de metal. Cele mai multe erau

abia conturate, indicând cuie în pereţi sau mobilă. Aplice, clanţe, chiar şi fire electrice nevăzute. Metalul începea să le înconjoare vieţile, din ce în ce mai mult – se vedeau sclipiri metalice în orice, de la becul cu incandescenţă până la vârful stiloului de pe birou. Ştia că unii considerau că se dusese vremea celor născuţi-din-metal, că progresul civilizaţiei moderne avea să pună semnul egalităţii între toţi oamenii şi să reducă din avantajele allomanţilor şi feruchimiştilor.

Şi totuşi, se pregătise – prin exerciţiu – pentru a stinge luminile dintr-o încăpere deformând firele din pereţi. Era tot mai versatil cu fiecare nouă descoperire. Iar pe măsură ce vieţile lor erau tot mai marcate de prezenţa metalului, el începea să vadă din ce în ce mai multe detalii în camere.

N-a descoperit niciun compartiment secret în birouri, dar a localizat seiful din cameră. Nu era ascuns în spatele unui tablou sau al unui raft cu cărţi, ci în podea, sub o canapea – un loc mult mai obişnuit decât celelalte două, în ciuda părerii generale.

Wax a trecut repede la treabă. N-o fi fost Wayne foarte serios, dar avea să fie în mare pericol pe durata diversiunii. Wax nu voia să-l lase singur prea multă vreme – într-adevăr, a auzit mai multe strigăte şi ţipete când a dat canapeaua laoparte. Deveneau tot mai zgomotoase. S-ar putea ca inamicul să-i fi luat deja urma.

Seiful avea o încuietoare allomantică. Nici urmă de gaură pentru cheie sau combinaţie vizibilă. Avea să-l deschidă cu împingeri, dacă avea noroc, sau cu trageri, dacă avea ghinion. Wax a mijit ochii, cântărind din priviri liniile de metal. Era cea albastră, uriaşă, care ducea la seif, bineînţeles. Mulţi allomanţi s-ar fi oprit la asta, fără să-şi dea seama că dacă priveşti mai îndeaproape... dacă laşi liniile să se îndepărteze şi să se despartă...

O linie uriaşă s-a transformat în mai multe linii mai mici, care-l conectau cu diversele mecanisme din interior. Piese pe care le puteai împinge într-o anumită ordine pentru a deschide chestia aia. S-a apucat de treabă, în vreme ce strigătele de afară deveneau tot mai agitate. Genul ăsta de încuietori rezista în faţa celor mai mulţi oameni, chiar şi allomanţi. Dar aveau o slăbiciune. Wax a împins încet, cu grijă, fiecare piesă

pe rând, învârtindu-le şi sucindu-le până când a găsit una care activa un limitator.

Acela era primul. I-a dat un ghiont şi a fost răsplătit când a ajuns la locul lui. Avea noroc – era un mecanism menit celor ce puteau să împingă, nu să tragă. N-ar fi trebuit să aibă probleme cu deschiderea lui, deşi chiar şi mulţi monedăzvârlitori aveau probleme cu ceva atât de subtil.

Odată ajuns primul limitator la locul lui, a mişcat fiecare piesă din câte mai rămăseseră pentru a-l găsi pe al doilea. Floare la ureche. L-a găsit repede pe-al treilea, l-a împins şi...

Încuietoarea a revenit la loc.

Wax a încremenit, cu o broboană de transpiraţie picurându-i pe obraz. Oare ce greşise? Şi-a dat silinţa, în ciuda zgomotului tot mai puternic de afară, să ia totul de la capăt. Din nou, încuietoarea a revenit la loc când a împins a treia piesă.

A lovit cu pumnul în podea de frustrare până când i-a venit deodată *răspunsul.* Nu era o încuietoare concepută pentru cei ce puteau trage *sau* împinge. Era o încuietoare concepută pentru cei care le puteau face pe amândouă. A treia piesă necesita o tragere.

Pe scurt, era o încuietoare menită să fie descuiată de cineva născut-din-ceaţă. Sau, în cazul respectiv, de cineva care trişa folosindu-se de hemalurgie.

Ceea ce însemna că nu avea noroc. Nu avea să reuşească să-l deschidă niciodată, decât dacă îl smulgea din loc şi împingea din ambele părţi... Dar nu avea timp pentru aşa ceva. Şi era mare agitaţie afară. Strigăte. Alarme. Şi...

Oare simţea cumva miros de *fum?*

Dar-ar rugina... Wax s-a uitat repede prin cameră, să vadă ce mai putea cerceta. Nu era nimic...

Stai puţin... Modelul metalic din podea. Scânduri din lemn în şiruri obişnuite, drepte, bătute în cuie. Cu excepţia unui pătrat alcătuit din cuie de sub covor.

Trapă, şi-a spus el în gând, şi a dat covorul laoparte, pipăind până când a dat de zăvorul ascuns. Entrone avea ţepuşele necesare pentru a deveni allomant, şi era destul de îndrăgostit de puterile lui, judecând după seiful ăla. Dar nu avea *experienţa* cuiva crescut cu puterile respective. Un monedăzvârlitor călit putea observa modelul cuielor pe podea la

fel cum observa cineva un pătrat de vopsea proaspătă pe un perete vechi.

Trapa ducea spre un culoar îngust cu o scară din lemn. Probabil între doi pereţi la primul etaj, coborând într-un beci.

În timp ce fumul începea să pătrundă în încăpere şi se auzeau strigăte după pompieri – şi paşi duduind pe holul de afară –, Wax s-a hotărât să renunţe la seif. S-a strecurat pe scară, apoi a tras trapa în urma lui. Sperând că se află pe drumul cel bun, oriunde-ar fi dus culoarul acela.

42

Lui Marasi i se părea ciudat să se simtă atât de agitată doar stând şi aşteptând.

Trenul suspendat din Bilming s-a ridicat la nivelul aşteptărilor. Grupul lor stătea într-un compartiment privat, ocolind oraşul în viteză şi evitând traficul congestionat. Trenul făcea opriri frecvente, însă de fiecare dată pornea din nou cu o acceleraţie bruscă.

Se simţea aproape ca o monedăzvârlitoare, cu fiecare avânt ca o împingere care-i propulsa tot mai aproape de destinaţia lor. Citise despre Zborul Destinului Războinicului în Ascensiune în Cuvintele Întemeierii, când se întorsese în Luthadel în ultimul minut ca să-l salveze pe Armonie. În poveşti, Vin străbătuse o distanţă uriaşă în câteva ore, ca prin minune.

În clipa aceea, Marasi călătorea probabil cu aceeaşi viteză. Confortabil, pe perne, în timp ce o briză răcoroasă pătrundea de afară. Aveau la ei arme ascunse în genţi sau saci, iar Marasi încă purta pantalonii simpli şi bluza cu care se îmbrăcase pentru operaţiunea de la depozit. Rază-de-lună era îmbrăcată ca un poliţist din Bilming, iar SufletBinar se înfăşurase în pelerina de ploaie a unui pescar din localitate. Iniţial, îşi făcuse griji că centura şi costumul colorat aveau să-l scoată în evidenţă, dar era clar că ştia cum să se ferească.

— Pentru ca misiunea să aibă succes, le-a spus Marasi, trebuie să înţeleg resursele de care dispunem. Rază-de-lună, asta înseamnă că trebuie *neapărat* să ştiu de ce eşti în stare.

— Critică de artă, a zis ea. Luptă, dacă e cazul. Vorbe de duh, la momentul potrivit.

— Mă refeream la orice abilităţi extraordinare.

— Păi, vorbele ei de duh *sunt* extraordinare, a spus SufletBinar clipind din ochi. Păi, sunt de-a dreptul remarcabile, de multe ori nici nu-ţi dai seama ce *duh* e în ele.

În schimb, Rază-de-lună şi-a dat ochii peste cap.

— Am trei sigilii-pe-suflet la mine în momentul de faţă: două sigilii universale, un Semn al Esenţei. E nevoie de timp şi de pregătire ca să facem mai multe – timp pe care nu-l avem la dispoziţie –, deci va trebui să ne bazăm pe astea. Pot să folosesc fiecare sigiliu de mai multe ori, dar n-o să dureze, deoarece nu... Am înţeles, voi nu înţelegeţi nimic din ce zic eu.

— Rază-de-lună, a explicat SufletBinar, are nişte sigilii care reconstituie natura obiectelor pe care le întâlneşte. Una face să apară un portal acolo unde înainte nu era niciunul. A doua repară un obiect stricat sau uzat, făcându-l să arate ca nou. Corect?

Rază-de-lună a aprobat din cap.

— Încă mai exersez la asta – sigilii care să funcţioneze pe orice obiect, la alea mă refer. E nevoie de cerneală învestită, pe planeta asta, dar restul procesului a fost pus în mişcare.

— Deci poţi să faci să apară o uşă, a spus Marasi. Şi poţi să faci un obiect care e stricat să devină ca nou? De câte ori?

— De câte ori vreau. Însă de fiecare dată doar pentru o perioadă limitată.

— Uau! a şoptit Marasi. E... magie?

— Allomanţia e magie? a întrebat Rază-de-lună.

— Sigur că nu, a spus Marasi.

— Nici asta nu e, a zis Rază-de-lună. Pentru a repara ceva, nu trebuie decât să rescriu trecutul, să fac obiectul să creadă că a fost bine întreţinut şi nu s-a stricat niciodată. Cum ziceam, sigiliile universale sunt o tehnologie nouă. Încă nu le-am făcut să meargă perfect, dar sunt bune pentru moment.

Lui Marasi i se părea magice, indiferent ce zicea Rază-de-lună. Una era allomanţia – era perfect logic să fii în stare să te foloseşti de metal ca să împingi în alte bucăţi de metal. Dar să rescrii trecutul unui obiect? Cum să *nu* fie magie?

— Ai zis că ai trei sigilii, a spus Marasi. Care-i al treilea?

— E pentru cazuri de urgenţă.

Rază-de-lună s-a foit în scaun.

— Celelalte două funcţionează doar pe obiecte lipsite de viaţă. Ăsta transformă o persoană – mai exact, pe mine – în mod spectaculos. Evit să-l folosesc, dacă se poate.

Marasi i-a aruncat o privire lui SufletBinar, care a clătinat din cap de parc-ar fi vrut să spună: „Las-o aşa". Aşa să fie. Nu suporta să intre într-un potenţial conflict fără să ştie ce opţiuni şi avantaje avea, dar măcar aflase ceva.

Trenul a încetinit şi s-a oprit, făcându-i pe toţi să se balanseze în scaune în momentul când s-a produs schimbarea de viteză. Oamenii s-au îngrămădit pe coridorul dintre compartimente, aşteptând să se reverse în gară.

— Şi tu, SufletBinar? a întrebat Marasi. Există vreo limită în privinţa lucrurilor pe care le poţi face?

— Vai, a spus el înghiontindu-şi rucsacul, care zăcea pe podea, sunt într-adevăr nişte limitări serioase. Pot păstra obiectele de rozită numai sub anumite câmpuri de învestitură. Unele planete le au în mod natural, dar a voastră nu le are, prin urmare creaţiile mele din rozită – din afara casei noastre conspirative – trebuie neapărat să mă atingă, altfel se dezintegrează. E nevoie şi de apă, extrasă din corpul meu, ca aceste creaţii să fie alimentate. Dincolo de asta, abilitatea mea de a forma obiecte este limitată de priceperea şi înţelegerea la nivel personal. De exemplu, nu-ţi pot face o armă. Mecanismele depăşesc mintea asta bătrână, iar amănuntele sunt prea delicate. Abilităţile mele se limitează la unelte simple, deşi Silajana a făcut legături cu oameni mai talentaţi decât mine în această privinţă.

— Sil-ah-janah, a spus Marasi, încercând să scoată sunetele necunoscute. Este... zeul vostru?

— Este şi mai puţin, dar şi mai mult decât un zeu, a explicat el. Silajana este unul dintre eterurile primordiale. Ele îl preced pe Adonalsium, să ştii, şi există în afara puterii lui.

— Preced Marea Fragmentare, a spus Rază-de-lună. Asta *nu* înseamnă că îl preced pe Adonalsium.

— Pentru poporul meu, aceasta este o doctrină sacră, i-a spus el lui Marasi, ignorând-o pe Rază-de-lună. Eterurile primordiale acordă unora dintre oameni o bucăţică din esenţa lor.

A ridicat mâna dreaptă, dezvăluind o reţea de piatră transparentă incrustată în palmă, şi a lăsat lumina de la fereastră să pătrundă în timp ce-o ţinea ridicată în faţa

geamului. Marasi îi putea vedea oasele în interior, şi părea că toată carnea şi muşchii din acel loc au fost cu totul înlocuite de cristal.

— Această bucăţică face legătura între mine şi Silajana, a continuat el, şi, prin el, între mine şi ceilalţi legaţi-prin-eter. El este miezul, iar noi suntem reţeaua lui. El este veşnic, iar noi suntem aleşii lui din Cosmer.

Era... multă informaţie de procesat. Dar Marasi presupunea că tot ce conta era faptul că părea dispus să ajute.

— Mulţumesc că te-ai alăturat luptei noastre, a spus ea. Mă bucur că Silajana ni te-a putut da.

— Nu prea putem face altceva acum, a zis el, privind pe fereastră. Până reuşim să ne întoarcem acasă...

— Sunt dispusă să merg cu tine, Pras, a spus Rază-de-lună. Dacă vrei să încerci.

— Forţele din ţara mea natală sunt mult prea puternice, de-a dreptul letale, a spus el. Silajana zice că trebuie să rămânem în exil. El va hotărî când şi dacă ne întoarcem. Nu ar mai risca o exterminare.

Trenul a pornit din nou cu viteză înainte, făcându-i pe toţi să se încline în scaune, în direcţia opusă. Mai aveau doar trei staţii până la destinaţie.

— Rază-de-lună, sigiliul tău pentru uşi ne poate ajuta să pătrundem în baza inamică? a întrebat Marasi.

— Depinde de materialele de construcţie, a spus ea. Sigiliul ăsta consideră că oamenii care au construit clădirea au instalat o uşă. Va fi floare la ureche să funcţioneze pe suprafeţe precum piatra naturală.

— Atunci ne putem strecura în fabrică din orice direcţie, a spus Marasi, iar apoi căutăm o modalitate de a coborî în caverne.

— Au tot mutat o grămadă de provizii, a spus Rază-de-lună. Lăzi mari cu echipamente şi mâncare. Deci mă îndoiesc că ar trebui să căutăm vreun şir de trepte ascunse.

— Ai dreptate, a încuviinţat Marasi. Probabil e un ascensor pentru marfă în zona principală de încărcare. Bună presupunere!

— Am putea încerca, a spus SufletBinar, să ne prefacem că suntem membri ai organizaţiei lor şi că facem o livrare. Poate reuşim să deturnăm un camion cu provizii pe drum.

— Am încercat asta, a spus Marasi. A ieşit o ditamai harababura. Aş prefera să fiu mai discretă.

— De acord, a aprobat Razăde-lună. Sugerez să studiem cu atenţie locul, să găsim o încăpere goală în spate şi să creăm o uşă. Paznicii lor vor fi concentraţi asupra punctelor de intrare, pe care noi le vom evita. De acolo ne îndreptăm spre platformele de încărcare şi găsim liftul.

Un plan destul de rezonabil. Deşi Marasi devenea tot mai neliniştită pe măsură ce se apropiau de destinaţie. Curând, trenul s-a oprit cu o smucitură, iar cei trei au coborât grămadă din el. Marasi îşi făcea griji că avea să sară în ochi cutia aceea lungă – în care ascunsese puşca împrumutată –, dar nimeni nu i-a acordat prea mare atenţie. Poate credeau că era vreun instrument muzical. Şi, cel mai probabil, nici nu-i interesa.

Niciunul dintre însoţitorii lui Marasi nu era de etnie scadriană, dar Razăde-lună îşi pusese o pălărie pe cap, ca să-şi ascundă ochii. Era mai scundă decât majoritatea celor din lumea lui Marasi, dar nu aveai cum să-ţi dai seama dacă era o trăsătură a poporului ei sau un gen de corp individual. SufletBinar, în schimb, era înalt şi deşirat. Pielea lui mai închisă la culoare ieşea în evidenţă pe stradă, dar cei mai mulţi presupuneau că avea sânge de terrisian – oamenii aveau mai multe culori diferite ale pielii decât cei cu rădăcini în Dominanţa Centrală, precum Marasi.

În plus, în oraş existau şi foarte multe stiluri diferite de îmbrăcăminte. Oamenii păreau să evite hainele negre şi maro-închis care erau mai comune în Elendel. Culori vibrante, adesea în contrast, făceau parte din stilul vestimentar de acolo. Ca şi alte ciudăţenii. Singuri în gară, au trecut pe lângă o mascotă costumată care încerca să împartă pliante publicitare pentru un magazin de mobilă, un cuplu de turişti malwishieni mascaţi şi o femeie cu sânge de kolos la costum.

În faţa gării, pe platforma cu trepte ce ducea spre străzile de jos, şi-au reperat obiectivul: o fabrică veche din cărămidă maronie, cu un indicator pătat în faţă. Până şi oraşul acela futurist avea porţiuni care lăsau de dorit; multe erau ascunse astfel încât să nu le dai de urmă.

Marasi a sperat ca clădirea să fie cufundată în linişte, deoarece informaţiile spionului Duh-însângerat indicau

transporturi rare de provizii în ultimele săptămâni. În ziua aceea, din păcate, activitatea era în toi – vreo şase camioane încărcau şi ieşeau pe o uşă mare din partea laterală a clădirii.

— Ei bine, a spus Rază-de-lună, acum ştim bine unde se află zona de încărcare. Probabil acolo găsim şi liftul.

— În zona de încărcare, unde este plin de forţe inamice? a întrebat SufletBinar.

— Mda...

— Dar dacă, a intervenit Marasi, am intra în lift prin spate? Poţi face o uşă în orice perete, nu? Ce-ar fi dacă am face una în lift, dar din spate?

— E posibil, a spus Rază-de-lună. Deşi nu mă simt în largul meu când văd cât e de aglomerat. Speram să ne strecurăm într-un moment de linişte.

Marasi a fost de acord – deşi când s-a gândit mai bine, şi-a dat seama că fusese o mişcare naivă din partea lor. Set ştia că erau în Bilming şi încercau să-i împiedice...

Marasi a ezitat când a văzut câteva camioane îndepărtându-se cu zgomot de fabrică, îndreptându-se spre dealul pe care se înălţau clădirile guvernului. Apoi s-a trezit zâmbind.

— Îşi fac griji în privinţa lui Wax, a spus ea. Adună trupe, resurse... Fac pariu că le trimit pe toate pentru a se confrunta cu el.

— Poate, a spus Rază-de-lună.

— Crede-mă, a zis Marasi. Unde merge Wax, se lasă cu artificii. Set este îngrijorat din cauza lui – şi probabil ştiu exact unde se află. Zborul prin aer tinde să-l facă vizibil.

— Dacă aveţi dreptate, *my lady,* a spus SufletBinar, atunci s-ar putea să nu se aştepte la incursiunea noastră aici. S-ar putea ca atenţia lor să fie îndreptată spre Dawnshot.

Au plecat şi mai multe camioane, iar SufletBinar a arătat spre partea de nord a oraşului, unde se ridica o trâmbă uriaşă de fum negru.

— Acela e conacul lordului primar. Probabil că Dawnshot este... extrem de dificil, nu?

— Mă ocup eu, a spus Marasi, luând-o înainte pe trepte în jos. Haideţi să atacăm câtă vreme ceilalţi nu sunt atenţi.

43

Toţi din încăpere – inclusiv kandra – s-au adunat în jurul lui Steris ca să citească scrisoarea trimisă de Wax. Poate nu aveau încredere că ea le va citi mesajul cu voce tare sau poate voiau să vadă cu ochii lor.

Se confirmă că bomba este reală, fabricată deja. Are capacitatea de a distruge oraşul. Inamicul caută o modalitate de a o lansa spre Elendel. E timpul să evacuăm oraşul.

Ăştia ştiu că sunt pe urmele lor. Sper ca prezenţa mea să nu-i împingă la vreun gest necugetat. Ancheta îmi sugerează că încercările de a livra bomba cu maşina sau cu trenul au eşuat, aşa încât caută o altă variantă, poate un soi de obuz cu autopropulsie. Indiferent ce s-ar întâmpla, propun să blocaţi toate drumurile spre Elendel, ca măsură de precauţie.

Sunt conflicte între membrii Set. Unii vor să distrugă Elendelul, alţii poate întregul Bazin, stârnind din nou Munţii de Cenuşă, dacă e să judec după o fotografie stranie pe care am găsit-o. S-ar putea să pot profita de ruptura dintre ei. Oricum, principalul meu obiectiv este acela de a neutraliza mecanismul de livrare a bombei.

Scoate de acolo cât mai mulţi oameni cu putinţă, cât de repede poţi, în caz că eu nu reuşesc.

Te iubesc.

Waxillium

Adawathwyn a ordonat imediat ca tânăra operatoare radio să fie sechestrată – împreună cu toţi cei care ar fi putut auzi comunicarea. Toţi ceilalţi din încăpere s-au pleoştit în scaune, iar câţiva şi-au îndreptat privirile spre TenSoon.

— Ar trebui să avem încredere în Dawnshot, a spus el. Armonie crede de multă vreme că inamicul lucrează la aşa ceva. Termenul-limită este... mult mai urgent decât credem

noi. Dar-ar rugina... Trebuie să luăm *foarte* în serios treaba asta.

— Sunt nevoită să fiu de acord, a spus Adawathwyn – tocmai ea, dintre toţi cei de acolo. Nu mă dau eu în vânt după Ladrian, dar... veştile astea, confirmate de un kandra... Lord guvernator, mi se pare că avem o armă aţintită asupra capetelor noastre.

Guvernatorul s-a aplecat în faţă, sprijinindu-se de masă, cu o expresie sumbră.

în sfârşit, s-a gândit Steris, respirând adânc. *Acordă problemei atenţia cuvenită.* Poate în clipa aceea putea face ceva.

— Timpul este esenţial, a spus guvernatorul, privind în jurul mesei spre cei trei senatori şi spre viceguvernatoare. Dacă există într-adevăr o bombă... trebuie neapărat să ne mişcăm repede.

— De acord, a spus Lordul Cett. Cât de repede putem părăsi oraşul?

— Depinde, a spus guvernatorul. Domnule ambasador Daal? Pot să profit acum de oferta dumneavoastră?

— Câtă vreme străzile nu sunt aglomerate, a zis Adawathwyn, am putea ieşi din oraş, pe autostradă, în mai puţin de o oră.

— Oare va fi destul de repede? a întrebat Lady Hammondess. Care este raza distructivă a acestei arme, kandra? Cât de departe trebuie să ajungem ca să fim în siguranţă?

— Am să trimit după familiile noastre, a spus guvernatorul. Trebuie să facem asta în mod discret, să nu stârnim panică în masă.

Steris a închis ochii, cu o senzaţie de greaţă. Pe de o parte, le înţelegea emoţiile. La urma urmei, ea îşi scosese imediat copiii din oraş.

În acelaşi timp însă... Dar-ar rugina... Oricum aveau să dea toţi bir cu fugiţii, nu? L-a privit în ochi pe comisarul Reddi. Acesta se chircise-n scaun, părând amorţit. Jurase să-i apere pe oamenii din acel oraş şi nu putea face nimic. Nimic altceva decât să stea acolo, îngrozit de ceea ce urma să se abată asupra lor.

Ea nu trebuia s-o facă. Ei îi fusese deja groază de toate astea. Acela era rostul listelor sale. Şi-a dat seama, şocată, că metoda ei funcţiona. Nu îi era teamă. Nu era neliniştită.

Se simţea în stare de asta.

Ea trebuia să evacueze oraşul.

Steris a scos unul dintre cele mai groase caiete ale ei, trântindu-l pe masă. În timp ce toţi ceilalţi începeau să-şi strige asistenţii ca să le pregătească fuga, ea şi-a făcut ordine în idei şi a răsfoit notiţele. Avea şapte planuri detaliate de evacuare a oraşului. Care era cel mai bun în situaţia aceea?

După câteva minute de gândire, guvernatorul a ordonat din nou să fie închisă uşa şi să fie daţi afară toţi asistenţii lui. Cei care ocupau încăperea s-au întors neliniştiţi spre el.

— Ăăă, a făcut el, Adawathwyn are o propunere.

Femeia s-a adunat repede. S-a ridicat în picioare, în veşmintele ei tradiţionale terrisiene, cu mâinile întinse într-un gest primitor.

— Situaţia este, într-adevăr, gravă. Dar mi-am dat seama că avem o soluţie... la îndemână, ca să spun aşa. Lordul Waxillium spune că e probabil să existe un soi de dispozitiv care să lanseze bomba tocmai până în oraşul nostru. Dar noi dispunem de născuţi-din-metal. Cei mai numeroşi din întreg Bazinul. Ar trebui să adunăm nişte monedăzvârlitori şi să-i punem pe poziţii ca să împingă bomba, îndepărtând-o. Îi putem amplasa pe cele mai înalte clădiri ale noastre, ca să urmărească venirea ei – sau, şi mai bine, să avem oameni pregătiţi în Bilming care s-o urmărească. Aşa încât ne vor putea spune când a fost lansată.

— Fie-mi cu iertare, Adawathwyn, a spus Steris. Ai văzut vreodată cum trage o armă modernă? Ai *văzut* cu ce viteză se deplasează proiectilul? Crede-mă când îţi spun. Dacă se lansează bomba asta, când ajunge în Elendel, impactul va fi prea rapid ca să mai poată fi oprită de vreun allomant.

Viceguvernatoarea a rămas fără vlagă o secundă, apoi a făcut ochii mari.

— Dar dacă am avea un allomant care să aibă acces la toate puterile şi abilităţile Lordului Conducător? a întrebat ea.

Câţiva dintre cei aflaţi în încăpere au rămas cu gura căscată. Daal s-a ridicat drept în picioare, cu ochii, ascunşi după mască, aţintiţi asupra lui Adawathwyn.

— E o stare de urgenţă, a spus ea. O urgenţă *adevărată.* Întregul oraş e în pericol! Avem nevoie de cineva în stare să aibă gândurile a o mie de oameni, să mişte planete din loc, să ridice munţi în văzduh... Avem nevoie de... Brăţările Doliului.

Na, belea...

Întâi de toate, nu *aşa* funcţionau Brăţările. Îi dădeau unui om abilităţi metalice superdezvoltate, într-adevăr, dar nu conţineau „toate puterile Lordului Conducător". Din păcate, legenda lor şi a felului în care le folosise Wax nu făcuseră decât să capete proporţii de-a lungul anilor.

Cu toate acestea, Steris *chiar* luase în considerare folosirea Brăţărilor – le includea adesea în calculele ei. O relicvă puternică făurită de Supravieţuitor – sau poate de Lordul Conducător – care oferea puteri nemăsurate de născut-din-metal oricui o deţinea nu era genul de lucru pe care să-l ignori.

— Nu ne putem folosi de Brăţări, a spus Steris. Locuitorii Elendelului au făcut o promisiune. În baza unui tratat.

În spatele lor, amiralul Daal – care fusese foarte tăcut pe durata şedinţei – s-a apropiat de masă.

— Brăţările Doliului, a spus el, au fost încredinţate Nemuritorilor-fară-chip în urma unei *stricte înţelegeri* – că nu vor fi folosite *niciodată* de către poporul vostru.

Teoretic, Brăţările nu trebuiau folosite decât în cazul în care malwishienii atacau Elendelul. Aceea fusese, de fapt, înţelegerea, o metodă de asigurare că agresiunea malwishiană nu avea să meargă prea departe.

— Sunt sigură, domnule ambasador, a spus Adawathwyn, că ne înţelegeţi instinctul de autoconservare. Nu ne-aţi refuza, în această situaţie de o urgenţă absolută, mijloacele de-a ne apăra de această nenorocire, nu?

— Sunt sigur, a spus ambasadorul Daal, că *dumneavoastră* înţelegeţi că orice acţiune a celor din Bazin folosind această relicvă *sacră* – oricât de gravă ar fi situaţia – este un act de agresiune împotriva poporului meu. Dumneavoastră credeţi că noi n-am suferit catastrofe pe care am fi vrut să le oprim folosind Brăţările? Le-am fi putut folosi pentru a salva vieţi în ultimii şase ani! Dar înţelegerea noastră a fost că sunt prea puternice ca să le poată folosi cineva, *oricare* ar fi persoana respectivă.

În încăpere s-a aşternut tăcerea. *Ăsta face un joc aici,* s-a gândit Steris – însă nu-şi dădea seama care era ăla.

— Noi... a intervenit guvernatorul, umezindu-şi buzele cu limba. Ar trebui să le aducem. Dacă un allomant cu puterea

crescută a gândului ar putea împinge bomba asta înainte să lovească oraşul, am avea o şansă.

— Nu au atâta putere câtă credeţi, a spus Steris. Nu pot face asta.

— De fapt, a spus TenSoon, există o posibilitate.

— Care? a întrebat Steris.

— Există... unele lucruri despre interacţiunile dintre puteri pe care nu le cunoaşteţi, a spus el. Am doar nişte indicii. Cred că ar putea fi posibil... să îndepărtăm bomba folosind Brăţările. Dar înţelegerea pe care-am făcut-o...

— Preasfinte, a intervenit guvernatorul, oare ce-ar spune Armonie dacă s-ar ajunge la alegerea dintre supravieţuirea oraşului nostru şi trădarea încrederii malwishienilor?

TenSoon s-a ridicat în picioare, a tăcut o clipă, după care a spus cu o voce aspră.

— Am să aduc Brăţările.

says something else is good enough," tell them:
"I KNOW THE DIF
GIVE ME VIF"
(Paid for by the Vif Sparkle Co.)

broadsheet in Bilming.

"This was my intention all along," said Jak to a crowd of eager fans, "to train dear Handerwym in the ways of Terrisborn just closed his eyes and sighed.

More details on back: Why the judge let Jak keep the tiger

ushed her steel reserves.
me the compass," I
"and we'll leave you at
ast outcropping."
peered over her shoul-
the approaching stone
the Haunted Man
ad.
e glanced at me, her
ide, no doubt realizing
without any steel, she
dn't Coinshot away. She
apped. In her surprise,
began to hold onto any-
g but the compass.
had not planned on that.
No!" I screamed, imme-
ely dropping my parasol
eaching for Vila. I seren-
ously caught her by the
of her frilly coat.
You saved me?" she asked.
on't you want me to fall?"
Harmony no," I said.
e clocked me in the face
h the compass, which
ostly was a bad move on
part. I instinctively let go
e.
Vila fell, I keeled forward,
ng to catch her again, but
oodspray is a fickle thing,
my hand missed hers by a
Horrified, I watched the
swallow her. The sudden
ning of my weight, how-
, threw me from the claw.
uddenly weightless, I
ught this might be the end.
Then I felt air pushed by
wings. A claw snatched
and dropped me on the
tcropping next to the
ntered Man.
did to a stop just shy of
edge, my custom Miele
ss boots sending pebbles
ning over the side. Bless
ir shoes and their fash-
ble yet grippy soles. (You
get a pair at Ardenne's on
. They're custom, yes, but
y my name, and the clerks
re will be keen to help.)
heart thumping, my breath
ing in gasps, I searched
top of the outcropping.
e compass...we should
er the cliffs!"
Maar-KeSun landed and
ped their other claw. The
mpass rolled out, and I
ched it up. Before I could
k them, the Haunted
n took my hand and
ed at me with intense,
penetrate eyes. Given his
ual scowl, this new expres-
n was as foreign on him
cheap perfume would be
me.

"My dearest Nicelle," he said, gifting me a rare smile.

"What is it?" I asked, inspecting myself for wounds. Though I'd lost a few buttons from my blouse, at least I hadn't lost the whole shirt, which always happened to Jak at this point in his stories. "I'm fine. I promise."

"You almost fell," he said, cupping my cheek in one of his large, rough hands.

Heat boiled up from my heart, and I couldn't help but smile back. How far we had come from our first meeting!

"You silly man. You'll never get rid of me that easily," I said. "It's you and me exploring the cosmere together forever. Just like we promised."

I let him pull me close, his familiar scent of hellfire and cedar filling me. With the knuckle of his finger, he lifted my chin so that I looked into his stormy eyes.

Was he going to kiss me? Did I want him to? By Harmony, yes. In that moment, I realized I'd wanted this for the last six years, every time he'd appeared and (inevitably) upended my life.

"Nicelle..." he said, his voice low and breathy.

"Yes?" I rolled up onto my toes and leaned into him.

"I am so very sorry." He lifted the Compass of Spirits, inserted the aluminum key, and turned it. The little rings spun until they flowed with ethereal light, which inverted in on itself with a giant pop I felt in my soul more than heard with my ears.

I fell forward onto my knees, the Haunted Man's presence no longer there to hold me up, though the afterimage of him activating the device hung in the air for a moment until it puffed away like smoke from a burnt match.

He had done it. He'd finally entered the ghostly dimension.

And he'd done it without me.

He'd bloody *betrayed* me. Rusting *used* me.

I will spare you the ugly details of my following tantrum, though I did yell some of the delicious curses I'd learned in my time with him. At the end of my fit, my immaculate makeup was smeared, my hat and its raven feathers lay in tatters, and Tabaar and KeSun were suddenly there in their human forms.

"He's gone!" I shouted. "Along with the only way to finish the job, and now we're stuck a thousand miles from home in the space between continents!"

I thought he'd cared for me. He knew a betrayal like this would hurt me, and he'd done it anyway. Rust and Ruin, I hope he arrived too late to save the world. He and his bloody employer could burn for all I cared.

"He's lucky I can't follow him." I clenched my fist around the metal knuckles until the edges bit into my palm.

The two Faceless Immortals shared a glance before KeSun nodded as if deciding something. Then Tabaar spoke.

"Actually," he said. "There is another way."

A note from Handerwym:

It's been two weeks since Nicelle's last letter. (You know how intermittent her correspondence can be.) I can only assume she succeeded in entering the ghostly realm and, Harmony willing, we'll soon know the end of her adventure.

— Continued next week? —

NICKI SAVAGE
is sponsored by
TOBER'S ACCURATE SOONIE PUP
Trade in a historically erroneous Soonie Pup and get a brand new Professor Tober's Accurate Soonie Pup for a mere fivespin!

44

Marasi i-a condus pe ceilalţi spre obiectivul lor. S-a dovedit a fi uşor să se furişeze pe sub liniile de tren; clădirile din acel amurg citadin erau înghesuite, iar străzile, înguste. Aproape ca-n poveştile despre vechile mahalale din Luthadel.

Locuinţe aglomerate erau înghesuite lângă fabrici, rafinării şi depozite. Toate în umbra căilor ferate – un simbol al progresului şi unităţii peste care gonea nebuneşte, la fiecare câteva minute, o amintire ce făcea oricui să-i clănţăne dinţii în gură: nu era frumos să locuieşti într-un oraş atât de modern? Cu un semn al progresului atât de evident precum calea ferată de mare viteză? Oferea o perspectivă atât de progresistă.

Ea era o adeptă convinsă a ideii de progres în general, dar de multe ori, în loc să unească societatea, aceasta părea mai curând să o stratifice. O cale ferată de mare viteză era bună, dar oare şi-o puteau permite cei pe care i-ar fi avantajat cel mai mult? Apartamentele frumoase erau grozave, dar dacă îi împingeau pe cei care locuiau în ele în întunericul de sub şine, atunci îngreunau unele vieţi, uşurându-le în acelaşi timp pe altele.

Fusese ea însăşi nevoită să se confrunte cu acea realitate în timp ce căuta să se schimbe. Bunele intenţii trebuiau combinate cu o perspectivă realistă asupra consecinţelor acţiunilor cuiva. Era mult prea uşor să înrăutăţeşti lucrurile în timp ce căutai să le îmbunătăţeşti.

Oare din cauza asta m-am concentrat mai mult pe latura detectivistică a muncii mele de-a lungul anilor? s-a întrebat ea. *Aveam de gând să schimb lucrurile. Dar munca de zi cu zi e atât de solicitantă, iar problemele mari sunt atât de mari...*

Erau gânduri pentru altădată. Cei trei se apropiau tot mai mult de fabrica de cauciucuri, luând-o pe aleile din spate. SufletBinar şi-a respectat promisiunea, ţinând pasul cu ei – deşi nu era nevoie să se mişte repede şi exista mereu un perete de care să se sprijine pentru a-şi menţine echilibrul. Marasi încă era îngrijorată de ideea de a duce un octogenar într-un loc ce avea să devină curând o zonă de luptă, dar şi-a ţinut gura.

În timp ce se apropiau – la doar o stradă distanţă –, Rază-de-lună a oprit grupul. Marasi era curioasă să vadă ce se întâmplase, când a observat o maşină neagră, bulboasă, cu geamuri fumurii, oprind în faţa fabricii.

Şi din ea a coborât lordul primar al Bilmingului, însoţit de nişte gărzi de corp cu înfăţişări fioroase. Entrone s-a grăbit să intre pe uşile din zona de încărcare, strigând la cele câteva camioane care se aflau acolo şi făcându-le semn să se pună în mişcare. Marasi era aproape sigură că a auzit rostindu-se, printre altele, şi numele „Dawnshot".

A dispărut curând în clădire.

— Ia uite-l şi pe *ăsta* cum se agită! a şoptit Marasi.

— Probabil nu-i surâde ideea că i-a ars casa din temelii, a spus SufletBinar.

Marasi a aprobat din cap.

— Haideţi! Sosirea lui pare să indice faptul că ne aflăm unde trebuie.

Au ocolit toată clădirea, ieşind pentru scurt timp din umbra aruncată de calea ferată, apoi s-au afundat din nou în ea până au ajuns la peretele din spate al fabricii. Acolo s-au strecurat până ce au dat de o fereastră veche, cu scânduri bătute în cuie. Marasi sperase să poată arunca o privire şi să vadă o încăpere goală, dar fereastra era acoperită cu scânduri şi în partea cealaltă.

— Hmmm, a făcut SufletBinar, sprijinindu-şi mâna îmbătrânită, osoasă, de cărămizi. Din palmă îi crescuseră cristale care se întindeau pe suprafaţa peretelui şi între scânduri. Da, chiar ar fi trebuit să astupe cu smoală aici...

— Ce vezi? a şoptit Rază-de-lună.

— Nu văd nimic, a spus el. Dar Silajana... el simte o cămăruţă ticsită de rafturi şi obiecte mici. Nu e nimeni înăuntru, iar pe peretele din dreapta ferestrei nu-i niciun raft.

Şi-a desprins mâna, lăsând o crustă de cristale pe perete – cristale care au început să se dezintegreze, căzând în praf, care la rândul său s-a transformat în ceaţă trandafirie. Rază-de-lună a scotocit în rucsac – dezvelind pentru scurt timp borcanele strălucitoare din interior – şi a scos un obiect făcut din piele. Semăna cu un portofel foarte mare sau cu un chimir din care, deschizându-l, a scos la iveală trei sigilii din piatră.

A ales unul, l-a umezit cu nişte cerneală ciudată de un roşu strălucitor, apoi l-a ridicat.

— Pregătiţi-vă să vă puneţi în mişcare, a spus ea, după care l-a lipit pe perete.

În mod extraordinar, capul sigiliului s-a *afundat* vreo doi centimetri în cărămidă. Când Rază-de-lună l-a tras înapoi – lăsând în urmă o dâră de ceaţă roşie –, a lăsat întipărită pe perete o ştampilă roşie strălucitoare plină de modele şi desene complicate.

Apoi peretele a început să se *mişte.* Cărămizile au scârţâit uşor, apoi au pocnit şi s-au frecat una de alta, în timp ce se dădeau laoparte – devenite dintr-odată fluide –, iar în perete s-a ivit o uşă. De parcă... de parcă ar fi *tras cineva fermoarul* pietrelor ca să dea la iveală uşa de dedesubt. În câteva secunde, toată clădirea şi-a schimbat forma – multe cărămizi dispărând pur şi simplu –, făcând să apară o uşă veche din lemn, galbenă, scorojită.

Rază-de-lună a deschis-o dintr-o smucitură şi le-a făcut semn să intre. Marasi s-a furişat prima, păşind peste nişte găleţi cu vopsea care fuseseră îngrămădite lângă perete. A urmat-o SufletBinar, iar în cele din urmă Rază-de-lună. S-au înghesuit într-o cămăruţă luminată de un singur bec electric roşu. De ce erau atât de multe chiuvete pe blat şi atâtea vase cu lichid? Era un depozit de produse de curăţenie? Nu înţelegea ce rol avea acolo becul roşu, care lumina foarte slab.

În spatele lor, uşa s-a făcut nevăzută – de parcă ar fi fost mistuită de cărămizile din lateral.

— E cel mai nefiresc lucru pe care l-am văzut în viaţa mea, a şoptit Marasi.

— Ai un prieten care poate zbura efectiv, a spus Rază-de-lună.

— Da, şi? a zis Marasi, trăgând fermoarul genţii ca să scoată puşca.

SufletBinar şi-a dat jos pelerina, lăsându-şi la vedere costumul şi centura galbenă, după care şi-a dus mâna la sabie. Marasi a ascultat la uşă, iar Rază-de-lună i s-a alăturat. Când nu au mai auzit nimic din camera învecinată, Marasi a deschis uşa şi a găsit o încăpere cufundată în beznă.

S-a strecurat pe uşă, trecând pe lângă un număr ciudat de mare de ceea ce păreau a fi scaune. Da, înşirate. Ce mama naibii? în capătul camerei, Marasi orbecăia prin întuneric, căutând o uşă. Însă a dat de ceea ce părea a fi un şir de întrerupătoare.

Cum părea evident că nu era nimeni în încăpere, Marasi a apăsat unul dintre întrerupătoare. Cu toate acestea, nu era genul de lumină la care se aşteptase. O dâră de lumină a ţâşnit dintr-un perete şi a strălucit pe celălalt, proiectând o imagine sclipitoare.

Imaginea unui oraş năruit, peste care se revărsa cenuşa. Apoi imaginea a început să se *mişte.*

45

Marasi a fixat cu privirea imaginea mişcătoare, care înfăţişa un oraş plin de culoare – chiar dacă acele culori erau în mare parte nuanţe şterse de gri-închis şi negru, în contrast cu cerul de un roşu aprins. Cenuşa plutea deasupra, aşternându-se pe clădirile ce ardeau mocnit. Un sunet mecanic puternic răsuna în camera de unde venea lumina.

— Pe primul eter, a spus SufletBinar, apropiindu-se de ea şi sprijinindu-şi mâna de spătarul unui scaun din apropiere. Ce-i asta? O fereastră spre viitor?

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, a zis Rază-de-lună de lângă peretele din capătul camerei, cel mai apropiat de imagine. Ezitând, a ridicat braţul, cufundându-l în fluxul de lumină – şi imaginea s-a deplasat, lăsând pe perete o umbră a palmei sale.

Din fericire, Marasi mai trecuse printr-o asemenea experienţă. VenDell le arătase cum să proiecteze pe un perete imagini evanotip cu ajutorul luminii. Acelea fuseseră statice, alb-negru. Dar a spus ceva ce i-a rămas în minte: *Armonie a dat de înţeles că, dacă asta ni se pare minunat, o să începem să ardem metale când or începe imaginile să se mişte.*

Părea că gruparea Set descoperise acel secret. Şi găsiseră o metodă de a crea imagini mişcătoare din alte locuri, cu ajutorul unor camere? Încăperea chiar avea aerul unui teatru mic, doar că nu avea scenă.

Dar... oare acel peisaj cu mormane de cenuşă era din viitor sau din trecut? Semăna cu Elendelul, după stilul arhitectural, dar era atât de mult moloz, încât nu-şi dădea seama cu siguranţă.

— Ia uitaţi-vă aici, a spus Rază-de-lună din capătul încăperii, unde deschisese o altă uşă.

SufletBinar şi Marasi i s-au alăturat într-o cameră cu un decor diferit. În mijlocul ei trona o masă enormă, pe care se afla macheta micuţă a unui oraş. Semăna cu modelul creat de SufletBinar, dar era făcută din lemn vopsit şi ipsos – distruse şi în ruine, clădirile erau prăbuşite ca după un dezastru.

Chiar *era* Elendelul; îşi dădea seama după planul machetei. Deci nu numai că cineva văzuse viitorul, dar construise şi o machetă pe baza a ceea ce avea să se întâmple?

Rază-de-lună a aruncat o privire în câteva cutii, apoi a luat dintr-una dintre ele un pumn de cenuşă fină, pe care a lăsat-o să i se reverse printre degete. Pe alte rafturi erau mici elemente de decor – oameni în miniatură zăcând ca nişte cadavre. Cai morţi, făcuţi din ipsos vopsit. Clădiri distruse, maşini stricate, pânze mari pictate în roşu cu reprezentări de nori şi un soare strălucitor...

Şi camere evanotip orientate în aşa fel încât să cuprindă suprafaţa mesei, de jos. Văzând asta, a înţeles dintr-odată situaţia.

— E un fals, a şoptit Marasi, uşurată. N-au călătorit în viitor sau în trecut. Au creat o machetă a unui Elendel prăbuşit... apoi s-au folosit de maşinăriile astea ca să creeze imagini ale unui viitor care nu s-a întâmplat nicicând. Până şi fotografia aia pe care-am găsit-o mai devreme... e un fals. E o fotografie a acestui model. Au construit *cu bună ştiinţă* o imagine falsă pentru a-i face pe oameni să *creadă* că lumea se va sfârşi.

— Nu, a spus Rază-de-lună. Au construit o imagine falsă pentru a-i face pe oameni să creadă *ci deja* s-a sfârşit. Dar cui au de gând s-o arate, şi de ce?

— Dacă există răspunsuri, a zis Marasi, le vom găsi jos.

A făcut un semn din cap în cealaltă direcţie, dincolo de uşa sălii de teatru, spre uşile mari de lângă dispozitivul de proiecţie.

Au aruncat o privire spre holul lung, luminat de becuri industriale. Locul părea sinistru de gol, având în vedere activitatea anterioară. Rază-de-lună a ieşit prima. Marasi i s-a alăturat şi au găsit un grup de uşi la capătul holului. Uşile

acelea aveau geamuri în partea de sus, aşa încât puteau observa platforma de încărcare de dincolo.

Acolo patrula un grup de oameni înarmaţi, bărbaţi şi femei. SufletBinar s-a ghemuit lângă Marasi şi a lăsat o dâră mică de cristale – practic invizibilă – să se strecoare pe sub uşă.

— Ah, a făcut el. Vedeţi peretele ăla care iese în evidenţă în stânga, chiar în încăpere? Acolo e ascensorul nostru industrial, aşa cum aţi anticipat, *my lady.*

Marasi distingea partea din perete pe care i-o arăta el – dar partea din faţă a liftului era îndreptată în direcţia opusă lor. Nu aveau cum să se strecoare prin zona deschisă de descărcare fără să fie observaţi. Din fericire, nici nu erau nevoiţi s-o facă.

Au înaintat prin hol până au ajuns în locul potrivit – un perete gol, dincolo de care ar fi trebuit să se afle ascensorul.

— Bine, a şoptit Marasi.

Rază-de-lună a creat o altă uşă, apoi a deschis-o, dând la iveală un puţ adânc şi întunecos. Probabil liftul era jos, după ce-i coborâse în adânc pe lordul primar şi gărzile lui de corp.

Ce avea să urmeze?

— Daţi-mi voie, a spus SufletBinar, intrând pe uşă şi păstrându-şi echilibrul ţinându-se de o cutiuţă aflată chiar în interior, stând cu un picior pe o margine îngustă, iar cu celălalt atârnându-i deasupra hăului.

Marasi a întins mâna să-l echilibreze, dar înainte să apuce s-o facă, uşa a dispărut, iar peretele s-a întins la locul lui.

Rază-de-lună a mai pus repede un sigiliu, apoi a deschis uşa. L-au găsit pe SufletBinar atârnat de o scară construită din rozită. A luat o înghiţitură serioasă din rucsacul lui plin cu apă, după care a zâmbit.

— Mergem? a întrebat el.

— Dar dacă cineva cheamă liftul înapoi sus? a întrebat Marasi.

— E un lift industrial, a spus Rază-de-lună. Uite cât de lat e puţul ăsta, cât de groase sunt cablurile. Se va mişca încet. În cel mai rău caz, urcăm deasupra şi ne facem drum în sus. Este suficient spaţiu deasupra noastră aici, ca să nu fim striviţi.

Marasi a aprobat din cap, iar SufletBinar a început să coboare, noi trepte formându-se sub el în timp ce cobora. Marasi a urcat pe scară, încercându-i rezistenţa. SufletBinar s-a dovedit a fi *extrem* de util. A coborât puţin ca să-i facă loc şi lui Rază-de-lună. Uşa a dispărut din nou, dar Rază-de-lună a deschis rucsacul, din care s-a revărsat puţină lumină, scăldând puţul într-o strălucire de un alb pal.

Au început să coboare spre caverne. Şi, sperau ei, spre răspunsuri.

46

Wax a coborât în pasajul ascuns de la conacul primarului. Chiar părea înghesuit între doi pereţi; coborâse destul de mult încât să treacă de primul nivel şi să ajungă la subsol. Acolo, scara dădea într-o cămăruţă cu pereţi şi tavan metalici.

Pe rafturi erau provizii: porţii de hrană uscată, vase cu apă. Părea un fel de mic buncăr pentru situaţii de urgenţă. Nu părea conceput pentru a fi ocupat pe termen lung, ci o măsură de siguranţă în caz de... ce anume? Revolte de stradă? Sau ceva mai mârşav, cum ar fi detonarea accidentală a unei bombe?

Cuprins de fiori, Wax a cercetat camera şi a găsit zgârieturi pe podea, ceea ce indica o uşă ascunsă pe unul dintre pereţi. A deschis-o fără prea mare dificultate – deşi era făcută din metal gros, armat – şi a descoperit o cale prin canalul de scurgere a apei pluviale. Lumina pătrundea printre gratiile de deasupra, iar mirosul – deşi neplăcut – nu era îngrozitor. Nu era un canal în adevăratul sens al cuvântului, ci doar un loc prin care se scurgea apa de ploaie de pe stradă, Îndreptându-se spre ocean.

Şi o bună ieşire de urgenţă din conacul primarului, a gândit el, observând numeroase urme de paşi în mocirlă şi unele uscate, pline de noroi, în tunelul de beton din faţa lui. Ceva mai încolo a găsit un cart mic motorizat, decapotat, perfect pentru a fi condus în asemenea spaţii strâmte. Roţile erau pline de mâzgă, iar în noroiul de dedesubt se vedeau urme de cauciucuri.

Cartul nu avea chei, şi deşi probabil exista o modalitate de a-l porni şi fără ele, era un fel de a fura pe care nu-l studiase niciodată. În schimb, Wax a scos calendarul împăturit din buzunar şi a observat din nou numeroasele programări de la

„laborator”. Când încolo, când încoace, uneori şi de mai multe ori pe zi. Dacă Wax ar fi vizitat un laborator secret atât de frecvent, în mod sigur şi-ar fi dorit o metodă ferită de a călători.

A pornit prin tunel pe jos, dar fantomele vremurilor de demult au început să se ridice în jurul lui. Pentru o clipă, nu mai era într-un canal de scurgere din cel mai modern oraş din Bazin. Era într-un puţ minier mizerabil, bântuit de „opere de artă” create de o minte bolnavă. O lumină aurie pătrundea de deasupra. O întâlnire cu destinul.

Altcineva ne pune în mişcare.

O răsuflare adâncă şi un moment de linişte au alungat fantomele. Aveau să fie mereu alături de el, dar nu îl mai *bântuiau.* Semănau mai mult cu nişte ecouri decât cu nişte fantome. Amintiri despre omul care fusese în trecut, despre viaţa pe care o trăise şi despre oamenii pe care îi iubise. Îi purta în amintire, dar în ziua aceea avea treabă. A găsit o scară de serviciu care ducea către strada de deasupra şi a urcat să-l caute pe Wayne. Spera că nu luase foc.

Din fericire, l-a găsit viu şi doar uşor pârlit, aşteptând la locul prestabilit. Un bar, firește. Wayne alesese locul.

Wax s-a strecurat pe locul de lângă prietenul lui, iar Wayne i-a întins un păhărel de whiskey pe care Wax l-a dat peste cap şuierând a satisfacţie. Au lăsat banii pe tejghea, apoi au ieşit prin spate, pe furiş.

— Ai găsit ceva? a întrebat Wayne când au ajuns la capătul aleii din spatele barului.

— Ceva documente care ar putea fi relevante, a spus Wax. Un calendar. Nişte scrisori. Mai important, un tunel secret – sperăm să ducă undeva cu folos.

— Drăguţ, a zis Wayne.

— Tu ce-ai păţit?

— Eeee... Nimic interesant.

Wax s-a uitat la el, apoi la urmele de arsură de pe pantalonii lui.

— N-am putut să fac S-a-cherchelit-mamaie-cu-votcă, l-a lămurit Wayne. N-am găsit o perucă la timp. Aşa încât am ales Iepuraşul-în-flăcări.

— Iepuraşul-în-flăcări, a spus Wax, sec. Zi-mi, te rog, că n-ai dat foc unui iepuraş, Wayne.

— Normal că nu. N-am găsit eu o amărâtă de *perucă* la timp; unde să fi găsit un *iepure*?

— Bine că...

— Pentru Iepuraşul-în-flăcări se foloseşte o pisică. De alea dai de ele în tot locul.

— Wayne, *ai dat foc unei pisici*?

— Nu, la naiba? Ce crezi că sunt? Vreun sadic?

Wax s-a mai relaxat puţin.

— Arunci pisica pe o fereastră, a explicat Wayne.

— O, Armonie... a făcut Wayne. *De ce?*

— Ca s-o *salvez* din flăcări, fireşte!

Wayne a clătinat din cap, în timp ce Wax îl conducea spre canalul de scurgere a apei pluviale.

— Planul e ăsta. Stârneşti un foc mare, apoi alergi ţipând şi arunci o pisică pe fereastră. Oamenii se păcălesc şi cred că vrei să salvezi animalele de companie.

— Şi apoi...

— Apoi strigi să meargă cineva să salveze iepuraşul. Şi îi îndemni pe toţi să bată pe la uşi, să-i scoată pe oameni din clădire – şi-o iau toţi razna, alergând să te ajute.

Wax s-a oprit pe stradă, căscând gura la Casa de Argint, ca toată lumea. Arsese deja aproape complet, iar o trâmbă cumplită de fum se ridica din ea ca din Profunzimea însăşi.

— Ai zis tu, a observat Wayne, că după un incident diplomatic haotic merită să ne distrăm niţel.

— *Nu* am spus asta, a oftat Wax.

— Ce? Tot mai eşti supărat după faza cu pisica?

— Chiar ai aruncat-o pe fereastră?

— Şi tu ce făceai? O *lăsai să ardă?* A trebuit să salvez arătarea.

— Să salvezi pisica... Dintr-un incendiu provocat chiar de tine. O pisică pe care ai răpit-o *tocmai în scopul ăsta.*

Wayne a zâmbit larg.

— Stai liniştit. L-am azvârlit pe motan direct într-un copac. Pisicile aterizează mereu în picioare, dacă le arunci ca lumea.

— De ce... de ce crezi tu una ca asta?

— Habar n-am, a zis Wayne, în timp ce Wax se punea din nou în mişcare. Poate că am învăţat la şcoală.

— Tu ai... chiar ai mers la şcoală?

— În copilărie? Neee... Dar am dat foc unei şcoli înainte să inventez Iepuraşul-în-flăcări. Chestia cu pisica o fi fost scrisă pe tablă, sau ceva de genul ăsta.

— Stai puţin. Când ai dat tu foc unei şcoli?

— La West's Haven, a zis Wayne. Acum nouă ani. Era o şcoală dată naibii.

Wax a ezitat în capătul aleii cu scara de acces, gândindu-se. West's Haven...

A, da... Aia *chiar* fusese o şcoală dată naibii.

— Bine, a zis Wayne ridicând grătarul canalului de scurgere.

Wayne a coborât. Când a ajuns jos, a mormăit.

— Ce-i? a întrebat Wax, alăturându-i-se.

— Să nu-i spui lui Marasi de treaba asta. I-am zis că tu nu m-ai băgat niciodată într-un canal colector. Măcar ăsta nu pute... Şi a continuat, mijind ochii: De fapt, ăsta cam seamănă a canion din ăla îngust, cu toate luminile alea care vin din partea de sus...

— De ce spui asta? a întrebat Wax.

— Fără niciun motiv.

S-au întors amândoi în timp ce clopotele brigăzii de pompieri sunau deasupra lor.

— Deci aşa... a zis Wayne. Calendare şi scrisori, ai?

Wax a aprobat din cap.

— Gave a tot vizitat un loc numit laborator, dar *a şi fost* plecat vreo două săptămâni la nu ştiu ce teste de traiectorie, acum două luni. Ca într-o vacanţă.

— Hm, a făcut Wayne, arătând în faţă. Şi crezi că laboratorul ăla-i pe aici?

— Pare probabil, a spus Wax.

A scotocit prin buzunare o clipă, apoi i-a întins calendarul lui Wayne.

Acesta a fluierat încet.

— Nu mai sunt programări după ziua de azi?

— Şi eu am observat chestia asta.

— „Sosesc", a spus Wayne citind din calendar.

Wax a aprobat din cap, dându-i lui Wayne răgaz să studieze paginile calendarului, în timp ce el scotea scrisorile. Lumina nu era grozavă acolo, dar se descurca destul de bine cu lumina soarelui care pătrundea printre gratii. S-a apucat să

citească din nou cele două scrisori, una extrem de incriminatoare, cealaltă plină de banalităţi. Ce...

Ei, dar-ar rugina...

— Wayne, a zis el ridicând scrisoarea incriminatoare pe care-o primiseră de la editoarea ziarului. Ăsta-i un fals.

— Pe bune? a spus Wayne luând scrisoarea. De unde ştii?

— Înainte să înceapă toată povestea asta, am petrecut ceva vreme anchetând o operaţiune care-l implica pe Vennis Hasting – care se presupune c-ar fi scris scrisoarea asta – într-un scandal. Şi am dovedit că mituia alţi senatori. Ca să ne consolidăm argumentele, Steris şi cu mine am autentificat nişte scrisori pe care le obţinuserăm de la el. Dar-ar rugina... Am trecut pe la trei experţi grafologi diferiţi, care mi-au spus despre curbura tipică scrisului lui Vennis. Care nu-i cum trebuie aici... Ceea ce înseamnă, a continuat el simţind cum ochii i se măresc, că *asta* face ea...

— Prietene, a zis Wayne. Vorbeşte şi tu mai limpede. Că pe mine m-ai pierdut.

— Despre sora mea e vorba, l-a lămurit Wax. Vrea neapărat să găsească o modalitate de a controla Bazinul şi să-i dovedească lui Autonomie că e în stare să conducă planeta asta. Mereu m-am întrebat cum ar ajuta-o aruncarea în aer a Elendelului.

— Păi, ar sări din schemă o grămadă de obstacole.

— Da, dar în mod sigur celelalte oraşe nu ar urma pe cineva în stare să comită o asemenea atrocitate. Asta dacă nu cumva Telsin ar putea pretinde că *nu ea* a aruncat în aer Elendelul, a continuat Wax ridicând scrisoarea falsă. Dacă nu cumva are dovezi – sub forma unor scrisori falsificate – că *senatorii din interiorul Elendelului* au fost cei care au conceput bomba. Cu probele potrivite, ar putea face să pară că ăştia s-au aruncat singuri în aer din greşeală.

— Oooo, mârşavă chestie, a zis Wayne. Poate să „recupereze" nişte detalii şi despre arma cu pricina, astfel încât Bilmingul să aibă acces, „de nevoie", la tehnologia care să apere Bazinul de malwishieni. La naiba... ar merge. Ar sări Elendelul din schemă. Ar uni Bazinul. Ar pune stăpânire pe toată planeta.

O piesă din puzzle se aşeza la locul ei. Până şi scrisorile lui Gave – cele reale din partea lui Vennis Hasting – aveau logică

în momentul acela. Avuseseră nevoie de mostre grafologice, de unde scrisorile cordiale dintre primar şi senator.

— Şi cu lipsa programărilor după ziua de azi cum rămâne? a întrebat Wayne. Pare că avem un program şi mai încărcat decât ne temeam.

— Trebuie neapărat să găsim laboratorul ăsta, a spus Wax, pornind din nou de-a lungul canalului de scurgere. Şi să sperăm că bomba e acolo.

Wayne a aprobat din cap şi i s-a alăturat. Gave avea programate cincisprezece minute între fiecare dintre întâlnirile lui pentru a merge la laborator – aşa încât nu ar putea fi prea departe.

În timp ce mergeau, Wax şi-a dat seama că era din ce în ce mai îngrijorat. În legătură cu ceea ce făcea Telsin, cu posibilele consecinţe ale întregii situaţii. Aşa că a fost un pic uşurat când Wayne a rupt tăcerea.

— Şi zi aşa... Când ai fost în biroul primarului... ai băgat de seamă dacă avea birou mişto?

— Avea unul destul de drăguţ, a spus Wax. Dar de ce întrebi?

— Te-ai... – şi a făcut un semn cu capul în direcţia Casei Argintii. Ştii tu...

— Dacă m-am pârţâit în scaunul lui?

— Da.

— Wayne, *fireşte* că n-am făcut-o.

Au mai înaintat puţin prin mizerie, găsind un loc unde era clar că se furişaseră copii, judecând după graffitiurile de pe pereţi: modele terrisiene uriaşe în formă de V.

— Bun, a spus în cele din urmă Wax, care nu putea să renunţe, deşi se străduia din răsputeri, de ce ţi-ar da prin cap că aş face aşa ceva în scaunul lui? Mi-ai spus în mod explicit să n-o fac... şi, în plus... ce naiba? Cine face aşa ceva?

— Nimeni, nimeni, a zis Wayne. E bine că n-ai făcut-o. Trebuie să-ţi păstrezi eleganţa, să ştii. Mai ales în vremuri ca astea. Foarte serios. Bombe care pun oraşe-n pericol. Detonare azi, cel mai probabil. Nu-i vreme de prostii...

A făcut o pauză.

— Dar, a continuat el, dacă eram *eu* acolo şi vedeam scaunul ăla de fiţe... Ştii că mie-mi plac scaunele alea, nu? Alea care se lasă pe spate de tot şi-s toate numai piele, destul de

tari cât să te ţină, dar nu cât să fie incomode, ştii? M-aş fi gândit: „La naiba, ce scaun fain!" Şi m-aş fi întrebat... oare ar suna altfel aparatul de ceaţă din fundul curţii? Oare cum ar fi dac-aş lăsa nişte esenţă concentrată de Wayne pe contururile alea perfecte din piele? S-ar simţi altfel? Oare fesele mele...

— E suficient... Te rog eu frumos.

— Oh, bine, atunci...

Au mai mers puţin, dar ceva în vorbele lui... Wax a încercat din nou să-şi scoată cuvintele din minte, dar...

— Wayne, a zis el în cele din urmă, închizând ochii, înfuriindu-se pe el însuşi că nu punea capăt conversaţiei. Eu am un scaun identic cu ăsta în biroul meu din apartament...

— Să ştii că aşa-i, a zis Wayne, solemn. Sută în sută...

Oh, la naiba...

— Wayne. Tu te-ai...

— Auzi, Wax, ştii ceva? Tot oraşu-i în pericol. Încearcă să te concentrezi, prietene! Mai întâi obsesia aia cum că aş fi putut da foc unor clădiri guvernamentale – de două ori numai, te rog frumos, deci nu-i un tipar, ci doar o coincidenţă. Acum eşti fascinat şi de ce-mi iese prin partea din dos. Ne concentrăm şi noi asupra lucrurilor importante?

— Mda, presupun că da.

— Cum ar fi desenele astea, a zis Wayne admirând nişte graffiti. Avea dreptate mama. Locul ăsta e minunat!

— Mama? Chiar *vreau* să ştiu ce mai ai de gând să spui acum şi despre asta...

— Îmi aduce aminte de o poveste veche cu un canion, atâta tot, a spus Wayne, alăturându-i-se în timp ce-şi continuau drumul. O poveste pe care mi-a spus-o mama. Ultima pe care mi-a zis-o. Aşa încât mi-o aduc bine aminte, ştii?

— Nu, a spus Wax. Cum să fie tunelul ăsta un canion?

— Păi, aşa e, a zis Wayne încet, ridicând privirea în timp ce treceau pe sub un alt grătar, lumina soarelui traversându-i faţa după un model de tablă de şah. M-am gândit la asta mai devreme astăzi. Este inevitabil, ştii?

— Nu, a spus Wax. Chiar nu ştiu, Wayne.

— Păi, pur şi simplu aşa este, a zis el. Chiar dacă tu nu ştii că-i aşa. Tu eşti eroul, Wax, şi ai o misiune. Barm. Cel mai scârbos monstru din câţi există. Ai să-l opreşti... Ai grijă, a

continuat el după ce a ezitat o clipă. S-ar putea să fie ceva şerpi prin canionul ăsta.

— E un canal de scurgere a apei pluviale, a zis Wax, şi n-am văzut niciodată vreun şarpe în oraşul ăsta.

— Da, se pricep al naibii de bine să se fofileze, a spus Wayne. Apropo de şerpi: Set... ăştia or să ştie că noi am fost la conac.

— Fără îndoială. Vor încerca să forţeze intrarea în biroul primarului ca să recupereze documente importante. N-am putut să pun la loc covorul de deasupra trapei – aşa încât vor şti că am găsit tunelul.

— Ah, excelent...

— Excelent?

— Tu ar trebui să găseşti un ticălos în canionul ăsta, i-a explicat Wayne. Dacă povestea se desfăşoară aşa cum trebuie, cel puţin.

— Wayne, a spus Wax, noi nu suntem într-un canion din povestea mamei tale. Suntem într-un canal de scurgere din Bilming şi încercăm să găsim şi să dezamorsăm un dispozitiv explozibil. Noi...

A fost întrerupt de o împuşcătură care a răsunat chiar în faţă, producând un ecou în tunelul îngust – iar un glonţ a lovit peretele din apropierea capului lui Wax cu o pocnitură, dislocând o aşchie din perete.

Imediat s-au ghemuit amândoi în lateral şi au văzut nişte umbre mişcându-se în tunelul din faţă, chiar după un colţ. Wax a zărit două siluete chircite lângă cotul tunelului – monedăzvârlitorul cu care se luptase mai devreme şi o femeie scundă având pe cap un melon.

— Hei, a zis Wayne. Ia te uită colo! *Şi* şerpi, *şi* ticăloşi. În acelaşi timp.

47

Echipa lui Marasi s-a apropiat de capătul puţului liftului fără incidente, folosindu-se de scara din rozită a lui SufletBinar. Praful roşu-rozaliu se năruia în jurul ei în timp ce-şi continua drumul tot mai încet, iar firele de praf se evaporau în aerul de sub ea. Probabil că Marasi se umpluse de praf în păr – îi mocnea acolo precum cenuşa fără căldură.

Au găsit ascensorul mare de serviciu chiar în fundul puţului. SufletBinar şi-a extins scara în lateral, astfel încât să poată coborî cu toţii în acelaşi timp. Apoi Marasi a încercat cu vârful piciorului tavanul cutiei ascensorului. Era metal solid, zdravăn. Şi-a lăsat greutatea pe el cu grijă, iar acesta nici nu s-a clintit. Le-a făcut semn din cap celorlalţi, care i s-au alăturat.

— Şi acum ce facem? a şoptit Rază-de-lună.

— Trapa de serviciu, a spus Marasi, localizând una în celălalt colţ.

A deschis-o. Uşile din faţă ale liftului erau deschise, însă nu vedea mare lucru din unghiul acela. I-a făcut semn lui SufletBinar.

— Vezi pe cineva care să ne urmărească de dedesubt?

O liniuţă de rozită i-a oferit răspunsul.

— Silajana vede doi paznici, a răspuns SufletBinar. O femeie şi un bărbat, înarmaţi cu puşti. Sunt vizavi de uşa deschisă a ascensorului, aproape de un perete din piatră naturală. Se pare că am ajuns într-adevăr la o serie de tuneluri şi caverne. Paznicii nu par să fie atenţi, iar în clipa asta se uită mai degrabă unul la altul decât la lift. Să încerc să-i trimit în eteruri, lăsându-le sufletele să cugete asupra alegerilor proaste pe care le-au făcut în această viaţă?

— Ea vrea să păstrezi tăcerea, SufletBinar, a spus Rază-de-lună. S-ar putea să fie o exagerare.

— Mă pot ocupa eu de asta, a şoptit Marasi. Deşi mi-ar fi de mare ajutor dacă m-ai putea lăsa un pic în jos pe gaura aia, SufletBinar, ca să pot vedea.

I-a făcut pe plac, creând un mic grilaj din cristale care s-o sprijine în timp ce-şi cobora capul în lift, cu părul atârnând în jos. Cei doi paznici stăteau printre nişte lăzi mari, faţă în faţă, sprijinindu-se de alte lăzi separate. SufletBinar avea dreptate. Nu erau atenţi. De fapt, păreau să flirteze. Cel puţin bărbatul chicotea la propriile glume, iar femeia se comporta de parcă n-ar fi fost impresionată.

Din buzunarul lateral, Marasi a scos o grenadă allomantică, pe care a legat-o cu firul de pescuit. A încărcat grenada şi a aşteptat – iar răbdarea i-a fost răsplătită în momentul în care bărbatul a spus în sfârşit ceva ce a făcut-o pe femeie să râdă. Cum cei doi nu erau atenţi, Marasi şi-a aruncat grenada, care s-a activat imediat după ce a atins pământul. Cei doi paznici – concentraţi unul asupra celuilalt – nu aveau să observe, spera ea, că timpul din jurul lor încetinise.

— În regulă, a şoptit Marasi ţinând de firul de pescuit. Să mergem.

Marasi s-a lăsat în lift cu o bufnitură. Rază-de-lună a urmat-o furişându-se, înaintând cu atenţie de îndată ce a aterizat. SufletBinar a coborât maiestuos pe un stâlp de rozită cu suport pentru picioare. A coborât, după care s-a împleticit, fiind nevoit să-şi sprijine mâna pe peretele liftului, ca să se echilibreze.

Cei trei au verificat tunelul, să vadă dacă mai erau şi alţi paznici – era gol; şi au ieşit furişându-se din el, având grijă să nu atingă marginea abia vizibilă a bulei de încetinire, care fremăta precum aerul deasupra pavajului încins.

Cei doi paznici au rămas încremeniţi în loc. Femeia cu ochii închişi în timp ce râdea, iar bărbatul fixându-şi partenera cu un zâmbet larg. Spera că nu avea să perceapă ceva cu coada ochiului. Marasi şi ceilalţi s-au ascuns într-un tunel transversal din apropiere. Ea şi-a tras grenada cu firul de pescuit, iar bula de încetinire a căzut.

A prins grenada din zbor, în timp ce hohotele de râs ale femeii răsunau dintre lăzi. Marasi a aşteptat, încordată. Oare îi văzuse cineva? Oare auzise cineva sunetul grenadei lovind piatra dincolo de râsetele femeii?

Discuţia celor doi a continuat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Marasi le-a făcut celorlalţi un semn din cap, uşurată, iar ei şi-au continuat drumul prin tunel. Era luminat de un şir de becuri miniere atârnate de un cablu gros pe un perete, creând o alternanţă de zone întunecate cu porţiuni luminate.

— Bine lucrat, a şoptit Rază-de-lună, în timp ce Marasi strângea firul de pescuit. Acum avem un singur drum – prin tunelul ăsta?

Marasi a aprobat din cap.

— Mă simt expus aşa, a şoptit SufletBinar. Am putea da peste mai mulţi paznici.

Marasi avea aceeaşi impresie, dar nu puteau face mare lucru în privinţa asta. Au continuat să înainteze prin tunel, care semăna destul de mult cu cele prin care intrase cu Wayne în ziua precedentă. Piatră veche, netedă – cu nişte moloz pe alocuri, probabil bucăţi de tavan care se desprinseseră la testele pentru explozibili. Şi poate că unele explozii nu fuseseră făcute în vederea testelor, ci pentru a face legătura între tuneluri şi caverne.

În faţă răsunau voci. Marasi a aruncat o privire în spatele lor, scrutând tunelul lung şi expus, apoi a arătat înainte, spre una dintre porţiunile mai întunecate, unde i s-a părut că vede nişte grămezi mai mari de moloz. SufletBinar a rămas în urmă, în ciuda promisiunii lui, în timp ce Marasi şi Rază-de-lună s-au îndreptat în grabă spre zona întunecată.

Încă nu se vedea nimeni dintre cei care vorbeau, în timp ce tunelul continua mai departe. Marasi s-a ghemuit după o grămadă de moloz, iar Rază-de-lună i s-a alăturat. Bucăţile de piatră îi ajungeau abia până la genunchi când stătea ghemuită, dar tot era mai bine decât nimic. I-au făcut nerăbdătoare semne cu mâna lui SufletBinar, care se străduia din răsputeri, împleticindu-se în timp ce se apropia şi apoi căzând în genunchi în faţa lor.

Apoi a început să-i crească piatră din mână. S-a arcuit în jurul lor, mai închisă la culoare decât rozita lui obişnuită. Deşi încă era roz, culoarea era ascunsă de umbre. A luat o înghiţitură zdravănă de apă din rucsac ca să-şi restabilească nivelul de lichid, apoi – la îndemnul lui – s-au ghemuit cu toţii cât au putut de mult şi au lăsat rozita să crească peste ei,

păstrând în faţă o mică deschizătură prin care să poată vedea ce se întâmplă în exterior.

De după colţ a apărut un grup de soldaţi care patrulau. Erau doar cinci, însă Marasi era încântată de adăpostul lor, în timp ce ei se opreau şi sporovăiau despre vizita lordului primar, după care s-au despărţit şi au luat-o în direcţii opuse. O patrulă s-a întors spre lift, trecând chiar pe lângă ascunzătoarea lor. Nici măcar nu s-au uitat în jos.

Totuşi, lui Marasi i-a bubuit inima în piept până când s-a lăsat liniştea în tunel, îndrăznind în cele din urmă să şoptească:

— Voi doi cu siguranţă sunteţi foarte descurcăreţi.

— Mulţumesc, *my lady,* a spus SufletBinar.

— Aceasta e doar o părticică din talentele pe care le au membrii Duhurilor-însângerate, a spus Rază-de-lună. Ai să fii uimită de câte îţi vom arăta.

— Dacă mă alătur vouă, a spus Marasi. De fapt, nu ştiu cine sunteţi, ce faceţi...

— Păi, e uşor de explicat, a spus SufletBinar. Avem trei principii generale.

— Protejăm Scadrialul, a intervenit Rază-de-lună, ridicându-se în timp ce carapacea de rozită începea să se dezintegreze.

— Dar niciunul dintre voi nu se trage de aici, a spus Marasi în şoaptă.

— Adevărat, a zis SufletBinar, dar ţara mea de baştină este neprimitoare, deocamdată, pentru cei de felul meu. M-am alăturat Lordului Kelsier ca să am ocazia de a câştiga aliaţi şi resurse pentru eventuala mea luptă împotriva eterului întunecat. Iar gândul că această planetă va rămâne în siguranţă şi neîntinată este un ţel cumsecade.

— Dar tu? a întrebat-o Marasi pe Rază-de-lună. Nici tu nu te poţi întoarce acasă?

— Nu pot, a spus ea, dar nu-mi pasă prea mult de chestia asta. Eu stau cu ochii pe un duşman anume al Duhurilor-însângerate. Plus că-mi plac secretele.

Au continuat să înainteze, iar după ce au verificat după cotitură, să fie siguri că nu mai venea nimeni, Marasi i-a şoptit lui Rază-de-lună:

— Care sunt celelalte două principii?

— Ne împărtăşim unii altora ceea ce ştim, a spus Rază-de-lună. Nu avem secrete în echipă. Dacă-l întrebi pe Kelsier, până şi *el* o să-ţi zică ce are *el* de gând. Dar cu niciun chip n-ai voie, fără permisiunea lui, să împărtăşeşti secrete altora din afara organizaţiei.

— Iar ultimul?

— Avem încredere unii în alţii, a spus SufletBinar. Suntem o echipă. O familie. Dacă ni te alături, trebuie să juri solemn că n-ai să faci nimic împotriva altui Duh-însângerat. Între noi nu există conflicte. Nici trădări, subminări sau certuri pe resurse ori favoruri.

— Noi luăm foarte în serios chestia asta, Marasi, a spus Rază-de-lună. Şi felul în care te comporţi – atitudinea ta ca membră a unei echipe – e unul dintre motivele pentru care te-am căutat pe tine.

Şi nu pe Wax, a dat ea de înţeles. Şi-au continuat drumul, în timp ce Marasi medita asupra acelor principii. Pe ultimul l-a acceptat cu uşurinţă. Să nu acţioneze unul împotriva altuia? Să nu submineze misiunea şi obiectivele altui membru al grupului?

Părea minunat. În repetate rânduri se ciocnise de ambiţia vreunui alt comisar, care o împiedicase să rezolve problemele.

Dar celălalt principiu... Interdicţia de a împărtăşi informaţii cu cei din afara grupului? Chestia asta a simţit-o ca un nod în stomac. Era comisar al oraşului Elendel. Dacă se alătura Duhurilor-însângerate, ar fi fost ca şi când... ca şi când ar fi jurat credinţă unei alte ţări.

Dar secretele pe care le ştiau ei... lucrurile pe care le făceau... Se îndoia că, dacă se alătura Duhurilor-însângerate avea să mai fie *vreodată* nevoită să piardă vremea cu infractori mărunţi.

Dar cum se apropiau de o răscruce, şi-a luat, deocamdată, gândul de la povestea aceea. Culoarul din dreapta era cel mai bine luminat. Acolo, de-a lungul tunelului, fuseseră construite două structuri înguste şi lungi, câte una de fiecare parte. Cărarea mergea mai departe printre ele, de parcă ar fi fost nişte magazine pe o stradă.

Au aruncat o privire după colţ, în tunel, iar Marasi a observat că una dintre cele două clădiri era păzită de doi bărbaţi vânjoşi. Erau gărzile de corp ale lordului primar. Dar cei

doi nu erau atenţi – vorbeau cu cineva din interior. Ceea ce i-a oferit lui Marasi o ocazie.

A pornit-o înainte, pitindu-se după colţ, şi a traversat distanţa scurtă până la clădirea din dreapta. Ceilalţi doi i s-au alăturat chiar în clipa când bărbaţii, încheindu-şi discuţia, au închis uşa şi s-au instalat în posturile de gardă.

O fereastră din capătul îngust al clădirii, unde se ascunseseră Marasi şi ceilalţi, i-a dat ocazia să arunce o privire. Lordul primar era chiar acolo, în carne şi oase, într-o ţinută formală pentru cină, cu părul pe spate şi dat cu ceva unsuros – stătea la o masă. Patru persoane în halate albe de laborator se înghesuiau lângă masa lui Gave, iar unul i-a dat ceva de băut.

Marasi s-a încruntat, observând postura chircită a lui Gave. Părea... epuizat. Mult mai puţin impunător sau îngâmfat decât fusese la secţia de poliţie.

A clătinat din cap.

— Ce şanse-i daţi ăsteia, a întrebat el, cu vocea estompată din interior, dar perceptibilă, să facă bomba aia să zboare? De fapt, să salveze situaţia asta?

— Ăsta... nu-i domeniul meu, domnule, a spus unul dintre oamenii de ştiinţă. Eu nu sunt inginer.

— Nu pot să cred că s-a ajuns aici, a zis Gave, cu o voce ceva mai domoală. N-am crezut... când am acceptat... Ăia au ajuns?

— Aproape, a spus un alt om de ştiinţă.

— Câţi sunt? a întrebat Gave.

— O grămadă, a răspuns femeia. O armată de soldaţi cu pielea aurie şi ochii de un roşu-aprins. Domnule, e adevărat? Chiar sunt...

Gave a izbit cu pumnul în masă.

— *Eu* ar trebui să am controlul asupra situaţiei! Ea ar trebui să dea greş, iar *eu* ar trebui s-o înlocuiesc!

— O veţi face, domnule, a spus unul dintre oamenii de ştiinţă. Dacă nu reuşeşte să pună bomba în funcţiune, Autonomie o omoară.

— După care invadează tot Bazinul, *dar-ar rugina* în el de Bazin! a zis Gave, ducându-şi mâinile la faţă. Poate chiar lumea întreagă. La naiba... Nu aşa ar fi trebuit să decurgă totul...

Şi-a dat paharul peste cap şi s-a ridicat greoi în picioare.

Marasi a făcut un schimb de priviri cu ceilalţi. Ştiau că Autonomie plănuia un atac decisiv în cazul în care Telsin nu reuşea să demonstreze că era în stare să controleze Bazinul. Se părea că Gave primise sarcina de a facilita acel atac.

Lui i-ar conveni, a gândit ea, *să aibă cavernele astea pe post de buncăr în cazul în care ar izbucni un război distrugător la suprafaţă. Aşa s-ar explica şi prezenţa alimentelor.*

Şi o armată invadatoare? Şi-a adus aminte cât de uluit fusese Miles O-sută-de-vieţi când a mărturisit cu limbă de moarte despre „oamenii aurii şi roşii". Dar-ar rugina...

— Câţi soldaţi de-ai noştri mai avem în buncăr? a întrebat Entrone.

— Două contingente, a spus un om de ştiinţă care părea a fi şeful – o femeie solidă într-un halat alb.

— Şi binecuvântaţi-de-metal? a întrebat Entrone.

— Niciunul.

— Femeia asta, a spus Entrone, se străduieşte din răsputeri să mă lase fără oameni.

A început să se plimbe prin încăpere.

— Deşi sunt *obligat* să o susţin, ca nu cumva să devină realitate cel mai pesimist scenariu. Nu pot să cred c-am permis să se ajungă atât de departe. Avem nevoie de o prezenţă militară ca să-i împrejmuim pe soldaţii ăştia din altă lume.

— Putem face asta? a întrebat savanta.

— Nu ştiu, a răspuns el, ducându-şi mâna la cap. Nu vreau să fiu stăpân peste cenuşă. Dar-ar rugina... Planurile lui Edwarn au fost mereu cele mai bune. Ar fi trebuit să le propunem pe acelea, nu idioţenia aia de bombă a lui Telsin.

— Da, Excelenţă, a spus Halat-de-laborator. Apropo de planurile lui Edwarn, voiaţi să... continuăm testul?

El i-a făcut semn să o facă, iar Halat-de-laborator şi-a trimis cei doi asistenţi spre capătul îndepărtat al încăperii. Lui Marasi îi scăpase o uşă solidă încastrată în piatră – făcută din lemn masiv, cu încuietori zdravene pe exterior.

Asistenţii le-au descuiat şi, deschizând uşa, au scos la iveală un grup de vreo douăzeci de persoane ghemuite în întuneric. Purtau tot felul de haine – unele scumpe, altele simple, de lucru. Toate murdare şi mototolite. Cu pistoalele scoase, asistenţii au ales o femeie într-o rochie de seară sfâşiată, cu faţa mânjită de machiaj. Abia se opunea, părând prea

obosită ca să facă altceva decât să protesteze cu jumătate de gură.

Uşa a fost încuiată din nou, iar asistenţii au prins-o în chingi de o masă cu faţa în jos. Unul dintre ei a scos o ţepuşă argintie, lungă şi subţire. Pe Marasi au trecut-o fiorii, apoi i s-a făcut greaţă. Oare era...

Dar-ar Năruirea... Oare creau un allomant? Citise despre asta în cartea pe care i-o dăduse Moartea, dar nu-şi dorise niciodată să vadă aşa ceva pe viu.

Halat-de-laborator a scos un caiet.

— Credem că am reuşit să identificăm tehnica folosită de Edwarn, a spus ea. Într-adevăr, am perfecţionat-o. Procesul implică o ţepuşă foarte subţire şi, în mod ciudat, mentalitatea corespunzătoare.

— Mentalitatea? a întrebat el.

— Trebuie să ştii ce faci şi de ce, a explicat femeia. Ajută dacă şopteşti o Comandă în timp ce lucrezi, deşi noi am descoperit că nu este neapărat necesar. La fel de bine ajută şi dacă subiectul a suferit o traumă.

La un semn al ei din cap, asistenţii au înfipt ţepuşa lungă în pielea din partea superioară a spatelui femeii. De parc-ar fi cusut cu un ac de cincisprezece centimetri. Biata femeie gemea de durere, iar asistentul care se ocupa de procedură a mormăit ceva ca pentru sine, apoi i-a înfipt din nou, încet, acul în piele, de parc-ar fi făcut două găuri pentru un soi de piercing. Femeia a ţipat şi mai tare pe măsură ce procesul se apropia de sfârşit.

Imediat ce ţepuşa i-a ieşit din piele, din găuri a început să curgă sânge. Femeia a tăcut, iar asistentul a spălat ţepuşa însângerată şi i-a dat-o lui Halat-de-laborator, care a pus-o imediat într-o soluţie ataşată de un dispozitiv şi a început s-o cerceteze.

— Aproximativ cinci la sută învestită, i-a raportat ea lui Entrone. Şi după cum vedeţi, subiectul este încă în viaţă. Practic, i-am extras o bucăţică din suflet şi am depozitat-o în metal.

Stai puţin...

Au reuşit să facă o ţepuşă fără să omoare femeia?

Se presupunea că era imposibil. Era adevărat că Marasi nu studiase în detaliu cartea Morţii, cum o făcuse Wax, dar

era destul de sigură că hemalurgia se solda mereu cu moartea subiectului.

— Aşadar? a întrebat Entrone. Nu ştiu dacă aţi observat, dar mie nu-mi prea pasă dacă oamenii ăştia trăiesc sau mor. N-are niciun rost să creăm ţepuşe fără să-i omorâm. Avem nevoie de un număr imens de născuţi-din-metal. *Asta* o s-o impresioneze pe Autonomie. *Asta* o să-i demonstreze că această planetă este o resursă, nu ceva demn de ars.

— Ah, Excelenţă, a spus Halat-de-laborator, femeia asta nu e Născută-din-metal. Am învestit o ţepuşă – un pic din ea, ce-i drept – folosind un *om obişnuit.* Toţi oamenii sunt învestiţi cu Năruire şi Dăinuire prin propria natură – şi avem puţin mai multă Dăinuire, binecuvântată de Cioburile pe care le-am primit când am fost creaţi. Din alea scoatem câte puţin. Procentajul obţinut depinde de persoană. Noi credem că, genetic vorbind, depinde de măsura în care persoana respectivă e născută-din-metal. Dar nu au nevoie de suplimentul ăsta dacă nu s-au manifestat puterile în ei. Sunt resturi. Le tăiem pur şi simplu şi le folosim în ţepuşe. Pentru o învestitură completă e nevoie de douăzeci-treizeci de oameni.

— Dar puteţi să faceţi *allomanţi* din ţepuşele alea? Ăsta-i întrebarea esenţială, a spus Entrone.

Savanta le-a aruncat o privire celorlalţi.

— Domnule, acesta e un rezultat extraordinar. Un mare pas înainte...

— Poţi să-mi faci allomanţi? a întrebat el. Astăzi. Acum. Ca să-i arăt lui Autonomie.

— Nu, a recunoscut Halat-de-laborator. Credem că e nevoie de o codificare în aşa fel încât să obţinem o anumită binecuvântare a Artelor Metalice. Lucrăm la asta. Am reuşit să le dăm câtorva o putere pe o durată scurtă de timp cu ajutorul acestor ţepuşe, dar efectul trece repede.

— La naiba... a mormăit Entrone. Asta înseamnă că proiectul lui Edwarn privitor la Comunitate e încă folositor.

A încrucişat braţele la piept, afişând din nou o mină obosită.

— Dar nu avem ce-i arăta lui Autonomie în momentul de faţă. Voi fi nevoit să accept. Va trebui să-i las armata să treacă pe aici. Cheamă-i la caverne pe toţi cei care ne-au rămas credincioşi – şi care nu lucrează direct pentru Telsin.

— Dar... a început Halat-de-laborator.

— Aşteptăm, a spus el, ca Telsin să-şi iniţieze planul. Îi oferim orice oportunitate. Iar apoi... dacă nu funcţionează...

— Supravieţuim, a zis Halat-de-laborator.

— Supravieţuim, a repetat el dând din cap ca pentru sine. Eu mă duc în Comunitate să văd verticalitatea. Şi, făcând un semn spre celula din spatele încăperii, a continuat: Ăştia au văzut şi-au auzit prea multe. Reprezintă un risc. Executaţi-i!

— Desigur, Excelenţă, a spus Halat-de-laborator.

Entrone a plecat, lăsându-i pe cei doi paznici înăuntru, dar luându-i cu el pe cei din tunel. A trântit uşa, făcând să se cutremure clădirea şubredă. Din fericire, odată ajuns afară, s-a întors şi a intrat mai adânc în complex, în loc să treacă pe lângă Marasi şi echipa ei.

— Aduceţi-mi nişte gloanţe cu gaz invel, le-a spus Halat-de-laborator asistenţilor din încăpere. Astfel, prizonierii vor muri repede, fără să sufere. Fion, spune-le celor care ne-au rămas credincioşi să se retragă în caverne. Să-şi aducă familiile cu ei, dar nimic altceva. Ordin cu prioritate de gradul întâi. E serioasă treaba.

Unul dintre asistenţi a rupt-o la fugă, pătrunzând şi el mai adânc în complex. Ceilalţi au început să scotocească prin dulapurile din lateralul camerei. Marasi şi cei doi membri ai Duhurilor-însângerate s-au ghemuit în umbră, vorbind în şoaptă.

— Trebuie neapărat să-i ducem aceste informaţii lui Kelsier, a spus Rază-de-lună. O nouă metodă de a fabrica ţepuşe ar putea schimba totul.

— Tot brutal e, a răspuns Marasi în şoaptă. Să furi o bucată din sufletul cuiva? E mai bine decât să-l omori, dar mă îndoiesc că e ceva ce putem folosi cu conştiinţa curată.

— Nu înţelegi, a spus Rază-de-lună. Dacă-s măcar *aproape* să facă născuţi-din-metal prin puterea pură a sufletelor – dacă au făcut teste, oricât de izolate, din care să fi ieşit vreun allomant... Marasi, calea asta ar putea duce la crearea de ţepuşe folosind învestitură *pură* în loc de suflete.

Şi a bătut în rucsac, indicând borcanele strălucitoare din interior.

Dar-ar rugina... Abilitatea de a crea ţepuşe în mod mecanic? Până şi procesul malwishienilor de a crea medalioane necesita născuţi-din-metal. Dacă era adevărat ce sugera Rază-de-lună, atunci *totul* s-ar putea schimba.

— Deocamdată, a spus SufletBinar, Silajana ne reaminteşte că planeta însăşi e în pericol. Dacă invazia are loc, n-are niciun rost să-i ducem informaţii Lordului Kelsier. Trebuie neapărat să ne ţinem după Entrone şi să vedem dacă îi putem încurca planurile lui Autonomie.

Marasi s-a uitat după colţ, scrutând întunecimea tunelului. Se puteau furişa pe acolo. Dar oamenii din încăperea aia urmau să fie executaţi...

— Trebuie să-i ajutăm pe prizonieri, a spus Marasi.

— Câteva vieţi nu-nseamnă nimic în clipa asta, a zis Rază-de-lună. Trebuie să mergem mai departe. Aşa facem noi.

— Eu nu fac aşa, a spus Marasi. Eu sunt om al legii. Nu pot să las să fie ucis un grup de oameni. În plus, ăla a zis că au auzit prea multe. Înseamnă că ştiu ceva ce ne poate fi de folos.

Rază-de-lună şi SufletBinar s-au uitat unul la altul.

— Eu mă duc să-i ajut, a spus Marasi. Sunt doar doi paznici. Ar trebui să-i putem opri cu uşurinţă.

— Dacă se întâmplă ceva, a zis Rază-de-lună, cei de jos vor intra în alertă. Un foc de armă...

Marasi a ezitat, cântărind riscurile. Recunoştea că ar putea fi o prostie, dar nu intrase în poliţie ca să lase să fie ucişi oameni.

— E un risc pe care mi-i asum, a spus ea ridicându-se în picioare. Sunteţi cu mine sau fac asta de una singură?

Ceilalţi doi s-au ridicat la rândul lor în picioare.

— Atunci haideţi s-o facem repede, a spus Rază-de-lună.

48

Steris auzise că, în caz de incendiu, şobolanii erau de obicei primele creaturi care părăseau locul. Simţeau mirosul de fum înainte ca flăcările să scape de sub control – aşa că, uneori, dacă vedeai şobolani fugind, putea fi un semn că urma să izbucnească un incendiu.

Asta făcea în clipa aceea – îşi punea ordine în gânduri şi îi asculta pe ceilalţi senatori pregătindu-şi scăparea. Steris o urmărea pe Lady Gardre, femeia despre care era aproape sigură că era membră Set. Câtă vreme Gardre rămânea în oraş, aveau timp la dispoziţie.

Dar cum minutele deveneau tot mai lungi aşteptând ca TenSoon să se întoarcă cu Brăţările, a început să se îndoiască. Poate nu era Gardre. Poate că vreunul dintre asistenţi era adevăratul agent şi fugise deja. Poate că Set nu avea pe nimeni în cercul celor apropiaţi guvernului. Poate că...

Un asistent s-a năpustit în încăpere şi s-a îndreptat spre Lady Gardre, şoptindu-i ceva la ureche.

— Ah, a făcut Gardre. Va trebui să rezolv problema asta.

S-a ridicat în picioare, aranjându-şi sacoul.

— Mă întorc imediat.

Steris ştia că nu avea să se mai întoarcă. Plecarea ei însemna că oraşul era în pericol iminent. La ieşire a trecut pe lângă TenSoon, care le-a atras atenţia celorlalţi. Ei nu observaseră.

— Şi acum, a spus Adawathwyn, ocolind cu paşi mari masa ca să ajungă la TenSoon, să vedem cum funcţionează astea. Dă-mi Brăţările. Lasă-mă să merg pe Calea lui Armonie şi să salvez oraşul! Sunt născută-din-metal, Arzătoare a minţii. Orice bombă ar fi lansată încoace, o pot împinge cu forţa unei

întregi planete! Sau pot să zbor spre Bilming şi să-i lovesc cu dreaptă mânie pe nenorociţii ăştia!

Ambasadorul Daal a făcut un pas în faţă, cu chipul acoperit de mască.

— Trebuie să fie o negociere. Ne-aţi promis că nu vor fi folosite.

— Sunt sigură că ne înţelegeţi nevoia, domnule ambasador, a spus Steris. Doar nu vă aşteptaţi să *murim* pur şi simplu dacă astfel ne putem salva?

— Sunt sigur că voi, nordiştii, înţelegeţi sensul cuvântului „promisiune", a spus el privind-o prin orificiile măştii. Am autoritatea necesară pentru a negocia restituirea lor.

S-a aplecat în faţă, punându-şi mâinile pe masă şi privind ţintă spre guvernator – care a dat înapoi, cu ochii măriţi.

— Dacă le folosiţi, a continuat Daal, atunci emit pretenţia ca Brăţările să ne fie restituite după aceea, ca să le folosim la următorul dezastru, ales de *noi.* Un compromis, da? Dacă doriţi să evitaţi războiul, dar şi să folosiţi Brăţările, aceasta este *unica* soluţie. Dumneavoastră aveţi această şansă. La fel o vom avea şi noi. Ne-am înţeles?

Ochii tuturor celor din încăpere s-au îndreptat spre TenSoon. Kandra validaseră tratatul şi deveniseră păstrători ai relicvei. Se părea că toţi ceilalţi aveau impresia că el putea fi de acord, iar Steris presupunea că el era omul cel mai apropiat de un mediator pe care-l aveau.

— Armonie este îngrijorat, a spus TenSoon, dar noi nu stăm deloc bine cu timpul. Deci voi fi de acord cu asta dacă şi oamenii sunt de acord. Bazinul poate folosi Brăţările acum. Dar ele vor fi înapoiate malwishienilor.

— Daţi-i bătaie! a spus guvernatorul. Dacă astfel putem salva oraşul... sunt de acord.

Nu era cel mai potrivit context pentru o negociere, iar Steris se întreba în ce fel erau manipulaţi. Probabil că Daal vedea situaţia respectivă drept ocazia perfectă pentru a obţine ceea ce îşi dorea. Cu toate acestea, ea tot nu înţelegea de ce TenSoon crezuse că planul acela avea să funcţioneze. Da, Brăţările transformau pe oricine într-un născut-din-metal puternic, dar Daal se purta de parcă ar fi fost în stare să câştige războaie fără ajutorul nimănui – iar TenSoon avea o expresie pierdută. A privit-o drept în ochi.

— Ce-i? a întrebat ea.

— Noi credem, a şoptit el, că există o cale de a transporta obiecte de mari dimensiuni folosind o combinaţie de puteri ale celor născuţi-din-metal. E un lucru pe care nici măcar Armonie nu-l înţelege încă. Dar mă întreb dacă n-ar putea cineva care... simte puterile transcendente ale Brăţărilor... să rezolve problema.

Fascinant. Steris a notat tot.

TenSoon a deschis cutia ca să arate Brăţările – aveau forma unui vârf de suliţă mare, făcut din mai multe benzi create din diverse metale. Guvernatorul i-a făcut semn din cap lui Adawathwyn să le ia. Aceasta a întins mâna şi le-a atins, cu ochii verzi lucind. Le-a ridicat, le-a ţinut o clipă în mână, apoi s-a încruntat.

— Cum... Cum le activez? a întrebat ea.

— Wax a reuşit în mod firesc, a spus Steris, îndreptându-se spre ea.

A împuns ezitant Brăţările, fără să simtă nimic.

Le-au trecut din mână în mână, lăsând pe toată lumea să le încerce. În cele din urmă, TenSoon le-a luat, îngândurat şi încruntat. A urmat groaza.

— Sunt... *secătuite,* a şoptit el. Ceva s-a întâmplat... Cum...?

Fără energia lor, Brăţările Doliului erau practic doar nişte artefacte istorice cu greutate. Precum braţul sfărâmat al unei statui.

Guvernatorul a scos un geamăt de disperare şi s-a lăsat pe spate în scaun, strângând din ochi. Salvarea lor tocmai zburase pe aripi de fluture. Steris nu avea cum să nu se întrebe ce anume îi scăpa. Nu se aşteptase niciodată la aşa ceva. Brăţările puteau fi secătuite? De către cine? Şi cum?

Daal a făcut un pas în faţă şi le-a atins cu un deget.

— Aşa este, a bombănit el. Ce-aţi făcut? Le-aţi folosit pe ascuns?

— Poftim? a reacţionat Adawathwyn. Nu! Nu le-am mai văzut de ani întregi, încă de la tratat!

Daal a luat Brăţările într-o mână.

— Am să le înapoiez poporului meu.

— Staţi puţin, a spus Steris, ridicându-se în picioare. Nu aşa ne-a fost înţelegerea.

— Nu? a întrebat el. Aţi avut şansa de a le folosi. Din întâmplare, nu vă folosesc la nimic. Acum trebuie să avem şi noi şansa noastră. Mă întreb dacă nu cumva *credinţa* le face să funcţioneze, nu? Sau poate că am dreptate şi voi chiar le-aţi folosit. Învăţaţii noştri îşi vor da seama dacă încercaţi să ne daţi vreun fals.

Steris s-a uitat la el şi a avut senzaţia că era... un discurs pregătit dinainte? Da. Ea îşi pregătea cuvintele chiar şi în cazul conversaţiilor de zi cu zi. Atitudinea lui părea studiată, repetată. Dar, cu siguranţă, se înşela. Nu avea cum să se fi *pregătit* pentru asta, nu?

Doar dacă nu cumva ştia că Brăţările puteau fi secătuite de energie. Dacă nu cumva venise în Elendel în căutarea unei crize care să-l determine să ceară Brăţările, ca să încerce să ajungă la o înţelegere. Apoi...

— Nu ştiu dacă pot să permit aşa ceva, a spus guvernatorul.

— Nu ştiu dacă noi putem să interzicem aşa ceva, a mârâit TenSoon drept răspuns. Voi aţi fost de acord.

— Ah, a făcut Daal. Poate că ai voştri Nemuritori-fără-chip chiar pot fi imparţiali. Curios. N-aş fi crezut aşa ceva.

Daal a luat cutia Brăţărilor de la TenSoon, care a mârâit încet şi ameninţător – dar i-a dat drumul.

Steris privea scena cu o senzaţie ciudată de detaşare. Era... părea un tertip al malwishienilor, complet *separat* de situaţia tensionată din Bilming. Ceea ce însemna că era o problemă pentru alte vremuri, când nu erau ameninţaţi să fie raşi de pe faţa planetei. Brăţările nu erau soluţia, momentan. Dar exista un secret pe care voia să-l scoată la iveală.

Ambasadorul s-a îndreptat spre uşă, dar s-a oprit acolo, cu Brăţările la subsuoară.

— V-am promis liberă trecere, domnule guvernator. Dacă oraşul *chiar* este sortit pieirii, aşa cum credeţi cu toţii, atunci... dacă doriţi, oricare dintre dumneavoastră mi se poate alătura acum. Vă voi lăsa într-un loc mai sigur.

— Eu plec, a spus Adawathwyn imediat, înşfăcându-şi lucrurile de pe masă.

— Poate... a început guvernatorul, poate ne înşelăm. Poate că avem o impresie greşită despre această primejdie...

— Vă plac pariurile, domnule guvernator? a întrebat Reddi. Pentru că mie da. Şi am învăţat să nu pariez niciodată

împotriva unui anumit om. Dacă Dawnshot spune că avem o bombă aţintită asupra noastră, atunci înseamnă că aşa este.

— Trebuie neapărat să evacuăm oraşul, a intervenit Steris lovind cu degetul în caietele ei. Am aici planurile de evacuare. Planuri complete de urgenţă la nivelul întregului oraş, pentru diverse categorii de dezastre. Aveam ceva timp liber în urmă cu câteva veri şi mă plictiseam.

— Şi aşa te distrezi tu? a întrebat Reddi.

— Păi, cu taxele pentru casă rezolvasem deja pentru anul următor, a spus Steris. Uitaţi aici. Planul ăsta se potriveşte cel mai bine pentru situaţia de faţă. Evacuează cei mai mulţi oameni din oraş, în cel mai scurt timp. Cu cât avem mai mult timp la dispoziţie, cu atât vom salva mai mulţi. E una dintre cele mai eficiente creaţii ale mele. Şi, ridicând privirea spre guvernator: Vă rog. Nu putem pleca. Trebuie neapărat să apărăm oraşul.

— Aveţi de gând să veniţi sau nu? s-a răstit Daal din uşă.

Poate că-şi dorea onoarea – şi avantajul politic – de a-l salva pe guvernator.

Guvernatorul Varlance a aruncat o privire spre Steris. Apoi spre Adawathwyn – căreia-i sclipeau veşmintele în timp ce ieşea pe uşă. Ceilalţi senatori s-au grăbit s-o urmeze.

— Dumneavoastră, i-a spus Steris guvernatorului, încet, sunteţi conducătorul acestui oraş. Al întregii naţiuni. Aţi fost ales de oameni pentru a-i reprezenta. Am nevoie de autoritatea dumneavoastră pentru a salva cât mai mulţi oameni cu putinţă. O să aveţi timp să fugiţi mai târziu. Deocamdată, ajutaţi-mă să salvez oraşul ăsta.

— Dumneavoastră... chiar aveţi un plan? a întrebat guvernatorul ştergându-şi fruntea. Un plan de evacuare?

— Da. Putem face asta, Varlance.

El a aprobat din cap. Repede, sfios, îngrozit.

— Vreau să încerc. De unde începem?

49

În canionul ăla nu aveau unde să se adăpostească, aşa că Wayne a fost nevoit să facă o mişcare deşteaptă: s-a transformat el însuşi în adăpost.

S-a băgat în faţa lui Wax, care se ferea pitindu-se în spate, după colţ. Prea lent, dar din fericire următoarele gloanţe inamice l-au lovit pe Wayne, făcându-l să icnească. Dureau *foarte* tare. Probabil că asta era şi ideea; dar unele răni erau atât de mari, încât corpul o lua razna şi hotăra să nu simtă durerea, cel puţin la început. De parcă ar fi spus: „Uau... va fi *nasol!* Mai bine trage adânc aer în piept".

Dar gloanţele nu-i provocau o stare de şoc sau ceva de genul ăsta. Dureau, atâta tot. Dureau ca ochii Morţii.

Totuşi, îl ferea pe Wax de gloanţe. Împreună, el şi Wayne s-au furişat după cotul tunelului, pentru a scăpa din raza vizuală a inamicilor. Cei doi au aşteptat acolo, Wax cu pistoalele scoase, gata să tragă. Erau la vreo treizeci de metri de locul în care dăduseră peste prostovanii ăia clonaţi, care le blocau accesul în tunel.

Wayne şi-a rotit umărul în timp ce rănile produse de gloanţe i se vindecau, golindu-i ceva mai mult metalminţile. Îşi consuma destul de repede rezervele în perioada aceea. Din fericire, nu avusese mare nevoie de vindecare în ultimele misiuni alături de Marasi. Misiunile ei nu implicau *de obicei* aruncarea lui Wayne pe fereastră de parcă ar fi fost un amărât de pisoi.

— Hei! a strigat falsul Wayne de undeva din tunel. N-avem cum să vă împuşcăm dacă vă tot ascundeţi! Aşa încât, prieteni, ia ieşiţi ca să vă putem omorî!

Era de-a dreptul *îngrozitor.* Se forţa prea tare – ăla numai accent din Ţinuturile Necruţătoare nu era. Era un accent urban din grupurile restrânse din Ţinuturile Necruţătoare, amestecat cu un accent de actor din pătura de sus a societăţii – probabil aşa o învăţase specialistul în dialecte. Accentul pe care-l folosea era ridicol – nu aducea nici pe departe cu accentul său natural; se auzea de parcă ar fi zgâriat cineva o tablă cu nişte piroane vechi şi ruginite.

— Ce mama naibii se întâmplă cu ăştia doi? a şoptit Wayne.

— Bănuiesc, a spus Wax, că cei din Set şi-au dat seama că trebuie neapărat să se confrunte cu noi, având în vedere că le-am nenorocit toate planurile acum câţiva ani. Aşa c-au băgat ţepuşe în unii ca să le dea puteri ca ale noastre şi i-au antrenat să se lupte cu noi.

— Aia nu numai că încearcă să se lupte cu mine, a zis Wayne. Vrea *să fie* eu. La fel păţeşti şi cu al tău?

— Nu. În afară de costum, pare a fi doar un monedăzvârlitor priceput, cu câteva ţepuşe-n plus. Fii atent la el, Wayne! Ăsta-i în stare să-şi ardă tot oţelul dintr-un singur foc cumplit şi să-şi supraîncarce împingerea până la niveluri extreme. Dar te şi poate secătui de puteri dacă pune mâna pe tine.

— Cât vreme are metale, a zis Wayne.

— Cei din Set au resurse ca lumea, a spus Wax. Fac pariu cu tine că are mai mult crom decât ai tu aliaj fuzibil.

— Mai vedem noi.

Wayne a mijit ochii, aruncând o privire după colţ.

— Aia care mă imită e de-a dreptul penibilă. Nici pe departe nu-s eu atât de enervant.

Calm, Wax şi-a încărcat pistolul cu câteva gloanţe.

— Hei! a zis Wayne. Să nu care cumva să zici ceva!

— N-am zis nimic.

A dezarmat revolverul cu un pocnet.

— Din păcate, orice întârziere e în avantajul lor. Ceea ce înseamnă că vom fi obligaţi să trecem în ofensivă.

— Prietene, aici e mare înghesuială, a zis Wayne. Nu-s condiţii prea bune pentru împingeri-în-oţel. E uşor să rămâi blocat în încetineală câtă vreme îşi fac ăştia planuri cum să ne prindă.

— Vezi dacă reuşeşti să ne prinzi laolaltă într-o bulă de viteză, a spus Wax. Da, e mare înghesuială aici – dar la fel e şi pentru ei.

— Şi ei îşi pot face o bulă, prietene, a zis Wayne. Chiar şi-n a noastră. Dar nu cred că reuşesc ăştia una ca a mea. Deci ar trebui să ne descurcăm dacă rămânem aproape în ea.

— Exact, a spus Wax. Dacă niciunul dintre noi nu se poate baza pe bulele de viteză sau pe zborul cu împingerile-în-oţel, atunci poate reuşim să le dăm peste cap abilităţile împrumutate cu pregătirea noastră. Putem încerca să-l aruncăm pe împingătorul-în-oţel în afara bulei, să-l facem să încremenească. Doar să nu-l laşi să te atingă, că-ţi poate fura puterile.

Wayne a considerat că era un plan destul de bun. A scotocit prin buzunar după punga căptuşită cu aluminiu pe care i-o dăduseră contabilii lui şi a scos câteva mărgele de aliaj fuzibil. Avea mărgele, ca să fie uşor de înghiţit.

Le-a dat pe gât. Wax a aprobat din cap, iar Wayne a făcut o bulă de viteză cât a putut el de mare. Au trecut prin ea, au ieşit pe partea cealaltă şi au luat-o la goană prin tunel. Era o conductă mare din beton, cu diametrul de vreo trei metri, poate chiar mai mult, având pe fund o porţiune de treizeci-şaizeci de centimetri plină de mâzgă parţial uscată, deoarece nu mai plouase în ultima vreme.

Gemenii malefici au avut ocazia să facă planuri în bula de viteză, în timp ce Wayne şi Wax se puneau în mişcare. Dar nu puteau face *prea* multe lucruri în interiorul unei bule. Puteau doar să se poziţioneze ca lumea pentru momentul când bula avea să se sfârşească. Aşa încât, în clipa când Wayne a văzut mişcare în faţă, s-a lăsat în jos şi s-a rostogolit prin noroi. La fel a făcut şi Wax.

Gloanţele le-au vâjâit pe deasupra capetelor. Wayne a traversat în fugă ultimii câţiva metri ca să se apropie de ei, apoi a aruncat o bulă de viteză mare – cu un diametru de vreo cinci metri – care să-i cuprindă pe toţi patru. Cu bastoanele de luptă scoase, s-a repezit drept la versiunea lui malefică şi, simulând o lovitură, s-a ferit la dreapta, după care, cu bastonul din stânga, i-a aplicat femeii o lovitură în cap. Ea a reuşit cu greu să pareze, încercând apoi, cu o manevră clasică, să-i tragă un baston peste degete.

Wayne a împins-o şi s-a repezit din nou la ea, iar următoarea serie de atacuri a răsunat ca o bătaie de tobă – baston în baston. A reuşit s-o lovească, dar ea abia a tresărit, în timp ce metalminţile o vindecau. I-a întors lovitura, iar el a încasat-o fără să se audă decât un icnet uşor. Deşi coastele i-au trosnit, i s-au vindecat imediat.

— Hei! a făcut ea, imitându-i în mod exagerat accentul, cum făcea de obicei. Vezi că trişezi!

— Tu nu eşti eu, a mârâit Wayne. Să nu ai pretenţia asta!

Ea a rânjit şi a alunecat în noroi cu o mişcare într-adevăr ageră, trecând de el şi ferindu-se de următoarea lui lovitură – toate acestea în timp ce-l lovea suficient de puternic peste braţ încât să-i rupă osul. El a făcut o grimasă şi şi-a întors mâna într-o parte ca să-şi pună osul la loc, în timp ce muşchii îl trăgeau, repoziţionându-l.

Wayne i-a parat următorul atac cu un singur braţ, în timp ce braţul celălalt i se vindeca, lăsând-o să-l forţeze să bată în retragere. În clipa aceea, Wax s-a aruncat între ei şi s-a izbit icnind de peretele tunelului. A aruncat un pumn de gloanţe în aer şi s-a ferit – păcălindu-l pe falsul Wax să se împingă în ele, şi nu în el. Wax a alunecat apoi pe pământ descărcându-şi armele înspre monedăzvârlitor.

Wayne şi falsul Wayne au urmărit întreaga scenă cu o şovăială înmărmurită, după care Wayne şi-a ridicat al doilea baston din noroi. Cei doi s-au încăierat iarăşi, schimbând alte câteva lovituri.

— Ce aiurea-i să fac treaba asta când sunt treaz, a zis falsul Wayne. Poate-ar trebui să tragem o duşcă şi abia apoi să trecem la treabă, când gândim cum trebuie!

— Neee... a făcut Wayne. Eu beau doar cu nenorociţi, mincinoşi şi proşti. Dar când e vorba de unul ca mine, trag linie.

— Atunci înseamnă că mă descurc bine? a întrebat ea în timp ce-şi blocau bastoanele, apropiindu-se unul de celălalt. Sunt tu?

— Eşti ceva mult, mult mai nasol, a bombănit el. Eşti cineva care vrea să fie ca mine!

— Ha! a făcut ea împingându-l într-o parte şi izbindu-l de marginea bulei de viteză care fremăta. Aceasta nu s-a clintit. Au rămas pe loc, deci nu avea să cadă decât dacă-i dădea el drumul sau era împins în afara ei.

Şi-a scuturat braţele. La naiba, că puternică mai era! Părea o forţă naturală obţinută prin antrenament, ceea ce el nu avusese timp să facă. S-a năpustit asupra lui şi l-a placat, făcându-l să icnească în momentul când s-a lipit de el.

— Sper că bătrânul Dumad e bine, a spus ea, făcând un semn din cap spre tovarăşul ei. I-am şterpelit niscaiva fiole de metal fără să-i zic.

— Eu nu fur, a bombănit Wayne.

— Scuze! Le-am împrumutat.

— Nici nu împrumut! Iar accentul tău trece de la străzile din Ţinuturile Necruţătoare la găştile de stradă din sudul Elendelului! Of! E *îngrozitor!*

— Mă amuză că îţi faci mai multe griji că te imit prost decât că încerc să te omor! a zis ea, băgându-se de-a dreptul în faţa lui.

L-a înjunghiat în piept cu un cuţit din sticlă – nici măcar n-a văzut când a lăsat bastoanele din mână.

— E atât de tipic pentru *tine,* Wayne!

— Nu mă cunoşti tu pe mine, a mârâit Wayne, şi a reuşit să-i aplice o lovitură în picior, făcând-o să alunece. Ea a slăbit strânsoarea, ceea ce i-a permis să se elibereze şi s-o ocolească, deşi cuţitul îi spinteca pieptul.

Dar-ar rugina... Putea să se vindece folosind rezerva de sănătate din apărătoare – pe care în perioada aceea o ţinea înfiptă în carnea coapsei. Dar îşi făcea griji în legătură cu cantitatea din rezerve pe care-l obliga s-o folosească. Probabil că aia era şi ideea.

— Măi, Wayne, a spus ea întorcându-se spre el, eu *chiar* te cunosc. Te-am studiat ani la rând. Wayne, şmecherie-cu-pălărie! Mereu cu poantele la el. Apucă tot ce găseşte, fuge după gagici. Îşi trăieşte viaţa fără consecinţe! Doar distracţie şi băutură!

— Da? a bombănit el. Şi durerea?

— Ei, a făcut ea ridicând din umeri. Te obişnuieşti să fii aruncat în aer, nu?

— Nu durerea aia, a şoptit el.

S-au întâlnit din nou, dar la luptă era pur şi simplu mai bună decât el. Wayne se descurca bine cu bastoanele. Dar începuse să-şi trăiască viaţa. Şi trăindu-şi viaţa, o lăsase mai moale cu antrenamentele – molfăia gumă în spatele blocului

în loc să lucreze seara. Alături de Marasi nu petrecuse niciodată atât timp încasând-o la căpăţână.

Dar creatura aia se antrenase la greu. Se concentrase întru totul asupra acelei zile, a acelei întâlniri, a acelei *lupte.* El nu se încăiera cu vreun golan de pe stradă sau cu vreun născut-din-metal talentat din Set. Se confrunta cu o asasină proiectată *anume* să-l omoare pe el.

Era mai puternică decât el. Mai rapidă decât el. Mai tânără decât el. Mai pricepută la lupta cu bastoanele. El era mai stăpân pe puterile lui. Era sigur de asta. Dar în acel spaţiu înghesuit lucrul acesta nu mai conta. Şi în timp ce făcea schimb de lovituri cu ea şi-şi dădea silinţa să se vindece, el... Ei bine, a încasat mai multe lovituri decât a dat. Dar-ar rugina... oare aşa se simţea şi Wax, acum că începeau să treacă anii şi peste el?

S-a rostogolit în lateral, prin mâzga de pe fundul tubului uriaş în care se aflau. Ajuns astfel în celălalt capăt al bulei de viteză, a ieşit pe jumătate din ea – din fericire însă, câtă vreme o atingeai, aveai parte de puterile ei.

O mişcare din locul în care Wax lupta l-a făcut pe Wayne să se ferească. Wax însuşi a trecut în zbor pe lângă el şi a ieşit complet din bula de viteză. La naiba... Asta aveau de gând să-i facă celuilalt individ.

Wax a încremenit pe loc, atârnând în aer cu o grimasă întipărită pe faţă, cu arma atârnându-i între degete în faţa lui, cu franjurile pelerinei fluturându-i în jur.

Hopa, s-a gândit Wayne.

Un pumn de monede l-a izbit în clipa următoare.

— Hai, mă, Dumad! a zis falsul Wayne, întorcându-se. Îmi strici distracţia. *Eu* ar trebui să-i fac ăstuia de petrecanie.

— Eşti ineficientă, Getruda, a spus Dumad. Tu te joci cu el. N-ai altceva de făcut decât să-l loveşti de mai multe ori, până rămâne lat.

Şi a subliniat ideea aruncându-i încă un pumn de monede în faţă lui Wayne, doborându-i la pământ.

Dar-ar rugina... Era nasol. Wayne s-a vindecat, dar a făcut-o încet – puterea de vindecare îi slăbise periculos de mult. Prin urmare, trebuia să şi-o economisească.

— Hei, mortăciune, a zis el mormăind. Pun pariu pe cincizeci de cartuşe că ies viu din lupta asta.

Era un moment potrivit pentru un pariu. Pentru că, într-o situaţie de genul ăsta, Wayne trebuia să încerce o mişcare cu adevărat disperată.

Adevărul.

S-a ridicat în picioare, împleticindu-se, apoi şi-a lipit spinarea de peretele rotunjit al tunelului.

— Crezi că mă cunoşti? a şoptit Wayne. Crezi că ştii prin câte am trecut?

Dumad s-a uitat la el, apoi a *împins.* Şi, dar-ar rugina, ăsta era atât de puternic, încât putea să afecteze metalele din *interiorul* corpului lui Wayne. Era o nebunie să treci prin aşa ceva – Wayne a fost aruncat în spate de monedele înfipte în el. Dar-ar Rugina şi Năruirea... era o putere despre care se spunea că ar fi avut-o Războinicul în Ascensiune.

Ăştia *chiar* trişau. Nu era de mirare că Wax pierduse lupta. Nu era de mirare că Wayne o pierduse practic pe a lui – partea cu duelul, cel puţin. Dar dacă putea să le distragă atenţia...

A icnit când a fost împins. Apoi a făcut un pas înainte, simţind monedele cum îl sfâşiau pe dinăuntru. A mai făcut un pas în faţă, opintindu-se împotriva împingerii.

Falsul Wayne a ezitat, lăsând bastoanele jos. El a privit-o în ochi.

Apoi a zâmbit larg.

— N-ai cum să-mi faci mie vreun rău, a şoptit el, schimbându-şi accentul. Nimic nu mă poate răni mai mult decât m-a rănit deja viaţa. N-ai cum să mă omori. Sunt deja mort. De ani întregi sunt mort, surioară.

Şi a mai făcut un pas în faţă. Cei mai mulţi nu observau schimbarea de accent. Micile ondulaţii de ton ale cuvintelor. Dar oamenii te judecau din cauza lor. Creierele lor asociau accentele cu înţelesurile.

Părând tulburat, Dumad s-a încruntat, apoi a ridicat mâna şi a împins mai tare. Wayne a alunecat în noroi, iar monedele l-au sfâşiat şi mai aprig. Apoi a mai făcut un pas, schimbându-şi şi mai mult accentul. Şi-a luat faţa cea mai entuziastă, cu ochii mari. Şi-a preschimbat vocea într-una nefirească. Îngrozitoare. Parcă desprinsă dintr-un coşmar. Potrivită cu accentul acelui fals Wayne, dar îngrozitoare. Precum accentul pe care-l auzea la părinţi şi rude. Doar că era pocit.

Wayne nu avea nevoie de pălărie pentru ăsta.

— E uşor să faceţi ceea ce faceţi, căci vouă puţin vă pasă! a mârâit Wayne către cei doi, căscând ochii şi mai mari. Câtă vreme vă puteţi preface. Dar durerea aia adevărată apare când îţi dai seama ce eşti. Ce ai făcut. Când te trezeşti în fiecare dimineaţă şi ştii că nu eşti bun de nimic. *Aia-i* durere. Restul? Ce-mi faceţi voi? Păi, asta nu-i decât o mică distracţie.

— Eşti... a început Dumad, dar s-a oprit când l-a văzut pe Wayne afişând un zâmbet larg.

— Mulţumesc, a zis Wayne, că l-ai aruncat pe Wax de-aici. Aşa vă am şi eu câteva clipe doar pentru mine.

În cele din urmă, monedele i-au ieşit lui Wayne prin spinare, determinându-i să se arunce în faţă cu o mişcare bruscă. S-a aruncat la pământ. Pentru că în timpul expunerii sale – ceea ce a făcut să le atragă atenţia doar asupra lui – coborâse bula de viteză. Iar ei nici măcar nu observaseră.

Din lateral, Wax i-a tras un glonţ ucigaş-de-ceaţă drept în faţă falsului Wayne. Explozia secundară s-a produs o clipă mai târziu, împrăştiindu-i jumătate din craniu. Wax a tras un al doilea foc de armă şi l-a nimerit pe Dumad în piept chiar când acesta se întorcea, străpungându-i spinarea.

Incredibil, monedăzvârlitorul n-a căzut. Cositor. Oare individul ardea *cositor* ca să scape de răni? Câte ţepuşe avea ăsta, şi de ce nu-l lăsaseră pe Armonie să preia controlul asupra lui?

Din păcate, bărbatul a rămas în picioare şi s-a ferit de următoarele gloanţe. A smuls un grilaj din tavan, lăsând lumina soarelui să pătrundă prin el, apoi l-a apucat pe falsul Wayne plin de sânge şi s-a împins cu ajutorul unei monede.

Cei doi s-au propulsat în sus şi au ieşit din tunel. Unul cu o gaură în piept care nu părea să doară cât ar fi trebuit, cealaltă cu jumătate de cap lipsă. S-ar fi putut să moară, dar Wayne nu era sigur. Împuşcăturile-n cap erau înşelătoare. Te puteau termina, dar totul depindea de gravitatea rănii.

Probabil că Wax ar fi trebuit să mai bage nişte gloanţe în ei în timp ce fugeau, dar bărbatul părea că ieşise destul de şifonat din luptă. Răsuflând adânc, s-a prăbuşit pe spate, rezemându-se de peretele tunelului. Fuseseră cât pe ce să piardă această luptă. Fuseseră foarte aproape.

Wayne s-a ridicat împleticindu-se în picioare, cu dureri în tot corpul, şi şi-a folosit vindecarea pentru a închide rănile produse de monede.

Dar durerile au rămas. A fost nevoit să-şi întrerupă vindecarea ca să-şi păstreze ultimul strop de energie din metalminte. Dar-ar rugina...

S-a întors şi s-a îndreptat greoi spre Wax, cu hainele pline de sânge şi de noroi. Ciudat, dar hainele lui Wax erau destul de curate – abia atinse de murdăria de pe podea.

— Hei! Tu cum mama naibii ai reuşit să nu te umpli de noroi? Te-am văzut cum te-ai tăvălit pe jos.

— M-am împins cu un glonţ când m-am tăvălit, a spus el ducându-şi o mână la umăr şi gemând uşor. Bună treabă cu diversiunea aia. Şi, privindu-l pe Wayne în ochi, a continuat: Tu ai vorbit serios când ai zis ce-ai zis?

— Neee, fireşte că nu, a spus Wayne ferindu-şi privirea.

Se simţea stors de vlagă, fir-ar să fie... Şi scârţâia din toate încheieturile. Ca o podea călcată de atâtea ori încât i se hâţânau toate scândurile.

— Wayne...

— Nu e momentul, prietene, a spus el întinzându-se pe jos. Dar-ar rugina... că tare bătrân mă mai simt! Şi n-ar trebui, căci eu sunt cel sprinten!

Wax s-a aşezat lângă el, pe o bucată de beton uscat.

— Ai treizeci şi nouă de ani, Wayne. Te ajunge şi pe tine vârsta...

— M-ai molipsit, aia ai făcut, a bombănit Wayne. Când lucram cu Marasi nu m-am simţit niciodată bătrân!

— Te-am molipsit... de *bătrâneţe?*

— Să mor de nu...

— Este ridicol, chiar şi pentru tine.

— Ba deloc. Când ai început să te crezi bătrân, mi-ai băgat şi mie-n cap treaba asta. Ideile-s contagioase, Wax! a zis Wayne bătându-se pe creştet. Mai ceva ca bolile!

Şi-au mai tras răsuflarea câteva clipe. Din păcate însă, nu aveau timp de pierdut.

— Ăia ştiu sigur că am găsit tunelul, a spus Wax. Dacă e vreun laborator la capătul lui, în timp ce vorbim curăţă tot.

Wax a aprobat din cap şi s-a ridicat în picioare cu greutate. A întins o mână ca să-l ajute pe Wayne.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă, a spus Wax. Despre tine. Şi despre cum te-ai simţit în ultima vreme.

— Sigur. Bine. Îmi place să stau de vorbă. Dar mai târziu.

Mai târziu era *întotdeauna* mai bine.

Împreună, au înaintat.

— Am nenorocit-o pe femeie, a spus Wax. Crezi c-am omorât-o?

— Depinde. Cum ţi-a mai mers cu norocul în ultima vreme?

— Rău de tot, a recunoscut Wax. Dar măcar ştim că suntem pe drumul cel bun. Altfel nu s-ar fi străduit ăştia atât să ne oprească.

— Da, sigur, a zis Wayne. Eu mă bucur c-am scăpat de canion, dar ce e mai greu abia acum începe. Platoul, care-o să te-nghită. Nu uita să-l sufoci din interior.

— O să-mi dau toată silinţa.

50

Marasi a improvizat rapid un plan – singurul pe care şi-l permiteau. Rază-de-lună şi SufletBinar au rămas aproape de fereastră, gata să o spargă şi să intre. Marasi şi-a croit drum spre partea din faţă a clădirii pentru a pune o grenadă lângă uşă. Bula de încetinire avea să funcţioneze dincolo de zid, prinzându-i pe cei doi paznici dinăuntru ca într-o cursă. Însă în timp ce-şi încărca arma, Rază-de-lună s-a furişat pe lângă peretele lateral al clădirii dreptunghiulare şi s-a apropiat cu paşi repezi de Marasi.

— S-au mişcat paznicii, a şoptit ea printre dinţi. Iau măşti de gaze dintr-un coş de lângă savanţi.

Dar-ar rugina... Nu-i putea lăsa să dea drumul la gaz.

— Intrăm acum, a şuierat Marasi. Acoperă-mă în caz că nu funcţionează grenada.

Rază-de-lună a aprobat din cap, iar Marasi a deschis uşa cu o lovitură de picior şi a aruncat grenada spre un grup de oameni din colţul din stânga, aproape de fereastra de la care spionaseră ea şi ceilalţi.

Scuze, SufletBinar, a gândit ea, ştiind că suflul exploziei avea să-l prindă şi pe el. A ţintit ca lumea, iar grenada a ricoşat de pe o masă de laborator şi a căzut pe podea, în apropierea grupului de paznici şi oameni de ştiinţă.

Cei doi paznici au sărit imediat într-o parte. Unul a alunecat peste masă, celălalt a luat-o la goană spre partea din faţă a camerei. Unul dintre oamenii de ştiinţă se afla şi el în zonă şi – din păcate – a sărit surprins în lateral.

Când s-a activat grenada, i-a prins doar pe doi dintre savanţii cu măşti de gaze. Din fericire, printre ei se număra şi

cel care avea cutia din tablă cu avertismente pe ea, probabil conţinând tabletele cu otravă.

Grenada lui Marasi avea să-i ţină încremeniţi. Dar în momentul acela trebuia să se ocupe de ceilalţi *fără* să declanşeze alarma. Savantul liber făcea grimase de spaimă şi tresărea în colţul camerei, aşa că Marasi a alergat înainte şi i-a trosnit una peste braţ unui paznic cu patul puştii. Rază-de-lună era în spatele ei – spera să se ocupe de celălalt paznic, deoarece bărbatul pe care-l atacase Marasi s-a hotărât să se izbească în ea, împingând-o într-o masă plină de recipiente.

A icnit când şi-a înfipt propria puşcă până aproape de gâtul ei. Vasele din sticlă s-au făcut ţăndări prin toată încăperea, iar ceva din ea a intrat în panică. Partea care, după atâţia ani, încă-şi făcea griji că nu era suficient de bună şi nu avea ce căuta acolo.

Latura aceea a ei era mult mai tăcută decât fusese înainte. Pentru că ea *chiar* avea ce căuta acolo. Era operaţiunea *ei.* Şi deşi bărbatul acela era mai puternic decât ea, nu era decât o brută de cea mai joasă speţă. Antrenamentul învingea forţa.

Şi-a mutat greutatea pe celălalt picior, apoi a dat drumul puştii şi a păşit în lateral cu piciorul stâng, mutând greutatea – şi forţa – bărbatului. În timp ce el se împleticea, ea s-a eliberat din strânsoare, s-a rotit în jurul lui şi l-a izbit cu faţa de blat.

Şi-a recuperat puşca, aruncându-i o privire lui Rază-de-lună, căreia-i era din ce în ce mai greu. Îl dezarmase pe paznicul cu care se lupta, dar acesta, la rândul lui, o lipise de perete. În timp ce Marasi privea scena, peretele s-a distorsionat, iar o uşă a apărut din senin în spatele lui Rază-de-lună.

Marasi abia a apucat să zărească sigiliul din mâna lui Rază-de-lună, în timp ce uşa se deschidea, iar femeia cădea pe spate prin ea – luându-l prin surprindere pe paznic, care a strigat în timp ce ea-l trăgea la pământ. Rază-de-lună i-a tras un cot în figură ca să-i curme strigătul, aşa că Marasi l-a terminat pe paznicul ei cu un pat de puşcă în mutră, după care s-a întors să se ocupe de savantă, care...

Distrugea probe? Marasi a tras o înjurătură şi s-a îndreptat împleticindu-se spre femeie, trăgând-o de lângă coşul de

gunoi în care aprinsese un foc. Marasi a lovit coşul cu piciorul, împrăştiind caietele şi foile carbonizate din el.

— Marasi! a strigat Rază-de-lună.

Dar-ar rugina... Savanta găsise un cuţit mare şi se năpustise spre Rază-de-lună. În timp ce aceasta se chinuia să se lupte cu paznicul – care încerca s-o apuce –, savanta a ridicat cuţitul.

Gândindu-se o clipă, Marasi a ridicat puşca şi a tras, omorând-o pe savantă cu un glonţ bine ţintit. Împuşcătura a răsunat în tuneluri ca un strigăt de condamnare. În mod sigur avea să-l audă cineva.

Rază-de-lună l-a terminat pe paznicul cu care se lupta cu propriul cuţit, apoi a dispărut din câmpul vizual în timp ce uşa pe care-o crease se făcea nevăzută. Marasi s-a aşezat pe podea şi a scos un geamăt uşor, cu bariera sclipitoare a bulei sale de încetinire la doar treizeci de centimetri distanţă. Îşi asumase riscul să salveze oameni. Ştia ce o aşteaptă. Dar în clipa aceea, operaţiunea lor era periclitată.

Nu lăsa ca totul să fie în van, s-a gândit ea, forţându-se să se ridice în picioare. În timp ce bula de încetinire cobora, a îndreptat puşca spre cei doi oameni de ştiinţă.

— Dacă faceţi vreo mişcare să deschideţi cutia aia, a spus ea, vă omor. Îmi merge foarte prost azi, deci în locul vostru aş lua ameninţarea în serios.

Savantul care avea cutia cu tabletele cu gaz otrăvitor a pus-o cu grijă jos, apoi au ridicat amândoi mâinile în sus şi au făcut un pas înapoi. Rază-de-lună a intrat o clipă mai târziu şi s-a apucat să-i lege. SufletBinar a intrat împleticindu-se în urma ei, sprijinindu-se de cadrul uşii pentru a nu-şi pierde echilibrul.

— Se pare că am intrat în conflict cu puterile tale, i-a spus el lui Marasi.

— Îmi cer scuze, a zis ea.

— Observ doi paznici neutralizaţi, a spus el. Şi o savantă moartă. Deci operaţiunea a decurs bine?

— Marasi a fost nevoită să o împuşte, a zis Rază-de-lună strângând legăturile savanţilor, ca să mă salveze pe mine. Eu am stricat totul.

— Nu, a spus Marasi. Eu am fost de vină că nu am sărit destul de repede în ajutor.

— Faptul e consumat, a zis SufletBinar. Ar trebui să avem grijă de prizonieri şi să ne asigurăm o cale de ieşire. Ce-i cu paginile alea arse?

— Au distrus probe, a spus Marasi. Presupun că aveau legătură cu modul în care reuşeau hemalurgia. N-am putut salva nimic, aşa încât...

Rază-de-lună şi-a tras nasul.

— Chestia aia pare a fi coperta unei cărţi. Ai salvat destul de mult din ea.

— Dar nimic din ce e scris, a spus Marasi.

— Pot rezolva totul mai târziu, cu un sigiliu – a zis Rază-de-lună.

A luat rămăşiţele arse şi le-a îndesat în sacul ei.

— SufletBinar are dreptate. Probabil ar trebui să începem operaţiunea de evacuare – focul ăla de armă o să-i atragă pe toţi aici, în cel mai scurt timp.

— Evacuare? a întrebat Marasi. Entrone spunea c-o să ajute o forţă invadatoare să atace. Rază-de-lună, oare chiar pot ajunge trupe inamice la noi... din altă lume?

— Probabil pătrund prin Umbremar, a spus Rază-de-lună. O dimensiune ce se suprapune cu a noastră. Aşa am ajuns eu şi SufletBinar aici.

— Autonomie are acces la... nişte soldaţi foarte bine pregătiţi, a spus SufletBinar. Greu de stăpânit. Periculoşi când sunt dezlănţuiţi. Le cunosc personal puterea distructivă. Deşi sunt mai speriat de bomba aia, iar o invazie din partea forţelor lui Autonomie ar putea fi catastrofală. Din fericire, verticalitatea locală – portalul prin care se ajunge în această lume – e mult în sud şi e supus unor controale riguroase.

— Altfel nu se poate? a întrebat Marasi.

Cei doi s-au uitat unul la celălalt.

— Există planete, a spus Rază-de-lună, pe care Autonomie a creat asemenea portaluri pe neaşteptate, contrar tuturor legilor mecanicii înţelese de noi. Nu m-ar surprinde să aflu că face ceva asemănător şi aici, sau că va face curând. Oferă armatei sale o oportunitate de atac.

Aşa încât, dacă Wax reuşea să dezamorseze bomba, avea să urmeze o invazie. Marasi a tras adânc aer în piept. Încă un motiv pentru care nu puteau fugi – trebuiau să afle ce avea să se întâmple cu armata aceea. Dar pentru moment a descuiat şi a deschis uşa celulei, aruncând lumină asupra prizonierilor zdrenţăroşi. S-au ferit de lumină precum nălucile-de-ceaţă în noapte.

— Eu sunt Marasi Colms, a spus ea căutându-şi legitimaţia prin buzunar. Secţia de Poliţie din Elendel.

— Oh, slavă Supravieţuitorului! a spus un bărbat, păşind împleticit în faţă şi apucând-o de mână.

Era într-un costum frumos cândva şi avea câteva smocuri de păr pe capul chel. Oare... Îl recunoştea de undeva?

— Sunteţi implicat în viaţa politică a Bilmingului, a spus ea. Aţi fost consilier local în Senat.

— D-da, s-a bâlbâit el. Pieile Fromed. Am fost şeful partidului din opoziţie pentru Consiliul din Bilming. Încă sunt... cred...

În mare parte, ceilalţi păreau a fi oameni obişnuiţi, dar în spate se afla o terrisiană cu părul creţ. Era... da, era proprietara unui ziar important, nu? Editoarea ziarului *Seasons*? Marasi fusese intervievată de oamenii ei mai devreme în anul acela... Era un ziar care se dovedise înţelegător faţă de interesele Elendelului.

Dar-ar Dăinuirea... Entrone nu doar că făcuse experimente pe cetăţenii lui, ci şi pe opozanţii săi politici. Era o mişcare şocant de îndrăzneaţă. Oare cum făcuse ca toţi oamenii ăia să dispară fără să prindă nimeni de veste?

Editoarea de la *Seasons* a acceptat ajutorul lui Marasi în timp ce Rază-de-lună îi conducea pe captivi în camera principală.

— Auziţi, a zis femeia, eu cred că ăştia au ceva armată! Eu... am tot luat notiţe...

Aproape că a leşinat în timp ce Marasi o ajuta să stea în picioare. Dar i-a pus lui Marasi un caiet în mâini.

— Nu-i mare lucru aici. Dar trebuie *neapărat* să mă credeţi!

— Vă cred, a spus Marasi. Suntem aici ca să-i oprim.

— Găsiţi un loc numit Comunitatea, a zis ea. Acolo cred că au barăcile.

— Îi vom opri, a promis Marasi, conducând-o la ceilalţi. Trebuie neapărat să-i scoatem pe oamenii ăştia de aici, i-a spus ea lui SufletBinar. Imediat.

Împreună, i-au scos pe bieţii prizonieri din cameră. Se mişcau încet, erau obosiţi şi subnutriţi. Le-a luat periculos de mult timp să-i ducă pe toţi în tunel. Iar în vreme ce Marasi îi conducea spre lifturi, a auzit zgomote din direcţia aceea.

Cu un sentiment de groază, a văzut vreo douăzeci de paznici – de fapt, soldaţi; probabil cei care stătuseră de pază în clădirea de deasupra – îngrămădindu-se la cotul tunelului.

De la o infiltrare liniştită se trecuse la un război în toată regula.

51

Când au dat peste grupul lui Marasi, soldaţii din Set s-au organizat imediat după cotul tunelului. Din fericire, Marasi şi echipa ei au câştigat astfel câteva clipe preţioase – inamicul nu ştia cu ce se confruntă, aşa că a adoptat o poziţie defensivă.

Marasi i-a condus pe foştii prizonieri înapoi în încăpere, deşi pereţii şubrezi din rigips nu aveau să-i protejeze de focurile de armă.

Însă SufletBinar a îngenuncheat, punându-şi ambele mâini pe podea.

— Rază-de-lună, a spus el, o să am nevoie de mai mult combustibil. N-o să-mi ajungă apa pentru asta.

Ea a scos repede unul dintre borcanele strălucitoare şi i l-a aruncat. Un fir de cristal a început să crească dinspre el în jurul borcanului, desfăcând capacul. Cristalele au început să crească mai repede – în câteva clipe, ridicase în faţa lor un zid de rozită înalt până la piept.

Focurile de armă au răsunat în celălalt capăt a tunelului, moment în care foştii captivi au început să strige, în timp ce se înghesuiau înapoi în încăpere. Cu puşca în mână, Marasi s-a aruncat înspre fortificaţia improvizată de SufletBinar lângă Rază-de-lună. Şi a aruncat o privire peste mormanul de rozită – pe ăsta îl făcuse opac, probabil pentru a da inamicului cât mai puţine informaţii. S-a pitit din nou când un glonţ a smuls câteva aşchii din fortificaţie. SufletBinar era evident nevoit să se concentreze pentru a ţine ridicată o barieră de asemenea dimensiuni. Se aşezase pe podea, cu picioarele încrucişate şi pumnii strânşi, cu încheieturile lipite în faţă, şi cu capul plecat. Piatra-cristal crescuse peste braţele lui într-un mod ciudat.

— Poţi deschide o uşă în pământ? a întrebat Marasi întorcându-se spre Rază-de-lună. S-ar putea să existe tuneluri sub noi.

Rază-de-lună a clătinat din cap. ,

— Chiar dac-ar fi, grosimea pietrei e prea mare pentru sigiliul meu.

— Eu cred, domniţă Marasi, a spus SufletBinar, c-ar trebui să-mi daţi voie să iau oamenii pe care i-am eliberat şi să-i duc în grabă spre ieşire. Mi se pare că soldaţii ăştia păzeau platforma de încărcare de deasupra noastră. Deci dacă reuşesc să trec de ei, i-aş putea duce pe civili într-un loc sigur.

— Ar fi bine, a spus Rază-de-lună. Marasi şi cu mine putem scăpa ascunzându-ne în complexul de tuneluri – iar inamicul s-ar putea să fie atât de concentrat asupra voastră şi a evadării voastre, încât să nu ne observe.

— Nu pot permite aşa ceva, a spus Marasi, în timp ce gloanţele şuierau pe deasupra. SufletBinar, acolo sunt pe puţin douăzeci de soldaţi. Nu le poţi face faţă de unul singur. Fără supărare, dar tu abia eşti în stare să mergi pe un coridor fără să te sprijini.

— Nicio supărare, a zis el, cu vocea estompată de rozita care continua să crească pe el – şi, dintr-un motiv necunoscut, *în jurul lui.* În schimb însă... fără supărare, *my lady,* dar cred că-l subestimaţi pe Silajana.

Rozita l-a acoperit cu totul, formând un bolovan transparent în jurul lui. Cu capul plecat, cu centura la locul ei, încă era perfect vizibil prin piatra trandafirie, în poziţia lui cu picioarele încrucişate. Marasi s-a încruntat în timp ce piatra continua să se extindă cu rapiditate. Dimensiunea şi viteza cu care se forma structura aceea păreau a avea nevoie de ajutorul substanţei strălucitoare din borcan, care secătuia pe măsură ce rozita creştea.

În părţile laterale ale bolovanului s-au format umflături, ca nişte... bolovani mai mici? Doar că erau mai lungi. Apoi au mai apărut doi în partea din spate-jos a bolovanului. Marasi şi-a aplecat capul, cu spatele spre movila-fortificaţie, cu puşca pe genunchi. De fapt, bolovanul mai mic care se forma în partea de sus aproape că luase forma unui... unui...

Au apărut degete groase din piatră în vârful celor două protuberanţe din lateral, apoi s-au întins nişte braţe masive din rozită, iar piatra s-a frecat de podeaua din piatră în timp

ce în partea de jos creşteau genunchii şi labele picioarelor. Cu SufletBinar în mijloc, arătarea s-a ridicat în picioare – un colos din piatră de vreo patru metri. Cristalul nu s-a îndoit, dar şi-a format articulaţii, ca o armură.

Un om din piatră, ca o creatură mitologică, cu cap, umeri largi şi picioare ca nişte trunchiuri de copac. SufletBinar stătea în mijlocul ei, cu picioarele încrucişate şi pumnii lipiţi unul de celălalt în faţă. Dar a înălţat capul şi a deschis deodată ochii, care străluceau uşor, în timp ce creaţia lui se desprindea de firele de cristal care-o ţineau legată de pământ.

Fortăreaţa a început să se dezintegreze imediat, dar atenţia soldaţilor era atrasă de monstruozitatea din piatră care înainta spre ei, atingând cu capul tavanul tunelului. Focurile de armă s-au intensificat, gloanţele ricoşând din masa de piatră. Pe SufletBinar nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin. A păşit în faţa lui Marasi şi a deplasat mâinile construcţiei sale în faţă, făcând să-i crească din ele ceva.

— Iată! a zis el, iar vocea i-a răsunat în întreaga cavernă. Prin harul lui Silajana, Suna, Vishwadhar şi al celor Douăsprezece Eteruri Primordiale, eu sunt Sanvith Prasanva Maahik va Sila, Mare Legat-prin-Eter al celor douăsprezece regate, Raj al Curţii de Coriandru. Iar aceşti oameni se află sub protecţia *mea.*

Pentru a-i sublinia cuvintele, un buzdugan uriaş se forma din rozită între degetele lui de piatră – cu un bulb uriaş la un capăt, precum acela al unei lalele. L-a lăsat să cadă cu o detunătură pe piatra de sub el, făcând pământul să se cutremure.

Unii soldaţi au continuat să tragă. Alţii au rupt-o la fugă. Din construcţie săreau ţăndări, dar găurile se astupau imediat. Borcanul de învestitură pură – încă pe jumătate plin – fusese năpădit de rozită şi era în spatele siluetei masive din piatră, iar strălucirea sa îl lumina pe SufletBinar din spate.

— Silajana îmi cere să vă previn, a anunţat el, că aţi primit în dar această şansă de a renaşte pentru a binecuvânta, încuraja şi întări pe cei din jurul vostru. Prin faptele voastre de astăzi, dovediţi că darul acesta s-a risipit. Dacă astăzi sunteţi distruşi în timp ce vă opuneţi acţiunii mele de a-i apăra pe aceşti nevinovaţi, vă respingeţi marea binecuvântare – şi s-ar putea să nu mai primiţi şansa de a renaşte multe, multe

secole de acum înainte. Aruncaţi armele şi lăsaţi-ne să trecem sau, de nu, veţi îndura mânia mea!

Chiar ştia să vorbească. Rază-de-lună a apucat-o pe Marasi de umăr, făcându-i semn să se retragă dincolo de clădirea în care se ascundeau civilii. Dar pentru moment, Marasi rămăsese încremenită, fixând cu privirea construcţia lui SufletBinar care ridica buzduganul.

— Se pare, a anunţat el, că oferta mi-a fost refuzată. În schimb, oferta voastră privitoare la un conflict este acceptată. Pregătiţi-vă!

Şi în clipa aceea s-a năpustit de-a lungul coridorului, făcând pământul să se cutremure la fiecare pas.

În cele din urmă, Marasi s-a lăsat trasă înapoi de Rază-de-lună. În clădirea şubredă – în vacarmul focurilor de armă, ţipetelor şi al pietrei ce se lovea de piatră –, le-a spus prizonierilor să se înarmeze şi să-l urmeze pe SufletBinar spre ieşire.

După care Marasi şi Rază-de-lună au ieşit şi au pornit-o în grabă pe coridorul principal, găsind un pasaj întunecat prin care să se strecoare. Sperau ca astfel să reuşească să se ferească de orice întăriri ar fi venit prin pasajul principal.

— Oare reuşeşte să-i scoată, ce zici? a şoptit Marasi în timp ce – folosindu-se de lumina unuia dintre cele două borcane rămase – îşi croiau drum prin complexul de tuneluri. Marasi a observat un indicator care arăta spre COMUNITATE.

— SufletBinar e cea mai mare şansă pe care o au, a răspuns Rază-de-lună. Cred că se descurcă. Are învestitura pură – şi câtă vreme o are, va fi aproape invincibil. Poate micşora sau mări colosul după bunul său plac, ca să poată trece prin coridoarele mai mici. Dacă ăştia încearcă să întrerupă alimentarea cu curent electric, poate chiar să împingă liftul până sus – sau poate face unul nou din rozită.

Din spate au răsunat şi mai multe focuri de armă. Marasi spera că civilii se înarmaseră şi trăgeau pentru a-şi asigura retragerea. Era convinsă că auzise mai mulţi paşi şi strigăte venind din tunelul principal.

Rază-de-lună s-a uitat în urmă şi a zâmbit.

— Stai liniştită, a zis ea. O să se descurce. Şi exact de asta avem nevoie. Prasanva e un adevărat *artist* la distragerea atenţiei atunci când îşi pune în cap să facă asta.

— Eşti dispusă să mergi înainte? a întrebat Marasi.

— Dacă există într-adevăr o verticalitate aici, a spus ea, atunci... da. Oricât aş vrea să ies de aici cu informaţiile astea, protejarea planetei are prioritate. – A ezitat o clipă. – Eu nu mă prea pricep la chestia asta cu gânditul pe scară largă. Am petrecut prea mult timp având grijă de mine şi de propriile interese. Scuză-mă dacă par prea concisă sau repede dispusă să mă retrag.

Marasi a aprobat din cap, observând în acelaşi timp lumină în faţă. S-a furişat încet, iar Rază-de-lună a acoperit borcanele din rucsac. Împreună s-au apropiat de un alt tunel, luminat de lămpi de miner. Tunelul natural dispărea în dreapta, dar în stânga, piatra avea o structură diferită. Marasi a arătat spre secţiunile cu piatră colţuroasă de pe tavan şi pereţi.

— Au detonat aici, a şoptit ea. Secţiunea asta au deschis-o şi au extins-o.

Rază-de-lună a arătat spre un alt indicator. Comunitatea, orice-ar fi fost ea, putea fi găsită în direcţia aceea. Marasi spera din tot sufletul că Gave şi Set nu erau *într-atât* de zeloşi încât să lase armatele lui Autonomie să pătrundă înăuntru. Păruse cel puţin ezitant. Oricât de linguşitor ar fi fost individul, până şi el îşi dădea seama că era o situaţie extremă. Dar părea epuizat. De parcă nu se mai simţea în stare să lupte ori să se opună.

În timp ce se furişau mai departe prin tunelul detonat, Marasi a fost smulsă din gândurile ei. Oare sunetele veneau din tunelul din spatele lor? Se ţinea ceva după ele?

Şi Rază-de-lună părea că auzise sunetele, deoarece s-a întors să se uite în direcţia aceea. Au schimbat câteva priviri şi au luat-o repede înainte, sperând să nu le ajungă din urmă chestia aia, orice ar fi fost ea.

52

În timp ce Wax şi Wayne se apropiau de capătul tunelului, Wax şi-a observat prietenul trăgându-şi nasul şi rămânând în urmă. În lumina care pătrundea prin găurile unui capac de canal pe lângă care treceau, Wax a văzut că lui Wayne i-au apărut deodată cearcăne sub ochi.

— S-ar putea să nu fie cel mai potrivit moment ca să-ţi faci rezerve de sănătate, a şoptit Wax.

— Am cam rămas fără, a bombănit Wayne. Cred c-o să am nevoie de fiecare strop pe care-l pot aduna. Ori aşa, ori mor împuşcat de careva într-una din zilele astea. Mă ia cu groază, pe bune. Nu ştiu cum faceţi voi faţă... – A făcut o pauză. – Dacă se lasă cu vreo încăierare, eu o să mă opresc. Ca să mai bag nişte sănătate-n mine cât iau o gură de aer, mă înţelegi?

Wax nu a zis nimic. Era vorba mai mult de liniştea sufletească a lui Wayne decât de o chestiune de ordin practic. Wayne nu avea să reuşească să strângă ceva în timpul pe care-l aveau la dispoziţie. Un feruchimist trebuia să strângă rezerve de sănătate timp de câteva luni ca să obţină o metalminte plină.

Urmele de cauciucuri se opreau la capătul tunelului, unde tubul uriaş de beton dădea înspre ocean. Wax era obişnuit cu apele relativ sigure şi liniştite ale docurilor din Elendel – unde valurile erau atât de line, încât aveai impresia că eşti pe un lac mare. Acolo, pe promontoriul ocupat de Bilming, apele se întretăiau şi se învolburau, izbindu-se de stânci. Nici nu era de mirare că flota din Bilming ajunsese să fie alcătuită din asemenea monstruozităţi metalice. Le vedea înşirate în depărtare, şase nave de război cumplite, alimentate cu petrol, fiecare mai mare decât cea dinainte.

Era ciudat să te gândeşti că, până şi combinate, reprezentau o ameninţare neînsemnată în comparaţie cu bomba pe care o căuta Wax. Toată munca depusă pentru a crea arme de război invalidată de o singură descoperire.

A făcut un gest spre o ultimă trapă şi scară, care probabil duceau la laborator. De îndată ce el şi Wayne au ieşit pe o stradă de lângă docuri, o uşă s-a trântit în apropiere. Wax s-a răsucit pe călcâie, cercetând cu atenţie depozitele.

— Acolo, a zis Wayne arătând cu degetul. A treia în jos. Cineva se şi uita pe fereastră.

Cei doi şi-au aruncat o privire, apoi s-au adăpostit, iar de la fereastră au izbucnit focuri de armă. Arme şi gloanţe convenţionale, din câte-i spunea vederea de oţel.

Fără arme de aluminiu, a gândit Wax. *I-au trimis pe allomanţii ăia să se ocupe de noi, dar n-au avut timp să se pregătească altfel. S-ar putea ca în cele din urmă să le-o fi luat înainte.*

Şi-a sporit greutatea cu metalmintea, apoi a împins următoarea rafală de gloanţe laoparte – aruncând cartuşele înapoi prin pereţii din lemn şi ferestrele din sticlă. Au urmat înjurături, care le-au dat ocazia să se apropie împleticindu-se. Wayne a aprobat din cap, iar Wax şi-a sporit greutatea şi a lovit întreaga clădire cu o împingere-în-oţel, ancorându-se în spate.

Peretele s-a cutremurat, iar o parte din el a fost smulsă din cuie şi desprinsă de cadrul unei ferestre. Wayne a sărit prin gaură şi a pus la pământ câţiva dintre oamenii înarmaţi aflaţi înăuntru. Wax l-a urmat, cu Răzbunătorul ridicat, iar trei focuri de armă bine ţintite i-au doborât pe pistolarii la care Wayne nu reuşea să ajungă. În timp ce se luptau, un camion şi-a turat motorul şi, scrâşnind cauciucurile, a ţâşnit din cealaltă parte a depozitului. Wax a mai zărit cu coada ochiului alte două camioane în faţa lui. Un mic convoi care se pierdea în noapte.

Examinând rapid încăperea cea mare, a aflat o întreagă poveste. Mese şi utilaje de laborator desfăcute cu înverşunare.

Resturi pe podea. Foi de hârtie rupte şi încă prinse cu capse în colţurile de unde fuseseră smulse în grabă. Lanţurile ce atârnau dovedeau că acolo se construise ceva, în mijlocul acelor mese.

Nu se aşteptaseră ca Wax să îndrăznească să dea o spargere la Casa Argintie sau să găsească tunelul. Acum era doar cu un pas în urma lor.

Wax s-a năpustit pe urma camionului, reducându-şi greutatea şi zburând pe porţile imense ale garajului pentru a urmări camionul în timp ce vira după încă un colţ, cu scrâşnet de cauciucuri, aproape răsturnându-se din cauza vitezei.

Wayne avea să se ocupe de rătăciţi. Wax trebuia *neapărat* să afle ce era cu camioanele alea.

S-a avântat în aer, câştigând altitudine, şi a văzut ultimele trei camioane îndreptându-se spre centrul oraşului. Prea trecuse toată ziua într-o continuă alergătură, încercând să pună cap la cap intrigi aflate în mişcare de ani întregi. Se săturase de jumătăţi de răspunsuri, se săturase să se simtă de parcă ar fi fost cu o sută de paşi în urma surorii lui.

În momentul acela avea soluţii la îndemână. În acele camioane erau răspunsuri adevărate, poate chiar bomba în sine. Chiar de-ar fi fost să fie victima unei gropi pline de cenuşă, şi tot n-avea să-i lase să scape.

S-a împins într-un capac de canal, câştigând altitudine. De acolo, felinarele stradale – care abia începeau să se aprindă în timp ce soarele se apropia de orizont – i-au devenit ancore, ca nişte pietre pe care păşeşti pentru a trece o apă. A împins în două deodată, apoi a început să se folosească de clădiri ca de nişte ancore enorme. Apoi de o maşină în mişcare, pentru a câştiga şi mai multă viteză, folosindu-se de inerţia ei.

Aerul şuiera – apoi a vuit – pe lângă el, iar franjurile mantiei de ceaţă şfichiuiau şi plesneau. Ritmul frenetic l-a ajutat să ajungă din urmă cele trei camioane, chiar dacă mergeau cu viteză pe autostradă. Tocmai ajunsese la ultimul din coloană, când s-a deschis o ferestruică a uşii din spate, făcând loc ţevilor câtorva arme automate – din aluminiu.

Au păstrat armele bune pentru ei în timp ce fugeau. A urmat o ploaie de gloanţe din aluminiu. Wax se mişca din instinct. Felul lui de a se purta de până atunci fusese mult prea direct, transformându-l într-o ţintă uşoară.

S-a ferit în timp ce gloanţele trosneau în aer. A ieşit brusc de pe autostradă şi a sărit peste maşini pline cu civili speriaţi, apoi s-a adăpostit între două clădiri. Acolo s-a oprit dintr-odată, cu bocancii înfipţi în asfalt, cu franjurile încă fluturând.

Ceva nu e în regulă, a gândit el. Fusese evident că o luase pe urma camioanelor, dar şi mai evident era traseul acestora pe autostradă. Oare-l jucau din nou pe degete? S-a propulsat într-un glonţ, apoi a câştigat viteză împingând în clădirile din lateral, scuturând ferestrele şi crăpând câteva în timp ce le deforma cadrele metalice.

În Elendel fusese nevoit să se stăpânească. Să-şi modereze acţiunile, astfel încât să minimizeze pagubele produse. Dar Armonie îl îndreptase pe Wax pe acea cale, iar pe Dawnshot nu puteai să-l scoţi de la pensie ca să lucreze curat. Erau în joc vieţile a milioane de oameni.

Nu va ezita să spargă câteva ferestre ca să oprească treaba asta. La naiba, chiar şi câteva capete! A sărit peste maşini, fără să ia în seamă strigătele pietonilor speriaţi, în timp ce se mişca în paralel cu autostrada – încercând să câştige suficientă viteză pentru a ajunge din urmă camionul inamic, dar păstrând clădirile între el şi acesta. La momentul potrivit a ieşit din nou, făcând ţăndări nişte ferestre, şi s-a năpustit pe autostradă – a găsit al treilea camion exact acolo unde sperase că avea să fie.

Era într-un grup de vehicule civile, aşa că Wax s-a adăpostit din nou şi le-a urmat, în paralel, încă vreun minut. A zburat pe strada lăturalnică, parcă... însufleţit. Propulsat de oţel, un glonţ în zbor. Poate că-i lipsise prea mult senzaţia aceea şi uitase cum era să-l ia valul, dar se simţea mult mai stăpân pe situaţie decât se simţise vreodată.

Trebuie să opresc camionul ăla încet, s-a gândit el. În caz că bomba se află înăuntru. A presupus că dispozitivul nu putea fi detonat printr-o simplă zdruncinare – experimentul său din ziua trecută demonstrase că adevărata explozie necesita o anumită intervenţie mecanică. Cu toate acestea însă, trebuia să fie atent.

La următoarea intersecţie, a aruncat o privire spre dreapta şi a văzut ceea ce sperase să vadă: camionul, în graba lui de a-şi păstra distanţa, se îndepărtase de grupul de vehicule civile într-o porţiune mai liberă de autostradă.

Wax s-a năpustit peste marginea autostrăzii şi şi-a sporit greutatea de zece ori. Drept urmare, a încetinit în aer şi a izbit partea laterală a camionului în trecere împingând-în-oţel

şi făcându-l să se *frece* de parapet. Camionul s-a zgâlţâit mai mult decât i-ar fi convenit lui, dar a încetinit.

Wax şi-a schimbat traiectoria, rămânând în apropierea camionului, şi l-a forţat să intre în parapet până când cauciucurile i s-au spart şi s-a oprit. S-a lovit de asfalt în apropierea uşii din spate rupte, prin care a văzut în interior trei bărbaţi înarmaţi care se dezechilibraseră. I-a doborât, după care a tras un glonţ direct prin peretele din faţă al camionului, lovindu-l pe şofer în ceafă. Dar în afară de oamenii ăia, camionul era gol.

Chiar era o momeală.

La naiba!

S-a propulsat din nou în văzduh, împingând în camion, căruia i-a îndoit şi deformat plafonul contorsionat în timp ce căuta să câştige altitudine. O asemenea împingere nu-l putea propulsa prea departe – cu cât te îndepărtai mai mult de ancoră, cu atât mai mică era forţa cu care puteai împinge în ea.

A ajuns aproape de punctul maxim pe care i-l putea oferi ancora şi, rotindu-se, a cercetat cu atenţie oraşul de dedesubt, căutând...

Acolo. Al doilea camion gonea în faţă pe autostradă. Aproape că s-a repezit direct la el. Dar...

Trei camioane. Cel puţin o momeală. A văzut încă unul în depărtare, în linie dreaptă. *Chiar* era prea uşor. Erau foarte vizibile pe o astfel de autostradă; îi puteau distrage atenţia, îl puteau abate de la...

A rămas acolo, împingând în continuare, menţinându-se pe verticală – deşi vântul începea să-l arunce într-o parte, afectându-i ancora. În timp ce începea să piardă din altitudine...

...a dat cu ochii de el. Un al patrulea camion cu aceleaşi însemne, care-şi croia drum pe străzile lăturalnice perpendiculare pe autostradă. Se îndrepta spre interior, spre centrul oraşului. Abia dacă l-a văzut în timp ce trecea prin spatele unor clădiri.

Acela era camionul pe care trebuia să-l prindă. A renunţat la celelalte, sperând să nu-l înşele instinctele, şi s-a năpustit spre oraş. A încetinit cu o împingere în partea de sus a unui automobil parcat, fisurând parbrizul cu greutatea lui, apoi a deformat capota când a aterizat. S-a avântat înainte prin centrul unui parc, împrăştiind un stol de corbi, apoi a ţâşnit

pe peretele lateral al unei clădiri – şi abia a ajuns sus, când împingerea a cedat.

Mişcarea i-a dat un fior care l-a revigorat. Oraşul era plin de metal, ticsit de obstacole. Într-o urmărire, fiecare dintre ele putea reprezenta un avantaj. Wax se putea înălţa deasupra clădirilor, câştigând altitudine, să urmărească vehiculul – şi se putea apropia, deoarece camionul trebuia să ţină şoseaua, încercând să se descurce în trafic.

Wax a sărit peste partea laterală a unei clădiri, apoi s-a propulsat între alte două blocuri, cu forţa unui înotător care împinge cu picioarele în perete, propulsându-se la începutul unei ture. Vira după colţuri, aproape ca şi cum ar fi fost purtat de strigătele oamenilor de jos, aşa cum o pasăre era purtată de curenţii termici calzi ai deşertului.

Urmăririle prin Ţinuturile Necruţătoare aveau farmecul lor. Dar nimic din ce se întâmpla acolo nu se putea compara cu fiorul resimţit când ateriza *înăuntrul* unei clădiri trecând prin balcon, năpustindu-se în interior şi ieşind apoi pe cealaltă parte, pentru a-şi găsi ţinta chiar dedesubt. Balustrada unui balcon îi servea pe post de arc, iar clădirile din apropiere îi permiteau să-şi ajusteze coborârea.

Aici putea zbura aşa cum n-o făcuse niciodată în acel ţinut plin de praf şi pietre. Putea recunoaşte acel adevăr – ba nu, îl putea *îmbrăţişa* – acum, că îşi lăsase trecutul deoparte.

Cei din camion au deschis încă o fantă a uşii din spate. Wax a ţintit cu Răzbunătorul, dar nu spre fereastră. Ci chiar spre uşă.

A tras un glonţ ucigaş-de-ceaţă, unul cu explozie secundară, conceput să rupă în bucăţi corpurile hemalurgilor. A făcut uşa ţăndări şi a despicat partea din spate a camionului. În timp ce bărbaţii înarmaţi se îndepărtau împleticindu-se, Wax a reuşit să arunce o privire înăuntru. Nici urmă de bombă, doar o grămadă de cutii, registre şi documente.

Avea să fie nevoit să se mulţumească cu acestea. A lăsat camionul să-şi continue drumul, în timp ce oamenii înarmaţi au început să tragă. Wax şi-a sporit greutatea, apoi a împins într-un grătar de sub el, de pe stradă – pe care l-a îndoit şi l-a răsucit în timp ce s-a lăsat prin gura deschisă, intrând din nou în canalele de scurgere a apei pluviale.

S-a răsucit în aer şi a tras două gloanţe în peretele din spate, apoi s-a împins în ele – şi în rămăşiţele grilajului ce se prăbuşise în noroi –, propulsându-se prin tunelul ce se întindea chiar sub stradă.

A ieşit o secundă mai târziu, aruncând în aer un capac de canal. A aterizat, cu câte-un picior de o parte şi de alta a gurii de canal deschise, şi şi-a sporit greutatea de sute de ori – golindu-şi de tot metalmintea. Apoi a împins.

Picioarele i-au derapat câţiva centimetri pe beton.

Camionul s-a contorsionat de parcă s-ar fi lovit de un perete solid, partea din faţă boţindu-se ca o foaie de staniol, nenorocindu-l pe şofer. Partea din spate s-a ridicat în aer, apoi s-a izbit de pământ, aruncând în urmă foi de hârtie. Una dintre roţi s-a desprins şi a început să se rostogolească, trecând direct prin fereastra unei clădiri din apropiere. Un magazin de băuturi alcoolice, a observat Wax, cu o grimasă. Lui Wayne nu i-ar fi plăcut *deloc* chestia asta.

Pe stradă s-a făcut linişte, în timp ce se opreau maşini, cu şoferi chirciţi pe scaunele lor sau – cel mai adesea – holbându-se cu gurile căscate. Wax a respirat adânc de câteva ori, cu pulsul accelerat şi corpul scuturat ca de un curent electric. Cu mintea...

...concentrată asupra a ceea ce avea de făcut. A mai respirat o dată adânc, surprins de cât de calm se simţea. O parte din el... o parte din el îşi făcuse griji cu privire la revenirea lui pe teren, îşi făcea griji că, resimţind acei fiori, avea să ajungă să găsească banală viaţa de zi cu zi, cu lipsuri.

Dar nu s-a întâmplat asta. În Elendel putea porni oricând într-o urmărire precum aceea din oraş, câtă vreme nu era *chiar* atât de nesimţit în privinţa pagubelor provocate oamenilor. Putea să-l ia cu el chiar şi pe Max şi să se bucure împreună. Nu avea nevoie de asta, nu aşa cum avusese cândva.

Ce minunat era să-şi întărească acea convingere! A tras adânc aer în piept, după care a dat ocol camionului.

53

Marasi şi Rază-de-lună erau vânate.

Era ceva în spate, o fiinţă care nu părea pe de-a-ntregul umană. Scotea un sunet de parc-ar fi zgâriat cu unghiile sau cu ghearele pe piatră, urmat de nişte mârâituri nefireşti. Marasi a pornit în grabă prin tunelul detonat, cu Rază-de-lună alături, încercând să-şi regleze viteza de deplasare. Dacă se mişcau prea repede, puteau da peste vreo patrulă. Iar dacă se mişcau prea încet, atunci creatura din spate avea să le ajungă din urmă.

Aşa încât se deplasau în salturi, traversând în grabă o distanţă pe care-o vedeau la lumina lămpilor de mină, după care se opreau să cerceteze următoarea bucată de drum. Partea aceea a complexului de tuneluri era mult mai bine consolidată decât cea din care veniseră, cu mult mai multe coturi. Dar reuşiseră să urmeze indicatoarele, apropiindu-se tot mai mult de Comunitate. Au trecut pe lângă mai multe structuri cu pereţi din rigips, unele evident ocupate, aşa încât de câteva ori au fost nevoite să-şi caute locuri unde să se ascundă, pentru a se feri de grupuri de oameni care treceau în grabă.

Dar ăia nu erau soldaţi. În cea mai mare parte erau muncitori sau cercetători. Judecând după conversaţiile purtate în şoaptă, Entrone dăduse dispoziţii ca fiecare să se retragă în camera lui. Printre oameni se simţea un aer de îngrijorare – dar şi o anxietate generală. Asta le ajuta, deoarece nu acordau prea mare atenţie mediului înconjurător.

În timp ce Marasi şi Rază-de-lună se ascundeau de unul dintre acele grupuri în spatele unor lăzi, Marasi îşi făcea griji că arătarea care le urmărea avea să le ajungă din urmă. Dar creatura se furişa, nu se grăbea. Poate... poate se ascundea şi ea?

În cele din urmă, Rază-de-lună i-a şoptit lui Marasi să aştepte, apoi s-a furişat într-o cameră care – uitându-se prin uşa întredeschisă – nu părea să fie ocupată. A ieşit, câteva clipe mai târziu cu două halate de laborator, după care au început să umble pe coridor de parcă ar fi fost din partea locului. Deghizările nu erau tocmai reuşite, dar nimeni nu s-a uitat mai atent la ele, în ciuda puştii lui Marasi.

Curând, o voce a răsunat în tot tunelul.

„Păstraţi-vă calmul. Nu vă îngrijoraţi. Mă aflu în Comunitate şi fac pregătiri pentru noii sosiţi. Vreau să vă instalaţi cu toţii şi să aşteptaţi. Pentru asta am făcut atâtea planuri; suntem pregătiţi."

Era Gave Entrone. Vocea îi răsuna din nişte difuzoare înşirate pe hol – o tehnologie care devenea tot mai răspândită de când fusese inventată în urmă cu câţiva ani.

Auzindu-i vocea, Marasi şi-a pierdut orice speranţă că Gave avea să se opună invaziei. Complexul, proviziile... toate acestea dovedeau care era realitatea. Acela era un buncăr, punctul de lansare a unei invazii – şi locul în care favoriţii lui Entrone aveau să fie protejaţi de nenorocirea care urma să se abată asupra lor.

O îngrijorare care nu-i dădea pace îi şoptea că asta era doar o parte a problemei. Marasi trebuia să-l oprească pe Entrone, dar asta nu avea să protejeze Elendelul de bomba pe care Telsin o aţintise asupra lui. Iar pentru asta, trebuia să aibă încredere că Wax şi Wayne aveau să-şi ducă la bun sfârşit partea lor din misiune. Datoria ei era să se confrunte cu armata care se apropia. Oamenii în roşu şi auriu.

Tunelul s-a extins în cele din urmă într-o cavernă mare. Dar în mod ciudat, peretele din capăt era doar din lemn, din podea până în tavan. Şi părea să despartă camera în două – o încăpere care, judecând după panta tavanului, era extrem de mare. Peretele din lemn avea câteva camere întunecoase lipite de el. Într-adevăr, întreaga sală era liniştită şi în mare parte întunecată, luminată doar de câteva lumini de urgenţă.

Marasi şi Rază-de-lună s-au oprit la intrarea în peşteră. Oare aceea era Comunitatea? De ce era caverna despărţită astfel? Oricare ar fi fost motivul, ordinul de retragere în camere fusese ascultat şi se părea că toţi soldaţii din zonă se

duseseră să se confrunte cu SufletBinar. Asta le-a dat lui Marasi şi Rază-de-lună ocazia de a intra singure în cavernă.

La puţin timp după aceea, sunetele acelea s-au auzit din nou în spate. Apucând-o pe Rază-de-lună de umăr, Marasi a tras-o între două clădiri de lângă peretele mare. Din acel adăpost cam nesigur, a văzut o creatură intrând în cavernă. Stătea pe patru picioare alungite şi avea un gât înfiorător de lung, cu un cap care nu era pe de-a-ntregul canin. Avea trăsături care, aşa adumbrite cum erau, evocau o imagine... mult prea umană. Un nas de câine, sau ceva asemănător, dar cu nişte ochi umani aşezaţi în partea din faţă a craniului.

Nu avea nici haine, dar nici blană. Din umeri îi ieşeau vârfurile a două ţepuşe. Mai auzise de aşa ceva – Wax se întâlnise cu o arătare asemănătoare în tunelurile de sub Elendel. Şi cum studiase cartea pe care i-o dăduse Moartea, şi-a dat imediat seama despre ce era vorba. O monstruozitate hemalurgică.

Unul dintre modurile în care putea fi folosită acea artă era crearea născuţilor-din-metal. Însă Lordul Conducător folosise hemalurgia şi pentru a crea versiuni întortocheate ale fiinţelor umane. Kandra apăruseră din acele manifestări, precum koloşii. Crearea lor necesitase utilizarea cu precizie a ţepuşelor – cunoştinţe demne de un zeu. Dacă încercai să imiţi o asemenea lucrare, riscai să-ţi ucizi subiectul. Sau să plăsmuieşti, din greşeală, o creatură neterminată. O mutaţie aberantă, cu sufletul schilodit de ţepuşe.

Se părea că Set găsise o permutaţie viabilă, dar grotescă. Arătarea a adulmecat prin aer, apoi a intrat cu grijă în cavernă. Ştia că sunt acolo. S-a oprit unde Marasi şi Rază-de-lună făcuseră popas ca să cerceteze împrejurimile – un loc situat la nici treizeci de metri de ascunzătoarea lor actuală. Creatura a scos un urlet care a răsunat în toată caverna, iar alte voci – zeci – i-au răspuns.

Rază-de-lună a apucat-o pe Marasi de umăr şi a arătat cu degetul. A creat o uşă în partea laterală a structurii lângă care se ascunseseră şi s-au strecurat într-o cameră întunecoasă lipită de peretele din lemn care despărţea sala în două. Avea două ferestre.

Marasi nu vedea bine prin ele, nu din colţul în care se afla împreună cu Rază-de-lună. Uşa a dispărut, iar câteva clipe

mai târziu au început să se audă zgârieturi în peretele prin care trecuseră. A urmat un moment de liniște, apoi o bufnitură în ușa principală. A rezistat, pe moment.

Marasi și-a luat pușca în mână și, aruncându-i o privire lui Rază-de-lună, a făcut un semn din cap spre ferestre. Oare puteau scăpa pe acolo? S-a dus să se uite pe fereastră și a descoperit... un oraș?

Rânduri frumos aranjate de case mărgineau niște străzi într-o încăpere imensă, mai întinsă în partea aceea decât dincoace. Erau scăldate în lumina unor proiectoare. Cineva pictase iarbă și flori artificiale pe porțiuni mari din podea, iar alții ridicaseră sculpturi menite să imite frunzișul. Oameni în ținute de zi cu zi – fuste, pantaloni, rochii – umblau pe „străzi", deși nu se vedea nici urmă de cai sau automobile.

— În numele Dăinuirii, ce-o fi aici? a șoptit Marasi. Presupun că... asta o fi Comunitatea pe care și-au construit-o ca să scape de prăpădul de deasupra?

S-a încruntat. Cu puțin timp în urmă ar fi bănuit că rostul ei era să reziste celei de-a doua căderi de cenușă, dar acum avea convingerea că nu era decât o glumă proastă. Bomba și armata invadatoare erau adevăratele amenințări.

În spatele lor, arătarea încetase să mai zgârie la ușă. Nu era sigură că putea fi un semn bun; s-ar fi putut duce după ajutoare.

— Ceva nu este-n regulă cu locul ăsta, a spus Rază-de-lună. Și, ciocănind ușor în geam: Cred că asta-i oglindă semitransparentă. Vezi ce fumurie e? Iar cei din încăperea cealaltă nu par să fi auzit ordinul de-a se retrage în camerele lor ori să lupte. Prea-s liniștiți.

— Totuși, am putea scăpa pe acolo.

— Or să se ia hidoșeniile alea după noi! a spus Rază-de-lună. Dihania creată de Set poate lua urma ca un copoi, dar gândește aproape ca un om.

— Ne putem lupta cu ele? a întrebat Marasi, verificându-și muniția.

— Eu nu sunt... soldat înnăscut, a spus Rază-de-lună. Sunt în stare să mă apăr la nevoie, dar...

Părea îngrijorată când a aruncat o privire spre ușă.

De afară răsunau strigăte. Veneau trupele.

— Mai ai un sigiliu, a spus Marasi. Unul care te poate transforma.

— În altcineva, a spus ea. Cineva cu un altfel de trecut, cu o altfel de pregătire, cu altfel de... talente.

— Şi persoana *aceea* e în stare să lupte?

Razã-de-lunã a respirat adânc.

— Da. Mai bine decât să lupte ar trebui să ştie să se facă nevăzută. Să se ascundă. Dar persoana în care m-aş transforma... n-aş fi *eu.* Întotdeauna mi-am dorit să încerc transformarea asta, Marasi, căci de aceea am sigiliul ăsta. Dar e periculos. Efectul n-o să treacă la fel de uşor ca în cazul celorlalte sigilii – va fi permanent, până mă hotărăsc să renunţ la el. Şi când sunt altcineva, cu sigiliul pe mine, nu gândesc la fel. La un moment dat o să mă transform de tot şi n-o să mai pot reveni la normal. Dar cu borcanul ăsta de învestitură pură ca sursă de energie... pot încerca. Chiar pot încerca.

Razã-de-lunã a scos sigiliul, apoi s-a uitat la el cu aceeaşi atitudine pe care-o văzuse Marasi la Wax când îşi curăţa armele.

— Adică vrei să spui, a zis Marasi, că transformarea în altă persoană *nu* e magie?

Razã-de-lunã a făcut o grimasă.

— Bine. Recunosc că astea-s ceva mai mistice de felul lor. O să aibă mai multă logică dacă înţelegi Dorul...

Marasi a aruncat o privire pe fereastră, apoi s-a uitat în urmă, la uşa din faţă. Afară începeau să răsune tot mai multe strigăte. Dar-ar rugina... Păreau a fi foarte mulţi soldaţi. Marasi a ridicat arma, apoi a ezitat.

— Monştrii ăştia îţi iau urma după miros. Ce-ar fi dacă ai face o uşă prin peretele ăsta, ca să sar prin ea? Apoi tu le-ai distrage atenţia – te-ai bate zdravăn cu ei – şi ai dispărea, aşa cum ai zis. S-ar putea să nu ştie ce s-a întâmplat cu mine; s-ar putea să presupună că am fugit amândouă.

— E un plan solid, a spus Razã-de-lunã. – A tras adânc aer în piept. – Bine. *Chiar* mi-am dorit să încerc asta. Aveam de gând să-i cer lui Kell să-mi dea nişte învestitură ca să pot face asta. Dar nu m-am gândit niciodată c-o să ajung să folosesc chestia asta pe teren. Pot să mă lupt cu ei în forma asta, dar aşa ai să rămâi singură.

— Nu pot să fug pur şi simplu, Rază-de-lună, a spus Marasi. E vina mea că am atras atenţia trupelor. În plus, Bazinul e casa mea. Nu pot să-l las la mila lui Entrone şi a planurilor lui.

Rază-de-lună a aprobat din cap cu hotărâre.

— Hai s-o facem! Ar trebui să am un avantaj, căci or să se repeadă la mine cu bastoane şi baionete. Prea multe focuri de armă ar putea tulbura orice fac ei acolo în Comunitatea aia. Ai să observi că Set n-a făcut aici o mişcare inteligentă, care ar fi fost aceea de a împuşca pe toată lumea din cameră.

— Atunci să-i dăm bătaie, a spus Marasi.

Rază-de-lună a scos ceva din sac, un mic dispozitiv de pe care a citit nişte numere.

— Dacă ţi-o cer, să-mi dai distanţa douăzeci şi şapte şaizeci şi trei şi înclinaţia douăsprezece grade. Şi să-mi arăţi harta asta. N-am timp să-ţi explic de ce, a mai spus ea întinzându-i un carnet.

A desfăcut capacul borcanului de învestitură şi şi-a înmuiat sigiliul în lumină, după care l-a folosit ca să facă o uşă pentru Marasi.

— Aşa ar trebui să dureze mai mult decât de obicei.

Apoi şi-a lipit celălalt sigiliu de încheietura mâinii.

— Speram să-l am pe Kelsier cu mine, să mă ajute în caz că situaţia o ia razna. S-ar putea să trebuiască să-mi explici din nou de ce trebuie să mă lupt cu soldaţii ăia.

— Ce vrei să spui cu asta?

— S-ar putea să nu am toate amintirile pe care le aveam, a spus Rază-de-lună. Chestia asta o să-mi rescrie *cu totul* trecutul. Sufletul meu o să creadă că părinţii mei s-au mutat într-un alt regat din lumea mea de baştină şi că eu m-am născut şi am crescut acolo. Personalitatea mea se va schimba cu totul. Mi-am scris toate informaţiile undeva, dar... ei bine, nu ştiu niciodată *cum* funcţionează un Semn al Esenţei până nu încerc.

— Stai puţin, a spus Marasi. N-ai zis nimic de partea *aia* din...

Rază-de-lună şi-a apăsat sigiliul pe încheietura mâinii.

Apoi a început să se transforme.

54

Spre deosebire de SufletBinar – care absorbise învestitura pură ca dintr-un butoi, trăgând din ea încet pe măsură ce avea nevoie de ea –, Rază-de-lună a sorbit toată carafa, metaforic vorbind, dintr-o suflare, băgând mâna în ea şi trăgând-o în sine însăşi. Părul i s-a scurtat într-o tunsoare bob şi a devenit *strălucitor.* În mod incredibil, pielea ei a ajuns să strălucească şi mai puternic decât părul – din interior, de parcă însuşi miezul fiinţei sale îi era în flăcări. Dar ardea cu un foc alb, cumva mult mai pur decât orice flacără din lume.

Energia se rotea în jurul lui Rază-de-lună, iar ea părea chiar să se ridice de la pământ, deşi nu făcea decât să stea pe vârfuri. A scos un oftat prelung, de satisfacţie, apoi s-a întors spre Marasi. Strălucind ca un soi de divinitate legendară. O fiinţă din energie radioasă. A zâmbit cu buzele sale absolut perfecte, binecuvântată din interior de strălucirea ei naturală.

Strălucirea a început să i se diminueze aproape imediat, dar a îngenuncheat pe pământ şi a început să deseneze cu degetul. A consultat harta şi notiţele pe care i le-a arătat Marasi. A aprobat din cap, iar lumina s-a revărsat din ea, lăsând o imagine conturată. Semăna puţin cu harta – o schiţă rapidă a Bazinului, dar cu o rună stranie în mijloc.

După ce a terminat, lumina i s-a stabilizat, apoi a crescut în intensitate. Ea a oftat din nou a satisfacţie şi s-a aşezat în centrul desenului de lumină circular. Abia după aceea i s-a adresat lui Marasi.

— Ah! a făcut ea cu o voce mai piţigăiată decât înainte. O muritoare. Ce faci, copilă?

Şi-a rotit privirea prin încăpere fără să aştepte un răspuns.

— Se pare că mă aflu într-un loc neaşteptat.

— Eşti în Bilming, a spus Marasi. În subterană.

— Nu recunosc locul.

— Bazinul Elendel, a zis Marasi, răsplătită cu o privire fixă şi inexpresivă. Tocmai i-ai desenat harta pe jos.

— Aha, a făcut Rază-de-lună, uitându-se la picioarele sale. Chiar aşa. Ce ciudat.

Şi-a prins mâinile la spate, fredonând ca pentru sine. Când a observat-o pe Marasi privind-o cu gura căscată, s-a uitat într-o parte, apoi în cealaltă.

— Ah... Vrei să-mi ceri o favoare, copilă? Pot să te-ajut cu ceva?

— Sunt soldaţi afară, a spus Marasi, arătând spre uşa care începuse să duduie şi să se crape. Vor să ne omoare.

— Enervant, a răspuns Rază-de-lună, după care a început să-şi mişte mâinile în aer, desenând o reţea complexă de linii ce au rămas suspendate, strălucind. A sfârşit printr-un gest teatral, iar liniile s-au şters şi au dispărut în perete, care a încetat să se mai crape, în ciuda faptului că izbeau toţi în el.

— Ăştia cine-s? a întrebat Rază-de-lună. Nemernici din Imperiul Trandafirului? Sau altă adunătură de adepţi ai lui Wyrn, care-au venit să-şi piardă vremea luptându-se cu cei mai buni decât ei?

— Ăăă... a zis Marasi, sunt doar nişte oameni răi. Noi aveam de gând să...

— *Noi?* a întrebat Rază-de-lună.

— Tu şi cu mine, înainte să te transformi.

— Eu am fost întotdeauna Shay-I, a spus ea, făcând un gest. Binecuvântată de Shay-ode.

Siiiiigur. Bun.

— O, binecuvântată, a spus Marasi, încercând altceva, puterea ta este incredibilă, iar fiinţa ta e divină. Te rog, îmi faci o favoare?

— Bineînţeles! a zis ea, înviorându-se. Ce politicoasă eşti! O calitate rară printre muritori...

— Trebuie neapărat să ies pe uşa asta, a spus Mrasi, arătând spre uşa din zidul din spate, care va dispărea curând. Trebuie să las celor de afară impresia că am ieşit prin altă parte. Cu tine. Înţeleg că poţi să dispari...?

— Să dispar? O să mă folosesc de Aon Tye-A, a spus Rază-de-lună. Dar tu-mi ceri o favoare destul de mare. Aş avea nevoie de distanţă şi de înclinaţie...

— Oh, a făcut Marasi. Doi-şapte-şase-trei, înclinaţie douăsprezece grade... Dar tu chiar poţi să dispari...?

— Bine, bine, a spus ea. Dar dacă fugi pe uşă, ăştia o să mă găsească doar pe mine aici. O soluţie imperfectă, concepută de cineva care nu se pricepe la planuri. Uite-aici...

A atins-o uşor pe Marasi pe frunte şi a desenat nişte simboluri în aer cu o mână. O secundă mai târziu a apărut o *dublură* a lui Marasi, făcută cu o parte din puterea lui Rază-de-lună. Aceasta a început să se mişte, dar când Marasi a atins-o, degetele i-au trecut de-a dreptul prin ea. Asta a neliniştit-o şi mai tare.

— Tot aici eşti? a întrebat Rază-de-lună. Fugi, fugi... Shay-I rezolvă tot, copilă. Mă ocup eu de ăştia, după care dispar în stil mare. Să ai grijă să laşi ofrandele potrivite pentru binecuvântarea pe care ţi-am dăruit-o cu mărinimie şi să-i venerezi pe zei.

— Mda, a zis Marasi. Cu pioşenie. O să mă port cu pioşenie.

S-a îndreptat spre uşă şi s-a oprit, observând ultimul borcan cu lumină din rucsac. A luat geanta – care părea să conţină şi alte echipamente utile –, dar i-a dat lui Rază-de-lună caietul ars şi mapa din piele cu sigiliile.

— O să le vrei mai târziu, prealuminată, a spus Marasi. Sunt foarte importante. Te rog să le iei şi să le păstrezi în siguranţă.

— Bine, bine, a zis ea, apoi a gonit-o pe Marasi de acolo cu un gest din mână, fluturând cu cealaltă spre peretele ce se sfărâma – izbit cu toată forţa. Repede. Aproape au trecut.

Marasi şi-a aruncat rucsacul pe umăr şi – cu părere de rău – şi-a lăsat puşca. Trebuia neapărat să evite să iasă în evidenţă, aşa că era nevoită să se mulţumească cu pistolul pe care-l ascunsese în rucsac. Şi-a lăsat deoparte şi halatul de laborator, rămânând doar cu hainele ei – hainele unui şofer de rând, menite să o ajute să se amestece printre muncitorii Set – pentru deghizare.

Apoi a pătruns cu forţa pe uşă. În timp ce-o închidea, a zărit-o pe Rază-de-lună stând lângă falsa Marasi, desenând cu

ambele mâini linii de lumină în aer, în timp ce peretele din capăt se cutremura şi începea să se sfărâme.

Marasi s-a ferit de ferestre – care erau într-adevăr oglinzi semitransparente, disimulate pe partea asta sub forma unui model de tablă de şah. Şi-a aruncat rucsacul pe umăr şi s-a strecurat prin cartierul liniştit, sperând că versiunea aceea stranie a lui Rază-de-lună avea să ţină cont de plan.

55

În partea din spate a camionului, Wax a găsit o grămadă de acte şi echipamente. Şi trei cadavre.

Mânat de o hotărâre sumbră, a urcat în camion şi a verificat fiecare cadavru – nu care cumva să se prefacă vreunul mort. S-a oprit înaintea ultimului cadavru. Femeia era plină de sânge, dar respira, iar când a ridicat pleoapele, în ochi avea o scânteiere roşie.

— Ah, a spus ea cu o voce răguşită. *Chiar* te pricepi la asta. Credeam c-am luat suficiente măsuri de precauţie. Şi totuşi, eşti aici. Ne sufli în ceafă. Atâta hotărâre. Atâta *individualism.* Păcat că Armonie a ajuns la tine primul.

Wax a făcut un pas înapoi, îndreptând arma spre ea.

— Corpul ăsta va muri curând, a spus ea. Nu-i nevoie să-ţi baţi capul.

— Ce eşti?

— Ştii bine ce sunt, a şoptit ea.

— Trell.

— Sora ta devine Trell, a şoptit creatura. Numele şi mitologia pe care le-am pregătit pentru ea, să le adopte. Dar încă n-a reuşit. Iar eu nu sunt Trell. Rareori vorbesc direct cu cineva aşa cum vorbesc acum cu tine.

— Autonomie, a şoptit el.

— Da. Străpunsă de metalul meu. Cu sufletul deschis la atingerea mea...

Wax a dat şi mai mult înapoi, neştiind ce să creadă.

Femeia a zâmbit, cu buzele însângerate.

— N-ai de ce să te temi din partea mea. Nu voi interveni împotriva ta şi a eforturilor tale. Sora ta nu înţelege lucrul ăsta, Sabie a lui Armonie. Se roagă de mine să intervin, dar nu

înţelege un lucru: doar în lupta pentru supravieţuire un om – un popor – îşi atinge potenţialul.

— Oraşul ăsta, a spus el. Tot ce-i în el. E din vina ta.

— E din vina tuturor celor care visează la mai mult, a spus Autonomie. Şi realizările sunt meritul lor. Deşi nu cred că sora ta înţelege încă natura adevăratei Autonomie. Încercările ei au o anumită unicitate... artificială, forţată. Nu sunt rănile în carne vie ale adevăratului individualism. Va învăţa. Cu cât ţine mai mult de puterea mea, cu cât devine mai mult un avatar al naturii mele, cu atât va vedea şi va înţelege mai multe lucruri. Dacă supravieţuieşte. Ar trebui să fii mândru de ea. Deşi flirtează cu propria ei distrugere, eforturile sale au ţinut lumea asta în viaţă. Altfel aş fi atacat-o cu ani în urmă.

Wax s-a încruntat, apropiindu-se de ea.

— Unde e bomba?

— Aaah, nu bomba ar trebui să te neliniştească. Ci prăpădul pe care-am să-l abat asupra tuturor dacă bomba dă greş.

— Cred că joci la cacealma, a spus Wax.

— N-ai decât să crezi ce vrei! Dar cunoşti tu însuţi puterea – capacitatea – pe care-o are oricine în clipele dinaintea morţii. Adevăratul caracter excepţional se manifestă în momentele în care sufletul e împins la limită. Deci trebuie să existe o consecinţă – definitivă şi cumplită precum moartea – în caz de eşec.

— Şi ce trebuie să facem, a întrebat Wax, ca să te convingem să ne laşi naibii în pace?

Pe buzele însângerate ale lui Autonomie s-a întipărit un zâmbet.

— Să demonstraţi că meritaţi.

Şi a închis ochii. Iar corpul a încetat să mai respire.

Dar-ar rugina... Oare putea crede vreun cuvânt din ce spunea Autonomie? Putea să rişte s-o ignore? Oricum, a rămas mai şocat de asta decât de urmărire.

S-a apucat imediat să scotocească printre actele din spatele camionului. A găsit multe făcute ferfeniţă, apoi înmuiate în găleţi cu apă. Încercaseră să-l împiedice să ajungă la informaţii.

Din fericire, a găsit un caiet doar pe jumătate îmbibat şi a început să-l răsfoiască, citind date despre teste de lansare. Dar-ar rugina... Rachetele alea cu „autopropulsie” puteau

zbura între cincizeci şi şaptezeci de kilometri. Oare cum le lansaseră fără ştirea nimănui?

Navele, şi-a dat seama Wax. *De asta şi-au construit flota – ca să poată testa armele în largul oceanului.* Notiţele o confirmau. A verificat datele ultimului test.

Se potriveau cu datele „vacanţei" lui Gave. Plecaseră pe ocean ca să facă teste. Dar rachetele eşuaseră, sau cel puţin nu atinseseră nivelul de performanţă scontat. Încă nu puteau ajunge în Elendel – deşi caietul era plin de idei legate de modul în care le-ar fi putut face să meargă ceva mai departe, unde aveau nevoie.

A pus cap la cap toate informaţiile utile pe care a reuşit să le găsească, apoi le-a înghesuit în raniţa pe care-o găsise într-un colţ. Avea foarte puţin timp la dispoziţie ca să afle ce era cu toate astea, dar în harababura aceea existau cu siguranţă informaţii despre locul în care putea fi găsită bomba.

Şi-a aruncat raniţa pe umăr şi a ieşit din camion. Lumea începuse să se adune, inclusiv bietul proprietar al magazinului de băuturi alcoolice. Bărbatul stătea afară şi-şi jelea fereastra făcută ţăndări.

Deşi Wax ar fi trebuit să-şi vadă de drum, a ezitat, apoi s-a îndreptat spre el şi i-a pus nişte bani în mână.

— Îmi pare rău, a spus el. Încerc să previn o catastrofă.

Bărbatul a rămas cu gura căscată când a văzut banii, dar înainte să apuce să-i răspundă, Wax a văzut ceva chiar dincolo de fereastra spartă.

— Hei, a spus el, aia-i o ladă de *Logshine?*

⋆

Ceva mai târziu, Wax a ajuns la laboratorul unde-l lăsase pe Wayne. După cum sperase, bărbatul mai tânăr se ocupase de inamici, ba chiar îi legase fedeleş pe câţiva dintre ei. În clipa aceea, Wayne stătea pe un scaun şi, cu o batistă purtând iniţialele cuiva, se ştergea la nas. Părea ca vai de el.

Wax nu se văzuse niciodată obligat să-şi facă rezerve de sănătate, aşa că-şi imagina senzaţia – mai ales în plină misiune. Şi cum focul urmăririi se stinsese, Wax se simţea obosit. Dar-ar rugina... N-ar mai fi trebuit să se apuce de anchete fără să se odihnească în prealabil. Nu mai avea douăzeci de ani.

S-a îndreptat spre Wayne, care a ridicat privirea spre el, clipind. Apoi Wax a luat două sticle de Logshine, bere fabricată în Ţinuturile Necruţătoare – cea mai bună din câte existau.

— Dar-ar rugina, Wax, a zis Wayne. Unde-ai găsit chestiile *alea*?

— E uimitor ce apare ca din senin atunci când eşti la datorie, a spus el dându-i o sticlă lui Wayne.

— N-am mai băut Logshine de ani întregi.

Omului i-au dat lacrimile de-a binelea.

— Tu... Dar-ar rugina, prietene... Tu chiar ţii la mine, nu-i aşa?

— Cred că-i momentul să luăm o pauză, să ne mai tragem sufletul, i-a zis el lui Wayne.

— Ne putem permite?

— Trebuie neapărat să scotocesc prin ce-am găsit, a spus Wax. Şi dacă vom continua să ne aruncăm în luptă storşi de vlagă, o să ajungem să ne omoare ăştia. Cred că putem să stăm şi noi o jumătate de oră. Sună bine?

— Bine? a spus Wayne. Sună *minunat, dar-ar rugina!*

56

Furişarea neobservată prin această cavernă ciudată s-a dovedit a fi un lucru imposibil pentru Marasi. Proiectoarele din tavan lăsau puţin loc umbrelor, iar casele erau construite în jurul unui parc central – cu iarbă falsă, din aşchii de lemn vopsite în verde. Nimic nu ieşea mai mult în evidenţă decât cineva care voia să treacă neobservat.

Aşadar, simţindu-se cu totul expusă şi aşteptând dintr-o clipă în alta să audă focuri de armă, Marasi a pornit pe o stradă mărginită de un şir de case pitoreşti. Încerca să dea impresia că ar fi din partea locului. După alergătura de la o luptă la alta, părea ceva ireal.

Nimeni din peşteră nu părea să aibă habar de bătăliile de afară. A trecut pe lângă cupluri care se plimbau ţinându-se de mână. Un bărbat construia un loc de joacă în curtea unei case, iar copiii lui erau nerăbdători să se dea în leagăne. Altul în uniformă albă a trecut pe acolo cu paşi mari, fredonând ca pentru sine.

Era ciudat. Totul era prea paşnic, prea normal... şi nu exista deloc metal. Ferestrele aveau cercevele din lemn. Clădirile erau construite din cărămidă sau lut, fără cuie. Pe stradă nu existau becuri sau felinare.

A fost surprinsă când şi-a dat seama. De fapt, singurul metal pe care l-a observat era cel din proiectoarele de pe tavanul înalt de deasupra. Asta a făcut-o şi mai conştientă de rucsacul pe care-l purta în spate. În afară de borcanul strălucitor, Marasi mai avea în el şi nişte muniţie şi câţiva explozibili de mici dimensiuni, bandaje, ceva bani, nişte şperacle şi alte scule. Rază-de-lună era genul de femeie căreia-i plăcea să fie pregătită pentru orice.

Marasi şi-a strâns şi mai tare rucsacul pe umăr. Din păcate, începea să atragă atenţia. Oamenii întorceau capul după ea când trecea. Conversaţiile dintre cuplurile ieşite la plimbare se opreau. Privirile stăruiau asupra ei, de parcă era singura persoană care uitase să se îmbrace în uniformă în ziua inspecţiei.

Poate c-ar fi fost bine să se grăbească să traverseze cartierul şi să vadă dacă avea cum să ajungă în partea cealaltă. Dar oare-ar fi ajutat-o la ceva? Informaţiile pe care le avea spuneau că exista o cale de intrare în portal prin Comunitate. Trebuia neapărat s-o găsească.

Lordul primar spunea că merge în Comunitate, s-a gândit Marasi. *Ar putea fi pe-aici, pe undeva. M-ar putea duce el acolo, nu?*

Două femei care au trecut repede pe lângă ea, îmbrăcate în rochii de zi, i-au aruncat o privire fugară. Postura aia... Instinctul lui Marasi îi spunea că aveau de gând să spună cuiva despre prezenţa ei.

Acelaşi instinct îi spunea s-o ia în direcţia opusă. Dar... trebuia neapărat să-i găsească pe cei de la conducere. Aproape că l-a întrebat pe Wayne ce părere avea, apoi s-a simţit ca o proastă. De-a lungul anilor, se obişnuise să se bazeze pe el. Faptul că nu-l avea alături de ea... i se părea cumva în neregulă.

După ce s-a gândit o fracţiune de secundă, a rupt-o la fugă ca să le ajungă din urmă pe cele două femei. Ele au intrat în grabă într-o casă cu două etaje şi cu postamente din lemn înşirate de-a lungul peretelui exterior, de care erau atârnate frânghii vopsite astfel încât să imite viţa-de-vie.

Marasi a aruncat o privire în interior prin uşa întredeschisă şi a văzut femeile înghesuite nu lângă soldaţi sau ofiţeri, ci lângă o femeie blondă, impunătoare, între două vârste. Purta o rochie fină, de culoare gri-albăstrui: un pardesiu scurt, o fustă lungă, uşor şifonată. Era un stil care fusese popular cu un deceniu în urmă. Femeia impunătoare a privit-o pe Marasi în ochi, apoi s-a grăbit spre ea şi luat-o de braţ.

Instinctul lui Marasi i-a spus să se ferească, dar nu era o mişcare ameninţătoare.

— Repede, repede, i-a zis femeia lui Marasi. Înăuntru. Deja te-au văzut prea mulţi, draga mea. Drenya, trage perdelele!

Zăpăcită, Marasi a lăsat-o pe femeie s-o tragă după ea în camera bine mobilată, în timp ce Drenya trăgea perdelele. A treia femeie a aprins o lampă cu ulei de pe masă. Părea... din alte vremuri s-o vadă după ani în care electricitatea se strecurase pe nesimţite în fiecare colţişor din fiecare casă.

— Fialia, a zis femeia impunătoare, adu-i pe ceilalţi. Kessi va vrea s-o cunoască, evident. Şi pe Abrem. A tot luat notiţe. Repede, repede!

Apoi, absentă, a bătut-o uşor pe Marasi pe braţ.

— Ce faci, draga mea? Ţi-e foame? Sete? Tare greu trebuie să-ţi mai fi fost! Eşti o supravieţuitoare. Bravo ţie!

Drenya a aruncat o privire pe după perdelele trase, supraveghind zona. Era o femeie mai tânără, cu părul şaten-deschis, sfioasă, îmbrăcată cu o rochie căreia i-ar fi prins bine ceva mai multă culoare.

— Nu cred că Gord a văzut-o, binecuvântat fie Supravieţuitorul!

— Ajunge vestea şi la el odată şi-odată, a zis Fialia, oprindu-se în uşă. O să se ducă direct la primar!

— Mă ocup eu de Lordul Entrone, a spus blonda, care a aşezat-o pe Marasi pe un scaun. Du-te!

Fialia a plecat, iar Marasi s-a lăsat pusă pe scaun, încercând să înţeleagă. Nu voiau ca primarul să afle de ea, deci oare erau dezertoare din Set? Dar hainele lor, casele, tot locul acela...

Şi femeia aia. Blonda impunătoare a mângâiat-o pe Marasi pe mână, după care a dispărut în altă încăpere. Oare într-o bucătărie? Marasi aproape c-ar fi vrut să o ia la fugă. Oare încercau s-o împiedice să-l oprească pe primarul Entrone? Dar când s-a întors, blonda a adus cu ea o cană cu ceai şi nişte biscuiţi.

Marasi a rămas cu gura căscată, total confuză la gândul că ar putea cineva să ia o pauză de ceai în mijlocul unei incursiuni periculoase pe teritoriul inamicului.

— Uite la ea, săraca, a zis Drenya de lângă perdele. Probabil sunt *ani* de când n-a mai văzut mâncare ca lumea.

— E-n regulă, a spus blonda, oferindu-i biscuiţii. Nu te teme. Avem destule aici – ca pe vremuri. Mai ţii minte?

— Pe... vremuri? a întrebat Marasi.

— Da, înainte de dezastru, a zis blonda. De căderea cenuşii. Aici suntem în siguranţă.

— Locul ăsta a fost construit ca să ne protejeze, a spus cealaltă femeie, făcând un pas în faţă. Cred că eşti foarte puternică dacă ai reuşit să supravieţuieşti acolo sus şi să ajungi aici.

Acolo sus.

Of, dar-ar rugina... Marasi a reuşit în sfârşit să pună lucrurile cap la cap. În tot acel timp, presupusese că pozele cu cenuşa care cădea, ciudata imagine în mişcare făcută cu modelele de deasupra, făceau parte dintr-un complot menit să ameninţe lumea exterioară. Dar nu. Făcătura nu fusese plănuită pentru viitor; fusese deja jucată. Acelor oameni.

Dar-ar rugina... Ei credeau că lumea fusese distrusă. Şi că ei fuseseră protejaţi.

— De când sunteţi aici? a întrebat Marasi.

— De şapte ani deja, a răspuns blonda, mângâindu-i mâna. Deşi la început am locuit în nişte caverne mai mici.

— Oraşul ăsta – „Wayfarer", aşa îi spunem noi – are aproximativ cinci ani.

— A fost foarte greu de construit, a adăugat cealaltă femeie. Dar e *mult* mai frumos... Îţi aminteşte de vremurile bune, nu-i aşa? Cu cer şi soare... Copaci şi plante...

Marasi a luat fără tragere de inimă un biscuit şi a muşcat din el, în parte şi ca să o împiedice pe blondă să-i bage pe gât cu forţa. Era bun, a observat ea absentă în timp ce mintea îi funcţiona într-un ritm alert. Oamenii ăia... fuseseră păcăliţi să creadă că lumea se sfârşise. Forţaţi să trăiască într-un buncăr subteran. Dar de ce? În mod sigur, Set avea numeroşi participanţi de bunăvoie la planurile lor; de ce unii dintre ei ar fi fost ţinuţi într-o asemenea stare de ignoranţă? Şi ce legătură avea asta cu armata care se apropia sau cu bomba?

Alţi câţiva s-au îngrămădit curând în clădire, alături de Fialia. Trei femei şi un bărbat, un tip îndesat cu o cingătoare plină cu unelte din piatră.

— Fără metal, a bombănit Marasi.

— Păi, normal, a spus blonda. Deoarece îl simt mutanţii de metal. Singurul metal pe care îndrăznim să-l folosim e un pic de aluminiu ca să facem becuri şi boxe pentru sistemul de anunţuri publice.

Ceilalţi patru s-au înghesuit unii în alţii, cu ochii ţintă la Marasi. Oare *chiar* semăna atât de mult cu cineva care supravieţuise unei apocalipse? Probabil că ţinuta ei era mai jerpelită, după atâtea schimburi de focuri şi având în vedere că se

luptase de mai multe ori pentru viaţa ei. Plus rucsacul, şi faptul că nu apucase să se spele...

Sau poate că apucase...

— Bieţii de voi, a şoptit Marasi.

— E în stare de şoc, a zis Drenya cea timidă.

— Poţi să ne spui şi nouă cum e acolo sus? a întrebat bărbatul cu cingătoarea cu unelte făcând un pas în faţă, ţinând în mână o şapcă de pânză. Tot aşa puternice sunt căderile de cenuşă? A trecut un an de când n-am mai văzut pe cineva din afară.

— Au mai fost şi alţii? a întrebat Marasi, confuză.

— Când şi când, cineva de la suprafaţă reuşeşte să-şi facă drum prin tuneluri, să treacă de măsurile noastre de protecţie şi să ajungă în oraş, a spus blonda, mângâindu-i mâinile. I-am tot spus primarului că nu avem *nevoie* de măsurile alea de protecţie – că putem primi mult mai mulţi oameni decât avem acum. Dar Gave Entrone e încăpăţânat – spune că oamenii veniţi din afară sunt prea periculoşi.

— Gave, a spus Marasi. Primarul... vostru?

— Da, de fapt e din celelalte peşteri, a spus blonda. Alea de sub Elendel. Sunt câteva complexuri, şi din când în când oamenii se mută din celălalt complex aici.

— Entrone e un tiran, a zis bărbatul cu uneltele. Nu ne lasă să-i ajutăm pe cei de la suprafaţă. Nu ne lasă să căutăm supravieţuitori. Nici să explorăm peşterile nu ne lasă. Şi când vin oameni ca dumneavoastră...

Blonda i-a aruncat o privire încruntată.

— E-n regulă, a spus Marasi. Trebuie neapărat să ştiu. Vă rog, sunt aici secrete pe care nu le înţelegeţi.

— Păi, a spus blonda, când vin oameni din afară, aşa ca tine... sunt trimişi într-o cavernă sau alta. Nu apucăm să vorbim prea multe.

— Şi ei... vă vorbesc despre lumea de la suprafaţă? a spus Marasi încercând să ghicească, punând cap la cap informaţiile pe care le avea.

— O lume din cenuşă, a spus una dintre femei. O ţară distrusă plină de mutanţi cumpliţi din metal.

— Am văzut eu unul cândva, a spus bărbatul. O arătare cumplită, toată sucită. A dat buzna aici şi-au omorât-o forţele de securitate ale lordului primar.

O *monstruozitate hemalurgică,* a presupus Marasi, *lăsată să intre aici cu bună ştiinţă, ca să-i sperie pe oamenii ăştia.*

— Nou-veniţii, a spus femeia, nu se pot abţine să ne împărtăşească lucruri cumplite – apoi sunt luaţi dintre noi. Credem că lordul primar nu vrea ca ăştia să ne înspăimânte.

— Ba dimpotrivă, a spus Marasi. Sunt actori. Şi sunt aduşi aici ca să-i adeverească minciunile.

Marasi s-a uitat prin încăpere, întâlnind ochii lor plini de îngrijorare. Îşi făceau griji pentru ea. Habar n-aveau.

Blonda i-a mângâiat din nou mâna lui Marasi.

— Noi tot sperăm să primim veşti că cei pe care-i cunoaştem... au supravieţuit...

— Am avut trei fiice, a spus bărbatul cu sculele. În Bilming... Mă roade pe dinăuntru de când am fost salvat, că nu ştiu ce s-a întâmplat cu ele. Vă rog, domniţă... Ştiţi ceva despre grupuri de supravieţuitori de la suprafaţă? Ultimul refugiat care a fost aici a zis că oraşu-i pustiu, complet distrus. Dar... *unii* probabil că or fi scăpat cu viaţă...

Marasi s-a încruntat.

— Stai puţin... Tu ai fost *salvat?* Şi cum ai ajuns aici?

Blonda a îndemnat-o să mai ia un biscuit, apoi a schimbat o privire cu ceilalţi.

— A fost o întâmplare, ca la loterie, a spus ea în cele din urmă. Savanţii care au descoperit erupţiile iminente şi-au dat seama că puteau salva doar câţiva oameni. Aşa că au luat o decizie imposibilă, alegând oameni la întâmplare.

— N-a fost chiar *absolut* la întâmplare, a spus una dintre femei. Din motive evidente, au fost luate în special femei care atinseseră vârsta potrivită pentru a face copii. Şi s-a pus accent pe allomanţi sau pe cei provenind din neam de allomanţi. Din nou, din motive evidente.

— N-am avut voie să ne aducem familiile, a spus bărbatul, privind în jos. Când ne-am trezit aici, ne-am certat din pricina asta. Oh, cât ne-am mai chinuit să-i facem pe cei de la conducere să înţeleagă... Dar... până la urmă... am simţit cum se cutremură pământul... şi ne-am dat seama...

— După aceea, a spus blonda, a venit lordul primar şi a instituit protocoale mai stricte.

— Un tiran! a bombănit bărbatul.

— Încă simţim cum se cutremură pământul din când în când, a spus una dintre femei Uitându-se în sus. De la explo-

ziile Munţilor de Cenuşă. Afară o fi asurzitor. Din când în când ne dau voie să aruncăm câte-o privire în lumea voastră, dar nu prea des. E prea periculos. Dar tot am văzut cum e afară. Oraşul în ruină din depărtare, soarele roşu, cenuşa sufocantă. Ca un giulgiu...

— Şi cum vedeţi lucrurile astea? a întrebat Marasi.

— Dintr-o cameră de observaţie, i-a explicat femeia. La marginea peşterii e o scară care duce acolo.

Nu avea cum să ducă în camera cu proiectorul pe care-l văzuse Marasi – erau prea departe de ea. Bănuia că toată încăperea aia era un laborator de testare, iar oamenilor li se arăta ceva ce părea mai autentic, fără lumină şi proiector în văzul tuturor.

Oricum, în clipa aceea era sigură la ce servea făcătura. Laolaltă cu actorii trimişi pentru a confirma iluzia – care erau duşi apoi „într-o altă peşteră", ca nu cumva să scape şi să dezvăluie adevărul. Cât timp niciunul dintre subiecţii adevăratului experiment nu avea voie să plece de acolo, nimeni nu avea să afle.

Dar de ce? Atâta străduanie, pentru ce?

În afară de... allomanţi.

— Unii dintre voi sunt allomanţi? a întrebat Marasi.

— Da, a spus blonda. Eu sunt aţâţătoare, deşi nici măcar familia mea nu ştia de puterile mele. Fialia e deviatoare. Kessi – domolitoare.

— Am avut doi părinţi allomanţi, a spus bărbatul, dar eu n-am primit nicio putere. Şi ceilalţi sunt la fel.

Era ultima piesă. Marasi îşi dădea seama ce se întâmpla. Şi în timp ce punea totul cap la cap, a fost surprinsă de încă o descoperire. *Chiar* o cunoştea pe blondă. Nu degeaba-i părea cunoscută.

Era Armai Harms, o verişoară îndepărtată a lui Marasi: o femeie care fusese răpită de Miles O-sută-de-vieţi şi dispăruţi cu şapte ani în urmă, în timpul primului caz pe care l-a avut Wax în oraş după ce s-a întors.

57

Marasi ar fi trebuit să plece chiar în clipa aceea. Nu avea ce să mai afle de la cei implicaţi în experimentul Set. Dar era copleşită de urmările lui. Aşa că s-a aşezat pe un scaun de pluş cu un biscuit în mână, simţind un fel de apăsare, înconjurată de oameni care fuseseră minţiţi ani în şir.

Wax fusese primul care observase că oamenii răpiţi aveau o legătură de familie cu allomanţia. Crezuseră la început că erau toate femei, deşi se dovedise că unii dintre cei răpiţi în mod misterios în perioada aceea erau bărbaţi.

În diverse etape, Marasi şi Wax îi căutaseră pe acei oameni ani la rând. Îi chinuia gândul că cei din Set le făcuseră lucruri cumplite, dar niciodată nu-şi imaginaseră aşa ceva. Să-i încuie într-un buncăr? Să-i convingi că lumea se sfârşise?

Unul dintre principalele obiective pe termen lung ale grupului Set era acela de-a avea acces la puteri allomantice, iar faptul că Set avea acces la atât de multe ţepuşe dovedea că unii dintre cei care fuseseră răpiţi îşi aflaseră sfârşitul într-un mod cumplit. Dar grupul acela şi faptul că, până atunci, doar cei mai importanţi membri Set aveau ţepuşe dădeau de înţeles că ar exista un plan pe termen mult mai lung. Acolo jos, aveau efectiv o crescătorie de copii, care ar fi putut fi născuţi-din-metal – excelenţi pentru a fi recrutaţi sau pentru a crea ţepuşe. Stomacul i s-a întors pe dos, mai ales când i-a trecut prin cap să se uite la femeile din încăpere şi a observat că era posibil ca două dintre ele să fie însărcinate.

Locul de joacă pe care-l construia bărbatul căpăta dintr-odată o nuanţă mult mai sumbră. Totuşi... oamenii aceia nu păreau îngroziţi de ideea că aveau să le fie luaţi copiii. Era o şansă, una destul de mare, ca Marasi să-i fi găsit la timp. Din păcate, nu putea împiedica toate traumele – căci oamenii aceia

fuseseră smulşi din vieţile lor de zi cu zi şi de lângă familiile lor –, dar măcar Set încă nu începuse să-i transforme în ţepuşe.

Lordul primar a numit Comunitatea „proiectul lui Edwarn”, s-a gândit ea. Toată acea situaţie fusese planul unchiului lui Wax, o soluţie pe termen lung pentru a oferi puteri allomantice membrilor grupului Set. Bănuia că, la moartea lui, mare parte din acea infrastructură fusese cooptată, Telsin preluase puterea, iar Autonomie începuse să le sufle în ceafă. O peşteră concepută drept experiment allomantic în domeniul eugeniei crescuse şi se transformase într-un buncăr ce-i adăpostea pe adepţii lordului primar. Mai multe experimente cu ţepuşe duceau la alte inovaţii.

Dar experimentul acela vechi rămânea în vigoare, iar oamenii rămâneau tot captivi. Marasi dezlegase întâmplător unul dintre cele mai tulburătoare mistere cu care se confruntase. Îi putea salva pe acei oameni. Asta presupunând că putea salva mai întâi întreaga lume.

— Te cunosc, i-a spus Marasi blondei. Eşti Armai Harms, nu-i aşa?

— Păi, am fost Harms, a zis femeia. Înainte să mă căsătoresc aici jos. Ne-am... cunoscut?

— Am văzut doar câteva poze, a spus Marasi. Eu sunt Marasi Colms. Verişoara... lui Steris.

Era minciuna pe care o foloseau întotdeauna, înainte ca tatăl ei să fie dispus să-şi recunoască public infidelitatea.

— Steris? a întrebat Armai, devenind atentă. E... adică...

— E în viaţă, a spus Marasi. Armai... trăiesc cu toţii. Aţi fost minţiţi într-un mod cumplit. Nu am cum s-o spun cu mai multă delicateţe. N-a avut loc nicio cădere de cenuşă. Bazinul nu s-a prăbuşit. E o făcătură ordinară. Şi, cu o grimasă, a continuat: Aţi fost cu toţii răpiţi de nişte ticăloşi de cea mai joasă speţă.

Cei din încăpere s-au uitat unii la alţii.

— Are rău-de-cenuşă, a spus o femeie.

Femeia sfioasă a aprobat din cap, apoi a mângâiat-o pe Marasi pe umăr.

— Eşti tulburată, ai vedenii, draga mea.

Marasi a oftat. Bineînţeles că grupul Set venise cu o astfel de scuză – aveau nevoie de o explicaţie de rezervă pentru eventualitatea în care cineva reuşea să spargă barierele.

— Nu pot să v-o dovedesc chiar acum, a spus Marasi. Dar am să găsesc eu o cale. Vă rog să luaţi în considerare spusele mele. Vă vor uşura viaţa când va trebui să vă confruntaţi cu adevărul. Sunt ofiţer superior la Secţia de Poliţie din Elendel.

Şi-a scos legitimaţia.

— De ani întregi încerc să dau de urma voastră: a oamenilor răpiţi de o organizaţie misterioasă numită Set. Au pus la punct şi alte planuri – mult mai periculoase –, motiv pentru care nu pot rămâne. Dar adevărul este, Armai, că aţi fost răpiţi pentru că voiau allomanţi. Şi sunt dispuşi să acţioneze pe termen lung pentru a-i obţine.

Armai a aruncat o privire în sus – în timp ce duduitul unor picioruşe răsuna pe podeaua de deasupra, iar râsetele copiilor pluteau în aer.

— *Trebuie* să recunoşti că e ciudat, a spus Marasi, că aţi fost răpiţi de un grup de bărbaţi înarmaţi în timpul unui jaf.

— Au fost nevoiţi să se poarte astfel, a spus Armai. Ca să ascundă ceea ce făceau. Ca să evite panica mulţimii.

— Pozând într-o gaşcă de hoţi?

— În Cuvintele Întemeierii a funcţionat! Însuşi Supravieţuitorul s-a prefăcut a fi hoţ.

Marasi nu avea timp să continue disputa.

— Trebuie neapărat să-l găsesc pe Gave Entrone, a spus ea. Ştiţi cumva unde l-aş putea găsi?

Chiar în clipa aceea, de parcă ar fi fost poruncită de Armonie însuşi, o voce a răsunat dintr-un set de difuzoare din exterior. Răsuna în peştera uriaşă prin sistemul de anunţuri publice.

Era Gave Entrone, lordul primar.

„Vă previn, locuitori din Wayfarer, spunea el cu o voce difuză. O străină periculoasă a fost reperată strecurându-se prin tunelurile exterioare, îndreptându-se, se pare, în această direcţie. Este cel mai probabil înarmată şi se ştie că suferă foarte, *foarte* tare de rău-de-cenuşă. Este extrem de periculoasă – comunicaţi-i imediat ofiţerului dumneavoastră responsabil cu ordinea şi liniştea publică atunci când o vedeţi. Nu vă apropiaţi de ea. Nu vă implicaţi în discuţii cu ea.

A omorât deja un om şi va mai omorî şi alţii dacă i se va ivi ocazia."

Grupul de oameni au privit în sus la unison, iar Marasi s-a încordat. Până unde avea să ajungă bunăvoinţa lor?

— La naiba! a spus Armai. Trebuie s-o ascundem.

— Au văzut-o şi alţii când a intrat, a zis bărbatul cu centura de scule.

— Facem încăperea vraişte, a zis Armai, după care spunem că ne-a ameninţat şi a fugit. Şi, uitându-se la Marasi: Eşti confuză şi ai rău-de-cenuşă. Dar... Îţi aminteşti cum se iese de aici? Drumul prin caverne?

— Lasă asta, a spus femeia sfioasă, devenită dintr-odată aprigă. Ai arme? Orice am putea folosi ca să-l înlăturăm pe Entrone de la putere?

— *Nu* o să-l înlăturăm de la putere! a spus Armai. Nu trebuie decât să ne urmăm planul: să ne furişăm la suprafaţă, să găsim supravieţuitori şi să îi aducem încoace. Să le dovedim tuturor că suntem în stare să facem ceva ca să dăm o mână de ajutor. Asta o să-l determine pe lordul primar să-şi schimbe modul de a gândi.

Era o abordare filosofică nobilă. Dar şi lipsită de sorţi de izbândă. Marasi *nu* avea timp să încerce să-i convingă.

— Unde-i Entrone? a întrebat ea, ridicându-se în picioare.

— Are un conac nou la marginea oraşului, a spus Armai. Mare, cu staţie de transmisie. Acolo-i periculos, pentru că are nevoie de metale ca să facă dispozitivele să funcţioneze – dacă ne invadează mutanţii, după el se duc prima dată.

— Ce curajos din partea lui, a spus Marasi, grăbindu-se spre fereastră – ceilalţi s-au dat laoparte din calea ei. Pun pariu că are şi un tunel care duce la suprafaţă. Ştiţi pereţii exteriori, ăia plaţi? Au oglinzi semitransparente. Vă urmăresc prin ele.

— Rău-de-cenuşă, a spus una dintre femei printre dinţi.

— Există, a început Marasi, încercând să-şi dea seama cum să formuleze întrebarea, vreun portal pe aici? Dar-ar rugina... nici măcar nu ştiu cum ar trebui să arate. Vreo construcţie mare, ceva...? Sau vreo zonă care să fie explicit interzisă?

Nu făceau decât s-o fixeze cu privirea, confuzi. *Ar fi trebuit să mă aştept la chestia asta,* s-a gândit Marasi. Normal că n-aveau de unde să ştie. Erau captivi, nu complici.

Dar ceva în legătură cu situaţia respectivă o nedumerea. Dacă Entrone crea un portal pentru armata lui Autonomie, de ce l-ar fi făcut *acolo,* lângă oamenii ăia? De ce nu-l crea într-o zonă mai izolată a complexului de caverne, departe de subiecţii testelor sale? Şi totuşi, spusese că venea *aici* ca să deschidă portalul.

S-a uitat la Armai – ţinea în mână legitimaţia lui Marasi, cu o privire încruntată.

— De ce să-ţi baţi capul, a zis ea, să umbli cu legitimaţii false la tine? Să mergi până într-acolo încât să faci o ştampilă falsă, de anul ăsta...?

— Asta a luat-o razna rău de tot, a spus o altă femeie.

Armai a privit-o pe Marasi în ochi, încruntându-se şi mai tare.

— Pentru că-ţi spun adevărul, a zis Marasi. Acum trebuie neapărat să ajung la Entrone şi să-l opresc.

Armai a clătinat din cap.

— Marasi, ne putem ajuta reciproc. Să nu faci vreun gest necugetat. Nu ne place lordul primar, dar nu vrem violenţă. Au murit deja prea mulţi. Dacă te-am ascunde, am putea discuta, plănui...

— Nu avem timp de planuri, a spus Marasi, traversând din nou camera în grabă şi luându-şi rucsacul. Daţi-i înainte şi faceţi camera asta praf. Ziceţi-le ălora că sunt extrem de periculoasă – să le spuneţi cu lux de amănunte treaba asta. Poate-i întârzie un pic.

A scos un pistol din rucsac, făcându-i pe toţi să se holbeze la ea cu gurile căscate. Toţi în afară de Armai, care l-a luat în mână cu o expresie de dezamăgire.

— Uite ce-i, a spus Marasi, situaţia o să devină aici *foarte* periculoasă *şi foarte* confuză. Prietenii mei s-au confruntat cu mulţi dintre soldaţii lor, deci există şanse să mă descurc singură cu Entrone. Dar dacă nu mă întorc, trebuie *neapărat* să-l înlăturaţi de la putere. S-ar putea ca milioane de vieţi să depindă de lucrul ăsta.

— Nu putem face aşa ceva, a zis Armai. Chiar dacă am vrea, nu avem arme.

— Voi *sunteţi* arme, a spus Marasi. Numai să vă facem rost de...

Metale. De aceea nu erau deloc metale acolo jos. Set închisese un grup mare de oameni care fie aveau abilităţi extraordinare, fie aveau şanse mari să dea naştere unor oameni cu asemenea abilităţi. Telsin şi ceilalţi ştiau că, dacă nu aveau grijă, urmau să fie depăşiţi ca putere de propriii prizonieri. De aici şi lipsa metalelor şi povestea cu „mutanţii" care le puteau simţi.

Cum să ţii în captivitate o grămadă de oameni periculoşi? Îi convingeai că, de fapt, nu erau prizonieri.

Marasi s-a întors şi a privit-o pe Armai în ochi.

— Pe unde s-o iau ca să ajung la casa lordului primar?

— Eu...

Marasi a fixat-o cu privirea până când Armai a coborât din nou ochii – spre legitimaţia lui Marasi –, după care s-a uitat într-o parte.

— Ştii, nu-i aşa? a spus Marasi. Că e adevărat ceea ce-ţi spun. Sau cel puţin bănuieşti. Ai ştiut dintotdeauna că ceva nu e-n regulă. ,

— Am o familie, a zis Armai. Copii şi un soţ pe care-i iubesc.

— Iar dacă Entrone învinge, a spus Marasi, sunt condamnaţi la o viaţă în întuneric. Armai, ăsta are de gând să-ţi ia copiii de lângă tine! Trebuie neapărat să vă faceţi rost de nişte metale şi să vă apăraţi cu toate forţele.

— Să facem rost de metale, a zis una dintre femei, pufnind. Ce vrei să facem? Să lingem pietre, doar-doar om da de ceva fier prin ele?

— Nu ştiu dacă să te cred sau nu, a spus Armai. Şi nu... nu am de gând să lupt, nici dacă aş avea arme. Poate c-o să te duc unde locuieşte Entrone. Dar atât.

Ce *oameni tâmpiţi,* s-a gândit Marasi, scrâşnind din dinţi. Apoi s-a simţit ridicolă. Nu erau tâmpiţi, ci speriaţi. Fuseseră abuzaţi, minţiţi, închişi şi lipsiţi de soare.

N-ar fi trebuit să-i certe. Într-adevăr, în ruşinea resimţită după ce-i mustrase, a avut un moment de luciditate. Oamenii ăia, şi cei ca ei, erau motivul pentru care făcea ceea ce făcea. Motivul pentru care intrase în poliţie. Era treaba ei să-i salveze.

— Du-mă la Entrone! a spus Marasi. Găsesc eu o cale de-a rezolva problema cu el.

Şi şi-a ridicat rucsacul pe umăr.

Dar a încremenit când l-a auzit zăngănind.

58

Wayne l-a privit pe Wax ţinând sticlele deasupra capului, apoi împingând capacele cu o răsucire rapidă de allomanţie. Prindea bine chestia aia. Când Dumnezeu crease allomanţia, oare se gândise că monedăzvârlitorii ar fi fost buni şi ca deschizători de sticle?

Wax i-a întins una lui Wayne, care şi-a şters cu batista nasul ce-i curgea, apoi a apucat sticla. A oftat, cu capul bubuind, cu dureri în tot corpul. La naiba, ura să depoziteze sănătate... Se simţea de parc-ar fi fost ce se găsea între degetele de la picioare ale unuia ce stătuse încălţat prea multă vreme.

S-a sprijinit de suportul ce se întindea în partea din faţă a panoului publicitar. Fireşte că zburaseră până acolo, deoarece monedăzvârlitorilor le plăcea să se afle în văzduh. Plus că pe Wax îl înnebunea să sară-n ochi. Şi ce sărea mai tare-n ochi decât ideea de a bea o bere în faţa tâmpeniei ăleia de afiş de propagandă a oraşului?

Chestia aia avea o margine în partea din faţă, deci era destul de comod să stai pe ea. Probabil fusese pusă acolo pentru muncitorii care trebuiau să ridice afişul: o imagine greţoasă cu un bărbat care scruta cerul, cu raze de lumină răspândite în spatele lui. INDEPENDENŢĂ PRIN EFORTURI COMUNE, scria pe afiş. Wayne ar fi fost în stare să mănânce sticla de bere şi să scoată o grămadă de rahat care să aibă mai multă logică decât porcăria aia.

Panoul publicitar care-l enervase era la înălţime, îndreptat spre interior, de-a curmezişul autostrăzii principale. Spre turnul principal al oraşului, Turnul Independenţei, supranumit Shaw. După bătrânul Kredik Shaw.

Wax i-a întins sticla, iar Wayne şi-a dus mâna spre ea ca să ciocnească gâturile sticlelor. Apoi şi-a lăsat capul pe spate

şi a băut, savurând gustul puternic. De hamei, amar. Cum trebuia să fie o bere pe cinste. În Ţinuturile Necruţătoare ştiau asta. De ce s-o cureţi, s-o faci să aibă alt gust decât ar fi trebuit să aibă? Berea de oraş... aia era pentru cei cărora, de fapt, nu le plăcea berea.

Spuma îi dădea o senzaţie plăcută pe gât, unde-l râcâia de fiecare dată când depozita sănătate. Parcă i-ar fi fost rău mereu, în fiecare zi – dar de obicei nu băga de seamă, pentru că trupul lui se pricepea să ascundă asta. Doar că în momentul când începea să depoziteze sănătate, boala îşi făcea de cap.

Wax a tras o duşcă prelungă din berea lui şi s-a lăsat moleşit de gust, cu o privire pierdută în depărtare. Era mulţumit.

— Mai ţii minte, a zis Wayne, când ai dat să iei dopurile de la sticle, iar eu am dat cu berile de masă şi ţi s-au vărsat în cap?

— Când anume? a întrebat Wax.

— Ha! Gluma asta nu îmbătrâneşte niciodată!

— Pentru că era deja veche, antică şi de demult când ai încercat-o prima oară, de-aia!

Wayne a zâmbit larg.

— Eu ziceam de prima dată, după ce l-ai prins pe Bocnă Ben Oldson. Ştii tu, când Blinker îţi era ajutor de şerif.

— Îmi aduc aminte.

— Mie nu-mi vine să cred că ai lucrat cu individul ăla, a zis Wayne, luând încă o înghiţitură. Ăla nu ştia să tragă nici cât o ceapă degerată.

— Avea alte abilităţi, a spus Wax. Ţin să menţionez că şi tu tragi la fel de bine.

Era adevărat. Dar, la drept vorbind, Wax nu se pricepea să-şi aleagă ajutoarele de şerif.

— Îmi aduc aminte când mi-ai făcut-o prima oară când ai scuturat sticlele, a spus Wax, sorbindu-şi berea. Îmi aduc bine aminte. A fost prima oară când mi s-a părut că zâmbeşti.

— Mda... Păi, a zis Wayne, eu mă pricep să mă prefac că sunt ceea ce nu-s. Până la urmă, m-am gândit cum să mă prefac că-s bun de ceva. E-o minciună ca lumea. Încă o mai cred uneori. A mai luat o înghiţitură, după care a continuat: Mai tot timpul.

— Wayne...

— N-am nevoie de morală, Wax. – Wayne şi-a sprijinit capul de suportul metalic, cu ochii închişi. – O să fiu bine. Doar să-mi pun pălăria pe cap...

— Tu te-ai simţit mai rău în ultima vreme, nu-i aşa? a întrebat Wax.

Ce-l enerva ăsta, cât de repede se prindea el de toate.

— Aici nu-i vorba numai de MeLaan.

Wayne a ridicat din umeri, ţinând în continuare ochii închişi.

— Varsă tot, a spus Wax. Ţi-am dat bere, îmi eşti dator cu un răspuns – astea-s regulile.

Dar-ar Năruirea peste el de om. Ştia el regulile.

— Mă gândeam şi eu aşa, a spus Wayne încet. Mi-am adus aminte de-ai mei, şi mă gândeam ce ruşine i-ar fi mamei de mine c-am ajuns un criminal. Şi m-am străduit toţi anii ăştia să muncesc ca să scap de povara asta, şi tot nu mă simt mai bine. Deci cred c-am început să mă întreb: poate că, orice-aş face, n-am să reuşesc *niciodată* să fac îndeajuns de mult bine încât să echilibrez răul pe care l-am făcut. Poate că n-am să reuşesc nicicând să fiu bun de ceva.

— N-ai cum să plăteşti ca să scapi de asta, Wayne, a şoptit Wax. Ăsta-i adevărul.

Wayne a deschis ochii.

— Durkel, ăla pe care l-ai omorât, a spus Wax, o să rămână mort pe veci. Nimic n-o să schimbe lucrul ăsta. Oricâte fapte bune ai face, nu ai cum să-l aduci înapoi sau să fii iertat.

Wayne şi-a ferit privirea, cu o senzaţie de greaţă – şi nu doar pentru că depozita sănătate.

— Eu ştiu c-am zis că n-am nevoie de morală, Wax. Dar nu ştiu dacă trebuie neapărat să mai pui şi sare pe rană-n halul ăsta.

— Din fericire, Wayne, a spus Wax, tu n-ai nevoie de iertare.

— Acum vorbeşti aiurea.

— Nu, câtuşi de puţin.

Wax s-a aplecat în faţă, arătând cu sticla spre el.

— Wayne, dac-ai avea ocazia, ai face la fel? L-ai buzunări pe unul? L-ai împuşca dacă s-ar împuţi treaba?

— Ce? Normal că nu!

— Atunci, a zis Wax lăsându-se pe spate, n-ai nevoie de iertare. Pentru că *tu* nu eşti omul care l-a omorât pe Durkel.

Nu mai eşti omul ăla. Omul care a făcut asta, ei bine, a murit. E îngropat la doi metri sub stâncile şi noroiul care ţin loc de pământ în Ţinuturile Necruţătoare. N-ai mai fost omul ăla de ani întregi.

— Eu nu cred că lucrurile merg chiar aşa, a zis Wayne.

— De ce nu? a întrebat Wax, luând încă o gură de bere. La ce bun toate astea, dacă oamenii nu se pot schimba? Dacă tu n-ai nicio şansă, Wayne, atunci nimeni n-are nicio şansă. La fel de bine am putea să împuşcăm un om de prima oară când face o greşeală pentru că, ei bine... n-o să se schimbe niciodată, deci cui îi pasă?

— Nu-i corect.

— Tu nu eşti corect, a spus Wax, cu tine însuţi. Te-am urmărit, Wayne. Tu n-ai devenit ajutorul meu de şerif pentru că voiai izbăvire. Nu lupţi în continuare alături de mine pentru că ai nevoie de iertare. Ci pentru că ai ajuns cine-ai ajuns. O faci pentru că vrei să faci din lumea asta un loc mai bun.

— S-ar putea să te-nşeli, a spus Wayne. Nu ştii tu ce-i la mine-n creier, Wax. Poate *chiar* sunt corupt până-n măduva oaselor. Tu ştii cum sunt eu când mă bag într-o încăierare. Poate că fac toate astea ca să am ocazia să mă bat şi să omor oameni. Pentru că *îmi place.*

— Neee, a zis Wax, terminându-şi berea, după care a întins mâna, legănând sticla între două degete. Eu nu cred asta, Wayne. Eu te cunosc. Şi te *respect.* Te admir. Sunt momente când mi-aş dori să fiu un om la fel de bun ca tine.

Wayne s-a ridicat, mijind ochii la el.

— Stai puţin... Tu vorbeşti serios?

— Poţi să fii sigur!

— Prietene, azi am dat foc la o clădire. Şi nu era o clădire care-ar fi trebuit să ardă, o şcoală, să zicem. Era o clădire mare, importantă.

— Da, şi ce-ai făcut cu focul ăla? a întrebat Wax. L-ai aprins şi-ai dat bir cu fugiţii?

Wayne a ridicat din umeri.

— Nu, ai scos pe toată lumea din clădire. Ai condus cu bună-ştiinţă un grup de oameni care să bată din uşă în uşă şi să întrebe dac-a scăpat toată lumea. Ai dat foc pentru că ai fost nevoit să o faci, dar apoi...

A ezitat, a mai verificat o dată sticla, să fie sigur că era goală, apoi s-a uitat încruntat la Wayne.

— Wayne. Şcolile nu *trebuie* să ardă. Doar pentru c-am ars noi una o dată, nu înseamnă că aşa trebuie să fie.

— Nu, uite care-i treaba, a spus Wayne în timp ce-şi termina berea. Şcolile *trebuie* să ardă. Închipuie-ţi cum ar fi să fii copil, să te scoli şi să descoperi pe nepusă masă că şcoala a dispărut... Dar-ar dracii şi rugina dacă n-ar fi cea mai tare zi!

Wax a oftat.

— Eu mă gândesc, a continuat Wayne, că de aia tot construiesc ăştia din oraş atâtea şcoli. Ai văzut câte sunt în ziua de azi? Le păstrează guvernul, în caz că ar trebui să facă fericiţi câţiva copii. Şi atunci le dau foc!

Wax s-a uitat la el. Aşa că Wayne a zâmbit şi i-a făcut cu ochiul, spunându-i că asta a fost, probabil, o poveste cam exagerată.

Wax s-a lăsat pe spate.

— Uneori, cu tine nici nu-mi dau seama...

— Şi asta-i problema, nu? a zis Wayne. Că fac numai grozăvii! Mi-a zis mie Ranette de fata aia, Durkel – pare-se că nu puteam să fac lucru *mai rău* decât să mă tot duc s-o văd. I-am făcut viaţa grea toţi anii ăştia şi eu nici n-am ştiut!

— Şi-ţi pasă?

— Normal că-mi pasă.

Wax a înclinat capul spre el.

— Poftim dovada. Eşti om bun.

— Şi tare mă mai ajută treaba asta când o tot dau în bară, prietene. Uneori încă mai pun mâna pe lucruri chiar şi dacă nu aparţin prietenilor mei, şi nu glumesc. Abia mai târziu mă gândesc la ce-am făcut. Şi-mi dau seama că poate omului ăluia-i *plăcea* cutia lui de trabucuri.

— Strici mult mai puţine lucruri decât repari, Wayne. N-ai cum să negi lucrul ăsta. Eşti un om *bun.*

Wayne a tăcut. Pentru că... pentru că îi plăcea de Wax. Mai mult decât atât, avea încredere în Wax. Wax avea dreptate în multe privinţe.

Oare... avea dreptate şi în privinţa aceea?

Wax s-a aplecat în faţă.

— Nu poţi să tot dezgropi cadavrul omului care ai fost, Wayne. Nu poţi să-l tot fluturi prin faţa tuturor. Lasă-l acolo,

îngropat. Gândeşte-te la omul care *eşti,* nu la omul pe care l-ai lăsat în urma ta. Asta am învăţat eu în ultimii ani. Şi viaţa mi s-a schimbat întru totul.

Hm. Astea erau banalităţi. Lucruri uşor de spus. Dar Wax nu spunea niciodată lucruri de dragul de a le spune. Niciodată nu spunea aşa ceva. Wax era sincer.

Poate... poate *chiar* venise momentul să îngroape acel cadavru. Să dea rugina dacă nu începea să fie din ce în ce mai greu. Oare cum ar fi fost viaţa lui dacă nu l-ar fi cărat după el? Poate că o parte din el era pregătită pentru asta, de ani întregi. Nu mai tremura când ţinea o armă în mână. Corpul lui era pregătit să meargă mai departe. Oare mintea avea să-i dea voie?

A scrutat oraşul, cu capul bubuindu-i de la depozitarea sănătăţii. Jos era plin de maşini, reprezentantele unei lumi noi, cu clădiri noi fanteziste care aruncau umbre lungi la apusul soarelui. Tot Bazinul se schimba.

De ce să nu se schimbe şi el odată cu Bazinul?

S-a oprit din depozitarea sănătăţii. Adevărul era că nu avea să-l ajute mai mult de atât. I s-a limpezit mintea, iar durerile l-au lăsat.

— Bine atunci, a spus el ridicându-se. Trebuie să rezolvăm chestia asta, Wax. Am o presimţire urâtă – toată ziua am avut-o –, că am pornit pe un drum care nici pe departe nu va fi uşor.

— De acord cu tine, a zis Wax, trăgând spre ei două raniţe. Uită-te prin astea. Vezi ce ne-a pus Steris la pachet.

Şi a împins-o pe prima – raniţa lui cu muniţie, recuperată de pe un acoperiş.

Wayne a luat-o, a desfăcut şireturile şi a tras fermoarul, în timp ce Wax a scotocit prin cealaltă, a scos câteva pagini şi le-a ridicat. Panoul publicitar avea pe el nişte becuri electrice, ca să fie vizibil pe timp de noapte – ceea ce era bine pentru citit. Hm. Până la urmă, poate că ştia Wax de ce alesese locul ăla.

Wayne s-a apucat să inventarieze muniţia armelor lui Wax, punând-o deoparte în punguliţe.

— Şi zi aşa, a spus el, ăştia testau te miri ce bombă zburătoare în ocean?

— Testau doar dispozitivul de lansare, a zis Wax, răsfoind hârtiile. Încă nu avea nicio bombă pe el. Ar fi fost prea

periculos. Plus că încă nu era gata. Am planurile pentru bombă aici, şi până de curând aveau probleme cu crearea unei baterii destul de mari încât să fie portabilă.

— Şi şi-or fi dat seama?

— Din păcate, da, a spus el dându-i o schemă – de parcă Wayne ar fi avut ce să facă cu ea. Uită-te acolo. Au pus-o în sfârşit în funcţiune, e portabilă, dar e *mare.* Chestia asta le dă multe bătăi de cap. Au rachetele alea care pot zbura vreo cincizeci-şaptezeci de kilometri buni, dar nu cu o încărcătură atât de mare.

A mai răsfoit câteva pagini şi i-a mai dat o schemă.

— Schema asta e pentru un comutator automat. Unul extrem de periculos. Nu vrea nimeni să dezamorseze chestia asta. Şi-aici e o schemă pentru o rachetă mult mai mare. Poate o ultimă şansă de a face să funcţioneze chestia asta, dar sunt îngrijoraţi că nu va zbura destul de departe... şi ar putea să lovească Bilmingul sau alte oraşe din apropiere, nu doar Elendelul.

Wayne a mormăit, îndesându-şi foile în buzunar. Apoi, după ce-a mai scotocit prin raniţa lui, a dat peste un sendviş.

— La naiba, a zis el despachetându-l. Pastramă? La naiba... Bine că nu m-ai luat în seamă şi-ai rămas cu femeia asta. Bună bucăţică.

Wax i-a aruncat o privire inexpresivă.

— M-am înşelat în legătură cu ea, bine? a zis Wayne, scotocind după un al doilea sendviş, pe care i l-a aruncat lui Wax. Mă înşel des în legătură cu oamenii. Poate chiar şi în privinţa mea.

Wax a zâmbit şi s-a apucat să mănânce sendvişul. Wayne a făcut la fel – nu-şi dăduse seama cât de foame îi era. Au urmat nişte bidoane – dar ce să vezi, în ele era numai apă. Şi-ar fi dorit să mai aibă o bere. Dar nu, aveau treabă. Una le-ar fi fost de ajuns ca să se mai învioreze. Mai multe ar fi fost periculoase.

Wayne a scos o metalminte de rezervă pentru Wax, cu mai multă greutate, şi i-a aruncat-o. Au urmat nişte fiole cu aşchii de metal, care se aflau într-un săculeţ. Opt dintre ele fuseseră deja folosite; mai erau opt.

— Astea nu-s de-alea normale.

— Armonie le-a trimis, a spus Wax. A zis că sunt speciale.

— Aşa deci... a făcut Wayne, cu ochii pe ultima din rând, cu un dop roşu.

Le-a pus deoparte, apoi a scos o punguliţă cu metale cu numele lui trecut pe ea. Femeia aia, dar-ar rugina, îi pusese chiar şi ceva aliaj fuzibil.

— Păi, şi-acum ce facem, Wax? Ai zis că ăştia construiesc o ultimă rachetă, cea mai mare dintre toate. Unde-o găsim?

Wax a studiat notiţele.

— Sunt îngrijoraţi, Wayne, cu spatele la zid. Aici, la sfârşit, sunt notiţele de azi. Sunt *îngroziţi* că Autonomie le va anula întregul proiect – în mod violent. Aşa încât se chinuie să ne ţină piept, ca să aibă cu orice preţ o ultimă şansă de victorie. Dar unde... cum...

Wayne a continuat să scotocească prin raniţă, scoţând la un moment dat o minge ciudată din răchită cu o greutate în centru.

— Ăsta-i făcută de Ranette?

Wax a zâmbit larg, făcându-i lui Wayne semn să i-o arunce. Apoi Wax a aruncat-o în aer cu o împingere-în-oţel.

— O fi ajutat-o Max să ne facă bagajul. Mi-a trimis un cadou.

A aruncat-o mai sus. Apoi şi mai sus.

Apoi a prins-o şi a încremenit.

— Ce-i? a întrebat Wayne.

— Ştiu unde-i bomba, a spus Wax. Ai nevoie de altitudine. Dacă ai altitudine, poţi să arunci ceva departe. În plus, trebuiau să construiască o rachetă mare undeva unde să nu-şi bage nimeni nasul. Deci o altitudine cât mai mare într-un loc sigur...

Wayne a oftat, iar cei doi s-au întors spre centrul oraşului. Şi spre Shaw, turnul imens din zona aceea – care avea o construcţie nouă în vârf, despre care se presupunea că avea să mai adauge câteva etaje. Sau era un proiect de construcţie cu totul diferit?

— La naiba... a zis Wayne, observând luminile aprinse de la nivelurile superioare ale turnului şi proiectoarele din vârf. Ăştia sunt puşi pe fapte mari în seara asta. Chiar că-s strânşi cu uşa...

S-a uitat spre Wax.

— E un platou. Turnul ăla. *Ăla-i* platoul.

— Care platou?

— În povestea mamei, a spus Wayne, totul se termina pe un platou. Pe piscul singuratic din mijlocul unui peisaj plat.

Wayne şi-a privit prietenul, încercând să vadă dacă se plângea de faptul că nu erau în povestea aceea. Pentru că, în asta, Wax s-ar înşela. *Chiar* se aflau în poveste – sau trăiau cu ea. Pentru că aşa hotărâse Wayne şi aşa stăteau lucrurile.

— Platou, zici? a spus Wax lăsându-şi un picior să atârne peste margine. Da, înţeleg de ce spui asta.

— Niciodată n-am reuşit să-mi dau seama ce se întâmpla mai departe, a zis Wayne. În poveste, omul legii urca pe platou ca să-l găsească pe cel rău – pe Barm Zurbagiul, cel mai rău dintre toţi ticăloşii care au existat vreodată. Dar Barm *era* platoul.

— El... era *platoul*?

— Mda, de parcă se preschimbase în platou, a spus Wayne.

— Asta... n-are prea multă logică.

— Chiar că n-are, a zis Wayne. N-am înţeles niciodată de ce mi-o spunea mama aşa.

— Poate că nu însemna nimic. Poate pentru că într-o poveste trebuie să se întâmple ceva.

— Neee, a făcut Wayne. N-ai cunoscut-o pe mama, Wax. Se *pricepea* la poveşti. Bine de tot. Însemnau ceva... Şi, după ce a tras adânc aer în piept: Dacă trebuie să ajungem în vârf, o să fie un urcuş *greu.* Nu mai sunt în jur clădiri la fel de înalte. N-ai să poţi să ne împingi până sus.

— Oricum am fi în bătaia lunetiştilor dacă încercăm treaba asta, a spus Wax, mijind ochii la proiectoarele din vârful turnului. Va trebui să urcăm prin interior... dar-ar Năruirea, Wayne. Ai dreptate. O să fie greu.

Piciorul lui Wayne a lovit ceva din raniţa cu muniţie. S-a încruntat, apoi a îngenuncheat şi a scos o cutie din lemn care fusese înghesuită pe fund. Avea simbolul lui Ranette în partea de sus.

Wax a respirat uşor, aproape cu pioşenie.

— Steris l-a împachetat.

— Ce? a întrebat Wayne, ridicând capacul.

Era un pistol. Butucănos, cu un butoi de vreo zece *centimetri* în diametru. Nu semăna cu nimic din ce văzuse el vreodată.

— Ceva deosebit.

Wax l-a scos din cutie, apoi a luat şi celelalte piese pentru a asambla ceva ce semăna oarecum cu o puşcă cu o singură ţeavă, dar cu o gaură mult mai largă. Avea un tambur central mare cu muniţie – aproape cât pentru un revolver supradimensionat –, cartuşe mai mari decât nişte pahare de ţuică.

Wayne a scos un fluierat.

— Îi spunem pur şi simplu Puşcociul, a zis Wax. Speram să n-am nevoie de el. Nu era potrivit pentru un om al legii. A fost conceput pentru... o sabie.

În depărtare, soarele a început în sfârşit să coboare sub orizontul oceanului, ca o bucată mare de aluat aruncat în ulei ca să se prăjească bine de tot. Wayne şi-a ţinut respiraţia. Apoi ceaţa a început să se-nvârtejească în aer, crescând ca nişte liane din nişte găuri invizibile, revărsându-se peste oraş.

— Ei bine, a şoptit Wax, mă bucur să văd aşa ceva.

A aruncat o privire spre arma din mâinile sale.

— Partea care urmează va fi sângeroasă, Wayne. Câtă putere de vindecare ţi-a mai rămas?

— Nu multă, a recunoscut Wayne. Fac faţă la un glonţ sau două. Asta e...

— O să vreau să rămâi în urmă, a spus Wax după ce a respirat adânc. Să mă laşi pe mine să fac ceea ce a hotărât Armonie că trebuie făcut.

A armat puşca aceea ciudată, băgând un cartuş enorm pe ţeavă.

— O să ajungem în vârful acelei clădiri şi o să oprim lansarea.

A făcut o pauză.

— Ciudat. Nu ştiu dac-aş fi fost în stare să fac chestia asta cu câţiva ani în urmă. Dar ştiu cine sunt, pentru ce lupt şi de ce. E o anumită seninătate în asta, oricât de gravă pare să devină situaţia.

— Dar-ar rugina, a zis Wayne, simţind un nod în stomac. Mi-ar plăcea să simt şi eu la fel. Wax, după atâta amar de vreme, mie tot mi-e greu să pun lucrurile cap la cap. Omor un om şi-mi nenorocesc viaţa. Apoi mă alătur ţie şi trebuie să-i dau înainte cu crimele. Amărâţii de ei. Înţelegi?

Wax şi-a pus arma ciudată pe umăr şi şi-a lăsat o mână pe braţul lui Wayne.

— Mda, ştiu ce zici. Dar poate că mama ta a avut dreptate cu privire la ticălosul care e un platou. Care e *ţara însăşi.* Poate că asta voia ea să spună, Wayne: trebuie să ne facem griji în privinţa lumii. Oamenii, luaţi individual, da, pot fi răi. Dar trebuie să ne facem griji *mai mult* în privinţa lumii care-i înrăieşte.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi, a zis Wax, crezi c-ai fi ajuns să te înţelegi cu băieţii Plank dacă mama ta n-ar fi murit în accidentul ăla?

— Câtuşi de puţin, a spus Wayne.

— Aproape toţi indivizii pe care-am fost nevoit să-i împuşc aveau poveşti ca a ta! Despre chestii dintr-astea vorbeşte Marasi întruna. Da, trebuie să opreşti toţi Barm Zurbagiii de pe lumea asta. Dar dacă poţi să creezi o lume în care mai puţini băieţi să crească singuri... ei bine, s-ar putea ca în viitor să ajungi să te confrunţi cu mult mai puţini Barm Zurbagii. Poate că asta voia să spună mama ta.

— Ăăă... mda, a zis Wayne. Da, cam aşa s-ar părea.

S-a ridicat în picioare pe marginea panoului publicitar şi amândoi s-au întors cu faţa spre turn. Wax a băgat în teaca aceea căptuşită cu aluminiu de la centură ultima dintre fiolele metalice pe care i le dăduse Armonie. Wayne şi-a luat şi el câteva.

— Wayne, a spus Wax, mai ţii minte cum a început toată povestea asta? Noua noastră viaţă, după ce-am plecat din Ţinuturile Necruţătoare? Eu mă lăsasem păgubaş după moartea lui Lessie. Tu ai venit la mine în Elendel, şi *tu* m-ai scos din starea aia, Wayne. Mă mulţumeam să stau, să fierb în suc propriu şi să mă adâncesc în propriile gânduri. Apoi ai apărut şi m-ai înşfăcat. Mi-ai spus că nişte vagoane de trenuri sunt jefuite în mod misterios. M-ai adus în situaţia de a-l căuta pe Trell...

— Aşa o fi, a spus Wayne. Asta nu-nseamnă că sunt vreun erou.

— Prostii, a zis Wax aruncându-i o privire. Asta eşti tu. Oricât te-ai plânge, orice remuşcare ai avea, orice voce care-ţi şopteşte minciuni spunându-ţi altceva, nimic n-o să schimbe asta. „Eşti sortit să ajuţi oamenii", Wayne. „Cu asta te ocupi tu."

Wayne a înclinat capul într-o parte.

— Ăsta a fost... vreun citat, sau ce?

— Asta mi-ai spus tu mie în urmă cu şapte ani. Când oamenii aveau nevoie de mine, dar mie îmi era prea frică să pun mâna pe armă.

— *Ţii minte* chestia asta? Ce-am zis, mai exact?

— Bineînţeles că ţin minte. Cuvintele alea mi-au schimbat viaţa.

Wayne a explodat într-un hohot de râs.

— La naiba, Wax... Zic şi eu nişte *chestii!* Asta nu înseamnă că trebuie să le iei de bune!

— Vorbele tale au avut un înţeles!

— Ha! Auzi, m-ascultă el pe mine! La fel de bine-ai putea să scrii ceea ce-ţi spun pe o plăcuţă sau ceva de genul ăsta. „Eşti sortit să ajuţi oamenii. De asemenea, nu uita – nimănui nu i-a părut rău c-a scuturat mai tare pe cineva, dar poţi să fii sigur că oricui i-a părut rău când n-a fost scuturat cât trebuie."

Au schimbat o privire, în timp ce ceaţa începea să se-nvârtejească în jurul lor, iar farurile luminau porţiunea de drum de dedesubt ca un râu de lumină ce curgea spre Shaw. Apoi au aprobat amândoi din cap.

— Eşti pregătit pentru asta? a întrebat Wax.

— Hai la treabă! a răspuns Wayne.

59

Armai şi mica ei gaşcă nervoasă de orăşeni gălăgioşi au insistat să pornească alături de Marasi. Au luat-o în grabă pe un „drum lăturalnic" din Wayfarer – o potecă mărginită de copaci artificiali, ce simulau un parc.

Funcţiona. Ofiţerii „responsabili cu liniştea şi ordinea publică" ai grupării Set începuseră în urma lor o căutare din uşă în uşă – de-a lungul drumului principal –, deşi trebuiau să păstreze aparenţa unor gardieni prietenoşi ai cartierului. Promenada îi dădea ocazia lui Marasi să se ascundă, lăsând-o să treacă neobservată.

Casa lui Entrone – construită în ultimul an – era atât de mare, încât trezea invidia celorlalţi. Ar fi trebuit să fie suficient de inteligent încât să-şi facă una mai modestă; cel mai probabil nu petrecea mult timp acolo. Dar se pare că orgoliul omului cerea neapărat ceva ostentativ – care includea un al treilea nivel cu ferestre largi pe toate laturile. În timp ce se apropiau, Marasi a ajuns la concluzia că era posibil să fie un centru de observaţie. Poate că avea şi câteva încăperi false în partea din faţă, ca să păstreze aparenţele.

— Bine, a spus Marasi adresându-se lui Armai şi celorlalţi, gândiţi-vă la ce v-am spus. Vă rog.

S-au înghesuit printre copacii şi tufişurile artificiale. Dar-ar rugina... Marasi nu era convinsă că aveau să-i fie de vreun ajutor. Oricum, a pornit în grabă spre clădire – care se afla pe o colină din piatră.

A fost văzută de oameni care se adunau în faţa caselor lor, sfidând ordinele lui Entrone. Unii au arătat cu degetul spre ea. Oricum, nu mai era cazul să se ascundă. Pentru că se simţea singură, Marasi a folosit şperaclele lui Rază-de-lună ca să desfacă încuietoarea de la uşa din spate a conacului, după

care s-a strecurat înăuntru. A trecut printr-o bucătărie ce părea suspect de curată şi a ajuns la o altă uşă, cu mai multe încuietori. Bine... În cazul ăsta, nu va mai folosi şperaclele.

A respirat adânc. Planul ei putea da greş în foarte multe feluri. Dar nu mai avea nici timp, nici resurse; din când în când, pur şi simplu trebuia să rezolve problemele în stilul lui Wayne.

A lipit de uşă unul dintre dispozitivele explozive ale lui Rază-de-lună, s-a adăpostit după un dulap şi l-a detonat. O secundă mai târziu, a dat buzna prin gaura fumegândă, cu pistolul pregătit. Cei doi oameni care erau înăuntru s-au lăsat la podea în timpul exploziei, deşi încărcătura mică – utilă în genul ăsta de situaţii – nu produsese mari stricăciuni în încăpere. Monitorizau ceva echipamente radio. O uşă închisă din celălalt capăt al camerei ducea mai departe, iar de dincolo, pe dedesubt se strecura o lumină strălucitoare, ciudată.

— Jos! a zis Marasi, cu arma aţintită asupra operatorilor radio.

Cei doi nu păreau să fie înarmaţi – s-au grăbit să-i execute ordinul.

Echipament radio. Marasi a traversat camera, a ridicat-o pe femeie în picioare cu forţa, apoi a făcut un gest spre echipament.

— Ăsta transmite în oraş? Prin microfoanele astea?

— D... da, a spus femeia.

— Porneşte-le! i-a ordonat Marasi.

Femeia a apăsat în grabă nişte comutatoare. Apoi Marasi i-a trimis pe cei doi tehnicieni afară şi i-a blocat într-o bulă de încetinire cu o grenadă încărcată. Nu a apucat să facă mai mult.

Când s-a întors în sala radio, uşa din capăt s-a deschis şi nişte oameni au intrat să vadă ce era cu toată zarva aia. Şi... dar-ar rugina... unul dintre ei era însuşi Entrone, care părea obosit, cu cearcăne sub ochi, cu pielea palidă ce-l făcea să semene cu un cadavru dichisit pentru înmormântare, cu costumul lui elegant şi pălăria şic.

În încăperea din spatele lui strălucea o lumină albă. Marasi a văzut cu coada ochiului o cameră cu podeaua albă – sursa luminii –, dar nu avea timp s-o studieze în momentul acela. În schimb, şi-a îndreptat arma spre Entrone, însă gărzile de corp au păşit imediat în faţa lui.

— V-am spus, domnilor, a zis Entrone din spatele lor. Şobolanul pe care-l tot vânam nu se ascunde în întuneric. Aşteptaţi destul şi vine el la dumneavoastră.

— Cu autoritatea Secţiei de Poliţie din Elendel, a spus Marasi, vă ordon să aruncaţi armele şi metalele şi să vă supuneţi arestării!

Entrone a oftat ca un om îndelung suferind, ca şi când copilul lui de trei ani tocmai i-ar fi dat un ultimatum legat de ora de culcare. Aşa că Marasi a tras. L-a doborât pe unul dintre bodyguarzi, însă celălalt a răspuns cu focuri de armă.

Marasi s-a adăpostit intrând înapoi în bucătărie, abia ferindu-se de împuşcături.

— Gândeşte-te la asta, Entrone! a strigat ea. Chiar eşti pregătit să omori atâţia oameni? *Merită* să comiţi o asemenea atrocitate?

N-a răspuns. Dar-ar rugina... Sperase să-l facă să vorbească. A mai schimbat câteva focuri de armă cu garda rămasă în viaţă, apoi a reîncărcat arma.

În timp ce reîncărca, a auzit paşi. S-a ferit din reflex, reuşind să scape să fie prinsă într-o bulă de încetinire. Nu una făcută de ea, ci una care se întindea prin perete. O distingea după freamătul uşor pe care-l făcea în aer.

A aruncat o privire şi l-a văzut pe bodyguard încremenit într-o bulă de încetinire chiar în pragul uşii. Entrone era în siguranţă dincolo de prag. Dar cum...?

Bodyguardul ăla îmi împărtăşeşte puterea allomantică, şi-a dat ea seama. *Încearcă să mă prindă în bulă, dar a ridicat-o un pic prea încet.* Dacă nu s-ar fi ferit, ar fi fost prinsă în acea bulă cu tot cu el, iar timpul s-ar fi mişcat cu viteză în jurul lor. Ceea ce i-ar fi oferit lui Entrone suficient timp pentru a primi întăriri.

Era o tactică pe care o folosise şi ea de câteva ori. Au trecut-o fiorii când şi-a dat seama că fusese cât pe ce să fie prinsă în ea. Bula de încetinire cuprinsese o parte destul de mare din bucătărie şi aproape tot pragul uşii ce dădea în sala radio.

Entrone se plimba agitat, despărţit de ea de timpul acela încetinit. Un foc de armă ar fi fost inutil; nu puteau decât să se uite unul la altul. Ea nu avea un unghi din care să vadă bine camera din spatele lui, dar strălucirea aceea... Îi aducea aminte de ceva.

Entrone s-a aşezat pe un scaun din apropiere.

— De ce, Entrone? a întrebat Marasi. De ce să-i închizi pe toţi oamenii ăia? De ce să pretinzi că lumea s-a sfârşit?

Cum acel colţ al pragului uşii nu era prins în bulă, vocea ei ar fi trebuit să răzbată până la el. Din păcate, Entrone a refuzat să muşte momeala, nefăcând altceva decât să se lase pe spătarul scaunului.

Poate că-l abordez greşit, a gândit ea. *N-o să-mi ofere nimic de bunăvoie. Dar dacă ar avea impresia că el e cel care scoate informaţii de la mine?*

— Wax şi Wayne au oprit lansarea, a minţit Marasi, asumându-şi un risc. Elendelul e în siguranţă. Tu eşti prins aici, şi în scurt timp locul ăsta va fi împânzit de poliţişti.

Entrone nu a râs imediat, ceea ce era un semn bun. Ea spera ca el să încerce să-i smulgă şi mai multe informaţii.

— Bineînţeles că astea nu-s decât nişte baliverne, a spus el. E...

Apoi s-a oprit, pentru că vocea lui răsuna în afara clădirii şi în tot oraşul. Ea a aruncat o privire spre radio şi a văzut că era pornit. El a răspuns cu o privire inexpresivă.

— Tânără domniţă, a continuat el, părerea mea e că suferi foarte tare de rău-de-cenuşă. Te rugăm, dă-ne voie să te ajutăm.

Apoi a întins mâna şi a oprit radioul.

La naiba...

— Eşti isteaţă, a spus el. Dar ce crezi că s-ar întâmpla dacă cei din Comunitate ar afla adevărul? Sunt nişte civili care fac pe ei de frică, atâta tot! Au fost închişi aici vreme de şapte ani, fără să ştie adevărul. Fără să-i intereseze. Tu chiar crezi că ăştia te-ar ajuta?

Marasi a făcut o grimasă. S-a zis şi cu planul ăla.

Garda a rămas încremenită între ei. În cele din urmă avea să-şi dea seama că nu o prinsese, aşa încât urma să coboare bula. Dar asta putea dura într-o astfel de bulă. Ea ştia senzaţia.

— Entrone, a spus Marasi, nu trebuie să duci asta până la capăt.

— Ce să duc până la capăt, mai exact? a întrebat el.

— Ai de gând să deschizi un portal ca să-i permiţi armatei lui Autonomie să înceapă să ne invadeze lumea. Cunosc planul.

El a mormăit, după care s-a aplecat şi mai mult în faţă. Tot un gunoi rămânea – o dovedise prin modul în care ordonase

cu dezinvoltură executarea acelor prizonieri –, dar era evident că îl şi împovărau toate acele evenimente. Poate că reuşea să-i spulbere convingerea.

— De ce? a întrebat ea, cu o curiozitate sinceră. Ştii bine că nu vor veni aici să conducă, ci să distrugă. Să facă prăpăd.

— Pentru că, dacă nu o fac, a spus el, o să-i trimită oricum – şi atunci eu voi fi unul dintre cei care vor fi ucişi. Nu ne putem lupta cu ei. Ne vor anihila forţele.

— Aşa crezi? a întrebat Marasi. Din ce-am auzit eu, Autonomie e îngrozită de noi. Îngrijorată c-o să-i depăşim oamenii din punct de vedere tehnologic. Dacă ar fi putut să ne distrugă cu uşurinţă, ar fi făcut-o deja, nu crezi?

— E nevoie de condiţii deosebite pentru a crea unul dintre acele portaluri, a spus el. Chiar şi pentru ea. Nu se poate aşa, oriunde şi oricând. – S-a întors, uitându-se peste umăr. – Momentul ne-a dat un termen-limită.

Dar-ar rugina... Camera din spatele lui... acolo urma să fie deschis portalul, nu? Ea bănuise că avea să fie un soi de poartă, însă podeaua era cea care strălucea. Dar-ar rugina... poate că nu construise un conac uriaş din orgoliu. Poate că-l construise acolo ca să ascundă faptul că portalul urma să apară tocmai în locul ăla.

— Locul, a spus el, întorcându-se din nou spre ea. Cred că e din cauza oamenilor ăstora, în mod straniu. Aşa un grup mare de născuţi-din-metal. Şi noi trebuia să venim cu o putere străină, o lumină strălucitoare. E o parte din cheie.

— Dar...

— Eşti Supravieţuitoare, comisare? a întrebat el.

— Da.

— Atunci cunoşti principiul nostru de bază, a spus el ridicând privirea şi uitându-se în ochii ei. Cel pe care-l înveţi încă din copilărie...

— Supravieţuieşte, a şoptit ea.

El a aprobat din cap.

— Nu aşa, a spus ea. Nu în detrimentul altora. Kelsier nu a renunţat fără luptă. Pur şi simplu nu a vrut să accepte cerinţele Lordului Conducător. Ne-a învăţat să supravieţuim *în ciuda* obstacolelor. Nu să ne lăsăm zdrobiţi încet, ca să mai putem respira un minut sau două.

— Interpreteaz-o cum dorești, comisare, a spus Entrone ștergându-și fruntea. Eu cred că trupele astea vor veni și dacă Telsin reușește... ca să *ajute* la supravegherea noastră în această lume nouă. Una în care-i slujim lui Autonomie.

— Ăsta e un pretext, a zis Marasi. Mai mult decât atât, e un semn de lașitate. Ești primarul acestui oraș. Datoria ta e față de oameni, Entrone!

El a râs, ridicându-se în picioare.

— N-ai cum să fii atât de idealistă!

Ea a roșit.

Oare chiar era?

Da, era. Și se mândrea cu asta.

Trebuie neapărat să găsesc o cale de-a închide portalul ăla, a gândit ea, privind prin bula de timp încetinit spre camera cu lumina. Din nou, i s-a părut cunoscută. Albă, cu o nuanță sidefie. Era precum învestitura pură din borcanele lui Rază-de-lună. Podeaua fusese scobită, apoi umplută cu chestia aia, alcătuind un fel de bazin încastrat.

— Foarte multă putere într-un singur loc, a zis ea.

Allik spunea mereu că nu era bine să depozitezi prea mult harmonium într-un singur loc, că „se întâmplă lucruri ciudate, da?" Nu știa ce anume. Dar Marasi putea jura că simțea o schimbare în aerul din încăpere. Lichidul încărca într-un fel portalul cu energie.

Entrone se apropiase de bariera abia vizibilă a bulei de încetinire. Era mai mică decât cele făcute de Marasi, mai aproape de dimensiunile bulelor lui Wayne. Entrone a clătinat din cap spre garda prinsă în bulă.

— Ești ca el, dacă-mi aduc bine aminte. O pulsatoare – capabilă să creeze bule de timp încetinit.

Marasi nu a răspuns. Entrone se plimba tacticos în lateral, aproape de peretele ce despărțea sala radio de bucătărie, unde nu-l mai putea vedea prin despărțitura ușii. Bula umplea aproape toată sala radio, dar erau zone, pe margini, unde nu ajungea. Vocea lui a continuat o clipă mai târziu.

— Comisare, te-ai simțit vreodată stânjenită de puterea dumitale inutilă? Știu că sora ta e o rușine pentru tatăl tău. Dar măcar a *recunoscut-o.*

Se documentase; în urmă cu câțiva ani, o asemenea înțepătură ar fi deranjat-o. În clipa aceea, Marasi a luat-o drept

ceea ce era de fapt – o încercare de-a o dezechilibra. S-a concentrat asupra bazinului luminos. Suprafaţa lui începea să se onduleze. Oare exista vreo altă cale...

În momentul acela, Entrone a spart peretele de-a binelea, ocolind bula de încetinire. Dar-ar rugina! A trecut prin lemn ca tăvălugul, rupând grinzile ca pe nişte surcele.

Marasi l-a împuşcat în piept, dar rănile i s-au *vindecat* imediat. Mai repede decât rănile lui Wayne. I-a aruncat un zâmbet sumbru. Marasi a descărcat tot încărcătorul în el, dar nu a făcut decât să-i găurească în câteva locuri costumul. El a apucat-o de partea din faţă a cămăşii şi a ridicat-o. Praful de rigips i-a ieşit din haine în timp ce o trăgea spre el. Marasi l-a lovit peste tâmplă cu latul pistolului. El nu a făcut decât să rânjească. Dar a reuşit să-i dea jos pălăria de pe cap.

— Acum sunt zeu, nenorocită mică, i-a spus el. Ce putere ai tu să mi te-mpotriveşti? allomanţia ta? Jalnică! Armele tale? De tot râsul! N-ai nicio putere cu care să mă ameninţi!

El s-a întors şi a aruncat-o pe fereastră cu o bufnitură, trimiţând-o înapoi în peştera principală.

O *durea.* Simţea o durere ascuţită, orbitoare, în tot corpul. Tăieturi şi spintecături, urmate de o lovitură ameţitoare în cap şi în umăr în timp ce încetinea, apoi se oprea şi cădea grămadă. Cu ochii înlăcrimaţi, cu dureri peste tot, i-a văzut silueta – care-i apărea precum o umbră – ieşind pe fereastră după ea.

— Vine armata, a spus el cu o voce din ce în ce mai stinsă pe măsură ce înainta spre ea cu paşi mari, cu haina frumoasă făcută ferfeniţă. Mi-am închipuit c-o să fiu mare lord, stăpân peste o lume nouă. Dar cred... cred că... trebuie să facem orice e nevoie pentru a supravieţui cu toţii.

A întins mâna după ea. Ea a încercat să se retragă, observând un alt grup de siluete ieşind din umbrele din afara clădirii. Oare Armai şi ceilalţi veniseră după ea la conac?

Sperase ca ei să-l fi auzit pe Entrone recunoscând adevărul la radio. Dar poate... poate au fost suficient de aproape, din curiozitate, ca să-l audă vorbind în momentul acela...

Sper din tot sufletul să-l fi auzit cineva!

Gave Entrone stătea aplecat ameninţător deasupra ei.

— Ai dreptate în privinţa puterilor mele, a spus Marasi tuşind. Le-am găsit întrebuinţări. Dar nu din ele mi se trage mie puterea. Nu de-acolo îmi vine cu adevărat.

El a apucat-o.

— Puterea mea, a şoptit ea, n-a venit niciodată din allomanţie. Dar-ar rugina... Am învăţat lecţia asta din copilărie! Nici măcar din arme sau din legitimaţiile pe care le port cu mine.

Sper...

Entrone a ridicat-o în aer, moment în care s-a auzit un clinchet puternic. El a încremenit şi, întorcându-se, a văzut-o pe Armai. Sursa sunetului era un borcan pe care ea îl izbise de pământ. Cândva plin de lumină, în clipa aceea era gol.

Un înlocuitor pentru metal, spusese Rază-de-lună. Dar supraîncărcat.

— Sunt poliţistă, Entrone, a şoptit Marasi. Puterea mea nu este în mine. Vine de la oameni.

O aţâţare, cu forţa a o mie de allomanţi, le-a lovit emoţiile ca un val năucitor.

60

Ruşinea a izbit-o pe Marasi cu forţa unui talaz.

Era arta aţâţătorilor. Luau o emoţie, apoi o aruncau în cineva la foc automat. Allomanţilor emoţionali le era mai uşor să-şi îndrepte puterile într-o anumită direcţie, în loc să le îndrepte către o anumită persoană.

Aţâţarea l-a lovit pe Entrone, judecând după felul în care se împleticea, dar a *izbit-o* şi pe Marasi cu un sentiment de inutilitate. O cunoaştere certă a propriei sale irelevanţe şi insignifianţe. Amintiri i-au ieşit din adâncul sufletului la suprafaţă: momente în care eşuase, momente în care nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor. Oare *nu* eşuase niciodată? Oare *nu* fusese niciodată bună de nimic?

Îşi petrecuse toată copilăria ascunsă de un tată care se ruşinase cu ea. Îşi trăise întreaga adolescenţă visând la vremurile de demult, dar s-a făcut de râs ca ultima proastă în clipa când una dintre legendele acelor vremuri a intrat în viaţa ei. Deşi Marasi renunţase de multă vreme la sentimentele romantice faţă de Wax, ruşinea pe care-o resimţise după ce se aruncase asupra lui – şi fusese respinsă – era cumplită.

Gâfâia, rostogolindu-se în genunchi, cu capul plecat, în timp ce pe obraz i se prelingeau picături de sânge din rana de la cap.

Era un *nimic. Întotdeauna* fusese un nimic.

Wax o lăsase să i se alăture pentru că îi era milă de ea. Trăise în umbra lui ani întregi. Fără să fie în stare să-şi găsească propriul partener în poliţie, fusese nevoită să-l împrumute pe al lui. Incapabilă să rezolve cazuri importante fără ajutorul lui.

Povara acelui gând o sufoca, reamintindu-i tot ce nu era. Şi tot ce nu avea să fie vreodată. Şi...

Şi nu era nimic nou.

Mai avusese înainte aceste senzaţii. Cu mai puţină intensitate, ce-i drept, dar nu-i erau cu totul străine. Trăise toată viaţa cu unele dintre acele temeri. Cu altele se confruntase în anii de carieră. Erau ilogice.

Logica nu avea nicio importanţă. Doar emoţia. Dar putea face faţă acelei emoţii. A tras adânc aer în piept, a şoptit că în curând avea să treacă şi a mers mai departe.

Îi putea ţine piept.

Entrone nu era atât de puternic. S-a chircit pe veranda din piatră vopsită în verde şi a scâncit uşor. Toate puterile de regenerare din lume nu aveau să-l ajute dacă nu era în stare să se mişte – iar fără pălăria lui căptuşită cu aluminiu era complet sub controlul lui Armai.

Câţiva soldaţi s-au apropiat în fugă, dar unul dintre ceilalţi cetăţeni s-a ocupat de ei folosind ceea ce părea a fi o domolire. Se părea că Armai răspândise învestitura tuturor, aşa cum îi sugerase Marasi.

În cele din urmă, planul funcţionase. Marasi îşi atinsese principalul obiectiv: acela de a-i învesti pe oameni cu putere. În clipa aceea se putea odihni, lăsând să treacă aţâţarea.

Doar că...

Doar că portalul acela se deschidea în continuare. Forţa invadatoare încă venea.

Îngrijorarea aceea – limitată, concentrată, care-i tăia ruşinea ca un cuţit – a determinat-o pe Marasi să se concentreze. Pentru că Marasi...

Marasi *era în stare* să-şi facă treaba.

S-a pus în mişcare, simţind că se îndepărta de toate: de durere, de suferinţă, de ruşine. Cu fiecare centimetru chinuitor, simţea că prinde tot mai multă putere. Se descotorosea de minciunile alea. Îmbrăţişa persoana care devenise. O femeie căreia nu-i păsa în umbra cui stătea – dacă asta o ajuta să-şi facă treaba. O femeie căreia nu-i păsa dacă tatălui ei sau societăţii îi era ruşine cu ea – câtă vreme avea încredere în ea însăşi.

O femeie care era în stare, cu chiu, cu vai, dar hotărât, să treacă de Entrone ghemuit la podea – să iasă din raza de acţiune a aţâţării lui Armai. Emoţiile au dispărut ca fumul într-o

zi cu vânt. Marasi a oftat prelung, dar nu avea timp să se relaxeze.

— Aveţi grijă, i-a spus unuia dintre ceilalţi când s-au apropiat de ea. Entrone e născut-din-metal. Se poate vindeca şi are o putere incredibilă.

Marasi nu era sigură cât avea să dureze puterea lui Armai, dar părea că primise nişte abilităţi excepţionale – ca atunci când Vin absorbise ceţurile, după cum era scris în scripturi.

Dar-ar rugina... Ar putea lumina aceea strălucitoare să fie trupul unui zeu, la fel cum fusese şi Năruire? Şchiopătând, Marasi s-a întors înapoi în conac. A ignorat garda de corp încremenită. Pentru el, totul s-ar fi terminat în câteva secunde. Poate că încă reacţiona la faptul că ea se ferea din calea bulei sale – sau poate că Entrone îi ordonase pur şi simplu să blocheze uşa.

Din fericire, lordul primar îi crease un drum nou. A trecut de rămăşiţele sfărâmate ale peretelui, a străbătut şchiopătând încăperea în care se afla staţia de radio şi a ajuns împleticindu-se în pragul portalului. În general, conacul părea o făcătură. Cea mai mare parte din spaţiu era ocupată de acea încăpere cu podeaua strălucitoare. Lumina aceea fusese turnată într-un bazin de şase metri lăţime şi începea să se agite. Strălucea puternic. Scălda pereţii într-un alb fantomatic.

Nu a trebuit să se gândească prea mult pentru a înţelege implicaţiile mitologice ale acelui loc... Dar-ar rugina... Era putere pură, concentrată. Un singur borcan îi dăduse lui SufletBinar puterea de a-şi crea un corp din piatră de vreo patru metri înălţime, un al doilea făcuse din Rază-de-lună o altă persoană, iar un al treilea îi dăduse lui Armai puterea de-a aţâţa emoţiile la fel ca Lordul Conducător în persoană.

Bazinul conţinea probabil energie cât pentru mii de borcane. A făcut un pas în faţă, moment în care a avut cea mai cumplită presimţire: era suficient de aproape încât să-i *vadă,* într-un loc cu cer întunecat şi pământ învăluit în ceaţă. Sute de soldaţi inumani, cu piele aurie şi ochii de un roşu strălucitor. Statui vii. Erau înarmaţi cu modele avansate de puşti, iar privirile lor fixe păreau să-i străpungă mintea. Oamenii în roşu şi auriu sosiseră. Purtătorii ultimului metal, după cum le spusese Miles. Distrugătorii.

Marasi s-a întors dinspre bazin, împleticindu-se, epuizată, în timp ce durerile din timpul luptei începeau să crească; vânătăile şi tăieturile suferite când fusese aruncată de Entrone.

Dar înainte de chemarea acelei puteri, durerea ei părea difuză. Fără nicio importanţă. Cândva, renunţase la Brăţările Doliului. Nu avea nevoie să deţină o asemenea putere.

În ziua aceea şi-a dat seama de altceva. Nu avea nevoie de o asemenea putere – însă datoria nu e legată de nevoile tale, ci de ceea ce alţii au nevoie din partea ta.

Cu secole în urmă, Ultimul Împărat Elend Venture se confruntase cu o problemă similară: cum să dispună de foarte multă putere? Ea ştia ce avea de făcut.

O clipă mai târziu, s-a năpustit afară din clădire şi i-a găsit pe cei din Comunitate stând de vorbă cu gardienii – liniştindu-i. Armai reuşise să-l lege pe Entrone. Acesta s-a zbătut, dar, în mod straniu, nu a reuşit să se elibereze.

— Macil e Parazit, a spus Armai, făcând un semn spre una dintre femeile din apropiere. Poate c-o să reuşească să se vindece, dar l-am stors de vlagă.

Marasi a aprobat din cap, strângând din dinţi de durere şi de reverberaţia aţâţării căreia-i supravieţuise.

— Vreau ca toţi allomanţii din peştera asta să se adune aici *chiar în clipa asta!*

— De ce? a întrebat Armai, îndreptându-se spre ea.

— Într-o încăpere din clădire există o sursă de energie care deschide un portal spre ceva îngrozitor, a spus Marasi. Vom opri chestia asta ca pe vremuri – ardem toată energia cu abilităţile noastre.

61

Cu Wayne agăţat în spate, Wax a traversat oraşul, îndreptându-se spre Shaw. A făcut un ultim salt din vârful unui zgârie-nori din apropiere – unul pe jumătate din înălţimea Turnului Shaw – şi s-a propulsat spre destinaţie, cu ceaţa învălătucindu-se în urma lor.

La jumătatea turnului, la îndemâna unui monedăzvârlitor puternic, se găseau câteva balcoane. Dacă inamicul ar fi fost prevăzător, ar fi fost pregătit pentru incursiuni în asemenea locuri. Acelea rămâneau cele mai bune opţiuni. Cu cât ajungea mai sus, cu atât avea să fie nevoit să se mişte mai puţin în interior, unde fără îndoială avea să lupte pentru fiecare centimetru.

Wax s-a îndreptat spre un balcon larg cu două ferestre mari, întunecate, cu vedere spre interiorul clădirii. Împingerea lui Wax – cu ancora prea departe – aproape că i-a adus unde trebuia şi au aterizat uşor lângă nişte ghivece mici.

— Hai, măi, a făcut Wayne coborând din spatele lui Wax. Trebuia să trecem prin geamul ăla! Să ne dăm în spectacol!

— Asta-i o modalitate excelentă de-a te trezi tăiat fâşii, a spus Wax, ferindu-se într-o parte şi ieşind din raza vizuală a ferestrelor. Eu nu pot să mă vindec. Tu abia de eşti în stare. Şi e o uşă *chiar acolo.*

— Războinicul în Ascensiune a făcut aşa! a bombănit Wayne.

— Când?

— Chiar înainte să-l omoare pe Lordul Conducător.

— Şi de când ştii tu chestii din astea?

— Scrie-ntr-o cărticică pentru copii pe care eu şi Max o citim uneori. Cam pentru nivelul meu.

Wax a încercat uşa din stânga ferestrelor mari, dar era încuiată.

— Asasinarea Lordului Conducător? a întrebat el. Nu-i cam violentă pentru o carte pentru copii?

— Prietene, a zis Wayne, nu-i *violenţă* când e vorba de *religie.* Tu chiar n-ai habar de nimic?

— Se pare că nu, a spus Wax. Eu...

S-a oprit când proiectoarele s-au aprins în încăperea din spate, strălucind la ferestre cu intensitatea unor flăcări. Wax s-a lipit de perete, iar Wayne i s-a alăturat. A îndrăznit să arunce o privire înăuntru şi a văzut în spatele proiectoarelor şi între ele nişte siluete ridicându-şi armele.

Focurile de armă au trosnit precum tunetul, făcând fereastra ţăndări.

— Fir-ar să fie, a zis Wayne, în timp ce împuşcăturile încetau. Ăia-s *soldaţi,* prietene! Eu am venit aici în Bazin cu ani în urmă ca să mă ocup de un caz din ăla uşor, cu vagoane jefuite în mod dubios. Cum, în numele Năruirii, am ajuns eu să mă amestec printre zei întunecaţi, armate, bombe care distrug oraşe şi... şi *fantome,* Wax. Încă n-am vorbit de *fantome.*

Wax a desprins Puşcociul din interiorul mantiei, unde căra armele mai mari în timpul zborului.

— Poţi să le atragi atenţia cât încerc eu să-i flanchez?

Wayne a zâmbit.

— Copacul Fioros? Am putea folosi Copacul Fioros!

— Ai destulă sănătate depozitată pentru Copacul Fioros?

— Prietene, nu-mi trebuie sănătate pentru Copacul Fioros. Ia fii atent aici!

Wax a aprobat din cap, scoţându-şi mantia de ceaţă şi dându-i-o lui Wayne, cu tot cu o armă de rezervă – pe care acesta a apucat-o surprinzător de calm. De obicei trebuiau să arunce nişte gloanţe în foc sau ceva de genul ăsta ca să poată face Copacul Fioros.

Wayne a început să tragă cu arma de lângă fereastră în camera din spate – fluturând franjurile mantiei de ceaţă –, pentru a-i convinge pe toţi că era Wax. A reuşit chiar să-i imite şi vocea impresionant de bine.

Oamenii dezvoltau obsesii faţă de Wax. Erau determinaţi să se lupte cu infamul monedăzvârlitor om al legii. Era şi mai rău în perioada aceea – când aventurile lui fuseseră exagerate de ziare. Presupunea că găsirea şi folosirea Brăţărilor Doliului nu-i afectaseră reputaţia.

În timp ce toţi ceilalţi erau atenţi la Wayne, Wax a descuiat uşa împingând rapid în încuietoare din lateral. Când, mai devreme, aruncase o privire înăuntru din exterior, observase

că un perete despărţea camera cu soldaţi de cea la care ducea uşa aceea, orice-ar fi fost ea. Crăpând-o, a descoperit un mic hol.

Dacă bănuiala lui era corectă, inamicii aveau să se folosească în curând de acel hol ca să încerce să ajungă la balcon. Aşa că s-a strecurat înăuntru şi s-a împins spre tavan, direct deasupra uşii din cealaltă parte. A rămas acolo, folosindu-se de cuiele din podea. După cum se aşteptase, un grup mic de bărbaţi înarmaţi s-a strecurat în holul întunecat, cu lumina proiectoarelor de dedesubt revărsându-se în jurul lor. Orbindu-i.

Odinioară, allomanţii – mai ales cei născuţi-din-ceaţă – fuseseră priviţi ca nişte umbre. Sau precum ceţurile. Tăcuţi, ascunşi, fără formă. Wax înţelegea de unde porniseră acele mituri, în timp ce trei soldaţi au trecut pe sub el în grup compact. Şi-a dat drumul şi i-a doborât ca pe vremuri: cu un pumn de monede aruncate în aer din spate şi înfipte fără zgomot în creierii lor. Fără focuri de armă. Fără strigăte de durere. Doar bufnitura corpurilor prăbuşindu-se la podea.

Lăsaseră uşa deschisă, aşa încât a aruncat o privire în camera principală. Acele proiectoare fuseseră pregătite anume pentru această acţiune şi puteau fi deplasate pe roţi. Probabil îşi puseseră iscoadele să-l urmărească pe Wax sărind peste clădirile de jos şi-şi pregătiseră ambuscada în locul pe unde credeau că avea să intre.

Diversiunea lui Wayne funcţiona bine. Soldaţii împinseseră proiectoarele înşirate în mijlocul camerei şi erau răspândiţi în spaţiile dintre ele, trăgând cu gloanţe de aluminiu.

După cum observase Wayne, soldaţii aceia nu semănau deloc cu infractorii de rând cu care se confruntaseră el şi Wayne mai devreme, cu hainele alea aspre şi echipamentele nepotrivite şi rudimentare. Ăştia purtau uniforme roşii şi aveau arme moderne – puşti de ultimă generaţie. Îngenuncheau, cu o ţinută impecabilă, şi trăgeau cu grijă. Câţiva s-au strecurat în faţă de-a lungul peretelui din stânga, încercând să-l vadă mai bine pe Wayne.

Din păcate pentru ei, nu erau atenţi la propriile flancuri. Şi chiar dacă împingerile-în-oţel nu afectau armele din aluminiu, proiectoarele enorme o făceau. Sporindu-şi greutatea ca să fie mai rezistent, Wax a împins în cameră, izbind proiectoarele unul de celălalt – şi strivindu-i pe soldaţii aşezaţi între ele.

A aruncat totul grămadă în peretele din capătul încăperii, apoi şi-a redus greutatea şi a alunecat pe podea, folosindu-se

de cuiele din peretele din spate pe post de ancore. Ajuns în cealaltă parte a camerei, s-a poziţionat şi a împins din nou, aruncând o parte din moloz spre exterior, în soldaţii care mai rămăseseră – şi aruncându-i pe ei şi proiectoarele sparte prin fereastră, în ceţuri.

O clipă mai târziu, Wayne a intrat cu paşi vioi în camera rămasă acum mai întunecată şi i-a aruncat lui Wax mantia de ceaţă.

— Scuze pentru găurile de glonţ.

— Câteva găuri n-o să... a început Wax, dar apoi a observat – în lumina slabă a becului din tavan care pâlpâia – că erau *cel puţin* şaisprezece găuri în ea, chiar şi în unele dintre franjuri.

— Cum de n-ai fost împuşcat?

— N-am fost pe unde treceau gloanţele, a spus Wayne.

Wax şi-a pus pe el mantia de ceaţă. Avea trei arme.

Puşcociul în mâna stângă. Supravieţuitorul-de-oţel, din aluminiu, încărcat cu cartuşe obişnuite cu plumb. Şi Răzbunătorul, cu cartuşe din aluminiu în camerele obişnuite şi două gloanţe ucigaşe-de-ceaţă pentru a le face felul celor născuţi-din-metal.

— Chiar intrăm? a întrebat Wayne.

Wax a aprobat din cap. Aveau să aibă nevoie de un echipament bun pentru căţărat ca să poată escalada prin exterior, chiar dacă nu erau lunetişti Set prin apropiere.

Wayne a scos un baston de luptă. Wax l-a privit în ochi şi a clătinat din cap.

— Dar... a făcut Wayne.

— Armonie ştia, a spus Wax încet. Ştia în ce aveam să fiu nevoit să mă transform.

Părea că urma să aibă o clipă de răgaz, deşi nu se îndoia că aveau să vină şi mai mulţi inamici. Aşa că a băgat mâna în buzunar şi a scos o bucată mică de metal. Şi-a strecurat-o în ureche, apoi a verificat atent – ca într-un ritual – dacă Răzbunătorul avea cartuşe în fiecare cameră.

Ca şi data trecută, cercelul din trellium i-a provocat o uşoară senzaţie de deconectare. Dar nu a avut halucinaţii. A simţit atenţia lui Telsin îndreptându-se asupra lui şi a auzit – slab – ce făcea. Dădea ordine. Părea disperată.

Era deasupra. În vârf. O *simţea.*

Waxillium, a spus ea în mintea lui. *Ar fi trebuit să pleci din oraş, aşa cum ţi-am propus.*

Cu un clic, a trecut la a doua cameră a armei sale.

— Am venit, a spus el, să curăţ mizeria din familia noastră.

Foarte teatral, a spus ea. *Tu...*

— Nu mă obliga să fac asta. Nu forţa nota, Telsin.

La început ea nu a răspuns. Singurul sunet care se auzea era clinchetul făcut de el în timp ce trecea de la o cameră la alta.

Tot copil speriat ai rămas, Waxillium, a spus ea. *Au trecut atâţia ani şi tu tot nu eşti în stare să-ţi asumi un risc. Nu poţi vedea dincolo de propria-ţi mentalitate limitată. Eu o să devin ceva* incredibil.

— Mai întâi am să te văd eu moartă, a spus Wax încet.

Wax, a zis ea, *eşti la treizeci de etaje distanţă de mine – şi ne despart sute de soldaţi din Garda Ascunsă. Cei mai buni soldaţi ai mei. Sunt meniţi să te oprească aici.*

A dezarmat brusc Răzbunătorul.

Vai, Wax, a spus ea. *N-ai înţeles niciodată. Nu mă poţi învinge. Nu ai viziunea necesară pentru a reuşi să mă învingi. Orice-ai încerca, mereu am să ţi-o iau înainte.*

A pus Răzbunătorul în toc, apoi a mai dat pe gât o fiolă de oţel – una dintre cele pe care i le trimisese Armonie. În cele din urmă, a ridicat Puşcociul cu o singură mână. Ranette îl avertizase de ce era în stare să facă arma aia. Aşa că şi-a ridicat bula de oţel, deşi inamicul era înarmat cu aluminiu.

— Ciudat, Telsin, a spus el, să spui că tu ai fi cea care are viziune – când, de fapt, tu m-ai subestimat mereu. Dacă ai fi fost *cu adevărat* prevăzătoare, m-ai fi omorât atunci când am revenit pentru prima oară în oraş, acum şapte ani.

Înainte să afli ce aveam de gând să fac?

— Înainte să ajung să iubesc ceea ce ai de gând să distrugi.

El şi-a smuls cercelul din ureche şi l-a lăsat deoparte, apoi a intrat în hol şi s-a uitat în interior, spre capătul holului, care dădea într-un hol transversal. De după o uşă pe care scria TREPTE răsunau paşi şi strigăte. O clipă mai târziu nu s-a mai auzit nimic.

— Prietene, a spus Wayne făcând un pas în faţă. Eşti sigur că vrei să facem treaba asta?

Wax a ridicat arma cu ambele mâini şi a înaintat cu paşi mari.

— Stai în spate. Când termin, vii după mine. Dar nu te implici. E momentul ca Sabia lui Armonie să-şi facă datoria.

62

Wax s-a îndreptat cu paşi mari spre casa scării şi a scos Supravieţuitorul-de-oţel, încărcat cu gloanţe obişnuite de plumb. A tras – apoi a împins – de două ori, înfigând un glonţ prin lemnul aflat de fiecare parte a uşii. A fost răsplătit cu strigătele de durere ale soldaţilor ascunşi înăuntru.

Telsin a presupus că, dacă înghesuia destui soldaţi între ei, avea să-l încetinească. Dar Wax era monedăzvârlitor. Cu cât puneai mai multe obstacole între el şi obiectivul lui, cu atât îi dădeai mai multe reziduuri pe care să le transforme în arme.

A smuls un extinctor de pe peretele de lângă el şi l-a împins în faţă – crescând în greutate –, apoi a scos uşa casei scării din balamale, izbindu-i cu ea pe oamenii care se ascundeau înăuntru. Previzibil, câţiva au băgat capul prin deschizătură ca să încerce să-l împuşte. I-a doborât pe amândoi cu câte-un glonţ în cap.

Apoi a tras în extinctor, împroşcând prin încăpere fum alb şi substanţe chimice. În cele din urmă, a coborât Puşcociul în mâna stângă şi a tras un foc. Cartuşul explozibil imens a detunat în perdeaua de fum alb, împrăştiind şrapnel prin hol şi în jurul lui Wax – unde bula lui de oţel l-a împins într-o parte. A trecut prin furtuna de oţel cu paşi mari, neatins.

Era o armă construită doar pentru el: un lansator de grenade conceput pentru o cantitate maximă de şrapnel. Wax a dat buzna pe uşă, urmărind linii de vedere-de-oţel prin spaţiul acela haotic, şi a doborât umbre care încercau să-l ţintească prin fum.

Ridicând privirea prin fum, a văzut casa scării unui zgârie-nori modern. Avea cale liberă până în vârf dacă reuşea să treacă de toţi soldaţii. Bărbaţi şi femei cădeau pe trepte în

timp ce arma lui scotea scântei. La fel ca aceia cu care se confruntase înainte, erau îmbrăcaţi în uniforme moderne şi nu exista nici urmă de metal asupra lor. Dar, oricum, Wax nu-şi vedea capul de treabă. Casa scării avea o balustradă metalică ce se încolăcea, formând o gaură în mijloc. Aproape că a zburat prin gaura aceea, căci nu-şi putea permite să lase inamici în urmă. În plus, trebuia să-i deschidă drumul lui Wayne.

Aşa că a aruncat o grenadă în sus prin casa scării, iar explozia ei a provocat o nouă ploaie de şrapnel şi urlete. S-a propulsat în sus, apoi s-a împins în afară, aruncând balustrada din oţel departe de el, în cerc, ţintuind-o de perete – şi luându-i cu ea pe toţi cei care mai rămăseseră în picioare. Focuri de armă trase la întâmplare au răsunat deasupra, aşa că s-a lăsat din nou la pământ, evitând la mustaţă o ploaie de gloanţe din aluminiu. O altă grenadă – aruncată în sus prin gaură şi detonată exact în poziţia potrivită cu o împingere atentă – i-a făcut să înjure şi să se oprească.

S-a năpustit în sus, păstrându-şi avântul, şi s-a împins folosindu-se de un panou electric, apoi de un indicator metalic ce indica numărul etajului. Măturând treptele, trăgând – da –, însă folosind şi resturi metalice pe post de arme. Sumbru, înainta, fără să atingă pământul, ridicând un zid din metal – cartuşe, şrapnele, resturi – în faţa lui, în timp ce continua să împingă, schimbându-şi mereu poziţia, plutind pe deasupra treptelor şi sărind peste cadavre.

Cândva, Wax fugise de propria chemare. Văzuse o datorie care-l obliga nu doar să găsească răspunsuri, ci să devină ceva cumplit. Ceva ce Armonie – încătuşat de puterile Dăinuirii – nu putea face el însuşi.

În seara aceea, Waxillium şi-a îmbrăţişat datoria. A devenit prăpădul întruchipat. Pentru că a te închina lui Armonie nu însemna doar a te închina Dăinuirii – însemna şi a te închina Năruirii, cu toate urmările. Erau vremuri când trebuia să dea dovadă de prudenţă şi empatie. Şi erau vremuri când oamenii ţinteau cu o armă capabilă să ucidă milioane chiar asupra casei lui, a familiei sale, a alegătorilor lui.

Wax a urcat pe casa scărilor ca o furtună, ţintind mereu în sus. Spre falsul paradis al unui zeu monstruos. Şi în timp ce urca, a observat ceaţa care se prelingea pe trepte – la ieşirea de la fiecare etaj exista câte-o mică gură de aerisire. Destul

cât să se poată scurge sângele lui Armonie pe acolo. Intrase rareori în clădire, dar în noaptea aceea a acoperit treptele ca un lichid fantomatic.

A auzit un zăngănit de metal. Un metal pe care nu-l vedea. S-a ferit din instinct – iar o secundă mai târziu, o altă explozie a cutremurat casa scării. S-a trezit sângerând din cauza unui şrapnel ce i se înfipsese în braţ; şi ăia aveau grenade. Dar în timp ce rezistenţa înainta să-l oprească, el era încă destul de puternic.

Răzbunătorul a ţintit bine, împrăştiind moartea de aluminiu. Inamicul s-a ascuns după scuturi din lemn şi mobilă, încercând să-i împiedice înaintarea, dar Wax a aruncat o grenadă spre ei, apoi s-a folosit de lemn – în care a înfipt bucăţi de metal – şi a împins pentru a-i forţa să se retragă. Când au căzut, Wax a aterizat în spatele baricadei şi a auzit strigăte de deasupra, ceea ce i-a dat timp să-şi reîncarce Puşcociul cu încă şase grenade. A blocat arma, apoi a strâns din dinţi.

Poate că soldaţii ăia se considerau pregătiţi. Poate că mai avuseseră ocazia să lupte chiar cu monedăzvârlitori.

Dar nu se luptaseră niciodată cu Waxillium Ladrian.

A mai fost nevoit să ia o duşcă de oţel în timp ce înainta. Îl consuma mai repede decât s-ar fi aşteptat. A dat drumul fiolei în timp ce strigătele de deasupra îi însoţeau pe soldaţii care aruncau fire şi plase pe coloana centrală, ca să-l împiedice să zboare până în vârf.

Wax a înaintat, de neclintit. Când greu ca un camion, când uşor ca un glonţ, se avânta în sus. Allomanţia a cutremurat casa scării – betonul era armat cu oţel pe care-l putea simţi şi folosi.

Oţelul s-a îndoit după voia lui, betonul a crăpat, iar treptele s-au sfărâmat, încurcându-i pe cei ce încercau să tragă în el.

Timpul parcă a încetinit când a atacat următorul grup de soldaţi, ferindu-se de împuşcăturile lor, apoi şi-a sporit greutatea şi a înfipt un glonţ în capul unuia, pe care l-a izbit apoi de ceilalţi. A dărâmat de tot treptele sub picioarele următorului grup.

Nu era vorba de niciun caz. Nu era vorba de niciun mister. *Nu putea* să se oprească. Nu-şi *permitea* să se oprească. Dacă se oprea, viaţa se sfârşea. A luptat cu grenade, gloanţe şi oţel.

A luptat ca o sabie, când nevoia i-a cerut-o. Oricât i-ar fi displăcut faptul că era necesar.

În cele din urmă – cu ceaţa pe urme, pe urmele morţii –, a ajuns în vârf. În partea de sus a casei scărilor. Nu părea să existe vreo cale de acces pe acoperiş, dar ajunsese la ultimul etaj. Abia respirând, a privit în jos prin golul din casa scărilor – unde becurile electrice care pâlpâiau luminau betonul crăpat, parcă lovit de ghiulele. Balustradele contorsionate erau îngropate sub dărâmături.

Gemete, ca ale unor osândiţi, răsunau dedesubt. Wayne a scos capul să privească în sus spre el, de la un nivel inferior; era plin de praf şi de bucăţele din treptele sfărâmate.

— Ştiai că o să urmeze aşa ceva? i-a şoptit Wax lui Armonie. De asta m-ai adus până la urmă înapoi în Elendel? De asta ai pus-o pe Lessie să mă supravegheze? Ai ştiut de la bun început?

Niciun răspuns, firește. Wax nu era străpuns de metalul potrivit în momentul acela şi nu putea comunica direct cu Dumnezeu. Totuşi, parcă simţea că Armonie încerca să ia legătura cu el, să vadă. Încerca să se opună influenţei lui Trell.

— Să nu-mi mai ceri să fac aşa ceva, a şoptit Wax, întorcând spatele măcelului de dedesubt. Asta n-a fost o aventură. A fost un masacru. Îmi termin treaba, dar nu-mi mai cere să fac aşa ceva. Găseşte-ţi altă sabie. Habar n-ai cum mă simt.

Drept răspuns, a primit o senzaţie puternică. Aproape ca şi cum o amintire i-ar fi fost implantată direct în minte: un om epuizat, copleşit, zăcând pe o stradă acoperită de cenuşă, în faţa porţii sfărâmate a oraşului. Înconjurat de moarte.

Wayne a sosit o clipă mai târziu, urcând împleticit ultimele trepte crăpate.

— Prietene, a zis el încet, coborând din nou privirea spre trepte. Eu n-am... adică... *Uau...*

— Încă nu s-a terminat, a spus Wax, deschizând uşa care ducea la ultimul etaj.

Cei doi s-au strecurat într-un hol mare din marmură, cu coloane finisate şi un covor roşu luxuriant. Un alt grup se aduna în capătul îndepărtat al holului, în faţa a două uşi largi. Wax şi Wayne s-au adăpostit după o coloană mare, dar aveau să fie flancaţi imediat ce soldaţii aveau să înainteze.

Din fericire, acel ultim grup părea alcătuit din pleava forţelor inamice. Vederea-de-oţel i-a arătat puţine arme din

aluminiu, dacă erau. Dar a văzut într-adevăr arme din metal, fermoare la haine, chei în buzunare. Oamenii purtau uniforme, dar nu la fel ca ale celorlalţi – semănau mai mult a paznici decât a soldaţi.

Wax a mai dat o fiolă de metal peste cap şi a reîncărcat rapid arma, apoi... Dar-ar rugina... Îi zvâcneau tăieturile de pe braţ. A scos un bandaj autoadeziv din buzunar şi l-a înfăşurat cât a putut de bine pe braţ. Spera să nu fie rănit prea tare. Încă-şi putea folosi bine mâna.

— Ăştia nu-s bine înarmaţi, dar sunt *mulţi,* i-a şoptit lui Wayne. Sporeşte efectivele de paznici, cred. Mă duc să...

— Stai puţin, a zis Wayne, apucându-l de mână.

— Ce-i? a şoptit Wax.

— Ăştia nu-s implicaţi, a spus Wayne. Apoi, în timp ce Wax s-a încruntat, a continuat: Ceilalţi, care-au coborât primii? Ăia voiau să ne omoare. Voiau să-şi dovedească puterea. Voiau să lupte. Amărâţii ăştia? Sunt ultima linie de apărare. Şi nu-s *implicaţi.*

— S-ar putea să ai dreptate, a zis Wax. Dar va trebui să ne mişcăm în continuare. Telsin ar putea iniţia lansarea dintr-o clipă în alta.

Wayne a aprobat din cap.

Apoi a început să strige.

63

— Hei! a strigat Wayne cu putere, iar vocea i-a răsunat în sala de marmură. Voi toţi, cei de colo! Vă ştiu!

Wax i-a aruncat o privire încruntată, dar Wayne nu l-a băgat în seamă. Wax ştia o grămadă de lucruri. Dar în noaptea aceea, individul devenise Năruirea întruchipată. Wax nu s-a înşelat. Dar nici nu trebuia să aibă neapărat dreptate.

— Vă cunosc! a continuat Wayne, cu voce tare.

Pe hol s-a făcut linişte — se auzeau doar zăngănitul armelor şi târşâitul picioarelor. Wax a aruncat o privire din partea laterală a stâlpului de piatră, gândindu-se că ar putea folosi vocea lui Wayne ca mijloc de distragere a atenţiei. Wayne l-a prins pe prietenul său de braţ, apoi a clătinat din cap.

— Vă cunosc! a continuat Wayne cu glas tare, privind spre tavan. Da, ştiu ce simţiţi. Sunteţi gardieni. Paznici. Oameni angajaţi să apere clădirea. Nu ştiţi voi prostii dintr-astea cu oraşe distruse şi zei întunecaţi. Firește, aţi văzut ceva lucruri înfiorătoare la viaţa voastră, dar nu de aceea vă aflaţi aici. Vreţi doar să câştigaţi şi voi un ban cinstit. Ar fi trebuit să mergeţi acasă-n seara asta. Să vă luaţi copiii-n braţe. Să mâncaţi şi voi ceva – poate rece, dar săţios. Trebuia să ieşiţi şi voi la un păhărel cu prietenii, sau să dormiţi şi voi bine o noapte din viaţa voastră. Dar sunteţi aici. Cu arma-n mână. Vă întrebaţi cum aţi ajuns unde-aţi ajuns acum. Sigur, vă aflaţi faţă-n faţă cu doi tipi, atâta tot. Dar aţi auzit ce s-a întâmplat jos. Poate doar câteva hurducături, dar tot aţi auzit. Şi *ştiţi sigur* că erau vreo două sute de *soldaţi adevăraţi* între voi şi ăştia doi tipi. Şi acum nu mai e niciunul.

Wayne i-a lăsat să se gândească bine la vorbele lui. În încăpere se făcuse atât de linişte, încât s-ar fi auzit de la o sută

de paşi un om armându-şi pistolul. Wayne a închis ochii, amintindu-şi. Simţind. Apoi a continuat, pe un ton mai blând.

— Da, uitaţi-vă unde sunteţi acum! Vă transpiră mâna pe mânerul pistolului. Inima vă bate nebuneşte, de parcă stă să vă spargă pieptul şi s-o ia la fugă. Dar vă ziceţi în gând: „N-am ce face. Am intrat în treaba asta. Acum trebuie să trag". Vă înşelaţi. Nu *trebuie* să faceţi asta, prieteni. Lăsaţi dracului ceea ce aţi spus că veţi face. Lăsaţi dracului tot. Nu sunteţi unde *trebuie,* şi ştiţi lucrul ăsta! În dreapta voastră se află o uşă. Nu ştiu unde duce, dar măcar nu aici. Într-o clipă, Dawnshot şi cu mine vom începe să omorâm în stânga şi-n dreapta. Dacă rămâneţi şi luptaţi, s-ar putea să aveţi noroc. Dar poate vă omorâm, şi atunci n-o să fiţi nevoiţi să vă petreceţi toată viaţa simţind că v-a picat ceru-n cap pentru ce-aţi făcut în noaptea asta! Aţi împuşcat nişte oameni ai legii, după care aţi auzit că a fost distrus un oraş întreg – plin de copii, familii şi oameni care-şi doresc să trăiască la fel cum vă doriţi şi voi. Dar poate nu veţi avea noroc. Poate chiar reuşiţi să nimeriţi pe careva dintre noi. Iar dacă se întâmplă asta, o să fie nasol. Mai mult decât nasol. Lucrul ăsta vă va urmări câte zile veţi avea.

A făcut o pauză.

— Oricum, eu am vrut doar să vă spun ce-am avut de spus. Sper că m-a ascultat măcar unul dintre voi. Dacă ieşim şi aveţi armele-n tocuri şi vă-ndreptaţi spre ieşire încercând să scăpaţi din haosul ăsta... ei bine, n-o să vă luăm primii la ţintă.

L-a privit pe Wax, care-şi strânse bandajul, apoi a făcut un semn din cap. A lăsat Puşcociul jos; nu mai avea muniţie. Dar şi-a ridicat revolverul obişnuit, armat şi pregătit.

Uneori era nevoie de ceea ce făcuse el. Era nevoie de o sabie. Dar Wayne a considerat că uneori trebuie altceva. Un scut, poate? Sau poate că era prea poetic. El nu se prea pricepea la poezie.

Uneori chiar era nevoie de un tip care mai trecuse prin asta.

Cei doi s-au ivit de după coloană, cu armele scoase, şi au văzut o grămadă de oameni înghiontindu-se şi împleticindu-se spre ieşire. Wax a coborât arma, năucit, iar Wayne a zâmbit larg în timp ce plecau toţi *până la ultimul.* Bineînţeles, unii s-au uitat în urmă – cu îngrijorare, de parcă ei ar fi fost şefii acelui grup şi nu voiau să-şi părăsească poziţiile. Dar când armata te lasă singur în confruntarea cu doi dublu-născuţi

pregătiţi de luptă ale căror victime începeau să atingă numere cu trei cifre...

În câteva secunde, sala din marmură de la intrare s-a golit cu totul. Wax a schimbat o privire cu Wayne, apoi s-au îndreptat spre uşile mari din lemn din capăt şi le-au dat de pereţi, dezvăluind un şir impunător de trepte care duceau la un soi de sală de bal cu o lucarnă. În vârf stătea un bărbat la costum şi o femeie cu melon, fluturând un baston de luptă într-o mână şi străduindu-se din răsputeri – dar eşuând lamentabil – să-i imite rânjetul lui Wayne.

— Iarăşi tâmpiţii ăştia doi? a zis Wayne, oftând. Bine... O iau pe aia cu pălărie. Tu...

— Nu, a spus Wax, încet.

— Nu?

— Nu, a repetat Wax. Ăştia sunt construiţi şi antrenaţi special ca să ne distrugă. Ăla ştie exact cum să mă vâneze.

— Deci... a spus Wayne zâmbind larg. Eu îl iau pe ăla, iar tu iei femeia?

— Ba bine că nu, a zis Wax zâmbind. Să nu uiţi că ăsta-i Parazit. Să nu te-apropii prea mult, că-ţi anulează abilităţile allomantice.

— Prietene, a spus Wayne, pe asta mă şi bazez. Hai să trecem la treabă.

64

Grenadele allomantice din mâna lui Marasi au vibrat atât de puternic, încât a avut impresia c-o să-i scuture carnea de pe oase. Allomanţii din Comunitate s-au adunat în jurul bazinului strălucitor, care dispărea cu repeziciune – cu mâinile băgate în el ca să-l atingă, să tragă energie. Pielea a început să le strălucească pe măsură ce se umpleau cu energie.

Marasi a intrat chiar în mijlocul bazinului. Şi simţea soldaţii aflaţi de cealaltă parte a acestuia, undeva departe şi imposibil de aproape în acelaşi timp. Aşteptând.

Trebuia neapărat să scape de energia aia. În clipa aceea. Marasi a continuat să extragă energie, încărcându-şi grenadele. Habar n-avea cât puteau rezista. Nu mai avusese niciodată acces la o asemenea sursă de putere.

— E prea mult! a strigat un bărbat. Ce să fac cu ea?

— Arde-o! a răspuns Marasi. Consum-o!

— Pentru ce?

— Nu contează! a ţipat Marasi. Nu trebuie decât să *scăpăm* de ea!

A fost copleşită de rafale de allomanţie emoţională în timp ce Armai îşi folosea puterea de aţâţare. Metalul din sala radio a vibrat şi s-a făcut bucăţi. Allomanţii din încăpere au extras fiecare strop de energie de care erau în stare.

Bazinul s-a micşorat şi mai mult. Lui Marasi i s-a părut – datorită valurilor de încredere pe care i le trimitea Armai – că simţea cum soldaţii din cealaltă parte încep să se *agite.* Apoi a simţit altceva. Ceva care *apărea.* Aveau să intre. A înţeles într-o clipă – trebuia să-ţi *dorești* să intri prin portal. Să-i ordoni să te lase să intri. Începeau procesul.

Nu veţi reuşi, s-a gândit ea. Apoi a lăsat ambele grenade jos şi a folosit aceeaşi comandă mintală ca să li se deschidă portalul.

Mişcarea din cealaltă parte s-a oprit. A încremenit în timp, în vreme ce ceilalţi allomanţi au continuat – cu ochii măriţi – să extragă energie din bazin. Au supt puterea uriaşă până când strălucirea, în cele din urmă, a dispărut. Dintr-odată, încăperea a redevenit o sală de bal obişnuită cu o groapă de vreun metru adâncime săpată în podea.

A rămas cu o ultimă impresie din cealaltă parte. Cu un şoc. Judecând după câtă energie pusese în grenadele alea, avea să treacă o vreme până când armata urma să-şi dea seama ce se întâmplase.

Ceilalţi allomanţi s-au înghesuit unii în alţii, epuizaţi. Nu crezuse niciodată că folosirea puterilor lor avea să le dea atâtea bătăi de cap, dar se simţea stoarsă de vlagă. Nu doar din cauza a ceea ce făcuseră acolo, ci şi pentru că toate se întâmplaseră într-un timp atât de scurt.

S-a îndreptat şchiopătând spre marginea bazinului şi i-a lăsat să o ajute să iasă.

— Şi-acum ce facem? a întrebat Armai în cele din urmă.

— Acum, a spus Marasi întinzându-se pe spate, nu ne rămâne decât să sperăm că prietenilor mei le-a fost mai uşor decât mi-a fost mie.

65

Normal, s-a gândit Wayne, în timp ce urca în goană treptele. *Wax vrea să mă bat eu cu varianta lui rea. Şi el ia treaba uşoară. Geamăna mea malefică* o *fi stat toată după-amiaza la băut. Să vezi că-i pilită.* Mai ales că i-a zburat jumătate de faţă mai devreme.

Treptele duceau spre o sală mare de bal, cu covor roşu şi fără mobilier. O lucarnă împiedica ceaţa să pătrundă pe deasupra, dar în cea mai mare parte era un spaţiu deschis, cu tavane înalte şi fără obstacole. Nu aveau nici unde să se adăpostească. Cei doi s-au retras puţin, în timp ce Wayne şi Wax goneau pe trepte – Wax a făcut un salt prin aer cu ajutorul oţelului la sfârşit, căci aşa era el.

Wayne a privit-o ţintă pe femeie, prefăcându-se că avea de gând s-o atace. Dar imediat ce s-a apropiat, a luat-o la stânga şi s-a năpustit asupra monedăzvârlitorului. Surprins, bărbatul a scos un strigăt, în timp ce Wayne i-a doborât pe amândoi, trimiţându-i la podeaua acoperită cu covor.

Dar-ar rugina... Ce duhneşte colonia ăstuia.

Bărbatul s-a zbătut să scape, dar Wayne l-a apucat de sacou şi l-a ţinut la podea. Wayne ştia cum să lupte alături de Wax, ceea ce însemna că ştia şi cum să lupte împotriva lui. Trebuia să stea aproape de Wax, altfel făcea vreuna din aia deşteaptă, cum ar fi să zboare şi să-l umple de gloanţe.

Bărbatul a icnit, încercând să-l îndepărteze pe Wayne şi părând uluit de întreaga experienţă, în timp ce se luptau pe podea. În cele din urmă, a pus mâna pe faţa lui Wayne şi l-a Parazitat – făcând să-i dispară aliajul fuzibil din stomac.

Wayne a continuat să lupte, încercând să-l apuce de cap, dar bărbatul era *puternic.* Prea puternic.

— Știi ceva, a zis el, tu ești prea frumos ca să fii o copie a lui Wax. Mai fă și tu rost de-o cicatrice, ceva.

Bărbatul a încercat să-l apuce pe Wayne de mână și să se elibereze, dar Wayne i-a dat drumul cu mâna aceea, după care l-a apucat cu cealaltă, rânjind și rămânând aproape de el.

— Ticălosule! a mârâit bărbatul. Du-te și luptă-te cu Getruda, după cum ți-e sarcina! Eu trebuie să-mi demonstrez abilitățile în luptă cu Ladrian!

— De ce? a întrebat Wayne, în timp ce încerca să-și ducă brațul în jurul gâtului bărbatului – dar a palmat și un pic de aliaj fuzibil și l-a aruncat în gură. De ce aveți voi doi această *obsesie bolnăvicioasă* de a ne imita?

— Supraviețuirea, a spus bărbatul cu un mormăit, supraviețuirea celor mai vrednici. Trell le cere slujitorilor lui să *dovedească* de ce sunt în stare. În ciuda oricăror dificultăți. Împotriva societății. În ciuda rolurilor pe care ni le asumăm în cadrul ei. Și când sunt mai mulți care ocupă aceeași poziție în viață... ei bine, atunci doar cei mai puternici pot supraviețui și pot fi răsplătiți.

— Dar-ar rugina, a spus Wayne. Amice, asta-i una dintre cele mai bolnave chestii pe care le-am auzit în viața mea.

Falsul Wax i-a desprins degetele lui Wayne cu o putere crescută cu fludor.

— Asta-i calea lui Autonomie. Ca să ne găsim locul în viitorul panteon al conducătorilor, *trebuie* să fim cele mai bune versiuni ale noastre. Nu noi încercăm să vă imităm pe voi, ci voi căutați să luați locurile care, de drept, ni se cuvin nouă.

Wayne și-a schimbat poziția, dar apoi a simțit ceva tremurând în partea din față a mantiei bărbatului. Wayne s-a ferit în timp ce unul dintre nasturii bărbatului – evident, din metal – s-a desprins și a zburat prin aer ca glonțul.

— La naiba, a izbucnit Wayne, rostogolindu-se. Șmecheria asta cu nasturele ai furat-o de la Wax?

Bărbatul s-a ridicat în picioare, uitându-se la Wayne în timp ce scotea un pistol din toc.

— Normal că de la el ai furat-o, a zis Wayne. *Chiar* încerci să devii el. Eu credeam că ești la fel de dubios precum clona mea de colo, dar cu ceva mai multă clasă.

Bărbatul a început să tragă, însă Wayne a ridicat o bulă de viteză. Așteptându-se la expresia de șoc de pe fața bărbatului

când avea să descopere că încă avea allomanţia, Wayne şi-a schimbat poziţia.

Aspectul esenţial în înfrângerea falsului Wayne, după cum ştia Wax, era să rămână suficient de aproape de ea încât să nu fie în stare să se folosească de bulele ei de viteză. Aşa că atunci când Wayne a luat-o brusc la stânga, Wax s-a repezit în dreapta, luând-o prin surprindere pe femeia scundă cu melon.

— Hei! a zis ea. Nu-i corect! Luptă-te cu cineva pe măsura ta! Sau măcar care duhneşte ca tine!

Ea i-a aruncat o bulă de viteză în sus cu câteva clipe înainte ca Wax să se apropie destul de mult încât să ajungă în perimetrul ei. Din perspectiva lui, ea s-a mişcat ca fulgerul. Din fericire, colaborase destul de mult cu Wayne încât să ştie ce avea de făcut. Şi-a schimbat traiectoria şi a tras în podea cu un glonţ obişnuit. Când ea a revenit la viteza normală, el s-a împins din calea ei ca să se ferească de lovitura bastonului.

— Hei! a zis ea. Stai locului, ca să te pot croi ca lumea, dar-ar rugina-n tine de nenorocit!

— Ăsta-i tot ce poţi? a întrebat Wax, dând înapoi – ferindu-se de loviturile ei, dar rămânând destul de aproape încât să poată intra într-o bulă de viteză, dacă ea avea să facă una. Pe bune, credeam c-o să fie mai greu cu tine!

— Nu-mi mai cita din ce ţi-a zis nevastă-ta azi-noapte, s-a răstit ea, şi luptă-te cu mine!

A mai aruncat o bulă de viteză, prinzându-l pe Wax – dar făcând să pară că Wayne şi monedăzvârlitorul fuseseră încremeniţi în timp ce se băteau. Wayne îl apucase pe individ, dintr-un motiv necunoscut.

Oricum, Wax a împuşcat-o pe femeie când s-a apropiat, dar ea abia a tresărit. Părea să aibă rezerve mari de sănătate – lucru care-ar fi avut logică dac-ar fi început să se pregătească să lupte cu el şi cu Wayne cu ani în urmă.

El a sărit înapoi, plutind pe-o uşoară împingere-în-oţel spre perimetrul bulei de viteză, unde se simţea un freamăt în aer. A fost nevoit s-o separe de metalminţile ei. Wax a încărcat Răzbunătorul cu un cartuş cu glonţ ucigaş-de-ceaţă, deşi ea se vindecase după ultimul cu care trăsese în ea.

Unde s-o împuşc? Memorase cartea de hemalurgie pe care le-o trimisese Moartea, dar avea să fie greu să-i scoată ţepuşele, pe care le purta adânc în fiinţa ei. Dar puterea sa de vindecare venea din metalminţi, iar numeroasele-i operaţii îi înfipseseră metalminţi în mâini şi picioare. Era mai uşor să-ţi revii după un ac înfipt în osul braţului decât după unul în piept, şi mai uşor de scos, dacă era nevoie.

Ea a mârâit şi a lăsat bula de viteză jos, după care a atacat – încercând, evident, să-l determine să se ferească şi să ajungă mult în exterior. Însă anii petrecuţi alături de Wayne îi oferiseră capacitatea de a calcula din instinct distanţa pe care trebuia s-o păstreze faţă de ea – ceea ce, din păcate, însemna că trebuia să rămână periculos de aproape de atacurile ei. În timpul următorului său salt făcut în încercarea de a trece de ea, a trebuit să rămână suficient de jos încât ea să reuşească să-l lovească zdravăn în picior. Din fericire, nu i-a rupt nimic, dar a durut al naibii de tare!

Ea a observat asta şi a rânjit diabolic.

— O, durerea aia... Durerea aia *delicioasă.* Vino-ncoa! Asta a fost doar aperitivul.

Wayne şi-a păstrat concentrarea, ridicând o bulă de viteză şi urmărindu-l pe monedăzvârlitor, încercând să-l ia în vizor. Trucul acela cu nasturele îl îngrijora pe Wayne. Rezerva de sănătate ce-i mai rămăsese avea să-i permită să supravieţuiască unui glonţ sau două, dar nu mai multe. Se simţea foarte expus.

Trebuie neapărat să fiu atent şi la super-metalul pe care-l are ăsta, s-a gândit Wayne. *Sau... de fapt... ăla-i probabil cea mai mare şansă pe care o am ca să-l înving...*

După ce şi-a dat seama de direcţia în care bărbatul îşi mişca braţul atunci când ţintea, Wayne şi-a schimbat poziţia şi a coborât bula. O serie de *pocnituri* au răsunat în timp ce bărbatul şi-a ratat focurile de armă. Apoi Wayne a făcut o fentă din direcţia opusă şi s-a repezit din nou la el. De data aceasta, bărbatul a reuşit să se ţină pe picioare.

Wayne a mormăit.

— Ştii ceva, împuţitule – pot să-ţi zic împuţitu'? –, eu te respect pentru ceea ce faci. Pătrunzi în mintea omului, ca să-ţi dai seama cum să-l baţi? Bună strategie. Dar...

Bărbatul i-a Parazitat aliajul fuzibil lui Wayne, apoi l-a îmbrâncit şi a început să-l ia la pumni, cu faţa roşie de furie. Wayne a evitat loviturile, apoi a făcut un salt înainte şi l-a prins din nou.

— Dar nu ţi-ai făcut şi tu griji? Că te contaminezi? Vezi tu, Wax nu-i o lepădătură de om. În vreme ce tu chiar eşti. Deci, imitându-l pe el, poate ajungeai şi tu să faci un lucru bun, *din greşeală.*

Bărbatul a mârâit, îmbrâncindu-l pe Wayne laoparte, apoi a tras câteva focuri. Wayne a încasat unul dintre gloanţe – au! –, dar a mai reuşit să tragă o duşcă de aliaj fuzibil. Aia era cheia. Era de aşteptat ca unul ca el să rămână fără un metal aşa scump.

Dar ăla nu ştia. Nu se lupta doar cu Wayne, nenorocitul de treabă. Se lupta cu Wayne Terrisborn, snobul putred de bogat cu mulţi, *mult* prea mulţi bani de aruncat.

— Ştii că mă pot vindeca, nu? a zis Wayne după ce s-a ferit de o altă bulă de viteză. E o prostie să mă-mpuşti.

— Nu şi dacă *doare!* l-a repezit bărbatul, deşi a încetat să mai tragă.

Fusese o greşeală să-l lase pe Wayne să-l convingă să se oprească. N-avea de unde să ştie că Wayne nu mai avea multă sănătate – dar în general învingeai un creator-de-sânge făcându-l să-şi consume metalminţile.

În schimb, bărbatul s-a scotocit prin buzunare şi a scos ceea ce părea a fi o pereche de cătuşe din aluminiu. Wayne şi-a înghiţit o glumă proastă. Căci asta... chiar era o idee bună. Dacă ar putea să se prindă de Wayne suficient de mult timp încât să-l lege de ceva, apoi să scape, putea să bage în Wayne câte gloanţe avea el chef, pe îndelete. Singura cale de scăpare ar fi ca Wayne să-şi taie singur mâna.

În timp ce se gândea la varianta asta, bărbatul a schiţat un gest cu cătuşele spre Wayne – lucru pe care nu trebuia să-l facă, dar Wayne putea să admire frumoasa postură – şi a dezlănţuit un val *cumplit* de putere allomantică, smulgând covorul din capsele cu care era prins şi aruncându-l pe Wayne în spate.

Dar-ar rugina... Până şi metalminţile – înfipte sub pielea de pe coapse – simţeau loviturile. Dar Wayne fusese pregătit pentru asta. Aşa că s-a *prefăcut* ameţit, urmărind în schimb

cu atenţie cum bărbatul a scos pe ascuns un flacon cu aluminiu din buzunarul interior al hainei şi a luat o doză. Wax spusese că ori de câte ori se folosea de super-împingerea aia, individul avea să fie nevoit să-şi refacă rezerva de oţel.

Acum ştiu unde ţii flaconul ăla, prietene.

Cu o altă bulă de viteză, Wayne s-a apropiat în goană. Bărbatul a gemut în timp ce – încă o dată – Wayne s-a agăţat de el.

— Fir-ai tu să fii de *jegos* mic şi enervant! s-a răstit bărbatul.

— O, prietene! Scumpul mamii copilaş, a zis Wayne trăgându-se mai aproape de el, nici nu ştii cât pot să fiu de enervant.

— Ar trebui să-mi placă durerea, a spus femeia dându-i târcoale lui Wax, în timp ce-şi continuau dansul – el încerca să stea destul de departe de ea, încât să se ferească de lovituri, dar nu prea departe, pentru a nu-i da ocazia să se retragă şi să facă o bulă de viteză. Asta nu ştiam despre el. Am aflat de curând, ştii? În tunel am aflat. Ăstuia-i place durerea. Trebuie să-mi placă durerea. Să mă bucur de teamă. Să savurez suferinţa.

Wax n-a răspuns, concentrat să păstreze distanţa potrivită.

— Ştii de ce? a întrebat femeia, fandând spre interior şi făcându-l pe Wax să facă un salt înapoi. N-am ştiut asta la început. M-a băgat în toţi sperieţii! Eu nu *văzusem* asta în el! Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât are mai multă logică. *Sigur* îi place durerea. Altfel ar fi încheiat povestea demult. Ăsta-i singurul răspuns logic.

Ea s-a năpustit, iar el a sărit înapoi la o distanţă cam prea mare, căci ea s-a desprins de el şi s-a aruncat în cealaltă direcţie, rostogolindu-se la pământ cu o mişcare fulgerătoare. Wax a tras o înjurătură, îndepărtându-se şi dansând pe lângă ea – observând cu coada ochiului ceva ce l-a făcut să se simtă în largul lui şi să se retragă. O clipă mai târziu, era spate-n spate cu Wayne.

— Cum îţi merge? a întrebat Wayne.

— E loc şi de mai bine, a spus Wax.

— Ştiu ce zici, a bombănit Wayne, dându-le o bulă de viteză. Vrei să încercăm ceva nou? Mai schimbăm şi noi foaia un pic?

A fluturat unul dintre bastoanele de luptă.

— Sigur.

Wayne i-a aruncat un baston de luptă, iar Wax i-a pasat Răzbunătorul, încărcat cu gloanţe de aluminiu.

— Sari peste camerele cu gloanţe ucigaşe-de-ceaţă, a spus Wax prinzând bastonul din zbor. Alea sunt activate de pârghia de sus.

Bula a căzut, iar Wax s-a intersectat cu Getruda, baston contra baston – un trosnet aproape la fel de puternic ca acela scos de Răzbunător în timp ce Wayne trăgea câteva focuri spre Dumad.

Wax a zâmbit auzind sunetul. În unele privinţe era caraghios să-şi audă prietenul trăgând cu arma. Dar important nu era ceea ce se întâmpla, ci rana care în sfârşit se vindecase.

Wax a parat următoarea serie de lovituri cu bastonul de luptă. Era mai bună decât el – dar schimbarea îi dăduse o stare de confuzie evidentă. S-a repezit la el într-o poziţie mai defensivă, iar el a reuşit să-i ţină piept pentru scurt timp, apoi să-i aplice o lovitură peste coapsă. Căutând locul în care metalminţile îi erau înfipte adânc în piele, unde allomanţii nu le puteau influenţa.

Nu-s în nicio coapsă, s-a gândi el, lovind-o din nou. Nici pe ea, nici pe Wayne nu păreau să-i deranjeze loviturile. Într-adevăr, îi scânteiau ochii de durere după fiecare lovitură, iar zâmbetul îi devenea şi mai larg. În acelaşi timp, nu s-ar fi zis că resimţea plăcerea sălbatică pe care el o văzuse la cineva căruia-i plăcea durerea cu adevărat. Încerca să se antreneze prin forţă brută, aşa cum avea ea impresia că se antrena Wayne.

Din anumite puncte de vedere, era chiar mai tulburător aşa.

În cele din urmă, ea a atacat mai agresiv, iar după ce el a încasat o lovitură în coaste – una care s-ar fi putut să-i provoace o contuzie –, s-a forţat să se retragă. Încă îl durea braţul de la şrapnelul de mai devreme şi, dar-ar rugina... Începea să se simtă epuizat.

Aşa încât atunci când s-a intersectat cu Wayne, Wax i-a aruncat din nou bastonul, primindu-şi în schimb Răzbunătorul pasat de Wayne. Trăsese toate cartuşele în afară de cele ucigaşe-de-ceaţă.

— Iar loveşti şi te fereşti? l-a întrebat femeia pe Wax, căscând. Pe mine nu mă prea deranjează, căci îmi place să te văd

cum te perpeleşti. Dar mi-ar plăcea mai mult să nu pierd toată noaptea.

Wax trebuia neapărat să încerce ceva diferit. Şi, folosindu-şi vederea-de-oţel, a găsit o bucată potrivită de metal: un opritor de la o uşă din apropiere. A sărit şi l-a apucat, apoi s-a întors din nou când femeia s-a repezit fulgerător la el.

Era timpul să încerce ceva de modă veche.

⋆

Wayne a reuşit din nou să-l apuce pe monedăzvârlitor. Bărbatul încetase să mai ardă metalele lui Wayne, şi a încercat o mişcare inteligentă. S-a ridicat în aer – forţându-l pe Wayne să se ţină strâns de el în timp ce atârna. Monedăzvârlitorul s-a aruncat prin lucarnă, apoi s-au avântat în cerul întunecat şi ceţos. În timp ce făceau asta, un ciob de sticlă i-a tăiat cumplit braţul bărbatului.

Hm, s-a gândit Wayne. *Ia te uită.*

Rana nu s-a vindecat. Nu era Creator-de-sânge. Deci *chiar* exista o limită a numărului de ţepuşe pe care Set le putea înfige într-un om. Sau poate că Trell/Telsin pur şi simplu nu voia ca ei să fie suficient de puternici încât s-o provoace.

Faptul că era în aer îi permitea lui Wayne un nivel mult mai scăzut de control asupra luptei; trebuia neapărat să se ţină bine, căci dacă pica de acolo... păi, vindecarea avea să-i consume lui Wayne toate resursele. Nevoia lui Wayne de a se ţine cu ambele mâini i-a permis individului să-i prindă o cătuşă la una dintre încheieturi. Dar-ar rugina...

Wayne *chiar* a văzut cu coada ochiului instalaţia de pe acoperişul clădirii. Avea şi o armă care semăna foarte tare cu... ei, cu un cârnat. Iar cârnatul semăna cu scula unuia.

Probabil că aia era racheta, şi încă nu fusese lansată, ceea ce era un semn foarte bun. Sora lui Wax stătea acolo printre ingineri, la costum şi cravată, iar ceţurile erau departe de ea – de parcă ar fi avut vreo bulă invizibilă de sticlă. Faptul că aştepta cu mâinile la spate şi scruta întunericul... părea a fi un semn rău.

Monedăzvârlitorul s-a lăsat mai jos, apoi s-a împins într-un dispozitiv şi s-a smucit în faţă, apoi o altă împingere i-a aruncat în spate. Mişcarea bruscă l-a descumpănit pe Wayne,

care a aterizat pe acoperiş, icnind a iritare. Nu era destul încât să necesite multă vindecare, dar totuşi.

La naiba... la naiba... *la naiba...*

Păi, dacă individul ăla voia să lupte murdar, la fel putea face şi Wayne. Ce-i drept, Wayne lupta *oricum* murdar, dar se simţea mai bine în privinţa asta în momente precum acela. A alergat spre lucarna spartă, pe unde spera să coboare să-l ajute pe Wax în lupta cu Getruda.

Wax s-a folosit de opritorul uşii metalice ca de un ciomag, împingându-l spre femeie. Ea s-a ferit din instinct, pentru că un obiect atât de mare avea să o rănească mai grav decât un glonţ.

Wax a sărit peste ea în timp ce se rostogolea, apoi a împins din nou opritorul uşii spre ea, lovind-o în braţ şi rupându-i oasele.

Ea a mârâit, iar agonia i-a străpuns faţada. S-a împleticit şi a încetinit pe moment, aşteptând să se vindece – ceea ce i-a permis lui Wax să-şi schimbe poziţia şi să-i tragă un opritor de uşă peste picior, rupându-i şi acolo oasele.

Opritorul a ricoşat într-o parte, iar el s-a folosit de o împingere ca să-l ia şi să-l arunce din nou. Ea însă reuşise deja să se vindece şi s-a ferit din calea lui – numai că arma o tot făcea să se ferească. Ori de câte ori nu era atentă sau arma cădea destul de departe încât să fie dificil de recuperat în scurt timp, el o lovea cu câte-un glonţ împins de degete. Nu făcea pauze ca să reîncarce. O ataca neîncetat.

Femeia a încetat să mai glumească. El a apucat o bucată zdravănă de metal din lucarna spartă şi s-a folosit de ea. Arunca fără oprire cu lucruri în ea, ca un vârtej de oţel din calea căruia trebuia să se ferească, sau avea să fie încetinită de durere şi vindecare. Curând, a început să pară mai *furioasă* ca oricând şi încerca mereu să găsească o cale de a-l implica direct.

Însă Wax nu a lăsat-o. A tăiat-o pe femeie într-o parte. Apoi în cealaltă. Apoi i-a tras un glonţ direct în braţ – şi a zărit o sclipire de metal. Rana s-a vindecat într-o clipă, dar el a înţeles ce văzuse. Metalmintea ei.

O clipă mai târziu, Wayne a căzut ca din pod, respirând greoi şi mormăind în barbă. Wax i-a întins mâna, cu degetele

în poziţia potrivită pentru a fi în bulă atunci când avea să apară. Cum orice parte a corpului care atingea perimetrul contribuia la menţinerea ta înăuntru, doar cu acea atingere cu vârful degetelor el a reuşit să intre în bulă şi să i se alăture lui Wayne.

— Prietene, a zis Wayne, tare-i greu să te baţi cu tine, dar-ar rugina de nu...

— Asemenea, a spus Wax.

— Dar e *distractiv!* a observat Wayne. Ăsta s-a enervat *pe bune!*

— Păi, a zis Wax, eu recunosc că mereu mi-am dorit un pretext ca să împuşc pe cineva scund, cu melon şi cu accent exagerat.

Wayne i-a aruncat o privire.

— Ciudată chestie, a spus Wax. Nici nu pot să-mi dau seama de unde-i treaba asta. Din instinct, probabil.

— Eu port pălărie de vizitiu, a bombănit Wayne, strângându-i mâna – cu mâna de care avea prinsă o cătuşă. E *altceva.* A respirat adânc şi, arătând spre cer, unde Dumad se ascundea în ceţuri, a continuat: Trebuie să-l fac pe ăla să coboare. Te bagi?

Wax a aprobat din cap, iar când bula de viteză a căzut, s-au îndreptat amândoi spre femeie. Asta i-a atras atenţia monedăzvârlitorului, care nu-şi permitea să lase doi oameni să-i atace aliata. A aterizat din nou pe covor, apoi a dezlănţuit o ploaie de gloanţe împinse. În timp ce făcea asta, Wax i-a aruncat lui Wayne o bucată de metal, apoi s-a îndepărtat de el cu o împingere bine ţintită. Gloanţele au zburat prin spaţiul dintre ei.

Wax s-a întors înapoi spre femeie, deoarece împingerea îl apropiase cel mai mult de ea. Se vindecase în urma loviturilor încasate, dar părea să se mişte mai încet şi să respire cu dificultate, lac de sudoare. El cunoştea sentimentul. Avea dureri în zeci de locuri şi nici adrenalina din urma luptei nu-şi mai făcea efectul, deoarece petrecuse o zi întreagă străduindu-se din răsputeri să nu rateze un termen-limită.

Wax a ridicat Răzbunătorul, încărcat cu un cartuş ucigător-de-ceaţă.

— Poţi să-mi spui măcar de ce? a întrebat el. De ce eşti atât de obsedată de ideea de a-l imita? E mai mult decât o încercare de a-ţi cunoaşte inamicul.

Ea a tras adânc aer în piept.

— Ai fost vreodată un necunoscut, Dawnshot?

Înainte ca el să apuce să răspundă, ea a continuat, clătinând din cap.

— Nu. Tot timpul ai fost cineva. Ai avut două nume. Şi când ai fugit, tot ai avut bani... cunoaştere... ţi-ai trăit viaţa ştiind că eşti stăpân pe tine. Fuga era un lux pentru cineva de teapa ta.

A făcut o pauză, aruncându-şi unul dintre bastoane în aer şi prinzându-l.

— Păi, nu toţi avem şansa asta. Unii dintre noi profităm de şansele care ni se oferă. Chiar să devenim altcineva? Păi, tentaţia-i mare!

Wax a ţinut arma îndreptată asupra ei.

— Pleacă. Nu te cunosc, dar îţi spun un lucru: ăştia te-au minţit. Şi Trell, şi Set. Te-au *minţit.* Tu eşti cineva. Şi cineva, pe undeva, îţi simte lipsa.

Ea a zâmbit larg.

— Au zis că ai să pătrunzi în mintea noastră. Au zis ei bine! Doar că uite care-i treaba, eu sunt mai isteaţă decât tine! Şi-am să intru prima în capetele voastre...

Şi s-a năpustit asupra lui. Wax a întors puţin Răzbunătorul asupra ei şi a apăsat trăgaciul – glonţul ucigaş-de-ceaţă i s-a înfipt în umărul drept. Explozia secundară a venit o clipă mai târziu.

Şi i-a smuls braţul din umăr.

Ea s-a smucit, apoi s-a oprit, căscând gura la rană. Nu se vindeca, deoarece braţul era cel ce păstra metalmintea în care-i era depozitată vindecarea. Probabil că avea pe undeva altă metalminte – era o bună idee să aibă mai multe –, dar în cazul ăsta o forţase să folosească destulă vindecare ca s-o golească. Deoarece braţul nu i se vindeca.

Rana era urâtă, dar nu atât de gravă pe cât şi-ar fi închipuit cineva. Din rănile la cap curgea sângele gârlă, dar dacă retezai un membru... ei bine, era îngrozitor. Dar întotdeauna era mai puţin sânge decât se aştepta.

Femeia i-a aruncat o privire, aproape implorându-l din ochi, dar a continuat să alerge spre el. Aşa încât, oftând, Wax a aruncat un glonţ în aer şi i l-a înfipt în cap împingându-l cu precizie chirurgicală.

Corpul ei s-a prăbuşit. Wax a oftat, simţindu-se stors de vlagă. Şi acum... oare unde fugise Wayne?

Monedăzvârlitorul a ridicat mâna spre Wayne, pregătindu-se să facă din nou trucul cu super-împingerea.

Wayne s-a pregătit, apoi a fost împins grămadă, abia reuşind să ridice o bulă de viteză la timp. I-a aruncat o privire în sus şi a văzut un glonţ strecurându-se prin aer cam la o lăţime de deget de marginea bulei. El s-a dat laoparte rostogolindu-se, iar glonţul a străpuns bariera, ricoşând şi trecând pe lângă el.

Bine. Aşa deci... A scrâşnit din dinţi şi s-a aruncat înainte, lăsând jos bula de viteză şi năpustindu-se asupra individului. Falsul Wax s-a aşteptat la asta, bineînţeles. Wayne mai folosise şmecheria aia de multe ori. Tipul a tras câteva gloanţe, de care Wayne s-a ferit.

Resemnat, falsul Wax a ridicat o mână, pregătindu-se de o luptă corp la corp.

Wayne l-a pocnit în plină figură cu un baston, spărgându-i nasul. Bărbatul a înjurat şi a făcut un pas înapoi, plin de sânge.

— Mda, a zis Wayne, aşa-i mai bine. Acum nu mai eşti atât de arătos.

Bărbatul a urlat şi a ridicat arma.

Wayne a izbit partea goală a cătuşelor de încheietura individului. Sângerând şi la faţă, şi la mână, monedăzvârlitorul a rămas cu gura căscată văzând asta. Apoi, urlând de furie şi frustrare, i-a *împins* pe amândoi în aer cu o forţă extraordinară. Întocmai cum sperase Wayne că avea să se întâmple, deşi forţa propulsiei aproape că i-a smuls braţul din articulaţie.

S-a prins de individ, apoi s-a agăţat şi i s-a căţărat pe corp, ţinându-se de mantia lui în timp ce ajungeau sus, sus, sus în văzduh. Prin ceaţă, cu o împingere-în-oţel incredibilă, depăşind cu mult înălţimea la care ar fi fost în stare să ajungă Wax cu acelaşi metal. Acel super-metal – oare duraluminiu îi zicea? – chiar era mare şmecherie...

— Ştii, a zis Wayne încercând să acopere urletul vântului, problema ta e că te-ai specializat prea mult!

Bărbatul l-a apucat pe Wayne de gât, fără să se mai sinchisească să folosească pistoalele. Au continuat să urce, apoi s-au avântat din straturile superioare ale ceţurilor pe un tărâm scăldat în lumina stelelor.

— Ai făcut tot ce-ai putut ca să înveţi să te lupţi cu Wax, a zis Wayne, dar nu te-ai antrenat ca să mă învingi pe mine. Asta-mi arată că ai fost prea concentrat pe o singură chestie. Alege-ţi şi tu un hobby, ceva!

În cele din urmă, au ajuns la cel mai înalt nivel la care puteau fi împinşi şi au intrat în picaj. Când au ajuns din nou la ceţuri, bărbatul l-a înghiontit pe Wayne şi s-a desprins de el, lăsându-l să atârne de cătuşă. Cu cealaltă mână, falsul Wax a căutat în buzunarul interior al mantiei.

A scos o batistă galbenă, cu un iepuraş brodat într-un colţ.

— Eu zic, a strigat Wayne, să te-apuci de buzunărit lumea. Prinde bine, dar-ar rugina!

Şi zicând aceasta, Wayne i-a aruncat în întuneric flaconul din aluminiu al bărbatului, plin cu metale.

Bărbatul l-a urmărit căzând, cu ochii măriţi de spaimă. Vântul s-a înteţit din nou în timp ce cădeau. Bărbatul se zbătea, scotocind cu disperare prin toate buzunarele.

— Ce, nu mai ai? a strigat Wayne. Nasoală treabă!

Falsul Wax a întins mâna după Wayne în timp ce-şi continuau drumul în picaj, cu ochii injectaţi, plini de furie. Dar căderea era rapidă. Din ce în ce mai rapidă pe măsură ce cădeai mai mult. Wayne se întrebase mereu de ce era aşa.

— Hei! a strigat Wayne. Când te vezi cu Moartea...

S-au prăbuşit prin lucarnă, apoi au izbit podeaua cu un trosnet.

S-a făcut beznă.

După câteva minute, Wayne a deschis ochii şi a gemut. Vindecarea depozitată îi fusese suficientă. Cu greu. S-a rostogolit şi a privit spre cadavrul frânt, căzut grămadă, al monedăzvârlitorului.

— Măi, frate, a bombănit el. Am căzut prea repede. N-am mai apucat să zic replica aia şmecheră.

A găsit cheile de la cătuşe în buzunarul bărbatului şi s-a eliberat. Pe Năruire, ce-l dureau toate... Avea să aibă nişte

vânătăi de toată frumuseţea mâine-dimineaţă. Metalmintea îi vindecase mai întâi părţile mai grav afectate, scăpându-l de moarte. Dar nu ajunsese decât pentru o vindecare din aia pe economie, iar acum nu mai avea rezerve.

— Când te vezi cu Moartea, a zis Wayne, trâgându-i cadavrului un şut în coaste, să-i zici că-mi datorează cincizeci de cartuşe.

S-a îndreptat spre Wax, care scosese metalminţile din braţul smuls al femeii, care nu era *sub nicio formă o* clonă a lui Wayne. Făcuse o treabă bună. Erau poveşti despre creatori-de-sânge compuşi care-şi creşteau un corp cu totul nou dintr-un membru smuls.

— Hai să le scoatem şi ţepuşele, a zis Wayne. Pentru orice eventualitate.

— Hai să oprim bomba mai întâi.

— Soră-ta-i acolo, l-a avertizat Wayne. Cu racheta aia, gata să-i dea drumul.

— Bine, atunci, a spus Wax.

Au traversat camera, îndreptându-se spre lucarnă.

— De ce-ai luptat aşa aproape? a întrebat Wayne. Trebuia să rămâi sus. Cea mai bună ocazie ca să ai sorţi de izbândă cu un tip care seamănă *măcar* un pic cu mine, doar în aparenţă!

— N-am avut cum. Nu era timp. Trebuia să rămân aproape de ea, să o oblig să mă atace.

Hm. Poate că amândoi îşi doriseră ca lupta să aibă o miză personală de data asta. S-au poziţionat în mijlocul încăperii, aşteptând ca Wax să se prindă şi să-i arunce pe amândoi spre lucarna deschisă, din care lumina se revărsa în jos ca apa dintr-o cascadă fantomatică.

Dar Wax s-a oprit.

— Ce faci, prietene? a întrebat Wayne.

Încă privind fix în sus, Wax s-a scotocit într-un buzunar, de unde a scos un cercel mic. Avea forma unui cui îndoit. O icoană pentru un urmaş al Căii, dar pentru el era mult mai mult.

Şi-l punea rareori în ureche, doar când avea nevoie. În noaptea aceea şi l-a prins de ureche, după care a şoptit ceva.

66

— Eu mi-am jucat rolul, a şoptit Wax. Am devenit sabia ta. Vreau să-ţi joci şi tu rolul.

Rolul meu, a spus Armonie în mintea lui, *era să te îndrept spre calea...*

— Nu, a spus Wax, reîncărcând repede în timp ce scruta ceţurile. Nu-i suficient. Nici pe departe, Sazed. Pot să omor oameni. Sunt mult prea priceput la asta. Dar nu pot să omor un zeu. Dacă Autonomie intervine, o să am nevoie de ajutorul tău.

Autonomie nu va interveni, a spus Armonie. *Nu ne stă în fire, pentru că ne-am expune. A învestit-o pe sora ta, dar a făcut-o în mare pentru a-i permite lui Telsin să comunice cu adepţii ei şi să vizualizeze planuri cu un grad de complexitate mai ridicat decât ar putea un om obişnuit. N-o să se lupte cu tine. Partea care urmează n-o vei câştiga cu gloanţe.*

— Pot s-o omor pe Telsin?

Mă bazez pe faptul că vei încerca. Dar... nu sunt sigur. S-ar putea să fie atât de puternic învestită, încât să nu fii în stare. În cazul ăsta, Telsin va muri doar dacă Autonomie îşi retrage puterea.

— Tot o să am nevoie de ajutorul tău.

Eu...

— Ce poţi să facil

Eu... nu ştiu. Poate s-o imobilizez. Să-i întrerup legătura cu Autonomie. Poate.

— Vezi să te pregăteşti, a spus Wax, ridicându-şi pistolul reîncărcat cu o mână, după care l-a apucat pe Wayne de braţ. Wayne a aprobat din cap şi s-a ţinut bine de el. Wax s-a împins în cuiele din podea, propulsându-se amândoi spre ceţuri, sus pe acoperiş.

Imediat ce a pătruns în ceţuri, Wax s-a simţit mai bine. Oboseala i-a dispărut, durerile i-au trecut. Ceaţa era străveche, mai veche decât Armonie. Prinsese vremurile când Războinicul în Ascensiune şi Ultimul Împărat opriseră sfârşitul lumii. Prinsese vremurile ascensiunii Lordului Conducător înainte de asta şi protejaseră – poate şi ameninţaseră – lumea la începuturile existenţei sale.

Mi-ai făcut ceva, s-a gândit Wax adresându-se lui Armonie, îndreptându-i un pic într-o parte şi aterizând pe acoperiş. *Azi mi s-au întâmplat tot felul de ciudăţenii. E vreun efect al faptului că am ţinut în mână Brăţările Doliului?*

Nu, a răspuns Armonie. *E altceva. Dar nu a funcţionat aşa cum mi-aş fi dorit.*

Ceţurile l-au învăluit pe Wax în timp ce traversa un acoperiş rece pentru a o înfrunta pe Telsin. Ochii roşii îi străluceau, dând ceţii din apropiere o culoare sângerie. Ceaţa se ferea de ea. Ca un câine care fuge de furia cuiva care l-a lovit cu piciorul.

— Ai dreptate, a spus ea. *Chiar* te-am subestimat.

Wax s-a oprit la o oarecare distanţă de ea, cu Wayne alături. În spatele lui Telsin se găsea o maşinărie mătăhăloasă cu o rachetă în vârf. Ascunsă privirilor celor de jos, „construcţia" din perimetrul acoperişului era scăldată în lumina unor proiectoare. Inginerii lucrau frenetic la ea, aruncându-i câte-o privire plină de îngrijorare.

— Wayne, a şuierat Wax, cu arma îndreptată asupra lui Telsin, du-te şi ajută-i pe muncitorii ăia să ia o pauză de prânz.

— Cu mare drag, a zis Wayne, grăbindu-se într-acolo.

N-a depus prea mult efort ca să-i înghesuie pe toţi într-un colţ.

Wax stătea acolo, cu arma aţintită asupra lui Telsin, simţindu-se... tulburat. Ajunsese până acolo. Găsise racheta. Aşa ar fi trebuit să se încheie totul, nu? Dar ce trebuia să facă în continuare?

N-o lăsa să te ia din nou prin surprindere, s-a gândit el. *Acum şase ani a fost cu un pas înaintea ta. Şi azi are vreun plan, în mod sigur. Să nu-i cazi în plasă.*

— Aşadar, a spus Telsin, cu ochii strălucind şi mai tare, iată-ne ajunşi aici. Acum ai să mă laşi să distrug Elendelul.

— Pe naiba! a mârâit Wax.

— La ce anume ai fi dispus să renunţi, Waxillium, a spus ea, ca să salvezi o *planetă?* Câte vieţi eşti dispus să sacrifici ca să faci ceea ce trebuie făcut?

Ea s-a apropiat de Wax. El a armat Răzbunătorul, îndreptându-l în faţă. Dar-ar rugina...

— Lui Autonomie îi place de tine, a spus Telsin. Te-a numit capodoperă. Eu n-am fost de acord, dar iată că m-ai convins. Armonie ştie că devine din ce în ce mai neputincios, că se apropie Discordie, şi te-a creat pe tine. O sabie. Care poate acţiona atunci când el nu poate.

S-a apropiat şi mai mult, ignorând Răzbunătorul. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Armonie spusese că arma nu avea să-l ajute la nimic. Zâmbetul ei în timp ce înainta îi aducea aminte de momentul când ea s-a întors împotriva lui. De cum se simţise când fusese trădat de ultima lui rudă rămasă în viaţă.

Momentul acela. Momentul acela *cumplit* în care îşi dăduse seama că, salvând-o, nu doar că ajunsese să fie el împuşcat, ci ar fi putut cauza şi moartea lui Steris, Marasi şi Wayne.

Acel moment cumplit rămăsese la fel de viu. Ca o agonie ce se cristalizase înăuntrul lui. O ultimă legătură cu viaţa de dinainte. Avea nevoie să învingă acea legătură, una la fel de mare ca şi nevoia de a o învinge pe ea.

— Crezi că Armonie ar fi în stare de aşa ceva? a întrebat Telsin, făcând un semn spre rachetă. Dacă asta ar fi singura cale de a proteja locuitorii acestei lumi? Ar fi el în stare să sacrifice un oraş ca să le salveze pe celelalte? Sau ar încremeni în nehotărâre? Ca un poliţist în prima zi de lucru...

Dar-ar rugina... Nu părea câtuşi de puţin îngrijorată de sosirea lor. Ceva era în neregulă. Ceva era *profund* greşit.

— Ei bine, a spus Telsin, *sunt* destul de puternică. Am să rezolv problema.

La naiba... la naiba... *la naiba...* Nu era nimic cum ar fi trebuit să fie. O discuţie calmă pe un acoperiş... Un dispozitiv apocaliptic aparent oprit... Şi totuşi, Telsin era al naibii de *încrezătoare în sine.*

Nu eşti doar o sabie, Wax, s-a gândit el. *Eşti detectiv. Asta-i viaţa pe care ţi-ai ales-o. Fii persoana care ai decis să fii. Nu omul care ai fost desemnat să fii.*

Wax şi-a făcut ordine în gânduri şi a dat laoparte durerea trădării. *Gândeşte. Ai găsit acele grafice cu lansări. Niciuna dintre rachete nu putea ajunge suficient de departe. Deci...*

El a lăsat arma jos.

— Nu funcţionează.

Telsin a încremenit.

— Dispozitivul de lansare, a spus el. A trecut atâta vreme şi tot nu e în stare să ridice o bombă atât de mare, nu-i aşa? Ai fi lansat-o deja dacă ai fi putut.

Telsin a ridicat din umeri.

Detectivul din el încerca să facă legături. Dacă ea avea într-adevăr impresia că lumea urma să se sfârşească dacă nu distrugea Elendelul, ar fi lansat oricum bomba. Sperând că avea să funcţioneze. Pentru că, dacă dădea greş, oricum se termina totul – aşa că de ce să nu încerce?

Simţind cum îl trec fiori reci, Wax a ridicat mâna şi şi-a sporit greutatea. Apoi a împins în rachetă. Întreaga construcţie s-a prăbuşit, iar arma imensă – bomba – s-a izbit de acoperiş cu un zăngănit răsunător, *sec.*

Era falsă.

Telsin a făcut ochii mari.

El s-a întors şi s-a uitat peste oraş, învăluit în ceaţa uşoară – ca într-un vis. În ceţuri, el putea gândi limpede; putea face legăturile care-i scăpaseră pe parcursul întregii zile. Unde era bomba?

Plănuiseră asta ani întregi... aşteptând să fie gata dispozitivul de lansare. Au construit platforma de lansare la înălţime pentru a avea cele mai bune şanse. Acestea erau firele potrivite. Urmase indiciile corecte.

Problema era că, în cele din urmă, nu reuşiseră să o facă să funcţioneze. Aşa că atunci când Wax sosise, mai devreme, în ziua aceea, intraseră în panică. Mutaseră bomba altundeva. Dar unde? În mod sigur nu aveau de gând s-o transporte cu trenul sau cu maşina. Ar fi fost mult prea evident. Plus de asta, el îi spusese lui Steris să închidă ambele căi de acces în oraş. Şi ce era cu asta? Trebuiau să mute şi să instaleze bomba pe un nou dispozitiv de livrare. Aşa că...

Docurile, şi-a dat seama Wax, punând toată povestea cap la cap. *Chiar au fost surprinşi când am găsit tunelul de la conac. De ce să-şi fi instalat ăştia laboratorul acolo, aproape de*

docuri, în loc să-l instaleze în siguranţă în turnul acesta sau în vreuna dintre caverne?

Pentru că aveau încă o metodă de livrare, o metodă de rezervă. În caz că racheta nu funcţiona. Iar când am intrat în oraş ei au acţionat, ducând bomba de aici la...

S-a întors, căutând cu privirea prin întuneric, şi a reuşit, cumva, să vadă *prin* ceaţă. De parcă s-ar fi risipit doar pentru el. În depărtare, dincolo de oraş, a reuşit să distingă dâre de lumină în largul mării. O navă de război imensă, din clasa Fludornaut, care fusese andocată toată ziua. O demonstraţie de forţă, crezuse el.

Dar şi cel mai rapid mijloc de a transporta ceva de mari dimensiuni spre Elendel. O metodă care nu putea fi oprită printr-un blocaj feroviar sau rutier.

Bomba se afla pe nava aceea.

— A crezut c-ai s-o găseşti, a şoptit Telsin. Cred că te preferă în locul meu. Eu... nu ştiu sigur ce să cred despre asta.

Mintea lui Wax a început să se agite. Cum să oprească bomba? S-a grăbit spre marginea acoperişului, privind printre tijele de oţel ale faţadei construcţiei.

— Wax? a strigat Wayne, apropiindu-se în grabă. Era să fac infarct când ai dat cu bomba aia de pământ. Ce se întâmplă?

— Rachetele n-au funcţionat, a bombănit el. Nu destul de bine.

— Autonomie voia să afle ce era cu ele, a spus Telsin. Se pare că balistica avansată şi rachetele cu autopropulsie ne cam depăşeau. Ciudat, cu puterea asta... pot vedea frânturi din ce urmează. Dar în cazul mecanismelor? Ei bine, alea necesită experimente, studiu, aproximare...

Dar-ar Rugina şi Năruirea... Nu avea cum să ajungă la nava aceea în timp util. Se avântase deja prea departe în ocean, cu mult dincolo de orice reuşită printr-o Împingere-în-oţel. Ancora lui ar fi cedat, iar el s-ar fi prăbuşit în adâncuri.

— Prietene? a zis Wayne, îngrijorat. Wax? Care-i problema?

Oare avea să reuşească să ajungă destul de repede în Elendel? Se îndoia că era în stare să întreacă nava aceea. Şi chiar dacă reuşea, ce mai putea face acolo? Nava avea să detoneze aproape sigur bomba, de îndată ce o parte suficient de mare din oraş s-ar fi aflat în raza exploziei.

— Hai, renunță, Wax, a spus Telsin, apropiindu-se de el. Recunoaște că am dreptate. Știai că asta mă enervează cel mai tare la tine? Când eram mici, eu te invitam să mi te alături, iar tu, în schimb, mă *judecai.* Mereu te-ai crezut prea bun pentru mine.

S-a întors, surprins de ura din vocea ei.

— Zeci de ani te-am urât, a șuierat ea, cu ochii pulsând de un roșu și mai intens. Pentru că n-ai fost niciodată în stare să recunoști treaba asta. Ei bine, astăzi *eu* am să fac ceea ce trebuie. Iar tu o să privești. O să plângi. Iar eu o să fiu în Ascensiune.

Cum?

Trebuia să existe o cale!

— În noaptea asta începe o lume nouă, a spus Telsin. O lume ieșită dintre ruinele fumegânde ale Elendelului. Bazinul va fi închinat unui alt zeu, unul care nu e nevolnic. Unul care nu e șovăitor. Te-ai ținut toată ziua după mine. Dar acum tu ești cel prins, iar nava a scăpat. Bomba e pe drum. Și n-ai cum s-o oprești. Dă-i bătaie! Hai, aruncă-te în noapte, Wax! Ai să ajungi să înoți în golf... Sau poate ai să te grăbești spre Elendel, să te alături tuturor celor care vor muri în explozie. Bomba e programată să explodeze dacă nava e oprită sau atinsă de focuri de armă. E prea târziu. Am *câștigat.* Eu...

Lovește-o, Armonie, s-a gândit Wax. *Întrerupe-o. Acum.*

Telsin a rămas cu gura căscată. S-a împleticit, strălucirea roșie din ochi i-a pierit, gura i s-a deschis și s-a prăbușit nemișcată pe acoperiș.

Corpul ei și-a depășit limitele, i-a spus Armonie. *Waxillium... e susținută doar de putere. Convinge-o pe Autonomie să se retragă. Oprește nava aia!*

Wax l-a privit în ochi pe Wayne, care-l implora, îngrijorat. Răspunsul. Care era răspunsul?

Wax s-a uitat în jos prin lucarna spartă, unde ceața se revărsa ca apa într-un canal de scurgere.

Abia a reușit să zărească, jos, un cadavru.

67

Steris se afla în gara centrală, unde oamenii se îngrămădeau într-un tren – un tren de marfă, deoarece acestea puteau transporta mai multă lume. Verifica o listă. Un alt cartier evacuat.

Ziarele începuseră să afle despre eforturile lui Steris. Octante întregi evacuate? Scurgeri de gaz misterioase folosite drept pretext? Oamenii, în număr din ce în ce mai mare, fugeau cu maşinile. Însă ea plănuise asta. Era parte din procedura de evacuare.

A făcut un semn din cap spre TenSoon, care s-a apropiat pe furiş, purtând în continuare corpul poliţistului.

— Daal şi senatorii au fugit din oraş. Veştile despre plecarea lor se răspândesc.

— E tulburător, a spus Steris. Dar nu înseamnă nimic în comparaţie cu nevoile noastre actuale.

El avea o expresie pierdută.

— Da, dar au luat Brăţările. Nu trebuia să le scot, nu trebuia să-i las să plece. Am stat prea mult departe de politica umană. Şi, uitându-se la ea, a continuat: Nu am ştiut, Steris. Nu am ştiut că fuseseră secătuite. Am impresia că am fost cumva păcăliţi. Eu... nu mai ştiu să mă port ca un om.

— O să rezolvăm problema Brăţărilor, a spus ea, dacă vom reuşi să supravieţuim încercării ce ne aşteaptă.

El a scos un mârâit uşor, mai degrabă ca un oftat decât ca un semn de dezaprobare. S-au întors amândoi în timp ce guvernatorul Varlance se îndrepta spre ei, ştergându-şi fruntea cu batista. A început şedinţele din ziua aceea fardat cu machiaj alb, dar îi mai rămăsese puţin, doar nişte pete pe obraji.

Prezenţa lui a conferit ordinelor Iui Steris foarte multă autoritate. Oamenii se linişteau văzându-l pe el, pe guvernator, supraveghind eforturile de evacuare. Stând pur şi simplu lângă ea, salvase, probabil, mii de vieţi.

Se dovedise a fi dificil să-l împiedice să vorbească şi să strice efectul fiind... ei bine, el însuşi.

— Cum te descurci? l-a întrebat ea, luând din nou notiţe în timp ce un alt tren se îndepărta încet. Mai vrei nişte cafea?

— Nu, a spus el. Mulţumesc.

A făcut o pauză, după care a vorbit mai încet.

— Câţi crezi că putem salva?

— Depinde întru totul de cât timp avem la dispoziţie.

— Presupun că nu prea mult, a spus el, iar vocea i-a devenit şi mai scăzută. Lady Ladrian, tocmai am primit un raport din partea agenţilor noştri secreţi din Bilming. S-a întâmplat ceva.

Ea a simţit un fior rece în adâncul fiinţei sale.

— Lansare de artilerie?

— Nu, a spus el. Bilming a lansat o *navă de război* către Elendel. La viteză maximă.

O navă de război. Steris s-a întors şi i-a făcut semn cu mâna lui Reddi, care le-a ordonat poliţiştilor să păstreze ordinea în timp ce oamenii urcau în trenurile următoare, după care s-a îndreptat spre ea în fugă.

— Bilming a lansat o navă de război, a spus Steris.

— Una singură? a întrebat Reddi. Putem să-i facem faţă, chiar şi fără flota noastră.

— Într-adevăr, a spus guvernatorul.

O singură navă? Cu viteză maximă?

O, nu...

Răspunsul era evident pentru ea.

— Nava *este* bomba, a spus Steris, făcând ochii mari. Wax a spus că va încerca să stopeze lansarea artileriei. Deci au trimis în schimb o navă, la viteză maximă, încărcată cu explozibil.

— Preasfântă Dăinuire, a şoptit Reddi, apoi s-a uitat spre gara uriaşă, încă plină de oameni. Ei, cu tot cu cei deja evacu-

aţi, reprezentau doar o parte din populaţia oraşului. Putem să o bombardăm?

— Şi să detonăm bomba? a întrebat Steris. N-ar fi ales sistemul ăsta de livrare dacă distrugerea navei ar fi oprit bomba.

— Deci Dawnshot a dat greş, a spus guvernatorul, chircindu-se într-o parte, sprijinit de o coloană. Elendelul e pierdut.

— Cât timp mai avem? a întrebat Steris.

— Cu viteză maximă din Bilming? a întrebat Reddi. Nu prea mult. Câteva ore, cel mult. Poate chiar mai puţin de-atât.

— Putem să scăpăm, a spus guvernatorul, dacă plecăm *acum.* Trebuie neapărat să urcăm în trenul ăsta!

Steris stătea pe loc, amorţită. Ceilalţi senatori părăsiseră deja gara. Trăncăneau încontinuu că se înşela, dar când le ajungea duhoarea fumului la nas, o rupeau la fugă.

Dar ea ştia. *Ştia.*

A bătut cu palma în caiet, surprinsă de propria forţă, făcându-l pe guvernator să ezite.

— Nava aia, a spus ea, nu va ajunge în oraş!

— De unde ştii? a întrebat guvernatorul.

— Pentru că soţul meu, Waxillium Ladrian, o va împiedica.

— Şi dacă nu reuşeşte?

Steris a răsfoit carneţelul său până a ajuns la scenariile cu dezastre pe care le anticipase, la o pagină plină cu proiecţii despre pericolele cutremurelor din largul mării.

— O va împiedica, a promis Steris. Dar trebuie neapărat să evacuăm regiunea cea mai apropiată de golf, pentru orice eventualitate. Şi să ne pregătim pentru posibilitatea unui tsunami.

A dat pagina la o hartă a oraşului, arătând cu degetul pe ea.

— În continuare trebuie să evacuăm aceste zone, în cazul în care cea mai bună soluţie a soţului meu este detonarea timpurie a bombei.

— Dar... dacă Dawnshot dă greş...?

— Nu va da greş, a spus Steris. Şi, luându-l pe guvernator de braţ: Am nevoie de ajutorul tău. Nu pleca. Rămâi aici. Fii erou, Varlance.

— Dar...

— Soţul meu va opri nava.

— De unde *ştii?* a întrebat el.

În apropiere, unul dintre trenuri a scos un jet de abur şi s-a dat ultima strigare. Guvernatorul Varlance a făcut un pas în direcţia aceea, apoi s-a uitat spre ea.

— Pentru anumite lucruri, a spus ea încet, nu ne putem face planuri în viaţă. M-am străduit să învăţ lucrul ăsta, Varlance. Dar ceva ce-am învăţat e adevărat: indiferent ce se întâmplă, Waxillium Ladrian *chiar va* ajunge acolo unde trebuie să ajungă, într-un fel sau altul.

68

Marasi a desfăcut ultima încuietoare şi a deschis trapa grea din metal. Braţul şi piciorul o dureau încă, dar depăşise oboseala de mai devreme.

Nu apăruse nicio armată. Odată capturat Entrone, soldaţii din Wayfarer se retrăseseră. Aproape toţi ceilalţi – din ordinele lordului primar – fuseseră consemnaţi.

Toată lumea aştepta să vadă ce urma să se întâmple.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama, a spus Armai. Atât de mult metal, după cum au recunoscut şi ei, ar fi atras „mutanţii" lor. Trapa asta nu era menită să-i ţină afară, ci să ne ţină pe noi încuiaţi înăuntru, ca să nu putem intra nesupravegheaţi în camera de observaţie.

Marasi a urcat în camera de observaţie, care era într-adevăr diferită de camera de proiecţie pe care-o vizitase mai devreme în ziua aceea. Aceea era o încăpere rotundă, simplă, cu un singur perete plat – „fereastra" pe care se vedea un oraş distrus şi cenuşa care cădea. Se părea că deschiderea trapei activa sistemul.

Ştiind ce a făcut, Marasi vedea imaginea pâlpâitoare drept dovadă că era falsă – dar pentru cineva care nu mai întâlnise niciodată aşa ceva putea fi uluitor de convingătoare. Cumva apărea pe peretele din spate fără ca lumina proiectorului să străbată camera, astfel încât să poată fi întreruptă.

Marasi i-a ajutat pe Armai şi pe ceilalţi să urce prin trapă. Cei patru au fost imediat înmărmuriţi de imagine. În următoarea încăpere au găsit proiectorul – aşezat în aşa fel încât să arunce lumină asupra părţii din spate a unui cearşaf şi să creeze imaginea în camera principală.

În timp ce cei patru foşti prizonieri studiau echipamentul şi îşi băgau mâinile între acesta şi cearşaf, Marasi a găsit şi a

deschis încă o uşiţă – care dădea spre exterior. A lăsat ceaţa să se reverse înăuntru, dezvăluindu-le că se aflau într-o clădire mică, banală, dintr-un cartier plin de depozite. Uşa dădea într-o stradă – iar în depărtare se vedea o parte destul de mare a oraşului, sclipind în lumina becurilor electrice.

Armai şi ceilalţi s-au adunat în jurul ei, privind cu uimire. Marasi nu putea decât să-şi imagineze emoţiile pe care le resimţeau. O crezuseră îndeajuns de mult încât să lupte cu Entrone şi cu Set, dar văzând asta... ştiind ce le fusese furat...

— Îmi pare rău, a spus Marasi. Eu...

— Ai fost recunoscătoare? a şoptit Armai.

Marasi s-a încruntat în timp ce femeia privea oraşul.

— Pentru ăştia şapte ani. Ai *profitat* de ei? I-ai *apreciat*? Eu i-am petrecut dorindu-mi să mai am parte măcar de o zi din viaţa mea de dinainte. Să le arăt copiilor mei o lume plină de lumină şi de viaţă, nu de piatră şi de umbre. Te rog. Spune-mi că ai *trăit* anii ăia de libertate.

— Eu... a început Marasi.

Oare trăise? Petrecuse mare parte din timp alături de Allik, şi fusese minunat. Şi avusese multe realizări în carieră. Dar, în definitiv, era ceea ce-şi dorea?

Sau, mai bine zis, era *tot* ce-şi dorea?

Văzuse şi aflase atât de multe lucruri. Şi totuşi... bieţii oameni fuseseră ţinuţi în umbre. Cu cât mai devreme ar fi putut fi salvaţi dacă Rază-de-lună şi oamenii ei ar fi fost mai *sinceri* în legătură cu ceea ce ştiau? Marasi şi Duhurile-însângerate se străduiseră ani întregi să atingă acelaşi obiectiv, iar ea nu ştiuse niciodată lucrul ăsta.

Oamenii sufereau când adevărul devenea un bun pe marginea căruia se putea specula.

Deocamdată, a privit în sus – uitându-se prin ceţuri, spre nişte proiectoare care luminau deasupra. Oare ăla era... vârful Turnului Shaw în depărtare? Luminat, aprins în ceţuri ca un far din legende...

În timp ce se uita, ceva a strălucit acolo, iar luminile – unei explozii – s-au stins.

69

Lui Wellid îi luase mult prea mult timp să admită că nu putea suferi oceanul.

Se oferise voluntar pentru misiunea aceea – să navigheze la bordul Fludornautului A16 dinspre Bilming spre Elendel – deoarece gândise că aşa era cel mai sigur. Pe o navă uriaşă din oţel? Cea mai mare pe care-o văzuse vreodată? Protejată de gloanţele inamice de un blindaj gros?

Se gândea că, imediat după începerea războiului, cel puţin avea să se afle la bordul unei nave absolut indestructibile, cum nu se mai construise alta. Da, urmau să atace Elendelul, dar ar fi preferat asta în loc să fie în Bilming, pe unde bântuia nebunul ăla de om al legii.

Şi acum se afla acolo, iar lumina cunoscută a Bilmingului se îndepărta tot mai mult. Primise ordin să vegheze pe punte în timp ce navigau pe apele agitate. Să vegheze la ce? Nu era nimic acolo în afară de spuma învolburată a apei şi de ceţuri. Stingeau şi luminile de la bordul navei, deoarece ieşiseră din golf şi trecuseră de orice ambarcaţiune pe care ar fi putut-o lovi.

Gândise că navigatul în largul oceanului avea să fie o experienţă liniştită, dar nu în noaptea aceea. Valurile loveau, motoarele vibrau puternic. Şi alte... zgomote fantomatice se auzeau de undeva de afară. Pleoscăitul care nu se potrivea cu direcţia de curgere a apei. Ţipete în depărtare, care s-ar fi putut să fie de pescăruşi. Dar ce pescăruş o fi fost ăla care ţipa noaptea?

Speriat de zgomotele acelea, a scos capacul felinarului. Din păcate, nu a făcut decât să lumineze ceţurile – creând o aură ca de flăcări în jurul lui Wellid. Nu distingea mare lucru din ape; puntea navei se afla la o înălţime destul de mare. Când

se înscrisese, nu-şi dăduse seama cât de intimidant avea să fie să privească în jos. Parcă s-ar fi aflat în vârful unei clădiri cu trei etaje, iar apa ar fi fost tocmai jos.

— Ce faci? a întrebat o voce aspră din spate.

Gabria? Marinarul superior în grad l-a apucat de braţ şi a închis imediat felinarul.

— N-ai auzit ordinul? Cum ieşim din golf, mergem pe întuneric. Vrei să ne vadă ăia din Elendel?

— Mi s-a părut c-am auzit ceva, a zis Wellid desprinzându-şi braţul. Nu trebuia să fiu eu cu ochii-n patru?

— Dacă auzi ceva suspect, a spus ea, raportezi. Nu deschizi felinarul decât în caz de *absolută* necesitate! N-ai ascultat comunicatul ăla?

— Fireşte că l-am ascultat, a spus el.

Deşi mintea lui *chiar o* lua razna uneori.

— De ce porţi vestă de salvare? N-am primit ordine să purtăm!

— Vreau să mă simt în siguranţă, a spus el. Auzi, Gab? Tu ce-ai de gând să faci cu recompensa?

Cu felinarul protejat, nu o putea vedea în întuneric. Dar avea impresia că se uită la el o perioadă incomod de lungă. Îi scăpa ceva?

— Recompensa? a întrebat ea.

— Sigur. Recompensa aia mare care ne-a fost promisă. Pentru misiune...

— Wellid, ce crezi că facem aici?

— Livrăm o încărcătură. Către Elendel. E o armă, nu? O lăsăm acolo şi plecăm, nu?

A urmat o altă pauză stânjenitoare.

— Da, a zis ea. Plecăm. Aşa e. Dar eu nu fac asta pentru recompensă.

Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Ceilalţi erau un pic mai... hotărâţi în legătură cu toată povestea asta. Trell. Războiul iminent cu Elendelul. Probabil s-ar fi oferit voluntari pentru misiunea aceea chiar dacă nu s-ar fi aflat la bordul unei nave de război indestructibile.

— Acoperă felinarul ăla, a zis Gabria, şi cheamă-mă dacă auzi sau vezi ceva suspect. *Credibil* de suspect.

A traversat cu paşi mari puntea, lăsându-l singur cu ceţurile reci şi apele nepăsătoare. Ar fi trebuit să patruleze, dar

nu-i dăduseră un traseu anume. Aşa că după ce a ascultat valurile, simţindu-se de parcă ar fi auzit bezna urmărindu-i, a luat-o în direcţia în care-o pornise Gabria. În mod logic, ar fi trebuit să rămână aproape de...

Ce-a fost asta?

Bufnitura în coca navei *sigur* nu fusese doar în imaginaţia lui. Venise din spatele navei – ăăă... dinspre pupa, să trăiţi –, iar sunetul se auzise de mai departe. A înaintat pas cu pas, ţinând felinarul într-o mână tremurândă. Chiar şi acoperit, dădea un *licăr* de lumină. Care-i îngăduia să zărească balustrada din spate a navei.

Sunetul ăla n-a fost nimic, şi-a spus el, hotărât. În ceaţă se auzeau tot felul de lucruri. Ştie toată lumea. Nu trebuia să spună nimic, deoarece Gabria...

O mână s-a întins din întunericul de dedesubt şi s-a prins de balustradă. I-a urmat o siluetă, neagră ca smoala, vag umană, care s-a aruncat pe punte. Avea *tentacule* care-i fluturau în urmă, o sută, învârtejindu-se precum ceţurile. În umbra aceea, Wellid a văzut o siluetă hidoasă. O arătare care nu era om, o arătare care *nu avea cum* să fie om. Ceţurile păreau să ştie acest lucru, căci, deşi se jucau cu tentaculele fluturânde, se fereau de siluetă. Aceasta *respingea* ceaţa.

Era o nălucă-de-ceaţă, după cum ştia Wellid. O spaimă a adâncurilor, o rămăşiţă din vremuri de demult. O arătare din poveşti şi legende, venită să pună stăpânire pe sufletul lui.

Şi-a recăpătat glasul şi a ţipat. Cu degetele tremurânde, a deschis capacul felinarului, scăldând puntea în lumină. Şi scoţând la iveală...

Un bărbat. Înalt, cu perciuni ce ieşeau în evidenţă, cu sacoul şi cravata iţindu-se de sub o mantie groasă – cu franjurile biciuite de vânt, în urma lui.

Dawnshot era acolo. Chiar pe *navă.*

Gabria s-a întors din capătul pasarelei.

— Wellid, de ce...?

Dar s-a oprit imediat, văzând că Dawnshot era acolo. A rămas cu gura căscată destul timp cât un al doilea bărbat să se caţere peste balustradă, să aterizeze cu o bufnitură şi să-şi pună pe cap un melon umed.

— Nu! a spus Gabria în cele din urmă. *Cum?*

Dawnshot şi-a desfăcut larg mantia de ceaţă, dezvăluind ceea ce fusese ascuns înainte: o ţepuşă mare din metal care-i ieşea din partea inferioară a pieptului, unde fusese înfiptă prin haine, străpungându-l direct între două coaste.

Încet, Telsin şi-a recăpătat cunoştinţa.

S-a trezit pe acoperiş, chiar lângă falsa bombă eşuată. Încă dinaintea sosirii lui Wax, părea îngrijorată. Termenul-limită impus de Autonomie expira în ziua aceea. Poate-ar fi putut să mai obţină ceva timp – să facă racheta să funcţioneze – dacă... dacă n-ar fi fost *el.*

A scos un mârâit uşor şi s-a întors pe o parte, văzându-l pe unul dintre ingineri scuturând-o de braţ. Oare ce se întâmplase?

Învestitura primită din partea lui Autonomie ar fi trebuit s-o împiedice să-şi piardă cunoştinţa în halul ăla. Se simţea... stoarsă de vlagă. Simţea frigul în miezul fiinţei sale, o dureau braţele de la zgârieturile de pe acoperiş, avea pielea umedă. Dar-ar rugina... Se simţea din nou ca o *muritoare.*

Ce se întâmplă? a întrebat-o pe Autonomie.

Tu, a spus vocea îndepărtată – prea îndepărtată –, *mă dezamăgeşti.*

Nu. Bomba e în curs de livrare! Sunt... sunt...

Pentru prima oară, a studiat cu atenţie prăpădul din jurul ei. Un acoperiş distrus. Grinzi de oţel distruse. O rămăşiţă zdrobită a lansatorului ei de rachete.

— Ce... ce s-a întâmplat? a şuierat ea.

— Au luat ţepuşe din cadavre, a spus femeia. Din alea obişnuite, nu făcute din metalul tău. Dar una dădea... duraluminiu.

Nu.

Telsin s-a ridicat greoi în picioare şi s-a îndreptat împleticindu-se spre marginea clădirii, ca să scruteze golful. Forţa împingerii lui Wax îndoise şi strivise chiar grinzile de susţinere ale unui zgârie-nori, lăsând acoperişul crăpat şi în pantă.

Începe eşecul tău, a spus Autonomie, cu vocea din ce în ce mai îndepărtată. *Nu eşti vrednică.*

Focul dinăuntrul lui Telsin s-a stins. Puterea care-i ţinuse atâtea luni de cald se scurgea din ea. Pielea a început să-i devină cenuşie.

Nu! s-a gândit ea. *Nu! Bomba nu poate fi oprită. Dacă intervin, se vor distruge pe ei înşişi şi oraşul.* Poate chiar ambele oraşe. Dar-ar rugina...

Mai... vedem noi...

Telsin a rămas cu gura căscată şi a căzut în genunchi, încercând să se liniştească. Aşa era Wax. Încă din copilărie îi mâncase zilele, dar niciodată nu dejucase *efectiv* un plan pe care să-l fi pus ea în aplicare. Sincer, poate că nici măcar nu ajunsese la navă. O săritură ca aceea era practic imposibilă, iar ţinta lui nu era *chiar atât* de bună.

Sau era?

Wax a dat pe gât o fiolă cu metale, refăcându-şi rezerva de oţel. Săritura cu Wayne în spate fusese ceva incredibil, cu vântul vuind vijelios, cu o forţă asemănătoare cu cea din clipa când ţinuse în mână Brăţările Doliului. Abia când au ajuns la navă şi-au încetinit apropierea cu allomanţia – iar în cele din urmă au aterizat lângă nişte hublouri, la câţiva metri sub punte. Se aştepta să fie muştruluit zdravăn de Wayne pentru că-l făcuse să se caţere tot restul drumului.

O femeie marinar s-a întins după armă, iar Wax a căutat-o pe a lui. Dar înainte ca vreunul dintre ei să apuce să tragă, Wayne a aruncat un pumn de gloanţe în aer şi le-a împins, doborând-o pe femeie.

— Dar-ar rugina, a zis Wayne. Ţie ţi-a fost întotdeauna la fel de uşor? Că uşor a mai fost!

Wayne s-a uitat la el.

— Sincer să fiu, mai că-ţi strică reputaţia, prietene! Dac-ar şti lumea cât e de uşor să fii monedăzvârlitor, n-ai mai vorbi întruna de cât eşti tu de mare şi de tare...

Wax a clătinat din cap, aţintind Răzbunătorul asupra celui de-al doilea marinar – care tremura cu felinarul în mână. Wayne insistase, desigur, să primească şi el o ţepuşă. Dar-ar

Năruirea... Wax spera că ceea ce făcuseră nu constituise o blasfemie *prea* mare.

Nu, a spus vocea lui Armonie în capul lui, *nu-i nicio blasfemie, Waxillium. Aș spune mai degrabă că ai dat dovadă de... inițiativă în susținerea reciclării.*

— E bine de știut, a mormăit Wax.

Nu pot vedea unde e bomba, i-a spus Armonie. *Pot vedea doar ceea ce faci tu. Nu știam că nava era mecanismul de livrare – dar probabil va avea tot felul de sisteme și comutatoare de siguranță. Ai grijă. Nu ne permitem s-o detonăm din greșeală. Mă tem că până și de la distanța asta ar fi mortală pentru mulți oameni nevinovați.*

Ciudat. Ajunsese din nou în punctul în care-l liniștea să audă vocea lui Dumnezeu în cap.

Wayne l-a apucat pe individul cu felinarul de braț, ținându-l strâns și privindu-l fix în ochi – deși bărbatul nu părea să mai aibă nevoie de intimidare.

— Bomba, a spus Wax. Unde este?

— În... Încărcătura? s-a bâlbâit bărbatul, după care a arătat spre o ușă din apropiere. În depozitul de muniție. To... tocmai jos. Ia-te după liniile roșii pictate pe... pe pereți...

Wax a făcut un schimb de priviri cu Wayne, apoi a aprobat din cap.

— N-aveți voie să intrați! a spus bărbatul. Arma e fragilă și s-ar putea să explodeze, deci numai experții au voie să pună mâna pe ea! O să aruncați toată nava în aer!

— În cazul ăsta, prietene, a zis Wayne cu o voce tărăgănată, eu aș zice să faci tu cumva să nu mai fii pe navă. Dar repede!

Wayne i-a dat drumul. Individul agitat s-a uitat la Wax, apoi la Wayne, după care – intrând în panică – s-a aruncat de pe navă în apele învolburate de dedesubt, luându-și felinarul cu el și lăsându-i pe cei doi în întuneric.

— La naiba, a zis Wayne. Și eu care speram să-și găsească o barcă de salvare sau mai știu eu ce.

— Ăștia de pe navă sunt niște fanatici, a spus Wax. Având în vedere că sunt implicați într-o misiune sinucigașă.

Dintr-o parte mai îndepărtată a punţii au răsunat strigăte, iar capacele desfăcute ale felinarelor dădeau de înţeles că cineva observase că se întâmpla ceva.

Din ce în ce mai agitat, Wax a luat-o înainte spre uşa metalică spre care arătase individul. O împingere a izbit-o de perete, dezvăluind un şir de trepte care duceau spre punţile de jos. I-a surprins pe câţiva marinari care urcau treptele, înarmaţi cu puşti. N-au apucat să tragă, că Wax i-a şi doborât. Apoi s-a avântat spre trepte. Toată nava era construită din metal – inclusiv treptele. Era uşor să...

Wayne s-a prăbuşit lângă el, din cauza unei împingeri-în-oţel prost direcţionate. S-a ridicat în picioare, împleticindu-se.

— Partea aia e mai grea decât pare, a recunoscut Wayne. Auzi, prietene, tu eşti sigur că mi-ai băgat ţepuşa aia unde trebuia?

— Am studiat temeinic cartea Lordului Născut-din-ceaţă de-a lungul anilor, Wayne. Dacă aş fi pus ţepuşa greşit, ai fi avut nişte dureri cumplite.

Wayne a icnit, apoi a luat o puşcă de la unul dintre marinarii doborâţi. A făcut un semn din cap către Wax şi – în ciuda faptului că le ceruseră marinarilor să se predea – au fost nevoiţi să împuşte câţiva în timp ce coborau. Urmând liniile roşii, au ajuns într-o încăpere mică pe care scria DEPOZIT DE MUNIŢIE.

Ar trebui să le explice cineva ăstora, s-a gândit Wax în timp ce descuia uşa, băgând apoi cheia în buzunar, *că-i un obicei foarte prost să laşi un paznic afară cu cheia.* A păşit peste cadavrul pazniculuişi i s-a alăturat lui Wayne în încăpere.

Era pătrată, de vreo nouă metri lăţime, şi avea trei dispozitive mari de forma unor butoaie – pline de fire, la vreun metru şi jumătate înălţime – în apropiere de centru, la o distanţă de un metru şi jumătate între ele. Mai era un dispozitiv pe peretele din capătul încăperii, şi el conectat cu fire care duceau la cele trei butoaie. Nu se vedeau pe nicăieri cronometre, panouri de control, nimic de genul ăsta. Era de-a dreptul uluitor.

— Ai grijă, prietene, a zis Wayne, studiind cu atenţie maşinăria. Ai *mare grijă.*

— E un fel de comutator de urgenţă, a spus Wax. Cele trei butoaie sunt dispozitivele explozive, fiecare cu sursa lui de energie. Dacă-l dezamorsezi pe unul, va trimite un semnal care să le detoneze pe celelalte două prin drăcia aia de pe perete. Wayne, zi-mi, te rog frumos, că mai ai schemele alea.

— Normal că le mai am, a spus Wayne, scotocindu-se prin buzunare. Am multe chestii interesante aici.

A scos schemele pe care i le dăduse Wax, după care le-a întins pe podea.

Ai dreptate, a spus Armonie în capul lui Wax, procesând informaţia mult mai repede decât ar fi putut s-o facă el. De *fapt, situaţia e mai gravă decât crezi tu. Dispozitivul de control trimite un impuls la fiecare douăzeci de secunde către fiecare dintre cele trei butoaie, transmiţându-le să nu explodeze. Dacă ăla se opreşte, vor exploda.*

Apoi mai e şi comutatorul ăla de urgenţă. Dacă se întâmplă ceva cu una dintre bombe, celelalte două vor exploda. Şi dacă am avea trei oameni şi fiecare ar dezamorsa câte un butoi, tot n-ar funcţiona. Momentul e prea precis pentru oameni. Aţi ajunge să detonaţi două dintre bombe.

— Despre ce putere de distrugere e vorba? a întrebat Wax, despăturind planurile bombei. Dacă îi punem o încărcătură, plecăm de aici şi o lăsăm să explodeze în mijlocul oceanului?

Waxillium, Wayne... a spus Armonie, iar Wayne a ciulit urechile, părând că auzea şi el discuţia. *Acesta este un nou tip de explozibil – transformarea directă a materiei în energie. Nu cred că Autonomie sau agenţii ei înţeleg cât de distructivă e bomba asta. Având în vedere lucrul ăsta, şi cât de mult metal au folosit, bănuiesc că au subestimat grav puterea bombei.*

Dacă am fi vorbit de o simplă explozie a harmoniumului în combinaţie cu apa, atunci da: aţi putea s-o detonaţi în siguranţă aici în ocean. Dar o explozie cauzată de scindarea harmoniumului cu ajutorul trelliumului... Prieteni, n-am nicio idee *câtă energie ar elibera. Nu pot fi întru totul sigur de ce s-ar*

întâmpla dacă o armă atât de puternică ar fi activată. Ar putea arde întreaga atmosferă.

Dacă nu, atunci ar putea rade de pe faţa pământului nu doar Elendelul şi Bilmingul, ci şi multe oraşe din apropiere. Sora ta e disperată, iar Autonomie e lipsită de scrupule. Mă îndoiesc că au testat în caverne ceva de dimensiunile astea. Nu putem *permite să explodeze această bombă. Dar... nu găsesc nicio cale de-a o dezamorsa.*

Wayne a fluierat uşor. Wax s-a îndepărtat cu grijă, fără să atingă vreun fir. Singura variantă sigură era să ducă nava aceea – cu tot ce era pe ea – cât mai departe de civilizaţie.

— Aşa încât, a zis Wayne, cred că va trebui să furăm o navă, nu? O chestie nouă!

70

Steris nu avea nici pe departe suficient timp.

Dar învăţase, şi din contabilitate, şi din contracte, să nu se lase copleşită de dimensiune. Faptul că lucra cu sume mari de bani, cu milioane, nu însemna că o mie de depozitări erau mai puţin valoroase. În mod asemănător, faptul că nu era în stare să evacueze complet oraşul – sau chiar o regiune a acestuia – nu însemna că o singură viaţă conta mai puţin.

Aşa că a lăsat în seama comisarului-şef Reddi operaţiunea principală de evacuare şi s-a grăbit spre docurile oraşului alături de guvernator. Planul principal îi includea şi pe cei care plecau cu barca, ceea ce însemna un puhoi de oameni ce se înghesuiau pe docuri. Dacă bomba avea să explodeze în apropiere, oamenii aceia aveau să se afle într-un mare pericol. În plus, îşi făcea griji despre acea posibilitate. Ştia doar câteva lucruri în privinţa acelei posibilităţi din studiile pe care le făcuse – dar era suficient cât să o alarmeze.

Trebuia neapărat să-şi corecteze eroarea de calcul. Să scoată cât de mulţi oameni putea din regiunea aceea. Guvernatorul şi-a asumat răspunderea pentru muncitorii de la doc prin maistrul lor. Ţinând cont de instrucţiunile ei, i-a trimis să adune laolaltă oamenii şi să-i ducă departe în interiorul oraşului.

Steris şi-a pus caietele lângă un felinar de pe bancul de lucru al unui muncitor şi s-a aşezat sub cerul întunecat, pe drumul de deasupra golfului, făcându-şi griji în privinţa puţinelor ei resurse din regiune.

— Steris Ladrian? a întrebat o voce din spatele ei.

S-a întors şi a văzut un grup de opt bărbaţi şi femei în nişte haine greu de definit.

— Ni s-a spus, a zis bărbatul din faţa ei, că aveţi nevoie de ajutorul nostru.

— V-a recrutat guvernatorul? a întrebat ea. .

— De fapt...

A fost întrerupt în momentul în care guvernatorul Varlance s-a apropiat în pas alergător, urmat de câţiva muncitori.

— Tu, a zis Steris, rupând o foaie din caiet şi întinzând-o unuia dintre bărbaţi. Mecanic de locomotivă? Am nevoie ca toţi oamenii care se adună aici să urce în mărfarele alea. Tu, a spus ea adresându-se altuia. Macaragiu, aşa-i? Vreau neapărat ca acele containere să fie mutate, astfel încât să închidă străzile în zona asta, să blocheze şi să încetinească scurgerea apei în caz de tsunami. Muncitori din construcţii, felicitări. Din clipa asta sunteţi poliţişti. Puneţi-vă vestele şi şepcile de cea mai deschisă culoare posibilă şi mutaţi oamenii din aceste trei cartiere spre interiorul continentului, departe de docuri. V-am desenat un traseu. N-o să ajungeţi departe, dar e esenţial să existe câteva clădiri între voi şi ocean. Docheri, am nevoie de frânghii. Cât mai multe. Va trebui să creăm puncte stabile de ancorare în locurile în care putem crea lanţuri umane ca să putem salva pe oricine e luat de val, în caz de inundaţie. Grăbiţi-vă! Principala noastră preocupare e o explozie în golf. Preocuparea secundară e o inundaţie.

Cea mai mare parte dintre muncitori a luat-o la goană prin ceţuri, strigându-şi echipele. Era destul de satisfăcător să vadă cu câtă conştiinciozitate îşi făceau datoria. Nu era obişnuită ca oamenii să facă pur şi simplu ceea ce le spunea; în trecut, mereu fusese nevoită să ducă multă muncă de lămurire cu ei.

— Am notat clădirile care cred că sunt suficient de rezistente încât să facă faţă unei explozii sau inundaţii, i-a spus Steris guvernatorului. Ar trebui să evacuăm oamenii din această regiune spre etajele de la mijloc, adunaţi în grupuri, departe de ferestre.

— Este... a spus guvernatorul uitându-se peste planuri. Este incredibil! De ce nu ne-ai împărtăşit nimic din toate astea?

— Sunt făcute în mare parte ca să-mi omor timpul, a zis Steris. Sau ca să-mi depăşesc neliniştea.

— Ce risipă! a spus el, luând în mână una dintre foi. Credeam că planul tău de evacuare e complet, dar ăsta e şi mai

şi. E *strălucitor.* Ai asemenea planuri detaliate şi pentru altfel de dezastre?

— Doar pentru incendii, cutremure, uragane, invazii subite, furtuni de praf, secete, crize alimentare şi explozii în masă ale conductelor, a spus ea. Şi mai am şapte pe care aş vrea să le pun la punct.

El a privit-o cu ochii mari, iar câţiva dintre oficialii care mai rămăseseră s-au adunat în jurul ei, aprobând din cap în timp ce-i studiau hărţile, instrucţiunile şi planurile.

— Talentele dumneavoastră, a şoptit guvernatorul, au fost *irosite* în trecut, Lady Ladrian.

Ce... Ce era sentimentul acela?

Oare se simţea *apreciată?* Se mai simţise apreciată înainte de Wax, da, şi ocazional de către Marasi. Dar să vadă asta în ochii unor străini, să descopere că tendinţa ei de a face prea multe planuri era văzută drept un *talent,* nu un defect ciudat...

Pe Supravieţuitor! Lucrul ăsta îi încălzise sufletul. Mereu spunea că nu-i pasă ce credeau ceilalţi despre ea. Şi se străduise din răsputeri să creeze o bulă în jurul ei, să se protejeze de modul în care era tratată de obicei.

Dar ăsta... ăsta era un sentiment deosebit. Oare aşa te simţeai când erai *mândru* de tine însuţi? În loc să te îngrijorezi că-i făceai de ruşine pe cei din jurul tău?

Era un adevărat miracol.

— Ce urmează? a întrebat guvernatorul. Ce altceva putem face?

— Vreau să scufund navele acelea, a spus Steris arătând spre cargourile mari din golf, care aşteptau să fie solicitate pentru a primi pasageri. Bineînţeles, după ce-şi duc mai întâi marinarii în siguranţă.

— Nu vă supăraţi, a spus unul dintre maiştrii care mai rămăseseră. Să le *scufundaţi?*

— Cred că în felul ăsta am putea încetini apa, a spus Steris, în caz de tsunami. Aţi citit ce s-a întâmplat cu insula Alicago acum trei ani? Nu? Ei bine, gândiţi-vă la limitatoarele de viteză. Navele de marfă de mari dimensiuni vor pluti la suprafaţa apei sau, mai rău, vor fi purtate de valuri şi se vor izbi de oamenii de pe docuri. Dar dacă sunt ancorate pe fun-

dul golfului, vor crea o forţă de tragere şi vor încetini valul, în caz că vine vreunul.

Din nou, în loc să ridice obiecţii sau reproşuri, maiştrii i-au acceptat pur şi simplu explicaţiile – şi ordinele. Doar unul părea îngrijorat. A ezitat, în timp ce ceilalţi se îndepărtau.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Steris.

— Excelenţa Sa, domnul guvernator, a zis el, ne-a spus că nu mai avem mult timp. S-ar putea să dureze câteva ore bune să scufundăm navele astea, domniţă. O să trebuiască să ducem remorchere la ele – nu multe nave au aparate radio –, apoi să le explicăm căpitanilor situaţia, probabil să ne şi certăm cu ei. Iar în cazul ăsta procesul de ancorare... nu e atât de simplu pe cât pare. Aş zice vreo patru-cinci ore ca să scufundăm lotul ăsta. Cel puţin.

Dar-ar rugina... Păi, nu era bine.

Cineva şi-a dres glasul în spatele ei. Era unul dintre cei opt oameni care-o abordaseră la început. A, da – încă nu ştia cine-i trimisese. Nici măcar cine erau.

— Poate vă putem fi de ajutor, a spus bărbatul din frunte. Sunteţi sigură că este legal? Scufundarea în masă a navelor private?

— Da, a spus guvernatorul. Cu autoritatea mea. Dacă suntem într-atât de norocoşi încât să fi exagerat, plata pentru pagubele pricinuite de căpitanii navelor va fi efectuată din bugetul oraşului.

— Oooo, a făcut Steris, aplecându-se spre el. Varlance, ai vorbit ca un adevărat *erou.*

— Serios? a întrebat el. Erou?

— Fără doar şi poate, a spus ea. Ca un lider veritabil.

În apropiere, liderul celor opt a făcut un semn din cap către ea, apoi s-a avântat în aer.

Aha! Allomanţi! I-a pus pe toţi cei angajaţi oficial să lucreze la evacuarea principală. Dar faptul că trebuiau să scufunde navele avea să fie în mod sigur de ajutor. Apoi se putea folosi de ei pentru a transporta răniţii şi infirmii prin împingeri-în-oţel.

Ceilalţi au urmat pe rând, până când a mai rămas doar unul. I-a făcut un semn din cap lui Steris, iar pe dosul palmei lui – ascuns în cea mai mare parte – a văzut un tatuaj roşu.

— Sora dumneavoastră vă transmite salutări, a spus bărbatul.

Apoi s-a avântat după ceilalţi.

Era ultimul lucru important pe care-l putea face. De acum înainte, trebuia doar să se asigure că planurile ei erau puse în aplicare. Toate celelalte responsabilităţi rămâneau în seama lui Waxillium. Nimic din toate acestea nu conta dacă bomba ajungea în oraş.

Bine-ar fi să fii pe nava aia, Wax, s-a gândit ea.

71

Evacuarea navei s-a dovedit a fi un calvar. Chiar mai rău decât momentul în care Wax se hotărâse să-l înveţe pe Wayne „valoarea muncii grele" obligându-l să scoată, de unul singur, toată mizeria dintr-un grajd. Da, învăţase valoarea muncii grele – s-a dovedit a fi de trei încărcătoare. Cel puţin atât ceruse Jeffy ca să facă treaba în locul lui Wayne.

De data aceasta nu avea cine altcineva să facă treaba. După ce a încuiat uşa încăperii în care se afla bomba, Wayne a pus cheia în buzunar, în caz că Wax avea să fie nevoit să se confrunte cu un alt monedăzvârlitor.

Nu s-au întâlnit cu niciunul. Nava avea doar un echipaj improvizat; se părea că-şi păstraseră cei mai mulţi soldaţi pentru protecţia Turnului Shaw. Cu toate acestea, le-a luat ceva timp să-şi croiască drum până pe punte, având în vedere că trebuiau să verifice fiecare colţişor şi să-i elimine pe cei care încercau să-i prindă în ambuscadă. Wayne credea că fiecare membru al echipajului fusese adus acolo ca să încerce să-i oprească.

Când, după vreo jumătate de oră sau mai bine, Wax a împins în jos uşa armată a punţii, au dat de o privelişte tulburătoare. Patru persoane – trei femei şi-un tip – zăceau morţi pe podea, cu răni de glonţ pe care şi le provocaseră singuri. Toţi purtau uniforme de ofiţeri. Preferaseră să se sinucidă decât să ajungă în custodie.

— Ştii, a zis Wayne, punându-şi puşca pe umăr, eu am crezut că toţi ciudaţii-s în Ţinuturile Necruţătoare. Orăşenii trebuiau să fie oameni educaţi şi... cu clasă. Nu nişte nenorociţi de *fanatici!*

Wax a verificat cadavrele, pentru orice eventualitate, apoi s-a dus în partea din faţă a navei, la cârmă. Acolo erau o gră-

madă de manete care-i băga în ceaţă şi o timonă uriaşă ce părea să fi fost blocată. Nava încă înainta cu viteză maximă prin ceţuri, *dar-ar rugina...* Lui Wayne i s-a părut că vedea strălucirea Elendelului la orizont. Se apropiau.

Wax s-a oprit la cârmă, apoi a înjurat încet.

— Ce-i? a întrebat Wayne.

— E conectată la acelaşi sistem, a răspuns Wax. Armonie? Poţi să confirmi?

Da, din păcate, a spus Armonie. *Avându-te pe tine ca să mă ajuţi să văd, pot să-ţi spun că e conectată la bombă.*

— Dacă deblocăm cârma, o să explodeze, a spus Wax. Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva. Ne-am pierdut vremea venind aici.

— Dar... a zis Wayne.

— Are-o logică brutală, a spus Wax. Ăştia au condus nava încoace, după care au blocat cursul şi s-au sinucis. O să explodeze în momentul în care se opreşte – imediat ce se loveşte de uscat. Nu suntem pe o navă obişnuită. Asta e o *rachetă,* precum aceea construită ca să zboare spre Elendel. Cu propulsie automată. Nu are nevoie de comandă. E programată să se detoneze imediat ce atinge pământul.

— Prietene, a zis Wayne, arătând spre partea din faţă. Văd lumini.

Aveţi aproximativ douăzeci de minute, a spus Armonie încet, *la viteza actuală.*

— Trebuie să încercăm să ne asumăm riscul de a dezamorsa bomba, a spus Wax repezindu-se pe punte.

Wayne s-a luat după el cu paşi împleticiţi, împiedicându-se de cadavre.

— Stai puţin! Ai zis că, dacă încercăm, aproape *sigur* chestia asta va sări în aer!

— Ai o idee mai bună?

— Poate, a spus Wayne, oprindu-se lângă balustradă – peste care ceaţa se revărsa ca un râu ceresc.

Wax a încremenit, întorcându-se spre el.

Oare chiar avea Wayne o idee mai bună?

De fapt... de fapt chiar *avea.* S-a uitat spre ocean şi şi-a dat seama de un lucru. Nava aceea... ei bine, semăna mult cu un platou singuratic. Se potrivea mult mai bine cu ideea decât se

potrivise Turnul Shaw. Da... un platou solitar în mijlocul unui peisaj plat...

Şi trebuia să-l înghită pe erou cu totul.

— Ai zis că bomba asta, a spus Wayne, face-o ditamai explozia dacă-i detonată ca lumea. Dar o parte din ea este ettmetal, nu?

— Harmonium, da, a spus Wax. Şi?

— Şi chestia aia-i atât de instabilă, încât explodează dacă o atinge *apa.* Exceptând o explozie mai *mică...* Una care să nu radă oraşe de pe faţa pământului şi chestii de genul ăsta...

— Tot rău e, a spus Wax. Dar nu catastrofal. Dar dacă umblăm la unul dintre dispozitive turnând apă în el ca să detonăm ettmetalul, celelalte or să explodeze pur şi simplu.

— Dar nu şi dacă folosim o bulă de viteză, a zis Wayne. Vezi dispozitivul ăla de pe perete, nu? Dacă umblăm la o bombă, le detonăm şi pe celelalte...

— Corect, a spus Wax.

— Atunci, ce-ar fi dac-am ridica o bulă de viteză care să *excludă* dispozitivul de pe perete? Am putea să lucrăm la unul dintre butoaie, să detonăm harmoniumul din el, astfel încât explozia *adevărată* să nu se poată produce. Declanşăm explozia, după care scoatem butoiul *ăla* din bula de viteză. Acesta va trimite un semnal de avertizare către celelalte două butoaie, dar semnalul ăla va trebui să treacă prin firele din afara bulei de viteză ca să ajungă la cutia din perete. Deci semnalul va fi încremenit în timp şi nu va mai putea reveni! Timp în care am putea lucra la celelalte două butoaie...

— Wayne, a spus el, ai idee cât de repede se mişcă electricitatea? Chiar şi presupunând că ai putea face ceva incredibil – cum ar fi să accelerezi viteza timpului de o mie de ori –, n-ar fi nici pe departe suficient de rapid încât să depăşim un semnal electric.

Aha...

Staţi, le-a zis Armonie. *S-ar putea să funcţioneze aşa. Am o modalitate. Wax, ţi-am dat o fiolă cu un dop roşu.*

— O am, a spus Wax, scotocindu-se în buzunarul cu fiole cu metal.

S-a încruntat şi a scos... o batistă.

— Abia am folosit-o, a zis Wayne.

— Wayne...

Wayne a rânjit şi i-a întins lui Wax puşca, apoi a scotocit în buzunar.

— Am zis să fie undeva-n siguranţă. Aşa că am făcut un schimb drăguţ.

— Armonie, a spus Wax, dacă reuşeşti să faci să meargă treaba asta, tot va fi aruncată nava în aer, nu?

Da.

— Wayne, a spus Wax, dacă declanşezi explozia mai mică, ar muri toată lumea din încăperea aceea. Unei explozii cu et-tmetal de genul ăsta n-ai cum să-i supravieţuieşti, nici măcar cu metalminţile pline.

— Ah, a făcut Wayne, în timp ce un val a lovit nava, apa împroşcând din lateral. Mi-am dat eu seama de chestia asta. Doar că trebuia să văd dacă funcţionează ideea. Şi să-mi confirm încă un lucru.

— Anume?

— Că pentru planul ăsta nu-i nevoie de tine, prietene! a spus Wayne – şi a împins.

L-a îmbrâncit pe Wax – folosindu-se de ţeava puştii pe care o ţinea în mână – în afara navei şi prin ceaţă. Wayne se simţea cu adevărat mândru de împingerea aceea. O executase la fel ca Wax, ghemuindu-se mai întâi pentru a-i da puţină înălţime.

Prietenul lui i-a aruncat o privire indignată... poate şi cu o urmă de regret... În timp ce se făcea nevăzut în întunericul neguros de deasupra apelor.

— Să aterizezi cu bine, prietene, a şoptit Wayne. Şi să scapi cu viaţă.

Şi-a scos pălăria, apoi fiola cu capac roşu.

— Ce drăcia naibii mai e şi asta?

Săptămâna asta, mai devreme, aţi făcut un experiment, a spus Armonie. *Divizarea harmoniumului.*

— Acelaşi experiment făcut şi de inamicii noştri de-o sută de ori şi mai bine.

Da, dar ăsta a fost altceva. Habar n-am ce s-a întâmplat, dar Wax a făcut ceva diferit *de toţi cei care-au încercat asta. Pentru că n-a aruncat pur şi simplu încăperea-n aer. A creat ceva. Ceva uimitor.*

Wayne a ridicat fiola, uitându-se la praful de metal depus pe fund.

Ăsta, a spus Armonie, *este cea mai mică bucată de lerasium, Wayne. Un metal legendar. Un metal găsit de Vin în Fântâna Ascensiunii şi folosit pentru a-l transforma pe Elend Venture într-un născut-din-ceaţă. Un metal care nu mai există de secole şi care, din câte ştiu eu, nu s-a mai* făurit *de milenii. Bea din fiola aia şi ai să fii născut-din-ceaţă, capabil să foloseşti toate metalele. Acolo e un pic din fiecare.*

— De ce nu i-ai dat-o lui Wax s-o bea adineauri?

Nu vreau să dezvălui ce s-a întâmplat, pentru că nu ştiu de ce sau cum. Nu ştiu ce a făcut el. În plus... s-ar putea să fi luat deja o doză, inhalată în timpul exploziei.

Hm. Asta explica unele lucruri.

Wayne a dat fiola peste cap. Apoi a aşteptat. Nu s-a întâmplat nimic.

— Dezamăgitor, a bombănit el.

Trebuie să arzi lerasiumul, Wayne.

Ah, bine...

A căutat şi a găsit o nouă rezervă de metal. Ca lumea. A întins mâna şi a ars-o.

O străfulgerare.

Un foc în vene.

O senzaţie de parc-ar fi primit un şut în figură.

La naiba...

— Şi cum mă ajută chestia asta? a întrebat el.

Acum poţi să arzi duraluminiu.

— Metalul ăla de fiţe pe care-l folosea falsul Wax la exploziile alea uriaşe cu Împingeri-în-oţel?

Exact.

— Dar eu n-am nevoie să împing.

Wayne, folosirea duraluminiului arde într-o clipă toate metalele din tine. Până la ultima bucăţică. Cu cât ai mai multe, cu atât e mai puternic. Şi nu funcţionează doar cu oţelul. Funcţionează cu orice metal allomantic.

Wayne s-a oprit, nava s-a clătinat, iar el a fluierat uşor, înţelegând ce spunea Armonie.

— Adică...

Cât aliaj fuzibil mai ai?

El a scos o punguliţă din buzunar.

Hmm. Poate destul cât să...

Wayne a scos o altă punguliţă din celălalt buzunar.

Bun, şi...

Şi punguliţa din şosetă. Incomodă, dar la îndemână.

Wayne, câte punguliţe ai?

— Şaptesprezece, a zis el. Acum am berechet! Oare-o să ajungă?

O, Wayne. Da, cred că va fi de ajuns.

Wayne s-a întors şi a coborât treptele cu o viteză foarte mare – înşfăcând şi un bidon de la unul dintre cadavre. Pe drum a înghiţit guri mari de mărgele din metal, îndopându-se cu aliaj fuzibil. Nişte zgomote răsunătoare îl avertizau că marinarii încercau să intre cu forţa în încăpere şi să detoneze bomba, dar nu aveau cheia. I-a doborât pe amândoi, apoi a dat din nou buzna în cameră. Becurile electrice pâlpâiau pe pereţi, şi auzea duduitul motoarelor undeva în adâncul navei.

Dintr-odată însă, nu mai era singur. O siluetă – în mare parte transparentă – stătea lângă el. Un bărbat înalt şi chel. Terrisian. Iar în spatele lui era un individ şi mai *întunecat.* Nu legat de culoarea pielii sau ceva de genul ăsta. Parcă era... o umbră. Îl imita pe Armonie în timp ce întindea braţele spre Wayne.

— Ştiam, a spus Armonie încet, că trebuia să-l aduc pe Wax în Elendel. Se poate să vezi nevoile viitorului. Am înţeles că ar fi alegerea *bună,* deşi nu se ştie niciodată de ce. Nici dacă eşti zeu.

A ezitat.

— Am crezut că aveam nevoie doar de Wax. Se pare că m-am înşelat.

Wayne i-a aruncat o bulă de viteză, astfel încât timpul să nu se mişte atât de rapid. I-a trebuit o clipă ca să se adune.

— Ar fi *trebuit* să fie Wax, a spus Wayne. El ne scoate din încurcături dintr-astea.

— Nu, a zis Armonie. Ai exersat toată viaţa bulele de viteză, Wayne. Wax ar fi începător în privinţa lor. S-ar putea să fii singurul om din lume în stare să facă treaba asta.

— Cam deprimant, a spus Wayne, întorcându-se spre Armonie. Pe bune, *eu* sunt cel mai bun la care te-ai putut gândi? Nu eşti Dumnezeu?

Privirea lui Armonie s-a îmblânzit.

— Wayne. Tu nu eşti cel mai bun la care m-am putut gândi. *Eşti cel mai bun din câţi există.* Şi nicio fiinţă, zeu sau muritor, nu şi-ar fi putut dori mai mult decât pe cineva ca tine.

Wayne ar fi vrut să-l contrazică. Dar... la naiba... dacă zicea Dumnezeu asta... poate că... poate că Wax avea dreptate? În privinţa lui Wayne?

La naiba... Oare Wax avusese dreptate *de la bun început?*

— Nu trebuie să faci asta, a spus Armonie. Niciodată nu am să mai oblig pe cineva să facă o asemenea alegere. Din păcate, este singura soluţie sigură la care mă pot gândi, iar gândurile mele se mişcă excepţional de rapid. Acest lucru conservă, dar şi... distruge.

— Singura soluţie sigură, a zis Wayne. Mai există alta?

— Există posibilitatea – una foarte redusă – ca tu să-ţi foloseşti nou-descoperitele puteri ca să împingi în sursele de metal care vor veni pentru a ţine nava pe loc, mergând pe apă, în timp ce noi încercăm să mai câştigăm ceva timp şi să căutăm un alt plan. Ar fi extrem de dificil, dar plauzibil.

— Poţi să vezi în viitor, a zis Wayne. Ar merge?

— Pot vedea *probabilităţi,* a spus Armonie. Pot vedea ce *s-ar putea* întâmpla. Uneori e frustrant.

— Şi... care-s şansele să funcţioneze cealaltă variantă?

— Una dintr-o sută, poate.

Una dintr-o sută? Unu la sută şanse de supravieţuire...

Şi nouăzeci şi nouă la sută şanse ca totul să dea greş. Adică o mulţime de oameni raşi de pe faţa pământului.

La naiba... Ce zi îşi alesese să plece fără pălăria lui norocoasă...

— E o familie care nu mai are tătic din cauza mea, a zis Wayne, făcând un pas în faţă. Poţi să ai grijă de ei?

— Bineînţeles.

— Wax o să supravieţuiască?

— În mod normal, nimeni n-ar putea supravieţui, a spus Armonie. Având în vedere că exploziile în apă sunt extrem de periculoase. Din fericire, explozia asta va fi îndreptată mai mult în sus – iar Wax are fludor acum. Câtă vreme arde metalele din celelalte fiole pe care i le-am dat, ar trebui să supravieţuiască exploziei. Am să... fac tot ce pot ca să ajut la Dăinuirea lui. Dar, Wayne, pentru tine nu am ce să fac. Explozia o să fie prea mare.

Wayne a aprobat din cap, apoi a ezitat, privind spre Armonie.

— O să... reuşesc în felul ăsta să-mi dobândesc iertarea?

— Vai, Wayne. Ţi-a spus şi Wax treaba asta. Trebuie s-o auzi şi din partea mea, cred. Nu poţi să faci asta pentru iertare. *Nu* ai nevoie de iertare, nu mai ai.

Şi... avea dreptate.

Wayne nu făcea asta pentru iertare, sau de ruşine, sau din nevoia de a demonstra de ce era în stare. *Nu* era omul care fusese când îl scosese Wax din ascunzătoare. Era altcineva.

— Wayne, tu ştii cine eşti? a întrebat Armonie.

— Mda, ştiu cine sunt. Sunt *Dumnezeu. La naiba... EROU!*

A făcut o pauză.

— Scuză-mă.

— Date fiind împrejurările, a spus Armonie zâmbind, te înţeleg. Fiecare butoi are o gaură în partea de sus, ca să tragă aer imediat ce se declanşează explozia. Harmoniumul a fost scos din baia de ulei, iar acum este încălzit. Asta înseamnă că, dacă torni apă, vei detona harmoniumul. Ceea ce va distruge mecanismul care încălzeşte bomba, prevenind explozia mult mai mare. Când începi să torni, foloseşte-te de allomanţie ca să împingi butoiul în afara bulei de viteză.

— Bine, a zis Wayne. O să am nevoie de pălăria ta.

— De... pălăria mea?

— Bula de viteză trebuie sculptată ca la carte, a spus Wayne, iar eu trebuie să împing din răsputeri. Atâta aliaj fuzibil ard într-o clipă, încât mă topeşte pe dinăuntru – atât de tare încetinesc timpul, încât şi *semnalele electrice* o iau razna.

— Eu nu port pălărie.

— Eşti Dumnezeu. Descurcă-te şi tu cumva... improvizează...

Armonie a făcut o pauză, apoi l-a atins pe Wayne pe cap.

A simţit că începe să strălucească, de parcă tocmai i se aşezase ceva acolo. Şi cercei. Simţea nişte cercei, ca ai unui terrisian autentic. Ceea ce el fusese dintotdeauna, dar în secret.

Nu era nicio magie. Dar când purta pălăria cuiva, i se părea că-l înţelege. Şi pe cine să-nţeleagă mai bine decât pe Dumnezeu însuşi?

— Bun aşa, a zis Wayne, cu accentul potrivit. De modă veche, dar terrisian. Ca Armonie.

A lăsat bula de viteză jos şi şi-a adunat forţele.

— Ţine-ţi veşmântul pe tine, dragul meu prieten. Cred că vei asista la ceva ce n-ai mai văzut până acum!

Marasi s-a îndreptat cu paşi mari spre secţia de poliţie a lui Blantach, urmată de Armai şi câţiva prieteni de-ai ei, printr-un oraş cufundat în întuneric care se mulţumea să-şi vadă de treabă. Fără să bage în seamă criza.

Şi totuşi, simţea ceva în ceţuri. Wax vorbea mereu despre ele ca şi cum s-ar fi referit la ceva supranatural, un mod pe care ea-l simţea rareori.

Dar în seara aceea păreau a fi cu sufletul la gură.

Steris a încremenit pe docuri. Muncitorii şi poliţiştii ei erau încă ocupaţi cu îndeplinirea ordinelor sale, dar se simţea ceva... ciudat? În legătură cu momentul? S-a întors spre ape şi a scrutat marea neguroasă.

Apucând mica suliţă argintie pe care o purta la gât, a rostit o rugăciune.

— Acum! a spus Armonie.

Wayne a făcut bula de viteză perfectă. Cei mai mulţi allomanţi cu puterile lui nu erau în stare să schimbe forma unei bule. Dar aliajul fuzibil era atât de scump, încât oamenii nu prea-şi permiteau să exerseze.

El şi-a permis. Probabil făcuse lucrul ăsta de mai multe ori decât orice om în viaţă. În momentul ăla a creat o bulă care includea cele trei dispozitive în formă de butoi – dar avea o gaură pentru a exclude dispozitivul de pe perete, care coordona exploziile.

Apoi a ars duraluminiu şi a *împins.*

Oamenii nu vorbeau prea des despre bulele de viteză şi cele de încetinire făcând referire la împingere şi tragere, aşa cum vorbeau despre împingeri-în-oţel şi trageri-de-fier. Dar era la fel. Ceea ce făcea Wayne era împingere în realitatea însăşi. O distorsiona, o împingea spre interior, îi schimba alcătuirea.

În ziua aceea, a împins cu mai multă putere decât oricare om din istorie. A împins ca un zeu, având în vedere că purta chiar pălăria lui Sazed. Datorită acelui metal ciudat şi a

faptului că Wayne era eroul. Timpul s-a strâns în jurul lui, presându-l ca pe cărbunele transformat în diamant, dar-ar rugina-n el... Şi mai tare, şi mai tare, până când tot aliajul fuzibil înghesuit în stomac a ars într-o clipă.

Însuşi Dumnezeu a încremenit. A rămas nemişcat. Bula s-a cristalizat într-o sferă vizibilă. Luminile care pâlpâiseră s-au oprit, strălucind pe jumătate. S-a întâmplat ceva ciudat până şi cu felul în care vedea – totul părea straniu, până când a luat o fiolă cu metal de la Armonie şi a ars oţel ca să vadă, în schimb, astfel.

Pornea.

Cu bidonul în mână, Wayne a inundat prima bombă. S-a dat în spate, ferindu-se în timp ce apa picura, apoi a împins butoiul din bula de viteză când s-a declanşat explozia. A rămas o clipă încremenit, iar focul şi lumina au erupt din butoi, toate conturate cu nişte linii albastre, ciudate. De parcă butoiul acela şi-ar fi trimis sufletul spre viaţa de apoi.

În bula lui de viteză cristalizată au început să apară crăpături. La naiba... Wayne a sărit spre al doilea butoi şi a turnat apă, apoi l-a împins şi pe acela. Trimitea semnale electrice spre fire – dar cutia care controla detonarea era blocată în timp încetinit, iar semnalele se mişcau precum melasa.

La naiba, cât de repede se mişca? Şi el, care credea că încetinea din cauza bătrâneţii. Ca să vezi...

S-a izbit de al treilea butoi şi a turnat în el restul de apă din bidon. L-a împins, apoi s-a întors, privind spre cele trei butoaie cum atârnau înţepenite în timp. Se mişca atât de repede, încât doar primul butoi a explodat, şi asta doar pentru că i-a luat cel mai mult să-l împingă în afară. Explozia fusese complet oprită.

A răsuflat profund şi a dat drumul bidonului. Fusese înghiţit, ce-i drept. Dar când se întâmpla asta, sugruma monstrul pe dinăuntru.

Bula lui de viteză cristalină s-a făcut ţăndări.

Şi peste tot în jur era numai lumină roşie şi muguri de foc.

72

Wax se zbătea în apele întunecate.

Apoi a explodat ceva în dreapta lui. O străfulgerare de lumină, orbitoare şi ameţitoare. Urmată de o undă de şoc în aer şi încă una în apă. Pe durata amândurora i s-a părut că zăreşte – pentru o clipă, în lumina omniprezentă – o siluetă care întuneca valul dinaintea lui. Un terrisian calm care stătea pe suprafaţa apei, cu o mână întinsă.

Apoi din nou întuneric. Wax a clipit, cu ochii orbiţi de explozie. În jurul lui ploua cu moloz, care cădea stropind în valurile agitate.

Câteva clipe, Wax s-a chinuit să rămână la suprafaţa apei. S-a izbit puternic de apă şi a avut impresia că şi-a rupt cel puţin un picior. Wayne, să încerce să-i salveze viaţa? Iritantul, enervantul...

...minunatul om!

— Adio, prietene, a şoptit Wax, gâtuit de emoţie. *Dar-ar rugina* peste tine, om minunat ce eşti! Îţi mulţumesc.

În timp ce apele deveneau şi mai agitate, Wax a fost nevoit să se zbată şi mai tare. S-a străduit din răsputeri, cu dureri trupeşti şi sufleteşti şi epuizare, să rămână – cu chiu, cu vai – deasupra apei. A ars oţelul, apoi... altceva. Ceva din adâncul fiinţei lui, care-i ţinea de cald.

În ciuda acestui fapt, s-a pierdut în întuneric, şi până şi ceţurile se ţineau la distanţă de el. Piciorul nu-l asculta, mantia îl trăgea în jos... – şi, cum era epuizat de speranţele unei naţiuni istovite, a simţit cum începea să alunece. A simţit cum începea să piardă lupta cu apele. Cum începea să...

Ce era aia?

O luminiţă, ce se apropia plutind. Mică, dar răzbea prin ceţuri. S-a preschimbat într-un... felinar? Unul dintr-o bărcuţă? Cum...

Bărcuţa cu motor a ajuns chiar lângă el, iar un bărbat în ţinută de şofer cu mănuşi albe s-a ridicat şi a întins mâna spre Wax.

— V-a sosit maşina, domnule, a zis Hoid.

73

Unda de şoc a izbit-o pe Steris ca un tunet. A rămas cu gura căscată de uimire, iar urechile-i ţiuiau în urma detunăturii. Dar-ar rugina...

Ea şi guvernatorul fuseseră duşi de allomanţi departe în centrul oraşului – aproape de postul iniţial de comandă a evacuării –, după încheierea operaţiunii coordonate de ei la docuri. Dar era evident că nu ajunseseră suficient de departe încât să scape de tot. În jurul ei, ferestrele se scuturau. Dacă ar fi fost mai aproape de docuri, s-ar fi făcut ţăndări cu totul. Iar clădirile cele mai apropiate de explozie...

Din fericire, singurul efect negativ resimţit de ea – stând în vârful unei clădiri atât de îndepărtate de explozie – a fost acea undă de şoc. Iar după panica iniţială, a văzut lumina strălucitoare, din depărtare, stingându-se.

Cu o clipă înainte, explozia fusese ca un soare la orizont, măreaţă şi ameninţătoare în acelaşi timp, aruncând scântei prin ceţuri. În clipa aceea, în câteva secunde, mai erau doar o imagine remanentă şi un ţiuit în urechi.

Guvernatorul a aruncat o privire peste parapetul din piatră al acoperişului, după care se ascunsese la explozia iniţială.

— A făcut-o, nu-i aşa? Pe Dăinuire! A făcut-o! A detonat bomba mai devreme! Oraşul e salvat!

Steris a aprobat din cap, răsuflând prelung. Wax fusese exact unde sperase ea că avea să fie. Văzând acea lumină – şi supravieţuind apoi detunăturii –, o nouă grijă a lovit-o în plin.

Ar fi bine să nu fi fost pe nava aia când a avut loc explozia, Waxillium Ladrian, s-a gândit ea. *Să... doar... să fi scăpat cu bine, da?*

— Va veni vreun tsunami? a întrebat guvernatorul.

— Da, a spus Steris. E iminent.

— Noi... ăăă...

Guvernatorul a început să-şi aranjeze cravata.

— Noi *chiar* am ajutat la ceva, nu?

— Da, a spus ea. Clădirile din apropierea docurilor vor constitui o zonă calamitată în următoarele câteva săptămâni – va trebui să reconstruim. Dar cred că am reuşit să evacuăm cei mai mulţi oameni din zona cea mai periculoasă.

În timp ce ea privea, apa se retrăgea rapid dinspre docuri. Se retrăgea ca înaintea unui tsunami. Spera să nu fie unul nimicitor. Studiile pe care le citise nu erau concludente în ceea ce priveşte reacţia apei la explozii.

— Slavă Supravieţuitorului! a spus guvernatorul. Mă... bucur că ai acceptat să ne retragem. Îmi făceam griji c-o să insişti să rămânem la docuri.

— Nu e nevoie să ne prăbuşim odată cu oraşul, a zis Steris, dacă oraşul nu se prăbuşeşte.

El a aprobat din cap, nerăbdător. Chiar era un tip de treabă. Ceea ce avea logică. Fusese ales de oameni care voiau să-l conducă după bunul lor plac. Oameni care nu se aşteptaseră niciodată ca el să apuce hăţurile şi să preia controlul.

Ea a clipit, iar pe retină i-a rămas imaginea acelei explozii.

Doar... să fii în siguranţă... Steris şi-a îndreptat gândul spre acel punct de lumină îndepărtat, care începea să se stingă. *Te rog...*

74

Wayne plutea.

Plutea undeva la înălţime. La naiba... Oare sub el se găsea *însăşi planeta*? *Chiar* era o sferă, cum spunea toată lumea. A sperat mereu să fi avut forma unei gogoşi, sau ceva de genul ăsta. Ca să-i bage-n ceaţă pe deştepţii ăia.

I se părea cam ciudat să se afle tocmai acolo sus, în întuneric. S-a aplecat în faţă, simţindu-se oarecum dezorientat, de parc-ar fi trebuit să cadă. Era ameţit, nesigur.

Ca să vezi... Cine-ar fi crezut că moartea seamănă atât de bine cu beţia? Era convins c-ar fi putut scrie o Scriptură întreagă pe această temă.

Lângă el plutea o siluetă. Atotcuprinzătoare. Veşmintele-i erau precum nesfârşitele culori ale creaţiei, iar esenţa lui părea a se întinde peste bezna spaţiului însuşi. Dar, de fapt, arăta ca un terrisian chel şi blând.

— Hei, Doamne, a zis Wayne. Cum e cu... creaţia? Timpul şi spaţiul? Realitatea? Ştii tu, chestii dintr-astea...

— Bine, a răspuns Armonie. Datorită ţie.

— Stai puţin, a zis Wayne. Doar n-o să ajung *fantomă,* nu?

— Nu. Ai fost învestit când ai murit, deci o să rămâi o vreme scurtă, apoi o să ajungi curând Dincolo.

— Bine, bine!

— Nu te îngrijorează ideea?

— Pe naiba, a zis Wayne. Eu *deja* am murit. Aia era partea care mă temeam eu c-o să doară! Şi, uitându-se la planeta de dedesubt: Ce *mare* e!

— Da, Wayne, a spus Armonie. Îmi dau seama că un om ar putea fi intimidat văzând toate acestea. Conştientizând măreţia lumii în care a trăit. E mult de procesat, cred eu. Poate face un om să se simtă mic, neînsemnat şi...

Wayne a zâmbit larg.

— Şi eu am salvat toată planeta!

Armonie a făcut o pauză.

— Păi, cred că da. Cu ceva ajutor din partea lui Marasi şi a lui Waxillium.

Armonie a făcut un semn către o ceaţă roşiatică ce se îndepărta învolburându-se de planetă, ca printr-o pâlnie, dispărând în depărtare.

Wayne a simţit ceva în urma ei. Un fel de furie respectuoasă. Invidie. Avatarul ei fusese învins, aşa că Autonomie şi-a retras mâna de pe planetă.

— Atunci, asta-i tot? a întrebat Wayne.

— Pentru moment, da, a spus Armonie. Îşi consuma resursele ca să încerce să ne doboare mai repede, cred. Eşecul lui Telsin şi al lui Set e un uriaş pas înapoi, iar Marasi a prăbuşit repede portalul spre această planetă. Îmi revine vederea şi voi avea grijă să nu mai fiu luat prin surprindere.

— Mi se pare mie sau ţi-e frică? a întrebat Wayne înclinându-şi capul.

— Sunt agitat, a spus Armonie cu un aer pierdut. Văd bucăţi din universul Cosmer punându-se în mişcare. Aliniindu-se. Îndreptându-se spre noi. Nu am scăpat de influenţa lor. Dar acum avem... timp. Timp să ne pregătim. Mulţumită ţie, Wayne.

— Mie, a zis Wayne. Am salvat *toată lumea asta nenorocită!* Eu... cred că sunt cel mai bun poliţist din câţi au trăit vreodată!

— Presupun, a spus Armonie, căci Vin, Elend şi ceilalţi nu erau poliţişti...

— N-a salvat Wax toată lumea niciodată, a zis Wayne. Iar majoritatea celor de la secţia de poliţie din octant? N-au fost în stare să salveze nici măcar un cupon de bere gratis, chiar şi atunci când li l-am dat. Prostul de kandra, omul-girafă! Wayne, cel mai tare poliţist din toată lumea asta nenorocită... Ha! Ia de-aici, Reddi! Ia şi *plângi!*

Dar în timp ce spunea asta, Wayne a simţit că se întâmplă ceva. Avea o senzaţie de... întindere. Parcă era tras spre ceva. Spre ceva... cald?

— Înainte să pleci, a spus Armonie, există ceva ce ai vrea să ştii? Eu nu sunt cu adevărat omniscient, dar cunoştinţele

mele le depăşesc cu mult pe cele ale muritorilor. Unii au o ultimă întrebare pentru mine înainte de a pleca. Tu ai o asemenea întrebare, Wayne?

Hm... Orice întrebare? Hai că era o treabă grea. S-a gândit o clipă.

— Deci, a zis el, înainte să plece, MeLaan mi-a zis că am fost cea mai bună partidă pe care-a avut-o... şi mă-ntrebam dacă...

— Wayne, l-a întrerupt Dumnezeu, ce-ţi spune ţie Ranette mereu?

— Încearcă să eviţi asta?

— Cealaltă chestie.

— Nu mai strica momentul cu toate prostiile tale?

— Da, asta.

— Aşa-i, aşa-i, a zis Wayne, aprobând din cap. Bine zici, bine zici. Eşti deştept, poate chiar la fel de deştept ca Ranette. Zic că are logică.

S-a gândit în continuare, deşi senzaţia aia de întindere... era tot mai puternică. Oare ce să-l întrebe? Oare...

A zâmbit larg. Era *perfect* aşa.

— O să presupun că Wax şi ceilalţi or să fie-n regulă. Deja ai promis chestia asta. Aşa că n-am să mai stric o întrebare pe ei. Şi n-ai cum să mă fraiereşti ca s-o fac. O să ai grijă de ei. Ştiu c-ai s-o faci.

— Cât mă ţin puterile, a spus Armonie.

— Bine. Atunci să-mi spui treaba asta, Doamne, a zis Wayne, arătând spre el. Asta a fost *cea mai mare nenorocită de explozie* din câte-au existat?

Armonie a ridicat o sprânceană.

— *Ăsta-i* ultima ta întrebare? Ultimul lucru pe care vrei să i-l ceri lui Dumnezeu înainte să treci în veşnicie?

— Da, la naiba! Am zis că, dacă tot am murit, o să am parte de celelalte răspunsuri curând. Nu mă fraiereşti tu să-ţi pun o întrebare fără rost. Deci zi. A fost?

Armonie a zâmbit.

— Ah, Wayne, a spus el. Presupun că toate celelalte care-ar putea rivaliza cu ea – cum ar fi detonarea Munţilor de Cenuşă – pot fi puse pe seama lui Dumnezeu. Prin urmare, declar că aşa este. Da, Wayne, te-ai aruncat în aer în cea mai mare *nenorocită* de explozie din câte-au existat vreodată în istoria planetei noastre.

— Ai grijă să afle Steris, a spus Wayne, zâmbind larg. Toată ziua se plânge că arunc eu totul în aer. Ultima oară când am făcut-o i-am salvat pielea! Şi-am făcut şi explozia *mai mică.* O să-i stea mintea-n loc. Am făcut-o mai mică, şi tot a fost cea mai mare din câte-au existat!

A simţit cum pleca de-a binelea în clipa aceea. Aşa că i-a întins mâna lui Dumnezeu, care i-a strâns-o zâmbind.

— Ştiam că străluceşti, a zis Wayne, făcând cu ochiul.

Şi spunând asta, s-a întins spre altundeva, spre un alt timp. S-a întins în bătaia vântului. Spre stele.

Spre toate cele fără de sfârşit.

EPILOGURI

MARASI

La zece ore după detonare

Soarele răsărea, cumva, din nou, când Marasi a coborât împleticindu-se din tren în Elendel. S-ar fi aşteptat, poate, ca trenul să fie gol, având în vedere dezastrele – atât cele împiedicate, cât şi cele atenuate – care marcaseră noaptea aceea.

Şi totuşi, trenul era ticsit. Unii mergeau să dea o mână de ajutor celor din cartierul inundat şi distrus din nord-vestul Elendelului. Alţii se duceau să vadă ce fac membrii familiilor lor. Alţii se întorceau acasă după evacuare, căutând un loc liniştit în acea perioadă ciudată.

I-a privit cum roiau în jurul ei în timp ce stătea pe peron, simţindu-se dezrădăcinată. Că nu aparţinea locului. În parte şi din cauza oboselii. Dormise vreo două ore în Bilming, după ce se înţelesese cu căpitanul Blantach, care acceptase în sfârşit probele în legătură cu fărădelegile lui Entrone. Mărturiile oamenilor pe care Marasi şi ceilalţi îi salvaseră – mai ales ale jurnaliştilor şi politicienilor pe care SufletBinar îi scosese de acolo – aveau să se dovedească a fi vitale.

Nu i se părea corect să-l lase pe lordul primar şi pe complicii lui pe mâna unui departament de poliţie care până de curând îi dăduse socoteală. Dar, sincer, Marasi nu era sigură că mai putea face ceva. O invadare a Bilmingului de către Elendel n-ar fi fost convenabilă, având în vedere dezastrele şi situaţia politică. Nu trebuia decât să spere că mărturiile, explozia şi numărul copleşitor de probe fizice aveau să fie suficiente pentru a-i determina pe poliţiştii din Bilming să-şi facă datoria.

Cel puţin se părea că Wax şi Wayne distruseseră structura organizaţională a grupului Set şi forţele sale militare. Telsin fusese găsită moartă în vârful Turnului Shaw. Pe pielea ei de

o culoare ciudată, cenuşie, erau scrise, cu propria-i unghie, cuvintele:

Aţi dovedit de ce sunteţi în stare. Deocamdată.

Felul în care zeul ei o părăsise se asemăna înfiorător de tare cu felul în care fuseseră descoperiţi Războinicul în Ascensiune şi Ultimul Împărat la sfârşitul Catacendrului. Ciudat de liniştiţi şi...

Şi dar-ar rugina dacă Marasi nu simţea că o ia razna. Stătea acolo, zăpăcită ca o ţărancă din Ţinuturile Necruţătoare care ajunsese pentru prima oară în oraş. S-a forţat s-o ia din loc, pornind alături de ultimii pasageri rătăciţi care coborau din tren. Trebuia să facă o baie. Trebuia neapărat să mănânce ceva. Şi trebuia neapărat să...

O siluetă mascată, agitată, s-a năpustit din mulţimea din faţă, răzbind prin puhoiul de oameni. Nu era sigură cum reuşise să treacă de punctul de comercializare a biletelor cu câteva vorbe, dar Marasi şi-a permis să se simtă oarecum uşurată când Allik s-a izbit de ea, îmbrăţişând-o cu putere.

De asta, s-a gândit ea în timp ce el o ţinea strâns în braţe, *s-a întâmplat ce s-a întâmplat.* Pentru el şi pentru un milion de alţi oameni. Dar din punctul ei de vedere... se întâmplase mai ales pentru el.

Allik a făcut un pas înapoi şi şi-a ridicat masca. Plânsese.

— E-n regulă, a spus Marasi, ştergându-i lacrimile. Allik, sunt bine. Vorbesc foarte serios. Parcă erai în afara oraşului, nu?

— M-am întors devreme, a spus el. Şi lacrimile astea nu-s pentru tine, iubirea mea. Am încercat să-ţi trimitem vorbă... dar a fost haos total, şi liniile erau ocupate...

Lumea a început să i se năruie.

— Cine? a şoptit ea.

— Wayne, a spus el.

Nu. Era imposibil. Wayne era ca... piatra. O piatră din aia care-ţi intră în pantof şi nu mai poţi scăpa de ea.

Nu... nu... era genul de piatră pe care te puteai sprijini. Când aveai nevoie de un punct de sprijin statornic. Era...

Era partenerul ei.

Ea era conştientă că meseria lor era periculoasă. Ştia că-şi riscau vieţile în fiecare zi. Totuşi, mereu crezuse că ea avea să fie cea care... care...

— Wax? a întrebat ea cu un nod în glas.

— E bine, a spus Allik. Bine, în afară de-un picior... Dar se vindecă el.

A făcut o grimasă.

— Spune că... Wayne a rămas în urmă. A detonat bomba. Ca să salveze oraşul...

Ea l-a luat în braţe în clipa aceea, deoarece tremurul din vocea lui semăna cu cel pe care-l resimţea înlăuntrul ei, şi trebuia neapărat să se sprijine de ceva. În timp ce se îmbrăţişau, a simţit durerea umplând-o şi nimicind-o.

Ea... nu avea să accepte. Refuza să creadă că el nu mai era. El... supravieţuise unor încercări mai grele decât aceea. Ea urma să se întoarcă acasă într-o bună zi, iar el avea să stea în bucătărie, servindu-se cu ciocolată.

Şi dacă nu se întâmpla?

Nu pot face faţă la aşa ceva, s-a gândit ea. *Nu după două ore de somn.*

A lăsat iluzia să persiste. Ca să se poată eroda cu timpul, ca o piatră în bătaia valurilor.

Allik a apucat-o de umeri.

— Tu, a spus el, pari să ai nevoie de o cantitate uriaşă de bunătăţi proaspăt scoase din cuptor. Livrate cu o hotărâre care să rivalizeze cu cea a unui conducător pe câmpul de luptă. De acord?

— Da, a spus ea, îmbrăţişându-l din nou. De o mie de ori da, Allik.

⋆

O oră mai târziu –, ghiftuită cu biscuiţi şi prăjituri exotice – Marasi s-a tolănit în fotoliul voluminos din micul ei apartament. Se schimbase în sfârşit, dar nu în pijama. În uniforma ei. Fustă lungă, bluză, pardesiu de poliţist.

Allik i-a aruncat o privire ciudată înainte să iasă pe furiş – cu scuzele de rigoare – ca să cumpere o sticlă de vin. Era ciudat că, oricât de obosită s-ar fi simţit, predomina o altă emoţie. Un sentiment de dezrădăcinare. Era conştientă că ceva era *în neregulă.*

Îi venea greu să se obişnuiască cu ideea că Wayne murise. În cea mai mare parte, refuza să creadă, pentru binele propriei sănătăţi mintale. Asta era doar o parte din problemă. Însă mai exista o parte. Senzaţia că ceva rămăsese neterminat,

că o întrebare atârna în balanţă. Una la care trebuia să răspundă înainte să se poată odihni cu adevărat.

Deci nu era de mirare că, imediat după plecarea lui Allik, a răsunat o bătaie în uşă. Era o tânără curieră, de genul celei pe care-o puteai găsi în oraş pentru câteva cartuşe. Cunoşteau absolut fiecare părticică din diversele blocuri, apartamente şi străzi întortocheate ale octantelor mai bine decât majoritatea poştaşilor.

Fata i-a livrat un pliculeţ, apoi s-a îndepărtat cu paşi vioi. Înăuntru era o carte de vizită cu simbolul romburilor întrepătrunse. Duhurile-însângerate. Pe spate era o adresă.

Marasi şi-a verificat lucrurile. Actele din buzunar. Arma din tocul din lateral. Insigna de pe jachetă. Nu şi-a luat puşca, în ziua aceea nu trebuia să fie neapărat înarmată, cât echipată.

A lăsat repede un bilet pentru Allik, promiţându-i că avea să se întoarcă în curând, apoi şi-a croit drum spre oraş. Spre oraşul ei.

Iubea Elendelul. Imensa diversitate de oameni. Felul în care ziarele începuseră deja să vândă povestea detonării. Unii o considerau un foc de avertisment din partea Oraşelor Exterioare, alţii o încercare deliberată de a provoca o inundaţie – de parcă aruncarea în aer a oraşului n-ar fi fost o alegere mai eficientă. Un număr surprinzător de mare de ziare avea informaţii corecte.

DAWNSHOT ŞI AJUTORUL LUI SALVEAZĂ SITUAŢIA!

CURSĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ PENTRU A SALVA ELENDELUL ÎN ULTIMA CLIPĂ!

BOMBA DIN BILMING DETONATĂ PREMATUR DE UN POLIŢIST CURAJOS!

Se întreba ce aveau să spună când vor afla povestea ei. O peşteră ascunsă plină de oameni răpiţi pentru a crea născuţi-din-ceaţă... Fotografii în mişcare şi monştri hemalurgici... Era genul de poveste pe marginea căreia ziarele aveau să scrie articole decenii la rând.

S-a îndreptat cu paşi lejeri spre destinaţia ei. Bucurându-se din plin de mirosurile – plăcute şi neplăcute deopotrivă, dar mereu puternice –, sunetele şi de *senzaţia* unui oraş atât de viu, încât nici măcar un dezastru nu-l putea opri.

Baza Duhurilor-însângerate din Elendel era mai ostentativă decât cea din Bilming. Era un conac grandios, de modă

veche, cu vitralii şi un domeniu îngrijit. Marasi a fost condusă înăuntru fără a fi nevoită să bată la uşă, apoi într-o încăpere slab luminată. Presupunea că fusese trimisă acolo să stea şi să aştepte, până când a observat pe altcineva în capătul încăperii. Aşezat într-un scaun comod – dar strâmt –, cu pantofii de calitate scăldaţi în lumină, cu faţa ascunsă în umbre. Însă o trăsătură i se vedea clar: o singură ţepuşă înfiptă în ochiul drept.

Supravieţuitorul însuşi.

Se întâlnise cu Moartea, stătuse de vorbă cu kandra, îl auzise pe Wax vorbind despre Armonie... Nu era străină de ieşirea figurilor legendare din umbre şi intrarea lor în viaţa ei. Dar povestea aceea era oarecum diferită. Acela era omul de la care pornise totul. Omul care supravieţuise propriei uciderii. Acela era omul pe care ea fusese învăţată să-l venereze.

Era acolo. Şi era cea mai intimidantă experienţă din viaţa ei. A încercat să vorbească, dar s-a trezit că avea gura uscată.

Uşa s-a deschis, iar SufletBinar a intrat, sprijinindu-se de clanţă. Deşi îl cunoştea de puţin timp, a considerat că se cădea să-i dea o îmbrăţişare, pe care acesta i-a întors-o.

— Mă bucur să văd că sunteţi bine, *my lady,* i-a spus el. Şi să aflu despre reuşitele dumitale.

— Oh! a făcut Marasi. SufletBinar! Rază-de-lună a...

— Am auzit comunicatele, a spus SufletBinar. A... fost nevoită să-şi folosească sigiliul?

— Da, a zis Marasi.

— Îi va fi greu să-şi revină, a spus Kelsier, din umbră. S-ar putea să-mi fi pierdut pentru totdeauna unul dintre cei mai buni agenţi din cauza acestui eşec.

Primul instinct al lui Marasi a fost să se grăbească să-şi ceară scuze. S-a oprit.

— Aţi fi preferat să lăsăm invazia să se desfăşoare?

Kelsier s-a aplecat în faţă, iar ei i s-a părut că vede umbra unui *zâmbet.* Poate că poveştile erau adevărate. O fi fost el un om dur, dar nu era *sever.* Dar cine ştie? Puteai avea încredere în nişte poveşti de sute de ani? Şi dacă puteai, cu siguranţă un om se schimba după ce trăia – sau, mă rog, nu murea – vreme de patru secole.

— Continuă, SufletBinar, a spus Kelsier.

— Marasi Colms, a zis SufletBinar, sunt mândru să-ţi ofer calitatea de membru al Duhurilor-însângerate. Dacă accepţi, aş fi onorat să-ţi fiu mentor, după cum e tradiţia la noi. Mi te poţi alătura în următoarea misiune, aceea de a o găsi pe Rază-de-lună şi a o readuce la personalitatea ei obişnuită.

— Oferta îţi asigură şi accesul la toate cunoştinţele Duhurilor-însângerate, a spus Kelsier. Noi nu ţinem secrete unii faţă de ceilalţi.

— Nici măcar tu, Supravieţuitorule? a întrebat Marasi, curioasă. *Tu* ţii secrete?

Kelsier n-a răspuns la întrebare. Doar a zâmbit din nou.

— Există obiceiuri străvechi şi taine la care noi avem acces, a spus SufletBinar, şi care te vor încânta şi ului, *my lady.* Îndatoririle pe care le avem ne conduc în locuri fascinante – totul pentru a sluji aceleiaşi cauze pe care-o susţii şi dumneata: protejarea Scadrialului.

— Nu este o invitaţie pe care o facem cu uşurinţă, a adăugat Kelsier.

Deci iat-o. Întrebarea. Accepta? În ultima vreme, îşi dorise foarte tare să facă ceva mai mult. De fiecare dată când întrezărea conflicte mai extinse – din universul Cosmer – şi-ar fi dorit să le perceapă în ansamblu. Era ca o femeie care priveşte un apus de soare prin crăpătura unui zid.

Şi totuşi.

— De când ştiai de Set? a întrebat ea. De când ştiai ce aveau de gând să facă? Şi cine era Trell?

Tăcere.

— Noi oferim răspunsuri, a spus SufletBinar, dar *după* jurăminte, *my lady.* Aşa e obiceiul nostru.

— Lui Armonie i-ai împărtăşit? a întrebat Marasi.

— Saze, a spus Kelsier, e... haotic în ultima vreme. E ceva ce mocneşte în el. Ceva ce mă tem că va face, prin comparaţie, ca până şi evenimentele de azi să pară banale. Din păcate, trebuie să lucrăm în secret. Deocamdată suntem prea mici, prea slabi. În câmp deschis, forţele Cosmerului ne-ar strivi.

Nu-l contrazicea, nu întru totul. Fiecare om al legii înţelegea necesitatea de a lucra uneori sub acoperire.

Şi totuşi.

Marasi a răsucit cartea de vizită între degete, apoi a ridicat-o şi s-a uitat la romburile sângerii întrepătrunse.

Oare chiar îşi dorea asta? Uneori fusese nemulţumită de serviciul ei. Dar exista vreo slujbă care să nu-ţi *displacă* din când în când? în timp ce răsucea din nou cartea de vizită, şi-a adus aminte de motivul principal pentru care intrase în forţele de poliţie. Nu doar pentru a rezolva cazuri. Nu doar pentru a rezolva probleme. Nu doar pentru a proteja lumea, ci pentru a face din ea un loc mai bun.

Nu putea face asta din umbră, nu? Alţii ar fi putut, dar Marasi? Ar fi fost nevoită să mintă o grămadă de oameni. Încălca astfel jurămintele fundamentale pe care le făcuse.

Ai fost recunoscătoare? întrebase Armai. Întrebarea o frământa.

— Cândva, a spus ea, cu vreo şapte ani în urmă, credeam că am tot ce-mi dorisem. *Credeam* că mi-am dat seama ce-mi doream. Apoi el a plecat. Acea respingere a fost printre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat vreodată.

— My *lady?* a zis SufletBinar.

— Cred, a continuat Marasi, că e greu să-ţi dai seama ce-ţi doreşti. Nu dispunem întotdeauna de toate informaţiile necesare. Trebuie doar să facem ceea ce putem cu ceea ce avem la dispoziţie.

L-a privit pe Kelsier în ochii ascunşi în umbre.

— Dacă mă alătur vouă, îmi daţi voie să le împărtăşesc ceea ce descopăr colegilor de la secţia de poliţie?

— Tu ce crezi? a întrebat Kelsier.

— Cred, a spus ea, că sunt în slujba oamenilor...

S-a dus să pună cartea de vizită pe masa de lângă uşă, continuând:

— ...că orice putere sau autoritate aş avea îmi este acordată de ei. Ei nu sunt slujiţi de întuneric şi minciuni, oricât de bine intenţionate ar fi.

— Ai grijă, a spus Kelsier înainte ca ea să apuce să lase cartea de vizită. Eşti *sigură* că asta-ţi doreşti?

— Nu, a zis ea. Datoria mea nu este să fiu sigură. Datoria mea e să fac cât de mult bine pot. Chiar şi în condiţiile unor informaţii limitate.

A pus cartea de vizită pe masă.

Încă trebuia să găsească ceva. Un răspuns pentru ea însăşi. Dar *nu* acela era răspunsul.

— Eu mă aflu în slujba guvernului, a spus Marasi, şi a legii. Lucruri cu care, de-a lungul istoriei, cred că ai avut probleme, Supravieţuitorule. Sunt recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi l-ai oferit în această misiune. L-aş accepta din nou pe viitor. Şi, clătinând din cap, a continuat: Dar nu sunt ceea ce caută organizaţia ta. Eu n-am să ţin secrete dacă adevărul ar putea salva vieţi.

Trebuia neapărat să afle ce era ascuns acolo – dar era detectiv. Avea să afle răspunsurile fără să-şi vândă sufletul. Nici măcar Supravieţuitorului însuşi.

Kelsier nu părea să fie genul de om căruia să-i placă să fie respins. Dar în cele din urmă a aprobat din cap, semn că acceptase. Marasi a dat mâna cu SufletBinar, oferindu-se să-l ajute oricum cu Rază-de-lună, apoi a ieşit.

S-a întors în oraş.

La oamenii din Elendel.

Şi în timp ce mergea printre ei – ascultându-le preocupările, temerile, incertitudinile – şi-a amintit de nişte lucruri pe care le pierduse din vedere în rutina muncii de zi cu zi. Planuri de viaţă de care se ţinuse ani la rând, dar la care, în cele din urmă, renunţase.

Oare revenise la ele? Mai înţeleaptă, mai înţelegătoare, cu o mai mare apreciere a nuanţelor?

Abia în clipa aceea, stoarsă de vlagă, epuizată, dar triumfătoare, şi-a dat seama ce-şi dorea de fapt.

Avea nevoie doar de un plan.

Prasanva – SufletBinar – a privit-o plecând, apoi a clătinat din cap. Era o întâmplare nefericită. Şi totuşi, deosebită. Îi plăcea să cunoască oameni care ţineau la principiile lor. La urma urmei, eterul îi crease pe oameni cu gândiri diferite.

În timp ce uşa holului principal se închidea afară – iar Marasi Colms pleca –, Dlavil s-a furişat din umbrele din spatele scaunului lui Kelsier. Bărbatul scund purta o mască meşteşugită cu o înfăţişare teribilă, din lemn vopsit – dar când a început să vorbească, accentul lui nu era ca acela al scadrienilor din Sud. Era din Silverlight.

— Va trebui să ne ocupăm de ea, a spus Dlavil încet.

— E o femeie integră, a spus SufletBinar. N-am să îngădui să i se întâmple vreun rău.

— Ne cunoaşte secretele, a spus Dlavil. Cunoaşte această bază. A văzut de ce sunteţi în stare tu şi Rază-de-lună. A văzut hărţile, puterile, cunoştinţele... Acum reprezintă un pericol pentru noi.

— I-am oferit pur şi simplu lucrurile astea, a spus SufletBinar, şi deşi ne-a refuzat, *nu* a luat nimic de la noi. Stăpâne Kelsier, ţine-l în frâu.

— Ajunge, Dlavil, a zis Kelsier, aprinzând lumina şi lăsându-se pe spătarul scaunului. SufletBinar are dreptate. Nu ştie nimic din ce n-ar putea afla la o studiere superficială a Cosmerului. S-ar putea să fim nevoiţi să ne mutăm bazele, dar asta e din vina noastră. Rază-de-lună a fost convinsă că ni se va alătura.

Dlavil a tăcut. Era imposibil să-i citeşti privirea, ascunsă sub blestemăţia aia de mască. SufletBinar nu suporta să nu poată descifra întru totul expresiile chipului unui om, dar Dlavil – ca şi sora lui, care făcea prăpăd pe Roshar – purta o mască pe care n-o scotea niciodată; ajunsese în aşa fel încât deja făcea parte din pielea lui.

— Vorbesc serios, Dlavil, a spus Kelsier. *Nu* ai să acţionezi împotriva ei şi a nimănui din acest oraş fără permisiunea mea. S-a înţeles?

— Da, Lord Kelsier, a spus Dlavil, şi s-a retras pe uşa din spate.

Kelsier a oftat zgomotos şi s-a ridicat din scaun. I s-a alăturat lui SufletBinar la fereastră, de unde au privit spre oraş.

— Ai făcut treabă bună ieri, i-a spus Kelsier. Foarte bună, vechiul meu prieten. Era să pierdem totul.

SufletBinar a înclinat capul şi a acceptat laudele. Se simţea bine.

Eşti binecuvântat, a spus Silajana în mintea lui. *Şi vrednic de preţuire.*

Se simţea şi mai bine.

— N-ar fi trebuit să se ajungă niciodată atât de departe. Chiar e ceva în neregulă cu Sazed. Devine tot mai grav.

— Ce facem, stăpâne? a întrebat SufletBinar.

Kelsier a mijit ochiul.

— Eu, a şoptit el uşor, o să am o discuţie dificilă cu „Dumnezeu".

STERIS

La două zile după detonare

În a doua zi de la recuperarea oraşului, Steris a avut în sfârşit ocazia să-l aducă pe Waxillium acasă de la spital. Au coborât şchiopătând din maşina lui Hoid, cu Wax în cârje, apoi au ridicat privirile spre imensul zgârie-nori unde îşi aveau apartamentul. Wax l-a privit fix, cu o expresie uşor pierdută.

— Te gândeşti la Shaw? a întrebat Steris încet.

El a aprobat din cap.

— Pe acoperişul ăla, Wayne m-a obligat să-i dau o ţepuşă. Dacă nu l-aş fi ascultat, n-ar fi putut să mă împingă.

— Ca să faci ce? a întrebat ea, cu blândeţe. Să stai lângă el şi să vezi cum moare? Ştia ce-avea de făcut.

Wax s-a uitat la ea, iar ea a văzut în ochii lui aceeaşi durere pe care o văzuse şi după a doua moarte a lui Lessie. Ceva mai domolită de data asta, dar tot chinuitoare. Nu suporta să-l vadă îndurerat. Se întâmpla mult prea des.

— Ar fi trebuit măcar să-mi iau rămas-bun, a şoptit Wax. Din cauza mea a plecat din Ţinuturile Necruţătoare...

— Şi a supravieţuit pentru că tu i-ai acordat o a doua şansă, a spus Steris.

În timp ce el fixa acoperişul cu privirea, ea îşi consulta pe ascuns notiţele din cărţile despre traume pe care le citise.

— Waxillium, lucrul ăsta nu s-a întâmplat din vina ta. Trebuie să accepţi iniţiativa lui Wayne, să accepţi alegerea pe care a făcut-o. Tu te-ai fi sacrificat pentru oraş; amândoi ştim lucrul ăsta. Deci acceptă-i şi *lui* aceeaşi decizie.

El a tăcut o clipă, iar ea a încercat – neliniştită – să înţeleagă ce simţea el. Oare faţa aia schimonosită însemna că era

iritat? Sau îndurerat? Dar-ar Năruirea... oare-l îndurerase şi mai tare?

— Ai dreptate, a spus el încet, apoi a clipit, cu lacrimi în ochi. Ai dreptate, Steris. Trebuie să-l las să fie erou, nu? Pe Armonie... *chiar* nu mai e.

Ea şi-a strecurat carneţelul în buzunar şi l-a ţinut strâns la piept, ignorând lumea din jurul lor. A stins totul în jur, ca un felinar vechi cu gaz, cu capac. A diminuat totul până când au rămas doar ei doi. Doar ei doi contau.

El o ţinea strâns la piept şi a respirat prelung, adânc.

— Marasi tot nu crede că nu mai e. Are impresia c-o să apară cu paşi vioi peste câteva luni, purtând o pălărie de paie, şi-o să ne spună ce faine-s băuturile de fructe din Consorţiul Malwishian. Dar se înşală. De data asta s-a terminat.

— Da, a spus Steris. S-a dus. Dar *nimic* nu s-a terminat, Wax. Ai spus la fel şi când a murit Lessie. Nici atunci n-a fost adevărat. Nici acum nu e adevărat. O să-ţi ia ceva timp să crezi asta, dar poţi să ai încredere că se va întâmpla.

El i-a strâns mâna.

— Din nou, ai dreptate. *Cum* ai ajuns tu să te pricepi atât de bine la asta, Steris?

— Am învăţat de la Wayne.

— Să... ajuţi oamenii să-şi înfrunte durerea?

— Nu, a spus ea, scoţându-şi carneţelul. Să trişez.

Waxillium a zâmbit. Era primul zâmbet sincer pe care Steris îl vedea la el de la incident. Apoi i-a întins cârjele şi a dat drumul unui tub de cartuş.

— Vai! a făcut ea. Eşti sigur că-i în regulă să faci asta?

— Oi îmbătrâni eu, dar nu sunt fragil, a spus el, după care a îmbrăţişat-o strâns. Eşti pregătită?

— Întotdeauna, a spus ea, simţind un fior minunat, nerăbdătoare să zboare. S-a sprijinit de el.

S-a propulsat în văzduh, folosindu-se de instalaţiile metalice pe care le ridicase acolo ca să aibă o serie de ancore ca lumea. S-au înălţat valvârtej, palpitant, cu vântul în plete, iar lumea insignifiantă s-a făcut tot mai mică. Până când nu au mai rămas decât ei doi şi cerul.

Wax a aterizat cu grijă pe platforma din faţa apartamentului lor. În timp ce el îşi recupera cârjele, Steris s-a scotocit, căutându-şi carneţelul.

— Cred... a spus Wax. Cred c-o să fiu în regulă.

— Bine, a spus ea răsfoind câteva pagini. Am un citat din Wayne ca să marcheze momentul.

— Un ce?

— M-am gândit, a spus ea, că ar fi un mod de-a ne aminti de el. Să ţinem câteva rânduri potrivite la îndemână. E... morbid? E morbid, nu-i aşa? Îmi pare rău.

— Nu, a spus el. Adică ar putea fi, dar cred că ar fi de acord.

Ea a zâmbit larg.

— „Hei, prietene", a zis ea, „ai cărat fata aia până aici şi n-ai apucat-o şi tu un pic de fund, acolo?"

— Asta ai scornit-o acum.

Ea i-a întins carneţelul, arătându-i rândul scris.

— Păi, a spus Wax, cred că ar trebui să facem cum zice el.

— E singurul mod de a-i cinsti cum se cuvine pe cei plecaţi.

Apoi Wax a apucat-o de mijloc, a tras-o spre el, a sărutat-o, iar corpul ei s-a contopit cu al lui, împingându-l exact în locurile potrivite. Senzaţia era minunată – parcă erau lichizi, aliniaţi, vii, aprinşi.

Şi da, a apucat-o şi de fund ca lumea. Aproape au căzut într-o parte, făcându-l pe Wax să-şi piardă echilibrul, sprijinit pe piciorul bun. Au întrerupt sărutul înainte să aibă loc vreun accident, dar au rămas aproape.

— Îţi mulţumesc, a şoptit Wax. Pentru că eşti tu însăţi.

— E singurul lucru la care mă pricep, a spus ea. În afară de-a arunca cu vaci în oameni.

Wax s-a încruntat.

— A zis Wayne asta la un moment dat, a spus ea.

Drept răspuns, el a privit spre cer.

— Îţi mulţumesc, Wayne. Oriunde te-ai afla. Pentru că mi-ai dat voie să am parte de asta. Pentru că m-ai *obligat* să trăiesc.

Ea l-a forţat să intre în casă, să se poată aşeza. Nu avea voie să-şi lase greutatea pe piciorul ăla, cu sau fără ghips. Chiar dacă era în stare să trişeze scăzând din greutate.

Din păcate, Kath fusese ceva mai rapidă decât se aşteptase ea, iar copiii se întorseseră deja de la domeniul familiei Harms din sudul Bazinului. Aşa că Wax, sfidând pe faţă recomandarea medicului, a îngenuncheat şi l-a ridicat pe Max în braţe.

— Tati! a zis Max. Ai reuşit! Kath spune c-ai reuşit!

— Am reuşit?

— I-ai oprit pe cei răi! Ai salvat lumea!

— Presupun, a zis Wax, c-am făcut un pic din amândouă. Dar şi Wayne m-a ajutat foarte mult.

— Jennid de la şcoală, a continuat Max, zice că trebuie să rămâi *şi* cu fata după ce salvezi lumea. Dar partea aia-i o prostie. Mie nu-mi plac fetele.

— Poftim? Nici măcar de mami nu-ţi place?

— Tati, a spus Max exagerându-şi îndelunga suferinţă – de parc-ar fi fost cel mai evident lucru pe care l-ar fi putut descrie un băiat. Mami nu-i *fată,* e *mamă.*

Steris a zâmbit, îndreptându-se spre Kath, în timp ce Wax a luat-o în braţe pe micuţa Tindwyl şi a strâns-o la piept, lăsând-o să-l tragă de perciuni.

— A venit asta pentru dumneavoastră, a spus Kath încet, scoţând o scrisoare din poşeta ei. Pare importantă.

— Mulţumesc, a spus Steris, luând scrisoarea – care-i era adresată – şi observând sigiliul guvernatorului în partea din faţă.

A intrat imediat în panică. Îşi făcuse griji pentru asta. Consemnase posibilitatea în scris, dar în mod sigur nu avea cum... nu se putea să... ,

Dragă Steris Harms Ladrian,

Aş dori să ne întâlnim şi să discutăm despre o posibilă numire în guvernul meu. Având în vedere serviciile preţioase oferite în timpul recentei crize...

O, nu... *Nu...* Nu asta.

...m-am hotărât să te rog să accepţi o poziţie de Ofiţer în Pregătirea pentru Dezastre a oraşului. Ţi-aş oferi un loc în consiliul meu şi ţi-aş pune la dispoziţie o echipă de intervenţie, care să se asigure că oraşul e pregătit şi dotat pentru orice tip de potenţiale dezastre sau pericole relevante.

Te rog să-mi răspunzi comunicându-mi momentele convenabile pentru tine, ca să putem sta de vorbă. Într-un registru mai personal, aş dori să-ţi adresez cele mai sincere mulţumiri. Sunt lăudat drept erou şi lider hotărât. N-aş merita niciuna dintre aceste laude fără intervenţia ta.

Ofiţer în... Pregătirea pentru Dezastre?

Ea a clipit.

Păi... nu era deloc înspăimântător.

De fapt, ar putea fi *distractiv.*

Wax i-o dat-o pe Tindwyl lui Kath, apoi s-a îndreptat şontâcăind spre Steris, aprobând pasiv din cap în timp ce Max îi explica regulile noului joc cu bile pe care-l tot jucase, cu lux de amănunte. Privind peste umăr, Wax a citit scrisoarea, apoi a apucat-o de cot.

— Steris, a spus el, e *minunat.*

— Nu merit asta, a spus ea. Tsunamiul n-a fost nici pe departe atât de mare cât m-am temut că avea să fie.

— Draga mea, a spus Wax, ba e *meritul* tău.

Ea s-a întors să-l privească în ochi.

— Ce-ar fi dacă în loc să-l citărm pe Wayne, a spus el încet, l-am cinsti altfel? Ce-ar fi să ne hotărâm să facem efortul de a ne permite să fim fericiţi? Ce zici de asta, Lady Ladrian?

— Cred, Lord Ladrian, că mi-ar plăcea foarte, *foarte* mult. Şi deja îşi imagina o listă întreagă de planuri prin care se asigura că avea să fie astfel.

ALLRIANDRE

La cinci zile după detonare

Allriandre urca treptele una câte una. Cu picioarele ca de plumb. Cu labele picioarelor ca topite. Gârbovită, de parcă ar fi dus în spate bare de oţel. Hainele ei cernite purtau noi însemne de la fierărie, care aruncau scântei când trecea pe acolo. Slujba ei n-avea legătură cu lucrul acolo – ea sorta bucăţi de metal pentru topitorie.

Când a ajuns la micul ei apartament – la etajul şapte, într-o clădire fără lift –, o auzea deja pe doamna Coussaint zbierând. Deşi epuizată, Allriandre a grăbit pasul. S-a îndreptat spre uşă şi a dat-o de perete, găsind-o pe fiica ei, Ruri – în vârstă de trei ani şi încă firavă –, înfofolită în pături. S-a îngrozit din nou.

— Cum să crezi că *pasta de dinţi* e bună la *desenat?* a strigat doamna Coussaint.

Era o femeie cu bărbie dublă, una – şi cea mai umflată – domnind peste cealaltă ca un suveran cumplit. I-a aruncat o privire în sus, în timp ce Allriandre intra, apoi a ridicat borcanul cu pastă de dinţi.

— Ai *văzut* ce-a făcut de data *asta?*

— Îmi pare rău, a spus Allriandre, epuizată, dar a ridicat-o pe Ruri când aceasta i-a fugit în braţe ca să scape.

— Vă mulţumesc că aţi avut grijă de ea.

Coussaint a privit-o din cap până-n picioare, observându-i faţa murdară, părul încâlcit, hainele arse.

— Chiria? a întrebat ea. Au trecut trei zile.

— Până acum n-a întârziat niciodată cu vreo plată.

Wayne, bărbatul care-l omorâse pe tatăl ei.

— Sunt sigură că va veni curând.

— Trebuie să renovez pe-aici, a zis Coussaint. Poate, când vine, o să poţi să...

— Vă mulţumesc, doamnă Coussaint, a spus ea, dându-se laoparte ca femeia să poată ieşi. Vă mulţumesc că aţi avut grijă de ea. M-aţi ajutat enorm.

Femeia a pufnit, dar a ieşit anevoie din cameră şi a coborât treptele tropăind. Allriandre şi-a strâns fiica la piept şi s-a gândit o clipă la alegerile ei. La faptul că nu însemna mare lucru că aveai copilul înscris la cea mai bună şcoală din oraş dacă erai dator la cine nu trebuia. La faptul că cineva pe care-l iubeai atât de mult – cum era fetiţa pe care-o ţinea în braţe în clipa aceea – putea fi şi o amintire a unora dintre cele mai mari greşeli pe care le-ai făcut vreodată.

Era epuizată, dar a lăsat-o pe Ruri jos, pe podea, şi au pictat pereţii cu pastă de dinţi până când fetiţa a început din nou să râdă. Până când Ruri a înţeles că greşelile se puteau transforma uneori în lucruri uluitoare, minunate, demne de preţuit. Dacă priveai din perspectiva potrivită.

S-a auzit o bătaie în uşă.

Allriandre a încremenit şi s-a şters repede cu o cârpă pe mâini. Nu aştepta pe nimeni. Dar-ar rugina... nu *cunoştea* multă lume. Toate prietenele ei de la facultate se căsătoriseră, aveau slujbe de birou şi-şi petreceau nopţile socializând. Familia ei locuia în continuare în Ţinuturile Necruţătoare, iar ea avea grijă să nu afle ce i se întâmplase. Pentru că aveau şi ei problemele lor.

A deschis uşa ezitând şi a văzut doi bărbaţi la costum – unul scund, iar celălalt înalt. A simţit instantaneu un gol în stomac. Oare erau noii colectori de taxe ai lui Bleaker? De obicei veneau la o săptămână *după* ce primea salariul.

— Domnişoara Allriandre? a întrebat bărbatul mai scund. Eu sunt domnul Call, iar dânsul este domnul Daring, de la Compania de Contabilitate şi Imobiliare Call, Fiul şi Fiicele. Am putea intra? Avem o chestiune destul de importantă de discutat cu dumneavoastră.

— Încă nu am banii, a spus ea, repede. Nu pot să vă plătesc până nu-i primesc. N-aveţi ce să luaţi de aici.

Cei doi au schimbat o privire, apoi bărbatul mai scund a schiţat din nou un gest. Ea i-a lăsat să intre, fără tragere de inimă.

— Dacă, a şoptit ea, îi faceţi vreun rău fiicei mele...

— Nu suntem cine credeţi, a spus bărbatul mai înalt, cu o mină veselă, privind spre peretele acoperit cu pastă de dinţi, apoi spre mobilierul distrus. Suntem agenţii imobiliari ai domnului Wayne Terrisborn de pe strada Inkling 662.

— Aha, a făcut ea, simţindu-se uşurată. Ăla. Staţi puţin... Şi-a băgat în sfârşit minţile-n cap şi s-a hotărât să nu mai insiste să ne vedem faţă în faţă?

— Într-adevăr, a spus bărbatul mai înalt, punându-şi melonul pe blat.

Ea a făcut o grimasă, observând mărul strivit pe care Ruri îl pusese acolo. Fetiţa s-a apropiat şi i s-a căţărat în braţe. Străinii o agitau.

— De ce-aţi întârziat? a întrebat Allriandre. Plăţile lui veneau mereu la începutul lunii.

Cel mai înalt a tuşit.

— Nu aţi aflat? Nu... citiţi ziarele?

— Am eu *faţă* de om care are timp de ziare? a întrebat ea. Dacă aveţi plata, este excelent. Mi-ar prinde bine. Dar *chiar* mi-ar prinde bine un somn. Deci...

— Domnişoară Allriandre, a spus bărbatul mai scund, domnul Wayne a murit săptămâna trecută. A fost ceva destul de spectaculos – el a fost cel care a detonat bomba. De asta aţi auzit?

Auzise ceva zvonuri la forjă. Nu despre rolul jucat de el în detonarea bombei. Ci despre inundaţii şi evacuări şi... şi... Ia stai aşa...

— A murit ăla? a întrebat ea.

Ei au aprobat din cap.

Dar-ar rugina... Oare ce sentimente avea în legătură cu asta? Era fericită? Murise în sfârşit omul care-i omorâse tatăl, ar fi trebuit să fie peste măsură de fericită, nu?

În schimb, se simţea confuză. Da, încă era puţin furioasă. De asta n-avea să scape niciodată. Simţea şi o urmă de uşurare. Dar în cea mai mare parte... Îi părea rău. Îi părea rău de cum se dovedise a fi toată situaţia. Îi părea rău că rănile demult amorţite îi trimiteau junghiuri dureroase din când în când. Îi părea rău pentru greşelile făcute. Greşelile nu se transformau întotdeauna în ceva mai bun, nici pe departe. Dar înţelegea în clipa aceea că se întâmplau. Chiar şi cele mari.

Bărbatul mai înalt a pus un dosar mare pe singura masă din încăpere.

— Ce ziceţi? a întrebat el.

— Ce să zic de ce? a răspuns ea.

— Domnişoară Allriandre, a spus bărbatul mai scund, sunteţi principala beneficiară a averii domnului Wayne.

— Şi asta ce-nseamnă? a întrebat ea. Trei cocoloaşe de gumă de mestecat şi o notă neachitată la bar?

— La momentul actual, a spus cel înalt, sunt douăzeci de milioane de cartuşe – lichidităţi – plus acţiuni cu participaţie majoritară la câteva companii importante, echivalente a cel puţin încă o sută.

În cameră s-a aşternut tăcerea, cu excepţia smiorcăitului lui Ruri, care a încetat cu el după ce şi-a şters nasul de salopeta lui Allriandre. Allriandre abia a băgat de seamă.

— Tocmai aţi zis... o *sută douăzeci de milioane?* a şoptit ea.

— Plus-minus, în funcţie de piaţă, a spus bărbatul mai înalt. A făcut investiţii înţelepte – chiar strălucite, contrar gândirii convenţionale – folosindu-se pe post de garanţie de o cantitate considerabilă de aluminiu. Se pare că electricitatea, industria şi energia erau investiţiile momentului acum şase ani.

Bărbatul mai scund i-a tras un scaun.

— Vă rog, a spus el, încet. Luaţi loc. Avem nişte lucruri de discutat.

— *O sută douăzeci de milioane,* a repetat ea, cu ochii mari.

Abia era în stare să gândească logic. Datoriile ei – de la atelierul de artă eşuat – erau de numai zece mii.

— Da, a spus bărbatul mai înalt, scoţând nişte acte. După calculele mele aproximative, tocmai aţi devenit a patra cea mai bogată persoană din oraş. Şi, ridicând privirea: Trebuie să vă spun că există unele reţineri. Conturi pe care domnul Wayne le-a dedicat altor întrebuinţări. Dar acestea echivalează cu mai puţin de cinci sute de mii în total. Tot restul... ei bine, vă aparţine.

Ea s-a lăsat în scaun.

— A vrut să vă dăm asta, a spus bărbatul scund împingând spre ea un bileţel. Scris de mână, pătat cu ceva.

Scria doar: *Îmi pare rău.*

De parcă astfel ar fi lămurit toată povestea aia. Copleşită, a luat biletul, apoi l-a strâns la piept. Cu bani, putea să-şi aducă familia în Elendel. Le putea rezolva problemele. Le putea construi viaţa pe care le-o promisese când îşi investiseră toată avuţia ca s-o trimită în oraş.

Ruri a luat cartea de vizită, umplând-o de pastă de dinţi.

— Reţinerile pentru ce sunt? a întrebat ea. Nu că m-aş plânge. Sunt doar curioasă.

Cei doi au schimbat o privire.

— Diverse lucruri, a spus bărbatul mai scund. Fiecare... de natură individuală.

KELSIER

La trei săptămâni după detonare

Lui Kelsier, Supravieţuitorul, îi plăcea la înălţime. Din fericire, oraşul, aşa cum ajunsese, era plin de locuri înalte.

Era printre puţinii care-şi aminteau de vremurile când măreaţa fortăreaţă a Luthadelului fusese considerată grandioasă, ajungând la cinci metri în văzduh. Astăzi, ar fi părut ciudată în comparaţie cu zgârie-norii impunători ai oraşului. Monoliţi ai modernităţii.

Kelsier nu mai vedea ca odinioară. Cu un ochi vedea ca un muritor, cu celălalt, ca un nemuritor. Ochiul străpuns de ţepuşă nu-i prindea doar sufletul de oase, ci-i oferea şi o nuanţă constantă de albastru, permiţându-i să vadă lumea aşa cum o vedea o fiinţă precum Sazed. Îi contura nu doar sursele de metal, ci tot ce-l înconjura. Chiar axele care alcătuiau materia aveau polaritatea lor, influenţată cu împingeri-în-oţel în circumstanţele potrivite.

Un ochi al zeilor. Unul al oamenilor obişnuiţi. Aşa cum încercase mereu să privească lumea.

În ziua aceea avea o privelişte spectaculoasă din vârful zgârie-norilor. Îşi aducea aminte de bucuria, de *libertatea* pe care-o simţise cu ani în urmă, când ajunsese-n vârful ceţurilor şi văzuse stelele. În clipa aceea, stelele acelea erau dezvelite în majoritatea nopţilor. Chiar dacă era ceaţă, nu era greu să găseşti o clădire care să se înalţe dincolo de ea, oferind o privelişte completă. Stele. Sori. Planete.

Fiecare reprezentând un potenţial pericol.

O siluetă a traversat marginea vârfului zgârie-norilor, îndreptându-se spre Kelsier. Armonie nu era însoţit de dublura lui întunecată, versiunea din umbre care apărea uneori în perioada aceea. O reprezentare a celuilalt sine.

— Marsh va supraviețui, a spus Sazed, așezându-se lângă Kelsier.

Dacă nu te-ai fi uitat direct la el, *aproape* că ai fi putut trece cu vederea faptul că esența i se extindea în eternitate.

Sazed vorbea ca întotdeauna, chiar dacă în clipa aceea era zeu. Kelsier nu era sigur dacă se întâmpla din cauză că Armonie venise în fața lui cu o personalitate pe care o cunoștea, ca să-l ajute să se simtă în largul lui. Sau dacă bărbatul care fusese cândva prietenul lui era, cumva, aceeași persoană.

— Marsh va supraviețui, a spus Kelsier, cugetând. Oare asta înseamnă că avem din nou atium? Sau ai descoperit o altă modalitate?

— Kandra a găsit praf de atium în laboratorul distrus al lui Waxillium, a spus Sazed. Se pare că, dacă detonezi harmonium în combinație cu trellium – sau mă gândesc că numele lui adevărat ar fi bavadinium –, se eliberează o cantitate mică de atium ca produs secundar.

— Și lerasiumul? a întrebat Kelsier.

— Îmi pare rău. A fost anihilat cu totul în explozie. Am făcut teste de câteva ori deja.

La naiba... Altă fundătură.

— Oricum n-ar funcționa cu tine, a spus Kelsier. Nu în starea în care ești acum.

— Nu contează, Saze, a spus Kelsier. Noi avem nevoie de allomanți – de allomanți *adevărați,* ca pe vremuri – pentru a înfrunta pericolul care urmează să vină. N-am fi avut niciodată problema cu Trell dacă am fi avut născuți-din-metal autentici.

— Deci ești de acord cu Set? a întrebat Sazed. Și cu metoda lor monstruoasă de-a crea născuți-din-metal?

Oare era de acord? Greu de spus. Uneori, ca să faci o omletă trebuia să spargi câteva ouă. Nu-i plăcea ce le făcuse Set oamenilor nevinovați, și nu ar fi fost niciodată de acord cu asemenea acțiuni. Dar dacă era nevoie de hemalurgie, exista mereu cineva prin preajmă care să fie exact *opusul* cuvântului „nevinovat”.

— Nu ai de unde să știi unde-ar fi dus experimentele lui Set, a spus Sazed. Până și simpla încercare de a-i înmulți pe allomanți... are consecințe sumbre, Kell. Încercarea de a crea

oameni perfecţi prin înmulţire forţată? Nu trebuie să fii terrisian ca să ţi se pară o idee scârboasă.

— Poate că Năruirea şi Dăinuirea ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să dea puteri derivate genetic doar unei părţi din populaţie. Obiectivul meu este acela de a democratiza treaba asta. De a lua puterea de la cei puţini pentru a o da celor mulţi.

Lerasiumul ar fi fost modalitatea cea mai uşoară, dar se părea că va trebui să caute în continuare. Însă asta-i dădea speranţe şi pentru sine. Lerasiumul n-ar fi avut niciun efect asupra lui, iar hemalurgia se dovedise a fi ineficientă asupra a ceea ce devenise el. Îi ţinea trupul şi sufletul laolaltă, dar nimic mai mult.

Trebuia să existe şi o altă modalitate. Spera. Mereu a sperat. Spera să poată controla din nou metalele. Că avea să poată zbura din nou în tăria cerului. Că avea să poată atinge din nou toate metalele pe care le vedea în jurul lui.

Cei doi au rămas o vreme tăcuţi. O făceau din ce în ce mai des, în timpul rarelor lor întâlniri. Poate pentru că ştiau amândoi că era mai bine decât să se contrazică.

— Îmi plac înălţimile, a spus Kelsier în cele din urmă. Mai mult decât pe vremea când eram un simplu muritor. Poate că o parte din mine încă îi poartă sâmbetele pământului, pentru ce mi-a făcut în grotele acelea. Poate că încerc să stau cât mai departe de el.

A făcut o pauză.

— Explozii pentru a fabrica atium. Mă întreb dacă o să existe vreodată o metodă de a-l obţine care să *nu* fie traumatizantă.

Sazed nu a răspuns.

— Cum ai putut să laşi lucrurile să ajungă atât de departe, Saze? a întrebat Kelsier în cele din urmă. Aproape c-a venit sfârşitul.

— Aveam situaţia sub control.

— O aveai pe naiba... Ai avut noroc că omul legii a mai fost în stare de ceva după ce i-ai făcut acum şase ani. Ai avut noroc că celălalt era Alunecător. Eu încă nu reuşesc să-mi dau seama cum a reuşit detonarea aia parţială din cala navei.

— Norocul e altceva pentru un zeu care poate vedea chipurile viitorului, cred eu, a răspuns Sazed, încet.

— Imaterial. A continuat până-n ultima clipă. Ai fi putut să-l oprești pe Trell în urmă cu *ani întregi.* Dar n-ai făcut-o. De ce?

Sazed a privit fix orașul. Dincolo de oraș. Spre lucruri pe care Kelsier nu le vedea, nici măcar cu ochiul său de zeu.

— Nu poți să protejezi lumea asta, Saze, a spus Kelsier. Trebuie să recunoaștem. Ceva nu e-n regulă cu tine.

— Am situația sub control.

— Chiar așa? Cu *adevărat*?

Sazed a rămas nemișcat, așezat, cu ochii închiși. Și, la naiba... era năucitor să-l privească. La suprafață, era prietenul lui, terrisianul calm. Dar s-a *extins.* Cumva, devenise chiar piatra pe care stăteau. Orașul. Planeta. Și *dincolo de ea.*

Iar înlăuntrul lui era beznă. O față diferită de cea pe care-o arăta de obicei. Puterile se aflau în dezechilibru. Năruirea fusese mereu mai puternică.

— Și ce-ai vrea să fac? a întrebat Sazed.

— Sunt posibili aliați în lume, a spus Kelsier. Poate în lumea lui Rază-de-lună. Sau în țara eterurilor. La naiba, poate chiar și în Mythos! Trebuie neapărat să găsim o cale de a lua legătura cu ei.

— Umbremar...

— Nu e de încredere, a spus Kelsier. Știu că abia reușești să-i scoți pe kandra în largul universului; nu e fezabil pentru călătorii la scară largă. Plus de asta, dacă-l traversăm, e ca și cum le-am sări în brațe zeilor care ne vor morți. Trebuie să existe o cale mai bună.

— Ce propunere ai? a întrebat Sazed.

— Condu-ne într-o nouă eră a tehnologiei, a spus Kelsier. Ajută-ne să descoperim noi modalități de a ne apăra, poate chiar să avem mai multe realizări. Autonomie le împărtășește în mod constant oamenilor săi lucruri pe care le pot face cu ajutorul electricității și industriei. Tu nu o faci.

— Oamenii ar trebui să descopere singuri lucrurile astea, a spus Sazed. Dacă nu o fac, atunci există anumite consecințe ascunse. Ar trebui să lăsăm să treacă decenii, secole, să lăsăm omenirea să-și descopere singură calea spre Cosmer...

— Nu, a spus Kelsier. Nu ne putem permite să așteptăm secole la rând; nici măcar decenii. Dacă tu nu faci ceva, noi *chiar* vom descoperi tehnologia pe cont propriu – când ar-

matele inamice care o au la dispoziţie vor veni să ne distrugă. Condu-ne spre o revoluţie, Saze. Du-ne într-o lume nouă.

— Cea în care am ajuns nu progresează destul de repede?

— *Tu* cam ce părere ai? Dac-ar mai fi trecut câteva săptămâni, ar fi făcut racheta aia să funcţioneze, nu-i aşa? Ar fi trimis-o direct în inima Elendelului şi ar fi ras de pe faţa pământului milioane de oameni – iar noi n-am fi ştiut niciodată că aşa ceva era posibil. Mă rog, nimeni în afară de tine.

Sazed a privit în jos.

— Mă voi... gândi la asta.

— Te vei gândi? a întrebat Kelsier. Situaţia se va înrăutăţi dacă nu reuşim să ne impunem în faţa străinilor. Da, armata lor s-a retras din Umbremar – cu mare plăcere te-au ajutat oamenii mei în legătură cu asta, apropo –, dar asta numai pentru că Autonomie şi-a regrupat forţele. Se vor întoarce, iar noi trebuie să fim pregătiţi. Cu tehnologie. Ba mai mult, cu cea mai puternică resursă a noastră. Avem *nevoie* de allomanţi şi de feruchimişti. Există vreo cale de-a ne extinde accesul la născuţi-din-metal? Au sământa înlăuntrul lor, nu-i aşa? Inima Dăinuirii...

— Nu ştiu, a şoptit Sazed.

— Minţi, cumva?

— Te-am minţit eu vreodată, bătrânul meu prieten?

Sazed a deschis ochii şi l-a privit fix, iar în străfundurile ochilor lui se citea infinitul.

— Eu, a spus Kelsier, o să-mi protejez oamenii. Cu orice preţ. Te rog să-mi spui că nu va fi nevoie să-i protejez vreodată de tine.

— Depinde, a spus Sazed, totul depinde de tine, prietene.

RANETTE

La şase luni după detonare

Ranette avusese parte de o lună de miere *îngrozitoare.* Plină de *relaxare, lectură* şi *plimbări* prin Malwish. Nici măcar o armă. Abia i s-a permis să facă scheme şi desene.

— Ar fi bine să fii recunoscătoare pentru asta, a bombănit ea către Jaxy în timp ce maşina oprea în faţa locuinţei lor din Elendel.

— Hai că ţi-a plăcut, a spus Jaxy, dându-i un ghiont. Nu te preface că nu ţi-a plăcut.

— Te plictiseşti prea repede când te distrezi, a bodogănit Ranette.

— Gândeşte-te şi tu cât de revigorată te simţi. Câte idei ai avut când nu a trebuit să-ţi faci griji legate de termene-limită şi date de livrare!

— Mie-mi plac termenele-limită, a spus Ranette.

Jaxy i-a aruncat o privire.

— Bine, a spus ea. N-a fost *groaznic.* A fost *aproape* plăcut. Chiar dacă locul ăla-i o ciudăţenie. Mi-aş fi dorit ca Wax să nu-l fi descoperit. Poate atunci am fi mers în Ţinuturile Necruţătoare.

— Ţinuturile Necruţătoare... a zis Jaxy. În *luna noastră de miere...*

Ranette a ridicat din umeri.

— Ţie-ţi place porcăria aia de restaurant.

Jaxy şi-a dat ochii peste cap în timp ce maşina, în mod ciudat, nu a oprit acasă la ele. A mers mai departe.

— Stai puţin, a zis Ranette, întorcându-se şi privind în urmă.

— E ceva ce trebuie să vezi neapărat, a spus Jaxy.

— Nu-i şi mai multă „distracţie", nu-i aşa? Că-s atât de sătulă de chestia asta că deja-mi vine să vărs.

— Eşti *foarte* romantică, a zis Jaxy, luând-o de braţ.

Ranette a pufnit. Măcar avusese grijă să nu strice luna de miere cu genul ăsta de comportament. Fusese *drăguţă, plăcută* şi *vioaie.*

Bine. Nu vioaie. Dar *nici morocănoasă.* Mai tot timpul. Şi trebuia să recunoască faptul că pe Continentul Sudic *chiar* era o atmosferă deosebită. Cu toate că tensiunile erau... mă rog, tot mai pronunţate. Se vorbea mereu despre închiderea graniţelor pentru cei din Nord. Se părea că se terminase cu turismul.

Oricum, acum erau acasă. Ar fi *trebuit* să fie momentul ei de bombănit. Aşa funcţionau relaţiile. Împinge şi Trage. Ea dăduse. Acum putea să şi ia puţin. Putea să...

— Ce *naiba*? a întrebat ea în timp ce maşina se oprea în faţa magazinului ei.

O bucată dintr-o parcelă mică de teren – care fusese cumva extinsă, devenind o bucată *foarte mare* dintr-o parcelă mică.

— Cadou de nuntă, a zis Jaxy.

— Cum naiba ţi-ai permis aşa ceva? a întrebat Ranette, deschizând portiera violent şi ieşind cu paşi împleticiţi.

— Nu mi-am permis eu. Nu-i de la mine.

Ranette s-a uitat în urmă.

— Nişte tipi de treabă au venit, i-a explicat Jaxy, cu o sumă din partea lui Wayne. După ce... ştii tu. Au spus că trebuie să fac ceva drăguţ pentru tine, dar – cu instrucţiuni clare – „să nu fie ceva scârbos". A sugerat să renovez magazinul.

Auzind asta, Ranette nu şi-a putut stăpâni un zâmbet. O surprindea cât de tare-i lipsea Wayne. După ce învăţase – în mod surprinzător, oamenii *chiar* erau în stare să înveţe – să nu mai fie un dubios de cea mai joasă speţă, chiar se împrieteniseră.

Bineînţeles, el murise în cea mai incredibilă explozie din toate timpurile. Deci ea nu se simţise *chiar* atât de rău. Dacă trebuia să mori, atunci, la naiba, asta era varianta.

Ea încă încerca să-şi dea seama cum ar fi putut pune mâna pe nişte explozibili de genul ăla. Ce-ar fi putut construi cu nişte chestii cu putere mare...

— A lăsat un bileţel, a zis Jaxy, după care i l-a dat.

Hei, scria acolo; cu creionul. Ăştia doi la costum mi-au zis să scriu şi să iau nişte hotărâri cu privire la chestiile astea, în caz că... Se pare că ei cred că slujba mea-i „de mare risc". Le-am zis că, dacă vor ca slujbele lor să ajungă să fie de mare risc, ar trebui să mă împingă mai tare de la spate să fac tâmpenii.

Dar... dacă citiţi bileţelul ăsta înseamnă că eu sunt bun plecat. Îngropat. Poate ars. Poate m-a mâncat vreo dihanie. Habar n-am. Orice s-ar fi întâmplat, sper că-i din vina lui Marasi, că ea-mi tot zicea c-am s-o bag în belele şi c-ar fi mişto să poarte ea pălăria asta în schimb.

Oricum... voiam să vă mulţumesc. Că nu v-aţi descotorosit de Wayne de dragul de-a vă descotorosi de Wayne. Bucuraţi-vă de cadou. Construiţi ceva cu adevărat minunat.

— La naiba, a zis ea punându-şi mâinile-n şolduri. Chiar mi-e dor de ticălosul ăla mic.

Jaxy a zâmbit, sprijinindu-se de ea, luând-o de braţ.

— Ranette. Ai fost aproape *drăguţă.*

— Pe bune. Mi-e dor de el.

A zâmbit.

— N-am cunoscut pe nimeni care să fie mai distractiv de împuşcat.

MELAAN

La nouăsprezece luni după detonare

Mesagerul zbura pe întinderea oceanului întunecat al Umbremarului, strălucind stins.

MeLaan stătea într-o barcă ce plutea cu ajutorul unei substanţe lucitoare de pe cocă. Bezna de dedesubt era ca un lichid, mai degrabă vâscoasă decât apoasă. Ar fi trebuit să fie perfect transparentă – dacă o persoană aluneca în ea şi se scufunda, o vedeai căzând la nesfârşit.

— Tu ştii ce sunt mesagerii ăştia? a întrebat MeLaan.

— Entităţi învestite, a spus ghidul ei, care pot citi Conexiunea pentru a găsi pe oricine, oriunde.

— E... destul de tulburător.

Ghidul ei – Jan Ven – a ridicat din umeri. Era o creatură cu patru braţe, pielea albă ca varul şi ochii mari, aproape reptilieni. Avea fire de păr de lăţimea firelor de iarbă. Cei din neamul Sho Del erau rareori întâlniţi pe acolo, dar erau nişte ghizi excelenţi, datorită legăturii directe pe care o aveau cu zeii lor.

Pe plic erau ştampilate cuvintele SILVERLIGHT MERCANTILE. Înăuntru a găsit un bileţel din partea lui Armonie. Scurt, la obiect, empatie. Wayne oprise atacul împotriva oraşului. Şi murise în timpul acţiunii.

I s-a tăiat răsuflarea. S-a trezit tremurând.

Dar-ar rugina... Ar fi trebuit să fie mai bună de-atât. Nemuritoare. Stoică. De ce nu putea fi şi ea precum ceilalţi?

Ştia că nu avea să-l mai revadă. Dar aşa? Voise ca el să-şi fi găsit pe altcineva. Pentru binele lui. Şi, dacă era să fie sinceră, şi pentru binele ei. Căci el o făcea să uite cine era. Pentru că alături de el lumea părea interesantă, iar asta o făcea să uite ce era înţelept şi ce nu.

Mort? El...

Ar fi trebuit să fie o simplă aventură. Era al naibii de îngrozitor să fie nemuritoare. A împăturit scrisoarea, apoi a băgat-o cu grijă în buzunarul jachetei.

— Veşti proaste? a întrebat-o Jan Ven, vâslind uşor pe întinderea neagră nesfârşită.

— Da, a şoptit MeLaan.

— Vrei să amân debarcarea?

MeLaan s-a întors. În faţă era *pământ* Şi lumini ce păreau prea vii pentru focul rece din locul acela straniu. Oamenii se înghesuiau cu sutele, îmbrăcaţi ciudat, mulţi cu un păr roşu, ciudat. Rătăciţi.

Asta era misiunea ei. Să-i salveze pe oamenii aceia.

— Nu, a spus MeLaan, ridicându-se în picioare. Am o datorie aici.

În definitiv, îşi putea reface, reclădi şi regenera inima. Ăsta era obiceiul neamului ei.

WAXILLIUM

La doi ani după detonare

Cel mai dificil lucru în legătură cu comanda statuii lui Wayne fusese să se ia o hotărâre privind pălăria pe care ar fi trebuit s-o poarte. În cele din urmă, răspunsul s-a dovedit evident. Trebuia să poată fi schimbată.

Astfel, Wax şi Steris s-au trezit în faţa unei reprezentări în bronz a lui Wayne, deosebit de fidelă, cu o variantă detaşabilă, tot din bronz, a pălăriei lui norocoase. Era uriaş, zâmbea ştrengăreşte, cu mâna întinsă. Cel mai probabil pentru a buzunări pe cineva cu cealaltă, dar majoritatea privitorilor aveau să creadă că voia să ofere ajutor.

S-au gândit să schimbe pălăria o dată pe an, aşa încât totul să fie impecabil, interesant. Încă nu avusese loc dezvelirea oficială, dar artistul le permisese lui Wax şi Steris să vină s-o vadă. Gardurile îi ţineau la distanţă pe ceilalţi în timp ce se plimbau pe Câmpia Renaşterii, chiar în centrul Elendelului. Pe dealul unde apăruseră oamenii pentru prima oară după refacerea lumii.

Statuile Războinicului în Ascensiune şi ale Ultimului Împărat se aflau la o distanţă suficient de mare încât, dacă Wayne ar fi fost în viaţă, le-ar fi putut arunca în ceafă câte-o pietricică, din când în când. Părea potrivit.

Steris a îngenuncheat ca să citească inscripţia.

— „Eşti sortit să ajuţi oamenii" a citit ea, apoi a observat o a doua inscripţie, mai mică, la baza plăcuţei.

Wax a făcut o grimasă în timp ce ea a citit şi această inscripţie.

— „Nimănui nu i-a părut rău c-a scuturat mai tare pe cineva, dar oricui i-a părut rău când n-a fost scuturat cât trebuie", a citit Steris. Nu pot să cred c-ai folosit citatul ăsta.

— Plăcuţa de jos poate fi înlăturată, a spus Wax repede. O schimbăm şi pe asta din când în când. Dar... mă rog, citatul ăla *chiar* a fost unul solicitat de el în mod explicit.

Ea s-a ridicat şi a clătinat din cap, însă el şi-a dat seama că deja se gândea că acela era un loc potrivit pentru unele dintre vorbele lui Wayne pe care ea le păstrase.

Wax a rămas în picioare, privind chipul prietenului său. Încă simţea durerea surdă. Avea s-o simtă mereu. Dar Wayne îşi trăise viaţa. El, Steris şi copiii se pregăteau pentru un nou tur prin Ţinuturile Necruţătoare. Un tur electoral, menit să obţină sprijin pentru proiectul lor de lege în favoarea transformării în provincie, încă o etapă din schimbarea la faţă a Bazinului.

Doi ani de muncă asiduă opriseră războiul civil. Progresul real condusese în cele din urmă la apariţia unei adunări naţionale a oraşelor din Bazin. Urmau Ţinuturile Necruţătoare. Unii dintre cei de acolo îşi doreau propria ţară; spera să-i poată convinge că avea să le fie mai bine uniţi.

Poarta s-a trântit, iar Marasi a păşit imediat în faţa statuii, purtând adevărata pălărie norocoasă a lui Wayne. Wayne i-o lăsase ei. O adăugase în testament în ultimul moment, aşa i se spusese. La început, Wax a crezut că *lui* nu-i lăsase nimic anume. Apoi începuseră să... apară ca din senin diverse obiecte.

Wax l-a ridicat pe cel mai recent, ca să-l vadă Marasi.

— Broască uscată? a întrebat ea.

— Împăiată, a spus Wax. Am găsit-o azi-dimineaţă în buzunarul hainei. Cu un bileţel conţinând prezentări de scuze. Se pare că primiseră instrucţiuni să trimită o broască vie, dar nu i-a lăsat inima.

— Ai apucat să afli pe cine a plătit să facă chestia asta? a întrebat Marasi, apucând broasca de un picior.

— Presupun că pe ăia care se ocupă de averea lui, a spus Wax, având în vedere tonul politicos al bileţelului şi scuzele pe care le conţine. Nu m-a lăsat inima să mă iau de ei pentru chestia asta.

— Ar trebui să-i laşi să-ţi trimită în continuare, a zis Steris.

El s-a încruntat în timp ce ea se apropia de el.

— Nu ţi se pare scârbos? Ultima oară a fost o jumătate de sendviş.

— Evident că-i scârbos, a spus ea. Dar... mă rog, asta arată că Wayne chiar plănuia în amănunt chestiile astea. E genul de lucru pe care-ar trebui să-l încurajăm.

— A murit, a subliniat Marasi.

— Atunci e genul de lucru pe care-ar trebui să-l respectăm, a spus Steris.

Marasi s-a uitat la broască.

— Se spune că, atunci când faci cadouri, gestul contează. Deci... ăăă... cum să interpretăm chestia asta?

Wax a oftat.

— Sunt sigur că, destul de curând, vor termina obiectele de pe listă.

Ambele femei l-au fixat cu privirea.

— Tu l-ai *cunoscut pe* Wayne? a întrebat Marasi. Când a renunţat el, *vreodată,* la o glumă?

Avea dreptate. Şi, din ce aflaseră despre averea considerabilă a lui Wayne, erau bani suficienţi pentru a o ţine multă, multă vreme cu glumele. Iar lucrurile de genul broaştei erau enervante. Şi drăguţe. În acelaşi timp.

Întocmai cum fusese şi Wayne.

— Eşti gata de drum, Marasi? a întrebat Steris.

Marasi a făcut o grimasă.

— Fizic, da. Am făcut bagajele. Dar mintal... emoţional...

— O să te descurci de minune! a spus Steris. O să fii cel mai bun ambasador pe care l-a avut Bazinul ăsta, să dea naiba de nu!

Marasi a înclinat capul.

— Vorbesc respectuos, a lămurit-o Steris, având în vedere locul în care ne aflăm – şi a aruncat o privire către statuia lui Wayne.

— Are dreptate, i-a spus Wax lui Marasi. Eşti exact ce avem noi nevoie. O femeie din Bazin cu un partener malwishian. Un funcţionar public apreciat şi cunoscut pentru severitate şi corectitudine. Liderii naţiunilor sudice o să te asculte.

Marasi a aprobat din cap, cu o expresie fermă.

— Ca să fiu sincer, a spus Wax, abordând şi el subiectul, mă surprinde faptul că laşi în urmă secţia de poliţie. O parte din mine a crezut că n-o să pleci niciodată. Era visul tău.

— Nu, a spus ea. Visul meu a fost mereu să fac mai mult. Întotdeauna a fost aşa.

— Presupun că o să poţi face asta în calitate de ambasador.

Marasi a zâmbit, cu braţele încrucişate. El s-a bucurat să vadă cât de încrezătoare devenise în ultima vreme.

— Ai un plan, a spus Wax, amuzat. Ce-ai de gând, Marasi?

— Cu ceva vreme în urmă mi-am dat seama că era ceva ce-mi doream să fac, o realizare la care visam, a spus ea. Dar îmi trebuia o experienţă pe care n-o aveam în momentul acela. Cred că faptul că voi deveni ambasador îmi va fi de ajutor.

Wax s-a încruntat, încercând să-şi dea seama la ce se referea. Dar înainte să apuce să mai insiste, Steris a intervenit.

— Să sperăm că vei reuşi să detensionezi atmosfera, a spus ea. Dacă există cineva care să-i determine să reia relaţiile comerciale cu noi, tu eşti acea persoană.

El era de acord cu ideea. Wax nu participase la şedinţa la care fuseseră aduse Brăţările şi găsite secătuite, dar îi mirosea a înscenare. Din păcate, în urma evenimentelor legate de detonare, relaţiile erau din ce în ce mai tensionate. Cei din Bazin gândeau că Brăţările le fuseseră luate pe nedrept, iar malwishienii considerau că Bazinul dăduse dovadă de agresiune prin simplul fapt că aveau de gând să le folosească.

Dar Brăţările erau doar un simbol. Parte dintr-o intrigă mult mai complexă. O nouă grupare din Malwish – cea care avea controlul asupra unificării lor – vorbea mereu despre felul în care dezastrele din Nord le pricinuiseră atâtea greutăţi şi avertizau că descoperirea acelor bombe era doar următorul pas. Considerau Nordul ca fiind haotic, imprevizibil.

Ascultând de acel grup, Consorţiul Malwishian interzisese printre altele turismul, chiar şi majoritatea formelor de comerţ între continente. Cel mai important, interziseseră orice formă de transfer de harmonium către zona de interes nordică.

Dacă nu exista harmonium, atunci nu existau nici aeronave. Şi nici bombe de învestitură, deşi trelliumul era cea mai rară componentă din acel dispozitiv. Din păcate, Bazinul ascunsese o cantitate suficientă din ambele metale pentru a fi periculos. Şi în ciuda argumentelor sale împotriva acelei idei, cei din Bazin căutaseră să creeze arme pe baza acelor rămăşiţe.

Intraseră într-o nouă epocă. Războiul era unul dintre principalele dezastre pentru care Steris avea de gând să pregătească populaţia. Nu avea să se ajungă acolo. Spera că nu. Dac-ar fi reuşit să afle cine secătuise Brăţările...

Nu o lua pe calea aia, s-a gândit el.

Dar dacă nu-şi punea întrebări de genul acela, cine era? Om al legii? Tată? Senator?

Întrebările făceau parte din structura lui. Şi-ar fi dorit doar să ştie sigur că alegerea îi aparţine. Deşi, în timp ce se gândea – iar vechile instincte îl ajutau –, îşi dădea seama că ar fi putut pune cap la cap ceea ce ştia şi să descopere ce avea Marasi de gând. Judecând după privirile pe care le arunca spre pancartele de protest de pe gazonul din apropiere. Şi după cum alesese strategic o funcţie atât de importantă.

Spusese că avea nevoie de experienţă. Probabil cu negocierea. Cu gâdilarea orgoliilor. Cu încercarea de a-i convinge pe oameni să se înţeleagă între ei...

— Dar-ar rugina... a spus el, arătând spre ea. Tu vrei să candidezi pentru funcţia de guvernator!

Ea a tresărit auzind exclamaţia. S-a îmbujorat. *Apoi* a ridicat bărbia şi a aprobat din cap.

Wax s-a uitat la Steris, care zâmbea.

— Tu ştiai?

— Avea nevoie de ajutor cu planificarea, a spus Steris. Dar nu era secretul meu, aşa încât nu trebuia să-l împărtăşesc eu.

— Chiar a trebuit să mă hotărăsc, a zis Marasi. A trebuit să aflu în persoană, Wax. Am nevoie de experienţă. Trebuie să aflu dacă mă *pricep* la genul ăsta de lucruri. Dar... da.

Hm...

— Mi-am dat seama că nu mă mulţumeam cu o slujbă de comisar, a spus ea, după toate câte am văzut şi aflat. Trebuia neapărat să pot schimba lucrurile. Să le schimb *cu adevărat.* Şi, uitându-se la el, a continuat: Ţi se pare că-s naivă? Ani întregi, în tinereţe, am crezut că poate sunt pregătită să mă implic în politică. Am fugit de asta, dar acum...

S-au privit în ochi. Şi pentru prima oară, ea a părut să conştientizeze ceea ce spunea. Şi cui îi spunea. Da, el înţelegea sentimentul. I-a făcut un semn din cap, apoi a aruncat din nou o privire spre plăcuţa lui Wayne. La cuvintele pe care le spusese cu atâţia ani în urmă. *Eşti sortit să ajuţi oamenii.*

S-a apropiat o altă siluetă, care purta un pardesiu lung, negru, şi o pălărie. A venit lângă ei, studiind statuia cu ochii străpunşi de ţepuşe.

— Arată bine, a spus Moartea.

— Cum reuşeşti să umbli prin lume fără să atragi atenţia? a întrebat Steris.

— Cu allomanţie emoţională, a răspuns el, absent.

— Arăţi mai bine, a spus Marasi. Tratamentul îşi face efectul.

— Mulţumesc. Prefer să nu-mi gust propriile ofrande. Se pare că n-o să fiu nevoit să fac asta o vreme. Şi, întorcându-se spre Wax: Salutări, frate.

Wax şi-a pipăit abdomenul, unde avea ţepuşa. Deşi fusese asigurat că, dacă era numit „frate" de către cei precum kandra sau Moartea, nu însemna că era nemuritor, tot simţea o oarecare stânjeneală. Intrase în rândurile unui grup extrem de tulburător. Al celor cu ţepuşe.

— M-am gândit să mi-o scot.

— Te ajut, dacă doreşti, a spus Moartea. Dar nu toate ţepuşele pot fi scoase. Eu era să pierd odată una care m-ar fi terminat. Încă mi se pare uimitor faptul că am supravieţuit.

— Poate că e în sânge, a zis Steris.

— Poate că da. Şi, ezitând, a spus: Armonie doreşte să-ţi transmit salutări din partea lui.

Cu ajutorul ţepuşei, Dumnezeu ar fi putut vorbi în mintea lui Wax. Dar – la cererea lui Wax – jurase să n-o facă decât dacă i se cerea. A spus că nici măcar nu avea să se uite.

Dar ţepuşa continua dilema. Cine era Wax? Tată, om al legii, senator? Sau nu era niciuna din cele trei? După atâţia ani, o parte din el încă-şi făcea griji în privinţa faptului că era cu totul altceva. Un pion.

— Ochi-de-Fier? a întrebat Marasi. Wayne... *chiar* nu mai e? Adică... suntem absolut siguri?

Moartea a zâmbit.

— Nu i-am întâlnit sufletul, Marasi. Fac asta doar uneori, când Saze mă învesteşte cu putere. Cred că-i place ideea ca eu să mă ridic la nivelul poveştilor pe care oamenii s-au hotărât să le spună pe seama mea. Aşa... face el. Oricum, nu m-am întâlnit cu Wayne când pleca. Armonie s-a ocupat personal de treaba asta. Da, prietenul vostru s-a dus. Şi, schiţând un semn din cap către statuie, izbitoare asemănare... A fost nevoie de o intervenţie pentru ca statuia lui Vin să-i semene. Dar asta e exact cum trebuie din prima încercare.

A făcut un semn din cap spre grupul lor şi i-a dat lui Wax un bileţel. Apoi Moartea s-a retras. Wax nu-i credea povestea

cum că se ferea folosindu-se de allomanţia emoţională. În mod sigur mai era ceva acolo.

A întors cartea de vizită pe care i-o dăduse Moartea. Era din partea lui Armonie.

Am auzit nişte lucruri tulburătoare, Waxillium Ladrian, în legătură cu care-ţi făceai griji. Aş vrea să-ţi promit ceva. Declar asta cu toată esenţa şi axele fiinţei mele.

Nimeni altcineva nu te pune în mişcare.

Viaţa ta îţi aparţine.

Şi primeşte, te rog, scuzele mele cele mai sincere pentru că am contribuit la a te învăţa altceva.

Wax a ţinut cartea de vizită o bună bucată de vreme. Apoi a îndesat-o în buzunar. A luat-o pe Steris de mână şi a ridicat privirea spre statuie.

Cine era el? Presupunea că... ei bine, era cine voia el să fie. Nicio decizie nu-l obligase să aleagă vreun rol în defavoarea altora – şi faptul că era un om nu-l împiedica să fie şi alţii. Făcea mereu acea greşeală, dar şi-a jurat că avea să înceteze chiar în clipa aceea. Să-şi asculte soţia, inima şi pe Armonie însuşi.

Tată, om al legii, senator. Putea fi toate trei laolaltă, ba chiar mai mult.

Câtă vreme îi ajuta pe oameni.

SFÂRŞITUL CELEI DE-A DOUA ERE A CELOR NĂSCUŢI-DIN-CEAŢĂ

Scurt tabel de referinţă privind metalele

Metal		**Putere allomantică**	**Putere feruchimică**	**Hemalurgie**
	Fier	Trage de sursele de metal din apropiere	Depozitează greutate fizică	Fură putere
	Oţel	împinge în sursele de metal din apropiere	Depozitează viteză fizică	Fură allomanţie fizică
	Cositor	Intensifică simţurile	Depozitează simţuri	Fură simţuri
	Fludor	Intensifică abilităţile fizice	Depozitează forţă fizică	Fură feruchimie fizică
	Zinc	Provoacă (aţâţă) emoţiile	Depozitează viteză mintală	Fură forţă emoţională
	Alamă	Calmează (domoleşte) emoţiile	Depozitează căldură	Fură feruchimie cognitivă
	Cupru	Ascunde pulsaţiile allomantice	Depozitează amintiri	Fură forţă mintală
	Bronz	Permite auzirea pulsaţiilor allomantice	Depozitează conştientizare	Fură allomanţie mintală

	Cadmiu	Încetineşte timpul	Depozitează respiraţie	Fură allomanţie temporală
	Aliaj fuzibil	Accelerează timpul	Depozitează energie	Fură feruchimie spirituală
	Aur	Dezvăluie sinele trecut	Depozitează sănătate	Fură feruchimie hibridă
	Electrum	Dezvăluie viitorul	Depozitează hotărâre	Fură amplificare de allomanţie
	Crom	Distruge rezervele allomantice ale ţintei	Depozitează noroc	Poate fura destinul
	Nicrosil	Sporeşte următorul metal ars al ţintei	Depozitează învestitură	Fură învestitură
	Aluminiu	Distruge rezervele allomantice interne	Depozitează identitate	Anihilează toate puterile
	Duraluminiu	Sporeşte următorul metal ars	Depozitează conexiune	Fură conexiune şi identitate

Metalele lui Dumnezeu

Metal	**Putere allomantică**	**Putere feruchimică**	**Hemalurgie**
Atium	Vede viitorul celorlalţi	Depozitează timpul	Fură orice putere
Lerasium	Oferă toate abilităţile allomantice	Necunoscută	Fură toate abilităţile
Harmonium	Necunoscută	Necunoscută	Necunoscută
Trellium	Necunoscută	Necunoscută	Necunoscută

Metalele externe au fost scrise cu caractere cursive.
Metalele în care se împinge au fost scrise cu caractere aldine.

Informaţii referitoare la allomanţie (în ordine alfabetică)

ALAMĂ: Ceţurienii domolitori ard alamă pentru a domoli (reduce) emoţiile indivizilor din apropiere. Acest lucru poate fi îndreptat către un singur individ sau direcţionat peste o zonă întreagă, iar domolitorul se poate concentra asupra emoţiilor specifice. Arzătorii suflet-de-foc pot depozita căldură într-o metalminte de alamă, răcindu-se pe ei înşişi, în timp ce, în mod activ, depozitează. Ulterior, pot să deschidă metalmintea, pentru a se încălzi.

ALIAJ FUZIBIL: Ceţurienii alunecători ard aliaj fuzibil pentru a comprima timpul într-o bulă în jurul lor, făcându-l să treacă mai repede în interiorul bulei. Acest lucru face ca evenimentele din afara bulei să se mişte într-un ritm glacial din punctul de vedere al alunecătorului. Arzătorii asimilatori pot depozita hrana şi caloriile într-o metalminte din aliaj fuzibil; pot să mănânce cantităţi mari de alimente în timpul depozitării active, fără să se simtă plini sau să ia în greutate, şi apoi pot merge fără a simţi nevoia de a mânca, atât timp cât îşi deschid metalmintea. O altă metalminte, din aliaj fuzibil, poate fi utilizată pentru a regla în mod similar aportul de fluide.

ALUMINIU: Un născut-din-ceaţă care arde aluminiu metabolizează instantaneu toate metalele fără a mai produce un alt efect, ştergând toate rezervele allomantice. Ceţurienii care pot arde aluminiu sunt numiţi zbârnâitori de aluminiu din cauza ineficienţei acestei abilităţi de una singură. Arzătorii sine adevărat îşi pot depozita simţul spiritual al identităţii într-o metalminte de aluminiu. Aceasta este o artă despre care rar se vorbeşte în afara comunităţilor terris şi, chiar şi în rândul lor, nu este încă bine înţeleasă. Aluminiul în sine şi câteva dintre aliajele sale sunt inerte din punct de vedere allomantic; ele nu pot fi împinse sau trase şi pot fi folosite pentru a proteja un individ de allomanţie emoţională.

AUR: Ceţurienii augur ard aur pentru a avea o viziune a unui sine trecut sau cum ar fi devenit dacă ar fi făcut alegeri

diferite în trecut. Arzătorii creatori-de-sânge pot depozita sănătate într-o metalminte de aur, reducându-şi sănătatea în timp ce depozitează în mod activ, şi o pot accesa ulterior pentru a se vindeca rapid sau pentru a se vindeca dincolo de abilităţile obişnuite ale corpului.

CADMIU: Ceţurienii pulsatori ard cadmiu pentru a întinde timpul într-o bulă în jurul lor, făcându-l să treacă mai încet în interiorul bulei. Acest lucru face ca evenimentele din afara bulei să se mişte cu o viteză neclară din punctul de vedere al pulsatorului. Arzătorii suflători pot stoca respiraţia în interiorul unei metalminţi de cadmiu; în timpul depozitării active trebuie să se hiperventileze, astfel încât corpurile lor să primească suficient aer. Respiraţia poate fi recuperată ulterior, eliminând sau reducând nevoia de a respira folosind plămânii, în timp ce îşi deschid metalmintea. De asemenea, ei pot să îşi oxigeneze foarte mult sângele.

COSITOR: Ceţurienii cositorieni care ard cositor îşi cresc sensibilitatea celor cinci simţuri. Toate sunt crescute în acelaşi timp. Arzătorii îmblânzitori-de-vânt pot stoca sensibilitatea unuia dintre cele cinci simţuri într-o metalminte de cositor; o metalminte de cositor diferită trebuie folosită pentru fiecare simţ. În timpul depozitării, sensibilitatea lor în acest sens este redusă, iar atunci când metalmintea este deschisă, acest simţ e intensificat.

CUPRU: Ceţurienii nor-de-cupru (numiţi şi fumegători) ard cupru pentru a crea un nor invizibil în jurul lor, care ascunde allomanţii din apropiere pentru a nu fi detectaţi de către un Căutător şi care-l protejează pe fumegător de efectele allomanţiei emoţionale. Arzătorii arhivari pot depozita amintiri într-o metalminte de cupru (cupruminte); amintirea dispare din capul lor cât timp este depozitată şi poate fi recuperată ulterior cu o aducere aminte perfectă.

DURALUMINIU: Un Născut-din-ceaţă care arde duraluminiu distruge instantaneu prin ardere orice alte metale arse în acelaşi timp, eliberând o explozie enormă a puterii acelor metale. Ceţurienii care pot arde duraluminiu sunt numiţi zbârnâitori de duraluminiu din cauza ineficienţei acestei capacităţi de una singură. Arzătorii conectori pot depozita conexiune spirituală într-o metalminte de duraluminiu, reducând conştientizarea altora şi prietenia lor cu alţii în

timpul depozitării active, şi o pot deschide ulterior pentru a forma rapid relaţii de încredere cu ceilalţi.

ELECTRUM: Ceţurienii oracol ard electrum pentru a avea o viziune a posibilelor căi pe care le-ar putea lua viitorul lor. Acest lucru este de obicei limitat la câteva secunde. Arzătorii apogeului pot stoca hotărârea într-o metalminte de electrum, intrând într-o stare deprimată în timpul depozitării active şi pot să o acceseze ulterior pentru a intra într-o etapă frenetică.

FIER: Ceţurienii deviatori care ard fier pot trage de sursele de metal din apropiere. Tragerile trebuie să fie îndreptate direct spre centrul de greutate al deviatorului. Arzătorii separatori pot depozita greutatea fizică într-o metalminte de fier, reducându-şi greutatea lor propriu-zisă în timp ce depozitează şi pot să o deschidă ulterior pentru a-şi creşte greutatea propriu-zisă.

FLUDOR: Ceţurienii braţ-de-fludor (numiţi şi brutali) ard fludor pentru a-şi creşte puterea fizică, viteza şi durabilitatea, consolidându-şi în acelaşi timp capacitatea corpului de a se vindeca. Arzătorii brutali pot stoca puterea fizică într-o metal-minte de fludor, reducându-şi puterea în timp ce depozitează în mod activ şi o pot deschide ulterior pentru a-şi creşte puterea.

NICROSIL: Ceţurienii nicrodetonatori care ard nicrosil în timp ce ating un alt allomant vor epuiza instantaneu prin ardere orice metale a ars acel allomant, eliberând o explozie enormă (şi poate neaşteptată) a puterii acelor metale în interiorul acelui allomant. Arzătorii călăuzitori-de-suflet pot stoca învestitură într-o metalminte de nicrosil. Aceasta este o putere despre care ştiu foarte puţini; într-adevăr, sunt sigur că oamenii din Terris nu ştiu cu adevărat ce fac atunci când folosesc aceste puteri.

OŢEL: Arzătorii monedăzvârlitori care ard oţel pot împinge în surse de metal din apropiere. Împingerile trebuie direcţionate departe de centrul de greutate al monedăzvârlitorului. Arzătorii alergători-de-oţel pot depozita viteză fizică într-o metalminte de oţel, încetinind-o în timp ce depozitează în mod activ şi pot să o deschidă ulterior pentru a-şi creşte viteza.

ZINC: Ceţurienii aţâţători ard zinc pentru a revolta (aţâţa) emoţiile indivizilor din apropiere. Acest lucru poate fi îndreptat către un singur individ sau direcţionat peste o zonă largă, iar aţâţătorul se poate concentra pe emoţii specifice. Arzătorii incandescenţi pot depozita viteza mintală într-o metalminte de zinc, slăbindu-şi capacitatea de a raţiona în timp ce depozitează în mod activ, şi pot să o deschidă ulterior pentru a raţiona mai rapid.

Despre cele trei arte metalice

Pe Scadrial există trei manifestări principale ale învestiturii. La nivel local, acestea sunt denumite „Arte Metalice", dar mai există şi alte denumiri pentru ele.

Allomanţia este cea mai comună dintre cele trei. Este o artă „încărcată pozitiv", conform terminologiei mele – ceea ce înseamnă că practicantul atrage putere dintr-o sursă externă. Corpul o filtrează apoi în diverse forme (descătuşarea efectivă a puterii nu este aleasă de practicant, ci este scrisă de mână în ADN-ul spiritual). Cheia pentru a atrage această putere vine sub forma unor tipuri diferite de metale, fiind necesare nişte compoziţii specifice. Deşi în acest proces se consumă metal, puterea în sine nu vine, de fapt, din metal. S-ar putea spune că metalul este un catalizator, că începe o învestitură şi o ţine în mişcare.

În realitate, acest lucru nu este cu mult diferit de învestiturile bazate pe formă pe care le găsim pe Sel, unde forma specifică este cheia – cu toate acestea, aici, interacţiunile sunt mai limitate. Totuşi, nu se poate nega forţa brută a allomanţiei. Este instinctivă şi intuitivă pentru practicant, spre deosebire de foarte mult studiu şi exactitate, aşa cum se găsesc în învestiturile bazate pe formă de pe Sel.

Allomanţia este brutală, nefinisată şi puternică. Există şaisprezece metale de bază care funcţionează, deşi alte două – numite, pe plan local, „metalele lui Dumnezeu" – pot fi folosite în aliaj pentru a realiza un set complet diferit de şaisprezece derivate de la fiecare. Cu toate că aceste „metale ale lui Dumnezeu" nu mai sunt disponibile în mod uzual, celelalte metale nu sunt utilizate pe scară largă.

Feruchimia este şi în acest moment cunoscută şi folosită pe Scadrial. Într-adevăr, aţi putea spune că este mai prezentă

astăzi decât a fost în multe epoci trecute, când era limitată la Terrisul îndepărtat sau ascunsă vederii de către păstrători.

Feruchimia este o artă neutră, ceea ce înseamnă că puterea nu este nici câştigată, nici pierdută. De asemenea, această artă necesită metal ca un punct central, dar, în loc să fie consumat, metalul acţionează ca un mijlocitor prin care abilităţile pe care practicantul le deţine în interior sunt pendulate prin timp. Învestiţi metalul acela într-o zi, retrageţi puterea în altă zi. Este o artă completă, cu unele prelungiri în lumea fizică, unele în cea cognitivă, iar altele chiar şi în cea spirituală. Ultimele puteri sunt experimentate din plin de către comunitatea Terris şi nu se vorbeşte despre ele cu cei din afară.

Ar trebui remarcat faptul că încrucişarea feruchimiştilor cu populaţia generală a diluat puterea din anumite puncte de vedere. Acum este un lucru obişnuit ca oamenii să se nască având acces doar la una dintre cele şaisprezece abilităţi feruchimice. Se presupune că, dacă ar putea fi făcute metalminţi din aliaje cu metalele lui Dumnezeu, ar putea fi descoperite şi alte abilităţi.

Hemalurgia este mai puţin cunoscută în lumea modernă de pe Scadrial. Secretele sale au fost ţinute aproape de către cei care au supravieţuit renaşterii lumii lor, iar acum singurii practicanţi cunoscuţi ai acesteia sunt kandra – care în cea mai mare parte îl servesc pe Armonie –, câteva clanuri de koloşi împrăştiate care încotro şi Set.

Hemalurgia este o artă „încărcată negativ". O parte din putere este pierdută pe parcursul practicării ei. Deşi, de-a lungul istoriei, mulţi au ponegrit-o considerând-o o artă „diabolică", niciuna dintre învestituri nu este, de fapt, diabolică. În esenţă, hemalurgia se ocupă cu îndepărtarea abilităţilor – sau a atributelor – de la o persoană şi acordarea lor unei alte persoane. Această artă se preocupă, în principal, de lucruri de pe Tărâmul Spiritual şi este de cel mai mare interes pentru mine. Dacă una dintre aceste trei arte este de mare interes pentru universul Cosmer, hemalurgia este aceea. Cred că există numeroase posibilităţi pentru utilizarea ei.

Combinaţii

Pe Scadrial, este posibil să te naşti cu abilităţi de a folosi deopotrivă allomanţia şi feruchimia. Este un aspect care mă

interesează în mod deosebit de la o vreme încoace, deoarece din combinarea diferitelor tipuri de învestituri rezultă efecte ciudate. Este suficient să ne uităm la ce s-a întâmplat pe Roshar, unde au apărut asemenea fenomene – adeseori, din combinarea a două puteri rezultă aproape o reacţie chimică. În loc să obţii ce ai introdus, rezultă ceva nou.

Pe Scadrial, cei înzestraţi din naştere cu o putere allomantică şi una feruchimică se numesc „dublu-născuţi". În această situaţie, efectele sunt mai subtile decât în cazul combinaţiilor care se produc pe Roshar, dar sunt convins că fiecare combinaţie unică creează şi ceva specific. Nu numai două puteri, să spunem, ci două puteri... plus un efect. Sunt necesare studii suplimentare în această direcţie.

Despre ţepuşe şi compunere

Se întâmplă ceva straniu în legătură cu natura ţepuşelor şi hemalurgia pe Scadrial, un fenomen deosebit de interesant pentru ocultiştii care studiază natura Intenţiei şi a Conexiunii. După îndelungi căutări, am reuşit să obţin un interviu cu Marsh, cel cunoscut pe Scadrial drept Ochi-de-Fier (ca notă suplimentară, e curios cum se răspândeşte vestea despre natura lui în alte lumi. Oare zvonurile circulă în mod firesc, sau e ceva mai... supranatural de-atât la mijloc?).

Pot să confirm, în limita posibilităţilor, că are abilitatea deplină de compunere pentru a-şi prelungi viaţa. Vorbeşte despre lucruri din trecut, precum deteriorarea hemalurgică şi efectele nefaste pe care atâtea ţepuşe le pot avea asupra trupului. Inchizitorii din vremurile acelea dormeau multe ore; în *Cuvintele Întemeierii* stă scris că o făceau din cauza nevoii de a depozita sănătate, însă din spusele lui Marsh s-ar putea deduce că este vorba despre ceva mai subtil decât s-a înţeles iniţial. Aş presupune că e una dintre urmările marii poveri ce le apasă sufletele din pricina naturii cumplitei lor transformări.

Totuşi, sufletele din epoca modernă par să respingă pur şi simplu ţepuşele de o asemenea mărime. Sunt necesare studii suplimentare, dar eu cred că are legătură cu natura supunerii lui Năruire faţă de Dăinuire în recipientul dual cunoscut sub numele de Armonie. Nivelul de corupere a unui suflet posibil în vremurile străvechi nu mai e viabil; dacă sunt adăugate

prea multe ţepuşe, sufletele încetează să mai dobândească puteri. Marsh nu crede că e vorba de o decizie conştientă din partea lui Armonie. Într-adevăr, cred că este un fenomen care depăşeşte până şi abilităţile conştiente ale unui Ciob.

În schimb, cred că este vorba despre natura sufletelor (a se citi: porţiunea învestită a naturii unei persoane) şi despre echilibrul acesteia în raport cu universul Cosmer. În vremurile de demult, Năruire apăsa cu putere asupra alcătuirii Scadrialului, pătrunzând în reţele spirituale prin orice metodă posibilă. Producând o deteriorare mai rapidă a sufletelor, le obliga să accepte mai multe ţepuşe decât puteau duce, iar persoana respectivă rămânea împovărată dincolo de toate limitele rezonabile.

În orice caz, rezultatul final este o limitare a numărului de ţepuşe pe care o persoană le poate suporta fără intervenţii exterioare. Şi, cel mai important aspect, Compunerea, pare să depăşească abilităţile oricărui hemalurg creat în această epocă modernă. Descifrarea motivului din spatele acestui fenomen şi descoperirea unei modalităţi de a-l ocoli ar putea fi de cea mai mare importanţă pentru cei care studiază hemalurgia şi pericolul ei (presupus) pentru universul Cosmer în ansamblul său.

MULŢUMIRI

Acum şaisprezece ani, în timp ce stăteam în separeul slab luminat al unui restaurant specializat în fripturi la grătar, i-am prezentat soţiei mele îndrăzneaţa idee pe care-o dezvoltasem: aceea de a aborda o lume desprinsă din fantasy-ul epopeic şi a o extinde în diverse epoci din viitor. Mai văzusem combinaţii dintre *fantasy* şi *science-fiction,* şi văzusem *fantasy*-ul epopeic apropiindu-se încet-încet de tehnologia industrială. Dar nu mai întâlnisem niciun autor care să dezvolte o lume chiar în acest mod – oferind o perspectivă deschisă asupra evoluţiei unei planete în viitor, folosind cunoştinţele din cărţile anterioare ale seriei drept fundamente ale religiei şi mitologiei.

A fost un risc asumat. Cititorilor le plac genurile bine delimitate. Eu veneam cu o idee ce marca graniţele dintre genuri într-o manieră care n-a favorizat vânzările, istoric vorbind. Şi totuşi, eram convins că proiectul pe scară mai mare (viziunea unei planete şi a magiei de pe ea în decursul mai multor ere) merita acest risc. Şi aşa am ajuns aici, la ultimul volum din Era a Doua a celor născuţi-din-ceaţă şi la sfârşitul marelui meu experiment legat de acest gen literar.

Dacă proiectul mi-a reuşit sau nu, depinde de voi, de cititori. Dar pot să vă spun cu certitudine un lucru: nu aş fi ajuns aici fără ajutorul unui număr foarte mare de oameni. Ştiu că mulţumirile de tipul ăsta reprezintă o înşiruire de nume nu foarte lămuritoare, dar îi sunt recunoscător fiecăruia dintre ei, până la ultimul. Aceştia sunt oamenii care, ori de câte ori vin eu cu un plan îndrăzneţ, nu-şi dau ochii peste cap, ci-şi suflecă mânecile şi se-apucă de treabă.

Pentru această carte, Joshua Bilmes şi-a făcut, ca de obicei, excelent meseria de agent al meu. Din echipa lui, Susan Velazquez şi Christina Zobel mi-au fost şi ele de foarte mare ajutor, ocupându-se de toate contractele şi subagenţiile de peste ocean.

Apropo de „peste ocean", pentru această carte am avut parte de un ajutor deosebit de important din partea lui Gillian Redfearn – ea este agentul meu din Marea Britanie şi s-a ocupat de redactarea acestei cărţi, lucru care rămâne de obicei în mare parte în sarcina editurii americane. S-a descurcat de minune şi sunt norocos s-o am în echipă. În plus, aş vrea să le mulţumesc lui Emad Akhtar şi Brendan Durkin de la Gollancz (UK), dar şi agenţilor mei din Marea Britanie, John Berlyne şi Stevie Finegan, de la Zeno Agency.

În Statele Unite, Devi Pillai a fost redactorul principal al acestui proiect, a citit romanul cu mare atenţie, concentrându-se asupra poveştii şi a personajelor, aşa cum face de obicei. Tot de la Tor, aş vrea să le mulţumesc lui Molly McGhee, Tessa Villanueva, Lucille Rettino, Eileen Lawrence, Alexis Saarela, Heather Saunders, Rafal Gibek, Felipe Cruz, Amelie Littell şi Hayley Jozwiak. Redactor a fost vechiul nostru colaborator din domeniu, Terry McGarry.

Cât despre audiobook, unicul şi incomparabilul Michael Kramer dă din nou glas personajelor mele şi mă ajută ca totul să sune minunat. Te apreciez, Michael. Îţi mulţumesc pentru tot ce faci. De la Macmillan Audio, aş vrea să le mulţumesc lui Steve Wagner, Samantha Edelson şi Drew Kilman.

În ceea ce priveşte partea de ilustraţie, în această perioadă, cărţile mele necesită tot mai multă muncă în plus. Aşa că pistolarilor ăstora o să le dăm segmentul lor – deşi unele se vor suprapune cu altele, probabil. De exemplu, Peter Lutjen este directorul artistic de la Tor, şi merită mulţumiri din toată inima. Chris McGrath s-a ocupat de ilustraţia supracopertei noastre. Directorul departamentului artistic de la Dragonsteel este ١٧< – artistul cunoscut cândva drept Isaac Stewart. El s-a ocupat de hărţi, simboluri şi de o mare parte din munca (chiar şi de scris) legată de fişe. Pe viitor, fiţi cu ochii pe cărţile lui ١٧< (Da, tocmai am inventat chestia cu simbolul. Îmi permit să fac asta. E o licenţă poetică.) Bunul nostru prieten şi vechiul nostru colaborator Ben McSweeney s-a ocupat de multe dintre

ilustraţiile pe care le veţi găsi în fişe. Rachel Lynn Buchanan a fost asistenta noastră artistică, iar Jennifer Neal ne-a ajutat suplimentar la crearea fişelor.

În cadrul companiei mele, Dragonsteel, departamentul editorial este condus de insaţiabilul Peter Ahlstrom, Karen Ahlstrom s-a ocupat de continuitate şi Betsey Ahlstrom ne-a ajutat cu alte probleme editoriale. Iar Kristy S. Gilbert tocmai ni s-a alăturat în calitate de director de producţie.

Echipa de Solicitări şi Evenimente Dragonsteel este condusă de Kara Stewart, iar printre membrii ei se numără Christi Jacobsen, Lex Willhite, Kellyn Neumann, Mem Grange, Michael Bateman, Joy Allen, Katy Ives, Richard Rubert, Sean VanBuskirk, Isabel Chrisman, Tori Mecham, Ally Reep, Jacob Chrisman, Alex Lyon şi Owen Knowlton.

Echipa noastră de publicitate şi marketing este condusă de Adam Horne, iar Jeremy Palmer este directorul nostru de marketing. Echipa de producţie este condusă de Mat „De-fapt-mă-cheamă-Matt-cu-doi-de-T" Hatch, alături de Jane Horne, Emma Tan-Stoker, Kathleen Dorsey Sanderson, Makena Saluone şi Hazel Cummings.

Şi, desigur, minunata mea soţie, Emily Sanderson, care este director de operaţiuni la Dragonsteel. Şi cea mai drăguţă persoană de pe lista asta.

Mai puţin drăguţi, dar totuşi de mare ajutor, sunt membrii grupului de scriitori. Printre cei care au contribuit la acest volum se numără: Kaylynn ZoBell, Peter Ahlstrom, Karen Ahlstrom, Alan Layton, Eric James Stone, Darci Stone, Kathleen Dorsey Sanderson, Emily Sanderson şi Ben „Rick Stranger" Olsen.

Firește, mai este şi Ethan Skarstedt – căruia îi este dedicată această carte. Sursa de inspiraţie din viaţa reală pentru Skar de pe Podul Patru, Ethan, m-a ajutat să mă perfecţionez ca soldat şi în folosirea armelor de vreo douăzeci de ani încoace. Mii de mulţumiri, Ethan, pentru că mă ajuţi să mă prefac că ştiu despre ce vorbesc.

Mi'chelle Walker a creat baza de date cu feedbackul cititorilor beta, care ne-a fost de mare folos. Printre cititorii beta s-au numărat Trae Cooper, Tim Challener, Ted Herman, Suzanne Muşin, Sumejja Muratagic-Tadic, Paige Phillips, Shannon Nelson, Sean VanBuskirk, Ross Newberry, Rosemary Williams,

Richard Fife, Rahul Pantula, Poonam Desai, Philip Vorwaller, Paige Vest, Mi'chelle Walker, Megan Kanne, Matt Wiens, Marlc Axies Lindbergh, Marnie Peterson, Lyndsey Luther, Linnea Lindstrom, Lauren McCaffrey, Kendra Wilson, Kendra Alexander, Kellyn Neumann, Kalyani Poluri, Joy Allen, Joshua Harkey, Jorry „Chief Chicken Head Scratcher „ Phillips, Jessie Lake, Jessica Ashcraft, Jennifer Neal, Ian McNatt, Chris „Gunner" McGrath, GarySinger, Frankiejerome, Evgeni, „Argent" Kirilov, Erika Kuta Marler, Eric Lake, Drew McCaffrey, Deana Covel Whitney, David Fallon, David Behrens, Dârei Cole, Craig Hanks, Christina Goodman, Cristopher Cottingham, Chana Oshira Block, Brian T. Hill, Brandon Cole, Lingting „Botanica" Xu, Bob Kluttz, Ben Marrow, Becca Reppert, Bao Pham, Anthony Acker, Alyx Hoge, Alice Arneson, Alexis Horizon, Aaron Biggs, Joe Deardeuff, Rob West şi Jayden King.

Printre cititorii gamma s-au numărat mulţi dintre cei de mai sus, pe lângă Sam Baskin, Glen Vogelaar, Dale Wiens, Billy Todd, Ari Kufer, Matthew Sorensen, Ram Shoham, Eliyahu Berelowitz Levin şi Aaron Ford.

Am primit pentru această carte un ajutor deosebit din partea unui anumit grup, oameni pe care i-am rugat să fie atenţi la sistemele mele magice şi să ofere feedback în privinţa explicaţiilor de care-ar mai fi nevoie sau a pericolului de-a mă contrazice. Îi numim Echipa de Continuitate a Sistemelor Magice, dar de-acum înainte îi voi numi oficial Arcanişti. Ei sunt Joshua Harkey, Eric Lake, Evgeni Kirilov, David Behrens, Ian McNatt şi Ben Marrow.

Aş vrea să mulţumesc în mod deosebit bunilor mei prieteni Kalyani şi Rahul, vechi cititori beta, care m-au încurajat ani la rând să mă inspir din mitologia şi folclorul indiene ca povestitor de fantasy. Mi-au fost nişte consultanţi excepţionali pentru această carte în privinţa unui anumit personaj la care am lucrat toţi trei laolaltă, încercând să extindem universul Cosmer mai mult în acea direcţie.

Mulţumesc tuturor celor aflaţi pe această listă. Şi, bineînţeles, le mulţumesc cititorilor. Saga *Născuţi din ceaţă* a fost o călătorie stranie în aceşti ultimi şaisprezece ani, şi simt că va deveni şi mai stranie – dar (cu puţin noroc) şi mai incredibilă.

Născuți din ceață
(7)

METALUL PIERDUT

Brandon Sanderson

#5A6F65	#18200C	#C9D1C9	#C9D1C9
CIE-LAB	CIE-LAB	CIE-LAB	CIE-LAB
44,9165 −10,0092 2,9858	10,9485 −8,0916 11,1628	83,0385 −4,1844 3,0092	83,0385 −4,1844 3,0092